K. Koudelková
& M. Adelt

PŮLNOČNÍ DÁMA

Co vše lze učinit ve jménu Dobra?

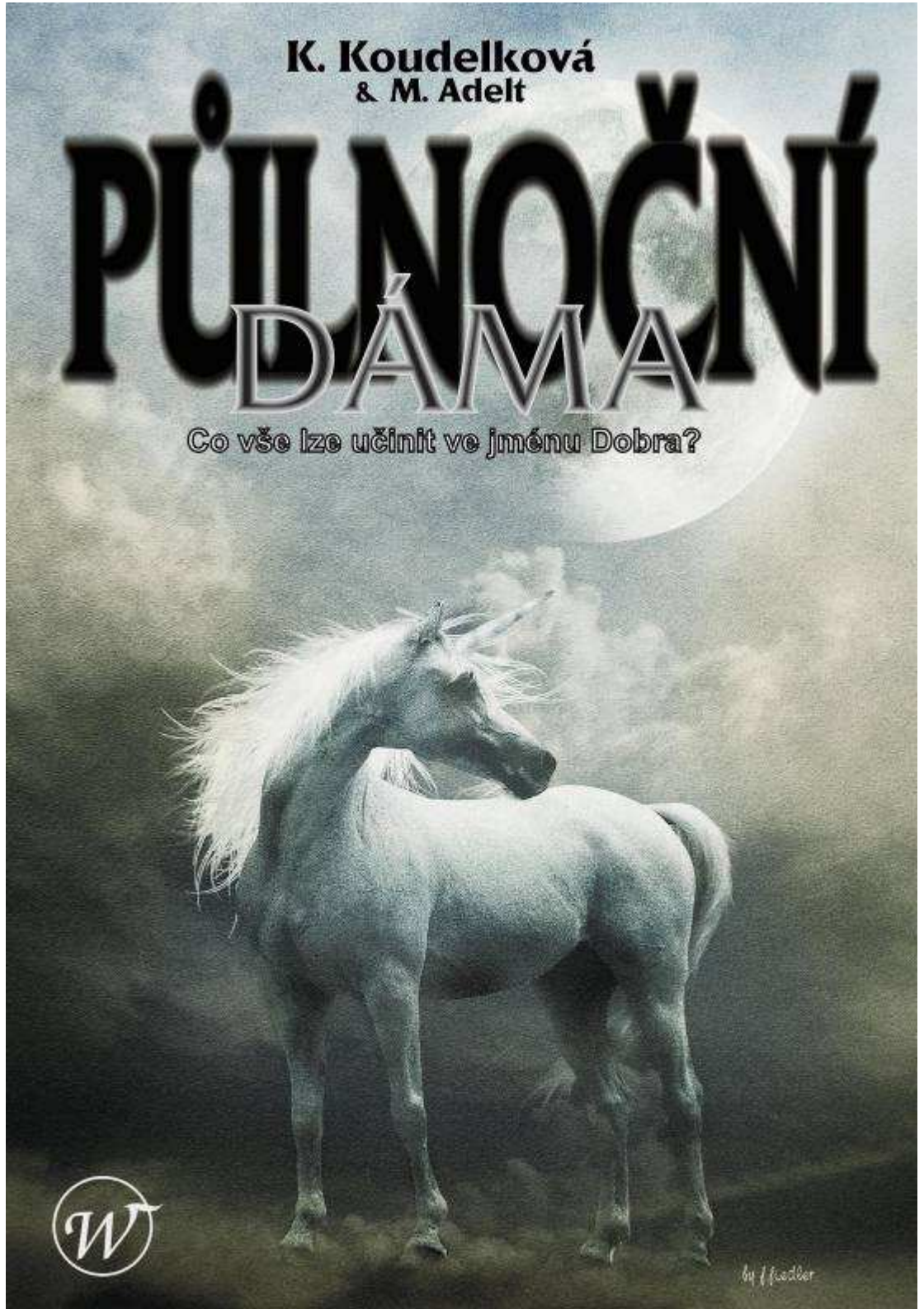

Díval se na ni mírně zarudlýma očima, jak se snažil bránit slzám. Z jeho hrdla se vydralo tiché vzlyknutí a hlas se mu zachvěl. Sklonil hlavu a cítil, jak ho Reilla opatrně hladí po vlasech.

„Co se stalo? Viděla jsem tě vybíhat z Aeridina pokoje…“ zašeptala tiše.

Neodpověděl, jen skryl tvář do dlaní.

„Nechceš o tom teď mluvit?“ zeptala se, stále šeptajíc. Zavrtěl hlavou v odpověď a pr ohrábl si vlasy. Zadíval se na ni.

„Půjdeme se projít?“ navrhla. S vděčným úsměvem přikývl a vstal.

Stále vládla noc. Měsíc ale zářil tak jasně, že skrze stromy na okraji vesnice dopadala trocha matného světla, která projasňovala les. Šli tiše a beze slov vedle sebe. Tristen měl stále před očima děsivou vizi. Nedokázal se té hrozné vidiny zbavit. Zakořenila v jeho mysli a vnášela mu do těla mrazivý chlad. Začal ho pomalu sžírat pocit viny, že tak zbaběle a bez jakéhokoli vysvětlení utekl. Najednou si zase přál být u Aeris a držet ji…

„Kde máš svůj prsten?“ ozvala se Reilla znenadání.

„Co?“ zeptal se nepřítomně, stále zahloubán.

„Tvůj prsten. Ten, co jsi ho pořád nosil.“

„Aha… prsten,“ zastavil se a podíval se na svou pravou ruku, na jejímž prostředníčku chyběl. „Já jsem ho totiž někomu dal, víš?“

KATEŘINA KOUDELKOVÁ

MILAN ADELT

Půlnoční dáma

Kateřina Koudelková a Milan Adelt

Půlnoční dáma

Copyright © 2007 by Kateřina Koudelková & Milan Adelt
Cover illustration © 2007 by Fiedler, Frank
via Agentur Schlück GmbH
Czech Edition © 2007 by Václav Soukup – Wales
All Rights Reserved

ISBN 978-80-86939-31-5

Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz
web: http://www.wales.cz

Věnování

Věnováno všem mým přátelům.
Památce mého zesnulého bratra Petra, kterému dal Bůh křídla.
A památce mého dědy, pro jeho svět plný fantazie.

Poděkování

Tomášovi, že mě přivedl k této myšlence.
Šárce za Serigas – bez ní by Tristen nedošel k cíli.
Janovi za mapy a rady.
Radce, že miluje Ewana.
Juditě, která příběh znala jako první.
Olině a JL za jejich optimismus.
Katce a Míše, že si nechají rády vyprávět.

Kateřina Koudelková

JEZERNÍ KRÁLOVSTVÍ
Severní město
Jezerní město
Tarno
Skalní věž
Cereis
TARNSKÉ KRÁLOVSTVÍ
Ztracené město
les elfů
Amorcher

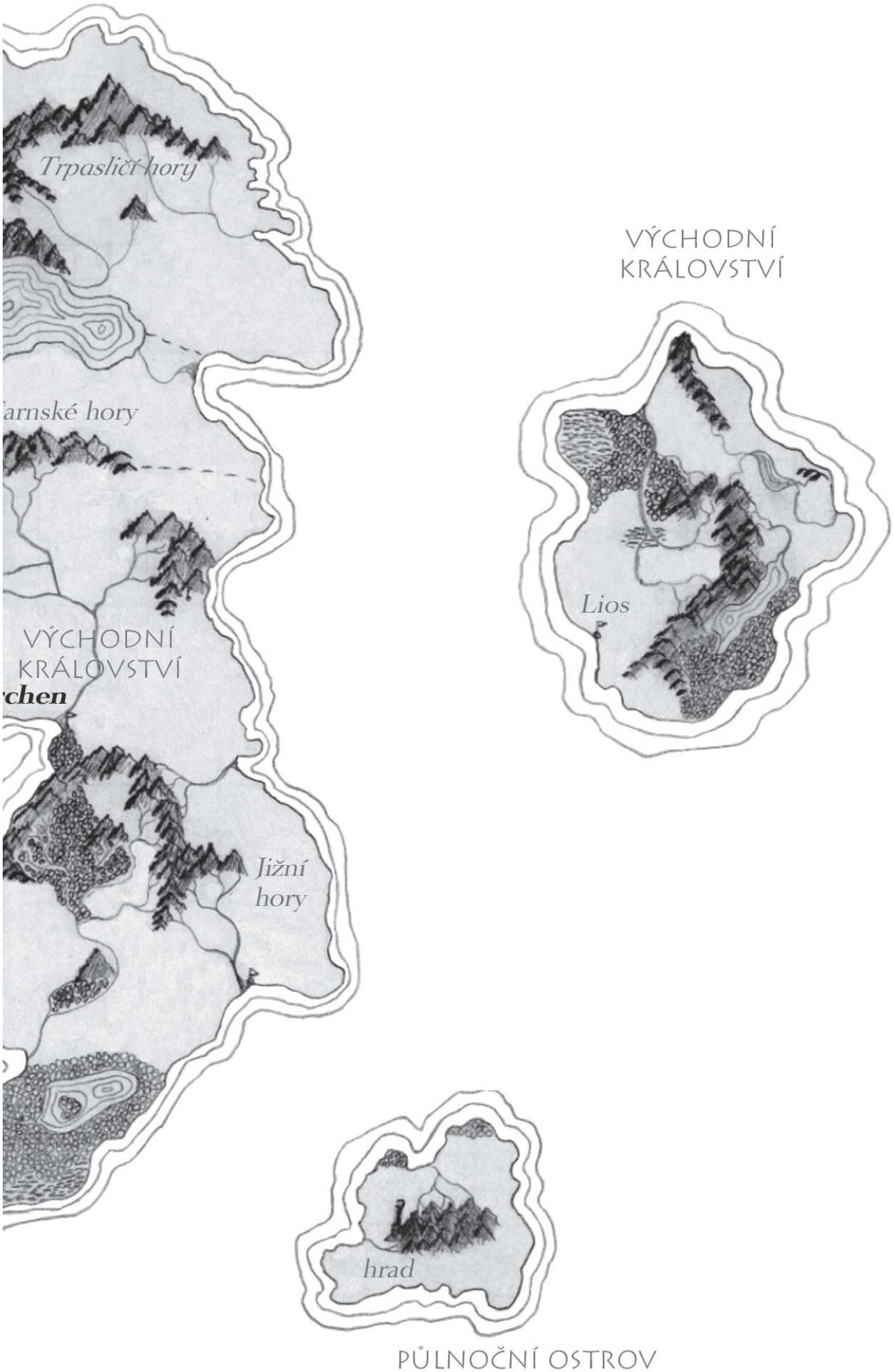
Trpasličí hory
arnské hory
VÝCHODNÍ
KRÁLOVSTVÍ
chen
Jižní
hory
VÝCHODNÍ
KRÁLOVSTVÍ
Lios
hrad
PŮLNOČNÍ OSTROV

Kapitola první

Návrat

Temnota. Černé těžké kotouče mraků plující po obloze, postupně hladově stravující jakékoli zbytky slunečních paprsků, s sebou přinášely jen zmar, neštěstí a smrt v podobě statisícové armády skřetů.

Vzduch se jí zadrhával v plicích, pálil, nasycen popelem. Zběsile hnala svého koně, křečovitě svírala otěže. Za zády cítila silný žár. Prchala před ohněm, jehož nemilosrdné plameny pohltily další vesnici. Nevinní lidé bez výjimky umírali, skřeti neznali slitování. Snad dříve místo plné života se během několika chvil proměnilo ve spáleniště.

Smrt. Jak snadno přichází. Půda byla nasáklá čerstvou krví. Pláň, která se před ní při úprku rozprostřela, naskýtala hrůzný pohled na nedozírnou válčící masu těl. Lidé proti skřetům, skřeti proti lidem, snaha o záchranu jediného nositele Světla. Věděla, že je součástí tohoto boje a že už se nikdy nedá zbaběle na útěk před svým vlastním osudem. Pozvedla ruku a pak… oslepující záře… Světlo.

Děsivé zvuky bitvy drásající její uši však rázem utichly a vystřídalo je poklidné melodické švitoření ptáků sedících ve větvích rozkvetlých stromů rostoucích u domu. Cítila laskavý hřejivý dech krásného svěžího jarního rána. Mrazivý dotek smrti, která se zdála být tak blízko, už k ní nedosáhne. Byl to jen další zlý sen, který povstal z jejích vzpomínek.

Líně se převalila na posteli a pozorovala prach vířící v pruhu zlatavých slunečních paprsků, které k ní pronikaly mezerou v závěsech postele s nebesy. Dolehly k ní tiché, opatrné kroky služebné, která jí jako každé ráno šla připravit

šaty. Tentokrát ale podezřele cupitala kolem závěsů, jako by chtěla zjistit, zda už je její paní vzhůru.

„Co chceš?“ nevydržela už její špehování. Služebná poplašeně odstoupila od závěsů.

„Paní Semiremis,“ vyhrkla. „Nechtěla jsem vás vzbudit, ale máte tu návštěvu.“

„Tak brzo?“ zamračila se. „Kdo je to? Nemohli jste to vyřídit sami?“

„Je to nějaká mladá žena. Prý se dobře znáte. Chce mluvit jen s vámi,“ vykoktala služebná. „Představila se jako Serigas.“

„Serigas…?“ zopakovala si Semiremis tiše, jako by nechtěla uvěřit.

„Paní?“ služebná se odvážila vytrhnout ji ze zamyšlení.

„Ano, jistě,“ zamumlala, když ještě ležela zachumlaná v pokrývkách. Ale pak lehce zvýšila hlas: „Řekni jí, že mě těší, že přijela. Zaveď ji do knihovny… Pak se vrať. Pomůžeš mi s oblékáním.“

Serigas trpělivě postávala v knihovně a smaragdově zelenýma očima se rozhlížela po místnosti, která na ni dýchala zvláštním kouzlem. Věděla však, že její pocity nevzbuzoval nábytek z drahého dřeva ani vyšperkované ozdoby, které téměř křičely svou okázalostí ale zároveň i šlechtickou upjatostí. Přejížděla pohledem mohutné regály naplněné desítkami, ne-li stovkami vzácných knih vázaných v kůži, knih, z nichž některé v sobě nesly magická zaříkávadla a kouzla, jež jako by vyzařovala magickou energii do celé místnosti. Znala toto místo i celý dům dobře, ale teď, po dvou letech, kdy se konečně vrátila z cest, ji vše znovu zahltilo vzpomínkami.

Otočila se a vyhlédla z okna, které naskýtalo krásný výhled na nedaleké rozlehlé Jezerní město a na přístav, oboje se utápějící ve svěžích paprscích ranního slunce. Ovládl ji pocit zvláštní melancholie. Nesnášela, když musela být právě ona poslem špatných zpráv. Přitiskla si těsně k hrudi obálku se

stříbrnou pečetí ve tvaru listu, kterou celou dobu téměř křečovitě svírala v dlaních a ztěžka vydechla.

Zaslechla za sebou tlumené zapraskání, jak sluha rozdělával oheň v krbu, když se vzápětí otevřely dveře a vstoupila Semiremis, oblečená v temně zelených sametových šatech a s třpytivým křišťálovým diadémem na čele. Sálala z ní elegance a jistá forma majestátnosti – ostatně jako tomu u ní bývalo vždy.

Sluha se mihl kolem ní, v úslužném úklonu opouštěje místnost, když ho Semiremis zadržela:

„Kde je Tristen? Viděl jsi ho dnes?“

„Brzy ráno odjel na koni směrem k městu, paní,“ odpověděl.

„Samozřejmě,“ tiše si zamumlala spíš pro sebe, ale vzápětí se obrátila ke sluhovi: „Přines ze sklepa nějaké dobré víno, ať tu návštěva není tak nasucho.“

Osaměly. Semiremis si Serigas se zájmem prohlédla.

„Jak je to dlouho?“ zkřížila ruce na hrudi a přelétla pohledem její štíhlou atletickou postavu oblečenou do černé kožené vesty a kalhot.

„Dva roky, spousta zkušeností a pár jizev navíc,“ usmála se Seri-gas a prohrábla si krátce střižené hnědé vlasy s modrým melírem. Semiremis neušel zvláštní záblesk v jejích očích, náznak strastiplných zážitků a zároveň určité moudrosti a životní zkušenosti. Vzpomínala si, že odjížděla ještě jako dospívající dívka, ale teď bylo zřejmé, že se vrátila naprosto dospělá a silná žena – na svůj věk možná až příliš dospělá.

„Jsem ráda, že jsi konečně zpátky,“ přistoupila Semiremis k Seri-gas a se srdečným úsměvem ji objala.

„Není nad to, vrátit se domů,“ přikývla s radostí a o to nervózněji sevřela obálku v dlaních. „Musela jsi tu zažít zajímavé časy. Všimla jsem si, že jsi vyměnila většinu služebnictva.“

„Tolik se toho zase nezměnilo," zavrtěla hlavou a pokynula ke dvěma mohutným křeslům, která dominovala místnosti. „Pojď, posaď se."

„Díky," přikývla Serigas zdvořile a usadila se. Sluha mezitím donesl láhev vína a dvě sklenice a pak už obě nadobro osaměly. V krbu spokojeně praskal oheň, zdálo se to být téměř idylické setkání po dvou letech. Přesto ve vzduchu po chvíli ticha zavládla napjatá atmosféra.

Semiremis se uvelebila ve druhém křesle a soustředěně se modrozelenýma očima zadívala na svého hosta. Serigas nikdy nebyla člověkem, který by otálel. Hned jí bylo jasné, že ve svém nitru ukrývá něco, co ji netěší a dost možná i tíží.

„Pořád ses nevrátila ke kouzlení?" vyhrkla znenadání Serigas a zadívala se na pečlivě urovnané knihy v policích.

„Ne," zavrtěla hlavou čarodějka a chabě se pousmála, „a doufám, že už nebudu muset."

„Předpokládám," pokračovala Serigas, „že Tristen odjel, jako to dělává každý rok v tento den, že ano?"

„Také si to myslím," přiznala Semiremis s podtónem mateřské starostlivosti. „Uběhlo už jedenáct let od té hrozné bitvy a on se v tento den chodí každý rok dívat na úsvit. Těžko říct, co to znamená… Vždycky se takhle beze slova vypaří."

„Možná, že vím, co to znamená. Proč to dělá," zaváhala Serigas a sledovala tázavý Semiremidin pohled, který se jí okamžitě usídlil ve tváři. Pak se ale odvážila vyslovit: „Tvoje sestra Artemisia je naživu."

„Co to říkáš?!" zamračila se Semiremis nadmíru znepokojeně a energicky vstala z křesla.

„To je hlavní důvod, proč jsem tu," pokračovala Serigas ztěžka.

„Kam tím směřuješ? Vysvětli mi to!" Semiremis odmítala věřit. „Moje sestra zemřela v bitvě u jezera Amorchen před jedenácti lety. Všichni jsme viděli, jak byla Temnota poražena."

„Našel snad někdo její tělo?“ opáčila Serigas tvrdě a zadívala se Semiremis nesmlouvavě do očí.

„Mezi tisícovkami mrtvých těl skřetů to bylo téměř nemožné,“ namítla čarodějka chabě. „Kdo by si chtěl tehdy špinit ruce…“

Čarodějka přistoupila k oknu a téměř nepřítomně sledovala změť stovek střech domků Jezerního města. Semiremidina nitra se zmocnily neskutečné obavy a vnitřní rozpor.

„Semiremis,“ Serigas odložila skleničku s vínem a vstala z křesla. Trochu váhavě přistoupila ke své přítelkyni.

„Jsi si jistá? Viděla jsi ji?“ vydechla zlomeně Semiremis, ale na Serigas se nepodívala.

„Já sama ne, ale někdo jiný ano,“ Serigas vztáhla ruku a nabídla čarodějce obálku se stříbrnou pečetí. „Dopis od elfí královny. Pamatuješ si na ni, na královskou rodinu?“

„Jak bych mohla zapomenout,“ pronesla Semiremis hořce a váhavě se zadívala na obálku, jako by se pro ni měl její obsah stát smrtelným jedem.

„Je uvnitř napsáno něco, co bys ty nevěděla?“ zadívala se na Serigas se zvláštním neklidem, ale psaní si vzala.

„Měla by sis ten dopis přečíst, ať se ti to líbí nebo ne. Ani já z toho nemám radost. Elfové mě do celé záležitosti zasvětili dostatečně, i když jsem už předtím věděla dost. Důležité je hlavně to, že Temnota tehdy před jedenácti lety nebyla poražena. To je důvod, proč se Tristen dívá každý rok ve stejný den na úsvit. Světlo uvnitř něj se začíná probouzet.“

„Jak myslíš, že na něco takového budu reagovat? Vrátíš se po dvou letech a řekneš… řekneš jen tohle?“ zadívala se na Serigas nepříjemným, zraněným pohledem.

„Mě samotnou mrzí, že přináším špatné zprávy!“ bránila se Seri-gas. „Taky mám Tristena ráda. Vždyť ho beru jako mladšího bratra. Pro mě je to taky těžké!“

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Semiremis v mysli vyvstávalo tolik otázek, ale bála se vyřknout nahlas byť jen jedinou z nich.

„Myslím, že bych měla jít. Musím najít Tristena a…“ hledala vhodná slova, „nějak rozumně mu to všechno vysvětlit. I když bys to možná měla udělat ty.“

Semiremis neodpověděla. Stále tentýž prázdný pohled upřený ven z okna.

„Ještě se uvidíme,“ vydechla Serigas a měla se k odchodu.

„Nedokážeš si představit, jaké to je,“ vyhrkla. „Přišla jsem o svou sestru. Mám Temnotě vydat i Tristena?“

„Tristen nepodlehne. Je přece nositelem Světla,“ pousmála se Serigas povzbudivě. Otočila se k čarodějce zády a obličej jí překryl stejný závoj starostí, jaký se usídlil na Semiremidině tváři. Přesto uvnitř, ve svém srdci, ještě skrývala naději.

Zaklaply dveře. Semiremis za zády cítila magickou energii z knih, která jako by ji k sobě vábila a volala ji…

Serigas hnala koně k pobřeží, k místu jež znala, a které Tristen každoročně navštěvoval. Brány Jezerního města zůstaly daleko za ní a ona uháněla bujnými travnatými planinami dál a dál na jihozápad k písčitým plážím. Jak se přibližovala k moři, ve vzduchu cítila vůni soli, slunce příjemně hřálo a vítr jí jemně čechral vlasy. Blankytně modré nebe křižovali mořští ptáci.

Zastavila u skalnatého srázu, který ostře ohraničoval pláž. Sesedla a nechala koně, aby se popásl na šťavnaté trávě. Náhle ji překvapilo zařehtání dalšího zvířete. Otočila se a uviděla černého hřebce, jehož otěže byly přivázány k opodál rostoucímu nízkému keřovitému porostu. Poznala ho okamžitě. Patřil Tristenovi; sama mu ho před dvěma lety darovala, než odjela.

Rozhlédla se po celé délce pláže a zpozorovala postavu chlapce sedícího v písku, a hledícího kamsi k východu na obzor. Pousmála se. Mísilo se v ní nadšení z toho, že se znovu

setkává se svým přítelem a zároveň jí bylo hrozně z vědomí toho, co mu musí oznámit…

Písek i hladina moře se v záři ranního slunce tajemně třpytily. Zpěněné vlny se rozlévaly jedna za druhou po břehu ve své vlastní harmonii, zalité mystickým šumem. Jako by moře tiše zpívalo. Serigas se vydala pískem, tlumícím její kroky. Přiblížila se k němu. Tristen seděl v písku, ruce sepjaté kolem pokrčených nohou a bradou se opíral o kolena.

„Tristene…?“ pronesla Serigas, zvědavá na jeho reakci.

Pomalu se otočil a pohlédl Serigas do tváře. Na chvíli se překvapeně zarazil, jako by ani nechtěl věřit vlastním očím. Mohla by se po tak dlouhé době vrátit? Okamžitě vstal a téměř nevěřícně se pousmál. Sama Serigas ho málem nemohla poznat. Od doby, kdy ho viděla naposledy, se změnil. Byl vyšší než ona. Ve tváři měl znatelné rysy téměř dospělého muže, i když byl stále ještě dítětem. Husté tmavé kaštanově hnědé vlasy mu splývaly podél uší a některé prameny zasahovaly i do obličeje, ale pronikavé tmavomodré oči mu dodávaly upřímné a klidné vzezření a zároveň i cosi hrdého, zamyšleného a nevinného.

Chvíli se na sebe oba nehybně dívali, ale pak se začali usmívat.

„Serigas,“ vyhrkl Tristen nadšeně.

„Ani nevíš, jak se mi stýskalo!“ nahlas se rozesmála a samou radostí ho objala. *Možná jsem byla pryč příliš dlouho*, prolétlo jí myslí…

Seděli v písku, vál mírný vítr, vlny se neúnavně vylévaly na břeh. Slunce se vyhouplo ještě výš nad obzor, nebe se vymanilo z růžového nádechu brzkého rána a potemnělo v syté blankytné barvě blížícího se poledne. Serigas právě ustala ve vyprávění o všemožných dobrodružstvích, která zažila. Už jí zbývalo, aby byla řečena pouze jediná a zároveň nejdůležitější věc.

„Doufal jsem, že se vrátíš dřív," vpadl jí Tristen znenadání do řeči a trochu vyčítavě se na ni zadíval.

„Trvalo to dlouho, já vím…" trochu provinile svraštila obočí, ale vzápětí se šibalsky usmála: „Řekla bych, že ses tu beze mě ty dva roky pěkně nudil."

„Abych pravdu řekl, měl jsem docela napilno," zvážněl.

„Neříkej? Co jsi měl tak zajímavého na práci?" zajímala se okamžitě.

„Semiremis mě poslala na dva roky do Severního města do učení," oznámil.

„Co? Tebe a do učení?" Serigas téměř vyprskla smíchy.

„To není legrace. Víš, jak jsem se tam nudil?" pronesl už trochu pobaveně, když sledoval, jak se Serigas od srdce směje.

„Mám určitou představu," přestala se smát.

„Je pravda, že něco bylo užitečné, ale jinak to byla jen samá královská etiketa a tak podobně."

„Třeba to jednou někde využiješ," pousmála se na Tristena povzbudivě.

Oba na chvíli umlkli. Serigas využila příležitosti a odhodlala se:

„Můžu se na něco zeptat?"

„Samozřejmě," přikývl.

„Proč tohle vždycky děláš?" svraštila tázavě obočí.

„Co myslíš…?" nebyl si úplně jist, co od něj chce slyšet.

„Tohle. Je to každý rok stejné. Vždycky ve stejný den. Proč?" upřesnila svůj dotaz.

„Sám nevím… Prostě…" hledal rychle správná slova, protože ho Serigasina otázka trochu zarazila. „Je to zvláštní pocit, jako kdyby mě něco volalo… nebo někdo. A tomu hlasu se nedá vzepřít. Tohle ráno prostě musím vidět úsvit a každým rokem je ta potřeba silnější…" Na chvíli se zarazil, jako by zvažoval, zda má povědět vše. „Vím, že se něco děje, ale nevím co. Jako kdybych to už nebyl já. Jako by mi na chvíli mé tělo ani nepatřilo. Jako by nade mnou někdo přebíral kontrolu."

„Pamatuješ si, co se tehdy stalo… během bitvy u jezera Amorchen?“

„Nechci na to vzpomínat!“ odsekl okamžitě. „Promiň… Ale…“

„Dobře, nebudeme o tom mluvit, ale dnes je to jedenáct let.“ Serigasin hlas se vzápětí zdvihl do téměř oslavného tónu: „To znamená, že dnes máš sedmnácté narozeniny. Mám pro tebe dárek…“

Sáhla do malé brašny na opasku svých kalhot:

„…ale není přímo ode mě, měla jsem ho spíš jen doručit. Je od elfí princezny Ormelion. Pamatuješ si na ni?“

„Na Ormelion? Pamatuju. Byla jako přízrak z pohádky, jako dobrotivá víla,“ pousmál se nad dětskými vzpomínkami.

„Taková je pořád a tohle je dárek od ní,“ vztáhla k Tristenovi ruku a rozevřela dlaň. Na ní ležel malý amulet ze zářivého elfího bílého kovu.

„Co je to?“ obezřetně se na věc zadíval.

„Elfové tomu říkají Symbol Světla. Vytvořili ho pro tebe…“ vložila malý amulet na řetízku Tristenovi do dlaně. Symbol vykovaný do tvaru dvou bělostných křídel vpletených do zlatého ornamentu v sobě nesl tři páry čirých kamenů zbarvených do temné modři, další kámen ve světlé modři a temné zeleni a poslední, větší než ostatní, byl temně rudý a zasazen ve středu.

„Každá barva kamenů představuje jeden živel,“ pokračovala Seri-gas. „Šest modrých zastupuje vodu, světlý nahoře znamená vzduch, zelený dole je země a nakonec rudý vyjadřuje oheň a zároveň krev. Tvar křídel symbolizuje svobodu. Symbol Světla je znázorněním života… Tak nějak mi to Ormelion vysvětlila.“

„A k čemu je?“ zeptal se, zatímco si amulet se zájmem prohlížel.

„Ty sám v sobě nosíš Světlo. Jsi nositelem Světla a tenhle Symbol dokáže vyvolat energii, kterou v sobě máš. Jenže já

nejsem člověk, který se vyzná v magii. Semiremis by ti určitě řekla víc…“ odvětila a hned nato dodala přísně: „Nesmíš ho nikdy sundat.“

„Proč?“ nechápal.

„To nevím. Jen ti říkám, co mi prozradila Ormelion,“ pokrčila rameny.

„Semiremis se zapřísahala, že už nebude kouzlit. V tomhle mi nijak nepomůže,“ zavrtěl hlavou a navlékl si řetízek se Symbolem kolem krku. „Od doby, co umřela její sestra, nekouzlí.“

„Bude muset zase začít. Objevily se okolnosti, které ji donutí znovu se k magii vrátit, uvidíš,“ prohlásila Serigas s naprostou jistotou.

„Jaké okolnosti?“ zadíval se na ni tázavě a zároveň s obavami.

„Bohužel se to všechno týká i tebe,“ Serigas si nervózně skousla spodní ret a s těžkým srdcem pokračovala: „Semiremidina sestra Artemisia je naživu… což znamená, že Temnota je zpátky.“

Tristen beze slov stočil pohled od Serigas k mořskému horizon-tu. Chápal rychle. „Chceš mi tím naznačit, že tohle,“ sevřel krátce v dlani Symbol, ale na Serigas se nepodíval, „a tvůj návrat znamenají, že budu muset bojovat proti Temnotě, protože mám v sobě Světlo…?“

„Přesně tak,“ přikývla nešťastně.

„Mám zabít Semiremidinu sestru?“ vydechl ochromeně, když si plně uvědomil, o co běží.

„Je to složitější,“ přiznala Serigas těžce. „Jako nositel Světla nemáš právo život dávat a ani ho brát. To znamená, že svou sílu Světla nesmíš použít k oživování a zároveň nesmíš nikoho zabít.“

„To nedává smysl,“ svraštil obočí. „Když nesmím nikoho zabít, jak s ní mám bojovat?“

„Já neznám odpověď," pokrčila bezbranně rameny. „Ale Ormelion mluvila o ženě, která prý odpověď zná. Jmenuje se Kresha a je to věštkyně a kouzelnice. Sídlí ve Ztraceném městě. To se nachází na jihu sousedního Tarnského království."

„Když odmítnu bojovat a zůstanu tady," vyhrkl Tristen po chvíli přemítání, „Temnota mě stejně dostihne, je to tak?"

„Ano. A cestou bude ničit vše živé…" přikývla Serigas zkroušeně. „Viděla jsem, jak to vypadá ve Východním království. Není tam nic, než holá poušť. Temnota všechno stravuje. Jakmile se dostaneš za Tarnské hory, je to, jako bys přišel do jiného světa. A bohužel to postupuje. Pod horami je elfí les, který ještě odolává. Je to taková oáza uprostřed ničeho. Temnota získává čím dál větší moc. Nechtěla jsem tomu věřit, ale je to tak."

„A Artemisia?" Tristen se zadíval Serigas zpříma do očí.

„Získává vliv ve Východním království. Využívá toho, že je země stále zpustošená. Ona nabývá na moci. Samozřejmě si krále omotala kolem prstu. Chce se dostat mezi šlechtu, usiluje o diplomatický post nebo něco podobného. Její cíl je jasný. Až bude dost silná, bude se snažit zabít krále a převzít vládu. Ale vzniká také spousta hnutí, která se snaží sesadit krále a zároveň i odstranit Artemisii. Jedno z největších vede žena, která si nechává říkat Yunaleska."

„To král nemá žádné dědice?" podivil se.

„Měl je," přikývla Serigas. „Jenže je během boje u jezera Amorchen nechala Artemisia tajně zavraždit. Králi namluvili, že to bylo nepřátelské spiknutí. Pěkná hloupost… A král si teď Artemisii vydržuje, protože ona mu dodává jednotky skřetů pro jeho vlastní armádu."

„Jak tohle všechno víš?"

„Nebyla jsem pryč dva roky jen tak nadarmo," chabě se pousmála. „Dost dlouho jsem pobyla u elfů, ale když jsem z jejich lesa viděla ty černé mraky Temnoty a tu poušť, došlo mi, že bych se měla začít zajímat o to, co se ve skutečnosti děje.

Takže se mi podařilo vypátrat jedno z hnutí ve Východním království a dozvědět se pravdu.“

„Semiremis o Artemisii nikdy nemluvila moc ráda,“ pronesl mdle.

„Doufala, že je to kapitola jejího života, která byla uzavřena před jedenácti lety u Amorchen. Myslela si, že Světlo tehdy Temnotu opravdu zahubilo,“ vysvětlila krátce Serigas.

„Jedenáct let,“ pousmál se Tristen po chvíli hořce. „Jedenáct let, co umřeli mí praví rodiče. Ani si nedokážu vzpomenout, jak vypadali. Tak moc jsem se tu událost snažil vymazat z hlavy…“

„Vím, že to bude znít jako hloupé rčení, ale minulost a vzpomínky tě vždycky doženou, ať se snažíš sebevíc zapomenout nebo utéct… Známe se jedenáct let, jsi jako můj bratr, Tristene. Vím, že jsem teď byla dlouho pryč a nemám žádné právo tě poučovat, ale… přestaň už utíkat.“

„Já neutíkám!“ zamračil se na ni.

„Chceš čas na rozmyšlenou?“ pozvedla Serigas tázavě obočí.

„Řekl bych, že je naprosto jasné, co bych měl udělat,“ zadíval se

Tristen do šumících vln.

„Dobře. Pojedeme…“ začala, ale on ji okamžitě přerušil:

„Počkej… »my« pojedeme?“

„To si myslíš, že tě nechám jet samotného? Vážně si myslíš, že si nechám ujít všechnu tu »legraci«? Nikdy!“ zamračila se Serigas, ale Tristena to pobavilo.

„Pojedu s tebou, ať se ti to líbí nebo ne…“ dodala s nádechem ironie a pak pokračovala už vážným tónem: „Já sama si teď ale potřebuju aspoň den nebo dva odpočinout, protože jsem přijela teprve včera a cesta k Východnímu království je dost dlouhá a namáhavá… Ještě pořád máme čas. Artemisia si zatím buduje svou pozici u krále, kterou

pochopitelně ztratila, když Východní království prohrálo bitvu u Amorchen. Ale pokud krále zabije…“

„Vydáme se na cestu,“ řekl znenadání Tristen a v jeho hlase byla cítit rozhodnost. Serigas to téměř udivilo. „Nebudu čekat, až si sem pro mě Artemisia dojde. Kvůli ní umřeli mí rodiče, ale já se zabít nenechám.“ Serigas jeho slova více než překvapila, ale věděla, že má pravdu. Artemisia a Temnota by sem jednou dorazily a Tristen by se před nimi nedokázal nikde schovat.

„Páni,“ vydechla, „a já myslela, že tě budu muset hodně přemlouvat.“

Oba se lehce usmáli.

„Teď něco veselejšího… Co říkáš tomu, kdybychom šli k nám?“ navrhla. „Co jsem přijela, máma o tobě pořád mluví. Říká, že tě chce vidět. Prý ses tam po tom, co jsem odjela, moc často neukazoval.“

„No… Byl jsem pryč. Vždyť víš, studia,“ pousmál se chabě.

„Jo, jasně…“ usmála se Serigas. „Ale i tak, víš přece, že tě moje máma bere skoro jako člena naší rodiny, no ne? A teď pojď. Přijedeme akorát na oběd,“ pobídla ho a vstala.

Tristen se naposledy zadíval k východu, daleko přes moře a pevninu až k místu, kde cítil elfí les a Temnotu blížící se z nitra Východního království. V hrudi cítil zvláštní energii, která pulsovala skrze jeho srdce, jako by se snažila vydrat ven…

Dům Serigasiny rodiny stál vně hradeb Jezerního města a společně s dalšími domky lemoval jednu z hlavních příjezdových cest. Samotné stavení nebylo příliš velké, ale jeho součástí byly i stáje, ohrady s výběhy pro koně a další budovy, z nichž jedna vyhlížela jako kovárna.

Když Tristen se Serigas přijeli k domu, bylo těsně po poledni a ulice se utápěla v ruchu projíždějících povozů, jezdců na koních a procházejících lidí. Propletli se davem a sjeli ke stájím, přičemž minuli ohrady s několika krásně a zdravě

vyhlížejícími koňmi, o něž se právě staral Serigasin mladší bratr Ani. Objeli i kovárnu, kde krátce zahlédli Serigasina ramenatého otce a urostlého staršího bratra Jacka.

„Vidím, že se tvému otci daří," poznamenal Tristen téměř mimoděk, když se rozhlédl po statku, a Serigas souhlasně přikývla.

Vstoupili do domu a ocitli se ve velké předsíni, která zároveň plnila funkci jídelny; na jejím konci stál dlouhý dřevěný stůl lemovaný šesti židlemi. U levé stěny stoupalo do patra dřevěné schodiště a dveře na pravé straně místnosti vedly do kuchyně. Předsíň i jiné místnosti nebyly vybaveny tak honosně jako v Semiremidině domě, přesto však toto místo na Tristena vždycky zapůsobilo stejně přátelskou a uvolněnou atmosférou, která vynahradila veškerou šlechtickou výzdobu.

Někdy je méně více, prolétlo Tristenovi myslí.

„Mami, jsme tu!" zavolala Serigas a zamířila do kuchyně, zatímco Tristen zůstal osamoceně stát v hale. S jistou melancholií se rozhlížel po domě, který se od jeho poslední návštěvy moc nezměnil. Vzpomínky na dětství se Serigas ho přinutily k potutelnému úsměvu. Zvážněl, když ho překvapil pár velkých zeleně smaragdových očí, které ho pozorovaly skrze dřevěné příčky zábradlí schodiště. To už se ale vrátila Serigas a přímo vedle ní kráčela její matka; menší baculatější žena s velmi přívětivou tváří.

„Ach… Tristene. To se podívejme," usmála se a přivítala se s ním. „Tebe jsem už pěkně dlouho neviděla. Páni, a jak jsi vyrostl! Je z tebe mladík, jak má být…"

„Rád vás zase vidím," poznamenal Tristen zdvořile a očima krátce zabloudil na schodiště.

„Aha," pousmála se Serigasina matka, když se zadívala ke schodům. „Mary, proč se tam tak schováváš? Nepamatuješ si na Tristena? Pojď ho přivítat."

Zelené oči se stáhly zpět do stínu.

„Je hrozně stydlivá," usmála se k Tristenovi Serigas.

„Doufám, že tu s námi zůstaneš na oběd," zeptala se mile Serigasina matka.

„Moc rád," přikývl.

„Výborně," zaradovala se a otočila se k dceři: „Serigas, zajdi prosím pro otce a bratry."

Jakmile se Serigasina matka vrátila do kuchyně, Tristen znovu osaměl. Zvědavě se zadíval ke schodům, kde tušil malou Mary, když se u paty schodiště vynořila dětská postavička se světle hnědými vlásky.

„Ahoj…" vyhrkl s úsměvem Tristen. Mary se na něj ostýchavě uculila, posadila se na poslední schod, v ruce jakousi hračku, a přestala mu věnovat pozornost.

Nevěděl proč, ale její přítomnost ho podivně znervózňovala. Chvíli ji sledoval, než se odhodlaně vydal pomalu k ní. Pozoroval, jak si hraje a tiše si pobrukuje jakousi dětskou říkanku. Něco mu na sedmileté dívence přišlo zvláštního, možná i podivně nostalgicky povědomého či dokonce známého. Takový pocit už zažil, jen ho teď nedokázal zařadit.

Přiklekl u ní a čekal, až se na něj podívá. Nevnímala ho.

„Pamatuješ si mě?" osmělil se.

„Jo, jsi Tristen. Kamarád Serigas," přikývla dívka, hrajíc si s jakousi dřevěnou hračkou.

„Správně…" pousmál se sám k sobě se zvláštní úlevou. „Copak to máš?"

„To mám od bratra Aniho," odpověděla prostě.

„Můžu se podívat?" snažil se jí zadívat do očí. Co je na ní tak zvláštního…?

Zvedla smaragdově zelený pohled a vpila se přímo do jeho temně modrých očí. Dívala se na něj nezvykle dospělým pohledem, jako by se na něho skrze její oči díval někdo jiný. Zvedla malé, téměř titěrné ruce a beze slov mu podávala dřevěnou hračku. Vzal ji. Byl to vyřezávaný koník s dlouhým

úzkým rohem na čele a párem křídel, vyrůstajícím z jeho hřbetu.

Ač nechtěl, jeho mysl pohltila záplava starých pocitů, jež se snažil zatlačit do nejniternějšího kouta svého vědomí. V uších mu zaznělo pronikavé koňské zařehtání připomínající téměř zoufalé volání o pomoc; ale nebylo to volání koně, nýbrž stvoření mnohem vznešenějšího. Před očima se mu krátce mihl rozmazaný obraz zářivé bílé hřívy a kdesi v dáli se rýsovaly nebezpečné černé postavy. Cítil tehdy strach a zmatek… Zuřivý souboj, z něhož on jediný vyšel živ. Oběť, která byla kvůli němu podstoupena… Je to přesně jedenáct let…

Promnul si oči. Vzpomínky byly pryč, znovu uzavřeny v jeho mysli. Jen se ho na chvíli zmocnil malý záblesk děsivé minulosti. Zadíval se na dřevěnou figurku. Věděl, kdo to je, pamatoval si ten něžný a jemný hlas, kterým k němu tehdy promlouval… *Pegas,* prolétlo mu myslí.

„Víš, kdo to je…“ vyhrkla znenadání Mary, jako by dokázala vnímat jeho myšlenky; myslela to jako otázku?

„Nechápu,“ řekl opatrně a vrátil jí dřevěného Pegase zpět do rukou.

„Prý máš dneska narozeniny,“ pousmála se jemně, trochu tajemně.

„To je pravda. Jak to víš?“ svraštil v podezření obočí.

„Od Serigas,“ pronesla prostě. „Vezmi si tohle. Dárek,“ sáhla rukou do kapsy svých šatiček a vzápětí v Tristenově dlani ležel stříbrný prsten.

„Díky. Je moc pěkný,“ prohlížel si prsten, složený ze dvou jednoduchých spojených kroužků. Na vnitřní straně dokázal zřetelně přečíst nápis: „Naděje.“

„Nos ho. Bude tě chránit v Temnotě,“ pronesla s důrazem, když si navlékal prsten na prostředníček pravé ruky.

„Temnota…?“ prohlédl si ji nevěřícně. „Jak víš o takovýhle věcech?“

„Máš Symbol Světla?“ zadívala se na něho tázavě.

„Kdo ti to řekl?“ podíval se na ni šokovaně… Tak malé dítě…

„To Pegas… ve snech,“ sevřela v titěrných ručkách vyřezanou figurku.

Kapitola druhá

Minulost

Domů dorazil více než rozladěn Maryiným chováním. Co byla ta zvláštní síla, kterou z ní cítil? Věděl naprosto jistě, že dívenka není obyčejný člověk. Vnímal cizí energii, která z ní sálala. Jako by její oči byly branou do jiného světa…

Myšlenky znenadání přebila přítomnost silné magické energie, cítil ji skrze Světlo, které v sobě nosil. Obezřetně se vydal ke zdroji síly, která ho nakonec zavedla ke dveřím knihovny. Služebnictvo nevnímalo žádné změny, jako obyčejní lidé nemohli cítit magii. Vstoupil. Semiremis stála uprostřed místnosti a vyčerpaně oddechovala. Na podlaze u jejích nohou ležely desítky svitků a knih, z kterých sálala moc rozmanitých kouzel. Jakmile vycítila jeho přítomnost, otočila se k němu. Všiml si vysoké štíhlé hole, kterou čarodějka svírala v ruce; hůl s rozvitým zlatým vrcholem ve tvaru květu, který ve svém středu nesl temně rudou perlu, z jejíhož nitra vyzařovala síla vzbuzující téměř bázeň. Semiremis se svou holí, opředena neuvěřitelnou pulzující magickou silou, působila tak silně a majestátně, jak ji snad ještě nikdy nezažil.

„Co to…?“ vyhrkl ohromeně.

„Moje hůl,“ pousmála se Semiremis a sevřela ji v rukou. „Moje summonerská hůl,“ dodala s jistou pýchou v hlase. „Nejvyšší forma kouzlení je »vyvolávačství« neboli »summoning«, vyvolávání magických stvoření, která ti slouží… Bála jsem se, že jsem už kouzlit zapomněla, ale… naštěstí ne.“

„Jsi nejlepší čarodějka tohohle světa?“ usmál se.

„Ne,“ zachmuřila se. „Druhá nejlepší. Sestra je na prvním místě.“

„Serigas mi všechno pověděla," pronesl Tristen smířeně. „Vrátila ses ke kouzlení, protože Artemisia žije."

„Ano," přikývla. „Je to nezbytné."

„Mrzí mě, že se nedokážu vžít do pocitů, které teď asi máš," řekl znenadání, až Semiremis taková ohleduplnost i soucit překvapily.

„Možná je to osud," pousmála se hořce a povšimla si bílého elfího amuletu, který se skvěl na Tristenově hrudi.

„Symbol Světla," pronesla.

„Jak to víš?" sevřel amulet krátce v dlani.

„Serigas mi přivezla dopis od elfí královny. Je to vzácný dar. Bude vyvolávat energii Světla, až jí bude zapotřebí," vysvětlila. „A je tu něco, co bych ti měla připomenout. I když vím, že jedenáct let ses snažil zapomenout…"

„Ne," přerušil ji. Tušil, kam svými slovy míří.

„Tristene, musíš si vzpomenout na vše, co se tehdy stalo!" řekla důrazně.

„Ne, nechci to znovu vidět. Tak dlouho jsem se snažil zapomenout!" marně se snažil o odpor.

„To jsme si ale mysleli, že je po všem, že už na tom nezáleží."

Zadíval se na ni s výrazem nevole. V jeho očích vyčetla i strach. Strach z toho, co prožil, co si už nechtěl připomínat.

„Musíš se tomu postavit!" řekla nekompromisně.

„Mám zabít tvoji vlastní sestru?!" zeptal se bez zábran, téměř jako by jí těmi slovy chtěl ublížit, zadržet ji. Ztěžka vydechla, snad i na chvíli tiše přemítala, než nakonec zlomeným hlasem pronesla:

„Pořád si musím opakovat, že už to není moje sestra. Její duše je pryč a zbylo jen tělo, které je teď v rukou Temnoty… Když to vnímám takto, pak ano. Není jiná možnost a já jsem s tím smířená… Teď pojď. Musím vzkřísit tvoje vzpomínky," pobídla ho.

Rezignovaně k ní přistoupil a sledoval, jak přikročila k jednomu z regálů plnému knih, vztáhla ruku a zatlačila na jeden silný svazek. Police zacvakaly a regál se otevřel jako dveře a odhalil tak skrytý prostor za ním. Na zdi uvnitř visel veliký obraz sevřený v mohutném zlatém rámu.

„Znám ho," vyhrkl Tristen. „Dřív visel ve tvém pokoji, že ano?"

„Správně. Pak už jsem ho ale nechtěla vidět," vysvětlila. „Maloval ho náš otec," ukázala na pravý dolní cíp plátna, kde se nalézal téměř neznatelný podpis: „William de Tymalde… Je už šedesát let starý. Čas pro tebe téměř nic neznamená, když jsi čistokrevný čaroděj a stárneš zhruba osmkrát pomaleji než normální lidé."

„Je ti dvě stě let," pronesl, ale nezadíval se na ni. Prohlížel si obraz, který ho vždycky svým způsobem fascinoval: dvě sestry čarodějky, Semiremis a Artemisia, stojící zády k sobě a třímající své summonerské hole. Obě se držely za ruce, každá ve tváři zvláštní záhadný úsměv, jako by obraz vyjadřoval silné pouto, které mezi nimi kdysi bývalo a které je nyní zpřetrháno.

„Musím to podstoupit?" svraštil v obavách obočí.

„Moje sestra je tvou jedinou vazbou k minulosti. Skrz její obraz ti mohu vše připomenout," oznámila mu.

Sledoval Artemisii na plátně, její rysy, které, ač zčásti podobné Semiremis, vyzařovaly druh dokonalé chladné krásy a uzavřenosti. Rudé kratší vlasy střižené k ramenům přísně rámovaly její obličej a kontrastovaly s bělostnou pletí tváře, která dávala vyniknout očím s tajemným, téměř zasněným pohledem. Neunikla mu zvláštnost, že její pravé oko bylo modré a levé zelené. Věděl, že sestry nejsou dvojčata, i když se narodily ve stejný den…

Obraz se pohnul. Ucukl leknutím a otočil se k místu, kde ještě před chvílí stála Semiremis. Byla pryč. Se strachem stočil pohled znovu k obrazu, který ožil. Chladná tvář Artemisie se k němu natočila a proklála Tristena pohledem. Její oči se zalily

rudou barvou a zaplály jako oheň. Roztřásl se. Vypadalo to, jako by Artemisia vystupovala z obrazu. Znovu ucouvl. Natáhla k němu ruku a rozevřela dlaň. Vyčkávala, až ji uchopí. Z jejích očí sálala síla a sebevědomí.

*Tohle je jediná cesta,*pomyslel si, *dát jí ruku.* Neochotně zdvihl paži, stále jako by váhal. Zavřel oči, natáhl prsty a dotkl se její dlaně. Nepocítil však nic. Okamžitě ho pohltilo oslnivé světlo a pak už jeho uši rozdrásal ohlušující lomoz. Vše potemnělo. Přinutil se otevřít oči.

Otřásla jím hrůza. Minulost. Zalily ho snad všechny jedenáct let staré emoce, hluboko zakořeněné uvnitř něj. Zmatek, zoufalost, jako kdyby mu znovu bylo šest let. Ale přece jen tu bylo něco jinak. Vzduch ho nepálil a neřezal v plicích, nepociťoval na kůži neúnosný žár. Byla to jen vize, vzpomínka. Stál uprostřed vyprahlé ulice, jejíž rozpraskané spáry se napájely krví. Desítky mrtvých těl, ležících u jeho nohou. Znovu zavřel oči.

„Je to jen iluze," opakoval chabě. „Iluze!"

Vstal. Odvážil se udělat několik kroků. Jeho nohy procházely skrze mrtvá těla. Cítil, jak se mu vše znovu připomíná, jak se vzpomínky obnovují a posilují, už nesmazatelně se zapisují do paměti. Ten děs a zkáza. Chmurné nebe zakryté černými mraky Temnoty. Nehynoucí oheň, který pohlcoval domy vesnice u jezera Amorchen. Zmatek. Uvědomil si, že je uprostřed toho všeho. Vyplašeně se rozhlédl kolem. Viděl pouze skřety, kteří zabíjeli nevinné prchající lidi a pálili domy. Chabě se bránil vědomí, že tuto vesnici, ač teď mizící pod hladovými plameny, zná. Jeho domov. Domov měnící se v popel…

Vyplašil ho hlasitý a jasný výkřik přímo za jeho zády. Výkřik dítěte. Rychle se otočil za hlasem. Nedaleko uviděl jednoho ze skřetů zvedajícího nad hlavou meč, připravený ke smrtelnému výpadu. Na kolenou pod ním klečel muž oblečený ve vojenské uniformě. Ze zbytku posledních sil pozvedl meč a

proklál skřetovo břicho dřív, než mohl skřet výpad dokončit. Svalil se mrtev na zem. Muž zavrávoral, byl zraněný. Opřel se o meč. Na zakrváceném plášti byl patrný znak armády Tarnského království.

Až teď Tristen zpozoroval původce výkřiku. Voják bránil malé dítě, holčičku; drobná postavička, kterou zakrýval svým vlastním tělem. Nemohly jí být víc než tři roky. Její dětská tvářička a velké zelené oči vyzařovaly čirý strach. Vlasy z pramínků blond, rudých a hnědých kadeří byly stejně jako její oblečení nasáklé krví, ale ona sama nebyla vážně zraněna.

„Reillo…“ splynulo Tristenovi ze rtů, aniž sám tušil proč.

Vzala muže za ruku a z očí se jí začaly řinout veliké slzy. Pokusil se přemoci zranění, silou vůle se znovu postavil na nohy, vzal holčičku do náručí a s velkou námahou se pokusil o běh. Byl ale příliš vyčerpaný. Za pár okamžiků se běh změnil v chůzi a on nakonec znovu zastavil. Držel si ošklivou krvácející ránu na boku, když se holčička vyvlékla z jeho sevření a zakřičela vysokým dětským hláskem mezi hořící domy: „Tristene!“

Tristena zamrazilo. Podíval se v obavách směrem, kam holčička volala, a pak… Spatřil sám sebe. Viděl sebe, sebe jako malé šestileté dítě. Vzpomínky mu okamžitě napověděly, co se má stát a on nemohl dělat nic, než jen přihlížet… Znovu jen přihlížet…

„Reillo!“ zakřičel malý Tristen zpět na holčičku a rozběhl se k ní. V tu chvíli se z hustého temného dýmu hořících stavení jako přízrak vynořil obrovský skřet. Byl mnohem vyšší a mohutnější než všichni ostatní, působil dojmem jejich vůdce. Dlouhé špičaté uši a velký zkřivený nos dodávaly jeho vzezření na děsivosti. Temné oči, levé hnědé a pravé rudé, jen podtrhovaly jeho démonický vzhled. Sršel zlobou a chutí zabíjet, lačnil po další krvi, jeho zabijáckou vášeň nezastavilo nic. V ruce třímal zkrvavenou šavli se zlatou rukojetí a řítil se na další oběť… na Tristena.

„Tristene, utíkej!“ křičela malá Reilla zběsile, ale muž ji ochranářsky svíral v náruči.

Malý Tristen se vyděšeně ohlédl. Viděl, jak se na něho žene skřet. Snažil se zrychlit, ale monstrum ho rychle dohánělo. Byl už téměř za ním… Tristen strnule sledoval své dětské já a z očí se mu nezadržitelně začaly drát slzy. Věděl, co přijde.

Z postranní uličky nečekaně vyběhla žena a vrhla se k malému Tristenovi. Vzala ho okamžitě do náručí a zakryla vlastním tělem, aby ho ochránila. Skřet se s potěšeným úšklebkem ve tváři zastavil a vycenil odporné zažloutlé špičaté zuby. Prosebný výraz v ženině tváři v něm nevyvolal pražádný soucit ani smilování. Napřáhl se a s výrazem největšího potěšení sekl. Žena se pokusila výpadu uhnout. Nebyla ale dost rychlá. Ucítila už jen palčivou bolest, když šavle projela skrz její záda. Zavrávorala, upustila Tristena a v kaluži krve dopadla mrtvá na zem.

Malý Tristen se nad ní sehnul. Ve tváři měl vepsán výraz naprostého nepochopení, zoufalství a strachu.

„Maminko… maminko…“ zašeptal a dotkl se matčiných vlasů. Z očí mu začaly téct slzy.

I když šeptal, slyšel dospělý Tristen slova více než zřetelně. V hlavě se mu opakovala neustále dokola a stále silněji. Se strnulým výrazem dopadl na kolena a díval se na tělo své mrtvé matky. Cítil, jak mu po tvářích stékají slzy. Vzlykal a nedokázal zadržet výkřik:

„NE!!!“

Tonul v zoufalství a zármutku, když najednou jeho pocity vystřídala nezadržitelná zuřivost a zlost. Rychle vyskočil na nohy a vrhl se na skřeta, který ještě pořád stál nad malým Tristenem a z jeho šavle skapávala čerstvá krev. Snažil se do skřeta tlouct pěstmi, ale nebylo to nic platné. Jeho údery procházely skrz a skřetovi vůbec neublížily. Byla to jen vize minulosti, kterou nemohl změnit.

Malý Tristen se podíval na skřeta, který s potěšením sledoval dětské utrpení. S vyčítavým výrazem ve tváři a třesoucím se hlasem se snažil vykřiknout:

„Ty jsi ji zabil. Zabil jsi moji maminku!“ Znovu mu vytryskly slzy bolesti, stejně jako dospělému Tristenovi. Skřet se rozesmál odporným, děsivým smíchem a bez dalších slov zdvihl nad hlavu šavli, připraven zasadit smrtelnou ránu. Něco ho ale zadrželo. Proč ho tehdy nezabil? Až teď měl Tristen možnost zaslechnout hlas, který tehdy slyšel pouze skřet:

„Nezdržuj se už, můj drahý Bllixi. Máme práci, pospěš, nezbývá mnoho času. Toho spratka zabije jiný skřet. Ty máš úkol. Jdi ho splnit! Hned!“

Bllix se na malého Tristena zašklebil, otočil se a zmizel v dýmu hořící vesnice.

„Tristene!“ volala Reilla a natahovala jeho směrem své malé ruce, ale muž ji už rychle odnášel pryč. V tu chvíli se na cestě objevila tlupa skřetů zapalující další a další domy. Malý Tristen se v pláči zvedl na nohy a běžel za Reillou. Ta se mu ale v mase prchajících lidí ztratila z dohledu.

Dospělý Tristen se zadíval na svou matku a ten obraz, okamžik, matčina tvář se mu nesmazatelně vryly do paměti. Pokusil se dotknout její tváře, ale necítil nic – jeho prsty prošly skrz její obličej. Znovu se rozplakal. Zaťal prsty v pěst a s dalším bolestným výkřikem udeřil vší silou do země.

Přemohl se a vstal. Viděl, jak skřeti zapalují zbylé domy. Vzdálil se mimo dosah ohně a sledoval, jak tělo jeho matky hoří a proměňuje se v popel, stejně jako všechno ostatní kolem…

Nespěchal. Všechny staré pocity byly tak živé… Přesně věděl, kam ho nohy donesou. Stála před ním vize okamžiku, kdy se nedobrovolně stal nositelem Světla. Stačilo zamířit do nedalekého Lesa elfů, aby se setkal s bytostí, která navždy změnila jeho osud… Sledoval šiky vojáků armády Tarnského a

Jezerního království rozmístěné na bitevním poli nedaleko jezera Amorchen. V čele jízdy na bílém koni stanul muž oděný v zářivé zbroji, na jehož hrudi se skvěl znak tarnské armády. Oči mu jiskřily a vítr čechral vlasy, v pozvednuté ruce svíral mohutný obouruční meč. Vyzařovala z něho síla a autorita – vypadal jako král.

Na opačné straně pole se blížila statisícová armáda skřetů patřících Artemisii a stovky mužů armády Východního království. Do čela přiklusal na černém koni ohromný skřet a nad hlavou mával svou šavlí. Byl to skřet, který před několika minutami zabil Tristenovu matku…

Listí tiše zašumělo. Těžkým vzduchem poletovala spousta zlatavých mušek, zářících v jemném modravém světle, jež probleskovalo mezi stromy. Malý Tristen, který utekl před hrůzami boje, vstoupil do Zahrady zázraků v elfím lese. Do Zahrady, posledního místa lesa, které odolávalo Temnotě. Veškeré známky bitvy panující u jezera Amorchen rázem utichly. Les použil svou poslední čarovnou moc, aby bránil poklad, jenž Zahrada svírala ve svém nitru: bytost, kvůli které se strhl celý boj. Stromy jako by ožily, stáhly se níž a zapletly své větve v neprostupnou stěnu. Les potemněl, kmeny stromů se rozzářily jemnou stříbřitou září, listy utonuly v barvě noční oblohy. Vše rytmicky pableskovalo tajemným modravým svitem, jako by zahrada byla živá a dýchala.

Tristen sledoval sebe sama jako dítě, jak se vystrašeně rozhlíží po stromech, které ho svými větvemi uzavřely mezi sebou, když se Zahradou rozezněl sten; dlouhý a rozvleklý, okouzlující jako vytí vlků za úplňku. Zavřel oči, jako by se snažil vcítit do zoufalého volání plného zármutku. Stromy větvemi vytvořily tunel a vpustily malého Tristena na travnaté prostranství. Další sten, který se rozlehl mezi kmeny stromů. Malý Tristen popošel pár kroků a vyčerpáním se svalil do trávy, doufaje, že už je v bezpečí. Brzy ale pocítil přítomnost něčeho cizího.

Pomalu vstal a rozhlédl se kolem. V modravé záři lesa, v dáli mezi stromy spatřil pohyb. Zprvu nedokázal určit, co nebo kdo se k němu blíží, ale pak bytost rozeznal jasně. Bílý kůň zářící v temné Zahradě jako osamocený měsíc na nočním nebi se k němu pomalým, ale majestátním krokem blížil. Znenadání se z jeho hřbetu zdvihl pár ohromných bělostných křídel. Zašelestily stovky peříček. Tristen překvapeně ucouvl, ale nepociťoval strach. Tvor v něm přese všechno vzbuzoval důvěru. Pak ale k vlastnímu údivu uslyšel v hlavě jeho hlas:

„Víš, proč jsi sem přišel?“

„Kdo jsi?!“ vyjekl malý Tristen, šokován tím, že bytosti rozumí.

„Jsem Pegas. Nositel Světla,“ odpověděl tvor klidným hlasem.

„Mám strach z toho,“ vyhrkl, když se trochu vzpamatoval, „co se děje venku. Moje maminka… ona…“ Z očí mu znovu vytryskly slzy. „Já chci, aby skončily války!“ skoro vykřikl.

Pozvedl oči a sledoval majestátního Pegase, který nad ním tiše stál a vyzařovala z něj neuvěřitelná něha a pochopení. Tristen bezmyšlenkovitě vztáhl ruku.

„Jednoho dne bude jenom na tobě, jestli si zvolíš svět zahalený v Temnotě, nebo svět plný Světla,“ sklonil hlavu a dovolil chlapci, aby se ho dotkl. Zářivá srst byla na dotek jemná jako samet. Letmo přejel prsty přes Pegasovu hlavu a s bázní se dotkl zlatého rohu, který čněl z vrcholu jeho čela přímo k nebesům.

„Volíš Světlo,“ znovu se v Tristenově hlavě rozezněl Pegasův hlas. „Doufám, že až přijde den, kdy se budeš muset rozhodnout, budeš volit stejně jako dnes.“

„Rozhodnout? Nerozumím tomu…“ nechápavě zavrtěl hlavou a znovu klesl do trávy. „Nechápu, jak je možné, že ti rozumím? O jakém dnu to mluvíš?“

„Všechno má svůj čas,“ stál před ním Pegas klidně.

„Čas? Já chci znát odpověď už teď!“ naléhal Tristen, ale Pegas na něho jen klidně shlížel:

„Pochopíš. Už brzy prohlédneš…“

Řezavý zvuk války. Ticho lesa bylo zpřetrháno, kouzlo Zahrady vyprchalo. Stromy ztratily svou záři. Jejich větve byly násilím odtrženy od sebe. Boj se přesunul z bitevního pole až do útrob elfího lesa. Tristen sledoval zápasící elfy, kteří se snažili zabránit skřetům, aby se dostali k Pegasovi, a vzápětí se zadíval na své dětské já.

Malý Tristen s hrůzou pozoroval stovky temných skřetích postav, které se draly skrze stromy.

„Utíkej! Utíkej nebo tě zabijí!“ vykřikl na Pegase, ale ten se ani nepohnul.

„Nedokázal jsem změnit vlastní osud, ale ty jednou budeš moci změnit ten svůj,“ zadíval se Pegas na Tristena.

„Copak to tu máme?!“ ozval se hrubý chraplavý hlas.

Chlapec se vyplašeně otočil. Jen pár kroků před ním stálo sedm odporných skřetů a každý svíral dlouhý meč. Skřeta, který stál uprostřed, poznal okamžitě – byl to ten, co zabil jeho matku.

„Malý kluk!“ rozchechtal se.

„Asi utekl, když jsme vypalovali vesnice u jezera,“ prohlásil druhý.

„Myslím, že by z něho byla výborná večeře. Co ty na to, Bllixi?!“ zeptal se skřeta uprostřed.

„Cože?! To jsi nějaké zvíře?“ zachroptěl Bllix. „Myslím, že naše paní z něho bude mít ohromnou radost. Přivedeme jí ho.“

„A to jako proč?! Já mám hlad,“ poznamenal jeden ze skřetů přihlouple.

„Hlupáku! Je tu s tou jednorohou mulou! To ti to nedochází?! Je to jeden z přívrženců Světla!“ zamračil se Bllix a vrazil skřetovi pohlavek.

„DOST!!!“ rozezněl se ženský hlas, který prolétl Zahradou jako vítr.

Vše se zastavilo. Čas přestal existovat. Tristen s hrůzou sledoval, jak veškerý pohyb kolem něj ustal. Vojáci, elfové i skřeti byli zmrazeni uprostřed boje, zastaveni kouzlem. Pocítil chlad v plicích, jako by se blížila sama Smrt. Vzduch před ním ztemněl. Z dýmu naplněného třpytivými černými střípky se zhmotnila lidská postava. Žena. Bllix se na ni oddaně zadíval a vzápětí klesl na kolena:

„Má paní, nalezli jsme ho."

„Uteč pryč! Běž!" vykřikl Tristen zoufale, ale Pegas stál na místě.

Žena se přiblížila. Minula zbylých šest skřetů, kteří zůstali zkameněle stát před Pegasem, a zastavila se u Bllixe.

„Velmi dobře, Bllixi," vydechla tiše a chladně.

Dospělý Tristen, stojící opodál od toho všeho, ji s děsem sledoval. Byla to Artemisia. Už jen z iluze její přítomnosti ho mrazilo v zádech.

Její alabastrová pleť silně kontrastovala s černými vlasy i dlouhými tmavými šaty. Část jejího obličeje kryla maska, která dávala vyniknout rudým očím připomínajícím planoucí oheň. V ruce svírala summonerskou hůl, jejíž vrchol připomínal tělo černého draka a která plála ještě větší a děsivější magickou silou než Semiremidina hůl.

Pegas se na Artemisii díval s naprostým klidem a beze strachu. Malý Tristen stál u jeho nohou.

„Neubližujte mu," vyhrkl tiše.

Artemisia pohledem sjela na chlapce. Kysele se usmála:

„Pegas tě ochránil před mým kouzlem… Ale to je všechno, co pro tebe mohl udělat. Na co čekáš, Bllixi?" zadívala se na skřeta. „Zabij toho spratka."

Skřet se rozchechtal. Vstal a se šavlí v ruce se vydal k Tristenovi.

„Tvá kouzla jsou příliš slabá, sestro!" ozval se ženský hlas za Bllixovými zády.

Tok času se dal znovu do pohybu, kouzlo vyprchalo. Šest skřetů v bázni uskočilo, když před sebou spatřili svou paní Artemisii. Vojáci a skřeti rozptýlení po lese pokračovali v boji.

„Semiremis," procedila Artemisia skrze zuby, když zpozorovala čarodějku ve zbroji, svírající v ruce summonerskou hůl. „Myslela jsem, že jsem tě viděla, jak utíkáš z boje."

„Už nebudu utíkat. A před tebou už vůbec ne, Artemisie!" zdvihla hůl nad hlavu a v jediném oslňujícím záblesku kouzla ze šesti skřetů nezbylo nic než jen hromádka popela.

Pegas chabě couvl a Tristen s ním.

„Utíkej!" vykřikla Semiremis, když zpozorovala, jak Artemisia pozvedla svou summonerskou hůl. Bllix zdvihl šavli a zavelel k útoku.

Boj se přesunul ještě blíže k nim. Pegas se odmítal hnout. Z Artemidiny hole vytryskla změť černých blesků. Nebesa ještě víc potemněla, jako by se mračna Temnoty měla snést k zemi a pohltit je všechny. Semiremis se snažila blesky odrazit, ale její kouzla nebyla dost silná. Zdvihl se silný vítr, jenž bránil komukoli se přiblížit. Blesky přibily Pegase k zemi. Bránil malého Tristena svým vlastním tělem.

„Chci duši, co nese Světlo!!!" vykřikla Artemisia svůj rozkaz.

Bllix okamžitě vyrazil k Pegasovi. Zdvihl nad hlavu šavli a… Sekl.

Jakoby v srdceryvném výkřiku zaúpěl celý Les elfů. V jediném strhujícím poryvu větru se vzduchem roznesla vlna bolesti, která strhala všechno listí stromů Zahrady. Les se utopil v Temnotě… A pak už jen mrtvolné ticho…

Oslepil ji jediný jasný zdroj světla. S námahou otevřela oči a vedle sebe nahmatala summonerskou hůl. S přemáháním vstala a zamžourala ke zdroji světla. K jejímu překvapení takhle silně zářilo Pegasovo tělo… Uprostřed nicotné tmy vládl takový klid, až ji to udivilo.

„Pegasi…“ vydechla. „Co se to stalo? To jsme všichni zemřeli?“

„Ne,“ rozezněl se tichý něžný hlas v její hlavě. „Nezemřeli.“

Světlo vycházející z jeho těla zesílilo a odhalilo siluety skřetích postav stahujících se kolem zbytků kdysi nádherné Zahrady. Ale nehýbaly se…

„Proč ses nebránil? Bojovali jsme kvůli tobě, kvůli Světlu!“ vyhrkla zmateně.

Pegas neodpověděl, jen sklonil hlavu a zadíval se na tělo malého Tristena, který ležel ve zkrvavené trávě.

„Umírá,“ vyhrkl Pegas. Přes celou Tristenovu dětskou hruď se táhla hluboká rána po Bllixově šavli. „Postavil se mezi mě a Bllixe.“

„Proč ses nebránil?“ zopakovala Semiremis chabě.

„Nemám tu moc být dobrým nositelem Světla, i když jsem byl vybrán. Světlo musí nést někdo, kdo bude schopen bránit sám sebe. Toho já ale nejsem schopen. Pro tvou sestru jsem příliš snadný soupeř. Ale on… jeho duše je čistá. Světlo uvnitř mé duše si žádá tu jeho…“

„Co chceš udělat?“ zhrozila se Semiremis. „Když použiješ Světlo k oživení, zabiješ sám sebe!“

„Přesně to mám v úmyslu,“ zadíval se na ni rozhodně. „Dám mu život. Postarej se o něj, jako by to byl tvůj vlastní syn. On vytvoří budoucnost. Jeho duše bude nosit Světlo. A jednoho dne se postaví tváří v tvář Artemisii… a zničí Ducha Temnoty.“

„Ne!“ vykřikla Semiremis s obavami, ale už bylo pozdě.

Celé Pegasovo tělo se rozzářilo v oslňující záplavě jasu. Temnota byla protržena paprsky Světla a lesem se roznesl řev. Čarodějka bázlivě sledovala skřety svíjející se v bolestech. Z těla každého z nich se zdvihla záplava stovek malých zářivých světel. Les elfů se rozjasnil v náporu energie, která vylétávala vzhůru k temným nebesům. Bllixovo tělo se roztříštilo na malé

černé střípky. Křik se nesl až k bitevnímu poli u jezera Amorchen a pak začal pomalu ustávat, až utichl docela. Záře pozvolna pohasínala. Semiremis spatřila nehybného Pegase ležícího v trávě a chlapce, jehož tělo ozařovaly desítky zářících světélek, která se nakonec spojila v jedno, jež proniklo do jeho těla a duše.

Vstala a rozhlédla se po okolní zkáze. Zpustošený elfí les, krev, mrtvá těla skřetů, lidí i elfů. Bylo jí do pláče… Artemidino ani Bllixovo tělo neviděla nikde poblíž, nemyslela ale teď na ně. Upustila summonerskou hůl a rozběhla se k chlapci. Sklonila se k němu, aby zjistila, že po Bllixově ráně nebylo ani památky. Zadívala se k nebesům. Skrze černé mraky Temnoty dopadl k zemi první paprsek zlatavého slunečního světla. Věděla, že ať je teď Artemisia kdekoli, byla poražena.

Tristen cítil, jak se probouzí a jak mu srdce stále divoce buší. Snažil se zklidnit zrychlený dech. Otevřel oči a zjistil, že leží na posteli ve svém pokoji. Rozhlédl se kolem, jako by se chtěl přesvědčit, zda se opravdu z té hrozné vize probudil.

„Tristene…?“ ozval se Semiremidin hlas tiše. „Měl bys odpočívat. Přenesla jsem tě sem kouzlem.“

Sedla si na okraj postele. Nepodíval se na ni. Pořád mu běhal mráz po zádech a na čele mu vyrážely krůpěje studeného potu.

„Viděl jsem smrt své matky,“ vydechl ještě se sevřeným hrdlem. „Zabil ji Artemidin poskok… Bllix…“

Čarodějka chvíli mlčela, téměř jako by vážila svá slova, než se odvážila promluvit:

„Pokud jde o Bllixe, je mnohem víc, než jen Artemidin poskok. Je to její druh, společník, její pravá ruka. Na skřeta je obdařen nesmírnou inteligencí a dokáže od Artemisie přebírat magickou sílu a schopnosti. A to vše jen díky tomu, že se nenarodil jako skřet, ale že se skřetem stal.“

„A kým býval dřív?“ vypálil okamžitě.

„To sama nevím," pousmála se chabě a zadívala se z okna pokoje. Pomalu se smrákalo, slunce se za oslepující rudé záře blížilo k západu.

„Jak se to stalo?" Tristen se posadil a tázavě se na Semiremis zadíval.

„Co myslíš?" svraštila soustředěně obočí.

„Nikdy jsme o tom přímo nemluvili. Jak se z Artemisie stala nositelka Temnoty?"

„Zabila našeho otce," vyhrkla.

„To vím," přiznal. „Ale nemohla to přece udělat bezdůvodně."

„Temnota se ji snažila získat po dlouhou dobu a ona dlouhou dobu odolávala, ale pak…" Semiremis se na chvíli zarazila, jako by zaháněla vzpomínky. „Něco se stalo a ona se změnila. Temnota ovládla její mysl… Tedy, Duch Temnoty, abych byla přesná. Duch zrozený z dob hrozných válek, kdy smrt tisíců nevinných lidí dovolila Temnotě ovládnout tento svět na mnoho let…"

„…než přišel Pegas," doplnil ji.

„Správně," přikývla.

„Opravdu chceš, abych ji zabil, nebo chceš, abych ji přivedl zpět?" zeptal se pomalu.

„Zpět ji přivést nedokážeš," pousmála se hořce, nepříliš zaskočena takovou otázkou. „To, co z Artemisie zbylo, je jen tělo. V její mysli teď sídlí Duch Temnoty. Ona je jen nástrojem Zla."

„A co její duše?"

„Duše…?" zhluboka si povzdechla. „Pravděpodobně je v Síni duší na jejím hradě, mezi milióny ostatních duší… Jen díky duším dokáže přežívat. Ona je nekrotheurg, což je druh čaroděje, který čerpá magickou energii ze silných emocí lidí, ať už jsou ty emoce kladné nebo záporné. A duše mají své vlastní vzpomínky a emoce. Pro ni se tím stávají nevyčerpatelným zdrojem energie, ovládá tak černou magii a vyvolává démony.

Navíc dokáže vstupovat do lidských snů, což je její největší zbraň. Našeptává a pozvolna ovládá lidskou mysl a chování. Největší silou disponuje o půlnoci a proto si začala říkat Půlnoční dáma.“

„Půlnoční dáma…“ zopakoval si Tristen tiše.

„Naše matka i otec byli čarodějové, ale k čemu jsou kouzla, když nedokážeš ochránit vlastní rodinu…“ vyhrkla téměř mimoděk. „Mezi mnou a Artemisií panovala závist a ta nás taky nakonec rozdělila. Já jí záviděla její krásu a ona mně mé schopnosti. Bývala jsem lepší summoner než ona, ale Temnota posílila její schopnosti… Týden po otcově pohřbu zemřela i matka, nepřenesla přes srdce otcovu smrt…“

Odstoupila od okna. Sama netušila, proč o tom všem znovu začala mluvit, když by nejraději zapomněla.

„Důležité je to,“ začala vzápětí, „že ty nesmíš svou duši jakkoli pošpinit. Jsi nositel Světla a nesmíš spáchat hřích.“

„Nesmím nikoho zabít, vím. Serigas mi to řekla,“ oznámil jí.

„Mám na mysli jakýkoli hřích. To, že nesmíš nikoho zabít, je samozřejmost… Kdybys něco špatného spáchal, Artemisia by vinu toho hříchu využila proti tobě. A je jisté, že se tě pokusí svést na scestí. Bude se snažit, abys neuspěl a ona tě pak mohla snadno zabít,“ vysvětlila stroze, jako by nechtěla, aby se už dál na něco vyptával. Zamířila ke dveřím:

„Uvidíme se zítra, já…“

„Jedeš na ples do Severního města?“ odhadl, když sledoval, jak spěšně odchází.

„Ano,“ přikývla a pronesla s arogantním a zároveň mírně jízlivým tónem: „Králova jediná dcera slaví patnáctiny, u toho přece nesmím chybět.“

„Plesu se účastníš každý rok. Pamatuju si to, protože princezna má narozeniny ve stejný den jako já,“ uznal, ale vzápětí namítl: „Ale ty tam nejspíš nejdeš kvůli princezně, že?“

„Musím tam jít, jsem součástí šlechty tohoto království. Je to moje povinnost," odvětila vyhýbavě.

„Kdyby tu byla Serigas," začal provokativně, „řekla by, že si tě král mezi aristokracií vydržuje, protože jsi byla jeho milenka. Dost o tom vypovídá i to, že pro tebe nechává posílat stále okázalejší kočáry."

Semiremis se zarazila u dveří:

„Vím, kde je mé místo u krále, nemusíš mi to připomínat. A mimochodem, o takových věcech se nahlas nemluví…"

„Přiznej to. Jdeš tam, protože ho máš pořád ráda," usmál se šibalsky.

„O tom se nebudeme bavit!" řekla přísně, ale ne rozzlobeně.

„Užij si ples, Semiremis," usmál se Tristen, než čarodějka zmizela za zavřenými dveřmi.

Natáhl se zpátky na postel a ruce si položil za hlavu, když náhle jeho uvolněnou mysl zastínila jedenáct let stará vzpomínka na bitvu u Amorchen. Svraštil obočí nad nepříjemným pocitem bezmoci a strachu z toho dne. Pocítil mrazivý dotek elfího kovu na své hrudi. Sáhl po řetízku a nahmatal Symbol. Zavřel oči, jako by cítil zvláštní cizí energii, která se k němu z dálky blížila. Volal ho snad někdo? Ponořil se do snu…

Zaplavil ho pocit zvláštního klidu a bezpečí. Když znovu otevřel oči, ležel v trávě Zahrady zázraků a nad sebou viděl jen spletené větve korun stromů, které dolů k němu propouštěly namodralou záři světelných paprsků. Pomalu vstal. Les byl nezvykle tichý, napětím se ani lísteček nepohnul. Rozhlédl se kolem. Nikde nezahlédl ani živáčka. Kdo ho jen volal?

Vydal se trávou dál, mezi kmeny stromů, hlouběji do srdce Zahrady, která jako by snad spala, zmrazena neznámou silou. Netrvalo dlouho a rozprostřela se před ním mýtina s krásným a honosným chrámem, z jehož nitra pronikaly do útrob země mocné kořeny neznámého stromu skrytého uvnitř. Z chrámu

vyzařovala čirá, téměř až nadpozemská energie, která Tristena fascinovala.

Ale pak zaznamenal přítomnost toho něžného tvora, kterou na vlastní kůži nepocítil už tak dlouho. Temnou Zahradu prozářilo matné světlo. Uslyšel šelest trávy.

„Pegasi…?“ vydechl a otočil se. Ano, byl to on a stál před ním v celé své majestátní kráse, mlčenlivý a stálý jako ta nejtajemnější socha.

„Předpokládám, že tohle je sen,“ pronesl Tristen.

„Ano,“ přikývl Pegas a Tristenovou myslí se rozlehl jeho jemný hlas. „A ty jsi mne volal.“

„Co tím chceš říct?“ nechápal. „Že umím vstupovat do snů? Jako Artemisia?“

„Ty a Artemisia…“ začal tiše. „Vaše nitra ukrývají od základů stejné schopnosti. Ty je ale zatím neumíš používat, protože celých jedenáct let Světlo ve tvém nitru spalo. Artemisia vstupuje do lidských snů vědomě. Ale ve tvém případě jsme tady, protože vidět mě bylo tvé přání.“

„A jaké jsou mé další schopnosti?“

„Časem se projeví samy…“ odpověděl s jistotou a zadíval se na mýtinu za Tristenem. „Cítíš sílu toho chrámu?“

„Ano,“ Tristen se znovu otočil k majestátní stavbě vyzařující onu pozoruhodnou energii.

„Uvnitř je nejstarší strom elfího lesa. Strom, který elfové zasadili, když přišli k jezeru Amorchen, a jenž vyrostl za jediný den, stejně jako Zahrada zázraků.“

„Je to nejstarší strom našeho světa?“ napadlo Tristena.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Pegas. „Nejstarší strom tohoto světa se nazývá Strom života. Tento strom v Zahradě z něho ale pochází. A oba tyto stromy umí dávat život, pokud o něj dokážeš požádat a pokud budeš vyslyšen.“

„Když mi to takhle říkáš…“ podivil se Tristen, „budu snad jednou muset… žádat?“

„Ty sám život dávat nemůžeš, to nositeli Světla nepřísluší… Ale jsi někdo, kdo může měnit osudy lidí kolem sebe. Nebudu ti říkat, jestli jednou budeš žádat o život nebo ne… Ale tvým cílem není Artemisii zabít.“

„Jenže…“ Tristen už chtěl něco namítnout, ale Pegas ho přerušil:

„Přiveď ji zpět k Semir emis. Jen potom Temnotu prozáří Světlo.“

„A když selžu?“ vydechl Tristen s obavami.

Pegas poté, co slyšel taková slova pochyb, sklonil hlavu a začal se Tristenovi ztrácet před očima. Zahrada se pohroužila do mrazivé noci, nebe zakryla temná mračna, ochladilo se. Les začal vadnout, hroutit se, až jediné, co zbylo, byly zasněžené pahýly kdysi krásných stromů…

Tristen s hrůzou otevřel oči. Ležel na podlaze svého pokoje a vedle něho spočíval Symbol Světla, z jehož prostředního rudého kamene vycházela slabá bílá záře. Sebral se, vstal a zadíval se ven z okna. Vládla temná noc.

Král vás netrpělivě očekává; téměř milovala ta slova, která k ní byla pronesena. Libovala si ve vědomí, že na ni čeká, snad ještě víc než v šeptem pronášených poznámkách o její kráse a půvabech. Vždycky bývala ráda středem pozornosti, už pro svou pověst i pro skutečnost, že se jako čarodějka dostala mezi šlechtu. Ale toho večera se vše točilo kolem princezny. Semiremis ji pozorovala v sále na parketu mezi dalšími tančícími páry; patnáctiletá princezna v bílých šatech připomínala anděla, její tvář rámovaná dlouhými černými vlasy nevyzařovala nic víc, než čistotu a dětskou nevinnost, útlá postava byla příslibem nádherného ženství. Přesto se v jejích modrošedých očích zrcadlilo cosi znepokojivého, nad čím se čarodějka vždycky pozastavila.

Sluhové uvedli Semiremis do královy pracovny. Osaměla. Nadšení z předchozích minut ji ale stále rychleji opouštělo.

„Král vás netrpělivě očekává. To jistě!“ soptila vzteky.

Nesnášela, když ji někdo nechával čekat, obzvláště pak on. Znuděně se zadívala na veliký glóbus, který stál v rohu místnosti u regálů s knihami. Sledovala podrobně vykreslenou mapu Jezerního království, očima pomalu postupovala na východ přes Tarnské království, až došla k Východnímu království, které ve své monstróznosti zabíralo většinu jim známého světa. Náležel mu i rozlehlý ostrov na východě, který kdysi patřil liotaurům, než je armáda království téměř do jednoho vyvraždila. Sjela pohledem jižněji podél pobřeží Východního království a oči jí utkvěly na malém temném ostrůvku, nehostinném a pokrytém horami, který ve svém nitru hostí pradávné Zlo; Půlnoční ostrov, jenž se stal domovem její sestry.

„Má drahá Semiremis," rozlehl se pracovnou králův strohý hlas. Uvědomila si, že ho ani neslyšela přicházet. Bezmyšlenkovitě se otočila a hleděla mu tváří v tvář. Vládlo ticho. Oba se zájmem pozorovali toho druhého.

„Nezměnila jste se," pronesl po chvíli, když si ji s potěchou prohlédl. Podle jeho soudu vypadala obzvlášť krásně: v temně modrých večerních šatech, s decentním náhrdelníkem skvoucím se na její hrudi a s vlasy zapletenými do ozdobného vějíře; zlatého vějíře prokládaného modrými diamanty, jaký směly nosit pouze čarodějky. Vyzařoval z ní okouzlující půvab i elegance.

Neviděli se rok a když si prohlédla ona jeho, oblečeného v dlouhém černém hávu, všimla si, že v obličeji má zase o pár vrásek víc. Vlasy měl ještě stále světle hnědé a po šedinách nebyly ani stopy, i když by se už daly u muže jeho věku očekávat.

Semiremis sebevědomě zvedla hlavu a stroze odpověděla:

„Vy jste se také nezměnil, Výsosti." Král přistoupil až k ní – možná až příliš blízko, prolétlo jí hlavou – vzal její ruku do svých a políbil ji. Zdvořile se usmála a vysmekla se z jeho sevření.

„Jak se daří vaší dceři?“ zeptala se, přestože ji odpověď příliš nezajímala. Ale považovala optání se na princeznu za slušnost.

„Výborně. Je den ode dne krásnější a také se stále více podobá své matce; jak vzhledem, tak i chováním.“

„Jak je to dlouho? Pět let, co královna zemřela?“ zeptala se opatrně.

„Ano, a moje dcera od té doby hodně vyrostla… Abych byl upřímný, má už věk na vdávání.“

„V patnácti letech?“ podivila se Semiremis.

„Samozřejmě,“ přisvědčil král rázně, jako by šlo o něco naprosto běžného.

„A kdo by se měl stát jejím manželem?“ pousmála se, jako by stále byla přesvědčena, že jde o pouhý žert.

„Král Richard nedávno projevil jistý… zájem.“ Semiremis udivilo, že král mluví o dceři, jako by byla jen nějaká věc na prodej.

„Znám Richarda, ano; král Tarnského království. Kdysi jsem měla tu čest se s ním setkat…“

„Je to velice ambiciózní člověk, ale dovolil bych si říct, že někdy také poněkud naivní. Má idealistické představy o světě kolem nás…“

„Ale nebýt jeho rozhodnutí bojovat u Amorchen, nejspíš bychom už všichni byli pod nadvládou Východního království,“ Semiremis mu téměř skočila do řeči. „Je štěstí, že ho máte za spojence, Výsosti. Kdyby byl Richard stejný jako jeho otec, pravděpodobně by se nikdo ani neodvážil bojovat proti přesile, kterou tehdy Východní království mělo.“

„A právě proto zájmy našeho království vyžadují podporu a upevnění tohoto spojenectví.“

„Rozumím,“ pousmála se Semiremis záludně a myslí jí prolétlo: *Princezna jako obětní beránek, jako dar spojenectví.*

„A kdy bude ta slavná svatba?“ napadlo ji.

„Za dva dny zamíří výprava do Tarny, hlavního města Tarnského království, kde bude princezna představena králi osobně," vysvětlil krátce.

*Aha, takže svatba bude co nejdříve,*pomyslela si.

„A pročpak tak náhlé vdavky, Výsosti?" začala vyzvídat. „Děje se snad něco znepokojivého, co si žádá trvalé spojenectví obou království?"

„Nic, co byste potřebovala vědět, drahá Semiremis. Nic o vaší sestře, jak doufáte."

„Vysmíváte se mi snad, Výsosti?" zadívala se na něho dotčeně.

„Jde o vaši sestru, mám pravdu? Jde o tu hloupou povídačku o Světlu a Temnotě?" zašklebil se pobaveně. „Není to povídačka!" vyštěkla čarodějka.

„Vaše sestra zmizela. Pravděpodobně je už jedenáct let mrtvá. Nebyla v tom žádná hloupá kouzla," řekl chraplavým hlasem a uchopil Semiremis za zápěstí. „Prostě neunesla to, že jste byla ve všem lepší než ona. A tak se proti vám vzbouřila."

„Není mrtvá! Nikdy se nenašlo její tělo!" vysmekla se mu rozzlobeně. „Vím, že žije!"

„Zahrávala si se životem a podle toho dopadla… Vždycky je ošemetné zahrávat si."

„Ale začít někomu důvěřovat je mnohem ošemetnější!" pronesla nasupeně a zpražila ho pohledem. Pobaveně se usmál. Věděl naprosto jistě, že naráží na jejich vztah a na její důvěru k němu. Už ho nebavilo hrát si na schovávanou a předstírat vzájemnou úctu. Přistoupil těsně k ní a prsty se dotkl jejího obličeje. Nečekala to, lehce ucukla, ale dovolila mu, aby ruku nechal na její tváři. Uvažovala, jestli je tohle to, co jí chybí. Stýskalo se jí po něm? Sama nevěděla.

„Jste půvabná…" řekl po chvíli, ale Semiremis nevěděla, zda to nemyslel jako otázku.

„Co tím chcete říct, Výsosti?" opáčila rychle.

„Stále tě těší být středem zájmu?“ zeptal se jízlivě. „Těší tě poslouchat šeptem pronášené poznámky o tvé kráse, kouzle a eleganci? Myslíš, že byla láska, co jsem k tobě cítil?“ Semiremis poslední otázka znepokojila. Stáhla jeho ruku z obličeje.

„Nikdy jsem to sama nevěděla,“ přiznala.

„Ale já ano. Miloval jsem tě. Jenže dobře víš, že jsem se s tebou nemohl oženit, tak mě přestaň obviňovat,“ řekl tiše, ale příkře. Semiremis na pár okamžiků v jeho chladných modrých očích spatřila něhu. Chybí mu snad? Na chvíli se jí ho zželelo. Všechno je to ale už tak dávno…

„Já už nejsem taková, jakou si mě pamatuješ. A už vůbec nejsem tvoje milenka,“ pronesla hořce, když se jí vybavila nepříliš šťastná minulost. Serigas měla pravdu, i když si to nechtěla Semiremis přiznat – král ji mezi šlechtou vydržuje jen proto, že byla jeho milenkou.

„Mýlíš se, jsi pořád stejná. Lidé se totiž nemění,“ vyhrkl zlostně a odstoupil od ní.

„Nechci se zabývat minulostí,“ pronesla po chvíli. „Oba víme, jak to všechno bylo…“

„Tak proč jsi tedy přišla?“

„Možná proto, že se chci rozloučit. Brzy budu nejspíš nucena odjet na východ.“

„Chceš najít Artemisii?“ pousmál se výsměšně.

„Můj syn odjíždí,“ oznámila zachmuřeně.

„Proč je ti tak drahý?“ zeptal se nevrle. „Vždyť to ani není tvůj vlastní syn.“

„Ujala jsem se ho, když byl ještě dítě. Vychovala jsem ho a záleží mi na něm. Vím, že nejsem jeho pravá matka, ale tady krev nehraje žádnou roli.“

„Myslíš, že ti nahradí Artemisii?“

„Nesrovnávám je. On není žádná náhrada… A vůbec… do toho ti nic není,“ ohradila se.

Pobaveně se usmál:

„Dobře. Jako král mám přání. Přeji si, abys byla součástí doprovodu mé dcery. Abys byla někdo, kdo bude vystupovat za mé nepřítomnosti.“

„Aha, myslím, že dobře rozumím,“ přikývla pobaveně čarodějka. *Chce ze mě udělat chůvu,* prolétlo jí myslí. „Proč ne, do Tarny se ráda podívám. Vaše přání je mi rozkazem, Výsosti.“

„Pokud je to tak…“ pokračoval. „Král má druhé přání: abys zůstala na noc… jako host, samozřejmě.“ Semiremis se jen škodolibě ušklíbla. Od začátku věděla, že o něco takového požádá.

Vždycky ji udivovalo, jak se jeho chování k ní mění z počáteční autority přes rovnocennost až k podřízenosti. Teď se ale rozhodně nechtěla nechat uchlácholit a svést. Zda stála o jeho přízeň a společnost? Ano. Ale rozhodně s ním nechtěla do postele. Věděla, že ji nemiluje a snad ani nikdy nemiloval, i když tvrdí opak. Bylo to jen bláznivé poblouznění, které on ukončil sňatkem z rozumu s jinou ženou…

„Jsi nádherná,“ dodal a ona se jen neupřímně usmála. Přitáhl si ji těsně k sobě.

„Myslela jsi na mě někdy?“ zeptal se. Nevěděla, co má odpovědět. Nezapírala, že by si na něho nevzpomněla, ale nemyslela na něj tak, jak by si on nejspíš přál.

„Ne,“ odpověděla vzpurně.

„Vždycky jsi byla špatná lhářka,“ pousmál se, když si všiml jejího náhrdelníku: „Ten máš ode mě.“ Semiremis se jen uculila:

„Vzala jsem si ho, abych ti udělala radost.“ Ve skutečnosti si ho vzala jen proto, aby se jí naskytla možnost pozorovat jeho špatně skrývané potěšení. A nemýlila se.

„To mě těší,“ zašeptal a naklonil se k jejím rtům. K jeho překvapení ucukla stranou. Nestála o to, aby ji políbil.

„Nechci žít minulostí… Kolik je to let? Dvacet? Třicet? Příliš dlouho.“

„Záleží na tom?“

„Mně ano. Tenkrát to bylo jiné než dnes,“ odpověděla zatvrzele. Nastala napjatá chvilka ticha. Stále ji svíral v náručí a zdálo se, že ji odmítá pustit.

„Nech mě, prosím,“ řekla, když jí objetí začalo být nepříjemné.

„Pořád jsi mi neodpověděla na otázku,“ namítl.

„Ne, nezůstanu tu na noc,“ odvětila přísně.

„Pak mi alespoň dovol tě políbit.“ Nikdy dost dobře nedokázala pochopit, jak ho dokáže tak ovládnout. Vždycky začal škemrat, ať s ním zůstane. Co ale může zkazit jedním hloupým polibkem? Po dnešním večeru ho zase několik měsíců neuvidí. Proč mu nesplnit tak malé přání? Na pár okamžiků zase bude obyčejný člověk, ne král. Proč se ostýchat? Kdysi se s ním i milovala. Jeden polibek nedokáže přece nijak ublížit.

V jeho tváři viděla nedočkavost. Dychtil po odpovědi. Rozhodla se. Potřebovala to stejně jako on. Jak je to dlouho, co ji naposledy někdo objal a políbil? Je prázdná a osamocená.

„Dobře…“ zašeptala. Pevně ji objal a začal líbat. Zavřela oči a na ten nepatrný okamžik pocítila omamující štěstí. Prázdnota v jejím nitru v tu chvíli zmizela.

Odtáhl se od ní. Znovu otevřela oči. Na chvíli ji ochromil příval euforie, který ale zmizel stejně rychle, jako se objevil. Trvalo to jen okamžik. Nebyla si úplně jista, zda jí polibek pomohl, nebo ještě víc přitížil. Když se podívala na něj, zjistila, že má ve tváři podivně zamyšlený výraz, jaký musí mít i ona. Cítí snad totéž?

Jsme lovci okamžiků, pomyslela si a vysmekla se z jeho sevření.

Kapitola třetí

Bouře

Znovu snil. Znovu viděl smrt své matky, Bllixovu tvář a bitvu u jezera Amorchen.

Naplnil ho pocit, jako by padal kamsi do prázdna skrze obrazy vzpomínek, až ucítil, jak ho nějaká neviditelná síla odnáší a pak pomalu ukládá kamsi do měkké trávy. Cítil svěží vzduch a vánek, který mu ovíval tvář a zlehka čechral vlasy. Slyšel šelest stébel trávy.

Otevřel oči. Ležel na louce plné rozkvetlých květin a nad sebou viděl jen nachově zbarvené nebe, značící nadcházející západ slunce. Zhluboka vdechl omamnou vůni desítek různých druhů květin a vychutnával ji.

„Tohle je sen… Tristene," překvapil ho cizí dětský hlas. Okamžitě se posadil a rozhlédl se kolem. Mezi stébly trávy ale nikoho nezahlédl. Vstal. Na západě, u obzoru, se rozprostíralo zlatě třpytivé moře, nad nímž právě zapadalo krvavě rudé slunce.

Vydal se pomalou chůzí, téměř ještě v polospánku, ke slunci mizícímu za horizontem. Vůně květin ho omamovala a uspávala čím dál víc, stébla trávy se dotýkala jeho prstů. Vnímal svěží mořský vánek, který mu čechral vlasy a přinášel s sebou tajemný zastřený hlas, který šeptal jeho jméno.

„Tohle je sen," ozvalo se znovu.

Zastavil se. Rozeznal hlas malé Mary.

„Sen…" ozval se její hlas znovu. Stál sám uprostřed louky, naprosto sám. Pozvedl oči k rudnoucímu nebi. Zvedl se nový, silnější vítr. Květiny kolem něj upustily své pestr obarevné okvětní lístky. Vítr je vzal a pohrával si s nimi ve vzduchu.

Tristen lehce rozpřáhl ruce, lístky začaly poletovat kolem něj a ty, které se dotkly jeho těla, se přeměnily v bílá peříčka.

Tristen uslyšel další hlas:

»Není Světla bez Temnoty
a není Temnoty beze Světla.
Nenajdeš Nenávist bez Lásky
a zároveň Lásku bez Nenávisti.«

Vítr ustal a peříčka se snesla do trávy.

„Tohle je sen… můj sen," slyšel Tristen přímo za sebou. Zprudka se otočil. V trávě před ním seděla Mary a s ustrašeným výrazem k němu vzhlížela.

„Ta slova…" Tristen bezpečně poznal onen chladný ostrý hlas. „To byl Artemidin hlas… Mary, co to má znamenat?"

„Byla tu žena. Přišla ke mně… jako teď ty . Říkala si Půlnoční dáma. Ta slova jsou její slova. Chtěla, abys je slyšel."

„A co ještě říkala?" Tristen naléhavě poklekl k Mary.

„Řekla, že mám vzácný dar. Můžu ve snech vidět budoucnost," zmateně se na něho zadívala.

„A co jsi viděla?"

„Tebe," odvětila chabě. „V iděla jsem tě. Byl jsi s dívkou jménem Reilla. Následoval jsi ji do Tarny. Pak jsem cítila jen tvou bolest a utrpení… Viděla jsem člověka. Dovedl tě do sr dce Temnoty… Ale Půlnoční dáma říkala, že svůj osud nedokážeš změnit. Říkala, že ona vyhraje."

„Nevyhraje!" vyhrkl, když viděl neš•astný výraz Maryiny tváře. „Já dokážu změnit osud! Já vytvořím budoucnost! Pegas mi to řekl."

„Pegas?" pousmála se sklesle. „Ten už je ale pryč… Už ho nikdy neuvidím… Sbohem, Tristene…" Mary se před ním rozplynula. Vítr z trávy zvedl bílá peříčka, která Tristena znovu obklopila.

Pohltila ho tma a pak zjistil, že leží na posteli ve svém pokoji. Ještě stále panovala temná noc, ale něco uvnitř mu říkalo, že se blíží úsvit a zároveň s ním i chvíle, kdy opustí Jezerní město a vydá se společně se Serigas na východ.

Neuběhlo ani pár minut a začalo se neúprosně rozednívat. Z kuchyně zaslechl halas služebnictva, jak se pustilo do přípravy snídaně. On sám na jídlo neměl sebemenší pomyšlení. Seděl na posteli, v dlani svíral Symbol Světla a věděl, že není úniku…

„Reillo," vydechl tiše a vybavil si tvář malé holčičky u Amorchen. Věřil, že pokud Mary opravdu dokáže vidět budoucnost, pak se s Reillou setká; s jediným člověkem, který ho váže k původnímu domovu a rodině…

Nebe bylo blankytně modré, zalité zlatavým nádechem vstávajícího slunce a plulo po něm pár nadýchaných bílých mráčků. Tristen seděl na schodech venku před domem, vdechoval mrazivý vzduch brzkého jarního rána a občas se otřásl vědomím toho, co bude mu-set učinit. Jeho osedlaný černý kůň čekal jen na to, až budou moci vyrazit.

K nohám složil brašnu s přikrývkami na spaní a pouzdro s mečem, který před dvěma roky dostal darem od Serigas. Sevřel černý jílec v dlaních, vytáhl meč z pochvy a rozčísl jím vzduch. Hladká čistá čepel bez ozdob se krásně leskla; byla to prostá, ale kvalitní práce.

Uslyšel za sebou vrznutí dveří a ucítil Semiremidinu přítomnost. Čarodějka se zadívala na Tristena oblečeného v dlouhém tmavém kabátu s šedobílou kožešinou jako límcem, v černých kalhotách i botách a ve světlé košili, zpod níž mírně vykukoval Symbol Světla.

„Za jak dlouho myslíš, že se vrátím?" vyhrkl znenadání, ale k čarodějce se neotočil.

„Nevím…" odvětila smutně. „Ale řekla bych, že ne dříve, než příští jaro."

Mlčel.

„Vím, že nemáš rád loučení, ale chci ti popřát štěstí," snažila se pousmát.

Klidné a ospalé ranní ticho přerušilo koňské zaržání. Oba se zadívali směrem k Jezernímu městu a zahlédli, jak se k nim žene Serigas na hnědákovi. Tristen přistoupil ke svému koni a k sedlu připásal brašnu i meč uložený v pouzdře. Mezitím Serigas docválala až k nim. Byla oblečená ve světle hnědé a další tmavohnědé kožené vestě s červeným zdobením, v tmavých kalhotách s opaskem na meč a hnědých šněrovacích botách s páskami až ke kolenům. Zápěstí jí obepínaly utažené zápěstníky a kolem krku měla zapnut tmavě modrý plášť. Na zádech spočíval toulec se šípy a luk, který byl na koncích ozdoben dvěma malými světle modrými pírky. Na sedle vezla připevněné čtyři plné brašny zásob a meč.

„Zdravím! Jsem tu včas," usmála se, když zastavila těsně u nich. Zadívala se na Tristena: „Připraven k odjezdu?"

„Ne tak úplně," zavrtěl hlavou.

„Rozumím…" přikývla soucitně a sesedla. „Taky bych nejradši nikam nejezdila, ale musíme vyrazit… Tohle přeložíme," odepnula ze svého sedla dvě brašny a připevnila je k sedlu Tristenova koně. „Mělo by nám to vydržet, než dorazíme do města na jihu království, do Skalní věže… Co budeš dělat ty, Semiremis? Dlouho se neuvidíme."

„Řekla bych, že se možná uvidíme už brzy. Král mě předevčírem na plese požádal, abych byla členem doprovodu naší princezny a já souhlasila," oznámila.

„Co?" podivil se Tristen.

„Princezna se má provdat za tarnského krále a já budu zastupovat našeho krále při obřadu."

„Aha, takže obchodní záležitosti," pokývala Serigas hlavou. „A proč nejedeme společně? Alespoň do Skalní věže?"

„Protože pojedeme i s vojáky jako výprava a královský dvorní čaroděj nás kouzlem přenese až na hranice království, aby se cesta urychlila."

„Jaká vůbec princezna je?“ zeptal se Tristen s neskrývaným zájmem.

„Odkdy tě něco takového zajímá?“ rýpla si do něj Serigas s úšklebkem.

„No,“ pokrčila rameny Semiremis, „řekla bych, že na vdavky je opravdu ještě moc mladá, je jí teprve patnáct. Ale je moc krásná, to ano. Podobá se své matce. Dlouhé černé vlasy, modrošedé oči, štíhlá postava… Ale neznám dost dobře její povahu.“

„Takže nás nejspíš na cestě předběhnete,“ pousmála se Serigas. „Nevadí. Náš úkol je jasný. Zamíříme do Ztraceného města a najdeme kouzelnici Kreshu. Doufejme, že bude znát odpověď, jak porazit Artemisii.“

„Uvidíme se,“ šeptl Tristen, přistoupil k Semiremis a objal ji.

„Dej na něj pozor, ať neudělá nějakou hloupost,“ poznamenala čarodějka.

„Spolehni se,“ usmála se Serigas a mrkla na Tristena.

Bez jakýchkoli dalších slov nasedli na koně. Tristen se naposledy otočil k Semiremis, která na něj kývla. Usmál se na ni, ale pak už se společně se Serigas rozjel směrem k vycházejícímu slunci, na východ.

Následuj Reillu a zamiř do Tarny, rozezněl se mu znovu v mysli Maryin dětský hlas…

Zamířili přímo na jih. Vyhnuli se hlavní silnici mířící do Skalní věže a uháněli nekonečnými travnatými pláněmi svou vlastní cestou, drželi se spleti potoků a jezer. Putování se zdálo být tak snadné, žádné obtíže, které by snad Artemisia mohla klást Tristenovi do cesty. Po týdnu naprostého klidu byla jejich pozornost ukolébána. Krajina se postupně začala měnit z travnatých plání na roviny s nízkými návršími porostlými lesy, nebo byla místy protkána desítkami potoků a jezer. Daleko na jihu před nimi se začaly rýsovat obrysy hor. Město Skalní věž bylo na dosah.

„Řekla bych, že tam dorazíme už za méně než týden," pochvalovala si Serigas.

Utábořili se na malém palouku mezi stromy, uprostřed rozlehlého lesa, který se rozprostíral po planině téměř jako překážka. Jedinou možností, jak pokračovat v cestě, bylo skrze něj projít. Nebe potemnělo a objevil se měsíc a hvězdy. Les nepříjemně ztichl, obklopila je tma. Tou dobou už ale Serigas i Tristen seděli u rozdělaného ohně. Mezitím, co Serigas připravovala ze zásob něco k snědku, Tristen uvázal koně za uzdy k nejbližšímu stromu a z jedné brašny vylovil pro sebe a pro Serigas dvě velké kožešinové přikrývky na spaní. Rozložil si přikrývku kousek od ohně a uvelebil se na ní. Meč si položil vedle sebe.

„Proč ten meč? Tady uprostřed lesa by nás sotva někdo našel," pousmála se Serigas a podala mu misku s jídlem.

„Chci ho mít u sebe… Pro jistotu," pokrčil výmluvně rameny.

„Tady se můžeš bát přinejhorším zvířat, ale jelikož máme oheň, stejně se žádné nepřiblíží. Už jsem na tomhle místě nocovala několikrát a vážně nám nic nehrozí."

Tristen se zamyšleně pustil do jídla.

„A navíc ty se ani ničeho bát nemusíš. Jediný, kdo ti může opravdu uškodit, nebo tě i zabít, je Artemisia…" začala Serigas, ale Tristen jí trochu podrážděně skočil do řeči:

„Jo, jo, já vím. Protože mám ve své duši Světlo, které mě vždycky uzdravovalo, a proto jsem nikdy nebyl nemocný nebo zraněný. Ale nemůžu uzdravovat druhé a už vůbec ne dávat život, protože bych sám zemřel; předal bych celou svou životní energii… Zajímalo by mě, jak bych se dokázal uzdravit, kdyby mi někdo třeba usekl hlavu."

„No…" Serigas se rozesmála, „něco takového si radši ani nechci představovat."

Chvíli oba mlčeli. Oheň nerušeně plápolal, tichou nocí se rozléhalo jeho praskání.

„Vyprávěla ti někdy Semiremis," začala Serigas znenadání, „jak se to stalo? Nikdy jsem neslyšela celý příběh o tom, jak se z Artemisie stala Půlnoční dáma, jen zlomky."

„Vyprávěla mi o tom, není to tak dávno," přiznal.

„Tak povídej," pobídla ho. „Proč se začaly nenávidět?"

„Byla v tom závist. Semiremis byla jako čarodějka lepší a taky uznávanější. Jako summoner, který je zavázán k boji proti zlu, hodně cestovala a pomáhala lidem od různých magických netvorů. Ale jak se blížil příchod Temnoty, nestvůr se objevovalo víc a víc. Tehdy se prý dostala poprvé do elfího lesa a poznala královskou rodinu. Pak začalo období válek, je to asi padesát let zpátky. Východní království zabralo ostrov na východním pobřeží, kde bývalo Lioské království a téměř se jim podařilo vyhladit rasu liotaurů. Pak zaútočilo na Tarnské království a bojovalo se o každý metr území… Před pětatřiceti lety se vrátila do Jezerního města za Artemisií a za rodiči. Tehdy se také seznámila s králem."

„Jo… Bylo mu dvacet, byl moc milý a okouzlující; jako bych ji slyšela," usmála se Serigas.

„Artemisia jí záviděla snad všechno – hlavně přízeň krále. V té době se na Půlnočním ostrově zrodil Duch Temnoty, v útrobách hradu, kde má Temnota největší moc. Cítil Artemidinu sílu a zlobu a začal si ji podmaňovat skrze sny. Semiremis ale trávila spoustu času s králem, takže nic netušila. Ze snění o životě po jeho boku ji vytrhlo až zjištění, že Artemisia zabila jejich otce vyvoláním nějakého démona. Temnota ji tímto činem ovládla úplně. Semiremis se snažila Artemisii vypátrat, ale už se jí to nepodařilo. Ztratila její stopu někde v Tarnských horách u elfího lesa… Její matka potom zemřela strastí, nepřenesla přes srdce to, co se stalo. Semiremis pak byla závislá na králi, ale ten si ji nemohl vzít, protože je čarodějka."

„Aha, a dál už to známe," poznamenala Serigas. „Oženil se z rozumu se šlechtičnou z hrabství Alexandris, s Junnou, ale ze

Semiremis udělal šlechtičnu a vydržoval si ji jako milenku. Pak se králi narodila dcera. Královna zemřela před pěti lety a Semiremis už neměla žaludek na to, aby v tom všem pokračovala… Na dvacet let jako by se po Artemisii slehla zem a najednou je zpátky a dostáváme se k bitvě u Amorchen. Jezerní a Tarnské království uzavřela spojenectví…“

„Ale byl to tarnský král, kdo vedl armádu v boji u Amorchen, že ano?“ vybavil si svou vizi minulosti a vzpomněl si na muže, který se postavil na bojišti do čela vojáků.

„Ano, správně,“ přikývla Serigas.

„Co myslíš, že se stalo s Pegasovou duší?“

„Řekla bych, že ji získala Artemisia a má ji ve svém hradu, v Síni duší, jako další zdroj energie.“

„Zajímalo by mě, jak ty duše získává,“ poznamenal Tristen tiše, ale to už se Serigas natáhla na přikrývku a přehodila přes sebe tmavomodrý plášť. Neuběhlo ani pár minut a už ji slyšel tiše a klidně oddychovat. Na chvíli se bezmyšlenkovitě zadíval do plamenů. Obklopoval ho nezvyklý klid, který mu až svíral útroby. Neopouštěl ho pocit, že je někdo pozoruje. Zadíval se mezi kmeny stromů, ale nikoho v černočerné tmě nezahlédl. Pomalu se ho zmocňovala únava. Možná, že je to všechno jen jeho pocit a les je ve skutečnosti prázdný a pustý a on jen straší sám sebe. Přihodil do plamenů ještě několik kousků dřeva, aby oheň vydržel co nejdéle. Natáhl se na kožešinovou přikrývku, přehodil přes sebe kabát, zavřel oči a usnul…

Oslepilo ho bílé světlo. Zamžoural očima proti té oslnivé záři. Nebyl si jist, kde je. Snad ve snu?

„Mary?!“ vykřikl do prázdna, domnívaje se, že je to jen další z jejích snů.

„Mary tu není,“ ozval se ženský hlas za jeho zády, chladný jako dotek Smrti.

Prudce se otočil za hlasem a snažil se prohlédnout skrze vzdouvající se kotouče mlhy, které tuto pustinu naplňovaly. Jeho oči si pomalu uvykly na ostré světlo a on zpozoroval

siluetu ženské postavy. Mlha se rozptýlila a žena zamířila k němu. Poznal ji okamžitě. Nebyl překvapen, dost možná její návštěvu i čekal. Bylo jen otázkou času, kdy by si ho našla.

„Tohle je sen, správně?“ pousmál se chabě.

„Jsi překvapen, že mě vidíš?“ zastavila se kousek od něj, ve tváři hrdý výraz. Vypadala úplně stejně jako na obraze v knihovně; oblečená v modrých šatech, rudé vlasy jí splývaly k ramenům, levé oko zelené a pravé modré, ale její summonerská hůl byla černá.

„Ne, nejsem překvapen,“ odvětil.

„Vypadáš udiveně,“ opáčila a pomalu vykročila k němu. Na tváři jí hrál sebejistý úsměv. Oči se jí nebezpečně leskly. „Co se děje, Tristene? Máš snad strach? Bojíš se mě?“

„Ne,“ zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Ale tohle nejsi ty. Takovou si tě nepamatuju.“

„Nechtěla jsem tě hned napoprvé vyděsit svým skutečným zevnějškem,“ poznamenala pobaveně. „Tohle je můj svět! Můžu zde vytvořit jakýkoli sen pro kohokoli! Můžu zde měnit i svůj vzhled tak, jak si přeji. Takto jsem vypadala předtím, než jsem se stala Půlnoční dámou. Temnota mě změnila.“

„Jakýkoli sen…“ vydechl a vzpomněl si na Mary. „Určitě jsi nepřišla bez důvodu.“

„Samozřejmě, že ne,“ z její tváře zmizel úsměv. Vztáhla ruku a dlaní přejela přes Symbol Světla na jeho hrudi. „Pořád jsi jen člověk,“ poznamenala s dávkou opovržení. „Nemáš dost síly na to mě zabít, i kdyby ses sebevíc snažil.“

„Ale musím se o to pokusit…“ odpověděl bez pochyb.

„Odvaha ti zřejmě neschází,“ pousmála se. „Musíš mě zabít… Ale chceš mě ty sám opravdu zabít? Je to tvá vlastní vůle? I já bych tě měla zabít. Kdybych opravdu chtěla, mohla bych to udělat už teď, v tuto chvíli. Ale já nechci. A proč? Mám přece možnost volby.“

„Já mám také možnost volby.“

„Skutečně?!“ pozvedla pochybovačně obočí. „Já bych neřekla. Musíš mě zničit, protože to chce Semiremis, má drahá sestra, elfové s jejich princezničkou Ormelion a nějací další hlupáci, kteří v podstatě nic nechápou… Ale co chceš ty?“

„Nechala jsi zabít mou matku a Pegase.“

„Aha, takže cítíš nenávist? Děláš to z touhy po pomstě? Můj drahý Bllix tehdy neovládl svou chu• po zabíjení. Tvá matka byla jen jednou z mnoha, které tehdy zabil. A Pegas? Byl nositelem Světla, ale zároveň docela snadným terčem. Téměř jsem zvítězila, ale do cesty se připletl někdo, s kým jsem nepočítala… Ty.“

„Já…?“ podivil se.

„Pegas už neměl vůli dál žít. Ale ty jsi ho se svou nevinností a čistou neposkvrněnou duší přinutil povstat. Dokázal použít Světlo, které měl ve svém nitru, a přemohl mě. A pak ti dal život… Proto ses stal nositelem Světla. Světlo si tě samo vybralo… Ale Pegas je teď mrtvý a i když se pořád snaží k tobě dosáhnout, jeho duši mám já.“

„Jeho duši?!“ zděsil se.

„Kam myslíš, že půjde tvá duše, až zemřeš? Do Nebe? Někteří mají to štěstí. Duše jiných se zrodí znovu a některé duše mám já,“ vysvětlila prostě.

„Jak?“

„Mám tu moc ukrást duši,“ pousmála se. „Mohla bych ji vzít i tobě a zbavit tě Světla, které ty sám ve své lidskosti odmítáš. Lišíš se od ostatních a tvůj úděl ti připomíná prokletí. Světlo je součástí tvé duše a já ti mohu duši vzít společně se Světlem.“

„Ale tím bys mě zabila,“ téměř se rozesmál.

„Žil bys díky Temnotě. Stejně jako já, byl bys bytostí bez duše. Kde myslíš, že je teď moje duše? Nebo duše Pegase?“

„Na Půlnočním ostrově, ve tvém hradu…“ prohlásil.

„Správně. A společně s nimi i duše tvé matky,“ usmála se sladce a sledovala, jak v Tristenovi vzkypěl vztek. „Těší mě sledovat tvou špatně skrývanou zlobu.“

„Co vůbec chceš?!“ procedil mezi zuby.

„Chci tebe. Buďme přátelé a spojenci.“

„Proč?“

„K čemu to je, jít proti sobě? Proč se snažit zabít navzájem? Řekla ti někdy Semiremis, že ani Temnotu ani Světlo nemůžeš úplně zničit? Můžeš zničit jen jejich nositele. Pak jeden z těch dvou elementů na mnoho a mnoho let převládne, pravda. Ale kdyby jeden z nich přestal úplně existovat, vytratil by se i ten druhý. Všechno na světě má svůj přirozený opak, protějšek a pokud ne, pak přestane existovat jako pojem. Nechci tě zničit, protože bych mohla zničit i sebe. Třeba je totiž Světlo v tobě skutečně poslední zlomek původní energie. Proč bych chtěla něco takového riskovat?“

„A proč bych ti já měl věřit?“ řekl kysele.

„Protože jsme stejní. Máme stejné schopnosti. Já vstupuji do tvých snů a ty do mých, oba ovládáme samouzdravování. A i ty jednou přestaneš být pouhým člověkem a přijmeš bytost, která tě učiní vhodným protivníkem pro mě… Já chci tebe a ty mě. Světlo a T em-nota. Život a Smrt. Tristen a Artemisia. Jedno bez druhého nemůže existovat.“

„Nejsme stejní,“ pousmál se odměřeně.

„Věř si, čemu chceš,“ pronesla chladně. „Budoucnost je daná a neměnná. A a• ti Pegas namluvil cokoli, nedokážeš měnit osud, ani přetvářet budoucnost. A na konci strastiplné cesty, kterou ti předpověděla dokonce i malá Mary, tě čeká jen smrt.“

„Ale ty mě nezabiješ, protože by to mohlo znamenat i tvůj konec,“ namítl.

„Kdo mluvil o smrti tvé duše?“ poznamenala vítězně. „Nikdy nenechám Světlo zhynout, ale Temnota přesto bude vládnout věčně.“

„Já budu bojovat!“ vykřikl vzpurně.

„To od nositele Světla očekávám… Prozatím, sbohem,“ pronesla a rozplynula se před ním v tisíce malých černých krystalků…

Probudil se. Dotkl se ho mrazivý chlad. Koně znepokojeně zaržáli. Prudce otevřel oči a okamžitě se posadil. Hustě sněžilo, mráz se mu dostával pod oblečení a zahryzával se do kůže. Okamžitě se oblékl do kabátu a přitáhl si ho těsně k tělu.

„Serigas!“ znepokojeně se zadíval na svou přítelkyni. „Co se to děje?“

„Sníh na jaře? To se mi nezdá,“ zamračila se a zachumlala se do pláště.

Znenadání tmu noci prozářil oslňující blesk a nastalo silné hromobití, až se zem otřásla. Cosi stříbřitě zářivého prolétlo těsně nad korunami stromů. Tvor se nad nimi mihl tak rychle, že ani nevěděli, co je zač. Pak se po okolí roznesl hrozivý skřek drásající uši.

„Co to k čertu je?!“ křičela Serigas.

„Řekl bych, že démon počasí, Allaiah,“ vyhrkl s obavami.

„Démon?!“ vyštěkla v hrůze. „Skvělý, výborný!“

„Neslyšíš něco?“ Tristen se zaposlouchal do noci.

„Co?“

„Zní to jako zvuky boje,“ oznámil.

V tu chvíli zaslechli chraplavý dech a dusot nohou, jak se k nim cosi velmi rychle blížilo. Serigas okamžitě popadla svůj luk a vystřelila šíp na pohybující se obrys postavy. Do sněhu u ohniště dopadl mrtvý skřet.

„To nevypadá dobře,“ poznamenal Tristen. „Artemidini skřeti a k tomu démon.“

„Už ten boj taky slyším,“ přikývla Serigas. „Ti tu ale nejsou kvůli nám.“

„Tak proč tady…“ načal otázku, ale hned našel vysvětlení. „Princezna a Semiremis.“

„Co?“ vyjekla Serigas. „Myslíš, že…?“

„Není čas na přemýšlení! Pojď, musíme jim pomoct," sebral meč, popadl jeden z hořících klacků místo pochodně a vyrazil mezi stromy.

„Nezapomeň, že nesmíš nikoho zabít!" Serigas si přehodila luk na záda, popadla do ruky meč a vyběhla za ním. „Vzpomeň si na náš způsob boje! Ty jsi návnada a já zabíjím!"

Utíkal, jak nejrychleji mohl. Nevěděl jistě, jestli běží správným směrem, ale doufal, že ano. Sníh padal čím dál hustěji. Tristen cestu prosvětloval pochodní, ale přesto ho přepadával pocit úzkosti z temnoty, která ho obklopovala. Běžel vstříc zvuku boje, Serigas měl v patách. Rozhlížel se kolem skrze hustě padající vločky sněhu. Znovu se nocí rozlehl skřek. Tristen zvedl oči k nebi a viděl, jak se démonovo zářivé tělo přehnalo přímo nad nimi přes vršky stromů. Blanitými křídly rozčíslo vzduch a letělo pryč.

Zjistil, že se už po kotníky brodí v závějích. Větve stromů se prohýbaly pod vrstvou sněhu. Bojující skřeti už byli na dosah. Tristen tasil meč a nechal Serigas, aby ho doběhla. Pak se mezi kmeny stromů rozlila modravá záře a k ryku boje se přidal několikanásobný výkřik skřetů.

„Taková kouzla dělá jen Semiremis," poznamenala Serigas.

„Pozor!" vykřikl Tristen a v poslední chvíli vykryl útok blížícího se skřeta. Serigas ho setnula mečem. Ze tmy se na ně vyřítili další skřeti. Tristen během boje zpozoroval mezi stromy i několik lidských vojáků.

„Musíme najít Semiremis," pobídl Serigas a oba se probojovávali směrem, odkud přicházelo oslnivé světlo sesílaných kouzel.

Najednou se rozhostil překvapivý klid. Oba zastavili. Mrtvolné ticho. Rozhlédli se obezřetně kolem. Na zemi před sebou zahlédli několik mrtvých skřetích těl zapadaných sněhem a mezi nimi i mrtvoly vojáků Jezerního království. Spatřili před sebou bílé jemné světlo probleskující mezi kmeny stromů k nim.

„Myslíš, že je to Semiremis?“ vydechla Serigas, křečovitě svírajíc meč.

„Doufejme,“ vydal se pomalu ke zdroji světla. Ticho ho ubíjelo a vzbuzovalo v něm větší hrůzu, než samotný hřmot boje.

Prošli kolem stromů a rozprostřelo se před nimi prostranství zalité něžným bílým světlem. S hrůzou se zadívali na zem. Celá pláň byla poseta zkrvavenými mrtvolami skřetů i lidí. Byly jich desítky. Tristenovi se sevřelo hrdlo. Všichni byli mrtví.

„Semiremis,“ vydechla Serigas. „To jsme my, Serigas a Tristen.“ Čarodějka stála zády k nim uprostřed celé té zkázy. Šaty měla roztrhané a potřísněné krví. Vysíleně svěsila ramena a opřela se o summonerskou hůl. Pomalu se otočila a zadívala se na své přátele. Snažila se pousmát, ale unaveně klesla na kolena.

„Semiremis!“ vykřikl Tristen a okamžitě se vydal k ní. Serigas ho hned následovala.

„Nejsi zraněná?! Co se tu proboha stalo?!“ vychrlil ze sebe, jakmile se k ní dostal.

„Ne…“ vydechla čarodějka s námahou. „Jsem jen vyčerpaná… Teď není čas na vysvětlování… Tristene, musíš ji rychle najít… a zachránit…“

„Koho?“ snažil se dovtípit.

„Princeznu,“ vyhrkla. „Musíš ji najít! Hned!“

„A kam ji odvedli?“

„K jezeru. Běž!“ zvedla ruku a ukázala mu směr. „Běž! Rychle!“

Serigas s obavami sledovala, jak Tristen mizí mezi stromy a ztrácí se jim ve tmě.

„Jak ji může zachránit, když nemůže zabíjet?“ nechápala Serigas.

„Démona teď dokáže porazit jenom on," čarodějka se s námahou znovu postavila na nohy. „Ty mi musíš pomoct se bránit, Serigas." Mezi stromy se objevili další skřeti.

Uháněl skrz les. Stále to děsivé ticho. Vnímal jen splašený tlukot vlastního srdce a strach o život Semiremis i princezny. Kde může být? Prudce zastavil. Krví potřísněný sníh, další mrtvá těla skřetů i lidí. Zdálo se, jako by se pozabíjeli navzájem.

Ticho protrhl hlasitý, zoufalý dívčí výkřik. Mezi větvemi probleskla modravá záře. Démon přelétl nad stromy. Tristen rychle vyrazil za ním, následoval jeho zářivé tělo. Ale s dalším skřekem démon zrychlil a ztratil se mu z dohledu. V tu chvíli porost začal řídnout a Tristen vyběhl ven z lesa. Zabořil se hluboko do navátého sněhu. Pochodeň, kterou nesl, zhasla. Vydrápal se ze závějí. Silný vítr mu šlehal sněhové vločky do tváře, až to bolelo. Před sebou zpozoroval několik stromů, ohraničujících rozlehlé zamrzlé jezero. Krajem se rozezněl skřek démona, tentokrát mnohem silnější než předtím. Tristen si musel před tím drásajícím zvukem zakrýt uši. Démon přelétl jen několik metrů nad jeho hlavou a zamířil k jezeru. Tristen se vydal za ním, brodil se sněhem k břehu.

Zaslechl další výkřik. Ohlédl se tím směrem a zpozoroval pohyb čehosi na zamrzlé hladině. Nedokázal ale rozpoznat, co se dere ven z ledové krusty. Snažil se zrychlit. Démon křižoval temnou oblohu, mrazivé ticho protrhávaly pouze dívčí výkřiky a volání o pomoc. Prodral se sněhem až ke břehu a rozběhl se po kluzkém ledu.

Zahlédl princeznu. Viděl, jak bojuje s čímsi, co vystupovalo z vody skrze díru v ledové krustě. Jak se blížil, rozeznal několik slizkých chapadel, která se po ní sápala a držela jí nohy tak, že se nemohla pohnout. Vytasil meč, napřáhl se po jednom z kroutících se chapadel a sekl. Cosi se pod hladinou rozvlnilo, až led zapraskal. Zasněžený povrch prosvítily slabé modrozelenavé záblesky. Tristen se dostal blíž

k princezně. Sekal po dalším a dalším chapadle. Voda začala nebezpečně vřít, jak monstrum skryté v jezeře zuřilo.

Jedna z končetin se stáhla a nechala za sebou krvavou stopu. Hladina se uklidnila. Chapadla se dívky pustila a pomalu jedno za druhým mizela ve vodě. Princezna zůstala vyčerpaně ležet na ledu, zbavena svých živých pout. Nastal klid.

„Jsi v pořádku?!“ hned k ní přiběhl.

„Ano…“ vydechla a zadívala se na Tristena. „Kdo jsi?“

„Poslala mě Semiremis. Na představování bude čas později… Pojď. Musíme zmizet.“

Pomohl princezně vstát. Byla celá prokřehlá a bledá, nohy měla ulepené slizem a promrzlé. Pomalu se dali klopýtavou chůzí do pohybu, když nad jezerem znovu přelétl démon. Výsměšně chrlil jeden skřek za druhým, zatímco se znovu spustila sněhová vichřice. Vítr oba strhl na studený led. Tristen zvedl oči k démonovi, který kroužil nebezpečně nízko nad nimi a odmítal je nechat odejít. Netušil, že démon jen poutal jejich pozornost. Příliš pozdě za sebou uslyšel podezřelý zvuk, jako by se k nim něco plazilo. Rychle se otočil, ale to už se slizké chapadlo omotalo kolem princezniných nohou a táhlo ji zpátky k díře v ledu. Nečekala to. Jen vyděšeně vyjekla, když ji příšera táhla k sobě do jezera. Vydrápal se na nohy a běžel za ní. Netvor ale táhl bezbrannou dívku rychleji, než by čekal. Skočil přímo k princezně a na pár chvil se mu podařilo popadnout ji za ruce, ale neudržel ji. Vysmekla se mu. Než se znovu dokázal dostat na nohy, zmizela pod hladinou.

„Ne!“ vykřikl a vrhl se k otvoru v ledu. Sněhová bouře mu metala vločky do tváře a on stěží viděl před sebe. Démon se vznášel nad jezerem a bez přestání na něj vrhal nové a nové poryvy větru a sněhu. Jako kdyby byl spolčen s příšerou v jezeře a oba mu chtěli zabránit, aby princeznu zachránil. Věděl, že mu jde o každou minutu, o každou vteřinu. Dostal se k okraji ledové krusty. Nemeškal ani chvíli. Svlékl si kabát, aby

se mohl pod hladinou lépe pohybovat, a ponořil se do tmavých, studených vod jezera…

V okamžiku, kdy se ponořila pod hladinu, projela celým jejím tělem mrazivá bolest, která neustávala. Připadalo jí, jako by do ní bodaly tisíce nožů. Nemohla dýchat a ani myslet na nic jiného, než na bo-lest. Vyplašeně se v temné vodě rozhlížela – jediným jasným místem byla zelenavě pableskující příšera, která ji táhla k sobě. Chtěla uplavat, ale každý pohyb, který udělala, znamenal ještě větší soužení. Nedokázala se vyprostit. Jak klesala stále níž ke dnu jezera, bolest z mrazu v ní sílila a ochromovala ji. Nestvůra pomalu otevřela tlamu, připravená spolknout svou kořist. K hladině zamířila změť tisíců bublinek. Princeznou naposledy zacloumal pud sebezáchovy. Odmítala se vzdát bez boje. Začala pěstmi tlouct do chapadla, které drželo její nohy. K jejímu překvapení povolilo. Vysmekla se a plavala vzhůru.

Příšera si nechtěla nechat svou kořist jen tak utéct. Když už princezna doufala, že se jí podaří upláchnout, ucítila na levé noze jiný druh bolesti, než jaký jí působila voda. Vykřikla, ale z úst jí vyšlo jen několik bublinek. Připravila se tak o většinu vzduchu, který měla, jak zadržovala dech. Nestvůra do jejích nohou zasekla drápy na koncích chapadel. Teď už neměla žádnou šanci zachránit se. Snažila se plavat k hladině, ale jen se tím vyčerpávala. Potřebovala se nadechnout. Neměla už dost sil se bránit. Zoufale se zadívala k hladině a naděje na záchranu ji opustila. Udělala několik posledních pohybů a znehybněla.

V tu chvíli k ní Tristen doplaval, svíraje v ruce dýku. Dostal se až k princezniným nohám a vší silou, co mu jen odpor vody dovolil, zabodl dýku do chapadla. Voda se nepříjemně rozvlnila, k hladině zamířily další tisíce bublinek. Nestvůra se svého úlovku odmítala vzdát. Sápala se po nich další chapadla. Tristen rychle dívku vysvobodil ze sevření příšery. Voda se začala kalit tmavou krví. Princezna se znovu probrala k životu a rychle naznačila Tristenovi, že už nemá

žádný vzduch. Přitáhl ji k sobě a vdechl jí trochu vzduchu ze svých plic. Pustila se ho a plavala k hladině.

Osaměl v temné vodě. Najednou si ale uvědomil, že není úplně sám. Viděl, jak temnotu kolem něj rozptýlil záblesk zelenavého světla. Rychle se ve vodě otočil, aby viděl, jak nestvůra otevírá tlamu a chystá se ho spolknout. Nestačil jakkoli zareagovat, cokoli udělat…

Voda kolem něj se rozzářila oslnivým světlem. Musel si před tou září zakrýt oči. Po chvíli zeslábla a on se odvážil otevřít oči a rozhlédnout se. Nevěděl, co se stalo. Příšera byla pryč. Místo ní ve vodě plavaly desítky zlatě zářících světélek, která jako by snad plápolala jakýmsi nadpozemským žárem. Proplétala se kolem Tristena, některá i procházela skrz něj, jako by si hrála, než zamířila k hladině jezera.

Cítil, že ho někdo pozoruje. Otočil se a spatřil před sebou cizí dívku. Byla mladá, skoro ještě dítě; vlasy svázané do culíku, na obličeji zvláštní masku a na sobě podivný oblek, který připomínal brnění pokryté mnoha magickými symboly. Na pravé ruce měla jedinou zbraň – čtyři zaostřené drápy. Téměř jako by se ve ztemnělé vodě nadnášela. Neviděl jí ale do obličeje. Snažil se k ní přiblížit, ale ona se otočila a uplavala mu. Chtěl ji následovat, jenže už neměl dost vzduchu…

Konečně se mohl nadechnout. Vylezl z mrazivé vody. Jeho kabát ležel na stejném místě, kde ho zanechal. Sebral ho a začal se rozhlížet po princezně. Zahlédl ji.

„Ale ne!“ vydechl hrůzou a okamžitě se k ní rozběhl. Ležela nehybně ve sněhu u břehu jezera. Vypadalo to, že se snažila ukrýt pod stromy, ale už neměla dostatek sil k nim dojít. Byla bledá a mokré oblečení na ní začínalo mrznout. Dotkl se její tváře – byla úplně studená.

„To ne! Bože, ty přece nesmíš umřít!“ vykřikl a vzal ji do náruče. Všiml si, že dýchá.

Možná, že jen spí, pomyslel si. Snažil se ji probudit. Po chvíli tichounce zasténala zimou a pomalu otevřela oči. Ulevilo

se mu, když viděl, že žije. Pousmál se na ni, ale ona jen chraplavě vydechla: „Je mi hrozná zima.“

„Já vím. Mně je taky zima, ale musíme jít. Hlavně zase neusni. Bál jsem se, že už tě neprobudím,“ zabalil ji do svého kabátu a zvedl do náruče.

Dostali se téměř k lesu, když se za jejich zády rozezněl povědomý skřek. Rychle se otočil. Viděl, jak se na ně žene démon, jeho oči zlostně plály. Tristen strhl princeznu k zemi, aby se vyhnula démonovu náletu. On sám ale uhnout nedokázal. Démon přilétl až k němu a zabořil do jeho zad obrovské drápy svých pařátů.

„Ne!“ vyjekla princezna zděšeně. Tristen se zapotácel a padl na kolena. Zrychleně dýchal. Cítil, jak ho zevnitř stravuje mrazivý chlad. Je snad tohle Temnota? Vnímal neuvěřitelný pocit prázdnoty, která se rozrůstala v jeho nitru. Pocit nicoty ale vzápětí vystřídala bolest. Nezměrná bolest, kdy se mu zdálo, že cosi trhá jeho tělo zevnitř na kusy a chce se dostat až k srdci a duši. Slyšel princeznu, jak vzlyká a drží ho za ruce.

A pak… Symbol Světla se rozzářil jasným oslepujícím světlem, jakým kdysi sálal Pegas. Démon začal zuřivě skřehotat, cloumaje sebou v křečích. Jeho třpytivé tělo jako by se začalo rozpadat a hroutit. Křídla pohasla, zbarvila se do temné modři a začala z nich vystupovat poletující světélka. Tristen cítil, jak démon vystoupil z jeho nitra a dopadl na led. Celé stříbřité tělo se roztříštilo do desítek zářících světel, stejně jako se předtím rozplynulo tělo vodní příšery.

Tristen se zhroutil. Dopadl princezně do náručí. Byl vysílen a jen stěží sledoval, jak světélka míří k nebi a mizí v nedohlednu. Démon byl zničen a on sám nevěděl, jak to dokázal. Několik světélek, která vyzařovala modrobílé světlo, chvíli poletovalo kolem Tristenova těla a nakonec proniklo zpátky do jeho nitra, do duše, odkud vzešlo.

Už necítil vyčerpání, únavu ani bolest. Bylo to, jako by se nějaká část jeho energie vrátila a dodala mu ztracenou sílu.

Zadíval se na druhý břeh jezera. Zahlédl dívku, se kterou se před chvíli setkal v jezeře. Zdálo se mu, jako by v hlavě slyšel její hlas:

„Tristene, zachraň nás… Zachraň nás.“

Jako by ji už znal z dřívějška. Ty zelené oči…

„Reillo,“ vydechl tiše a vstal. Ale dívka už byla pryč.

„Kdo jsi?!“ vydechla vyděšeně princezna. Tristen se na ni soucitně zadíval. Něco takového pro ni musel být šok. Chtěl se k ní přiblížit, ale princezna vyděšeně ucouvla.

„Jen stěží ti vysvětlím, co jsi viděla…“ začal, ale ona ho okamžitě přerušila:

„Zachránil jsi mi život. Proč?“

„Poslala mě Semiremis. Jsem její svěřenec, její nevlastní syn… Jmenuju se Tristen,“ představil se.

„Jsi čaroděj?“ zeptala se trochu vystrašeně.

„Ne, to rozhodně ne,“ zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Jak jsi tedy tu příšeru…? Myslela jsem, že tě zabije,“ nechápavě se na něho dívala.

„Sám nevím, jak jsem to dokázal,“ pokrčil bezbranně rameny. „Jak se jmenuješ?“

„Jsem Junna Aeris Gaernet de Alexandris…“ odpověděla trochu zaraženě.

„Hezké jméno,“ pousmál se nad jeho šlechtickou délkou.

„…ale všichni mi říkají Aeris,“ dodala.

„Aeris… Těší mě,“ natáhl k ní ruku. Letmo, téměř váhavě ji stiskla.

„Děkuji…“ vyhrkla. „Děkuji, že jsi mě zachránil. Riskoval jsi vlastní život.“

„Musel jsem. Jsi princezna, ty nesmíš umřít,“ řekl vážně.

„Jistě,“ pousmála se sklesle. „Čarodějovo kouzlo nás mělo přenést až k hranicím, ale něco se pokazilo. Někdo na nás seslal jiné kouzlo a najednou jsme byli zde, obklíčeni skřety.“

Z nebe se znovu začaly snášet sněhové vločky a zvedl se nepříjemný vítr. Až teď si Tristen uvědomil, co se za tu dobu

mohlo Serigas a Semiremis stát. Tak moc se soustředil na záchranu Aeris, že na ně ani nepomyslel.

„Musíme najít Semiremis," oznámil rozhodně. „Můžeš jít?" zadíval se na její poškrábaná lýtka, ze kterých se v drobných stružkách řinula krev.

„Počkám tady. Běž ji najít," přikývla. „Jdi."

„Hned budu zpátky. Vrátím se," ubezpečil ji a rozběhl se k lesu. Jakmile se znovu dostal do tmy mezi kmeny stromů, přepadl ho tísnivý pocit a děsivé ticho. Do mysli se mu vetřela myšlenka, co bude dělat, když je nenalezne… Svazoval ho pocit úzkosti. To mrazivé ticho, které jako by mu téměř svíralo hrdlo.

„Semiremis! Serigas!" vykřikl mezi stromy. Náhle přestal doufat, že se mu je podaří najít. Bez přestání volal jejich jména. Dorazil na palouk posetý mrtvolami skřetů. Semiremis už nestála v jeho středu jako předtím. Ztěžka vydechl. Znovu zakřičel jejich jména, ale odpovědí mu bylo jen zahvízdání větru a několik vloček snášejících se vzduchem na jeho ramena. Vydal se po paměti zpět, kde tušil, že čekají jejich koně. Sníh tiše vrzal pod jeho kroky, ale pořád panovalo ticho, desítky těl zalitých krví. Snažil se nedívat na zem. Uháněl pryč.

Zaslechl zařehtání koní a přidal v běhu. Dostal se na prostranství, kde se Serigas nocovali. Prudce zabrzdil. K jeho překvapení před sebou spatřil Semiremis, jak spěšně usazuje Serigas do sedla hnědáka. Obě byly na první pohled vysílené, ušpiněné skřetí krví, zraněné. Semiremis se k Tristenovi polekaně otočila, jako by čekala, že je přepadl další skřet.

„Co to děláš?!" popadl svého černého koně za otěže.

„Serigas je těžce zraněná! Nemám dost sil na to, abych ty rány léčila. Okamžitě se s ní přenesu do Skalní věže, na to ještě sílu mám," vysvětlila energicky, vzala otěže koně a zvedla nad hlavu svou hůl.

„Ale…" snažil se namítat.

„Když to neudělám, zemře!" vyštěkla.

„Ale co princezna?!“ nedal se odbýt. „Všichni jsou mrtví!“

„Budeme na vás čekat ve Skalní věži,“ promluvila k němu naposledy. „Tam se sejdeme!“ obě zalily bílé sloupce světla. Záře pohasla a ony byly pryč. Pryč…

Vrátil se zpět k jezeru. Zkroušený… Svítalo. Obloha byla pokryta šedými, téměř nachově zbarvenými mraky, které ale byly zpřetrhány zlatavými slunečními paprsky. Sníh i vítr ustaly. Bylo po všem. Už zdálky viděl princeznu, jak čeká na břehu jezera. Tmavý kabát, který si tiskla k tělu, společně s jejími černými vlasy kouzelně kontrastoval se záplavou bílého sněhu, jež vše halila. Zamířil k ní. Stála k němu zády. Otočila se, až když slyšela, jak se blíží.

„Kde jsou?“ pohlédla na něj s obavami.

Zadíval se na ni. Poprvé si ji mohl prohlédnout v denním světle a ne vidět jen její obrys a stín v noční tmě. Její modrošedé oči se vpíjely přímo do jeho očí. Světlá pleť zářila v záplavě dlouhých černých vlasů. Něžný výraz její tváře… Skoro jako by mu poskočilo srdce… Sklopila oči, když sledovala, jak se na ni dívá. Usmála se.

„Kde…?“ vzpamatoval se a rychle zvážněl. „Oni… Všichni jsou…“

„Jsou mrtví,“ dodala za něj. Sledoval tu rychlou změnu výrazu v jejích očích. Posmutněla.

„Semiremis ale přežila, a s ní i moje kamarádka Serigas,“ snažil se ji povzbudit. „Ale Serigas byla těžce zraněna, když Semiremis bránila, takže Semiremis přenesla obě do Skalní věže. Máme tam za nimi dorazit. Počkají na nás.“

„Dobře,“ přikývla a pokusila se usmát. „Všichni si budou myslet, že jsem mrtvá. Možná je to tak lepší.“

„Nerozumím,“ svraštil obočí soustředěním.

„Otec mě chce provdat za tarnského krále Richarda,“ oznámila.

„Slyšel jsem,“ přiznal.

„Nikdy jsem ho neviděla. Nevím, co je to za člověka. Stala jsem se zbožím na prodej, skoro jako na nějakém městském trhu…“ pousmála se zoufale. „Mnoho lidí si myslí, že život princezny musí být úžasný a bezstarostný, ale ve skutečnosti je to jako zlatá klec. A já jsem v ní zavřená celý život. Je to poprvé, co jsem se dostala za městské hradby. Už nevydržím ten život ve společnosti šlechty. Slavnosti, večírky – stejní lidé, stejné řeči… Potřebuji utéct. Odmítám tento způsob života… Jedinými povinnostmi princezny je chovat se vybraně, umět tančit, málo mluvit a počkat, až si ji z plejády dalších šlechtičen vybere nějaký vysoce postavený hrabě nebo kníže. Pak se stát jeho poslušnou ženou, dát mu dítě a tak dále… Já tak skončit nechci! Vím, že jsem se do téhle role narodila, ale chci změnit svůj osud. Teď mám možnost utéct. Alespoň na chvíli…“

Překvapeně se na ni díval. Nečekal, že něco takového uslyší právě z jejích úst.

„Myslím, že rozumím…“ vyhrkl ochromeně, hledaje vhodná slova: „Ale narodila ses jako princezna, dědička trůnu. S tím já nic neudělám – a ani nikdo jiný… Mrzí mě to.“

„Tak mi dovol změnit svůj osud aspoň na těch pár dní,“ zadívala se na něj. „Nechovej se ke mně jako k princezně, prosím.“

„Nebudu, Aeris,“ usmál se na ni a vzpomněl si na Pegasova slova o zvratu vlastního osudu.

Kapitola čtvrtá

Společnost

Seděli společně u rozdělaného ohně. Stébla trávy kolem nich v mírném větru tiše šelestila a vzduch byl nasáklý slanou vůní moře, jehož vlny šuměly, jak se rozbíjely o odlehlý skalnatý břeh. Temné nebe nad nimi bylo poseto tisíci hvězd, které tajemně poblikávaly.

Aeris sebou mírně zavrtěla, zachumlala se do kabátu, ale stále pozorně a se zaujetím naslouchala Tristenovu vyprávění o Světlu a Temnotě, o bitvě u Amorchen, o Pegasovi a o tom, jak se z něho stal nositel Světla. S každou další větou, každou částí příběhu v Aeris rostl údiv. Slýchávala historky o Světlu a Temnotě, jenže si vždycky myslela, že jsou to jen pohádky. Teď si byla jista, že je to všechno pravda. Věřila…

Zničehonic se zarazil. Odvážila se na něj podívat.

„Co je tvým úkolem?“ zeptala se opatrně, když sledovala, jak zmlkl uprostřed věty.

„Mým úkolem…“ pokračoval po chvíli, „…je dostat se do Východního království a pak na Půlnoční ostrov. Jako nositel Světla musím zabít Semiremidinu sestru.“

Nastalo ticho. Upřeně se zadíval do ohně, jako by na něho znovu dopadlo vědomí toho, co bude muset udělat.

„Nenávidím ji za smrt rodičů a Pegase,“ vyhrkl. „Ale přesto, přese všechno… nedokážu to.“

„Jsme na tom podobně. Oba odmítáme být tím, čím jsme, odmítáme udělat to, k čemu jsme předurčeni,“ zatvářila se rozmrzele.

„Měl bych být vděčný… Kdyby se tehdy neobětoval, byl bych mrtvý. Ale raději bych to všechno vyměnil za obyčejný život, nebo za život svých rodičů. Nikdy jsem moc nepřemýšlel

o tom, jak by mohla vypadat současnost, kdyby matka nebo otec přežili. Ale aspoň bych nežil s vědomím, že jednou budu muset někoho zabít," svěsil hlavu. „Neměl jsem ti nic říkat. Tohle všechno má být tajemství."

„Je to tajemství. Jsem ráda, že jsi mi to pověděl," pousmála se. „Alespoň vím, že to všechno nejsou jen pohádky, ale pravda."

Krátce se zadíval na hvězdy. Pohled na ně ho vždycky uklidňoval, i když nevěděl proč. Jako by z nebes cítil něco známého a povědomého.

„Takže ten tvor, ten démon, co ovládal počasí a co nás napadl…" upoutala Aeris znovu jeho pozornost. „Poslala ho Artemisia proti mně nebo tobě?"

„To já nevím," pokrčil rameny.

„A ta světla, ve která se démon proměnil…" pokračovala. „Tak vypadá duše?"

„Myslím, že ano…" přikývl. *Ta bílá světla, která se vrátila do mého těla, to byla část mé duše*, prolétlo mu myslí.

„Chceš se Bllixovi pomstít?" zeptala se opatrně, téměř jako by se bála odpovědi.

„I kdybych chtěl sebevíc, nemůžu si to dovolit. Nesmím zabíjet."

„Rozumím," přikývla a přejela si dlaněmi po hojících se ranách na lýtkách.

„Věříš na osud? Myslíš, že se dá změnit?" zeptal se vážně.

„Byla bych ráda, kdyby to byla pravda," usmála se na něj, ale se smutkem dodala: „Zítra dorazíme do Skalní věže a bude po všem…" Zaposlouchala se do šumění vln v dáli: „Nikdy jsem neviděla moře…"

Svítání a první ranní paprsky odhalily obrysy vysokých hor, jež se tyčily u horizontu. V dáli už byla patrná silueta města, nad níž dominoval skalní hřeben, který při úpatí svíral zříceninu rozlehlé pevnosti a vysokou věž, z poloviny vtesanou

do nitra skály. Za rozbřesku působilo město děsivě a chladně, ale pro tuto chvíli ještě nebylo Tristenovým cílem.

Zastavil, sesedl z koně a pomohl ještě napůl spící Aeris ze sedla. Usedli do trávy kousek od okraje skalního převisu. Aeris se o Tristena opřela, oči stále zavřené, a hlavu si položila na jeho rameno. Držel ji kolem paží a snažil se ji pomalu probrat. Hladil ji lehce po vlasech, dokud neotevřela modrošedé oči a ospale se na něj neusmála.

„Nikdy jsi neviděla moře?“ zašeptal otázku. Aeris se znovu usmála a pokývala hlavou. „Tak se podívej, jak vypadá,“ dodal tiše. Zpozorněla. Slyšela šumivý zvuk, jak se vlny rozbíjely o skály na břehu. Téměř ji oslnily zlatavé jiskřičky, které se blýskaly na hladině moře, v rytmu pohupujících se vlnek na vodě. Vlevo nad skalami vycházelo rudě žhnoucí slunce a barvilo všechno do jasně oranžového až růžového nádechu. Nad mořem plachtili mořští ptáci a svým křikem, který téměř zanikal v dunění vln, vítali nový den.

„Nádhera,“ vydechla po chvíli rozjímání tiše a okouzleně. „Krásnější, než jsem si kdy představovala.“

Pořád ji držel kolem ramen a upřeně se na ni díval. Cítila, jak ji pozorně sleduje a pohlédla na něj se spokojeným úsměvem, ale když viděla výraz v jeho tváři, zvážněla. Zadívala se do jeho tmavomodrých očí plných smutku, v nichž se slabě odráželo světlo vycházejícího slunce a snažila se z nich vyčíst, co přesně pociťuje. Ale uvědomila si, že ho stále vůbec nezná.

„Na co myslíš?“ zeptala se. Mlčel, jako by se jí snažil pohledem odpovědět. Nakonec sklopil oči a zadíval se jiným směrem. Nechápala, co to mělo znamenat. Pustil ji, vstal a pomalu zamířil ke koni. Stačil ale ujít jen pár kroků. Aeris se za ním rozběhla a objala ho zezadu kolem pasu. Překvapilo ho to. Zastavil. Držela se ho pevně, hlavu položenou na jeho zádech, a zdálo se, že se odmítá pustit.

„Co to děláš?“ zeptal se znepokojeně.

Neodpověděla. Jen se ho držela a téměř se nehýbala. Jako by se zastavil čas. Poslouchala, jak se mu mírně zrychlil dech.

„Já…“ začal trochu nervózně, „…měli bychom jet.“

„Dobře,“ vydechla po chvíli a povolila sevření. Zaraženě přešla přímo ke koni a poplácala ho na krku. Tristen ji chvíli pozoroval a pak beze slov zamířil k ní.

Dostali se na hlavní silnici vedoucí přímo ke Skalní věži a před polednem dorazili k branám města. Skála, která se tyčila nad městem, byla ve skutečnosti jejím opěrným bodem a vysoká věž jako by střežila město pod sebou. Rozlehlá zřícenina velké pevnosti působila majestátně a vzbuzovala bázlivou úctu. Tristen slyšel o minulosti tohoto místa. Pevnost byla postavena kdysi dávno, když Tarnské království ještě zabíralo tuto oblast a stala se poslední državou tarnských vojsk, dokud nebyla dobyta armádou Jezerního království. Když po dlouhé době válčení Jezerní království zvítězilo, opevnění byla zbořena a z kamenů pevnosti byly postaveny základy města. Ale věž tu zůstala jako symbol minulosti…

Zastavili ve východní, klidnější části města u útulně vyhlížejícího hostince. Patrová budova, z části dřevěná a skládající se ze dvou samostatných křídel, nesla na štítu nade dveřmi vyobrazeného žlutého draka – věrohodnou napodobeninu erbu zaniklého Lioského království. Štít nesl čitelný nápis »U žlutého draka«.

Tristen zastavil a obhlížel hostinec, zatímco Aeris podezřívavě sledovala vrchol věže na skále nad nimi.

„Děje se něco?“ zeptal se Tristen, když viděl, jak bez ustání sleduje ponurou skálu.

„Ne, nic,“ řekla rozpačitě a sesedla z koně. „Tady chceš přenocovat?“ zeptala se při pohledu na budovu hostince.

„Proč ne?“

„Na štítu je žlutý drak, což byl erb Lioského království. Myslím, že tento hostinec je jen pro jedinou rasu: liotaury.“ V tu chvíli se ale dveře hostince otevřely a ven vyšli dva hobiti a

po chvíli několik mužů. Tristen se vítězně usmál, ale Aeris se ušklíbla:

„Jen nic neříkej.“

Zavedl koně do průjezdu po straně budovy, uvázal ho ve dvoře a pak oba vešli do hostince. Uvnitř bylo teplo a příjemně. Vzduchem se linula vůně dobrého jídla a ve velkém sále, který se nacházel nalevo od vstupních dveří, panovala veselá nálada. Na lavicích u dřevěných stolů rozstrkaných po celé ploše místnosti posedávala různorodá směs bytostí. U rohového stolu sedělo šest usměvavých hobitů, kteří si mezi sebou tiše špitali, další stoly zabírala skupina podivně vyhlížejících chasníků, kteří se napájeli pivem a svým smíchem naplňovali celý hostinec. Kousek od nich seděl hlouček trpaslíků, kteří dumali nad mapou jakéhosi dolu, vedle bylo pět dobrodruhů oblečených do kroužkových brnění a různobarevných oděvů. Na lavicích pár metrů od nich jedly tři hřmotné postavy, které musely zaujmout snad každého, kdo přišel do hostince: černošedá srst místy v modrých odstínech, mohutné, svalnaté pracky s drápy a lví obličej se žlutýma očima. Liotauři. A nakonec tu bylo sedm mužů sedících v nejvzdálenějším rohu sálu. Zdálo se, že nechtějí příliš vystupovat a upoutávat pozornost, spíše se skrýt; o něčem velmi tiše hovořili.

Tristen s Aeris přistoupili k vysokému pultu, kde usilovně pracoval obtloustlý muž s knírem, v pestrobarevné vestě a s čapkou na hlavě; typicky vyhlížející hostinský. Právě čepoval pivo, když si Tristen odkašlal, aby mu hostinský věnoval pozornost.

„Ach… Vítejte,“ usmál se a odložil korbely s pivem na stolek, aby měl volné ruce. „Jak mohu posloužit, mladý pane a slečno?“

„Rádi bychom tu přenocovali, jen dnes večer,“ řekl Tristen.

„Přenocovat?“ změřil si je od hlavy až k patě. „Dobře. Nevypadáte na to, že máte peníze, ale udělám pro vás výjimku; můžete přespat ve stájích.“

„Cože?! Stáje?“ vyhrkla Aeris dotčeně.

„To nic, nech to na mně,“ šeptl k ní Tristen spěšně a obrátil se na hostinského: „Máme čím zaplatit.“

„Opravdu?“ zapochyboval.

Tristen sáhl za opasek pro váček s penězi a potěžkal ho v dlani.

„Ale, ale,“ pousmál se hostinský. „Musíte odpustit. Zdání klame… Samozřejmě, že by tu pro vás byl jeden volný pokoj. Takový útulný, bude se vám líbit… Platí se předem.“

Tristen zaplatil za pokoj i jídlo a za ustájení pro koně.

„Výborně,“ poznamenal hostinský spokojeně. „Běžte po schodech nahoru; třetí dveře nalevo od schodiště. Hned za vámi přijdu, jen co roznesu pivo…“

Vystoupali po schodišti a dali se levou stranou chodby. Podlaží bylo dřevěné, se zábradlím vedoucím po celé délce, takže bylo možné sledovat, co se děje v přízemí. Tristen se opřel o zeď vedle dveří pokoje a Aeris složila ruce na zábradlí, aby mohla sledovat hosty dole v sále… Všechno pro ni bylo nové. Nikdy neviděla jiné bytosti než lidi a teď už se jí podařilo poznat všechny známé rasy kromě elfů. Musela si přiznat, že nelitovala toho, co se stalo; neměnila by… Všimla si, že upoutala pozornost jednoho z hostů v sále. Sledoval ji muž, jenž seděl s dalšími šesti společníky v rohu místnosti – byla to skupinka, která na sebe příliš neupozorňovala. Zlehka se na Aeris usmíval. Měl delší světle hnědé vlasy a tvář zarostlou vousy. Vyhlížel by velmi přísně, nebýt laskavých očí, které jeho vzezření dodávaly jakousi upřímnost a moudrost. Zdál se jí být velmi hezký, i když s jistotou tušila, že je oproti ní určitě o víc než deset let starší. Úsměv mu opětovala, ale to už dorazil hostinský. Odtáhla se od zábradlí a zmizela svému pozorovateli.

„Promiňte za to zdržení… Dnes tu máme obzvlášť plno. Zvláště ti velcí liotauři mi dávají zabrat, snědí toho víc než celá královská družina,“ vrtěl hlavou hostinský a Aeris se nad jeho

poznámkou usmála. Sáhl do kapsy pro svazek klíčů, otevřel dveře a vpustil je oba dovnitř. Pokoj byl skutečně moc pěkný a útulný, se dvěma postelemi. Okno dobře osvětlovalo celou místnost, i když samotný výhled přímo na vysokou skálu s věží už tak hezký nebyl.

„Budete si přát oběd?“ zeptal se Tristena hostinský, zatímco si Aeris bez skrupulí prohlížela každé zákoutí pokoje.

„Ne, díky. Až večeři.“

„Nechám vám tu klíč od pokoje. Vrátíte mi ho, až budete odjíždět. Kdybyste cokoli potřebovali, budu v sále nebo u pultu,“ hostinský se vykradl z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Aeris se rozvalila na posteli do kožešinových přikrývek. Tristen si podobným způsobem jako Aeris lehl na druhou postel a jediné, po čem zatoužil, byl spánek. Díval se na ni, jak leží na zádech v pokrývkách, pomalu oddechuje a mírně pootevřenýma očima bloudí po stropě. Pak otočila hlavu a usmála se na něj. Usmál se na ni také.

„Pořád nosím tvůj kabát. Měla bych ti ho vrátit,“ řekla znenadání. Byla to jedna z vět, kterou by od ní v tu chvíli nejméně čekal.

„To nevadí, vezmu si ho pak…“ snažil se vymyslet nějakou dobrou odpověď, ale ona už si sedla na okraj postele. Zřejmě si vůbec neuvědomovala, jakým způsobem by na něj mohlo její chování zapůsobit; pro ni to byla dětinská hra, pro něj čistá provokace.

„Dám ti ho radši hned,“ usmála se šibalsky. Přešla ke druhé posteli, svlékla si kabát a hodila ho na Tristena. Ještě pořád na sobě měla černý plášť, který byl po útoku vodní příšery ve velmi zubožením stavu. Rozvázala důmyslné zapínání a nechala jej sklouznout na podlahu. Stála před Tristenem v šatech, ve kterých ji dosud neviděl; ve světlounce modré vestě se šněrováním připomínající korzet, v páskované a čepy poseté sukni. Vše překrývající bílý a jemně průsvitný pláštík s modrým opaskem stahoval její už tak velmi útlý pas. Na hrudi

upoutával pozornost malý amulet okřídleného srdce probodnutého mečem a na levé paži temně modrá páska křižující ve dvou pruzích její bělostnou kůži. Vykročila zpět k Tristenovi, hnědé boty jí sahaly do půli lýtek, a každý její pohyb doprovázelo tiché, avšak slyšitelné zacinkání ozdob na šňůrkách vycházejících z modrého opasku.

Tristen na ni jen vytřeštěně upíral oči a nezmohl se ani slovo. Byla tak krásná… Srdce se mu při pohledu na ni rozbušilo. Sledoval, jak si lehla na postel, otočila se k němu a usmála se na něj. Mlčky ji pozoroval a potlačoval touhu… Uvědomil si, jak dlouho na ni už zírá a rychle stočil pohled jiným směrem. Obrátil se k ní zády, zavřel oči a pokusil se spát…

Na chvíli měl dojem, že je pořád vzhůru a dívá se přímo do zářivého slunce. Pak ale zjistil, že to, co ho oslepovalo, nebyly sluneční paprsky. Přivřel oči a záře pomalu slábla. Rozhlédl se kolem a uvědomil si, na jak známé místo se dostal, když sledoval vzdouvající se bílou mlhu, jež ho obklopovala. Už jen čekal na příchod té, kterou byl jistě netrpělivě očekáván.

„Chyběl jsi mi,“ uslyšel mrazivý hlas za svými zády.

„Nemyslím si,“ odsekl, aniž by se obtěžoval otočit se na ni.

„Sedm dní a nocí je dostatečná doba na to, aby se mi po tobě začalo stýskat. A zároveň i dost dlouhá doba na to, aby ses do někoho zamiloval, nemám snad pravdu?“ Cítil, jak se přitiskla k jeho zádům a objala ho zezadu kolem pasu. „Nedělala snad ta osůbka právě tohle?“ řekla posměšným tónem. Chtěl se po ní ohnat, ale kupodivu se nedokázal ani pohnout.

„Další z tvých kouzel?“ ušklíbl se.

„Přece si nemyslíš, že bych tě nechala utéct?“ ucítil na své šíji její studený dech.

„Jak to, že jsi mě vtáhla do snu už teď? T uhle schopnost přece máš jen o půlnoci…“

„Řekněme, že Temnota zvětšuje svou moc," odpověděla pr ostě.

„Předpokládám, že ten démon a skřeti byli tvoje práce," spustil. „O co ti šlo? Chtěla jsi zabít princeznu nebo mě?"

„Chtěla jsem odstranit princeznu…" přiznala. „Ale jak jsem už jednou řekla, ty svůj osud nemůžeš změnit. Stalo se přesně to, co jsem potřebovala, aby se stalo."

„Takže ty dokážeš vidět budoucnost?" optal se.

„Já sama ne, ale dokážu ji sledovat v Maryiných snech…" oznámila. „A v jejích snech vidím, jak Temnota poráží Světlo…" Tristen zaraženě a znepokojeně vydechl. „Buďme spojenci. Já si nepřeji tvou smrt…" šeptala mu do ucha. „Mohla bych být cokoli…" položila ruku na jeho hruď. „Mohla bych být kýmkoli, mohla bych ti dát cokoli… třeba i touhu tvého srdce…" Sledovala, jak Tristen zpozorněl. „Mohl bys mít Aeris jen pro sebe, dokázala bych to zařídit. Stačí, když se mi podvolíš."

„Napadáš snad i její sny?!" vyštěkl příkře.

„Chceš vědět, o kom se jí zdá?" zeptala se pobaveně.

„Ne!" zamračil se. „Nemám právo to vědět, pokud to ona sama nebude chtít!"

Artemisia se rozesmála: „Začínáš mě dojímat, Tristene. A to jsem poslední dvě desetiletí neuronila ani slzu."

Obešla Tristena tak, aby na ni viděl. Rozpuštěné dlouhé černé vlnité vlasy s pruhy temně rudých pramenů jí sahaly až k pasu, kůže se zdála být až sněhově bílá, její oči vystupovaly z černých stínů kolem víček jako modrý a zelený diamant. Byla oděna v dlouhé rudé třpytivé róbě a v pravé ruce držela černou summonerskou hůl.

„Pořád používáš svou starou podobu? Pamatuju si tvoje oči, rudé jako oheň."

„Toto je můj svět snů a já měním vzhled, jak se mi zlíbí," usmála se a pokračovala: „Čím je pro tebe Aeris?"

„Kam tím míříš?" zeptal se znepokojeně.

„Nesnaž se nic zapírat. Tvé myšlenky tě prozrazují," dodala vážně. „Vím, jak moc ji chceš, jak na ni pořád myslíš. Nepřiznáváš si to, ale je to tak. Podlehl jsi jejímu kouzlu," pronesla a rozmáchla se holí. Pak mu začala tiše šeptat: „Láska je cit, proti kterému se dá jen těžko bojovat… obzvláš•, když je opětován."

Mlha před Tristenem se pomalu rozestoupila a on před sebou uviděl na posteli ležící Aeris, přikrytou sněhobílým prostěradlem. Vypadala skutečně nádherně. Její vlasy ležely rozprostřené na posteli a oči se matně leskly. Vyzařovala něhu a určitý druh cudnosti i křehkosti. Ale ačkoliv bylo téměř celé její tělo zakryto, působila velmi svůdně.

„Není nádherná?" zašeptala Artemisia lstivě. Tristen nedokázal odpovědět. Díval se na ležící Aeris a málem se nad její krásou rozplakal.

„Proč to děláš?" vyhrkl pohnutě.

„Jen plním tvá přání, tvé tužby," odpověděla Ar temisia. „Není snad tohle jedno z tvých přání? Může být tvoje. Hned teď. Stačí, když budeš chtít."

„Tohle ale není skutečnost," vzepřel se na okamžik. „Je to jen iluze."

„Můžeš cítit stejné pocity jako ve skutečnosti, mohu ti dát okusit tu slast…"

„Já nemůžu," vydechl chabě.

„Líbí se mi, jak tvůj rozum vede zápas s tvým tělem," usmála se, navýsost potěšená. „Tak už se přestaň bránit, Tristene. Potřebuješ ji a chceš ji. Já to vím. Tak se chop příležitosti." Popostrčila ho směrem k Aeris, která k němu vztáhla ruku. Vzal ji – pomalu, váhavě; její kůže byla jemná, hedvábná. Stáhla Tristena pomalu k sobě. Byl tu s ní už sám. Jediným pohybem se spolu položili zpátky na postel. Přiblížil se k jejím rtům, viděl, jak k němu lnula.

„Ne," vzpamatoval se. „Není to nic víc než klam!" Artemidina kouzla se rozplynula v oslnivé záři.

Sen zmizel a on si uvědomil, že sedí na posteli v pokoji hostince. Lehce se třásl. Mrazilo ho v žaludku a cítil se snad ještě unaveněji než předtím. Pořád byl den; nemohl spát příliš dlouho. Podíval se na vedlejší postel. Aeris nerušeně spala a vypadala klidně. Sledoval ji. Chtěl u ní tiše setrvat, ale věděl, že se musí pokusit najít Serigas nebo Semiremis. Vyhlédl z okna a zpozoroval bouřkové mraky stahující se pomalu nad městem. Ve spěchu na sebe hodil kabát, klíč od pokoje nechal ležet u Aeridina pláště a vyšel ven.

Opustil hostinec a dostal se na rušnou ulici plnou lidí. Zamířil do středu města, beze spěchu se loudal ulicemi a rozhlížel se na všechny strany. Nezahlédl ale žádnou povědomou tvář. Vysoká ponurá věž jako by střežila každý jeho krok. Dorazil až k rozlehlé tržnici ve středu města. Proplétal se davy lidí, liotaurů, hobitů i trpaslíků, když ho přepadl nepříjemný pocit, že ho někdo pozoruje. Vymotal se z tržnice a bezmyšlenkovitě zamířil jednou z ulic.

Zrychlil. Díval se do postranních uliček i na střechy jednotlivých domů. Až příliš pozdě zjistil, že zašel daleko od hlavní ulice. Ocitl se mezi tmavými neobydlenými domy, které vypadaly, že se každou vteřinou musí zhroutit. Tuto oblast ani neozařovalo slunce, jelikož ho už stínil vysoký skalní štít. Panovalo naprosté ticho. Halas z tržiště dávno zanikl. Tristen už si byl téměř jist, že za ním někdo je. Vytasil meč a rychle se otočil. Ale na opačném konci ulice nikdo nestál. Zaslechl podivný zvuk na střeše jednoho z domů. Jako by po ní někdo lezl. Najednou spadalo přes okap několik střešních tašek, které se uvolnily, jak se přes ně kdosi drápal. Tristen bez meškání prorazil dveře onoho domu a proběhl jeho zřícenými chodbami na další ulici. Jeho pronásledovatel byl ale rychlejší. Na ulici ležely spadané střešní tašky jako znamení, že už tudy prošel. Přeběhl do sousední ulice a rozběhl se podél domů. Slyšel, jak někdo přeskakuje z jedné chatrné střechy na druhou. Na chvíli

ho i zahlédl. Vypadal jako obrovský černý stín, jako nějaký přízrak.

Doběhl až k vysokému městskému opevnění. Pokud se stvoření podaří přeskočit hradby, už ho nikdy nedohoní. Slyšel, jak se blíží po střeše posledního domu. Zničehonic se k zemi sesunulo několik střešních tašek a s nimi i ohromná postava liotaura. Tvor dopadl na všechny čtyři na prašnou zem, zhluboka oddechoval a sbíral síly. Tristen obezřetně ucouvl, svíraje meč v ruce. Mohutný liotaur s temnou černošedou srstí a bílou hřívou u hlavy zaťal ohromné a svalnaté ruce i nohy. Byl mnohem urostlejší než liotauři, které Tristen viděl v hostinci. Už se ani nedivil, že dokázal takovou rychlostí přeskakovat ze střechy na střechu, jak se mu zlíbilo. Všiml si, že měl hruď přepásanou řemeny a na zádech nesl ohromnou halapartnu a kopí. Pronásledoval ho snad proto, aby ho zabil? Liotaur se mírně pohnul a zavrčel. Tristen couvl o několik dalších kroků. Sledoval, jak se mohutné zvíře zvedá na nohy. Bylo mnohem vyšší, než předpokládal; muselo mít přes dva metry. Liotaur se zadíval na Tristena a navztekaně zařval. Udělal krok směrem k němu, až se zem otřásla. Zdálo se, že se schyluje k boji.

Pevně sevřel meč oběma rukama. Liotaurovy oči plály vztekem, napínal snad všechny svaly a zuřivě vrčel. Zamířil k Tristenovi, ze zad sejmul velkou halapartnu a s řevem se na něj vrhl. Tristen v poslední chvíli stihl nebezpečně vyhlížejícímu výpadu uhnout. Liotaur se otočil hned, jak si uvědomil, že mu protivník unikl. Něco takového ho popudilo ještě víc. Napřáhl se halapartnou na Tristena a obloukem po něm sekl. Tristen se rychle skrčil a vykryl ránu zespodu. Zaskřípěl kov, když se liotaur opět rozpřáhl a Tristen znovu mečem potlačil výpad. I když byl liotaur mohutný, nebyl dostatečně mrštný a Tristen, který cvičil boj a mrštnost se Serigas už od dětství, měl velkou výhodu. Každý liotaurův výpad dokázal vykrýt. Byla to pro něj spíš hra, než boj o život. Nesnažil se útočit, pouze se bránil,

aby liotaurovi třeba i nechtěně neublížil. V jednu chvíli, kdy se souboj stal nejzuřivějším a zbraně se vzduchem jen míhaly a vydávaly svištivé a řinčivé zvuky, se do jejich souboje někdo vmísil.

„*Rakesh! Sira nie!*“vykřikl za Tristenem dívčí hlas. Neodvážil se na příchozí otočit. Liotaur pro něj představoval větší hrozbu, než nějaká dívka. Přesto mu její hlas, ačkoli mluvila řečí, které nerozuměl, byl povědomý.

„*Rakesh?! Sira nie!*“zopakovala důrazněji. Liotaur se s nelibostí vzdal. Tristen ale pořád stál proti němu v bojovém postoji a s mečem v ruce.

„Prosím, odlož zbraň. Nemusíš se bát, už na tebe nezaútočí,“ uslyšel za sebou. Podezíravě se zadíval na liotaura, který mu pohled oplatil, a pak uložil meč do pouzdra. Otočil se a hledal příchozí dívku.

„Kde jsi?“ zavolal, když ji nezahlédl mezi ruinami hradeb, které byly po boji ještě zpustošenější nepovedenými výpady liotaura.

„Doufala jsem, že mě poznáš po hlase, Tristene,“ pronesla a vystoupila zpoza jednoho z kamenných sloupů. Na první pohled ho upoutaly její velké zelené oči. Mile se usmívala a navzdory jen mírně vyspělé postavě působila velmi dětsky. Vlasy blond, rudých a hnědých pramínků měla spleteny do několika copánků a culíku. Byla oblečena do tmavých kalhot pošitých všemožnými lesklými cetkami a podobně vyhlížely i její tři barevné opasky držící pouzdro s mečem a malou brašnu. Zpod kalhot vyčuhovaly dva černé provázky lemující její nahé boky a naznačující přítomnost spodního prádla. Celá její hruď byla holá a pouze drobná ňadra měla zakryta šedou látkou s černým šněrováním připomínající bikiny. Kolem krku a ramen měla přehozeny zbytky roztrhaného rudého pláště, přes které jí splývaly dva copánky s červenými a žlutobílými peříčky na konečcích.

„Pamatuju si tě. Pomohla jsi mi v jezeře. Vzpomínáš si na mě?“ zeptal se jí, ale ona mlčela. Nevydala ze sebe už ani hlásku, jako by oněměla. Jen si ho pořád prohlížela a zlehka se usmívala. Oči se jí leskly, téměř až dojetím. Přistoupil blíž k ní; srdce se mu roztlouklo neuvěřitelnou rychlostí. Mohla by to být ona? Byla mnohem menší než on, dosahovala mu jen těsně k ramenům; musel se mírně sklonit, aby jí viděl do tváře. Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí.

„Reillo… Proč jsi mě celou tu dobu jen sledovala?“ zašeptal.

*„Re sia tu-vek laniem asurty-es,“*poznamenala smutně.

„Nerozumím ti ani slovo,“ opáčil zmateně.

„Feni,“ svěsila hlavu, ale okamžitě se hrdě napřímila a promluvila k liotaurovi:

„Rakesh, si nae tella arino Irvin?“

„Ny-esta,“ pronesl liotaur hlubokým drsným hlasem. Tristen se díval z jednoho na druhého a snažil se zachytit alespoň nějaký význam jejich slov. Zdálo se, že se ale víc dorozumívají pohledy než slovy. Dívka se na něj náhle rozmrzele zadívala a pronesla:

„Ke-malle syen.“ Uslyšel za sebou liotaurův pohyb. Rychle se otočil, aby viděl, jak mu právě uštědřil ránu, která ho záhy přivedla do bezvědomí…

Ospale otevřela oči. Pomalu se posadila a rozhlédla se po pokoji. Tristen byl pryč. Nevěděla, jak dlouho dřímala, ale už bylo velmi šero a dusno, jak se schylovalo k dešti; nad městem se rozprostíraly husté tmavé mraky.

Protáhla se a přinutila se vstát. Ze svého pláště zvedla klíč od pokoje. Bylo jí jasné, že Tristen šel hledat Serigas a Semiremis a ona, Aeris, tu teď musí trčet sama. Slyšela, jak kapky deště začaly bubnovat do výplní zavřeného okna.

„Dobře mu tak, alespoň zmokne. Patří mu to, když si odejde a ani se neobtěžuje mi něco říct,“ poznamenala

zlomyslně. Právě si sedla na postel, když někdo zaklepal na dveře a vzápětí je otevřel. Ozval se známý hlas hostinského:

„Nepotřebujete něco?“

„Ne,“ usmála se zdvořile.

„Přišel jsem se zeptat, jestli budete večeřet,“ řekl a začal sám od sebe obcházet pokoj a vyměňovat svíčky ve svícnech.

„Ano, něco bych snědla,“ přiznala.

„Chcete jíst dole v hale, nebo…“

„V hale, děkuji,“ předběhla ho s odpovědí. Hostinského výřečnost nebyla tentokrát tak obratná, protože se soustředil na výměnu svíček. Když byl s prací hotov, zamířil ke dveřím.

„Počkejte chvíli…“ zarazila hostinského. „Nevíte kam šel můj…“ na okamžik se odmlčela s úvahou, jak má Tristena nazvat, ale pak větu rychle dokončila: „…můj přítel?“

„Aha, ten co přišel s vámi, že? Odešel, je to pár hodin a ještě se nevrátil… Jdu se postarat o tu večeři,“ pokýval hlavou hostinský a zabouchl za sebou dveře.

„Pár hodin?!“ vyhrkla ustrašeně Aeris. Doufala, že odešel později. Otřásl jí strach. *Co když se nevrátí? Bůh ví, do čeho se mohl zaplést, obzvláš• s jeho impulzivní povahou.*

Posadila se na postel, hlavu si položila na pokrčená kolena a objala si lýtka pažemi. *Ale ne, Tristenovi se určitě nic nestane,* opakovala si. Vzpomněla si na démona a na to, jak ji Tristen v jezeře zachránil. Trochu se uklidnila. Dokázal zničit i démona, určitě se o sebe postará, strachuje se o něj zbytečně. S trochou pochyb vstala, oblékla si plášť a vyšla na chodbu.

Dívala se na podlahu a příliš nesledovala pohyb kolem sebe. Ruce měla zkřížené na hrudi, zadumaná do svých vlastních myšlenek. Šla rychlými kroky ke schodišti, když znenadání ucítila náraz, který s ní trhl a otočil ji čelem vzad. Mírně se jí zatočila hlava, ale pak zjistila, že se srazila s nějakým mužem. Svěsila ruce a vyplašeně se mu podívala do tváře. Mile se na ni usmál: „Omlouvám se, slečno. Nechtěl jsem.“

Byl to onen muž, který ji pozoroval, když s Tristenem přišla; světle hnědé delší vlasy, tvář zarostlá vousy, příjemné zelenošedé oči.

„To nic," Aeris lehounce zčervenala a vykouzlila na tváři sladký srdečný úsměv.

Dívali se na sebe jen pár okamžiků, ale Aeris to připadalo jako neuvěřitelně dlouhá doba. Přepadl ji zvláštní pocit; když se na ni díval, musela se bez ustání usmívat. On si počínal podobně. Nakonec se ale mírně poklonil, pomalu se otočil a pokračoval dál chodbou.

Velká hala byla prázdnější než dopoledne. Dalo by se říci, že se většina hostů vystřídala a teď tu bylo více zástupců lidské rasy. Mezi novými příchozími byl i jeden mladý muž sedící na lavici u okna. Byl nápadný svými dlouhými vlasy svázanými koženým páskem a dlouhým kabátem světlé barvy. Místo meče měl u opasku dvě dýky a v ruce svíral dlouhou okovanou hůl. Zdál se být velmi vysoký – podle toho, jak daleko mu dosahovaly zpod stolu natažené nohy. Jakmile se Aeris objevila v hale a jejich pohledy se na okamžik setkaly, mrkl na ni a šibalsky se usmál. Aeris se celá červenající posadila ke stolu mimo dosah zvědavých hostů. Hostinský se za okamžik objevil s miskou jídla a pohárem piva, s úsměvem je položil před Aeris a znovu se odploužil k pultu.

Podezíravě se podívala na jídlo, které nevypadalo příliš vábně. Odstrčila je kousek od sebe a vzala do ruky pohár. Pivo ještě nikdy nepila. Zkoumavě se zadívala na tekutinu v poháru a mírně si usrkla. Trochu se zašklebila, když pocítila nahořklou chuť v ústech.

„Pivo tady skutečně nemají příliš chutné," poznamenal někdo. Poplašeně zvedla hlavu, aby zjistila, že vedle ní stojí muž, se kterým se před několika minutami srazila u schodiště. Rychle polkla doušek piva a znovu se proti své vůli zašklebila. Muž se pousmál a zeptal se:

„Smím se posadit?"

„Jistě,“ opáčila rychle Aeris ze zdvořilosti. Usadil se naproti ní a na stůl položil dlouhý obouruční meč v okovaném tmavém pouzdře. Zdobený jílec zazářil ve světle svící stojících na stole, černá rukojeť se matně zaleskla, ale nejvíc upoutal její pozornost krvavý rubín přímo ve středu.

„Myslel jsem, že mladé dámy jako vy nepijí pivo,“ soustředil opět její pozornost na sebe.

„Já teprve… začínám,“ vykoktala ze sebe.

„Dáváte přednost vínu? Jestli chcete, zařídil bych to pro vás.“

„Pivo bude stačit,“ uzemnila ho zdvořile. Napila se z poháru, jako by tím chtěla dokázat, že jí pivo skutečně nevadí. Mírně se nad její narážkou usmál. Znovu k sobě přisunula misku s jídlem; její hlad byl silnější než odpor a odhodlala se jídlo sníst. K jejímu údivu chutnalo mnohem lépe, než vypadalo.

„Kde jsou vaši společníci?“ zeptala se téměř ještě s plnou pusou.

„Kdo?“ pozvedl obočí.

„Ti muži, co tu dopoledne seděli s vámi. Nejsou to snad vaši společníci?“ opakovala otázku.

„Aha, samozřejmě. Myslím, že jsou ještě pořád ve městě.“

„Jste voják?“ zeptala se a on jen souhlasně přikývl.

„Ukažte mi ruce,“ řekla po chvíli odvážně. Váhavě položil obě ruce na stůl a zvědavě čekal, co se bude dít. Aeris je vzala do svých, i když stěží – měl je mnohem větší než ona – obrátila je dlaněmi vzhůru a prohlédla si pozorně dlaně i bříška prstů. Nebyly úplně zmozolnatělé, ale kůže na nich byla pevná.

„Hm… Myslím, že nějaký velký boj jste už delší dobu nezažil. Nemáte na rukou mozoly od držení meče,“ řekla znalecky.

„Jak to, že se tak vyznáte?“ stále se mile usmíval.

„Učila jsem se s mečem, otec si to přál,“ odpověděla mu pomalu a zaskočeně sledovala, jak vzal tentokrát on její ruce

do svých a prohlížel si dlaně. Vzápětí ale držel pouze její pravou ruku a prsty přejížděl přes dlaň a bříška prstů; ten dotek ji uklidňoval, byl něžný a jemný, i když by to vůbec neočekávala. Po zádech jí přeběhl příjemný mráz.

„Myslím, že vy jste za poslední měsíce bojovala ještě méně než já. Řekl bych, že vůbec," poznamenal a položil celou svou dlaň na její. „Máte hladké a jemné ruce."

„Byla příležitost bojovat, ale někdo jiný bojoval za mě," trochu se začervenala.

„Ten mladík, co je tu s vámi?" zeptal se a ona jen bezhlesně přikývla. „Já být na jeho místě, nenechal bych vás ani na okamžik samotnou."

„On je…" trochu posmutněla. „Myslím, že by takovou myšlenku nepochopil."

„Neví, o co tím přichází," řekl a Aeris se celá zarděla.

Ozvalo se zadunění hromu. Dveře hostince se otevřely a do haly vešel vysoký muž v kápi. Byl celý promočený, rozhlížel se po stolech, až se pohledem zastavil u Aeris a jejího společníka. Muž mu odpověděl kývnutím hlavy a otočil se k Aeris:

„Budeme se muset rozloučit. Rád jsem vás poznal," řekl a políbil jí hřbet ruky. „Smím znát vaše jméno?"

„Řeknu vám ho, až se sejdeme příště," usmála se šibalsky.

„Věřím, že se ještě setkáme," odvětil.

Jak dlouhá doba uběhla od chvíle, co Tristen zmizel? Na malý okamžik pro ni neznámý muž znamenal rozptýlení, ale už začínala mít o Tristena opravdu strach. Seděla smutně na posteli. Pokoj osvětlovalo několik svící. Vzala do dlaně svůj amulet na řetízku; dělávala to vždycky, když se cítila zoufale nebo smutně. V samotě se jí i na chvíli zastesklo po domově a po tváři jí stekla slza. Promnula si rychle oči, aby zabránila přívalu dalších. Chtěla věřit, že prolité slzy jsou zapříčiněny jejím steskem po domově, ale ve skutečnosti myslela na svou mrtvou matku.

„Nejkrásnější je prožívat lásku," zašeptala potichu a dívala se na amulet okřídleného srdce. „Já se snažím, mami. Řekla jsi mi to, když jsi umírala, a já se to snažím splnit. Já miluju… i když bych neměla. Jsem zaslíbena tarnskému králi, ale nenechám se omezovat. Utíkám. Měla jsi pravdu, svět šlechty není nic pro mě. Ale mám strach, že nedokážu utéct dost daleko. Miluji Tristena, víš?! Ale on moji lásku nevidí. Nebo ji vidí, ale nechce ji opětovat…"

Město bylo ponořeno do tmy, jen v oknech věže poblikávalo zlověstné světélko. *Neměla by být opuštěná?* pomyslela si a vstala z postele. Uvnitř se skutečně svítilo. Přistoupila až k oknu a sledovala výklenky věže. Viděla mohutný stín, který se rychle mihl kolem oken a vzápětí světlo zhaslo. Nastala úplná tma. Přepadl ji nenadálý strach. Rozhlédla se z okna do ulic, ale nikoho neviděla. *Možná to byla jen náhoda,* pomyslela si. Hlavu opřela o okenní výplň a zavřela oči, naslouchajíc bubnování padajícího deště. Najednou zaslechla podivný zvuk, jako by se někdo škrábal nahoru po zdi. Otevřela oči. Nebe rozčísl oslňující blesk. Aeris naprosto jasně viděla, jak se na okně objevila zakrvácená ruka někoho, kdo šplhal vzhůru. Hrůzou vytřeštila oči a s výkřikem odskočila od okna…

Kapitola pátá

Reilla

Pohltilo ho ticho a tma. Občas slyšel hlasy, ale nedokázal je rozeznat, a ani nerozuměl tomu, co říkají. Pak znovu prázdnota, chlad a ticho. Chvílemi přicházel k vědomí a ze všech sil se snažil probudit.

„Myslíš, že je to on?“ slyšel liotaurův hluboký hlas.

„Jsem si jistá, Rakeshi,“ odpověděla dívka. „Víš, kde je Irvin?“

„Ano, zajdu pro něj…“ Hlasy se pomalu vytratily a znovu zavládlo ticho. Chtěl otevřít oči, ale nedokázal to. Na chvíli nevěděl, zda ještě sní nebo už je vzhůru. Nemohl mluvit, nemohl se hýbat, jako by byl naprosto oprostěn od svého těla. Obklopovala ho nicota a on z ní nedokázal uniknout. Necítil naprosto nic, dokud se před ním neobjevilo světlo.

Uvědomil si, že je konečně vzhůru. Cítil na tváři palčivou bolest po liotaurově úderu. Ohmatal si ránu a nalezl tři hluboké šrámy po drápech. Ležel na kamenném lůžku připomínajícím obětní stůl z černého mramoru. Vstal tak rychle, jak jen dokázal. Nohy ho ale nechtěly poslouchat. Skácel se na podlahu. Symbol Světla na jeho řetízku slabounce zazářil a on vzápětí ucítil, jak se uvnitř něj rozlévá energie; kůže na tváři se mu napnula a šrámy se zacelily. S novou silou se přinutil vstát z podlahy. Rozhlédl se. Stál v kruhové místnosti, v jejímž středu byl do podlahy zapuštěn kamenný stůl, na kterém ještě před chvílí ležel. Hladké stěny vyrobené z podivuhodného tmavého kamene se táhly mnoho desítek metrů nad podlahou do závratných výšin, kamsi do věže. Ven z místnosti vedly troje dveře.

Prohlédl si všechny tři. Vyhlížely stejně, jen kovové obrazce, které nesly ve svém středu, se lišily. Na dveřích vlevo byl vyobrazen orel, uprostřed zvláštně vyhlížející lev a vpravo tvor připomínající hada; neměl jinou možnost, než si vybrat jedny z nich.

„Tohle je zkouška…“ rozezněl se dívčin hlas místností, odrážel se od stěn a v ozvěně se opakoval, než úplně odezněl.

„Reillo!“ vyjekl Tristen a zadíval se na dívku s tříbarevnými vlasy.

„Chci, abys ses naučil používat sílu, kterou v sobě máš. Použij Světlo, abys uměl přežít, stejně jako jsi to udělal s příšerou v jezeře a s démonem,“ pronesla neochvějně.

„O čem to mluvíš?“ nechápal.

„Použij obranné kouzlo,“ zamířila bez dalšího slova ke dveřím se symbolem lva.

„Já ale neumím kouzlit,“ zamračil se.

Reilla beze slov zkřížila ruce na hrudi, zvedla je nad hlavu a nakonec rozpřáhla podél těla, když se u jejích nohou objevily sloupce oslnivého světla, které ji pohltily. Když záře kouzla opadla, byla pryč. Tristen okamžitě přeběhl ke dveřím uprostřed a dotkl se symbolu lva. Chtěl Reillu dohonit a doufal, že se mu to podaří; chtěl zjistit, o co jí jde.

Dveře se samovolně otevřely a uvolnily vstup do dlouhé tmavé chodby, na jejíž konec se nedalo dohlédnout. Tristen nahlédl dovnitř a dýchl na něj chlad. Chvíli nerozhodně postával na prahu, ale potom udělal rozhodný krok do temna. Dveře se za ním s hlasitým zaduněním zavřely. Ocitl se v absolutní tmě a nastalo ticho. Neviděl ani na krok. Slyšel jen splašený tlukot svého srdce a svůj dech. Na chvíli jím otřásl strach. Udělal několik kroků vpřed. Nic se nedělo. Pomalým tempem pokračoval v chůzi, dokud cosi nezakřupalo pod jeho nohama. Znepokojeně se zastavil. Měl pocit, jako by snad všude po podlaze ležely kosti různých částí lidských těl. Vyplašeně se otočil a zarazil se, když spatřil, co mu stojí v

cestě. Ze zvířete nebylo vidět víc než pár rudě žhnoucích očí. Uslyšel pronikavé zavrčení a zapraskání kostí, jak se příšera blížila k němu. Ucouvl o několik kroků a narazil zády do zdi. Byl ve slepé uličce.

Rudé oči se k němu nezadržitelně blížily. Tristen se snažil na okolních zdech nahmatat jakýkoli možný únikový východ. Jeden z kamenných kvádrů skutečně povolil a dal se zatlačit. Zeď nebyla tak pevná, jak se zdála. Totéž ale zřejmě tušilo i zvíře. Tristen viděl, jak se planoucí oči ohromnou rychlostí přiblížily. Příšera se odrazila a skočila přímo na něj. Ucítil silný náraz do hrudi a drápy mohutných tlap se mu přes košili zaryly do kůže. Ve chvíli, kdy do něj zvíře plnou silou narazilo, se chatrná zeď pod jejich vahou prolomila a oba se vezli několik metrů po podlaze další místnosti. Podařilo se mu ze sebe chlupaté zvíře setřást a příšera vrazila do zdi pokryté velkou kovovou deskou připomínající gong. Rozlehlo se hlasité zadunění, které otřáslo celou místností.

Tristen se odplazil stranou z dosahu omámeného zvířete, které zůstalo nehybně ležet pod sutinami rozbořené zdi. Vypadalo jako obrovský lev s tmavou srstí. Z hlavy mu vyrůstaly dlouhé rohy jdoucí vodorovně s tělem a ze hřbetu se vzdouvala velká blanitá křídla.

Cítil, že má po silném nárazu zvířete a následném úderu do kamenné zdi zlomená žebra. Nemohl dost dobře dýchat, cítil bolest nejen zlámaných kostí, ale i rozdrásané kůže na hrudi. Přesto vytasil na svou obranu meč a snažil se udržet rovnováhu. Lev se mezitím probudil. Zvedl se ze sutin, otřepal se a změřil si Tristena pohledem.

„Jsou to odvěké magické bytosti, které tady žijí po desetiletí," přistoupila k Tristenovi pomalým a sebejistým krokem Reilla. „Každou noc se probouzejí a útočí na lidi ve městě."

„Kolik jich je?“ zopakoval podezřívavě Tristen, ale hned dostal vysvětlení v podobě druhého lva, který se vyplížil z temné chodby.

„Já se postarám o toho, co právě přichází,“ sáhla k opasku obvázanému kolem její pravé paže a vyvlékla z něj důmyslnou zbraň: čtyři zaostřené drápy vklíněné do plochého držáku. Zaklesla jej k postroji na dlouhé kožené rukavici na pravé pěsti. „Nezapomeň, že nesmíš zabíjet,“ poznamenala k Tristenovi a vytasila meč se zdobeným zlatým jílcem.

Tristen se snažil překonat bolest ze zranění a pozorně sledoval oba lvy. Reilla se už nebojácně blížila k pravému z nich, jenž na ni varovně zaprskal. Zaměřil se na svého lva, který ovšem už ani chvíli neotálel a vrhl se přímo do útoku. Vyskočil do výšky, napnul svá křídla a rozlétl se přímo na Tristena. Ten rychle sekl mečem a uhnul stranou. Podařilo se mu zvíře zasáhnout do jednoho z křídel, ale žádnou velkou újmu mu nezpůsobil; rychlým pohybem spíš ublížil sobě – bolest v hrudi ještě zesílila.

Uskočil stranou. Lev byl ale přesto rychlejší a s roztaženými křídly na něj znovu skočil. Roztržené křídlo mu však znemožnilo takovou dráhu letu, jakou si představoval. Dopadl na Tristena zepředu a setrvačností s ním klouzal po podlaze, než znovu vrazil do zdi zdobené kovovou deskou. Tristen ucítil silný náraz do hlavy a mohutné zadunění ho téměř ohlušilo.

Reilla s mečem v ruce obratně vyskočila právě ve chvíli, kdy se ke skoku chystal i druhý lev. Zasadila mu mečem přímou ránu do hrudi. Zvíře se s vyjeknutím sesunulo na podlahu a zůstalo ležet. Přistoupila k němu a svými čtyřmi ostrými drápy na pravačce mu prořízla hrdlo. Po podlaze se rozlila krev.

Lev Tristenovi silným nárazem rozsápal ramena. Tristen s vypětím posledních sil sevřel meč, otočil jej hrotem vzhůru a zabodl do zvířete. Lev zaúpěl a odskočil stranou. Tristen ho

zranil, meč mu z části probodl bok. Zvíře se stáhlo a zpozorovalo druhého lva; mrtvého. Zlostně se zadívalo na Reillu, která právě z mrtvoly vytáhla meč.

Tristen se přemohl a vstal. Ruce a hruď mu krvácely. Sledoval lva, jak se připravuje na Reillu zaútočit. Byla v nevýhodě, stála příliš blízko zdi. Zvíře se rozběhlo a skočilo na ni. Uhnula v poslední chvíli, ale lev po ní okamžitě sekl prackou. Vyjekla bolestí, když jí drápy na paži zanechaly hluboké šrámy. Se zvířecí zuřivostí se po něm ohnala svými čtyřmi drápy a zasáhla čenich.

„Nech ji!“ vykřikl Tristen a sekl mečem zvířeti do zadní nohy. Lev se okamžitě zaměřil na něj. Ucouvl zpátky. Místnost protrhl hromový řev a z výklenku u stropu přímo na lva seskočil ohromný liotaur.

„Reillo!“ z chodby se k dívce přiřítil dlouhovlasý muž ve světlém kabátu. V ruce třímal okovanou hůl. Okamžitě Reillu popadl do náruče a odnesl ji stranou. Mezitím liotaur zuřivě bojoval se lvem – ozývalo se jen bolestivé vytí, jak mu bez soucitu drásal křídla a trhal kůži.

Lev se mrtev svalil na zem do kaluže krve druhého zvířete. Liotaur si povýšeně odfrkl a zamířil k Reille.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se hrubým hlasem, ale přesto citlivě a starostlivě.

„Neboj se,“ položila si ruku na zraněnou paži a zpod dlaně zazářilo modré světlo uzdravovacího kouzla. Vzápětí nebylo po zranění ani památky.

Tristen vyčerpaně klesl na zem a koutkem oka sledoval Reillu a její společníky. Znepokojeně se zadíval na mrtvoly zvířat, když pocítil cizí přítomnost. Navzdory neustávající bolesti se vylekaně otočil. Nezahlédl nikoho. Pokusil se vstát, ale znovu vysílením klesl na kolena. Pak zaslechl zašustění křídel. Snad další lev…? Rychle zvedl oči vzhůru, ale uslyšel už jen Reillin výkřik. Lev s řevem seskočil ze stropního výklenku a vrhl se přímo na něho. Tristen nedokázal uhnout

včas. Zakryl si tvář pažemi těsně před tím, než na něj zvíře dopadlo.

Čekal příval bolesti, jak se do něj zaseknou drápy, ale místo toho se kolem něho rozzářilo bílé světlo, které ho na malý okamžik oslepilo. Řev ustal. Neucítil žádný náraz, nic. Odvážil se otevřít oči. Kolem něj poletovaly desítky zářících světélek; takových, v jaké se proměnila vodní příšera a démon. Nerozuměl tomu. Sledoval, jak světélka poletovala místností a mířila stále výš a výš, až zmizela v jednom z vysokých výklenků u stropu.

Bolest Tristena přemohla. Symbol Světla na řetízku pableskoval, ale ještě neuzdravoval jeho zranění. Tristen nedokázal vstát. Hučelo mu v uších a on znovu upadal do bezvědomí. Poslední, co spatřil, byl Reillin a Rakeshův obličej.

„Dokázal to," usmála se. „Umí používat to kouzlo. Je připraven na Rituál." A pak už znovu jen ticho a tma…

Cítil, jak mu kapky deště skrápějí obličej. Otevřel oči. Seděl na vodou rozmočené cestě, opřený o stěnu jakéhosi rozbořeného domu. Bouřilo a na město se už dávno snesla noc. Všechno bylo temné a ponuré. Slyšel kroky a v blesku, který krátce prozářil ulici, zahlédl siluetu odcházejícího Rakeshe. Zvedl oči a zadíval se k vrcholu věže ve skále, v jejíchž oknech poblikávalo světlo.

První, na co pomyslel, byla Aeris. Kolik hodin ji nechal samotnou?! Okamžitě se chtěl vydat k hostinci, ale zranění ho bolela mnohem víc než předtím. Chvíli doufal, že boj s příšerou byl jen sen, ale bolest a zkrvavené ruce mu jasně dokazovaly, že se mýlil. Vstal. Udělal několik vratkých kroků a znovu padl na kolena. Nevěděl, kde přesně se nachází a kudy se vydat zpět k hostinci. Cestu mu osvětlovaly jen blesky, které se míhaly temnou mračnou oblohou. Přinutil se znovu vstát. Šouravým krokem se dostal na hlavní ulici. Nikde nebylo ani živáčka. Hlavou se mu nehonily vůbec žádné myšlenky, cítil

jen bolest a krev stékající po jeho kůži. Slábl. Nechápal, proč ho Světlo neuzdravilo jako vždycky.

Po pár desítkách minut se přes liduprázdnou tržnici doplazil na ulici vedoucí přímo k hostinci. Sám nevěděl, jak dokázal najít správnou cestu. Hostinec vypadal ponuře. Vstupní dveře byly zevnitř zabedněny závorou, v oknech nesvítila jediná svíčka. Zůstal přikrčený v blátě, déšť ani bouře neustávaly. Snažil se odhadnout, které okno může vést do jejich pokoje. Vzpomněl si, že zeď pod jejich oknem byla zvenčí porostlá popínavými rostlinami. Obešel jedno z křídel budovy a průchodem se dostal na rozmočený dvůr. V jednom z oken v patře zahlédl světlo svíček. Po zdi pod ním se skrz podivně vyhlížející žebřík plazily rostliny. Dostal se k žebříku a zadíval se vzhůru. Viděl ji. Aeris se opírala o okenní výplň. Byl už blízko, stačilo vyšplhat. S vypětím posledních sil se vydrápal vzhůru, dostal se k oknu a položil zkrvavenou ruku na skleněnou výplň.

Aeris úlekem vykřikla a odskočila od okna. Sledovala, kdo šplhá vzhůru. Už chtěla začít křičet o pomoc, ale pak spatřila známou tvář a temně modré oči, které se teď dívaly tak vyčerpaně. Přiběhla k oknu a otevřela je dokořán.

I když tomu nechtěla uvěřit, byl to skutečně Tristen; promočený od hlavy až k patě, obličej, ruce i košili celé zakrvácené.

„Bože, Tristene, co se ti stalo?!“ zhrozila se. Neohrabaně ho vtáhla oknem do pokoje. Neměl sílu udržet se na nohou, složil se hned na podlahu a Aeris s sebou nechtěně stáhl na zem.

„Tristene! Tristene, co se stalo?!“ rozrušením téměř vzlykala, když ho viděla v tak zuboženém stavu. Snažila se mu očistit tvář od krve. Tristen sípavě oddechoval a natahoval k ní ruce, jako by se chtěl přesvědčit, že je skutečně u ní, v bezpečí.

„Musím dojít pro nějakou pomoc…!“

„Ne!“ zadržel ji a s námahou vyhrkl: „Jen zůstaň… se mnou… prosím.“

Váhala, ale nakonec u něj zůstala. Vzpomněla si, že si nechala od hostinského přinést vodu, než šla spát. Vstala, zavřela okno, aby nepršelo do pokoje, a pak vzala misku s vodou, ze své černé kápě odtrhla kus látky a znovu přiklekla u Tristena. Namočila látku do vody a začala mu jemně omývat obličej v místech, kde se ze škrábanců řinuly pramínky krve. Opatrně mu odepnula opasek s mečem a pomalu mu vysvlékla kabát; při sebemenším pohybu tiše sténal bolestí. Košili měl roztrhanou a špinavou od krve – už se nenamáhala s tím, aby mu ji vysvlékala, jednoduše ji strhla. Naskytl se jí ošklivý pohled; Tristen měl hruď samou podlitinu a krvavý šrám. Žebra byla na první pohled zlomená, ramena rozsápaná. Znovu namočila látku ve vodě a pomalu mu očistila rány. Několikrát tiše vyjekl bolestí, když se dotkla citlivého místa, ale rány nepřestávaly krvácet.

„Tristene, musím najít nějakou pomoc! Sám to nezvládneš, potřebuješ ranhojiče!“

„Ne! Nikam nechoď…“ zavrtěl hlavou, i když viděl zoufalý a starostlivý výraz v její tváři. „Prosím… Jen mě drž za ruku.“

Vzala jeho ruku do své, usadila se vedle něho jak si přál a omývala mu krvácející rány, i když byla stále vystrašená a plná neklidu.

Nevěděla, jak dlouhou dobu u něj strávila, než ji začala přemáhat únava. Do oken stále bubnoval déšť a oblohu křižovaly blesky. Lehla si vedle něj, aby ho měla neustále na očích; blouznil na rozhraní snu a bdění, oči měl zavřené, ale vnímal sebemenší záchvěv bolesti. Držela ho za ruku a pozorovala jeho tvář. Všimla si, že Symbol Světla na jeho řetízku slabounce září a škrábance ve tváři se mu začínají pomalu zacelovat. Jemně ho pohladila po vlasech a usmála se

na něj. Zdálo se jí, jako by se pomalu uklidňoval. Usnula hned, jakmile si položila hlavu na podlahu.

Oslepilo ji ostré nepříjemné světlo, které se však brzy rozptýlilo. Běžela tmavou chodbou, ale nebyla sama. Tristen ji držel za ruku a táhl ji za sebou. Proplétali se křižujícími se chodbami, nevědouce kam běží. Utíkala ze všech sil, aby mu stačila, ale brzy ji ochromilo vysílení. Na okamžik zavrávorala a padla na kolena. Rychle jí pomohl vstát a oba pokračovali ve zběsilém běhu. Měla pocit, že je někdo sleduje, jen nevěděla kdo. Často se otáčela. Neviděla ale víc, než míhající se stíny v okolních chodbách.

Nízký temný průchod je vyvedl na dlouhý úzký můstek. Doběhli do malého kruhového sálu zalitého rudým světlem. Z vysokých vysklených vitráží na ně dopadal sluneční svit a vítr křižoval celou místností. Tristen se rozhlížel kolem, ale z místnosti nevedl jiný východ, než kterým přišli. Už se ale nemohli vrátit. Na mostě stála žena se skupinou pěti skřetů. Byla to Artemisia v dlouhých černých zdobených šatech. Vítězoslavně se usmála a napřáhla na ně černou summonerskou hůl.

Tristen přitáhl Aeris k sobě a pevně ji objal. Snažila se potlačit smutek a zoufalství, ale po tvářích jí stékaly slzy. Přivřela oči a položila hlavu na Tristenovu hruď. Nedívala se na Ar temisii. S naprostou jistotou věděla, co se stane a co ji s Tristenem čeká… Smrt…

„Miluju tě, Tristene,“ vyhrkla, když koutkem oka zahlédla rudé oslepující světlo, ohromnou rychlostí přilétající k nim. Síla smrtícího kouzla je odtrhla od sebe. Cítila, jak proniklo do jejího těla jako mrazivý chlad, který z ní vysál životní energii. Cítila, jak se z ní stává schránka bez duše, jak v jejím nitru zůstává jen prázdnota.

Tvrdě dopadla zády na kamennou podlahu. Zůstala ležet bez hnutí. Vnímala, jak se Artemisia a její skřeti blíží k nim… pro jejich duše. Z posledních sil otočila hlavu a zadívala se na

Tristena. Ležel kousek od ní. Nejevil žádné známky života a celé jeho tělo zářilo bílým světlem, které pomalu sláblo. Viděla Symbol Světla na řetízku – všechny barevné kameny zčernaly a bělounký elfí kov, do něhož byly vsazeny, zešedl. Světlo ozařující jeho tělo vyhaslo.

„…Tristene," plna bolesti tichounce zašeptala jeho jméno a snažila se k němu natáhnout ruku, aby se ho naposledy dotkla. Už ale neměla dost sil, aby na něj dosáhla. Z očí jí kanuly slzy. Věděla, že je mrtvý a ona sama rychle umírá, naplněna prázdnotou. Její duše opustila tělo, po spánku jí stekla poslední slza, oči se smrtí rozšířily a ona naposledy vydechla…

„NE!!!" vykřikla do silného hromobití. Rychle se vymrštila z podlahy. Cítila na tváři studený pot. Stále jí běhal mráz po zádech a oči měla vytřeštěné hrůzou. V hlavě se jí pořád dokola objevovaly hrůzné obrazy právě prožitého snu. Neustále měla před očima tělo mrtvého Tristena, ležící vedle ní. Při vzpomínce na jeho smrt se málem znovu rozplakala, když na paži ucítila studený dotek. Úlekem vykřikla. Pak si ale uvědomila, co se děje.

„Tristene?!" otočila se k němu znepokojeně. Držel její paži – to jeho dotek byl tak studený. Vzala ho za ruku. Silně ji stiskl, až to zabolelo. Nevěděla, co se děje. Slyšela jen jeho rychlý sípavý dech. Pak ale pokoj ozářil blesk. Na okamžik spatřila jeho tvář zkřivenou bolestí. Symbol Světla na jeho hrudi se rozzářil silným světlem. Viděla, jak se snad každý sval na Tristenově těle napínal a znovu povoloval. Cítila, jak se mu chvěje ruka, i když ji držel s neočekávanou silou, téměř až křečovitě. Dešťové kapky hlasitě bubnovaly do oken a hromobití neustávalo. Ozvalo se tiché křupnutí. Tristen vyjekl bolestí a na okamžik sevřel její ruku ještě silněji. Zrychleně dýchal, když se za okamžik křupnutí zopakovalo. Viděla, jak se mu pod kůží rovnají žebra a v několika vteřinách srůstají. Jak se stupňovala jeho bolest, svíral její ruku stále silněji. Symbol

pableskoval už tak silně, že jasně viděla na jeho tvář staženou v bolestné křeči.

„Aeris!“ vyjekl skrz zaťaté zuby. Celý se třásl v křečích, když nahlas zasténal bolestí. Vzápětí se ale uklidnil. Všechny jeho svaly povolily, pustil Aeridinu ruku a zůstal bez hnutí vysíleně ležet na podlaze. Světlo, které vyzařoval Symbol, pohaslo. Nastal klid. I bouře venku ustala a už jen mírně pršelo.

Několik minut zůstala sedět vedle něj, neodvažovala se vzdálit, ale ani promluvit. Když viděla, že se nehýbá, vzala ze stolku u okna svícen s plápolajícími svíčkami a pomalu se s ním přiblížila k jeho tváři. Ve světle svící se na Tristenově čele blýskaly malé kapičky potu. Aeris opatrně přejela dlaní po jeho hrudi. Zdálo se, že všechny kosti byly srostlé a v pořádku. Ani Symbol Světla na řetízku už nezářil.

Znenadání ji popadl za ruku. Slabě vyjekla leknutím, ale rychle se uklidnila, když uviděla, jak se na ni tmavomodrýma očima dívá. Vypadal unaveně, ale přesto se na ni dokázal usmát. Když si všimla, že se snaží vstát, položila svícen stranou. Naklonila se k němu a pomohla mu se alespoň posadit. Dívala se na něj jako na zjevení, nedokázala v sobě zapřít strach, ale přesto se pomalu dotkla jeho tváře. Přitáhl ji k sobě a objal.

„Tohle mi už nikdy nedělej! Nikdy! Měla jsem o tebe hrozný strach!“ zlobila se.

Nenamítal nic, jen ji pevně svíral v náruči. Tiskla se k němu, hlavu položenou na jeho hrudi. Pohladil ji po vlasech, na chvíli zavřel oči a nechal se unášet pomíjivým pocitem štěstí, jaký dosud nepoznal. Uvědomil si, jak mu srdce rychle tluče. Ani se tomu příliš nedivil; jako by to už bylo něco naprosto běžného, když byl v její přítomnosti. Prsty ji pohladil po tváři a najednou se ho zmocnila neuvěřitelná touha udělat něco, co ještě nikdy neudělal. Neovládl se, i když se bál, jak zareaguje. Sklonil se k ní a poslepu nalezl její rty; jako kdyby na chvíli ztratil pevnou zem pod nohama. Nechtěl, aby to skončilo a

doufal, že nechce ani ona. Přesto… Jejich rty se pomalu oddělily.

Ještě pár vteřin měl zavřené oči a záplava silných emocí a euforie pomalu odeznívala. Podíval se na ni, aby zjistil, že si počíná stejně jako on. Chtěl ji políbit znovu, vrátit zpátky ten pocit. Aeris ale ucítila, jak se Tristenovi mírně rozechvěly ruce, když ji svíral. Uvědomila si, že se odtahuje, jak jeho objetí povoluje. Snažil se s ní setrvat, ale neměl sílu. Pomalu se s ním přesunula k posteli a nechala ho ulehnout do přikrývek. Věděla, že je vysílen z uzdravování. Sledovala, jak zavřel oči a vzápětí upadl do hlubokého spánku…

Spal dlouho a beze snů a Světlo mohlo alespoň úplně dokončit uzdravení jeho zesláblého těla. Když otevřel oči, šeřilo se a na krvavém nebi se hromadily syté červánky. Rozhlédl se po pokoji. Nebyl to všechno snad jen dlouhý sen? Pak zahlédl Aeris. Mile se na něj usmívala.

„Už jsem se bála, že se neprobudíš," uslyšel známý hlas. Polekaně se otočil a uviděl Serigas, jak klečí u jeho postele a směje se.

„Jak dlouho jsem spal?" vyhrkl a okamžitě se posadil na posteli. „Jak jsi nás našla?!"

„Spal jsi celý den a prohledávala jsem kvůli vám dvěma skoro všechny hostince ve městě," zodpověděla obě jeho otázky s nádechem ironie, ale viděl, že je šťastná.

„Celý den?!" vyhrkl překvapeně, když si plně uvědomil, co řekla. Rázem byl úplně vzhůru. „A už jsi v pořádku, Serigas? A kde je vůbec Semiremis?"

„Klid, uklidni se," usmála se Serigas, když sledovala, jak je nervózní. „Byla jsem zraněná, ale ukázalo se, že to nebylo tak vážné, jak se Semiremis obávala. Takže teď už jsem úplně zdravá a po tom pěkném boji mi zbylo pár jizev, včetně téhle," poklepala si na malou jizvičku na pravé líci, jako by na ni byla pyšná. „A co se týče Semiremis, ta se přenesla zpět do Severního města, aby o všem řekla králi. Naším úkolem je

dostat se do Cereis a počkat tam na ni. Tvrdila, že si nás najde sama.“ Prohlédla si Tristenovu roztrhanou košili, kterou měl ještě na sobě, a pokračovala: „Jo, tohle jsme koupily ve městě s Aeris, zatímco jsi spal.“ Podala mu novou košili a se širokým úsměvem dodala: „Před princeznou bys neměl chodit jako trhan… Zatím, uvidíme se ráno!“ Vyklouzla na chodbu tak rychle, že za ní Tristen jen zůstal nevěřícně zírat.

„Takhle nadšenou jsem ji snad ještě neviděl,“ poznamenal tiše.

„Serigas je moc milá,“ ozvala se Aeris a usmála se. „Hodně toho napovídá.“

„Předpokládám, že bez přestání mluvila o našem společném dětství,“ usmál se sám k sobě a převlékl se do nové košile. Snažil si vybavit všechno z minulého dne. Vzpomněl si na Reillu, na boj se lvy a pak… Zadíval se na Aeris s vědomím, že se zamiloval do princezny… Při vzpomínce na polibky se na sebe zaraženě podívali.

„Včera jsi mi nahnal strach…“ vydechla zkroušeně.

„Strach?“ zdvihl tázavě obočí.

„Když ses vrátil, byl jsi samá rána, krvácel jsi, měl jsi polámaná žebra. Muselo tě to hrozně bolet. Bála jsem se, že se neuzdravíš. Chtěla jsem jít pro pomoc, ale ty jsi mě nenechal odejít… Světlo tě nakonec uzdravilo, ale bylo hrozné to sledovat.“

„Byl jsem tak vysílený, že mě ani Světlo nedokázalo uzdravit hned… Křičela jsi ze spaní,“ řekl znenadání, když si vybavil minulou noc.

„Vážně jsem křičela?“ předstírala, že si na svůj sen nevzpomíná.

„Pamatuju si, že jsi na malou chvíli usnula vedle mě. Křičela jsi ze spaní. Křičela jsi »Ne!«… Ale taky jsi řekla ve spánku »Miluju tě, Tristene«… Co se ti zdálo?“

„Já nekřičela! Neříkala jsem, že tě miluju! To se ti asi jenom zdálo,“ ohradila se okamžitě. Viděla, že jí to moc nevěří

a po chvilce otálení přiznala: „Měla jsem sen, to ano. Ale nechci o něm mluvit.“

„Proč?“

„Neměl bys znát moje sny!“ vyštěkla, ale rychle se uklidnila. „Jsou příliš děsivé.“

„Pověz mi o tom snu,“ nabádal ji, ale Aeris uhýbala pohledem, odmítajíc cokoli prozradit.

„Proč mi to nechceš říct?“ zeptal se, když mlčela.

„K čemu ti to bude?“ otočila se k němu zády a zadívala se z okna na ponurou věž ve skále.

„Ty o mně víš skoro všechno a já o tobě nic,“ vstal a přistoupil k ní.

„Zlé sny mě trápí už od deseti let, od doby, co mi umřela matka,“ začala neochotně. „Otec ji podváděl s jinou ženou. Zlomilo jí to srdce.“

Tristenovi zatrnulo při vědomí, že to byla právě Semiremis, která byla s králem.

„Víš s kým?“ zeptal se opatrně.

„Ne, jistě ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale mám trochu podezření.“

„A tvé sny?“

„Na začátku to byly neurčité obrazy,“ pokračovala pomalu a trochu neochotně. „Lidé bez tváří, vadnoucí květiny, úrodné země měnící se v pouště. Války mezi lidmi, temná mračna a hrad s vysokou věží… A pak ta žena. Vždycky jsem ji viděla, jak stojí zády ke mně, oblečená v dlouhých černých šatech.“

„Artemisia?“ odhadl.

„Ano. Uvědomila jsem si to, až když o ní můj otec hovořil se Semiremis. Až když jsem se dozvěděla, že jsou sestry… Ve snech jsem potom často vídávala svou matku na smrtelné posteli v okamžiku, kdy jsem ji viděla naposledy živou. Dala mi tohle,“ vzala do dlaně amulet okřídleného srdce probodnutého malým mečem. „Řekla mi: »Nejkrásnější je prožívat lásku.« Nejspíš proto, že ji sama nikdy nepoznala…

Pak se ale sny začaly měnit a byly určitější. Události, které byly náplní mých snů, se vždy vyplnily. Měla jsem z toho strach.“

„Jaké události?“

„Třeba… Věděla jsem, že na nás zaútočí ten démon, ale nikdo mě neposlouchal.“

„A co včera v noci?“ naléhal.

„Bojím se,“ vyhrkla po chvíli a stočila pohled jinam.

„Pověz mi to…“

„Já… viděla jsem naši smrt, jak oba umíráme. Artemisia nás zabila… Viděla jsem tě umírat,“ setřela si rychle slzy. Tristen zaraženě mlčel, šokován tím, co řekla. Nezmohl se na slovo.

Sledoval, jak se brání slzám. Ještě chvíli mu v uších znělo, co řekla. Pokud se Aeridiny sny vyplní, znamená to snad, že jeho budoucí souboj s Artemisií je beznadějný? Pak by měla Artemisia pravdu a Pegas by mu lhal; nedokázal by změnit budoucnost. Zadíval se na prsten, který dostal od Mary a vzpomněl si na její věštbu o Reille… „Nic se nestane, neboj,“ pronesl jemně a objal ji.

„Nechci, abys umřel,“ vyhrkla se sevřeným hrdlem.

„A já nechci nikdy vidět umírat tebe. Nikdy nedopustím, aby se něco takového stalo. Věř mi.“

„Já ti věřím,“ přikývla a on se na ni usmál.

„Zítra odjedeme, ano?“ navrhl a ona jen souhlasně přikývla. „Pojedeme k hranicím a počkáme tam na Semiremis… Neboj se. Nikomu nedovolím, aby ti ublížil.“

„Můžeš mi něco slíbit?“

„Ano?“ zeptal se mírně.

„Jen…“ vyhrkla naléhavě: „Slib mi, že mě neopustíš. Prosím.“

Nevěděl přesně, kam svou prosbou mířila. Zadíval se do jejích smutných modrošedých očí a okamžitě věděl, co odpovědět: „Dobře. Slibuju.“

Usmála se na něj. Sklonil se k ní a jemně ji políbil na rty, jako by chtěl dokázat, že svůj slib opravdu myslí vážně. Možná, že ten malý slib pro ni znamenal víc, než on sám mohl vůbec tušit…

Zatímco ujížděli směrem na jihovýchod k hranicím, plynuly dny a noci. Čím víc se k nim blížili, zvyšovaly se vrcholky hor, které v rovinaté krajině tvořily průsmyk směřující k poslednímu velkému městu Jezerního království. Krajina byla čím dál divočejší a neschůdnější, často museli jít pěšky a koně vést za sebou. Až když se jim podařilo projít průsmykem mezi pohořími, opět začali častěji míjet malé vesnice a obydlená území. Jejich pouť ze Skalní věže trvala patnáct dní a na sklonku šestnáctého dne dorazili k branám města Cereis – posledního města u hranic Jezerního království.

Nad krajem vládla temná noc. Nebe bylo poseto hvězdami, měsíc zářil v úplňku a zlověstné ticho rušily jen zvučící cikády. Když jejich koně doklusali po hlavní cestě k hradbám a první, čeho si všimli, bylo, že městská brána byla kupodivu otevřená. Nikde nebylo ani živáčka a nestřežený vstup do města jen vybízel k rychlému průjezdu.

„Stihli jsme to! Ještě bránu nezavřeli. Vyplatilo se spěchat, aspoň teď nemusíme přespat někde v lese," poznamenala Serigas spokojeně.

„To se mi nelíbí," ozvala se za Tristenovými zády Aeris, zachumlaná v černém plášti. „Městské brány se ve všech městech na noc zavírají hned po západu slunce."

„Stejně nemáme jinou možnost než projet," pokrčila Serigas výmluvně rameny a pobídla koně. Pomalu se přiblížili k masivní bráně. V domcích táhnoucích se podél hlavní silnice se svítilo a bylo možné sledovat siluety a slyšet halas lidí uvnitř. Na chvíli se jim ulevilo, jak se rozhlíželi po živé hlavní ulici, když je náhle vylekal chraptivý hlas. I koně znepokojeně zařehtali a několikrát přešlápli na místě, když zahlédli podivně vyhlížející siluetu.

„Co vy tady?!“ zachroptěla postava v tmavém plášti s kápí přes hlavu.

„Kdo jste?“ zeptal se místo odpovědi Tristen, který neztratil nebojácnost.

„Hm… Co by asi takový starý muž jako já dělal u městské brány?! Co myslíte?“

„Jste snad jeden ze strážců?“ optal se s nedůvěřivým podtónem.

„Jistě, že jsem!“ odfrkl si.

„A jak je možné, že jste nechal na noc bránu otevřenou?“ vmísila se do hovoru Aeris.

„Je očekávána důležitá delegace, ale to vás nemusí zajímat. Z toho důvodu je dnes v noci brána otevřena déle… Ale ještě pořád jste mi neodpověděli na otázku. Co tu pohledáváte?!“

„Hledáme jen nocleh, nic víc,“ odpověděla klidně Serigas.

„Hm… Jeďte pořád rovně a na páté odbočce vpravo. Tam je hostinec. Myslím, že vám bude vyhovovat,“ zamumlal a uchechtl se. Pak se k nim otočil zády a zamířil k malému strážnímu domku hned vedle brány. Tristen a Serigas znovu pobídli koně a vyrazili hlavní ulicí. Aeris se podezíravě otočila za postavou v kápi, aby viděla, jak zachází do malého domku.

Pokračovali dál do středu města. Ulice se stávaly temnějšími a liduprázdnějšími. Podél tichých domů postávaly prapodivně vyhlížející lidé: různí tuláci, žebráci nebo zloději, čekající na vhodnou příležitost někoho okrást nebo podříznout. Podezřele si Aeris i Tristena prohlíželi.

„Pevně se mě drž, ano?“ zašeptal Tristen znepokojeně k Aeris, když sledoval, jak se na ni postávající lůza dychtivě šklebí. Odbočili do postranní uličky, i když si nebyli úplně jisti, že to byla právě ta vedoucí k hostinci; byla snad ještě temnější než ta předchozí. Tristen cítil, jak se k němu Aeris strachem pevně tiskne. Domy kolem byly zchátralé a působily děsivě. Znovu odbočili. Na osvětlenější ulici stála skupinka několika spoře oblečených kurtizán.

„Podívejme, kdo nám to sem zamířil," rozesmály se, když zahlédly Tristena.

„Zabloudili jsme snad? Nebo si snad chceš užít, mladej?" pokřikovaly různé poznámky jedna za druhou.

„Ale ne. On už si tu svoji veze," poznamenala jedna z nich, když zpozorovala Aeris, sedící za ním. „Užij si to, krásko," zaslechli poslední posměšky, když mizeli ve tmě na opačném konci ulice.

Když se koně zastavili v jedné z dalších uliček a odmítali jít dál, obklopila je tma a ticho. Ačkoliv se Tristen i Serigas snažili přinutit je k chůzi, nepohnuli se ani o krok.

„Ztratili jsme se, že?" zeptala se Aeris zkroušeně. Tristen neodpověděl. Sesedl, rozhlédl se ulicí a po chvíli přemýšlení se otočil k Aeris a Serigas, které stále seděly v sedlech:

„Počkejte tady, jen se rozhlédnu kolem a zkusím najít nějakou cestu zpátky."

„Dobře," přikývla bez obav Serigas a Aeris neklidně vzala do rukou otěže. Tristen se nervózně pousmál a vyrazil uličkou k ústí další spleti ulic a domů…

Cítil se nejistě. Pomalu vytáhl meč a pevně ho sevřel oběma rukama. Šel klidně a tiše, i když ne pomalu. Snažil se, aby mu neunikl sebemenší záchvěv zvuku. Jedna ulice křižovala další a další, dostal se už daleko. Vzduch byl nasáklý podivnou zatuchlinou a nezvykle těžký.

Znenadání se podivně ochladilo. Všiml si, že mu od úst stoupá studený vzduch.

Co se to děje? ptal se sám sebe. Přepadl ho podivný pocit úzkosti a stísněnosti. Otáčel se zběsile kolem, pozorně sledoval očima všechna zákoutí potemnělé ulice. K smrti ho vyděsilo, když na něj znenadání vyštěkl pes uvázaný u jednoho z domů. Obojek ho strhl zpátky, takže jenom štěkal a vrčel, dokud se mu Tristen dostatečně nevzdálil.

Znovu ticho a ta mrazivá stísněnost. Jako by se ulice prodlužovaly, ale zároveň zužovaly, jako by se ho samovolně

snažily uvěznit a pohltit. Zaslechl, jak se někdo míhá mezi sousedícími domy. Slyšel kroky, zrychlené dýchání. Teď už určitě není sám. Zastavil se a naslouchal, snaže se odhadnout kterým směrem se pronásledovatelé vydávají. Ve chvíli, kdy se zastavil, ale nastalo ticho. Rozběhl se na konec ulice a čekal, kdo se před ním objeví. Křižovatka byla prázdná a potemnělá.

Pak ale uslyšel známý zvuk. Ze střechy domu se sesunulo několik střešních tašek, které dopadly na zem a roztříštily se. Viděl, jak někdo přeskočil z jedné budovy na druhou. Tentokrát to ale nebyl liotaur. Bytost byla mnohem menší a na pohled křehčí – o to však přeskakovala s větší mrštností a rychlostí. Zmizela Tristenovi z očí během několika okamžiků. Kdyby ji neprozradily padající střešní tašky, zřejmě by si její přítomnosti vůbec nepovšiml.

V běhu zabočil do uličky sousedící s domem, na jehož střeše se bytost pohybovala. Vzápětí se ale zarazil. Přímo před ním stála skupinka asi deseti skřetů. Nevěnovali mu však pražádnou pozornost. Zabývali se čímsi, co se ukrývalo v jejich středu. Tristen ale na objekt jejich zájmu neviděl, protože skřetí těla se tlačila jedno přes druhé a bránila mu ve výhledu. Slyšel jen jejich odpuzující pochichtávání. Najednou se ze střechy sousedního domu ozvalo:

„Hej! Hlupáci!“

Skřeti se začali hromadně ohlížet z jednoho domu na druhý, když se na jejich hlavy sesunula hromada uvolněných střešních tašek a omráčila je. Několik jich ale zůstalo nezraněných a ti si povšimli Tristena. S nelibým zavrčením si ho prohlédli a vytasili šavle. Rozběhli se k němu. Ucouvl o pár kroků zpět a už sahal po jílci meče, když najednou pocítil, jak se uvnitř jeho hrudi hromadí nezměrná energie. Symbol Světla se slabě rozzářil a on sledoval, jak skřeti zpomalili, až se najednou zastavili. Upustili zbraně a vyděšeně pozorovali, jak z jejich těl začala vylétávat zářící světla. Pomalu se svíjeli v bolestných

křečích, až s hlasitými výkřiky padli mrtví na zem. Desítky světélek se vznášely nad jejich těly a ozařovaly celou ulici.

Ze střechy domu znenadání seskočila dívčí postava a záře světélek osvítila její tvář. Tristen ji poznal okamžitě, i když byla tentokrát skryta v tmavozeleném plášti a přes šedočerné bikiny měla uvázanou černou šněrovací vestu. Z pouzdra připásaného ke stehnu pravé nohy vytasila dýku se zlatou, bohatě vykládanou rukojetí. Přiblížila se k muži, jenž byl původním zájmem skřetů, a přeřízla provazy, kterými byl svázán.

„Jak ty se vždycky dokážeš dostat do takovýhle lapálie, Irvine," zavrtěla hlavou, až se její vlasy sepnuté do jednoduchého culíku divoce rozevlály.

„Byla to náhoda!" bránil se muž s dlouhými vlasy stáhnutými do ohonu; Tristen si jeho tvář pamatoval ze Skalní věže. „Kdyby ten blbej pes nezačal štěkat, nikdy by se mě nevšimli!"

„Reillo!" zavolal na ni Tristen. „Co tu děláš?"

„Tristene?!" zděsila se a okamžitě byla na nohou. „Co tady děláš ty?! Musíš okamžitě zmizet, ti skřeti jsou tu kvůli tobě a princezně!"

„Cože?!"

„Celé město je v obležení skřetů! Je tu Půlnoční dáma, chce si tě odvézt na svůj ostrov! Musíte odtud rychle zmizet!!!" chrlila ze sebe bez přestání. Světélka se vznesla k nebi a ulici znovu pohltila tma. Nastalé hrobové ticho přerušilo zoufalé, vzdálené zařehtání koně. Nejdřív mu nepřišlo nijak divné, ale pak si uvědomil…

„Aeris?!" vyjekl Tristen hrůzou. Na nic nečekal a rozběhl se zpět k místu, kde ji i se Serigas zanechal.

„Rychle za ním!" vykřikla Reilla a kouzlem se vyšvihla na střechu.

Běžel tak rychle, jak jen dokázal. Ulice se mu míhaly před očima, kličkoval spletí křižovatek a cest a divoké řehtání obou

koní a řinčení zbraní bylo stále hlasitější. Slyšel křik skřetů; jeden z nich hlasitě rozkazoval:

„Stáhněte ji z koně!“

Vběhl na cestu a uviděl, jak se Aeris sedící na koni snaží odehnat skřety od sebe. Kůň se divoce vzpínal a otáčel se stále dokola, jak se sám snažil odehnat nebezpečí. Skřeti kolem nich utvořili kruh a snažili se popadnout otěže, aby mohli Aeris stáhnout ze sedla. Serigasin kůň už ležel bez hnutí na zemi. Sama Serigas se snažila nesčetné skřetí přesile bránit mečem. Kousek od nich na celou scenérii shlížel jejich vůdce. Tristen poznal vysokého skřeta na první pohled – byl to Bllix.

„Čekal jsem tě!“ zachroptěl svým drsným hlasem a otočil se na něj.

„Ať přestanou!“ vyštěkl Tristen přísně. Skřet se rozesmál, ale když viděl, že před ním Tristen stojí odhodlaně a s mečem v ruce, jen se ušklíbl:

„Chceš snad se mnou bojovat?“

„Když budu muset…“ řekl a pozvedl meč.

„Pokud vím, nesmíš nikoho zabít – dostal ses do pasti.“

„U tebe bych s tím zabíjením klidně udělal výjimku. A navíc, ty mě zabít nemůžeš, o tom ti Artemisia nic neřekla?“ procedil skrz zuby, neovládaje svůj hněv.

„Řekla. Ale vidím, že chceš boj. Jak je libo,“ usmál se arogantně a vzal do rukou šavli. „Pamatuješ si ji?“ upozornil ho skřet na svou zbraň. Snažil se ho vyprovokovat. „To je ta, se kterou jsem zabil tvou matku a málem i tebe. Abych řekl pravdu, vlastně jsem tě stvořil já. Jen díky mně jsi to, čím jsi.“

Tristen se zlostně rozběhl na skřeta. Následovalo jen pár vykrytí a Bllix přešel do útoku. Tristen musel uskočit stranou.

„Pravidlo jedna: Nikdy nebojuj ve zlobě. To tě snad nikdo nenaučil?“ poznamenal skřet s dalším úšklebkem. Tentokrát zaútočil on. Tristen výpad rychle vykryl a střídavě přecházel do útoku a do obrany. Věděl, že jediná cesta k Aeris a Serigas je přes Bllixe a rozhodl se ho zneškodnit, jakýmkoli způsobem to

půjde. Skřet byl ale v boji zručnější. Tristen se zlostí nedokázal soustředit. Bllixovi se podařilo vyskočit a srazit soupeře úderem k zemi. Tristen ucítil na hrdle ostrou čepel Bllixovy šavle.

V tu chvíli se ozvalo hlasité žuchnutí a zasípání koně. Aeris vykřikla. Jednomu ze skřetů se podařilo zabodnout kopí přímo do hrudi zvířete. Skřeti stáhli princeznu ze sedla a okamžitě ji začali spoutávat.

„Chceš mě, ne? Tak je pusť," vyhrkl Tristen zlostně.

„Nejde o mě. Já se řídím příkazy. Kdyby bylo po mém, byli byste mrtví oba – ty i princezna."

Slyšel, jak se Aeris vzpouzí a brání. Dodal si odvahy a odkopl skřeta od sebe. Znovu se vymrštil na nohy a sebral ze země meč. Bllix jen s úsměvem zavrtěl hlavou: „Bojuješ zbytečně. Nemáš sebemenší naději… Dobře víš, že já tě zabít nechci, jen si s tebou hraju."

Tristen byl připraven znovu bojovat, když najednou odkudsi seskočila známá postava a v mžiku strhla Bllixe na zem. Neuvěřitelně rychlým pohybem mu dokázala vzít šavli a pod hrdlo mu přiložila svou důmyslnou zbraň – čtyři zaostřené drápy, které by bez potíží dokázaly proniknout skřetím masem a efektivně ho usmrtit. Skřet zlostně zavrčel:

„A kdo jsi, k čertu, ty?!"

„Přestaň s těmi dotěrnými otázkami," odsekla nevrle Reilla.

„Pche… Stejně už je pro vás pozdě," uchechtl se Bllix a zničehonic se rozplynul v černý lesklý popel, který se vznesl do vzduchu a zmizel neznámo kam.

Reilla vstala ze země a rozhlédla se kolem. Ostatní skřeti byli kupodivu také pryč.

Zvláštní, pomyslela si. Viděla Aeris ležící na zemi, na těle spoustu škrábanců a drobných krvácejících ran. Doběhla k Tristenovi a pomohla mu osvobodit ji z pout. Byla vyděšená, držela se Tristena kolem krku a odmítala se ho pustit.

„Kdo je to?“ pronesla Serigas unaveně a zadívala se na Reillu.

„To je jedno,“ zavrtěla hlavou. „Musíte zmizet! Utečte! Hned!“

Vstala, rozběhla se po cestě a neuvěřitelně hbitým skokem se dostala na střechu jednoho z domů. Naposledy se otočila na Tristena a pak zmizela za okrajem střechy.

Tristen vzal Aeris do náručí a chtěl se Serigas vyrazit. Když ale oba vzhlédli na konec ulice, spatřili další šiky skřetů, blížící se přímo k nim. Otočili se opačným směrem v naději, že se jim podaří uniknout druhým vyústěním ulice. Naděje ale pohasla. Byli ve slepé uličce, z obou stran obklíčeni skřety.

„Co se děje, Tristene?“ zašeptala Aeris. Rozhlédla se na oba konce ulice a pochopila. Znovu se k němu strachy přitiskla. Do popředí jedné ze skupin vystoupil Bllix. Snažil se potlačit vítězný úsměv, ale nakonec s úšklebkem pronesl:

„Jsi ubohý, Tristene. Občas nechápu, proč s tebou ztrácí má paní čas,“ přejel očima po Aeris: „Přinese ti jen smrt.“ Otočil se a přes rameno dodal ke skřetům: „Pokračujte dle rozkazu!“

Zmizel mezi ostatními skřety, kteří se pomalu blížili k Tristenovi, Aeris a Serigas. Tristen se rozhlížel z jedné skupiny skřetů na druhou a snažil se vymyslet cokoliv kloudného. Pozdě. Skřeti se proti nim rozběhli se zbraněmi v rukou. Poslední, co si pamatoval, bylo, že stáhl Aeris do dřepu na zem a zaštítil ji vlastním tělem, jak jen mohl. Pak už jenom tma…

Procházela stísněnou chodbou mezi mřížovými cel. Místo bylo cítit zatuchlinou a bylo plné kaluží, které rostly pod kapkami vody kanoucími ze stropu a stékajícími z kamenných stěn. Před ní i za ní šli dva skřeti jako doprovod a úplně v čele rázoval její věrný společník Bllix. Ve sklepení, kde se chodba stáčela doleva, seděli v rohu dva statní skřeti, působící velmi zlověstně. Průvod se zastavil kousek od nich. Největší ze skřetů – Bllix – se postavil přímo před ně. Oba se okamžitě vymrštili do pozoru a jeden z nich oddaně zavrčel:

„Veliteli?“

„Má paní si přišla pro svého vězně,“ odpověděl suše.

„Samozřejmě,“ skřet podal Bllixovi klíče. „Poslední cela vpravo.“

Žena skrytá pod kápí se chladně usmála a s Bllixem po boku pokračovala v chůzi. V zadní části věznice bylo velmi šero. Bllix zvedl levou ruku a kouzlem vytvořil ve své dlani světélkující krystal, který prozářil chodbu. Jakmile se rozjasnilo, odběhlo z cesty se zapištěním několik krys. Nastal znovu klid a ticho rušené pouze skapávající vodou ze stropu. Bllix vzal svazek a jedním z klíčů otevřel mřížové dveře. Žena vstoupila do cely.

Uvnitř seděl o stěnu opřený Tristen. Ruce měl svázány nad hlavou a hlavu pokleslou na hrudi. Dýchal téměř neznatelně a ztěžka, jako by byl v bezvědomí. Zpozorovala zaschlé potůčky krve na pažích a ve tváři.

„Nemuseli jste být tak hrubí,“ sykla na Bllixe odměřeně. „Je hodně zesláblý… Teď nás nech!“ rozkázala. Skřet si jen pro sebe cosi zavrčel a pak se poslušně vzdálil. Když se ujistila, že je její společník pryč, sňala si z obličeje kápi. Její oči v houstnoucí noční tmě zaplály ohnivě rudou barvou a sněhově bílá, téměř až popelavá pleť matně zazářila.

Kouzlem vytvořila malý zdroj světla a položila ho na studenou kamennou zem, aby lépe viděla. Přiklekla k Tristenovi, vzala jeho tvář do dlaní a rukou s dlouhými černými nehty mu přejela nad očima. Probudil se a pomalu otevřel oči. Za normálních okolností by se překvapením vymrštil na nohy, ale teď neměl dost síly. Připadal si neuvěřitelně omámený, ale byl natolik při smyslech, aby poznal, kdo je u něj.

„Tohle je sen, Artemisie?“ zašeptal vysíleně a ztěžka polkl.

„Ne,“ odpověděla také šeptem. Její hlas zněl neuvěřitelně sladce a medově. „Zeslábl jsi a proto jsem já posílila. Rovnováha mezi našimi silami už dávno neexistuje.“

„Jsi tak silná, že jsi mohla přijít ke mně?“ podivil se.

„Ano.“

„Jistě…“ pousmál se chápavě. „Tvoje oči jsou rudé jako oheň. Pamatuju si je, když jsi nechala zabít Pegase… Temnota v tobě posiluje.“

„A Světlo v tobě umírá,“ poznamenala chladně. „Přesto ale pokračuješ ve svém snažení mě zabít… a tím i sebe…“

„Správně. Je to můj úděl; já vím, že jdu na smrt. Ale nezklamu,“ řekl pevně.

„Překvapuješ mě. Takového odhodlání si cením,“ přiblížila se k němu tak těsně, jako by ho snad chtěla políbit. Palcem mu jemně přejela přes vyprahlé rty.

„Patříme k sobě. Víš to. Já chci tebe, ty chceš mě… Jen se mi podvol.“

„Ne!“ téměř vykřikl ve svém odhodlání a doširoka rozevřel tmavomodré oči.

„To říkáš teď. Najdu způsob, jak tě k sobě připoutat, jakýkoli. Stačí jeden jediný hřích, který pošpiní tvou duši a Světlo ve tvém nitru zeslábne tak, že tě ovládnu…“

Probudil ji hluk a řinčení zbraní. Rychle se zorientovala ve tmě a snažila se zjistit, co se děje. Zahlédla v protější cele Serigas a viděla, že si počíná stejně jako ona. Zaslechly několik výkřiků a pak nastalo ticho. Připlazila se těsně k mřížoví a dívala se do uličky, když najednou přímo před dveře přiskočila neznámá drobná postava. Kromě tmavě zeleného pláště byla téměř celá v černém a přes obličej měla navlečenou podivně vyhlížející masku. Aeris leknutím odskočila od mřížoví.

„Ty?!“ vyjekla Serigas na příchozí.

„Správně! Někdo vás z téhle šlamastyky musí dostat,“ odpověděla jí.

Aeris pozorovala, jak dívka se zelenýma očima vkládá do zámku cely klíč vyrobený z materiálu, který ze všeho nejvíce připomínal sklo a uvnitř měl malé střípky červených krystalků.

Při kontaktu se zámkem začal klíč rudě pableskovat, dívka jím otočila a zámek povolil.

„Pojď se mnou!“ zavelela a otevřela mřížové dveře. Když Aeris vyklopýtala na chodbu vězení, vzal ji za ruku vysoký muž v kabátu a s dlouhými vlasy svázanými v culíku a táhl ji na konec chodby. Poznala v něm muže z hostince ve Skalní věži. Náhle se ocitla v náručí obrovského liotaura, který ji odnášel pryč.

„Rakeshi, pak se vrať. Musíme pro Tristena!“ připomněla mu dívka v černém.

„Co je s ním?! Co je s Tristenem?!“ dožadovala se Serigas okamžité odpovědi.

„Stručně řečeno, je u něj Artemisia,“ odpověděla jí dívka spěšně a otevřela dveře cely.

„Co?!“ zhrozila se. „Jak to víš?! Kdo vůbec jsi?“ nepřestávala na dívku chrlit otázky.

„Není čas na představování, ale pokud ti na tom tak záleží, jsem Reilla. Tristenova sestřenice.“

Kapitola šestá

Rituál Světla

„Reilla?“ zopakovala Serigas rozladěně. „Tristenova sestřenice?! O tom bych něco musela vědět!“

„Vysvětlím ti to potom! Teď už pojďme!“ pronesla Reilla naléhavě a běžela dál kamennou chodbou, jež se táhla od cel až k nízkému průchodu. Serigas ji s podezřívavostí následovala. Za průchodem v úzkém výklenku čekali Irvin a Rakesh, který nesl Aeris. Ze vzdálené křižovatky na konci dalšího průchodu se ozývaly výkřiky blížících se skřetů.

„Reillo, zvládneš dojít pro Tristena sama?“ optal se Irvin, když chvíli naslouchal a odhadoval kolik skřetů se k nim může blížit.

„Že váháš!“ zašklebila se Reilla, vyběhla s mečem v ruce ke křižovatce a odbočila vpravo. Rakesh postavil Aeris na zem a naznačil jí, aby se skryla ve výklenku, zatímco oni budou bojovat se skřety.

„Ty…“ začal Irvin tázavě.

„Serigas,“ doplnila ho s pozvednutým obočím. „A ty?“

„Irvin,“ kývl hlavou a usmál se. „Serigas, umíš bojovat s kopím? Ještě jsme nedošli pro vaše zbraně a budeme potřebovat pomoct s těmi skřety.“

„Jistěže umím,“ přikývla s bojovým nadšením. Rakesh jí podal dlouhé kopí a sám si k boji vzal velkou halapartnu.

„Zůstaň tady. Vrátíme se pro tebe,“ zopakoval Irvin Aeris a potom společně se Serigas a s Rakeshem zamířili ke křižovatce.

Irvin se Serigas se zastavili hned na rohu, zatímco Rakesh přeběhl do protější chodby.

„Tuhle taktiku už jsme použili mnohokrát," vysvětloval Irvin Seri-gas. „Rakesh halapartnou srazí k zemi pár skřetů v první řadě a ti srazí několik dalších za sebou."

„Dominový efekt," poznamenala znalecky.

„Správně. Pak jen musíme být dost rychlí, abychom je překvapili dřív, než se znovu postaví na nohy… Získáme moment překvapení."

Rakesh se připravoval k úderu. Skřeti byli už blízko. Serigas sledovala, jak vzal Irvin do rukou svou dlouhou okovanou hůl; stisknutím černé kovové matice se na jednom z konců vysunulo několik štíhlých bodců a nožů.

„Působivé," poznamenala Serigas s povytaženým obočím.

„Účinné… a smrtelné," ušklíbl se šibalsky a už s vážným výrazem dodal: „Jsou tu."

Z vedlejší zatáčky vběhlo do chodby několik skřetů a za nimi přibývali další. Jejich dupot a chraptivý dech působily hrozivě, ale jen do chvíle, než vyběhli na křižovatku. Rakesh je hrozivým úderem své zbraně skolil k zemi. Znovu se mocně rozmáchl halapartnou a vrhl se na omámené skřety. Serigas a Irvin ho následovali…

Mezitím, co probíhala kamennými chodbami, kontrolovala svou zbraň – čtyři zaostřené drápy – připevněnou na rukavici. Když ji v další odbočce znenadání překvapil skřet, okamžitě ji použila. Zabořila mu do břicha všechny čtyři spáry a pak mu jimi podřízla hrdlo. Jeho nelidské chraptivé vyjeknutí přivolalo další kolegy. Reilla zdvihla ruce, ucítila žár kouzla v dlaních a smetla blížící se skřety ohnivou bouří.

Přeskočila menší hromádku popela, která byla jediným, co po skřetech zbylo, a za další odbočkou se už kolem ní rozprostíralo pouze mřížoví cel. Viděla přes ně vysokého skřeta s dlouhýma špičatýma ušima a zakřiveným nosem. U opasku měl připevněnou šavli se zlatou rukojetí. Slyšela také velmi vzdálené hlasy, ale nepoznala, zda jsou ženské či mužské. Vplížila se do stejné chodby, kde stál skřet. Rozhlédla

se znovu skrz mřížoví a uviděla Tristena v jedné z cel; kdosi u něho klečel. Věděla, že musí jednat rychle.

Přiložila dlaně k sobě a připravovala se na kouzlo, když se na ni znenadání Bllix otočil. Zarazila se. Skřet hbitě zdvihl pravou ruku a Reilla ucítila magickou energii v jeho dlani. Už nestačila zareagovat, nemohla se ani pokusit kouzlo ukrást. Hrdlo jí sevřel silný stisk. Dusila se. Zmateně upustila meč a přiložila si ruce k hrdlu.

Co je to za kouzlo? zděsila se. Skřet ji vyzdvihl do výšky a Reilla bezbranně zalapala po dechu. Pak zpozorovala mohutný stín v kápi, který přikročil k Bllixovi. Spatřila žhnoucí rudé oči, které ji sledovaly.

„Ne!“ vyhrkla a snažila se proti kouzlu bojovat vůlí.

„Nech tu malou, můj drahý Bllixi,“ ozval se chladný Artemidin hlas. *„Ke-ra le suny –es!“* dodala postava v kápi a rozplynula se. Skřet povolil stisk a Reilla dopadla na studenou zem.

„Jsi ještě dítě,“ odfrkl.

Reilla zlostně vztáhla levou ruku, v níž se objevil červenající zdroj energie. Skřet překvapeně, ztěžka polkl. Nestihl už nic udělat. Reilla roztáhla prsty a vyslala kouzlo, jež se v letu rozdělilo na několik menších světélek. Zastavilo se nad skřetem a sežehlo ho několika ohnivými výboji.

„Ohnivá smršť. To zabere vždycky!“ odkašlala si Reilla a zhluboka se nadechla.

Nastalo ticho. Na podlaze ležel popálený skřet, z jehož kůže a šatů stoupaly obláčky kouře. Ještě se ale hýbal. Reilla se chtěla připravit k dalšímu kouzlu, jímž by skřeta definitivně zneškodnila, když se znenadání Bllixovo tělo rozplynulo do černých střípků, které zmizely.

Zamrazilo ji v zádech, strnula. Až moc dobře rozuměla Artemidiným slovům:

„Budeš se mi hodit?!“

Ztěžka vydechla, jako by ji přepadlo prázdno. Vzpamatovala se, když za sebou uslyšela lomození blížících se skřetů. Ve spěchu proběhla otevřenými dveřmi cely, stáhla si z obličeje masku a zastavila se u Tristena.

Přiklekla k němu a vzala jeho tvář do dlaní:

„Slyšíš mě, Tristene?!“

„Ty?“ vyhrkl, když pomalu otevřel oči.

„Pojď, musíme jít!“ řekla rozhodně, rozvázala mu spoutané ruce a snažila se mu pomoct vstát. Neměl ale sílu udržet se na nohou a neustále klopýtal. Zastavil se před celou, svalil se na zem a už nedokázal udělat ani krok. Reilla neměla dost sil, aby ho unesla sama. Seděla vedle něj a rychle přemýšlela, co dělat. Skrz mřížoví viděla blížící se skřety.

„Zatraceně!“ vykřikla nazlobeně i zoufale zároveň. Snažila si vybavit místo, kde se s Irvinem a Rakeshem rozdělili. Když si byla alespoň trochu jistá, kde se nachází, rozepjala ruce a soustředila se na přemisťovací kouzlo. Pod jejím a Tristenovým tělem se rozprostřel modrobíle zářící obrazec, z něhož vystoupily sloupce světla. Poslední, co uviděla, byly tváře překvapených skřetů a už seděla na zemi u průchodu a vyplašená Aeris se na ni dívala.

„Tristene?!“ přiběhla hned princezna. „Co se stalo?“ obrátila se k Reille.

„Všude jsou skřeti! Vysvětlování nechme až na potom… Kde je Irvin a Rakesh?“

„Hned budou zpátky. Šli pro naše zbraně.“

V okamžiku, kdy dokončila větu, se v chodbě objevil Rakesh a spěchal k nim.

„Skřetů je čím dál víc, už se jim neubráníme. Kdo ví, kolik jich ve městě vlastně je. Musíme zmizet!“ Všiml si Tristena, který ležel bezvládně na podlaze. „No, to si snad děláš legraci?“ pronesl znepokojeně k Reille.

„Přestaň s tím a raději ho vezmi! Jak jsi sám řekl, nemáme čas,“ zamračila se. „Kde je Irvin?“

„Vzal se Serigas zbraně a klestí si cestu z města. Ale podle toho, co jsem viděl, myslím, že my bychom měli použít přemisťovací kouzlo," zavrčel.

„Dobře," přikývla Reilla. Rakesh vzal Tristena do svých mohutných tlap tak lehce, jako by nic nevážil. Stísnili se i s Aeris k sobě a Reilla je kouzlem přenesla ven z města, kousek za hradby. Ocitli se na okraji lesa s výhledem přímo na hradby a městskou bránu. V ulicích vládla panika a každou chvíli se rozezněl poplašný zvon, který hlásil nepřátelský útok. Hlavní městská brána byla uzavřena a krajem se rozeznívaly zvuky boje.

„Tady jste se měli sejít?" zeptala se Reilla Rakeshe, když se rozhlédla kolem.

„Ano," přikývl, stále drže Tristena v náruči.

„Támhle jsou!" ukázala Aeris na dvě postavy, které s pomocí lana s kotvičkou přelézaly přes hradby. Když se přehouply na zem, rychle zamířily k nim.

„Trochu jsem se bál, že to nezvládnete," řekl Irvin, když k nim se Serigas dorazil.

„Blázníš? Já se dokážu dostat ze všeho!" pohodila Reilla výsměšně hlavou.

„Neměli bychom jít?!" řekla Serigas rozladěně.

„Souhlasím. Vezmeme vás s sebou do spolku. Není to ani den cesty. Pojďme!"

Reilla vyrazila a ostatní bez sebemenších námitek spěchali za ní. Běželi temným lesem a měsíční svit jim osvětloval cestu. Ruch boje z města se brzy vytratil a obklopilo je mrazivé ticho, přerušované pouze jejich kroky a dechem. Les trochu zřídl a začalo se ozývat zurčení tekoucí vody. Seskočili do toku řeky a postupovali jejím mělkým korytem proti proudu – na sever. Po několika desítkách minut se Reilla znenadání zastavila a otočila se k Rakeshovi:

„Jak to s Tristenem vypadá?"

„Dýchá rychle a nepravidelně. Možná bychom měli zastavit.“

„Jsme dost daleko od města, ale dostat se za noci přes pláň do dalšího lesa… to už nestihneme,“ přisvědčil Irvin.

„Dobře. Přenocujeme,“ souhlasila Reilla. Vystoupili znovu na břeh a utábořili se nedaleko řeky na prostranství mezi několika stromy.

Netrvalo dlouho a už byl rozdělán oheň, který prosvítil temnotu mezi stromy. Rakesh položil bezvládného Tristena na zem a Aeris se k němu okamžitě starostlivě posadila.

„Myslím, že si pro něj dnes v noci měl někdo přijít a odvést ho,“ oznámila Reilla.

„Artemisia?“ zeptala se Serigas znepokojeně.

„Ano,“ přikývla. „Mám pocit, že jsem ji viděla. Byla tam postava v kápi s rudýma očima a před celou hlídal vysoký skřet, Bllix. Chtěl se mě zbavit, ale trochu jsem ho přismahla kouzlem,“ usmála se na Irvina, který jí úsměv vrátil.

„Mohl by mi už někdo konečně vysvětlit, o co tu vlastně jde?!“ ozvala se velmi podrážděně Serigas. „Kdo vůbec jste? Ty tvrdíš, že jsi Tristenova sestřenice!“

Chvíli všichni mlčeli a dívali se jeden na druhého; obzvlášť Aeris se tvářila velmi překvapeně. Reilla se nakonec odhodlala:

„Jsme z Yevoneova spolku.“

„Yevone? O nikom takovém jsem jaktěživ neslyšela,“ zavrtěla Serigas hlavou.

„Jsme tajný spolek. Nesnažíme se o nějaké převraty a podobné věci. Prostě jen žijeme v ústraní. Jsme psanci…“

„Sledovali jsme vás už od chvíle, kdy jste vyjeli z Jezerního města,“ přerušil ji Rakesh.

„Cože?!“ vyjekla Serigas.

„Měli jsme za úkol dohlédnout na vás a pomoci, kdyby to bylo nutné.“

„Tak proč jste nezakročili, když na nás zaútočil démon Allaiah?“ zamračila se Serigas nevěřícně.

„Rozdělili jste se a navíc – já tam byla!“ bránila se Reilla. „Tristen mě viděl. Byla jsem v jezeře a pomáhala mu, když se princezna dostala do nesnází.“

„A co tehdy ve Skalní věži?“ vmísila se Aeris. „Dodnes nevím, co se stalo! Tristen se vrátil úplně zmrzačený. S něčím bojoval… Když jste nám byli pořád na stopě, tak proč jste mu nepomohli?!“

„Byla to past…“ řekl Rakesh tiše, ale tvrdě.

„Past?!“ zopakovala po chvíli nevěřícně. „Málem tenkrát umřel!!!“

„Má v sobě mnohem větší sílu, než si dokážeme představit!“ Reilla rozrušením téměř vyskočila na nohy. „Ano, byla to past. Přivedla jsem ho do pevnosti ve Skalní věži, kde přežívaly zvláštní mystické příšery. Byli to lvi s křídly. Tristen se jim mohl vyhnout, nemusel mě následovat, ale neudělal to!“

„Má v sobě sílu větší, než si dovedeme představit?“ nechápala Serigas. „Jakou sílu?“

„Může posílit Světlo takovým způsobem, že Temnotu jistojistě porazí! Artemidina síla Temnoty je čerpána z emocí lidských duší. Tristen získává svou sílu Světla podobně.“

„Chceš snad říct, že taky sbírá duše?“ Serigas se téměř rozesmála.

„Ne,“ zamračila se Reilla nazlobeně, když viděla, že ji Serigas nebere vážně. „Neovládá lidi, ani si nebere jejich duše, ale stačí, když jsou jeho vlastní emoce kladné.“

„To mi moc nedává smysl… O tomhle bych něco musela vědět,“ zavrtěla Serigas hlavou.

„Když pociťuje smutek nebo strach, slábne. Naopak, když je šťastný, sílí. Teď jeho síla začíná růst! Artemisia ho mohla zabít ve vězení, ale neudělala to. Je sice pořád mnohem silnější než on, ale už nemá dost prostředků k tomu, aby ho dokázala zabít. Je tu totiž něco, čeho se bojí!“

„A to jako co?“ zašklebila se Serigas. Reilla odvrátila pohled od ní a zadívala se na Aeris, klečící u Tristena. Serigas její výmluvný záměr neunikl.

„Co?“ znejistěla Aeris, když sledovala, jak se na ni dívají. „O co jde? Mě se přece nemůže bát.“

„Jistě, že ne tebe osobně. Je v tom něco jiného…“ řekla Serigas trochu pohrdavě.

„Už mi věříš?“ Reilla se na Serigas zadívala s nadějí v očích. „Je to to nejlepší, co může sílu Světla posilovat. Ale zároveň by ji mohlo i úplně zahubit.“

„Jak?“ zajímala se Serigas.

„Artemisia zná způsob. Duch Temnoty může být zničen, takže ona pochopitelně udělá vše proto, aby cit, který Tristen vnímá a který ho posiluje, proměnila v nenávist. Bude chtít Tristena ovlivnit, změnit k obrazu svému a tím ho zničit. Bude ho chtít dohnat ke spáchání hříchu,“ pronesla hořce.

„Jak je možné, že toho víš tolik o Světlu a Temnotě?“ zeptala se Serigas podezřívavě.

„Kresha mě poslala, abych na Tristena dohlédla, než k ní sám dorazí…“

„Kresha?“ nadskočila Serigas. „Kouzelnice Kresha ze Ztraceného města?“

„Ano, přesně ta,“ přikývl Rakesh. „Je to liotaurka a má přítelkyně. Znám ji už po mnoho let.“

„Věští budoucnost,“ pokračovala Reilla. „Chce, aby ji Tristen navštívil. Ona zná způsob, jak může být Temnota poražena.“

„Ztracené město je cílem naší cesty,“ přiznala Serigas. „Zdá se, že nezbude, než vám věřit,“ zamračila se. „Tristen se nikdy nezmiňoval, že by měl sestřenici.“

„Nejspíš si myslel, že jsem mrtvá, stejně jako zbytek naší rodiny,“ smutně svěsila ramena. „Naše matky byly sestry. Ale skřeti zabili všechny, celou naši rodinu. Mě zachránil můj bratr; ten už je ale taky nejspíš mrtvý.“

„Co by se stalo, kdyby Tristen spáchal hřích?“ ozvala se Aeris. „No, Artemisia by nejspíš použila jedno své tajné kouzlo, které si zřejmě šetří na Tristena… Dokáže prý proměnit všechny špatné emoce, pocity a hlavně hříchy v určitém člověku na sílu Temnoty a tu použít. Nevím, jak takové kouzlo vypadá, protože nebylo nikdy použito, ale traduje se, že existuje. Tristen umí jiné kouzlo a já jsem viděla, jak je použil. Dokáže díky Světlu u jakékoli bytosti, která na něho zaútočí s úmyslem zabíjet, oprostit duši od těla. Je to forma obrany. Nezabíjí, jen použije negativní emoce proti útočníkovi. Což znamená, že útočník vlastně zabije sám sebe.“

„Myslíš to, co udělal s démonem…?“ vyzvídala Aeris.

„Ano. Démona je ale vždycky těžké zničit, protože jeho tělo je energie samotná. Tristenovi se ho podařilo při střetnutí jejich energií zneškodnit až v okamžiku, kdy se jejich těla protkla,“ vysvětlila. „Do pevnosti ve Skalní věži jsem ho přivedla, abych se ujistila, že toto obranné kouzlo skutečně ovládá.“

„Dobře… A co s námi bude teď?“ pokrčila Aeris rameny.

„Počkáme, až se probudí, a pak s námi půjdete na sever do naší vesnice,“ rozhodl Irvin.

„Směr naší cesty je ale na východ, do Ztraceného města,“ usmála se Serigas jízlivě.

„Musím provést Rituál Světla,“ oznámila Reilla.

„Cože? O ničem takovém jsem nikdy neslyšela,“ zamračila se Seri-gas a dala ruce v bok. „K čemu je to dobré?“

„Moc se ptáte, musíme si taky odpočinout!“ zaúpěl Irvin. „Zítra nás čeká dlouhá cesta,“ pozvedl pravou ruku a vykreslil ve vzduchu modře světélkující obrazec, který se vzápětí rozplynul, a Serigas s Aeris se v hlubokém spánku složily na zem.

„Doufám, že jsi použil správné kouzlo a nedopadne to jako posledně, když jsi mě uspal na tři dny,“ zavrčel Rakesh.

„Všechno se zatím plní přesně podle Maryiných vizí," slyšel hlas ve své hlavě. Prudce sebou trhl. Seděl sám ve všeobjímající tmě a chladu.

„Artemisie?" vyhrkl do prázdna a postavil se na nohy. „Proč jsi za mnou přišla do vězení? A co všichni ti skřeti v tom městě?"

„Chtěla jsem tě vzít s sebou na svůj ostrov, ale… nebyl jsi ještě připraven, aby ses stal mnou."

„O co ti jde?!" vyštěkl do tmy.

„Ale no tak, Tristene. Nechci tě zabít, to víš. Jen si vezmu to, co je ti přítěží. Co nechceš," objevila se za ním. Cítil její přítomnost, chlad sálající z jejího těla. Přistoupila těsně k němu a přejela prsty přes Symbol Světla na řetízku. „Nebo snad už ano?"

„Řekněme, že jsem si zvykl," ušklíbl se.

„To snad spíš kvůli ní, ne?" usmála se vypočítavě. Nazlobeně se zadíval stranou. Přitiskla se k němu a začala šeptat: „Snažíš se na ni zapůsobit tím, že se budeš tvářit schopně a samostatně? Ale jak ji chceš uchránit přede mnou, nebo přesněji řečeno před sebou samotným?"

„Jak to myslíš?" zhrozil se.

„To, co k ní teď cítíš, nepřetrvá, i když ty si možná myslíš, že ano," pronesla tvrdě a bez zábran. „Přijde žárlivost, pocit majetnictví, bude tě sžírat i představa, že by kdy mohla patřit někomu jinému než tobě. Nenávist, utrpení a na druhé straně chtíč, touha… A kam se pak vytratil ten čistý cit, ta láska? Způsobíte si jen trápení. Ale věř, že ty víc ublížíš jí, než ona tobě."

„Lžeš!!! Tak to nikdy nebude!" rozzlobil se a vytrhl se jí.

„A pak přijdu já!" vyřkla hrdě. „Zahltím tvé nitro, pohltím celou tvou duši tak rychle, že to téměř ani nepostřehneš. Pořád si budeš myslet, že jsi to ty, ale já už budu žít ve tvém nitru. Malý zlomek, střípek Temnoty uvnitř tebe, ve tvém srdci, který

bude sžírat Světlo. A pak si vezmu tvou duši i tvé tělo a ty se staneš mnou.“

„Nikdy! Nikdy nic takového nedovolím!“ vzpíral se jí, uvězněn ve snu.

„Můžeš si namlouvat, co chceš. Ale tak to bude! Je to téměř nevyhnutelné. Všichni to vědí. Já, Pegas, Semiremis i ta tvá elfka Ormelion, a dokonce i malá Mary. Proč myslíš, že nad tebou všichni tak bdí?! Stejně je jim to k ničemu. Temnota vždycky zvítězí nad Světlem!“

„Ne!!! Já tě porazím! Nenechám se tebou ovládat!“ zuřil.

„Chceš vidět, jak to bude?! Chceš? Chceš se podívat do očí vlastní smrti?“ pozvedla summonerskou hůl, rozplynula se v černá peříčka, jež proletěla kolem Tristena a zmizela v temných mračnech, která ho zahalila. Ucítil v hrudi silnou palčivou bolest. Nemohl dýchat. Jako by bolest prorůstala do celého těla a sžírala jeho nitro. Zem se pod ním prolomila a on padal do nicoty. Viděl nad sebou Aeris, jak jí z očí kanou slzy a jak za ním natahuje ruce. Vzdalovala se mu, až úplně zmizela ve tmě. Pak zahlédl zachmuřenou tvář Semiremis, Serigas, bezvládně ležící tělo Ormelion v Zahradě zázraků, jejíž stromy uvadaly a mizely pod sněhovými vločkami. Rozplynula se před ním Reillina tvář a pak jako by se Temnota na chvíli rozestoupila: na malý okamžik spatřil neznámou tvář muže s černými vlasy, oblečeného v dlouhém černém kabátu a za ním mlhavě rozeznal obličej ženy, z níž vyzařovala víra v naději…

Tristena obklopilo světlo. Zamžoural proti ostrým slunečním paprskům. Zakryl si oči rukou a převalil se na bok, aby uviděl, jak na něj zírá pár velkých zelených očí. Trhl sebou, ale pak si uvědomil, kdo to je. Zapřela se o lokty a přes její blond, rudé a hnědé prameny vlasů svázané do culíku přepadly dva copánky s peříčky na jejich koncích.

„Jsi překvapený?“ usmála se Reilla mírně.

„Pořád sním, nebo už ne?“ zatvářil se zmateně.

„Tohle už není sen. Neboj.“

„Co… se stalo?“ snažil si vzpomenout. Posadil se a rozhlédl se. Uviděl spící Aeris i Serigas. Na druhé straně vyhaslého ohniště se právě probral Irvin; v polospánku si oblékal kabát, protahoval se a mnul si hnědé oči. Tristen si uvědomil, že jeho tvář také viděl ve snu. Kousek od něj zamyšleně seděl Rakesh a cosi si pro sebe vrčel. V ruce držel velkou halapartnu. Tristen si uvědomil, že i on byl součástí jeho snu.

„To je můj nevlastní bratr Irvin… A liotaura Rakeshe už znáš,“ představila je.

„Reillo,“ snažil se, aby mu věnovala pozornost. „Proč mě tak dlouho sledujete? O co tu jde?“

„Jenom na tebe dáváme pozor,“ usmála se. „Všechno se dozvíš. Jdeme do naší vesnice.“

„Pamatuješ si na mě?“ už se od něj chtěla vzdálit, ale on ji zadržel; Irvin s Rakeshem zpozorněli.

„Jistěže,“ přikývla.

„Patříš do mojí rodiny?“ zeptal se a sledoval, jak ve tváři posmutněla. „Jedenáct let jsem se snažil na všechno od Amorchen zapomenout… Ale tvou tvář si pamatuju.“

„Ty…“ Reilla se tajemně pousmála a pak se mu zadívala do očí, „…jsi můj bratranec.“

„To jsem si mohl myslet!“ ozval se cizí pronikavý hlas. Tristen i Reilla se vyplašeně otočili k místu, odkud zazněl. Mezi stromy uviděli několik ozbrojených mužů oděných v dlouhých tmavých kabátech. „Tušil jsem, že se nebudeš držet rozkazu,“ prohlásil vysoký muž s tmavými vlasy, černýma očima a velkou jizvou táhnoucí se přes celou délku levé tváře.

„Víš dobře, že tvými příkazy se neřídím, jen příkazy Yevonea,“ opáčila Reilla tvrdě.

„Ale když tu Yevone není, rozhoduju já! Jsem jeho zástupce! A dal jsem vám jasný příkaz, abyste se ze Ztraceného města vrátili rovnou do naší vesnice! Nejen, že jste se nevrátili, ale navíc jste se bez svolení Rady vydali na západ, mimo

území. Porušili jste pravidla!“ mluvil vztekle, ale přesto nevztáhl na Reillu ruku, i když si to ze srdce přál. Nenávistně si hleděli do očí, než přistoupil Rakesh a se zavrčením se před Reillu ochranářsky postavil. Muž se trochu uklidnil a pokračoval méně zuřivě:

„Yevone odjel na výpravu do Tarnského království, kde sleduje pohyb skřetů a jejich možné útoky. Sám přikázal, že dokud se nevrátí, nikdo se nesmí vzdalovat mimo území. Doufám, že chápeš, že je mou povinností oznámit to Radě.“

„Samozřejmě. Podstoupili jsme to riziko,“ vmísil se do hovoru Irvin a donutil Rakeshe ustoupit. „Náš úkol byl najít nositele Světla a bezpečně ho dovést do naší vesnice a následně ke Kreshe. Tím jsme se řídili. Rada to pochopí, ale to už ostatně není tvoje věc. Kresha si povolala nás a ne tebe, jasné?!“

„Ty jsi ten poslední, kdo by tu na mě měl zvyšovat hlas, Irvine. Jen se schováváš za stínem svého otce. Nemysli si, že to, že jsi Yevoneův syn, znamená i to, že budeš jeho nástupce.“

„Tohle jsou staré hádky!“ zahřměl Rakeshův mocný hlas. „Tohle vše bude mít jednoho dne v rukách Rada. Teď ale těmi planými řečmi neztrácejme čas, Darkone!“

„Samozřejmě…“ kývl zpupně na liotaura. „Takže, váš úkol byl najít nositele Světla… Uspěli jste alespoň?“ zamračil se, jako by o jejich možném úspěchu pochyboval. Rakesh znovu zavrčel a vystrčil před sebe Tristena, kterého doposud kryl svým mohutným tělem.

Darkon i jeho muži na Tristena beze slov zírali, ale vzápětí propukli v hlasitý smích.

„Co je tu tak k smíchu?!“ zamračila se Reilla. Darkon máchl rukou a opět nastalo ticho.

„Ty žertuješ!“ usmál se pobaveně. „Tohle že je nositel Světla? Bože, vždyť je to ještě kluk!“

„Nespletli jsme se! Má Symbol Světla, ovládá samouzdravování… Je připraven na Rituál. Co záleží na věku –

Reille je teprve čtrnáct a přitom je jednou z nejlepších kouzelnic našeho spolku!“ naléhal Irvin.

„Tohle je ale něco jiného! Tenhle kluk má bojovat s Artemisií?! Blázni! Poslední, kdo s ní bojoval, byl Zachariáš Keys, když před jedenácti lety zachraňoval Yunalesku. Bylo mu třiadvacet, byl vycvičen v boji a málem to nepřežil.“ Obrátil se k Tristenovi: „Proč myslíš, že ji právě ty můžeš zničit? Dokážeš k tomu něco říct, nebo za sebe necháš mluvit ostatní?“

„Já nevím, co se stane. Jen vím, kdo jsem a co musím udělat. Musím se alespoň pokusit ji zničit!“ řekl pevně po chvíli. „Dobrá odpověď,“ uznal Darkon, „ale nepřesvědčil jsi mě… Víš vůbec, jak vypadá? Znáš její moc?“

„Možná až moc dobře… Už jsem se s ní setkal, i s jedním z jejích démonů, s Allaiahem.“

„Cože?“ Darkon nedokázal skrýt překvapení. „Mluvil jsi s ní?“

„Ano,“ odpověděl mírně znepokojeně.

„Podržte ho!“ přikázal Darkon a jeho muži popadli Tristena za paže, aby se nemohl hýbat.

„Co to děláš?!“ vyjekla Reilla překvapením, když viděla, jak se Tristen brání.

„Chci se jen přesvědčit, že v sobě nemá Temnotu!“ odsekl. „Sama jsi mě naučila, že se to nejlépe pozná podle očí.“ Přistoupil těsně k Tristenovi, který sebou ještě stále zmítal, a surově ho popadl jednou rukou za vlasy, aby nemohl ucuknout, a druhou mu násilím doširoka otevřel nejdříve jedno a potom i druhé oční víčko. Zkoumavě si prohlížel barvu jeho očí a nakonec s pokýváním hlavy rozkázal:

„V pořádku, pusťte ho… Máš štěstí, že jsem nenašel červené místo,“ pronesl výhružně. „Kdyby ano, nikdy bych ho k nám do vesnice nevpustil.“

„Artemisia ho ještě neovládá, neměj obavy!“ zavrtěla Reilla hlavou a Tristen se vyprostil ze sevření Darkonových

mužů. „Proto chci vykonat Rituál. Chci vidět jeho duši a chci vyvolat jeho další schopnosti, aby jí mohl vzdorovat a později i porazit v boji.“

„Duši?! Jaký Rituál?“ zeptal se Tristen s obavami.

„Neboj se. Není to nic hrozného,“ odpověděla Tristenovi spěšně.

„Skutečně stojí za tvou námahu, Reillo?“ zapochyboval Darkon a znovu si Tristena přeměřil. Neuniklo jí, že zavadil pohledem o Symbol Světla.

„Tristen je naše poslední naděje,“ naléhala téměř šeptem, aby ji slyšel pouze Darkon.

„Dobře, jak chceš… Je to *váš* spasitel!“ vzápětí se odmlčel, popošel dopředu a uviděl u ohniště spící Serigas a Aeris.

„Vidím, že Irvin se opět pokoušel kouzlit,“ poznamenal výsměšně. „Ty patří k vám?“

„Ano, patří,“ odpověděl Irvin nazlobeně namísto Tristena.

„Liotaura jsi uspal na tři dny, Irvine, jsem zvědav, kdy se proberou ony… Vezměte je a pojďte za mnou. Půjdeme do vesnice.“

Otočil se a se svými muži kráčel pryč. Reilla s Tristenem je následovali, Rakesh si vzal na starost veškeré zbraně a odnášel si Aeris v náruči.

„Proč na mě musí zbýt ta těžší?!“ zavolal Irvin zoufale za vzdalujícím se liotaurem, když si uvědomil, že ponese Serigas. Ale nedostalo se mu žádné odpovědi.

Znovu pochodovali mělkým korytem řeky. Zamířili na sever. Kolem nich se rozprostíraly travnaté pláně, ale brzy se znovu dostali do stínů dalšího lesa. Družina vystoupala na břeh a mezi stromy dál pokračovala kolem skalních vyvýšenin. Podařilo se jim dostat až na úroveň velké vodní přehrady, která tu byla uměle zbudována. Postupovali stále výš, až k hornímu břehu na levé straně vodní nádrže. Následovali stezku táhnoucí se podél břehu dál proti proudu mohutné řeky, která se do nádrže vlévala.

Po chvíli odbočili hlouběji do lesa a Tristen ve svém nitru postřehl zvláštní mrazivý pocit. Ovládl jeho smysly podobně, jako když se dostal do Maryina snu a procházel rozkvetlou loukou. Musel naslouchat zneklidňujícímu ševelení listí. Na chvíli zavřel oči, jako by se snažil porozumět. Zastavil se. Když to Reilla zpozorovala, zastavila se také, stejně jako Irvin a Rakesh. Jen Darkon a ostatní muži pokračovali v chůzi.

„Co se děje? Proč nejdeme dál? Ta Serigas se pořádně pronese!“ reptal Irvin.

„Ticho!“ okřikla ho Reilla mírně a obrátila se k Tristenovi: „Cítíš něco?“

„Ty stromy… Jsou stejné jako v lese elfů a v Zahradě zázraků. Jako… kdyby mě vítaly,“ pousmál se nad tou ironií, když znovu otevřel oči.

„Kdysi tu žili elfové, ale pak byli králem Tarny vyhnáni na jih a usídlili se u Amorchen. Jejich síla tu však zůstala,“ vysvětlil Rakesh.

„Část jejich síly, abychom byli přesní,“ opravila ho Reilla s úsměvem. „Oba lesy jsou nejspíš díky té síle propojeny a proto tady žijeme. Les nás chrání. Naše vesnice je kousek od Stromu života tohoto lesa.“

„Strom života?“ zopakoval Tristen rozrušeně a okamžitě si vzpomněl na Pegase.

„Ano. Je to nejstarší strom na tomto světě a elfové s ním jsou spjatí a čerpají z něj svou sílu.“

„Yevone nám vyprávěl, že když elfové uprchli na jih, vzali s sebou jeden z kořenů stromu a zasadili ho v lese, kde žijí teď,“ pronesl Rakesh. „Strom prý vyrostl během jediného dne…“

„Takže existují dva Stromy života,“ Tristen ztěžka vydechl při vědomí, že Pegas nelhal. „Kdysi mi někdo řekl, že tyto stromy dokážou dávat život, pokud o ten život dokáže člověk správně požádat a pokud bude vyslyšen.“

„Ano. A přesně to je také Rituál Světla,“ přikývla Reilla.

„Budu žádat život?“ nechápal Tristen.

„Nemusíš mít obavy…“ mávla ležérně rukou. „Ale teď pojďme, nebo nám Darkon uteče,“ pobídla je a znovu se vydali na pochod.

„Kdo je vůbec ten Darkon?“ zeptal se Tristen za chůze.

„Je něco jako velitel bojovníků z vesnice. Yevone je velitelem našeho spolku, otcem Irvina a mým nevlastním otcem. Darkon a Irvin se nemají rádi, vlastně se úplně nesnášejí…“

„To jsem viděl,“ poznamenal Tristen.

„Oba mají velkou naději stát se Yevoneovým nástupcem. Jsou to skvělí bojovníci. Irvin neumí moc čarovat, ale to se dá ještě naučit, a k tomu je Yevoneův syn. Darkon sice ovládá magii, ale je považován za příliš impulzivního a netolerantního… Přiznávám, že i Irvin je často velmi ukvapený, ale Darkonovi v tom nesahá ani po kotníky.“

„Kde se couráte?!“ okřikl je Darkon. Stál s ostatními na vrcholu skalní plošiny.

„Trochu jsme se zdrželi!“ odsekla Reilla. Předběhla Tristena, vyběhla až k okraji skaliska, zadívala se dolů a nasupeně se otočila k Darkonovi: „Tupče! Dovedl jsi nás na špatný okraj! Odtud skočíme leda tak do stromů.“

„Přestaň vřískat! Seskočit se dá odkudkoli… Nebo si snad netroufáš?“ zašklebil se. Reilla mu výraz oplatila stejným úšklebkem a naznačila Tristenovi, aby šel k ní. Minul Darkona, který se na něj jen opovržlivě zadíval, a přistoupil k Reille.

„Skočíš?“ zeptala se ho prostě. Zadíval se přes okraj skaliska. Hluboko dole se pod korunami stromů rostoucích z malého břehu na úpatí vinula mohutná řeka a na opačné straně skal se do propasti vléval vodopád. Při pohledu dolů se Tristenovi na chvíli zdálo, jako by ztrácel pevnou zem pod nohama. Rychle ustoupil několik kroků zpět.

„Snad se nebojíš?!“ pronesl Darkon zlomyslně a hlasitě se rozesmál. Reilla ho zpražila pohledem a otočila se k Tristenovi:

„Znáš kouzlo pro levitaci?“

„Ano, ale já neumím kouzlit!“ odpověděl rychle.

„Dobře, uděláme to takhle: Já seskočím dolů a až pak seskočíš ty, snesu tě bezpečně na hladinu.“

„Počkej!“ vykoktal odměřeně a podíval se znovu dolů, „to mám opravdu skočit?“

„Ano, neboj se! Je to docela zábavné.“

„Při vší úctě, Reillo, je to rokle, jasný?! Když se netrefím do vody, tak…“

„Do vody se trefíš, za to ti ručím. Tady bys v nejhorším skočil do korun stromů, protože nás Darkon dovedl na špatnou stranu!“ zadívala se příkře na Darkona, který předstíral, že jí nevěnuje pozornost.

„Tak co mám dělat?“ zeptal se Tristen nervózně.

„Voda pod námi je očarovaná, takže když dopadneš, nepotopíš se, ale můžeš chodit po hladině. Tajný vchod do vesnice je totiž za vodopádem a jediná cesta, jak se k němu dostat, je po vodě… Nemusíš dělat nic, jen skoč.“

Odstoupila o pár kroků dál, s úsměvem se otočila na Irvina a pak se rozběhla k okraji skaliska. Odrazila se, s mohutným radostným výkřikem přelétla nad korunami stromů a letěla volným pádem přímo k hladině řeky. V letu zkřížila ruce a vzápětí je napřímila nad hlavou, když se kolem jejího těla rozprostřely růžově a modře zářící elipsy s magickými symboly, které zpomalily její let. Téměř úplně ji ve vzduchu zastavily a nakonec ji jemně donesly až na hladinu. Když už bezpečně stála na vodě, kouzlo vyprchalo a ona zamávala na Tristena, který na ni shora s údivem shlížel.

„Není to tak těžké, jak to vypadá,“ poznamenal Rakesh.

„Tristene, až doskočíš dolů, řekni jí, ať mě a Rakeshe taky chytne v letu. Neseme zátěž a minule se mi to stejně moc nepovedlo,“ řekl Irvin, drže Serigas z posledních sil. „A taky si dej pozor na ty stromy, jo?“

„Budu hádat. Minule jsi v nich skončil ty…“ otočil se k němu.

„Nic jsem neřekl,“ pronesl Irvin zahanbeně.

Tristen odstoupil od okraje a ztěžka vydechl. Pokusil se soustředit na skok. Nakonec vyběhl a odrazil se od skaliska tak mocně, jak jen dokázal. Těsně přeletěl nad korunami stromů pod ním. Padal rychle dolů k modré blýskající se vodní hladině, vzduch mu svištěl kolem uší, když najednou ucítil, jak ho cizí síla brzdí a nadnáší. Viděl zářící elipsy magických symbolů a na chvíli ho doopravdy zamrzelo, že neumí kouzlit. Měkce dosedl na hladinu.

„To bylo skvělý,“ usmál se nadšeně a zavtipkoval: „Dáme si to ještě jednou?“

„Snad jindy,“ usmála se Reilla.

„Irvin říkal, že je máš zachytit, až poletí dolů.“

„Dobře,“ přikývla a zahleděla se vzhůru ke skále. Zkřížila ruce na hrudi a pak je zvedla nad hlavu. Mezi jejími dlaněmi zřetelně pableskovala magická energie. Ve chvíli, kdy ze skály seskočil Rakesh s Aeris v náručí, namířila na něj dlaně s roztaženými prsty a působící kouzlo ho bezpečně sneslo na hladinu. Stejným způsobem dostala dolů i Irvina se Serigas.

Když se k nim připojil Darkon se svými muži, pokračovali přes vodu k tmavé kamenné plošině u vodopádu, přes níž se dostali k úzké skalní cestě skryté za ním. Přešli až k ústí malé jeskyně. Vstoupili dovnitř a zamířili za vzdáleným světlem, které probleskovalo na opačném konci.

Znovu vešli do záře denního světla a před nimi se rozprostřel pohled na velké ústí, vedoucí k mohutné skalní stěně a malému jezeru pod ním.

„Co je tohle za místo?“ zeptal se Tristen.

„Jen propadlá stěna. Nahoře teče řeka, takže když je hodně vody, je tu menší vodopád. Je to vlastně i taková vodní zásobárna,“ vysvětlila Reilla.

„Není čas se zdržovat, pojďte," zabručel Darkon, který je předešel a vedl je dál přes kamenitou cestu skrze další jeskyni. Vyústila do kvetoucího lesa připomínajícího Tristenovi Les elfů, jak si ho pamatoval z dětství a ze snů.

Pokračovali dál mezi stromy a Tristen slyšel ševelení listí ve větvích, jako by stromy rozprávěly. Prošli k travnaté planině, kde stála dvojice budov připomínajících malé věže. Na první pohled bylo znát, že původní stavby byly vybudovány elfy a později byly mírně přestavěny.

„Tohle je okraj území. Je to tu očarováno obrannými kouzly, kdyby nás někdo napadl."

„Takže tohle je to místo, kde jste se měli zdržovat? Jak Darkon říkal, že jste šli mimo území?"

„Tomuto území říkáme Vnitřní kruh. Vnější kruh dosahuje k okrajům lesů u přehrady a my jsme překročili ten Vnější. Budeme kvůli tomu muset předstoupit před Radu, protože jsme se dopustili přestupku a nepodvolili se Yevoneově rozhodnutí, jelikož jsme ani netušili, že takové rozhodnutí vydal."

„Přiznej, Reillo, že i kdybychom o tom rozhodnutí věděli, nezabránilo by nám to v překročení území," poznamenal Irvin.

„Tvrdím snad opak?" usmála se.

Znovu je obklopily stromy a až po dlouhém pochodu mezi kmeny znovu proniklo sluneční světlo. Ocitli se u vchodu do vesnice – bránou byl pouze zdobený oblouk vytvořený v elfském nádechu. Prošli dál a zamířili po cestě k menšímu náměstí. Všude kolem byly úhledné malé domky, ale přímo u náměstí stála budova, která byla mnohem větší a mohutnější než ostatní. Její zadní část byla zapuštěna do skály, pravou stěnu měla obrostlou břečťanem a celkově působila velmi nehostinně, až děsivě; v jistém směru budova Tristenovi připomínala chrám Lesa elfů, který chránil tamější Strom života.

Vesnice byla mnohem větší, než se mohlo na první pohled zdát. Mezi stromy se nacházely další domky různých tvarů a

zřejmě i funkcí a spousta dalších byla volně roztroušena po lese.

Z uliček pokukovali lidé. Nejdříve se zdáli být trochu ostýchaví, ale když uviděli mezi Darkonovými muži Reillu a Irvina, začali se usmívat a přispěchali se s nimi pozdravit.

Dav ale znenadání ustoupil do pozadí a nechal kolem nich prostor. Tristen si všiml, že dveře velkého chrámu zely dokořán a vystoupil z nich vysoký muž v tmavém hábitu, s hnědými delšími vlasy a jasně modrošedýma očima. Doprovázely ho další čtyři postavy v pláštích. Všichni lidé na náměstí se mu uctivě uklonili a opět se napřímili, ale Tristen viděl v jejich tvářích výraz radosti a nadšení, a ne bázlivé úcty. Uvědomil si, že muž nemůže být nikdo jiný než Yevone, jejich vůdce.

Yevone sestoupil ze schodů a zamířil k Darkonovi, který se mu poklonil.

„Přivedl jsem je zpátky, Yevonee," řekl, když se opět narovnal.

Yevone pouze mlčky přikývl a přistoupil k Reille. Jeho pohled byl zprvu přísný a Reilla se tvářila nanejvýš provinile, ale pak se na ni usmál. Usmála se také a objala ho. Okolostojící lidé se rozesmáli a někteří začali tleskat – Yevoneovy děti se vrátily domů.

„Vidím, že jste uspěli," poznamenal Yevone a usmál se na Irvina, který z posledních sil držel Serigas.

„Přivedli jsme nositele Světla," poznamenal Rakesh a uvolnil Tristenovi cestu. „Tyto dvě dívky šly s ním. Teď jsou ale pod vlivem kouzla, proto je neseme."

Tristen předstoupil před Yevonea a mírně se mu poklonil. Když se opět napřímil, Yevone mu pokynul hlavou a řekl vážně:

„Vítám tě v našem spolku, Tristene."

„Odkud znáte mé jméno?" zeptal se překvapeně.

„Včera nás někdo poctil svou návštěvou,“ odpověděl a obrátil se k chrámu. Na schodišti stála Semiremis v dlouhých světle modrých šatech, na čele se jí třpytil křišťálový diadém a v pravé ruce svírala summonerskou hůl. S úsměvem sestoupila po schodech a zamířila k Tristenovi, který na ni jen němě zíral. Usoudil, že vypadá moc krásně a odpočatě. Přistoupila k němu a objali se.

„Co tady děláš?“ zeptal se. Musel si přiznat, že ji skutečně rád vidí a že se mu po ní stýskalo.

„Říkala jsem přece, že si vás najdu,“ usmála se.

„Teď pojďte všichni se mnou. Rada už čeká!“ přerušil je Yevone a zamířil k chrámu.

Zatímco trvalo jednání, odnesli Aeris i Serigas do jednoho z domků ve vesnici. Před Radou tak stanuli Tristen, Reilla, Irvin, Rakesh i Darkon. Rada zasedala v prostorné kruhové místnosti uvnitř chrámu. Stěny byly pokryty všemožnými ornamenty a ozdobami, které se táhly po celé ploše zdí až k vrcholku kopulovitého stropu. Po obvodu podlahy stály zdobené sloupy a ve výklencích mezi nimi se tyčily ohromné sochy různých odpudivě vyhlížejících monster a všemožných magických bytostí. Před podstavcem každé z nich stál nízký kotlík s hořícím ohněm, který tajemně osvětloval tvář každé sochy a vrhal děsivé stíny. U stropu byly zavěšeny rudé gobelíny se zlatě vyšívanými symboly, na podlaze se rozkládala složitá kruhová mozaika, na kterou od stropu skrze barevné vitráže dopadalo denní světlo. S odstupem lemoval mozaiku půlkruhový stůl, u něhož zasedala devítičlenná Rada. V křesle uprostřed – přímo naproti vchodu do chrámu – seděl Yevone jako vůdce spolku a tím pádem i Rady.

Stáli ve středu mozaiky a vzhlíželi do přísných tváří členů Rady. Tristen se snažil z obličejů těch starých mužů něco vyčíst, ale byly tak neměnné a bez jakékoli emoce, že připomínaly spíš sochy, než živé bytosti. I Yevone působil chladně a jeho zkoumavý pohled

Tristena mrazil v zádech. Kousek od Yevoneova křesla stála tiše a nenápadně Semiremis jako stín a pozorovala jednání ostatních.

„Věděl jsem, že i na mě se vztahuje zákaz o přechodu Vnějšího kruhu," promlouval Darkon, „ale cítil jsem povinnost nalézt Reillu, Irvina i Rakeshe před tvým návratem, Yevonee. Neměl jsem ani ponětí o úkolu, který jim svěřila Kresha. Ale cesta do Ztraceného města a zpět trvá přibližně měsíc a oni byli pohřešováni dvakrát déle. Proto jsem se rychle poradil se členy Rady a bylo mi dovoleno opustit s pěti muži vesnici, abychom je po dvou týdnech hledání nalezli na okraji lesa kousek od města Cereis."

„Reillo, věděla jsi o zákazu překročení území? Jít hledat nositele Světla byl prý tvůj nápad," zeptal se jeden ze členů Rady sedící po Yevoneově levici. Darkon ustoupil stranou a na jeho místo se postavila Reilla, aby byla členům Rady blíž.

„Přiznávám, že hledat nositele byl můj nápad, moje iniciativa."

„Povolala si nás Kresha," vmísil se Irvin.

„Nebyl jsi tázán!" zvýšil Yevone hlas.

„Odpusť, otče, ale dovol, ať mluvím za ni."

„Pokračuj," pronesl klidně jiný člen Rady.

„Jak víš, otče, až do Ztraceného města jsme cestovali s tebou, ale v té době jsme neměli o nějakém zákazu ani ponětí a Kresha nám řekla, ať najdeme nositele a dáváme na něj pozor. O novém rozkazu jsme nic netušili."

„Mohu také promluvit, Yevonee?" zeptala se Semiremis a přistoupila zleva k Yevoneovu křeslu.

„Zajisté," odvětil krátce.

„Proč si Kresha vybrala právě vás, abyste nalezli Tristena? Jak vám svoje rozhodnutí odůvodnila?" obrátila se k Irvinovi a Reille.

„Yevone nám řekl," zamručel Rakesh, „že se s ním dorozuměla pomocí kouzla a oznámila mu, že nás chce vidět.

Nevěděli jsme proč, ale šli jsme za ní. Kreshu znám už dlouhou dobu a důvěřuju jí. Řekla nám, že jsme dost schopní na to, abychom Tristena chránili. Taky řekla, že Reilla je jediná vhodná osoba pro vykonání toho, čemu se říká Rituál Světla.“

„Rituál Světla?!“ zarazila se Semiremis a Tristen v její tváři spatřil obavy.

„K této otázce se dostaneme později,“ uklidnil ji Yevone, zatímco pokračoval člen Rady, který seděl u pravého konce půlkruhového stolu:

„Tedy… Kresha vás vyslala jako ochránce, protože měla své důvody. Budeme její rozhodnutí respektovat. Teď nám řekněte, zda byly Kreshiny obavy o bezpečí nositele Světla oprávněné.“

„Musím říct, že ano,“ přikývla Reilla. „Ve chvíli, kdy jsme nositele Světla – Tristena – nalezli, vyvolala Artemisia démona Allaiah.“

„Byla Artemisia poblíž?“

„Nevím, Yevonee. Rozhodně nebyl čas pokoušet se ji hledat. Situ-ace byla složitá, princezně Aeris šlo o život, ale Tristen ji zachránil. Pochopitelně ne zabitím démona. Použil obranné kouzlo, které umí užívat díky síle Světla.“

„Co je to za kouzlo? Popiš nám ho, nositeli Světla,“ promluvil další člen Rady a všichni soustředili svou pozornost na Tristena, který zůstával doposud nepovšimnut, zadumán ve vlastních myšlenkách. Očima si rychle prohlédl všechny členy Rady a nakonec vystoupil po boku Reilly. Byl to zvláštní pocit, vždycky se domníval, že neumí kouzlit…

„Já… ehm… Jak je známo, kvůli Světlu nesmím zabít,“ začal trochu vyplašeně. „Ale cestou sem byl můj život dvakrát ohrožen. Poprvé, když jsem se pokoušel zachránit princeznu Aeris, a později ve Skalní věži, kde jsem ve zbytcích tamější pevnosti narazil na okřídleného lva. V obou případech se mi ale nějak podařilo mého protivníka zneškodnit, vysát z něj energii.“

„Energii?“ dotazoval se člen Rady.

„Vypadala hodně jako magická energie. Nejblíže bych to mohl popsat jako zářící, poletující světélka.“

„Vím, o čem mluvíš,“ prohlásil Yevone a ostatní členové Rady jen učeně přikyvovali. „Tato »světla« skutečně představují jistý druh energie, setkal jsem se s nimi už mnohokrát. Je to jednoduše řečeno… duše.“

„Duše?“ podivil se Tristen a i na ostatních – kromě členů Rady – byl znát náznak překvapení.

„Ano. To, co ovládáš, je obranné kouzlo, které účinkuje pouze když tě někdo napadne a snaží se tě zabít. Kresha mi o něm kdysi říkala… Světlo reaguje tak, že negativní energii tvého protivníka využije proti němu, jako by mu nastavilo zrcadlo. Když někoho napadneš ty, kouzlo v žádném případě účinkovat nebude. A to, kdy začne účinkovat, když se bráníš, zřejmě dosud nedokážeš ovládat.“

„Doufala jsem, že by po Rituálu byl schopen ovládat toto kouzlo vůlí,“ namítla Reilla. „Viděla jsem oba případy, kdy kouzlo účinkovalo a řekla bych, že to bylo později, než bylo zapotřebí. Myslím tím, že Tristen byl téměř u konce svých sil a byl vážně zraněn.“

„A proč jsi mu nepomohla, když jste byli vysláni, abyste ho chránili?!“ zeptal se zvýšeným hlasem další člen Rady.

„Chtěla jsem se přesvědčit, že umí používat obranné kouzlo a také samouzdravování. A skutečně umí.“

„A jak se vám podařilo zneškodnit toho démona? Tristene?“ zeptala se náhle Semiremis.

„Myslím, že měl vážně v úmyslu mě i princeznu zabít… Jeho tělo proniklo skrz mě. Cítil jsem prázdnotu, jako by se ze mě snažil něco získat, jako by vysával moji duši. Ale rozplynul se ve světélka dřív, než se mu to podařilo.“

„Věděli jsme, že Tristen bude cestovat do Skalní věže. Bylo téměř nevyhnutelné, že se dostane do města, a proto jsme mířili přímo tam a dorazili na místo dva dny před nimi,“ pokračovala

Reilla. „Prozkoumávali jsme město a okolí a zjistili od tamějších »kolegů«, že v té době byla ve městě skupina vojáků z Tarny, včetně velitele armády Lanceho; pochopitelně byli ve městě tajně, byla to pro ně jen zastávka z výpravy na západním pobřeží a mířili zpět do Tarny. To, co nás znepokojilo, byla zpráva o větší skupině skřetů, kteří se prý potulovali kolem města Cereis v tamějších lesích a skalách.

Nejdříve jsme mysleli, že chtějí napadnout tarnskou výpravu, až se dostanou k hranicím. Mezitím do Skalní věže dorazil Tristen a na chvíli jsme se setkali, než došlo k boji s okřídleným lvem v pevnosti. Ten večer jsme rychle odcestovali, chtěli jsme vypátrat, co znamenají aktivity skřetů kolem města. Bylo nám jasné, že Tristen i princezna určitě pojedou do Cereis, takže jsme se rozhodli oblast pročesat. Když jsme dorazili, zjistili jsme, že tarnská výprava se městu vyhnula a dostala se přes hranice jinudy. Skřeti ale byli stále v oblasti. Odstranili jsme menší skupinku a z jednoho z nich dostali, že skřeti čekali, až dorazí nositel Světla, aby si ho Půlnoční dáma odvedla na svůj ostrov. Snažili jsme se dostihnout Tristena ještě před tím, než dorazí do Cereis, ale byli jsme přepadeni větší skupinou skřetů. Nepodařilo se nám vyváznout dost rychle, abychom ho zastihli včas. Skřetů bylo víc, než jsme čekali a v noci, kdy dorazil, úplně ochromili město.

Byla to léčka a skutečně nebyla možnost se jí vyhnout. Městská brána byla otevřena celou noc pod záminkou, že je očekáván příjezd vojáků z Tarny; aby bylo jisté, že se Tristen městu nevyhne. Nakonec vše dopadlo tak, že byl zajat i s princeznou a Serigas. I když jsme se jim snažili pomoci, nezvládli jsme to. Příští noc se nám však podařilo dostat do tamější věznice a vysvobodit je. Střetla jsem se ale s Bllixem a mohu před Radou odpřísáhnout, že jsem viděla i samotnou Artemisii. Pak se nám podařilo uprchnout,“ dokončila Reilla

dlouhou řeč a pohrávala si se vzpomínkou, kdy ji Artemisia řekla: »Budeš se mi hodit.« Děsilo ji to.

„Děkuji za vysvětlení, Reillo," přikývl Yevone a s přísným výrazem se obrátil k Tristenovi: „Mluvil jsi s Artemisií?"

„Ano," odvětil neochotně. Došlo na část, o které se mu chtělo mluvit nejméně.

„Jaké s tebou měla záměry?"

„Moc si toho nepamatuju, její přítomnost mě oslabovala, ale vím, že mluvila o tom, že rovnováha mezi Temnotou a Světlem neexistuje, že ona je teď hodně silná a že nakonec stejně zvítězí. Chtěla mě odvést na svůj ostrov, ale prý jsem ještě nebyl připraven… Myslím, že chce moji duši a že ze mě chce udělat něco jako svoje dílo, svého nástupce. Nevím."

„Proto chci vykonat Rituál. Tristen ještě není pod Artemidiným vlivem a mohl by se tak stát odolnějším!" namítala Reilla bez ustání.

„Zadrž…" zarazil ji Yevon. „Uzavřeli jsme jednu část. Vzhledem k tomu, že vaše porušení rozkazu bylo skutečně odůvodnitelné, myslím, že protentokrát budete pouze napomenuti," pronesl Yevone a rozhlédl se po ostatních členech Rady, kteří jednomyslně přikývli v souhlas. Na chvíli zavládla uvolněnější atmosféra. Yevone propustil Darkona a ten s úklonou opustil chrám. Zavládlo ticho a znovu se dostavilo napětí…

„Proč chceš vykonat Rituál, Reillo?" zeptal se Yevone vážně.

„Kresha nám řekla, ať ho provedeme!" zahřměl Rakesh hrdě v odpověď namísto ní. „Chce dát Tristenovi kouzelný meč pro boj s Artemisií. Bájný meč, který znám a který byl v dědičné linii nás, liotaurů předtím, než byla naše země zničena a královský rod vyvražděn."

„Cože…?" zašeptala Semiremis s hrůzou a pomalými kroky zamířila kolem stolu k mozaice, na níž ostatní stáli.

„Mluvíš o meči, jehož vznik předpověděl nemrtvý kouzelník, lich jménem Tethires?“

„Ano, přesně o něm,“ přikývl Rakesh. „Meč, kterému má vládnout Světlo. Jediný meč, který dokáže jistojistě Artemisii zabít a zničit tak Ducha Temnoty uvnitř ní.“

„Je to Meč Seraphinů, je prokletý,“ pronesla Semiremis tak temně, až z ní šel strach.

„Proto mám podstoupit Rituál? Abych mohl mít ten meč?“ odvážil se Tristen zeptat. Pohlédl na Yevonea a pak na Semiremis.

„Pokud Kresha chce, aby byl Rituál Světla proveden, myslím, že musí existovat nějaký důvod, který ji k tomuto přesvědčení dove-dl,“ nadhodil Yevone.

„Já Kreshu respektuji,“ pronesla Semiremis a troufale se zamračila na Yevonea. „Ale myslím, že v tomto případě si neuvědomuje možné dopady, které by přeměna mohla mít.“

„Přeměna? V co?!“ vmísil se Tristen do hovoru, už značně podrážděně.

„V bytost, která se nazývá Seraph,“ odpověděl mu Yevone, poky-nul k jedné z vysokých soch, která stála v místnosti, a Tristen se zadíval na její nevýraznou tvář. Socha – značně poničená vlivem času – znázorňovala postavu připomínající anděla s mohutnými křídly, který držel v ruce meč. „Seraph?“ opakoval. „To se mám stát… andělem?“ řekl pochybovačně, téměř výsměšně.

„Já nechci, aby se to stalo!“ zatvrdila se Semiremis. „Jako Seraph získá velkou moc a schopnosti, Světlo uvnitř něho zesílí, to nepopírám. Co se týče magie, bude umět kouzlit a stane se tak silným, jako je Artemisia… Ale na druhou stranu, co když neuspěje?“ vykřikla s obavou v hlase. Mezi členy Rady to zašumělo a všichni se na Semiremis překvapeně zadívali. Obzvlášť Tristena její pochyby vyvedly z míry. Vždycky to byla ona, která ze všech nejvíc věřila, že dokáže přemoci Temnotu.

„Vy jste vždy byla největší zastánkyně toho, aby se…“

„Aby bojovali, ano!“ přerušila Semiremis jednoho z členů Rady. „Ale když se nad tím zamyslíte…? Já pořád doufám a věřím, že se vše podaří a Světlo porazí Temnotu, ale musím uvažovat i o druhé možnosti. Co když Temnota porazí Světlo?! Je jasné, o co se Artemisia pokusí. Bude chtít z Tristena učinit svého spojence, svého partnera. Bude mu chtít předat svoji sílu, Ducha Temnoty, aby se mohl stát ještě silnějším a získat větší a ničivější moc. Pokud by Tristena dokázala změnit v podobě člověka, v jaké je teď, už tak by Temnota neuvěřitelně zesílila, ale Světlo by mělo kdesi uvnitř jeho duše malou naději přežít. Možná by dokonce Světlo uvnitř něj dokázalo zničit vkrádající se Temnotu. Ano, je to možné! Pořád by tu byla naděje…! Když z něj ale pomocí Rituálu vytvoříte Seraphina se silou, se stejnou mocí jakou disponuje Artemisia, vznikne sice jistá rovnováha mezi jejich schopnostmi, ale může se stát cokoli! Co když se jí nakonec Tristena podaří ovládnout? Skrze sny, skrze jakýkoli špatný čin, hřích. Bude odolnější, pravda, pravděpodobnost, že se jí to podaří bude menší, ale stále tu bude! A když se jí to podaří, přemění ho a předá mu sílu Temnoty, představte si pak bytost, která by mohla být nejméně dvakrát silnější než současná Půlnoční dáma!“

Členové Rady si začali vyměňovat významné pohledy. Semiremidina řeč plná zápalu na ně zapůsobila. Reilla se ale na všechno dívala spatra:

„Jako Seraph bude mít větší šanci na úspěch. Bude víc schopen odolat Temnotě, než jako člověk!“

„Následky by ale mohly být katastrofální! V případě podoby Seraphina pochybuji, že by Světlo dokázalo odolat. Seraph je bojovník. Temnota by k ovládnutí jeho mysli nalezla rychlou cestu. A Artemisia by určitě našla účinné metody, jak ovládnutí dosáhnout.“

„Chápeme tvé obavy, Semiremis, a musíme uznat, že jejich váha je nemalá," pronesl další z členů Rady a obrátil svůj zrak na Yevonea.

„Rada bude muset popřemýšlet. Rozhodneme, zda bude vykonán Rituál Světla či ne. Musíme pochopitelně hlavně přihlédnout k rozhodnutí samotného nositele Světla. Až se Rada rozhodne, opět se sejdeme… Prozatím, prosím, zůstaňte v naší vesnici a odpočívejte," pronesl Yevone a gestem ruky jim naznačil, že jednání je u konce. Všichni se před Radou poklonili a opustili chrám.

Vystoupili z příšeří budovy a oslnilo je denní světlo. Sestoupili po schodech chrámu na náměstí, kde čekala mladá žena přibližně v Serigasině věku. Když se ocitli blíž, přistoupila k Reille a mírně kývla hlavou na znamení pozdravu.

„*Reilla, remisi de a-le hyles sed un ma dilae,*"řekla, když se opět napřímila.

„Rozumíš jim?" otočil se Tristen tiše k Semiremis.

„Říká, že má zprávu o těch dvou dívkách, co je přinesli," přeložila čarodějka. „Mluví jazykem, kterým se hovořilo kdysi dávno. Dnes ho používají jen někteří kouzelníci, proto jim nerozumíte."

„*Resy,*" usmála se Reilla, kývajíc hlavou na znamení díků. „*Es-lea si te lame hyles fereas?*"

„*A-esta,*" řekla důrazně žena a dodala: „*Es de Tristen ke ley-sa?*"

„*Ae, es tae Tristen,*" odpověděla Reilla a obrátila zrak k Tristenovi. I žena se na něho podívala a vzápětí se usmála:

„*Si tulu hyle teller di kemesi neries.*"

„O čem mluví?" zeptal se Reilly.

„Říká, že ta menší z dívek stále volala tvoje jméno," poznamenala Reilla se šibalským úsměvem. Mírně se pousmál – tak, aby na něm byl co nejméně vidět náznak radosti z toho, že na něj Aeris myslela.

„Říkala také, že nás za nimi zavede. Chceš?“ vytrhla ho ze zamyšlení.

„Dobře…“ snažil se odpovědět s co nejznatelnější lhostejností, když vycítil Semiremidin podezíravý pohled. Reilla se otočila zpět k ženě:

„Lae fereas si te hyles.“

„Ae,“ přikývla žena a vedla je pryč z náměstí. Následovali ji mezi malými domky do zadní části vesnice. Cestou je s radostí ve tvářích zdravilo mnoho lidí, kteří je míjeli. Dostali se z nejosídlenější oblasti do míst, kde mezi jednotlivými stromy, které tu a tam rostly, stály větší domy, jež plnily i jinou funkci, než jen ubytovací.

„Támhle vzadu jsou stáje a kovárna,“ ukazovala cestou Reilla. „Vlevo od ní je naše zbrojnice. A… tam úplně vlevo – s tou malou věží – je místo, kde se učíme základy magie. V domech, které jsou o kousek dál, skladujeme zásoby. Kus východně jsou volná místa, kde se rozkládají pole… Hm… a cesta, která je tam úplně vpravo, vede ke Stromu života…“

Mezitím, co Reilla ukazovala na nejrůznější místa v okolí, dorazili k rozložité budově s menší věží ve střední části; byla v poměrně tiché, odlehlé části vesnice.

„*Te mesi re,*“ odpověděla žena a zastavila se kousek od budovy.

„Jsme tu,“ přeložila Reilla její řeč ostatním. Otočila se k ženě a s mírným úklonem hlavy řekla: „*Resy.*“ Žena jí pokynula stejně a zamířila pryč.

„Co je to za místo?“ zeptal se Tristen. „Tady se cvičí složitější magie. Obzvláště ty druhy, které můžeš použít v boji,“ odpověděl Irvin.

Vstoupili dovnitř a zúžená chodba je okamžitě dovedla do velké kruhové místnosti, jejíž strop ústil v malou zastřešenou věž. Tristen okamžitě poznal zbytky elfské architektury na výzdobě stěn, záhybů a trámů. Na podlaze byl vyobrazen

složitý elfský symbol. Z místnosti vedly dvě postranní chodby do dalších dvou křídel domu. Už se chtěl zeptat, kde přesně mají Aeris se Serigas být, když z pravé chodby zaslechl přibližující se kroky. Otočil se k ostatním. Semiremis na něho shlížela zvláštním, naprosto neproniknutelným pohledem, naopak Reilla se podobně jako Irvin dychtivě usmívala a Rakesh se tvářil stejně lhostejně jako obvykle. Nakonec udělal pár vratkých kroků k chodbě a otočil se k nim zády. Když za stále zesilujícího se zvuku kroků prošel průchodem oddělujícím chodbu od kruhové místnosti, dveře na protějším konci se prudce rozevřely dokořán a v nich stála Aeris.

Když viděla Tristena, zastavila se a zadívala se na něho. Cítila, jak jí srdce divoce tluče. Teď už zbývala jen jediná věc, kterou chtěla udělat. Viděla, jak se na ni usmál a mírně rozpřáhl ruce. S úsměvem se rozběhla k němu a skočila mu do náruče. Za jejího hlasitého smíchu se s ní několikrát otočil kolem, než ji nechal znovu stoupnout na zem. Přitáhla se k němu a políbila ho právě ve chvíli, kdy se v ústí chodby objevila Semiremis a ostatní, kteří nevydrželi čekat.

„Ehm, ehm!“ odkašlala si Semiremis nahlas, když je uviděla spolu. Aeris rychle odstoupila od Tristena; čarodějka byla tím posledním člověkem, kterého by tu čekala. Na chvíli zavládla napjatá atmosféra, než se ve dveřích, ze kterých předtím vyběhla Aeris, objevila Serigas.

„Tristene!“ rozesmála se a zamířila rychlým krokem k němu, aby ho objala. Aeris se zatím překvapeně dívala na čarodějku, která na ni velmi přísně hleděla.

„Tak tohle vypadá jako opravdu šťastné shledání,“ šeptla Reilla ironicky Irvinovi, pociťujíc silné napětí.

„Semiremis,“ uklonila se nakonec před čarodějkou.

„Princezno,“ poklonila se Semiremis. „Jsem ráda, že jste živá a zdravá… Půjdu rovnou k věci. Mluvila jsem s vaším otcem. Jeho názor je takový, že bude nejlepší, když se se mnou co nejdříve vrátíte do Severního města.“

„Nemám důvod se vracet," odmítla okamžitě. Semiremis se snažila udržet své chování v mezích etikety, kterou musela vůči princezně dodržovat. Pro ni to bylo jako jednat s malým děckem, které by podle jejího názoru potřebovalo pár plácnutí přes zadek. „Pokud se nechcete vrátit do Severního města, existuje samozřejmě druhá možnost – a to ta, že budeme pokračovat v cestě do Tarny… A v tom případě si dovolím připomenout, že jste, princezno Aeris, již delší dobu zaslíbena tarnskému králi Richardovi," oznámila Semiremis chladně a sledovala, jak princezna smutně svěsila hlavu.

Tristen se na Aeris zamyšleně zadíval, snaže se zakrýt tu nemalou bolest u srdce, kterou mu vědomí z jejího zaslíbení přineslo. V mysli mu vyvstala Artemidina nedávná slova, že se u něho dříve nebo později objeví pocit majetnictví i žárlivosti vůči Aeris. Doufal, že tohle není ten pocit…

„Pochopitelně se nejdřív spojím s čarodějem ze Severního města, který králi oznámí, jaká je situace. Až obdržím odpověď, definitivně se rozhodne," pronesla Semiremis klidně.

Kapitola sedmá

Seraph

Do Reillina malého pokojíku dopadalo sluneční světlo, tlumené jemnými naoranžovělými závěsy. Okna byla otevřená a závěsy se mírně prohýbaly pod náporem svěžího vánku, který křižoval místností. Na stěnách kolem byly rozvěšeny kožešiny a gobelíny. V každém rohu stála vysoká váza s krásnými květinami. Ale nejvíc místa zabírala rozlehlá postel, která vypadala velmi pohodlně.

Z vedlejší místnosti, oddělené sníženým průchodem vyplněným korálkovým závěsem, se ozývaly zvuky kroků a šustění oblečení. Když se konečně závěs rozhrnul, objevila se Reilla v tmavých kalhotách pošitých lesklými cetkami, v šedočerných bikinách a s neodmyslitelnými peříčky na konci copánků.

„Tak co, jak se ti tu u nás líbí?“ zeptala se, usadila se na posteli a začala si rozpouštět vlasy.

„No, pravda je, že jsem ještě neměl moc času k tomu, abych prozkoumal okolí… Ani jsem se nedostal ke Stromu života…“ začal Tristen, ale Reilla ho hned přerušila.

„To je dobře, protože chci, abys Strom viděl až při provádění Rituálu Světla,“ usmála se.

„Co se Rituálu týče, nevím. Semiremis se to vůbec nelíbí. Už jsem se s ní i pohádal.“

„Co jí pořád tak vadí?“ zamračila se.

„Má strach. Bojí se, že mě ztratí… Já ji chápu, víš. Ale, pokud mi nevěří, proč mě pak vůbec nechala odejít?“

„Možná si uvědomila něco, co si dřív nechtěla připustit,“ poznamenala.

„Kam přesně míříš?“

„Mluvím o tom, že tohle – myslím Rituál – je jen tvoje rozhodnutí a ona ho bude muset respektovat, i když nebude chtít. Chápeš…? Vždycky bylo všechno po jejím a teď není… Nebo mi to alespoň tak přišlo, už ve chvíli, kdy hovořila s princeznou.“

„O tom mi ani nemluv!“ zachmuřil se. Prošel místností a opřel se o zeď pokrytou vlčími kožešinami. Reilla si rozhodila vlasy na ramena, pokrčila nohy a sepjala kolem nich ruce. Dívala se na něj chápavým pohledem.

„Trhá ti to srdce?“

Neodpověděl.

„Co jsi čekal, že udělá? Mohl jsi být rád, že Semiremis nebyla přísnější nebo nesehrála nějakou scénu. Nachytat tě s princeznou, jak se líbáte… Já vím, že ji máš rád a zbožňuješ ji, ale s tímhle nic nezmůžeš.“

„Věděl jsem, že to takhle skončí,“ vyhrkl znenadání.

„Cože?“ vyjekla překvapeně.

„Serigasina sestra Mary mi to předpověděla. Řekla, že tě budu následovat do Tarny a že prý i viděla člověka, který mě dovede do srdce Temnoty. Ale já nevím, kdo to je…“

„Páni, děsivé…“ zamrazilo ji v zádech, až se otřásla.

„Děsivé je trefný výraz. Je jí teprve sedm a už to vypadá, že bude docela schopná vědma. Opakovala mi: *Není Světla bez Temnoty a není Temnoty beze Světla. Nenajdeš Nenávist bez Lásky a zároveň Lásku bez Nenávisti*,“ odmlčel se a Reilla viděla v jeho tváři náznak stesku.

„A co přesně ti Semiremis říkala?“ upoutala znovu jeho pozornost. „Co se týče Aeris… Prý dostala přes tamějšího čaroděje zprávu od krále. Chce, aby Semiremis neprodleně Aeris doprovodila do Tarny.“

„Co na to Aeris?“ pozvedla pochybovačně obočí; bylo jí jasné, jaká byla princeznina reakce.

„Nechce nikam. Prý půjde, jen když my ostatní také – tím myslí mě, tebe, Irvina, Rakeshe i Serigas.“

„Nejspíš má strach. Já vím, tarnský král by mohl být spíš její otec než manžel, ale slyšela jsem, že to není zlý člověk.“

„Já o něm nic nevím a je mi to jedno!“ zamračil se.

„No…“ snažila se uklidnit situaci. „Něco veselejšího, co myslíš…? Dnes večer je veliká oslava – jídlo, pití, hudba, tanec. Trochu se pobavíme, ne?“

„Jo, jistě…“ odsekl. Podobná zábava byla to poslední, na co měl náladu.

„Yevone s tebou bude chtít během oslavy mluvit. O Rituálu, pochopitelně. Jste tady teprve tři dny, já vím, ale on nerad otálí, obzvlášť s takovými záležitostmi.“

„Pověz mi něco o tom Rituálu.“

„No… Provedeme ho na hladině jezera u Stromu života, abychom k uskutečnění přeměny získali potřebnou magickou energii. K samotnému vykonání Rituálu je potřeba tří čarodějů, nebo alespoň lidí, kteří oplývají dostatečně velkým magickým nadáním… V tomto případě Kresha mluvila o Semiremis, Yevoneovi a mně, přičemž já budu v roli hlavní kněžky.“

„Hlavní kněžky?“

„Ano, protože jsem tvoje sestřenice. Pokrevní příbuznost hlavní kněžky je podmínka Rituálu, jinak by se duše nevrátila zpět do těla.“

„A co se… bude dít?“

„Yevone by měl provést počáteční fázi, při které získá energii ze Stromu života. Semiremis potom přemění tuto energii v to, čemu ty sám říkáš »poletující světélka«. A mým úkolem bude dokončit přeměnu, což znamená vložit tuto energii do tebe tím, že vyvolám tvou duši i Světlo, které novou energii přijme.“

„Jak?“ zeptal se poněkud úzkostlivě.

„Kresha říkala, že k vyvolání stačí jen… polibek.“

„Ty si ze mě střílíš…“ usmál se po kratší odmlce podezíravě.

„Ne! Nejdřív jsem tomu taky nevěřila, ale prý jediné, co mám udělat, je políbit tě.“

„Skvělé,“ zaklel potichu.

„Proto ti to říkám… abys pak nebyl překvapený!“ vyjekla.

„To jsi mě vážně uklidnila…“ zavrtěl hlavou.

„Rituál ještě nikdy nikdo neprováděl, takže můžeme jen předpokládat, co se bude dít.“

„A jak tedy víte, jak věci dělat správně, když Rituál ještě nikdo neprováděl?“ zamračil se.

„Nejspíš byl prováděn, ale někdy hodně dávno. Dokonce dávno předtím, než se narodila Semiremis. Možná by elfové věděli víc. Kresha říkala, že právě elfka Ormelion trvala na tom, aby se Rituál uskutečnil,“ oznámila mu.

„A v co přesně se tedy proměním?“ ujišťoval se, ve tváři stále podezíravý výraz.

„V Serapha. Yevone ti dnes večer všechno vysvětlí,“ uzavřela debatu, protože se právě otevřely dveře a vstoupil Rakesh.

„Už jdu,“ promluvila k němu. Liotaur kývl hlavou a dveře se znovu zavřely.

„Musím jít. To víš, přípravy na večer…“ slezla z postele. „Uvidíme se na oslavě, ano? Najdu si tě,“ usmála se a odešla.

V liotaurově doprovodu vyšla před domek, který stál kousek od náměstí. U kašny, jež se nalézala uprostřed náměstí, uviděla mezi míhajícími se lidmi postávat Serigas, Aeris a Irvina. Vydala se i s Rakeshem rovnou k nim.

„No… tak co říkal?“ zjišťovala Serigas, když se Reilla zamyšleně a beze slov dívala z jednoho na druhého.

„Myslím, že má strach,“ zašklebila se Reilla a jednu ruku si dala vbok.

„Já se mu ani nedivím,“ poznamenal Irvin.

„Ale řekla bych, že se nakonec rozhodne pro vykonání Rituálu. Větší problém bych spíš viděla v Semiremis. Prý je dost proti,“ dodala.

„To je pravda. Nelíbí se jí to. Má strach, že by se Rituál nemusel povést, protože nebyl použit hrozně dlouhou dobu. A pochopitelně se bojí, co by se z Tristena mohlo stát, kdyby ho Artemisia ovládla," pronesla Serigas.

„Co se z něj stane?" zeptala se Aeris starostlivě.

„Bude Seraph, anděl nejvyššího řádu, bojovník. Po Rituálu už nebude člověk, bude víc než člověk," pronesla Reilla významně. „Yevone bude chtít Rituál vykonat už dnes v noci… Aeris, myslím, že by bylo nejlepší, kdybys dnes byla s Tristenem a podpořila ho."

„To nebude problém," usmála se.

V tu chvíli k nim dorazili další dva muži a jedna žena. Krátce k Irvinovi promluvili jejich jazykem, který ani Aeris ani Serigas neovládaly. Irvin se otočil k Serigas:

„Pomůžeš nám s přípravami?"

„Hm," začala trochu rozpačitě, ale pak se usmála: „Proč ne."

Irvin, Rakesh a Serigas odešli pryč, stejně jako Reilla, která zamířila za Yevoneem. Aeris se vydala k domu, ze kterého předtím vyšla Reilla s Rakeshem. Dorazila ke vchodu a setkala se s Tristenem, jenž právě vycházel. Zastavila se a když se jejich pohledy střetly, usmála se. Chvíli mu trvalo, než se na ni také dokázal usmát navzdory vědomí, že jejich společný čas se začíná krátit. Natáhl k ní ruku a když se jí chopila, přitáhl si ji k sobě a objal ji.

„Chybíš mi," řekl tiše a zatáhl ji kousek zpátky do průchodu dveří, aby nebyli procházejícím lidem tak na očích. Hned, co byli ve skrytu, vzal její tvář do dlaní a sklonil se, aby ji políbil. Stoupla si na špičky, aby lépe dosáhla k jeho rtům.

„A to jsou to jen dvě hodiny, co jsme se viděli naposledy," usmála se potěšeně a vtiskla mu další polibek.

„Pro mě to je jako rok," zašeptal a znovu ji políbil.

„Reilla říkala, že mám být celý den s tebou a podporovat tě před setkáním s Yevoneem."

„To že říkala?“ usmál se téměř nevěřícně.

„Ano,“ přisvědčila.

„Doufám, že hodláš její očekávání splnit,“ pozvedl pobaveně obočí.

„Věř, že mi to nebude činit sebemenší problémy,“ odpověděla mu dalším polibkem.

„To jsem rád,“ usmál se sebejistě, ale pak zvážněl: „Musím jít na chvíli do chrámu, půjdeš se mnou?“

„Mě se dnes nezbavíš,“ usmála se.

Uvnitř potemnělého chrámu hořel v každém kotlíku oheň, ale přesto se vzduch tentokrát zdál být mnohem chladnější, než když tu byl Tristen naposledy. Devět míst členů Rady u půlkruhového stolu zelo prázdnotou, stejně jako zbytek ponurého sálu. Mohutné dveře se za nimi s hlasitým prásknutím zavřely a rozhostilo se ticho. Tristen ušel několik nejistých kroků do středu místnosti, veda Aeris za ruku. Zastavil se na kruhové mozaice a rozhlížel se, zda nespatří nějakou postavu. Když se dostatečně ujistil, že jsou v chrámu sami, pustil Aeridinu ruku a sám zamířil k soše napravo od vstupních dveří.

„Co tu chceš dělat?“ zjišťovala rychle a doufala, že se na tak pochmurném místě nezdrží dlouho.

„Brzy půjdeme, slibuju,“ ujišťoval ji. Zastavil se před vysokou sochou znázorňující anděla s mečem. Tvář sochy byla zahleděná do země. Stejným směrem směřovala i čepel meče, jejíž hrot byl zaražen v podstavci.

„To je Seraph?“ zeptala se Aeris, pomalu přistoupila k Tristenovi a zadívala se na sochu.

„Ano,“ odpověděl téměř nepřítomně a trochu zasněně.

„Představa, že budeš anděl, se mi líbí,“ poznamenala dětinsky.

„Na to nemyslím. Jde o to, že získám větší moc, což znamená větší zodpovědnost.“

„Rozumím," pokývala hlavou. „Ale… myslím, že už ses rozhodl."

„Jak to víš?" podivil se.

„Znám tě," usmála se a znovu se zadívala na sochu.

Několik metrů za nimi se ozval podezřelý zvuk. Oba se rychle otočili, aby viděli, jak se před nimi na kamenné podlaze prokresluje zářivý modrobílý obrazec, z něhož vystoupilo několik sloupců oslnivého světla. Když záře pohasla a obrazec na podlaze se rozplynul, stála před nimi Semiremis se summonerskou holí.

„Semiremis?" podivil se Tristen. „Co tady děláš?"

„Zkouším si kouzla," poznamenala ležérně, ale on na ni shlížel poněkud nechápavě. „Skoro jedenáct let jsem magii nepoužívala, musím se dostat do formy," vysvětlila. „Můj výkon u jezera byl chabý. Za normálních okolností bych všechny ty skřety zabila jediným kouzlem."

„Aha," přikývl nakonec a trochu se zašklebil.

„Mluvila jsem s Yevoneem, bude tu co nevidět," oznámila.

„Yevone? Jak jste věděli, že jsme právě tady?"

„Říkala jsem ti: zkouším si kouzla. Našla jsem vás," pokrčila rameny právě ve chvíli, kdy se velké dveře chrámu otevřely. Všichni soustředili pozornost ke vchodu. Ze stínu vystoupil do středu osvětlené mozaiky Yevone a v závěsu za ním Reilla. Mohutné dveře se zavřely a opět nastalo ticho.

Yevone nejdříve mlčel a přísně si Tristena prohlížel, ale pak se pousmál a prohlásil:

„Dnes jsem zde, abych zodpověděl tvé otázky. Na očích ti vidím, že jich je mnoho. Prosím, ptej se."

Tristena na chvíli jeho řeč zaskočila, jak se zamyslel nad tím, co si přál vědět.

„Kdo jste? Myslím, tenhle váš spolek a co máte společného se Světlem…?" položil nakonec otázku.

„Náš spolek vznikl přibližně před třiceti lety. Bylo to období nepokojů. Království liotaurů již neexistovalo a elfové

už žili u jezera Amorchen stejně jako dnes. Všechna království tehdy uzavřela smír, ale stále existovalo napětí a docházelo k drobným ozbrojeným potyčkám… Původně jsme žili v Cereis, ale byli jsme nuceni odejít – to je dlouhá historie – a nakonec jsme se usadili zde. Jsme nezávislý spolek lidí s magickými schopnostmi, ne žádná rebelující skupina," pousmál se.

„A vaše spojitost se Světlem?"

„Dříve jsem pracoval jako *sicco* pro tarnského krále, už je to třicet let…"

„Sicco?" přerušil ho Tristen.

„Sicco je určitý druh zvěda. Král sám si musí zachovávat důstojnost, a proto mu uniká mnoho důležitých informací, které se ke šlechtě povětšinou nedostanou. Proto má za sebou někoho, kdo získává informace… Ke králi jsem se propracoval díky svým magickým schopnostem – byl jsem totiž pomocníkem královského dvorního čaroděje. Pak jsem se stal siccem a začal jsem budovat výzvědnou síť v Tarně, která se časem rozrostla i do jiných míst v království. Získával jsem tak velmi cenné informace a i když jsem přestal oficiálně pracovat jako sicco, moje výzvědná síť se nerozpadla… Po bitvě u Amorchen nastal klid, ale Východní království žádný smír neuzavřelo, takže i když se o tom nemluví, trvá válečný stav. Celých jedenáct let jsem hodně cestoval a pozoroval chování posádek Východního království na tarnských hranicích. A při těchto cestách jsem se nemohl vyhnout elfímu lesu. Setkal jsem se s Ormelion, jejím bratrem Therilasem a vládci lesa, kteří mě nasměrovali k setkání s Kreshou. Ta předpověděla, že za několik let sehraji důležitou roli čaroděje v životě mladého muže jménem Tristen a dala mi přesné informace o Rituálu Světla a o tvé úloze nositele Světla. Setkal jsem se s ní před sedmi lety. Tak jsem se dozvěděl o Světlu a o tobě." „Ormelion tedy chtěla, abych podstoupil Rituál?" „Kresha mi o Rituálu pověděla zhruba tolik, že na jeho vykonání trvá právě

Ormelion. Stejně pak mluvila i k Reille. A důvody, proč na vykonání trvá, jsou podle Rakeshe zřejmé.“

„Kouzelný meč liotaurů, že?“ dovtípil se.

„Někdo mu říká Meč Seraphinů, někdo Lví srdce, protože byl v dědičné linii královského rodu liotaurů, než bylo království zničeno. Víc by ti řekl Rakesh, který meč společně s Kreshou dlouhou dobu opatroval.“

„Co ze mě po Rituálu bude? Vím, že Seraph, ale nedokážu si to moc přestavit.“

„Těžko ti můžu dát přesnou odpověď. Možná jen elfové znají průběh i dopady Rituálu, jelikož to jsou nejdéle žijící bytosti našeho světa… Během Rituálu z tebe vytvoříme Serapha. Staneš se jím tak, že přijmeš jeho energii, jeho bytí. Je tu riziko, to nepopírám. Pokud se vše podaří, předpokládám, že ti několik hodin po dokončení Rituálu zůstanou křídla, která by ale měla zmizet. Měl by ses stát fyzicky silnějším, měl bys získat magické schopnosti, takže budeme moci následně provést výcvik v kouzlení. A pochopitelně se zvýší tvoje odolnost vůči Temnotě. Urychlí se proces samouzdravování a schopnost používat obranné kouzlo. Umocní se i tvé smysly. Ale protože Seraph je bojovník, budeš muset kontrolovat svůj temperament.“

„A co dávání života? Jako člověk nemůžu věnovat život, protože bych sám mohl zemřít. Platí tohle i u Serapha?“

„Ano. Všechna omezení budou platit i nadále, včetně věnování života i úmyslného zabíjení. Obojí je tobě zapovězeno.“

„Když je to tak… proč nesouhlasíš, aby byl Rituál proveden?“ obrátil se Tristen na čarodějku.

„Vím, že takto to zní jednoduše, ale Artemisia proti tobě půjde všemi možnými způsoby. Ona sama v sobě má Ducha Temnoty, což je stvoření, které se vyrovná Seraphovi.“

„Vyrovná?“ pousmál se Tristen a v hlavě mu zazněla Maryina slova: *Není Světla bez Temnoty a není Temnoty beze*

Světla. „Vyrovnají se naše síly a schopnosti… Artemisia mi řekla, že jsem pořád jen člověk a proto ji nedokážu zabít. Ale takhle už bych člověk nebyl.“

„A co když se nám Rituál nepodaří,“ promluvila Semiremis přísně, „a ty budeš napůl člověk a napůl Seraph?! Byl bys bytostí s velkými schopnosti, které bys nedokázal ovládat. Stal by ses Artemidinou lehce ovladatelnou loutkou.“

„Věřme, že se nám Rituál vydaří,“ zamračila se Reilla.

„Ano, já v to doufám,“ přikývla Semiremis k Reille. „Když se Rituál vydaří, já s největší radostí dohlédnu na to, aby se naučil co největší množství kouzel. A budu se modlit, aby se dokázal Artemisii ubránit, až se bude vkrádat do jeho snů, protože přesně to už dělá – nebo snad ne?“ otočila se na Tristena, který jen zahanbeně a roztrpčeně uhnul jejímu pohledu.

„Bude muset být co nejvíce zahrnut kladnými emocemi, aby Světlo uvnitř něj sílilo a Temnota si nedokázala najít cestu. Bude potřebovat strážce, oporu – lidi, kteří ho dovedou do srdce Temnoty… Ale přesto, když se mu nepodaří Artemisii zabít…? Znám svou sestru a vím, kdo byl Bllix předtím, než ho přeměnila tak, jak by určitě přetvořila Tristena.“ Otočila se k němu: „Dokážu si představit, jak bys vypadal. Rudé oči, tmavě šedivé vlasy, popelavá kůže a uvnitř tebe nic než prázdno a Duch Temnoty – neboli přeměněný Seraph – usídlený na místě, kde předtím byla duše.“

„Snažíš se mě vystrašit?“ zamračil se.

„Ne, jen ti oznamuji pravděpodobnou možnost… Koneckonců, už jsem o tom před Radou mluvila a můj názor se nemění, ať si Kresha nebo Ormelion říkají, co chtějí.“

„Osobně tvé obavy chápu. Ale věř, že v Radě jsou zcela neopodstatněné. Dokud bychom neměli přímý důkaz, že je Tristen už teď pod vlivem Temnoty, je vykonání Rituálu žádoucí,“ upozornil ji Yevone.

„Rozumím… Ve snech ho bude stále navštěvovat. Pokud to bude častěji, znamená to, že její síla roste. To nezměníme. Bránit se jí bude muset jenom sám… Stejně jako je tohle jen jeho rozhodnutí," zadívala se na něj se starostlivým mateřským výrazem.

„Tak… Tristene, máš rozhodnuto?" zeptal se Yevone.

Tristen ztěžka vydechl a rozhlédl se po přítomných, až jeho pohled spočinul na Aeris, která celou dobu stála tiše kousek vedle něho. Pousmála se a on si vzpomněl, jak prohlásila, že on už má stejně rozmyšleno. Cítil, jak něco uvnitř něj přímo prahne po tom, aby podstoupil Rituál. Nakonec sebevědomě zvedl hlavu a prohlásil:

„Podstoupím Rituál. Chci být Seraph."

Viděl, jak Reilla nadskočila radostí a přiložila si prsty k usmívajícím se rtům. Yevone uznale pokýval hlavou, ale Semiremis se na Tristena zadívala zachmuřeně, s téměř dotčeným výrazem. Aeris se stále něžně usmívala.

„Jsi schopen se tímto zavázat před Radou?" zeptal se Yevone s téměř slavnostním přednesem.

„Ano, jsem," odpověděl a jako by mu spadl kámen ze srdce.

„Výborně. Rada zasedne dnes večer během oslav. Reilla se postará, abyste se dostavili včas," přikývl Yevone, pokynul Semiremis i Tristenovi a odešel.

„Tristene!" vykřikla Reilla nadšeně a vrhla se mu kolem krku, až ho téměř porazila.

„No, je to jen tvoje rozhodnutí a já nemám sebemenší právo ti bránit. Jestliže dokážeš nést dostatečnou zodpovědnost, budu na tebe moci být pyšná," pronesla Semiremis sklesle, odstoupila od nich několik kroků a díky kouzlu zmizela stejným způsobem, jako se předtím objevila.

„Nesmíří se s tím," odtušila Aeris smutně.

„Bude muset. Už kvůli tomu, že bude jednou z těch, kdo provedou Rituál," opáčila Reilla.

Nad vesnici se snesla krásná hvězdnatá noc a na nebi jasně zářil měsíc. Na velkém prostranství kousek za vesnicí hořela vysoká hranice a několik menších ohnišť, kolem nichž za doprovodu příjemné hudby tancovaly desítky lidí. Mimo prostor, kde se tančilo, se rozkládalo několik stolů plných jídla a mnoho dalších, u kterých se stolovalo, a nechyběly ani sudy s dobrým pitím. Kam se člověk podíval, panovala veselá a uvolněná nálada.

Tristen seděl u jednoho ze stolů a slepě zíral do prázdna. Naproti němu byl usazen Rakesh, doslova zahrnut talíři a mísami s jídlem. Mezitím, co do sebe ládoval pokrmy jeden za druhým, koutkem oka Tristena pozoroval.

„Ty nemáš hlad?“ pozdvihl obočí. Ale když Tristen neodpovídal, vzal jednu z misek s jídlem a strčil mu ji rovnou pod nos.

„Nic nechci,“ zavrtěl hlavou a odsunul misku stranou.

„Jez!“ zavrčel Rakesh hrozivě. „Budeš potřebovat spoustu sil.“ Odtrhl mohutnými tesáky kus masa ze své porce a znovu mu misku přisunul. Tristen začal z jídla trochu uždibovat, ale moc toho do sebe nenasoukal.

„Co se s tebou děje?! Za chvíli máš předstoupit před Radu. Rituál chtějí provést už dnes večer…“

„Právě o to jde!“ skočil liotaurovi rozrušeně do řeči. „Už dnes večer! Doufal jsem, že to bude později. Jsem prostě nervózní, dobře?! Ani s Aeris jsem nedokázal mluvit…“

„O tu se neboj. Irvin ji zaměstnal tancem, ani nepostřehne, že odejdeš na setkání Rady.“

„Mám strach,“ přiznal.

„Strach je ta nejhorší věc!“ rozhněval se Rakesh. „Temnota je živena strachem… Měl bys mít lepší myšlenky! Máš se stát andělem a zatím tu jen fňukáš!“

Tristen se na liotaura nazlobeně zadíval a už měl na jazyku peprnou nadávku, když pocítil dotek Reilliny ruky na svých zádech. Uklidnil se.

„Tristene, je čas. Pojď se mnou.“

Vstal z lavičky a ohlédl se za Rakeshem, který na něj jen hrdě kývl hlavou. Následoval Reillu mezi vesnické domky. Brzy dorazili k chrámu, který v noci působil ještě pochmurněji a děsivěji než ve dne, i když bylo náměstí obehnáno nízkými hranicemi, aby bylo vidět na cestu. Reilla se zastavila kousek od schodiště.

„Připraven?“ zeptala se Tristena. Ve chvíli, kdy chtěl odpovědět, se odkudsi vynořil Darkon a výsměšně pronesl:

„To z něj vážně chcete udělat anděla?!“

„Nemusíš se ničeho obávat, Darkone. Tobě o nic nejde. Z tebe přece anděla dělat nebudeme,“ pronesla pomalu s ležérně pozvednutou rukou a kysele se pousmála. Otočila se k němu zády a společně s Tristenem stoupala po schodišti ke vchodu do chrámu.

„Mě na tom svém Rituálu nečekejte!“ zavolal za nimi.

„Ani tě tam nikdo čekat nebude!“ odsekla mu Reilla přes rameno a naklonila se k Tristenovi: „Nevšímej si ho. Je opilý.“

Když vstoupili do chrámu, bylo uvnitř ještě větší šero, než obvykle. Jediná osvětlená místa byla u podstavců soch kolem nízkých kotlíků s ohněm, díky nimž se na stěnách chrámu rozprostíraly děsivě vyhlížející stíny. Členové Rady už seděli na svých místech kolem půlkruhového stolu a jejich tváře působily temným, až neživým dojmem. Ve středu kruhové mozaiky stála Semiremis ve světle modrých šatech a se summonerskou holí v ruce. Otočila se na Reillu a Tristena a sledovala, jak míří k ní. Zastavili se po jejím boku; Tristen vedle ní. Všichni tři se poklonili před Radou a když se znovu napřímili, Yevone zahájil svou řeč:

„Jsou to tři dny, co jsme se tu sešli naposledy, ale dnes musíme rozhodnout o Rituálu Světla. Rada již vyslechla názory čarodějky Semiremis i Reilly a určila, zda se bude Rituál konat či ne. Poslední a hlavní slovo ale náleží nositeli Světla, který si sám musí určit svůj osud, a Rada přihlédne k jeho rozhodnutí

jako k nejpodstatnějšímu elementu… Proto se tě teď tážeme: Jsi odhodlán podstoupit Rituál Světla, vzdát se tím své lidské podoby a stát se Seraphem?“

Tristenovi v uších neustále zněla Yevoneova slova: nositeli Světla, který si sám musí určit svůj osud. Osud… Byla snad i jeho přeměna součástí Maryiny vize budoucnosti? Mění teď něco, nebo jen stále pokračuje po cestě, která mu byla určena od chvíle, co přijal Světlo? Sžíral ho strach a ve svém nitru cítil neuvěřitelné napětí. Odpovědět se náhle zdálo těžší než předtím, když mluvil pouze s Yevoneem. Vzpomněl si na Semiremidiny obavy, které mu kdesi hluboko v mysli napovídaly, aby řekl »ne«. Nakonec se ale vzchopil a pronesl:

„Ano, jsem odhodlán podstoupit Rituál Světla a stát se Seraphem.“

„Výborně,“ řekl Yevone a ostatní členové Rady kývli hlavou na znamení respektu k Tristenovu rozhodnutí.

„Tážeme se teď čarodějky Semiremis, zda je ochotna provést druhou fázi Rituálu Světla pomocí umění summoning,“ pronesl člen Rady po Yevoneově levici.

„Ano, provedu druhou fázi Rituálu.“

„Tážeme se Reilly, hlavní kněžky, zda je ochotna dokončit Rituál Světla,“ ozval se člen Rady po Yevoneově pravici.

„Ano, bude mi ctí,“ odpověděla.

„Reillo, nezapomeň, že jako hlavní kněžka musíš být s nositelem Světla pokrevně spjata,“ pronesl další člen Rady.

„Jsem sestřenice nositele Světla. Přísahám tak před Radou, že jsme pokrevně spjati.“

„Tímto se potvrzuje prvotní rozhodnutí Rady. Rituál Světla bude proveden dnes o půlnoci.“

Tristen si připadal, jako by právě někdo rozhodl o jeho rozsudku smrti. Doufal, že bude mít z tohoto rozhodnutí Rady dobrý pocit – podobný jako dopoledne, kdy mluvil s Yevoneem – ale najednou, když bylo provedení Rituálu tak blízko, cítil se hrozně. Jako by z dáli

– nepřítomně – slyšel, jak Yevone promlouvá k ostatním, aby se připravili na vykonání Rituálu. Ani nevěděl, jak se mu podařilo do-stat z chrámu. Vnímat začal, až když sestoupil ze schodů a u kašny na náměstí uviděl Aeris. Přiběhla k němu.

„Tristene, co se děje?“ zeptala se starostlivě.

„Víš… Rituál Světla bude už dnes o půlnoci… a já, neměl bych to říkat, ale jsem hodně nervózní a mám strach,“ zašeptal. Uvědomil si, že dýchá zrychleně a srdce mu silně tluče.

„Neboj se,“ usmála se povzbudivě a vzala ho za ruce. Cítila, jak se mírně chvěje. „Bylo to veliké rozhodnutí a já věřím, že to, co se stane, nemůže být nic děsivého… Budu tam s tebou.“

Cítil, jak ho její dotek pomalu uklidňuje. Zavřel oči a ona ho objala.

„Tristene, musíme jít,“ ozvala se Reilla.

Pustil Aeris ze svého náručí a šeptem jí řekl: „Jestli to dokážu, tak jenom díky tobě.“

Se znatelným dojetím se na něj usmála. Vzdálila se a nechala ho odejít a zmizet ve stínu temné ulice vedoucí k cestě ke Stromu života…

Téměř poslepu následoval Reillu v noční tmě. Jak se vzdalovali, hudba a hlasy z vesnice čím dál víc utichaly. V jednu chvíli si uvědomil, že panuje naprosté ticho. Ani lísteček na stromech se nepohnul, jaké bylo bezvětří. Z toho naprostého klidu, který kolem panoval, ho mrazilo v zádech.

Reilla se náhle zastavila. Neočekával to a skoro do ní vrazil.

„Odtud musíš jít sám,“ řekla tiše a Tristen rozpoznal obrys její ruky, jak ukazuje směr lesní cesty. „Jdi stále po stezce. Kdybys náhodou sešel z cesty a ztratil se, následuj motýly – v noci jsou ukryti ve většině rostlin, které tu jsou.“

„Motýli?“ přeptal se Tristen, jako by jí nechtěl věřit. Všiml si, jak přistupuje k jedné z květin, jež rostly bezprostředně u

cesty, a zatřásla s ní. Okvětní lístky květiny se rozevřely a vylétli z ní tři modře zářící motýlci.

„Tím, že sají z květů, které vykvétají na Stromu života, přebírají i jejich záři. Dovedou tě na místo."

Tristen se díval za poletujícími stvořeními a najednou zjistil, že stojí na stezce sám. Chvíli se rozhlížel kolem, snažil se Reillu ve tmě přeci jen zahlédnout, ale už byla pryč.

Povzdychl si do ticha a zamířil za motýly, jež ho vedli dál správnou cestou a září svých křídel mírně osvětlovali pěšinu. Stále všude vládlo mrazivé ticho, které mu od strachu z Rituálu vůbec nepomáhalo, spíš naopak. Cítil neuvěřitelně tísnivý pocit, zvláštní sklíčenost. A přece šel stále dál, vstříc Stromu života.

Zdálo se mu, že jde nejméně půl hodiny, ale přesto byl na cestě jen několik málo minut. Motýli se zatřepetali kolem něj a zmizeli kdesi vysoko nad stromy. Už myslel, že nadobro zůstane pohlcen tmou, když si všiml malého zdroje světla ze směru, kam se ubírala stezka. Jako by mu stříbřitý jas dodal naději a zahnal sklíčenost. Trochu přidal do kroku a vydal se za ním. Cestou zavadil o pár květin, takže se kolem něj rozlétlo několik modře zářících motýlů. Pak se stromy rozestoupily a on před sebou spatřil Strom života.

Připadalo mu, že se v jeho nitru rozlila nová životní energie. Všechny strasti pominuly. Necítil nic než úžas a naplnění. Sestoupil z cesty ke břehu a vše kolem něj ožilo nádherně modravým světlem. Před ním se rozkládalo rozlehlé čiré jezero, které z několika směrů obrůstaly mohutné stromy, obklopené zářivými stříbřitými květinami. Na stromech samotných kvetly velké krvavě rudé květy, obrůstající mohutné kmeny; působily jako pulsující srdce každé rostliny. Listy sklánějící se nad vodou se stříbřitě leskly. Nad korunami stromů jasně zářil měsíc a zdálo se, jako by se všechny hvězdy shlukly a vytvořily kolem něj mlhavý opar.

A uprostřed celé té modré zářivé krásy rostl přímo z jezera nejstarší strom světa – Strom života. Tyčil se mnohem výš než ostatní stromy u břehu jezera. Jeho kmen byl mohutnější a pokrytý největším množstvím květin a drobounkých krystalků, které osvětlovaly okolí, a společně s nádherným rudým květem působily dojmem neutuchající energie a proudění života. Lístky se bez ustání mírně chvěly a vyzařovaly matné stříbřité světlo, podobně jako stromy ze Zahrady zázraků, jak si je Tristen pamatoval.

Něco uvnitř něj ho volalo ke Stromu. Podobný tajemný hlas v hlavě, jaký ho kdysi nabádal, aby vstoupil do Zahrady zázraků a pak se stal nositelem Světla, ho teď vedl k tomu, aby se stal Seraphem. V jeho mysli zavládl naprostý klid a vyrovnanost, jako by dosáhl podstaty svého bytí, došel až ke zdroji energie života.

Bezmyšlenkovitě sestoupil na hladinu jezera, ale neponořil se do vody. Zůstal stát na hladině a kráčel po ní až ke Stromu. Ani si neuvědomoval, že jde po vodě. Vzhlížel k vysokým korunám a zářivému květu na kmeni. Symbol Světla na řetízku začal pableskovat ve stejném rytmu, v jakém tlouklo Tristenovo srdce. Sklonil hlavu k hladině průzračného jezera a skrz vodu dohlédl až na úplné dno, prorostlé silnými kořeny Stromu života a plné jasně modrobíle zářících krystalů a květin, jejichž seskupení bylo uprostřed dna největší. Nad tímto místem se Tristen zastavil.

Listy Stromu se zachvěly, jako by cítily přítomnost Světla. Ozval se šum a když se Tristen rozhlédl kolem, viděl, jak z různých koutů lesa vystupují ke břehu lidé. Všichni se v jediném okamžiku zastavili a chytili se navzájem za ruce, aby tak ohraničili břeh jezera. Uvědomil si, že všichni shlížejí na něho. Hledal mezi jednotlivci Aeris a nalezl ji stát mezi Irvinem a Serigas. Díval se na ni. Byla pro něj jediným pevným bodem mezi všemi těmi lidmi.

Několik metrů od Tristena se na třech místech jezerní hladiny objevily bíle zářící kruhy. Z každého kruhu se začaly rýsovat dvě modře svítící linky, z nichž každá mířila k dalšímu kruhu. Když se všechny propojily, vznikl na hladině modře zářící trojúhelník s bílými kruhy jako vrcholy a on stál v jeho středu.

Z kruhů se zvedly spirály bílého světla. Tristen mezi nimi zpozoroval siluety postav. Světlo zmizelo společně se záplavou bělostných peříček. Na zářícím kruhu, který se nacházel nejblíže Stromu života, stál Yevone v tmavém zdobeném kabátu a s kouzelnickou holí v pravé ruce. Napravo od Yevonea se objevila Semiremis v bílé šněrovací vestě s prodlouženými rukávy a v dlouhé tmavé sukni. Vlasy měla zapletené do ozdobného zlatého vějíře typického pro čarodějky a v pravé ruce svírala summonerskou hůl. Nad posledním kruhem se v explozi peříček zhmotnila Reilla se skloněnou hlavou, zavřenýma očima a s rukama zkříženýma na hrudi. V okamžiku, kdy zvedla hlavu, rozpřáhla ruce a otevřela oči, se peříčka rozlétla do okolí. Stála na zářícím kruhu v bílém hábitu, vlasy spletené do copánků s páry červených a žlutobílých peříček.

Tristen na ni soustředil svou pozornost, ale ona znovu sklonila hlavu, zavřela oči a zkřížila ruce na hrudi stejně jako Semiremis a Yevone. Lidé stojící po obvodu jezera hromadně poklekli, stále držíce jeden druhého za ruce. Tristen s napětím očekával, co se bude dít, ale k jeho vlastnímu překvapení vůbec nepociťoval strach.

„Li-sais… li-sais mekres,“ pronesl Yevone zničehonic chraplavě. Tristen se za ním trochu vyplašeně ohlédl, ale vzápětí se otočil k Semiremis, která pokračovala ve stejném chraplavém tónu:

„Li-sais mekres amodes…“

„Li-sais mekres amodes di Seraph,“zašeptala i Reilla hrdelně, až z ní šel strach, a pokračovala se zavřenýma očima: „Seraph i maleke seji omena.“

„Aji na-sile de vireas denae,“ začal znovu Yevone.

„Vireas kamme na tullu am-rae.“
„Rae-si felly te nevy ka-lae,“dokončila Reilla.

„Já ukončím jeho život člověka!“ Yevone rozpřáhl ruce a pozvedl zrak k nebesům.

„Já mu věnuji nový život!“ vykřikla Semiremis a také se zahleděla k nočnímu nebi.

„A já proměním jeho duši!“ řekla Reilla s rozepjatýma rukama.

Tristen pocítil zvláštní rozechvění vycházející z vody pod ním. Zadíval se na dno jezera a sledoval, jak začaly krystaly a květy silně modrobíle pableskovat ve stejném rytmu, jako jeho Symbol Světla. Vypadalo to, jako by se probouzely k životu a snažily se sladit s jeho vlastním tlukotem srdce. Mezitím se Yevone, Semiremis i Reilla vrátili do původního postavení se skloněnou hlavou, zavřenýma očima a rukama zkříženýma na hrudi.

*„Lae fas-dye nes-nylea-felye,“*pronesli všichni tři v jednom okamžiku, znovu rozpřáhli ruce a zadívali se k nebi. Yevone se chopil kouzelnické hole a napřáhl ji k Tristenovi. Vrchol hole se rozzářil čirým bílým světlem a ze zářícího kruhu, na němž Yevone stál, se zvedlo několik bíle zářících poletujících světélek magické energie. V elipsách obkroužila Yevonea a zamířila vzhůru k vrcholu kouzelnické hole, do níž se vlila. Světlo na holi změnilo odstín na modrou. Yevone máchl holí a pravou rukou ji vyzdvihl vysoko nad hlavu. Z vrcholu vytryskla fialová změť světel, která se rozletěla vzhůru a zmizela kdesi v listoví Stromu života.

Na malý okamžik nastal klid, ale náhle jako by Strom ožil. Celý se zachvěl a ozvalo se pnutí dřeva. Listy na jeho větvích se fialově rozzářily. Několik desítek se jich oprostilo a rozletělo kamsi vysoko k nebesům, k měsíci a mlhavému hvězdnému oparu.

Strom ve svém stříbřitém nádechu opět potemněl, ale velký krvavě rudý květ na kmeni se oslnivě rozzářil – společně s dalšími stromy, které obklopovaly jezero. Vše kolem se utápělo v modravém světle. Listy Stromu života se stále chvěly a Tristen vnímal nečekaný příliv energie ve své bezprostřední blízkosti. Všiml si, že pod jeho chodidly se začal vykreslovat temně modrý obrazec. Vyplašeně se rozhlédl po čarodějích, ale ani jeden mu nevěnoval pozornost.

Obrazec složený z temně modrých linek se od Tristena rozrůstal k vrcholům původního trojúhelníku, byl složitý a Tristen nedokázal rozpoznat, co by měl představovat. Pouze v místě, kde stál, postřehl vykreslený pár křídel. Modré linky dosáhly až za původní trojúhelník a vytvořily kruhový symbol.

„Di-me lae mesire, di-me lae. Veris-si tallo nemires,“ opakovaly Semiremis s Reillou, mezitím co Yevonea obklopily modrobílé spirály prostoupené zelenavým světlem. Tristen viděl, jak zvedá nad hlavu kouzelnickou hůl se zářícím modrým vrcholem a následně jí několikrát máchl nad hladinou jezera.

Rozložitý modrý obrazec se na hladině celý rozzářil. Modrobílé krystaly a okvětní lístky se na dně u kořenů Stromu života roztříštily na malé střípečky, které zaplnily celé jezero. Tristen pocítil zvláštní malátnost. Všiml si, že Yevone, Semiremis i Reilla se na něj dívají. S hrůzou si uvědomil, co se děje. Přímo z nitra jeho těla vycházela poletující světélka. Byla ale jiná, než jaká si pamatoval vycházet z démona nebo okřídleného lva, nebyla zabarvená nebo zkalená, nýbrž naprosto čistá, zářící silným bílým světlem. Nechápal, co se děje. Znamená to snad, že umírá a zbavuje se tím své lidské

podoby? Netrvalo dlouho a klesl na kolena. Kolem něho poletovala vzduchem změť zářících světélek jeho vlastní duše. Cítil, jak slábne. Je snad smrt taková? Slyšel další pronášená slova, kterým nerozuměl.

„Veritas, veritas. Ke tallo surni-es dye-faes,“ pronesli všichni tři, znovu rozpřáhli ruce a zadívali se k nebi. Semiremis se chopila summonerské hole. Z bílého kruhu pod jejími chodidly se vznesly čtyři bílé bubliny se zlatě žhnoucí magickou energií. Rozplynuly se do prostoru kolem Semiremis, která vstřebala energii do hole. Rozmáchla se a z hole vylétlo několik zlatých světel magické energie, které vytvořily rozlehlý kruhový obrazec u summonerčiných nohou. Z pěti zářících magických symbolů na obrazci se zdvihla světla, která pospolu zamířila vzhůru k nebi, přímo k měsíci a rozčísla hvězdný prach, který byl na nebi seskupen.

Obloha se rozzářila a opět potemněla. Semiremis pokračovala v summonerském tanci, při němž vyvolávala energii ze střípečků, které zaplňovaly jezero. Každý modře zářící krystal vylétával z vod jezera a mířil vzduchem vzhůru. Nad hladinou se vznášely stovky drobných zářících střípků, které Semiremis přeměňovala v modrá poletující světélka energie.

Tristen klečel, téměř zbaven veškerých sil, a sledoval Semiremis. Vypadala nádherně, summonerskou hůl pozvednutou nad hlavou a druhou ruku napřímenou do strany, tančila mezi tou modře pableskující změtí energie. Uvědomil si, že se teď Reilla pokusí vyvolat jeho duši. Sledoval svou bíle zářící energii, jak se proplétá mezi změtí modré energie Stromu života – energie, která ho oživí jako Serapha. Několik desítek světel modré energie zamířilo k Reille, která jen rozpřáhla ruce a čekala, co se bude dít. Světélka kolem ní chvíli kroužila a nakonec se vlila do jejího těla. Tristen viděl, jak se pod přívalem tak obrovského množství energie zachvěla. Otevřela oči a zadívala se na něj. Ve tváři se jí mihl uklidňující úsměv.

Vykročila k němu. Její bílý hábit se rozplynul v několika peříčkách a ona zamířila k Tristenovi oděná ve světlounce růžovém hávu, na jehož zadní straně byl vyšit pár bílých křídel.

Semiremis dokončila tanec a společně s Yevoneem poklekli. Reilla se zastavila nad Tristenem, který klečel schoulený na hladině jezera. Zadíval se na ni. Její čelo bylo ozdobeno čtyřmi malými kruhovými krystalky táhnoucími se svisle od kořene nosu vzhůru. Oční víčka nesly růžové stíny. Ona sama vypadala jako anděl. Mírně se usmála a vzala jeho tvář do dlaní. Z křišťálového náramku na její ruce cítil mrazivou energii. Nedokázal vzdorovat a podrobil se. Zavřel oči a odevzdal se Reille. Sklonila se k němu a věnovala mu hluboký polibek.

Nejdříve necítil naprosto nic, ale přesto po chvíli zaznamenal něco zvláštního, neznámého. Doširoka rozevřel oči. Viděl, jak se modré paprsky energie přelévají z Reillina těla do jeho. Cítil příval síly. Ten ale vzápětí vyprchal a proměnil se v cosi jiného. Něco se v jeho nitru pohnulo. V okamžiku, kdy do jeho těla Reilla přenesla veškerou energii Stromu života, kterou v sobě měla, ucukla leknutím. Tristen se složil na hladinu. Přidušeně vyjekl bolestí. Viděla, jak se schoulil v křečích a nechápala, co se děje. Pod Tristenem se rozzářil symbol křídel a všechny stromy v okolí jezera se prudce zatřpytily.

Rychle sípavě dýchal. Bolest se rozrůstala od srdce do celého jeho těla. Snažil se bojovat, ale nedokázal to. Byl příliš zesláblý. Klečel na hladině a jeho tělem škubaly křeče. Náhle pocítil, že se cosi dere z jeho hrudi na povrch, něco z jeho rychle bušícího srdce. S posledním vypětím sil si položil dlaně nad srdce. Jako by chtěl zabránit v úniku tomu, co se dralo skrze jeho tělo ven.

Bolest se stupňovala. Několikrát vyjekl a tvář se mu zkřivila. Pak ale začalo skrz prsty na hrudi prosvítat ostré bílé světlo. Neudržel to, co se snažilo dostat ven. Z hrudi začala

vystupovat další bílá poletující světélka. Celé Tristenovo tělo se rozzářilo bílým světlem a neuvěřitelná síla ho téměř vyzdvihla na nohy. Rozpřáhl ruce a s posledním výkřikem bolesti se ze srdce ven prodrala jeho duše i Světlo. Tristenovo tělo bezvládně dopadlo na hladinu.

Všechny stromy kolem jezera potemněly. Nastala tma. Uprostřed všeobjímající noci zářilo jediné jasné světlo. Reilla těžce, vystrašeně vdechla. Kousek před ní se vznášela čirá, bíle zářící Tristenova duše. Cítila, jak jí po tváři stéká slza. Nedokázala nic udělat, ani nevěděla, co by udělat měla. Zoufale se zahleděla na Semiremis. Čarodějka zdrceně shlížela na Tristenovo mrtvé tělo, stejně jako Yevone. Nastal klid a ticho. Nikdo nevěděl, co se bude dít. Reilla se ochromeně dívala na duši, tu malou »věc« připomínající nádherný jemný krystal, která planula neuvěřitelně silnou bílou září energie Světla, jež se tyčila přímo uprostřed duše. Nad jezerem stále poletovala modrá světélka ze Stromu života, z nichž se vyplétla bílá světélka z Tristenova těla a zamířila zpátky k duši a Světlu. Chvíli poletovala a mihla se kolem Reilly, než se zastavila u duše.

Noční tmu zpřetrhalo další světlo. Odkudsi ze seskupení hvězd se k jezeru snesly zlatavé paprsky hřejivého světla. Dotkly se jezerní hladiny a ozářily Tristenovo bezvládné tělo, na které se pomalu sneslo několik fialových lístků ze Stromu života; těch lístků, jež předtím poslal Yevone k nebesům. Při doteku se vpily do Tristenova těla a v několika okamžicích se z jeho rukou, hrudi i nohou zvedla slabounká fialová vlákna, která zamířila k duši a propojila se s ní.

Tristen pomalu otevřel oči a nadechl se. Bolest byla pryč. Zadíval se na silně zářící zdroj světla a uvědomil si, že sleduje vlastní duši a Světlo. Nebe nad ním se rozestoupilo a on na okamžik mohl zahlédnout to, co nikdo jiný nemohl, a uslyšet hlas, který nikdo jiný neslyšel. Světlo dopadající z nebe zesláblo a k jezeru se snášelo stvoření s křídly – Seraph.

Okolím se rozlehl úžas. Reilla, Semiremis i Yevone němě zírali na tvora. Přízrak s podivuhodně lesklou, až téměř průsvitnou kůží a s křídly složenými z malých světélek, se snesl nad Tristena. Zdálo se mu, jako by tělo anděla tvořila pouze energie a světlo, a viděl, že jeho tvář nemá žádný výraz. Až když byl anděl docela u něj, zpozoroval, jak se na prázdné tváři rýsuje jeho vlastní obličej. Připadalo mu, jako by se díval do zrcadla a sledoval v něm svůj obraz. Navzdory tomu všemu ale nepociťoval strach. Snažil se anděla dotknout, ale nedosáhl k němu.

Křídla rozčísla vzduch a Seraph se vznesl o něco výš. Zbylá světélka ze Stromu života přilétla k němu a smísila se s jeho tělem. Anděl na chvíli zazářil modravým světlem, ale vrátil se do původní podoby. Zamířil k Tristenově duši a v záblesku energie Světla se s ní propojil. Když světlo opadlo, Tristenova duše vyhlížela podobně jako předtím, ale byla ozdobena andělskými křídly. Tristen cítil přísun nové, cizí energie. Znovu začal zhluboka dýchat, ale už necítil bolest. Fialová vlákna vystupující z jeho těla si přitáhla zpátky duši se Světlem a energií Seraphа. Duše pronikla zpátky do těla společně se všemi poletujícími světélky, která z něho předtím vystoupila.

Už necítil vyčerpání ani bolest. Jako by Rituál vůbec neproběhl. Všechna jeho síla byla zpátky. Opatrně vstal a zadíval se k nebesům. Na jeho zádech se rozepjala krásná zářící křídla složená ze světélek, ale během několika okamžiků zmizela. Symbol Světla, který po celou dobu Rituálu jasně pableskoval, zhasl ve chvíli, kdy se paprsky sestupující z nebes vytratily. Rozložitý modrý obrazec na hladině jezera se rozplynul a kmeny stromů se opět mírně rozzářily v rudé a modrobílé barvě jejich květů.

Nastal klid. Tristen stál na hladině a zíral do prázdna, jako by tomu, co se stalo, stále nedokázal uvěřit. Už je Seraphem? Zdálo se mu to všechno tak rychlé… Cítil se pořád stejně. Obrátil svou pozornost k Reille, která se dojatě usmívala. Pak

se otočil ke břehu a mezi stojícími lidmi nalezl Aeris. Nedokázal ale na tu dálku rozpoznat výraz její tváře.

Pocítil mírnou slabost. Lehce se přikrčil. Všiml si, že Reilla zpozorněla. I Yevone se Semiremis k němu přistoupili blíž. Cítil zvláštní pnutí na zádech nad lopatkami.

„Tristene, děje se něco?“ slyšel už jakoby z dáli mluvit Semiremis. V nové záplavě bolesti se zhroutil na hladinu. Poslední, co dokázal vnímat, bylo, že ho Rakesh zvedá mohutnými tlapami do náručí a odnáší za panujícího rozruchu pryč.

„Yevonee, co se stalo?!“ vykřikovala Semiremis rozrušeně. Následovala Yevonea a Rakeshe, který nesl Tristena, jednou z chodeb v domě pro cvičení složitější magie.

„Odnes ho do pokoje na konci chodby, dveře vlevo,“ řekl Rakeshovi a zastavil Semiremis uprostřed chodby, zatímco liotaur pokračoval dál. Reilla s Irvinem je právě zběsile dobíhali.

„Tak řekneš mi už konečně, co se děje?!“ zuřila Semiremis, kterou lomcoval strach o Tristena.

„Nejdříve se uklidni. Bude v pořádku. S touhle komplikací jsem počítal,“ snažil se Yevone.

„Jo, tak počítal?! A to ses neuráčil mě na tuto »komplikaci« upozornit předem?! Řekni mi, co se teď děje s mým synem!!!“

„Přeměňuje se!“ vmísila se Reilla udýchaně, když se společně s Irvinem zastavila kousek od nich.

„Správně,“ potvrdil Yevone. „Rituál samotný je pouze přenesení energie Serapha do těla. To, co se děje teď, je druhotný jev. Mluvil jsem o tom už dopoledne v chrámu… Dochází k jeho fyzické přeměně. Budou mu růst křídla. Jen jsem nečekal, že začnou růst tak brzy po Rituálu.“

„Ale… tvrdil jsi, že bude v pořádku?“ čarodějka znovu znervózněla.

„Ano, bude. Ale to, co mu teď bude působit největší bolest, je právě to, že mu budou růst. Budeme mu muset pomoct,

protože křídla rostou uvnitř jeho těla a my je musíme dostat ven.“

„Yevonee, tím jsi mě neuklidnil!“ zavrtěla hlavou se zoufalým výrazem ve tváři. V tu chvíli se chodbou rozlehl bolestný sten. Všichni se rozběhli k pokoji a vtrhli dovnitř. Rakesh právě Tristena pokládal na postel u stěny. Reilla si vyděšeně přiložila ruce k ústům a vytřeštila oči. I ostatní se zarazili. Tristen ležel na boku na posteli, tvář měl neuvěřitelně zsinalou a zbrocenou potem, vlasy šedobílé a oči tmavé a kalné. Třásl se a sípavě oddechoval.

„Bože můj…!“ zašeptala Semiremis hrůzou.

„Přeměna probíhá rychleji, než jsem čekal,“ poznamenal Yevone, který si snažil udržet čistou mysl a rychle přemýšlel, co dělat.

„Co… chceš udělat?“ polkla Reilla nervózně a obrátila se k Yevoneovi.

„Rakeshi,“ kývl Yevone na liotaura a přistoupil k němu. „Obraťho, ať leží na břiše.“

Mezitím, co Rakesh Tristena trochu nemotorně obracel, Yevone si svlékl těžký zdobený kabát a odložil i kouzelnickou hůl.

„Reillo, můžeš mi pomoci?“ obrátil se k ní. „Svlékni mu košili.“

Pomalu ho vysvlékla a snažila se, aby ho to co nejméně bolelo. Naskytl se jim pohled na obnažená záda. Pod sinalou kůží bylo jasně vidět, jak cosi vyrůstá z míst nad lopatkami.

„Co to…?“ zamračil se Irvin při pohledu na malou kostěnou osu křídel.

„Nevím přesně, jak a z čeho ta křídla rostou, ale řekl bych, že jsou nějak připevněna k lopatkám a klíčním kostem.“

„Jako by mu rostl další pár… končetin…“ odtušila Reilla.

„Správně. Budou tak i fungovat… Teď z toho dalšího páru lopatek, který je nad původními, rostou křídla. Prozatím jsou

docela malá, ale už tak se kůže při takovém tlaku nebezpečně napíná.“

„Co se mi tím snažíš naznačit? Chceš mu rozříznout záda?! To je ta komplikace, o které ses mi nechtěl zmínit?!“ panikařila Semiremis.

„Musíme rozříznout kůži. Křídla jsou propojena se svalstvem jen u lopatek, zbytek, který je volný, musíme dostat ven…“ Viděl Semiremidin nesouhlasný výraz a zároveň strach. „Když to neuděláme teď, křídla narostou a roztrhnou ho!“

Semiremis cloumal strach i sebeobviňování z toho, že dopustila, aby byl Rituál vůbec proveden. Jak ráda by jen Tristenovu bolest převzala na sebe, aby netrpěl.

„Jestli to musí být, tak to udělej. Ale udělej to rychle, ať netrpí!“ vyhrkla, když viděla sípajícího a sténajícího Tristena, jak se bezmocně utápí v bolestech.

„Dobře,“ spustil Yevone. „Irvine, rychle doběhni pro nůž; musí být delší a úzký… Reillo, ty přines nějaké kusy látek, které by mohly dobře nasát krev, a misky s vodou.“

„Semiremis,“ vydechl Tristen a natáhl k ní ruku. Přiklekla u něj a vzala ho za ni. Starostlivě se na něj zadívala.

„Co se se mnou děje?“ zeptal se tiše. Semiremis se otočila na Yevonea, jako by žádala o dovolení, zda má Tristenovu otázku zodpovědět.

„Dochází k přeměně tvého těla,“ řekla nakonec. „Rostou ti křídla.“

„Cítím je v sobě… Bolí to,“ zkřivil obličej v další vlně bolesti.

„K čertu, kde jsou?!“ vztekal se Yevone a přecházel po pokoji, očekávaje Reillu a Irvina.

„Budeme ti muset rozříznout kůži na zádech,“ řekla těžce, snažíc se potlačit veškeré emoce.

„Já vím… Udělejte to,“ odpověděl smířeně. Uviděl Serigas stojící na prahu dveří a pousmál se na ni. Pokusila se o úsměv,

ale při pohledu na něj se jí to nedařilo. Pak ji ale Irvin odstrčil ode dveří a vběhl dovnitř, Reilla v závěsu za ním.

„To je dost!“ poznamenal Yevone nervózně.

„Semiremis,“ Tristen znovu upoutal její pozornost, která se na chvíli zaměřila na příchozí. „Jestli sem přijde Aeris, nepouštěj ji dovnitř. Nechci, aby mě takhle viděla.“

„Dobře,“ přikývla po chvíli a pustila Tristenovu ruku.

„Potřebovala bych, abyste s Rakeshem hlídali na chodbě,“ promluvila čarodějka šeptem k Serigas. „Tristen nechce, aby ho Aeris v tomhle stavu viděla.“

„Po Rituálu mi zmizela v davu, ale myslím, že tu bude každou chvílí,“ oznámila Serigas.

„Jestli přijde, zadržíme ji,“ prohlásil Rakesh. „Spolehni se.“

„Dobře,“ přikývla Semiremis. Vklouzla zpátky do pokoje a zavřela za sebou dveře.

„Mám o něj strach,“ přiznala Serigas tiše, když osaměli. Bylo to jako malý vzdech do prázdna. Liotaur její obavy nijak nekomentoval. Vypadal klidně a vyrovnaně a cosi si sám pro sebe bručel.

Tristen ležel na posteli, ochromený záplavou stále sílící bolesti. Doufal, že znovu upadne do bezvědomí a vše překlene spánkem, ale pořád byl plně při vědomí. Nezbývalo, než odolávat pocitu, že ho bolest roztrhne.

„Je nejvyšší čas!“ opakovala Reilla rozrušeně. Obrys složených křídel už byl patrný po celé délce Tristenových zad.

„Neměli bychom použít uspávací kouzlo?“ poznamenal Irvin.

„Ne,“ zavrtěl Yevone hlavou a vzal dlouhý nůž pevně do ruky. „Rituál je vlastně také kouzlo a já nechci narušit jedno kouzlo druhým. Buď omdlí, nebo to bude muset vydržet.“

Reilla přiklekla k Tristenovi. Misky s vodou a látky na nasátí krve si položila vedle sebe. Vzala ho za ruku a tiše řekla:

„Drž mě za ruku. Já vím, že to bude bolet, ale vydrž to! Uvolni se a nesnaž se nijak zatínat svaly na zádech, ano?“

Položila Tristenovu hlavu na kožešinové pokrývky a pohladila ho po vlasech, které zatím dočista zbělaly. Zavřel oči; už ne černé s tmavým zkaleným bělmem, ale sytě modré, jako by v nich plápolal magický oheň.

„Co se s ním děje?“ vychrlila Aeris, jakmile dorazila k Serigas a Rakeshovi, pár okamžiků po tom, co Semiremis zmizela v pokoji.

„Bude v pořádku…“ začala Serigas mírně.

„Chci ho vidět!“ přerušila ji okamžitě.

„Teď to nejde, princezno!“ ozval se mohutný liotaur. „Věř mi, že teď bys ho opravdu nechtěla vidět.“

„Proč?! Já…“ začala, ale vzápětí byla přerušena.

„Vrať se do pokoje! Až bude po všem, zavoláme tě,“ Serigas začínala být netrpělivá.

„Ale…“ pokoušela se princezna.

„Žádné »ale«!“ zvedla Serigas výhružně ukazováček.

„Proč mi nechcete říct, co se s ním děje?!“

„Dobře… Přeměňuje se v Serapha a prostě…“ začala pomalu, ale Rakesh bez okolků vyřkl pravdu: „Rostou mu křídla. Je to to, co jsi chtěla slyšet?!“

„Cože?!“ zhrozila se a už chtěla vtrhnout dovnitř. „Chci být u něho! Určitě mě potřebuje.“ Rakesh ji ale včas zadržel mohutnými tlapami a strhl ji zpátky.

„Ne, věř, že ne!“ zabručel a postavil ji znovu na podlahu. „Teď bys mu nijak nedokázala pomoci, spíš naopak.“

„Určitě by chtěl, abych byla s ním!“ protestovala Aeris a znovu si to namířila ke dveřím. Přesto byl Rakesh rychlejší a opět ji strhl zpátky.

„Ne, nechtěl! Poslouchej mě!“ zavrčel poněkud rozzuřeně. „Tristen si přál, abys za ním nechodila! Jasné?! Nechce tě tam!“

Aeris na mohutného liotaura zírala a nechtěla věřit tomu, co jí právě oznámil. Otočila se tázavě na Serigas, která se konejšivě pousmála:

„Mluví pravdu. Ale neber to nijak osobně. Vidíš? Ani já v tom pokoji nejsem.“

„To, že mě nechce vidět, vám řekla Semiremis, že ano? To ona nechce, abych s ním mohla být!“ zamračila se Aeris.

„Ne, tak to není! Semiremis by neměla důvod si něco takového vymýšlet,“ namítala, když se najednou z pokoje ozvaly další steny, jak Tristenovi rozřezávali kůži. Aeris nedokázala pochopit, že ji teď nechce mít u sebe. Potřeboval ji přece tehdy ve Skalní věži, když se vrátil poraněný po střetnutí s okřídleným lvem. Proč by ji neměl potřebovat teď?

Za několik minut ale vše ustalo a rozhostil se naprostý klid a ticho. Rakesh i Serigas se na to podezřelé zlověstné ticho na chvíli soustředili a rozhlédli se chodbou. Aeris rychle využila jejich nepozornosti a zase se rozeběhla k pokoji. Vtrhla dveřmi dovnitř a téměř vrazila do Semiremis. Všichni stáli u lůžka, dívali se na Tristena, ale nečekaný příchod Aeris obrátil jejich pozornost na ni.

Zastavila se a zadívala se na člověka ležícího na posteli; pokud tvora mohla ještě vůbec nazvat člověkem. Zsinalá kůže zbrocená potem, sněhobílé vlasy a cosi, co připomínalo nedorostlá chmýřím pokrytá křídla, vystupující z jeho zad. Takový výjev ji zaskočil. Nebýt Symbolu Světla, který měl Seraph u krku, nedokázala by Tristena vůbec poznat. Ustoupila o pár kroků. Tristen mírně otevřel oči planoucí temně modrým plamenem a zadíval se na Aeris. Zdálo se, jako by k ní chtěl natáhnout ruku, ale potom uviděl v její tváři vepsaný strach z jeho zevnějšku a neudělal nic. Bál se, že přesně tohle se stane, pokud ho uvidí.

Udělala pár dalších kroků zpět s tím strnulým, vystrašeným výrazem ve tváři a skácela se k zemi.

„Čím dál tím lepší,“ poznamenal Irvin a zvedl omdlelou princeznu z podlahy.

„Polož ji sem,“ ukázala Reilla na druhou postel v pokoji, která stála pod oknem.

„Říkali jsme jí, aby nechodila dovnitř, ale nedala se zadržet," pokrčila Serigas rameny, když s liotaurem vstoupili. „Jak mu je?" šeptla vzápětí čarodějce. Semiremis se na ni klidně pousmála a pokývala hlavou.

„Myslím, že už je vše za námi," oddychla si Reilla, ještě stále oděná v šatech z Rituálu.

„Yevonee, mám zvláštní pocit," zavrčel liotaur tiše.

„Co se děje?"

„Když jsme stáli na chodbě, tak… Hm… Nevím, jak ti to přesně popsat, ale… něco se blíží," řekl významným tónem. Na okamžik nastalo ticho, kdy každý přemýšlel nad tím, co by se mohlo blížit.

„Přicházejí," zachraptěl Tristen tiše, jakoby ze spánku. Upoutal pozornost ostatních. Navzájem se zadívali jeden na druhého, než si k němu Semiremis přiklekla.

„Kdo přichází?" zeptala se.

„Démoni Neheiah," odpověděl s námahou a zahnal tím veškeré pochyby.

„Neheiah? Co to, k čertu, je?" zeptala se Serigas znepokojeně, když spatřila ve tvářích ostatních obavy.

„Démon, který má moc nad životem. Přináší soužení hlavně nemocným nebo slabým," odpověděl Yevone a zadíval se na znaveného Tristena ležícího na posteli.

„Bude se ho snažit oslabit," dodal Irvin, „a pochopitelně může zranit i jiné lidi."

Nočním tichem se rozlehlo dunění poplašného zvonu, který visel na jednom z domů u náměstí. Zvonění se rozléhalo lesem velmi dlouho a v pravidelných intervalech se opakovalo. Bylo protkáno vzdálenými, vyplašenými výkřiky lidí, kteří se vyděšeně proplétali ulicemi města. Ženy se s dětmi skrývaly v domcích, zatímco muži se připravovali k souboji s blížícím se nebezpečím.

„Kolik jich může být?“ svraštila Reilla obočí obavami. Zadívala se z okna, ale skrz kmeny stromů viděla ze vzdáleného náměstí jen málo.

„Tři,“ odpověděla Semiremis pomalu. Její tvář byla zkřivena soustředěním, oči měla zavřené a její dlaně mírně pableskovaly bílým světlem kouzla. „Jsou tu i lidé… a skřeti… něco okolo stovky, možná dvou. Už jsou skoro u vesnice… Ty tři démony ale nedokážu zachytit.“ Otevřela oči a zadívala se na Yevonea, jako by čekala na jeho rozhodnutí.

„Nevím, jak zničit démony, ale nejdříve se vypořádáme s těmi skřety!“ rozhodl jasně a dodal: „Musím se vrátit k chrámu.“

„Jdeme s tebou!“ ozval se Irvin a obrátil se k ostatním. Yevone uznale přikývl:

„Dobře. Každá pomoc se bude hodit… Rakeshi, prosím, zůstaň tu a chraň Tristena s Aeris.“

Liotaur bručivě souhlasil. Neměl sice po ruce halapartnu, ale s několika skřety si dokáže poradit i bez ní…

Yevone a Semiremis doběhli na náměstí, v rukou magické hole. Doufali, že dorazí dříve, než začne boj, ale nestihli to. Někteří lidé začínali panikařit, když viděli, jak se skřeti z uliček snaží prorazit do středu náměstí. Ale zatím nepřátelé i přes velkou neorganizovanost obrany obyvatel naráželi na tvrdý odpor. Ze schodiště chrámu sesílali svá smrtící kouzla členové Rady.

„Musíme se dostat ke schodišti! Tam budeme mít lepší rozhled pro sesílání kouzel!“ vykřikl Yevone, aby překřičel zvuky boje.

Mezitím, co se kouzlem přenesli na schodiště chrámu, Serigas, Irvin a Reilla zabočili do jedné z postranních uliček vedoucích k bráně vesnice. Probíhali temnou uličkou poblíž lesa, jejíž levou stranu lemovaly nízké domky.

„Co chcete dělat? Tři proti stovce?“ naříkala Serigas a připravovala si luk a šípy, které spěšně vzala ze svého pokoje, než vyběhli z domu.

„Opravím tě. Proti dvěma stovkám,“ zastavil Irvin tiše Serigas i Reillu a obě je natlačil za roh jednoho z domů, kde se přikrčili. Právě včas, aby se vyhnuli pozornosti jedné z větších skupin temných postav v pláštích a brněních, které mířily uličkou opačným směrem – k lesu, k domu, kde se právě nalézal Tristen, Aeris a Rakesh.

„Počkat… Tohle nebyli skřeti, že ne?“ zamračila se Serigas, když je vojáci minuli.

„Ne,“ souhlasila po chvíli Reilla, tiše přitisknutá u zdi, „tohle jsou normální vojáci.“

„Vojáci… a skřeti současně? To nejde dohromady…“ začal Irvin, ale Serigas byla rychlejší:

„Ty znaky na pláštích.“ Zamžourala do tmy a pak překvapeně vyjekla: „To jsou znaky Východního království!“

„Co by ale dělali tady?“ zavrtěl Irvin hlavou.

„Přemýšlej!“ zamračila se Serigas nad jeho nechápavostí. „Artemisia si přece chce podrobit celé Východní království.“

„Jsou to zběhové,“ zamračila se Reilla. „Určitě si jdou pro Tristena!“ Vyběhla ze svého úkrytu, i když se ji Irvin snažil zadržet:

„Ne! Reillo, ne!“ Ale to už stála uprostřed uličky, nad dlaní své pravé ruky třímajíc modře zářící světelnou kouli.

„Hej! Vy!“ úspěšně na sebe strhla pozornost. Vojáci se zastavili a obrátili se za hlasem. Bylo to ale to poslední, co stihli udělat. Reilla na ně seslala několik výbojů blesků. O pár chvil později zbylo na zemi jen několik hromádek popela a zkroucené kusy brnění.

„Moc hezké, Reillo. Někdy mi ale vážně nahániš strach,“ prohlásil Irvin, když se odvážil vylézt ze svého úkrytu.

Náhle z ničeho nic nastalo neuvěřitelné ticho a bezvětří. Jako by se vzduch ve svém nekonečném proudění zastavil a

rozhostil se naprostý klid. Vše kolem nich se rozpilo do neurčitých barev, jako by byli pod vlivem nějakého jedu, který právě začal působit.

„Co se to děje? Reillo!“ zeptala se Serigas, ale Reille se zdálo, jako by ji slyšela z ohromné dálky. Zaplavil ji chlad. Chlad, který jí pronikl až do morku kostí. Zalapala po dechu a pomalu se otočila. Za sebou ucítila pohyb. Nedokázala na nic pořádně zaostřit, ale pak temnotu proťal pár temně zelených očí, které hleděly přímo na ni. Pocítila neuvěřitelnou ztrátu energie, jako by na místě zestárla o padesát let. Snažila se soustředit na bytost, která jí způsobovala taková duševní muka. Zablesklo se cosi bílého a ona poznala, že jsou to obrovské zuby. Oči se jí rozšířily hrůzou, když se skrze ni a nad její hlavou mihlo cosi temně modrého, v noci téměř neviditelného. Přehnalo se to kolem a ona rozpoznala svištění vzduchu proplétajícího se kolem blanitých křídel.

A najednou bylo všechno pryč. Znovu stála na ulici a Irvin se Serigas se na ni překvapeně dívali. Rychle se rozdýchala a otočila se za mizejícím přízrakem. V tu chvíli jí blesklo hlavou, co to bylo za bytost.

„Neheiah,“ vydechla.

„Cože?!“ vyjekl Irvin nechápavě a nevěřícně a začal se zběsile rozhlížet kolem.

„Démon!“ vykřikla Reilla a rozrušením začala poskakovat na místě, cítíc, že její energie se obnovila. „Proto je Semiremis nemohla najít nebo zachytit. Nejsou vidět! Jen z bezprostřední blízkosti!“

Znovu se vesnicí rozlehlo řinčení zbraní, ale tentokrát mnohem intenzivnější než předtím. Jako by skřeti dokázali prorazit obranu a probojovávali se do nitra vesnice.

„Myslím, že bychom se měli jít podívat na náměstí,“ navrhla Seri-gas nejistě.

Rakesh rozrušeně přešlapoval po pokoji a cosi si pro sebe bručel. Sžíralo ho vědomí, že se zdržuje mimo boj. Vždycky se

téměř po hlavě vrhal do bitek a teď musí stát stranou. Připadal si v roli »hlídače« naprosto neužitečný.

Tristen se pohnul. Pomalu otevřel oči a mžouravě se rozhlédl po pokoji. Téměř se zavřenýma očima se snažil posadit, ale neměl ještě dost sil a jediné čeho docílil bylo, že sklouzl z postele a zůstal klečet na podlaze.

Rakesh k němu přikročil a pomohl mu postavit se na stále vratké nohy. Když se jakž takž narovnal, pocítil na zádech nezvyklou zátěž. Chtěl se zeptat Rakeshe, co se stalo, ale nemusel. Na stěně před ním bylo upevněno velké zdobené zrcadlo, ve kterém spatřil svůj odraz. Uvědomil si, že zhruba před jednou či dvěma hodinami podstoupil Rituál Světla. Už není člověk, je Seraph a jeho zevnějšek mu to jen potvrzoval. Jeho vlasy nebyly hnědé, jak si je pamatoval, ale sněhově bílé. Oči sice už byly stejně modré, jaké míval, ale výraz v nich i v celé tváři působil mnohem ztrápenějším a přestárlejším dojmem – jako by ho Rituál učinil starším, než by měl fyzicky být. A na zádech? Ještě stále cítil zvláštní napětí u ramen a mezi lopatkami. Silou vůle se snažil pohnout jednou z těch cizích »věcí« na zádech a bylo to snazší, než předpokládal – jako by hýbal dalším párem rukou. Sledoval tu změť bílých peříček, která tvořila křídla, ale neodvažoval se je roztáhnout do plné šíře. Viděl z nich jen kousek, ale i to mu stačilo a znovu je složil na zádech.

„Jaké to je?“ zeptal se Rakesh opatrně.

„Nedokážu to dost dobře popsat,“ odpověděl tiše a možná i trochu sklesle. „Jak by bylo tobě, kdyby ti během hodiny narostla křídla… Je to jako mít další pár rukou.“

S téměř až znechuceným výrazem se odvrátil od svého odrazu a otočil se k posteli, kde ležela Aeris. Výraz v jeho tváři zněžněl.

„Omdlela,“ zodpověděl Rakesh jeho nevyřčenou otázku.

„Vzpomínám si…“ řekl tiše a vybavil si její vyděšený a zároveň lítostivý výraz, když ho viděla s křídly. Teď ale

naprosto klidně ležela na posteli a tiše oddychovala. Přiklekl k ní a vzal ji za ruku, kterou měla volně položenou na druhé, spočívající na pase. Naklonil se k ní a vtiskl jí na tvář polibek. Trochu se pohnula, ale oči neotevřela.

Znovu se napřímil a při pohledu z okna si uvědomil, že se něco děje. Vzpomněl si, jak v polospánku mluvil o příchodu démonů Neheiah.

„Rakeshi, co se děje venku?“ zeptal se, očekávaje přesně takovou odpověď, jakou dostal:

„Tři démoni Neheiah a několik dalších desítek skřetů i lidí… Všichni jsou u chrámu a bojují; i Semiremis a Serigas.“

„Takže Artemisia musí být někde poblíž…“ zamyslel se Tristen, ale Rakesh mu jeho domněnku vyvrátil:

„Myslím, že spíš poslala Bllixe. Sama by určitě tolik neriskovala.“

„Máš pravdu,“ souhlasil po chvíli. „Ale ti démoni jsou tady kvůli mně. Neheiah – démon, který má moc nad zdravím a životem nemocných nebo slabých.“ Na chvíli ztichl, jako by uvažoval o nějakém důležitém rozhodnutí.

„Musím je zničit sám,“ řekl rozhodně, ale tiše.

„Ale ty *jsi* slabý!!!“ zahřměl Rakesh. „A navíc, nesmíš nikoho zabít!“

„Nikdo jiný se jim postavit nemůže! A ti démoni chtějí zabít mě, jenom mě! Artemisia mě chce buď převést na svou stranu, nebo zabít, takže se jí to buď povede, nebo se ubráním!“

„Chceš se jim postavit?!“ zeptal se Rakesh s nemalou dávkou obdivu v hlase.

„Ano!“ řekl rychle a rozhodně.

„A jak?“ pozvedl Rakesh své huňaté obočí. Tristena tím na chvíli zaskočil. „U náměstí a v ulicích zuří boj. Jak se chceš postavit démonům, kteří létají a kteří na tebe musí zaútočit jako první? To tě spíš zabije jeden ze skřetů.“

„Ale…“ zamyslel se Tristen a za okamžik dodal: „Já přece umřít nemůžu. Zabít mě může jen Artemisia.“

„Zabít tě může Temnota. A démoni jsou ve službách Temnoty!“ vyvrátil jeho domněnky.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Stačí, když se nenechám ovládnout. Už jednou jsem to dokázal a jednoho z nich přeměnil na energii. I když to byl jen Allaiah a byl jen jeden, dokázal jsem to, a to jsem byl člověk!“

„Proč si to nenecháš rozmluvit?!“ zamračil se liotaur.

„Protože mě čekají horší věci než pár démonů a já se nemůžu pořád schovávat za jiné, kteří jsou ochotni mě chránit. Teď jsem Seraph, já musím bojovat! Ty jsi válečník, Rakeshi, jsi liotaur, měl bys to chápat! Nebo už snad neznáš čest a hrdost vašeho druhu?!“

Liotaur se po Tristenovi rozzuřeně ohnal, ale on včas uhnul. Zastavil se o zeď a zlostně se na Tristena otočil:

„Nikdy si žádný člověk, ani nadčlověk jako ty, nesmí a nebude brát do úst čest a hrdost našeho národa! Ty o něm totiž vůbec nic nevíš!!! A jestli si myslíš, že to, že sám dokážeš porazit tři démony, z tebe udělá hrdinu, tak neudělá! Jen se po hlavě přihlouple ženeš do náruče smrti, nebo hůř – Temnoty! O tom, že se nesmíš věčně schovávat máš pravdu, ale teď není vhodná doba přestat se schovávat. Rozumíš tomu?“

„Ale já to nechci udělat proto, abych byl hrdina. Chci to udělat, protože démoni jsou tady kvůli mně a lidé budou umírat kvůli mně! A je mi jedno, co budeš říkat!!!“ rozzuřil se Tristen. Rakesh ještě chvíli nabručeně funěl a vrčel, ale nakonec se uklidnil.

„Tak co chceš dělat?“ zeptal se neochotně.

„Potřebuju se dostat na místo, odkud bych měl dostatečný rozhled.“

„Nejlepší je nejspíš na vrcholku chrámu,“ odpověděl mu Rakesh.

„A jak se tam dostanu?“ zeptal se.

„Za současné situace jen pomocí přemisťovacího kouzla… Přenesu tě tam, když tak prahneš po tom stát se potravou démonů," zamračil se Rakesh pochmurně.

„O tom si promluvíme, až je dostanu," zašklebil se Tristen v odpověď.

Rakesh znovu zabručel a ustoupil kousek dál od Tristena. Svižně máchl rukou před sebe, téměř se dotkl prsty svého čela, a pak ruku napřímil na Tristena. Viděl pableskující magickou energii v liotaurově dlani, ale to už jej zalilo bílé světlo a unášelo ho pryč.

Záře se vytratila a liotaur shlížel do překvapené tváře Aeris, která se právě probudila. Uvědomil si, že ona neví vůbec nic o tom, co se teď děje. Všechno zaspala.

„Co to bylo za světlo?" zeptala se, ještě značně ospalá.

„Na vesnici útočí skřeti a démoni. Tristen s nimi šel bojovat, poslal jsem ho pryč kouzlem," odpověděl rychle a bez okolků. Aeris na něj několik vteřin zírala a opakovala si nevěřícně to, co jí řekl. Rakesh si uvědomil, že jeho úkol »střežit« právě skončil a rozhodl se také jít do boje. Beze slova se otočil, odešel pryč a zamkl za sebou dveře.

Aeris se rychle vyhrabala z postele a snažila se dveře otevřít, ale už bylo pozdě. Liotaur ji tu zavřel a odcházel pryč. Bušila na dveře a volala ho zpátky, ale vše bylo marné. Přemoženě se vrátila k posteli a posadila se. Všimla si očištěného nože, zkrvavené vody v miskách a několika zakrvácených kusů látky, které ležely u druhé postele. Vrátily se jí vzpomínky na to, co se stalo: Rituál Světla, Tristenova proměna v Serapha… Měla strach. Polekala se tak, že omdlela. A teď má ještě větší strach, protože šel bojovat s démony. Kdo ví, kolik jich je…

Její přemýšlení ale přerušilo podivné funění. Zaposlouchala se. Zvuky se přibližovaly. Následoval silný úder do dveří, až Aeris nadskočila leknutím. K jednomu funění se přidalo další, a pak další. Potom kroky a chrčení. Po zádech jí přeběhl mráz.

Tiše se zvedla z postele. Následoval další úder na dveře, až se zrcadlo na stěně otřáslo. Pak další a další bušení. Aeris se zběsile rozhlížela po pokoji. Hledala jakoukoli zbraň. Celá místnost byla plná svícnů a hořících svíček. Popadla jeden ze svícnů a vzala nůž, kterým předtím Yevone pomáhal osvobodit Tristenova křídla. Další úder a další vzteklé chrčení. Nerozhodně a vystrašeně se postavila ke stěně u dveří.

Nečekaně se rozhostil klid a ticho. Nechápala, co se děje. Že by odešli? Pak se ale znovu ozvalo funění a zvuky připomínající vítězné zjištění… Klika se zahýbala, dveře sebou ale jen krátce pohnuly v pantech. O několik vteřin později se ozvalo jemné zaskřípání, jak někdo otáčel klíčem v zámku, a cvaknutí ve chvíli, kdy zámek povolil.

Místo funění se ozval vítězný pokřik. Dveře se rozlétly a do pokoje s výrazem posedlé touhy po prolévání krve vtrhl jeden z prvních skřetů. Zastavil se hned na prahu a otočil se doprava. V jeho zorném poli se objevila Aeris, která, i když k smrti vyděšená, vyrazila kupředu. Vrazila svícen se svíčkami a horkým voskem skřetovi přímo do očí. Skřet, který něco takového vůbec nečekal, překvapeně uskočil zpátky na chodbu. V záplavě bolestných výkřiků a skřeků srazil své spolubojovníky na podlahu jako domino.

Aeris bleskově vytrhla klíč ze zámku, zavřela za sebou dveře a zamkla se v pokoji zevnitř.

Zrychleně dýchala a sama se divila tomu, jak se její úmysl vydařil. Slyšela, jak se skřeti zvedají z podlahy i jejich rozzuřené reakce. Po malé odmlce se znovu pustili do útoku na zamčené dveře. Aeris křečovitě svírala dlouhý nůž a přemýšlela o dalším svícnu.

Náhle se ale ozval hlasitý řev. Uvědomila si, že ji Rakesh přišel zachránit. Z chodby se ozývaly děsivé zvuky souboje přesily skřetů proti liotaurovi. Náhle praskla prkna výplně dveří a do pokoje vlétl jeden skřet, přímo Aeris pod nohy. Byl mrtvý a z břicha mu trčely vnitřnosti zalité tmavou zelenavou

krví. Aeris se obrátil žaludek a ustoupila do uctivé vzdálenosti. Podívala se do chodby a uviděla Rakeshe pokrytého těly nejméně sedmi skřetů. Oháněl se a odhazoval je od sebe na všechny strany.

„Aeris!!!“ zařval vysíleně, ale odhodlaně.

„Co?!“ zakřičela zpátky. Rakesh odhodil dalšího rozsápaného skřeta stranou a z posledních sil odpověděl:

„Uteč oknem! A běž lesem pryč!“

Aeris se podívala na okno nad postelí a pak zpátky na bojujícího Rakeshe. Co když je tohle jeho poslední boj?

„Běž už!!!“ zařval na ni.

Skočila na postel a otevřela okno. Ani se nedívala, jak je vysoko. Nohama napřed se vysoukala ven a seskočila dolů. Téměř okamžitě se ocitla na zemi. Neváhala ale ani vteřinu a vyběhla noční tmou do lesa. Nevěděla ani kam běžet. Míhala se kolem stromů a snažila se vyhýbat menším soubojům mezi skřety a obyvateli, které v lese probíhaly. Nechtěně ji jedna z cest vyvedla k náměstí. Naštěstí tu byl boj už téměř u konce. Skřeti byli obklíčeni uprostřed a vojáci buď utíkali, nebo bojovali v postranních uličkách. Pořád tu ale bylo nebezpečno. Držela se při zdi jednoho z domů a na opačném konci náměstí viděla na schodišti Semiremis, Yevonea a další členy Rady, jak bojují pomocí magie. Jejímu pohledu neušla ani postava na střeše chrámu. Zhrozila se, když podle ohromných bílých křídel poznala Tristena. Klečel schoulený v bolestech, ruce rozpřáhnuté do stran, jako by ho něco drželo…

Bílé světlo zmizelo a on zjistil, že stojí na střeše chrámu. Okamžitě ho ohlušily zvuky boje a ucítil chladný vzduch na holé kůži, když si uvědomil, že od pasu nahoru nemá kvůli křídlům žádné oblečení. Pomalými kroky došel k okraji střechy, zadíval se dolů na náměstí a na celou vesnici pod sebou. Skřeti právě prorazili obranu a hnali se kupředu. Boj se stupňoval a on nemohl nic dělat. Jeho úkol byl jiný. Nezbývalo

než čekat a pozorovat. Z jedné z uliček vyběhli Reilla, Irvin a Serigas a zamířili na náměstí.

Serigas jedinou dobře mířenou střelou z luku skolila prvního skřeta a Irvin se chopil meče, který upustil. Reilla si začala klestit cestu pomocí kouzel. Největší výboje magické energie ale přicházely od schodiště pod chrámem, hluboko dole pod ním, kde zpozoroval Semiremis, Yevonea a další kouzelníky.

Přepadl ho pocit sklíčenosti a viny z vědomí toho, že všechny ty lidi vidí bojovat jen kvůli němu; to on tohle všechno způsobil. Vzdálil se od okraje a sedl si na střechu. Otřásl se zimou a stáhl velká křídla blíž k tělu, aby mu posloužila alespoň pro zahřátí. Hlavou se mu nehonily žádné myšlenky, jen vnímal okolní zvuky boje a cítil tu spoustu bolesti a strachu. Yevone říkal, že se umocní jeho smysly, ale nepředpokládal, že by mohl cítit emoce lidí kolem sebe.

Sklíčenost se proměnila v podezřelý chlad, který prostoupil jeho tělem. Všiml si, že se Symbol Světla mírně rozzářil. Věděl, že se blíží. Vycítili ho, stejně jako on teď cítí je. Přicházeli ze tří stran: zpředu, zleva a zprava. Přestal vnímat proudění větru kolem sebe. Jako by se vzduch stal těžkým, téměř nedýchatelným, a měl ho zadusit. Na chvíli se o něj pokusila zvláštní malátnost, ale on odolal a vstal. Soustředil se na přicházející démony. Necítil z nich žádné konkrétní emoce, jen jejich touhu zabíjet. Už byli téměř u něj, ale on je stále neviděl. Cítil ten stupňující se chlad. Teprve v posledním okamžiku zahlédl matný obrys obrovského těla, bílé zuby a velké zelené oči, které se na něho řítily. Pud sebezáchovy mu velel, aby uhnul stranou, ale to bylo to poslední, co hodlal udělat. Zůstal stát s rozpřáhnutýma rukama, jako by démony vítal do své náruče. Zelené oči se mihly kolem něj a on rozpoznal tmavomodrá blanitá křídla. V tu chvíli ho neuvěřitelná síla strhla zpátky a zvedla ho do vzduchu. Vyjekl bolestí i leknutím. Snažil se zapojit vlastní křídla a po několika

mávnutích se ocitl opět na střeše. Zapřel se o vystouplé kameny u jejího okraje. Naklonil se dopředu tak, že viděl přímo dolů na schodiště. Stačilo, aby ho démon pustil a on by se zřítil dolů. Ale takhle dokázal zabránit tomu, aby se démon vznesl. A on věřil, že ho nepustí, když drží to, co chce. Pár okamžiků na to ucítil další mrazení zleva i zprava. Další dva démoni se protnuli s jeho tělem. Teď se ho budou snažit zabít. Zmocnil se ho pronikavý chlad, který jím začal prostupovat a blížil se k srdci. A pak už jen nicota a Temnota. Přestával vidět, svět se mu rozpil do směsice barev, tonul. Svěsil hlavu vysílením a úbytkem energie. Že by skutečně byl tak slabý?

Ale pak… z neuvěřitelné dálky zaslechl slabý křik. V Temnotě se jeho mysl jakoby obrátila za oním výkřikem. Křik se stával znatelnějším a jasnějším. Následoval ho, ale společně s ním se ho zmocnila fyzická bolest, nejen ta duševní, která ho už téměř ovládla. Zdálo se mu, jako by snad někdo jeho tělo trhal na kousky. Neuvěřitelná palčivá bolest, která se přelévala z místa na místo. Dokázal znovu ovládat své tělo. Naprosto zřetelně slyšel ten křik, který ho přivedl zpátky. Prudce otevřel oči a uviděl v dáli křičící Aeris – její ztrápený výraz i její slzy. Uvědomil si, že většina lidí na náměstí už přestala bojovat, protože nebylo s kým – skřeti i vojáci byli poraženi a ti, co přežili, se dali na úprk. A on tu visel téměř ve vzduchu, držen třemi démony, které oni zřejmě ani nevidí.

Vymanil se ze zbytku duševního vlivu démonů a okamžitě ho ohlušily neuvěřitelně hlasité skřeky. Zjistil, že i on sám křičí bolestí, ale jeho vlastní hlas zanikal v řičení démonů. Cítil, jak pronikají jeho tělem. Tentokrát ne nehmotní jako Allaiah, ale skuteční. Po celém těle mu stékala krev. Jeden z démonů mu probodl paži. Druhý se spáry zachytil za rameno a za loket. Třetí rozsekl celá jeho záda mezi křídly, aby se dostal co nejblíže srdci.

Symbol Světla na řetízku stále zářil, ale Tristen nedokázal shromáždit tolik energie, aby démony zničil. Ohlušující skřeky

byly stále hlasitější, jako by už démoni dosahovali svého cíle. Bezmocně se zadíval dolů pod sebe a spatřil Semiremis, zdrcenou a ochromenou tím, co vidí. Yevone a ostatní kouzelníci měli hole namířené na Tristena a na démony. Chystali se použít nějaké kouzlo. Tristen se na Yevonea zadíval a když se jejich pohledy setkaly, zavrtěl hlavou, aby žádné kouzlo nesesílali. Yevone na něj nechápavě hleděl, ale nakonec sklonil hlavici hole a totéž poručil i ostatním.

Tristen se opět zahleděl na náměstí. Mezi lidmi, jež zděšeně přihlíželi, nalezl i Reillu, která si hrůzou zakrývala ústa, Irvina, vyděšenou Serigas i zaraženého Rakeshe. Hledal jedinou kladnou emoci. Jedinou, která by ho donutila v sobě vyvolat sílu Světla. Aeris po tváři stékaly slzy a pak zachytil její myšlenku: *Tristene, neumírej! Slíbil jsi mi, že tě neuvidím umírat!*

Vzmohl se na odpor. Už žádný strach, zoufalství ani bolest. Srdce se mu rychle rozbušilo. Symbol Světla zářil silněji a silněji. Démoni, cítící vlnu nevole a odporu, začali skřehotat ještě hlasitěji a zlověstně mávali mohutnými blanitými křídly.

Tristen se pod váhou narůstající bolesti opět rozkřičel. Na různých místech jeho těla se začala rozšklebovat kůže a objevovaly se nové krvavé rány. Crčely z nich potůčky krve. Jak se rány zvětšovaly a rozevíraly, jeho křik se stupňoval. Zbývalo mu už jen pár chvil, než mu jeden z démonů prorazí hrudník a vyrve srdce i s duší a Světlem z těla. Pak ho ovládne Temnota, kterou v sobě démoni mají usazenou jako nějakého parazita.

Z posledních sil se vzmohl, rozepjal křídla a nechal se ovládnout Světlem. Celé Tristenovo tělo se rozzářilo a začala z něj vystupovat bílá, téměř až nazlátlá poletující světélka, která okamžitě pronikla do démonů.

Skřek se proměnil v zoufalé řičení. Démoni sebou mocně zmítali, odmítajíce se pustit Tristenových ran. Světlo je sžíralo zevnitř, kousek po kousku je měnilo v poletující světélka.

Tristen sebou v posledním výkřiku bolesti škubl a démoni se od něho oprostili. Vysíleně dopadl na okraj střechy chrámu.

Démoni se vznesli do vzduchu a jejich tmavomodrá těla explodovala ve změť stovek zlatých jiskřiček, které vyhasly… a byl klid.

Bílá světélka se vrátila zpět k Tristenovi a pronikla do duše, odkud vzešla. Jeho tělo bezvládně leželo na vrcholu chrámu. Z tváře a paží volně visících přes okraj skapávala na schodiště pod ním krev. Nehýbal se. Těžko říci, zda vůbec dýchal. Všichni přítomní němě zírali na Serapha, který tímto činem všem zachránil život.

Tristenovo tělo se mírně sesunulo po nerovné střeše níž. Yevone okamžitě pozvedl hůl a kouzlem snesl Tristena dolů. Rakesh přiběhl právě včas, aby vzal Serapha do náruče…

Ticho a prázdno, tma a pocit samoty. Kdy zase dosáhne ke světlu? Tonul v bezvědomí už několik dní. Někdy k němu doléhaly vzdálené hlasy, ale on nedokázal rozpoznat komu patří. Stále se v jeho nitru rozléhaly skřeky démonů, mučily ho staré pocity bezmoci, jeho myslí se míhaly obrazy zděšené Aeris i Semiremis a ostatních. Cítil u srdce podivnou tíhu, jako by ho přece jenom jeden z démonů dokázal zranit na srdci a vlila se do něho Temnota. Čas plynul kolem něj. Nevnímal ho. Byl ochromen a odtržen od vlivů světa kolem sebe. Nevěděl, jak se vrátit…

Ale jednoho dne se prázdnota kolem něho vyjasnila. Následoval světlo a oprostil se od tmy, která ho svazovala. Znovu cítil své tělo, ovládal svou mysl. Přinutil se otevřít oči.

V pokoji kde ležel panovalo takové ticho a klid, že na chvíli zapochyboval, zda ještě nesní. Pohnul se. Všiml si, že všude kolem něj – na posteli i na podlaze – leží bílá peříčka. Jedno z nich mu spočívalo v dlani. Pevně ho sevřel v pěsti a když dlaň znovu rozevřel, místo peříčka na ní zůstal stříbřitý prach, který se během několika vteřin rozptýlil a zmizel. Křídla mu zmizí, přesně jak tvrdil Yevone…

Chtěl se zapřít na loktech, ale něco drželo jeho ruce. Podíval se na své paže a zjistil, že je má obvázané až k zápěstím jemnou látkou, která už ovšem byla na několika místech nasáklá krví. Také měl obvázaný hrudník a záda kolem křídel, a přes paže a lokty měl navlečenou košili.

Neohrabaně se posadil na posteli a zuby začal rozvazovat a trhat tkaninu u zápěstí. Podařilo se mu vázání jakž takž povolit, rozmotával jednotlivé pruhy látky a uvolňoval si tak ruce, aby se vyvlékl z košile, když se velmi potichu otevřely dveře. Do pokoje vklouzla Aeris a stejně tiše za sebou zavřela. Celou dobu se dívala do země a sledovala svoje kroky, jako by stále byla přesvědčena, že Tristen spí a nechtěla ho probudit. Když konečně pozvedla oči k posteli, zarazila se, překvapena tím, že vidí Tristena, jak na ni hledí.

Zůstala stát na místě jako by zkameněla a s mírně pootevřenými ústy na něho zírala. Pomalu vstal a snad jediné, co mu na chvíli proběhlo myslí, bylo přání, aby znovu neomdlela. Přiblížil se k ní a snažil se, aby byl výraz jeho tváře klidný a vyrovnaný, ale příliš se mu to nedařilo. Nervózně se pousmál a netrpělivě vyčkával, jak zareaguje.

Okamžitě mu padla do náruče a přitiskla se k němu, jak jen nejvíc mohla. Zalil ho krásný pocit, že ji může zase držet; nevědomky ji objal nejen rukama, ale i svými křídly. Zachvěla se, když ucítila dotek stovek jemných peříček. Po chvilce zaváhání zvedla ruku a prsty se lehce dotkla několika z nich – křídla se pod jejím dotykem pohnula.

„Cítíš každý dotek?“ zeptala se užasle.

„Ano…“ odvětil; tiskl ji k sobě, hladil ji po vlasech a cítil se naprosto blaženě. Něžně se dotýkala jeho křídel, ale přesto se několik peříček odpoutalo, sneslo se na podlahu a proměnilo se ve stříbřitý prach.

„Nevšímej si toho,“ uklidňoval ji, když viděl její ustaraný výraz. „Křídla mi musí zmizet. Nemůžu věčně vypadat jako Seraph i zvnějšku.“

„Já vím," chápavě se pousmála a pohladila ho po vlasech, které už opět měly svou původní tmavohnědou barvu. „Byl jsi ošklivě zraněný…" začala mu uvolňovat pruhy látky na ramenou a na pažích. Znenadání ale přestala.

„Ani nevíš, jak moc jsem se o tebe bála!" vykřikla nazlobeně a snažila se ho drobnými pěstičkami udeřit do hrudi, jako by ho tím chtěla pokárat. „Proč jsi to udělal?! Takhle jít sám proti třem démonům?! Málem jsi umřel!!!" Držel ji za zápěstí. Nebylo pro něj nijak těžké se jí ubránit. Vlastně ho tento malý výstup docela pobavil – ještě ji neviděl takhle rozzlobenou.

„Slíbil jsem ti přece, že neumřu," řekl, když se trochu uklidnila. „Zachránila jsi mi život," pohladil ji po tváři. Nejistě se usmála v odpověď, ale on si přesto nebyl jist, zda si je vědoma toho, že mu jedinou myšlenkou dokázala dodat tolik odhodlání, že díky němu mohl přemoci démony.

Znovu ji sevřel v náruči. Prsty ji pohladil po zádech. Rozechvěla se pod jeho dotykem, po zádech jí přeběhl příjemný mráz a ve tváři se jí mihl mdlý, ale spokojený úsměv. Po chvilce zvedla hlavu, bez zábran si stoupla na špičky a letmo políbila Tristena na rty. Překvapeně se na sebe zadívali – něco bylo jinak. Zdálo se mu, že je tu ještě další zvláštní pocit; zvláštní, ale neskonale nádherný.

Pomalu se od něho odtáhla a on viděl, jak se celá trochu chvěje.

„Cítil jsi to?" zeptala se tiše a lehce se dotkla svých rtů. Z očí jí vyčetl zmatek, překvapení, ale i pocit slasti. Tušil, že se něco takového stane; už není člověk, musí vnímat jeho polibky a dotyky jinak, stejně jako on začal vnímat silněji ji; cítil její pocity. Ve tváři měl zvláštní, melancholický, téměř až smutný výraz, na jaký u něj nebyla zvyklá.

„Co se děje…? Cítíš moje emoce?" zeptala se.

„Ano," přiznal. „Nedokážu tomu zabránit. Je to, jako by ses snažila neslyšet… Nebo necítit…"

Kapitola osmá

Slib

V místnosti panovalo ticho, jež rušilo pouze praskání hořícího dřeva v krbu. Vesele plápolající plameny rozjasňovaly ztemnělý pokoj a zároveň díky nim stěny a nábytek pokrývaly zlověstně vyhlížející stíny. Po obvodu místnosti se táhly dlouhé regály plné knih a starodávných svitků, většinou značně pokrytých prachem. Uprostřed stál kruhový stůl lemovaný šesti židlemi, na němž právě spočíval svícen. Hořící svíčky jasně osvětlovaly svitek rozprostřený na desce stolu. Skláněla se nad ním čarodějka a výraz její výraz tváře zrcadlil čiré soustředění, ale i známky únavy.

„Měla by sis jít lehnout, Semiremis," ozval se ode dveří starostlivý Yevoneův hlas. Čarodějka zvedla hlavu od svitku a narovnala se.

„A ty také," usmála se na Yevonea. Vstoupil do místnosti a na stůl položil svícen, který nesl. Všimla si, že je oblečen v kalhotách a haleně. Takto ho často nevídala; vždy nosíval kabát a teď, když měla možnost si ho více prohlédnout, uvědomila si, jak fyzicky zestárl.

„Pořád hledáš nějaké záznamy o Seraphech?" zeptal se a posadil se na jednu ze židlí.

„Už ne," zavrtěla Semiremis hlavou a usedla naproti Yevoneovi. „Nevím, proč je vůbec hledám. Už je Seraph. Možná si jen chci pro svůj klid ověřit, že jsme vše udělali správně… Ale stejně jsem žádné nenašla."

„Myslel jsem si to," pousmál se. „Koneckonců, většinu knih, které tu najdeš, máme od tebe."

„To ano… Alespoň se z nich teď mohou učit jiní, kteří to potřebují."

„Hodně nám pomohly, když jsme se zdokonalovali v kouzlech, to ano. Máš můj dík… Už od zítřka se z některých z nich bude Tristen učit," poznamenal Yevone spokojeně.

„Nechce se mi věřit, že by mohl být první a jediný Seraph v našem světě," zamračila se.

„Kdo ví. Ale jestli kdy existoval jiný, tak nejspíš ve velmi dávných dobách."

„Vždycky jsem si myslela, že o světě kouzel a magie vím opravdu mnoho, ale teď zjišťuji, že nevím vlastně skoro nic," posmutněla.

„Víš dost," uklidňoval ji. „Dost na to, abys ho dovedla až k cíli."

„Ale k jakému cíli…?" zatvářila se zoufale. „Dovedu ho ke své sestře a co pak? Je to jako kdybych ho předhodila Smrti!"

„Ty mu vůbec nevěříš… On *má* potřebné schopnosti! Světlo si ho nevybralo náhodou," namítl Yevone mírně zvýšeným hlasem.

„Dříve jsem hodně věřila, ale teď… Kéž bys měl pravdu," řekla tiše a zadívala se stranou.

Yevone se na ni povzbudivě pousmál a položil dlaň na hřbet její ruky. Když k němu opět zvedla zrak, jen pokývala hlavou na znamení toho, že je vděčná za jeho porozumění. Pustil její ruku a přisunul si k sobě rozložený svitek.

„Mapa Tarnského království?" pozvedl obočí, když si ho prohlédl. „Proč nepoužiješ portál? Mohli byste se přenést přímo do Tarny."

„Na to by byla potřeba spousta magické energie, nechci jí tolik plýtvat. A navíc neznám Tarnu příliš dobře a mohlo by se klidně stát, že by nás portál nebo přemisťovací kouzlo přeneslo někam, kde bychom nechtěli být."

„Třeba do hladomorny nebo na hromadu hnoje?" zašklebil se a položil svitek zpátky na stůl.

„Přestaň s těmi žerty," jen stěží potlačovala smích, ale vzápětí zvážněla. „Jde o cestu… Je to Tristenova cesta za

poznáním a já mu ji nesmím ulehčit ani kdybych chtěla. A v téhle době musím magickou energií šetřit, kdo ví, co se může stát zítra… Rituál Světla mě hodně vyčerpal a následný útok démonů… Stárnu, Yevonee…“

„Stárneš?!“ usmál se pobaveně. „Ty a stárnout? Pokud vím, budeš žít osmkrát déle než obyčejný člověk. Je ti dvě stě a vypadáš tak na třiadvacet. Ty si nemáš nač stěžovat.“ Uvelebil se na židli a lokty se zapřel o okraje stolu. „Mně je padesát, já jsem ten, kdo by si tu měl stěžovat na stárnutí.“

„Ty víš, jak to myslím, Yevonee. Nejde tu o zevnějšek,“ promnula si oči.

„Jen jsem žertoval…“ opět zvážněl. „Kdy chceš odejít?“

„Hned, co se Tristen naučí ta nejpotřebnější kouzla, zbytek ho můžu učit cestou, nebo v Tarně. Myslím, že na kouzla bude spousta času.“

„Reilla, Irvin a Rakesh chtějí jít s vámi,“ oznámil Yevone a tentokrát se zatvářil sklesle on.

„Já vím. Reilla už u mě byla prosit…“ Semiremis stáhla obličej do soustředěného výrazu. „Tohle nechám na tobě, Yevonee.“

„Irvin je dospělý a Rakesh je snad ten poslední liotaur, o jehož bezpečnost bych se bál…“ na chvíli se odmlčel. „Ale Reilla mi dělá starosti. Vím, že není moje dcera, ale nesu za ni odpovědnost. Obzvlášť, když ten, kdo se o ni měl postarat, se nevrátil… Já znám důvod, proč chce jít.“

„Ano?“ pobídla ho Semiremis.

„Nechce zůstat pozadu, chce na všechno stačit, stejně jako Irvin. Neustále s ním chce soutěžit, i když je o dvanáct let mladší… Chce jít s Tristenem, protože je to její bratranec, jediný, kdo jí připomíná rodinu… A ona ví, že vaše putování vede nevyhnutelně do Ztraceného města. Už tam byla, ale jen na pár hodin a tak chce město víc prozkoumat. Je to totiž místo, kde by celých jedenáct let od bitvy u Amorchen měl žít člověk, který ji tu u mě zanechal.“

„Kdo to byl? Tedy… pokud to smím vědět," zeptala se opatrně.

„Byl to Reillin bratr, Reillin starší bratr."

„Znal jsi ho už dřív?"

„Ne, dorazil sem náhodou. Našli jsme je oba vyčerpané u brány do vesnice. Ona byla tehdy malá holčička, asi tříletá."

„Od jezera Amorchen až sem… To je úctyhodná vzdálenost," poznamenala Semiremis.

„Říkal, že dorazil do Cereis s jednou z vojenských karavan. Pamatuju si, že byl zraněný z boje… Myslím tím, že rány byly zhojené, ale ne moc dobře. Léčili jsme ho tu."

„A Reilla?"

„Ta byla v pořádku. S Irvinem – tehdy mu bylo patnáct – se rychle spřátelili. Rakesh tu tehdy s námi ještě nežil, byl s Kreshou a chránil Meč Seraphinů… Když se Reillin bratr vyléčil, zjistili jsme, že je vojákem tarnské armády, co utekl z boje, aby zachránil rodinu. Ale nalezl už jenom Reillu – ostatní byli mrtví."

„Byla to hrozná jatka, pamatuju si to až moc dobře… Skřetí armáda se objevila naprosto nečekaně a začala zabíjet, na koho narazila… A to jen proto, aby Artemisia z tak obrovského množství nešťastných emocí a duší získala ještě větší sílu," posmutněla.

„Když se Reillin bratr vyléčil, odešel do Ztraceného města. Chtěl opustit armádu a najít místo, kde by on a Reilla mohli žít; chtěl ji vychovat. Když odcházel, nechal tu dýku. Je to ta, co dnes Reilla nosí; prý patřila jejímu otci, mělo to být rodinné dědictví… Prosil mě, ať se o Reillu postarám jako o vlastní, dokud se nevrátí. A potom zmizel a už se pro ni nevrátil," odmlčel se a ve tváři se mu usadil výraz plný zklamání. „Irvin ji ale přijal jako vlastní sestru a brzy jsme u ní objevili magické nadání, což bylo výborné… V rodině prý neměli žádného kouzelníka, takže Reilliny vlohy jsou vlastně zajímavá hříčka

přírody, asi jako u mě… Myslím, že jsme si ji tu všichni zamilovali," pousmál se.

„Je to div, že jsou s Tristenem příbuzní a dokázali se po jedenácti letech najít… Věříš na osud, Yevonee?" zadívala se na něho vážně.

„Myslím, že každý jsme strůjcem vlastního osudu," přikývl.

„Chtěla bych vrátit čas," povzdychla si nad vzpomínkami. „Pamatuji si, jak jsem se vyděsila, když se mu začaly přebarvovat oči. Bylo mu deset, když začaly nabírat temně modrý odstín; dříve měl zelené oči jako Reilla… A teď, když jsem se na něj dnes podívala," hledala vhodná slova, „…ten pohled jeho očí je jiný. Hodně se změnil. Už není kluk, ta proměna ho udělala starším. V jeho očích je teď něco, co ukazuje že je víc než my, víc než normální člověk, kterým… není. A také z něj vyzařuje více porozumění, soucitu… ta křídla… Je to trochu zvláštní, nemyslíš?" trpce se pousmála.

„Je to cesta, kterou si zvolil. Rozhodl se stát Seraphem a Nebesa mu to umožnila. Schopnosti, které má, jsou propůjčené a on teď nesmí zklamat… S větší mocí přichází i větší zodpovědnost," zdvihl mentor-sky prst a když viděl její zkroušený výraz, pokračoval. „Vím, že tě to trápí. Vychovala jsi ho, to ti nikdo nebere. Ale moc ses na něj upnula."

„Myslíš si, že to nevím?" Semiremis se zatvářila zoufale. „Uvědomuji si to, ale je těžké proti tomu bojovat. On je to jediné v mém životě, která dává nějaký smysl. Nikdy jsem se nesmířila s tím, co se stalo Artemisii, moc mi chybí… Měla jsem zpackaný život, ale když mi Pegas svěřil Tristena, dokázala jsem jít dál. On věděl, proč mi ho svěřil. Měla jsem o koho pečovat. Ale Tristen už mě teď nepotřebuje… A Artemisia se nevrátí. Toužím po spasení své duše, ale není nikdo, od koho bych mohla dostat odpuštění… Ještě dnes slyším v hlavě ten hlas… Duch Temnoty, který mě přesvědčoval… Ne! Já prostě musím, *musím* být ostražitá.

Když moje pozornost ochabne, když si budu příliš jistá správností nějakého rozhodnutí, které udělá on nebo já, může to dopadnout jako tenkrát…“ mluvila velmi rychle a najednou jako by jí došla slova. „Jako tehdy, když jsem věřila… Proč mě nikdo nezastavil, Yevonee? Proč?!“

„Nebudu soudit, jestli tvé rozhodnutí bylo správné nebo ne, protože ani mně by se nevolilo jednoduše, kdybych byl na tvém místě.“

„Mohla jsem ji zachránit,“ vzlykla tiše. „Mohla jsem změnit tolik věcí…“

„A co by bylo jinak? Artemisia by sice nebyla pod vlivem Temnoty, ale Aeridin otec ano… A on je král! Představ si, jak by země po jedenácti letech takové krutovlády vypadala.“

„Kdybych se do něho tehdy tak hloupě nezamilovala, nestalo by se nic!“ namítla příkře. „Pronásleduje mě ta jediná otázka, na kterou neexistuje odpověď: »Co kdyby«. Žila by Artemisia, Aeridina matka, Tristenovi i Reillini rodiče? Dokonce i Bllix by nebyl tím, čím je dnes. Tohle všechno je moje vina!“

„Uklidni se!“ vzal ji rychle za ruce. „Udělala jsi chybu, ale tím, že se budeš stále litovat, to nezměníš! Jak tě znám, řekl bych, že Tristen vůbec nic neví. Bála ses mu něco povědět. On neví, kdo je Bllix, že ne…? Ani neví, že ty jsi vydala Artemisii Temnotě?!“

Neodvážila se na něho podívat. Pomalu pustil její ruce a ona je klidně položila na stůl.

„A kdy mu to proboha chceš povědět?!“ rozzlobil se Yevone.

Nastalo napjaté ticho. Dřevo v krbu stále praskalo, kapky vosku stékaly po svícnu. Semiremidin dech se mírně chvěl.

„Nechci, aby věděl o mých chybách,“ řekla tiše.

„Chceš idealizovat sebe sama, aby k tobě vzhlížel? To mu ale vůbec nepomůže. Musí znát pravdu, Semiremis. Nebo snad chceš, aby mu ji řekla Artemisia?“

„Samozřejmě, že nechci! Já jen… Až mu to povím, tak moje jednání nepochopí.“

„Pochopí,“ řekl už klidněji. „I on sám se totiž zamiloval, do koho neměl.“ Semiremis k němu znepokojeně vzhlédla. „Nebo mi chceš namluvit, že sis toho nevšimla? Vím, že se má princezna provdat za tarnského krále a ty se bojíš, že Tristen bude chtít do Tarny s vámi. Žádáš mě o radu?“

„Žádám tě o názor,“ řekla pevně.

„Můžeš zkusit navrhnout, abyste se rozdělili, ale myslím, že to nebude nic platné… Pokud má Tristen sám rozhodnout o svém osudu, tak mu v tom nebraň. A Aeris si pak vybere sama; myslím, že je dost tvrdohlavá na to, aby se nenechala k něčemu přinutit.“

„Yevonee,“ vydechla ztěžka. „Vím, že je ještě příliš brzy na nějaké závěry, ale… jak myslíš, že tohle skončí?“

„Mám dojem, že ani Kresha neví, jak tohle všechno dopadne a já se už vůbec neodvažuji dělat jakékoli závěry… Ale řekl bych, že každý máme možnost změnit svůj osud. Stačí se rozhodnout.“

Zamžourala do ranních slunečních paprsků, které pronikaly do pokoje. Mírně sebou zavrtěla na posteli, promnula si oči a protáhla se. Když znovu položila ruce podél těla, nahmatala všude kolem sebe neznámé jemné předměty. Znepokojeně se posadila a zjistila, že ona sama, celá postel i část podlahy jsou zasypány bílými peříčky.

Zmateně se rozhlédla po té záplavě. Vzala několik peříček do rukou, sevřela je v dlaních a ony se v mžiku změnily ve stříbřitý prach, který se rozplynul. S nemalými obavami se obrátila k druhé straně postele, kde ještě včera v noci Tristen usnul.

„Krásné ráno,“ usmál se na ni s ještě přivřenýma, mírně ospalýma očima. Ležel na břiše, hlavu s rozcuchanými vlasy měl položenou na zkřížených pažích a první změna, kterou na něm zpozorovala, byla nepřítomnost křídel na zádech.

„Jak se… cítíš?“ zeptala se starostlivě.

„Takhle je to mnohem lepší,“ pousmál se.

„Měl jsi mě vzbudit! Tak sám…“

„Přestaň se o mě tolik bát,“ skočil jí do řeči a pobaveně se zašklebil. „Spala jsi a já tě nechtěl budit, nezlob se.“

„Bolelo to?“ přelétla pohledem jeho záda, přestože je měl zakryta oblečenou halenou.

„Rozhodně míň, než když mi rostla,“ pousmál se nepřesvědčivě.

„Nemusíš takhle zapírat. Klidně přiznej, že to bolelo, já si přece kvůli tomu nebudu myslet, že jsi slaboch,“ vyčetla mu mírně. „Už jsi udělal spoustu věcí, kterými jsi dokázal, že jím nejsi.“

„Už nic neříkej… Dobře, trochu to bolelo…“ přiznal neochotně a mírně podrážděně.

„Nezlob se,“ usmála se konejšivě a objala ho, jak nejněžněji dovedla.

„Takhle je mi moc hezky,“ zašeptal do jejích vlasů.

„Takže už bez křídel?“ usmála se Reilla, když se Tristen s Aeris připojili k ostatním u snídaně. Stolovali v rozlehlé jídelně v domě pro výuku magie. Velkými okny pronikaly dovnitř sluneční paprsky brzkého dne a rozjasňovaly celou místnost, kterou zaplňoval dlouhý, masivní stůl, z obou stran lemovaný stejně dlouhými lavicemi. Deska stolu nesla mísy s jídlem, na nichž právě hodovali Reilla, Irvin, Serigas a Rakesh. Semiremis s Yevoneem seděli kousek dál a o čemsi hovořili. Když však zpozorovali Tristena a Aeris, přerušili rozmluvu a jejich pozornost se přesunula k nim.

„Poradil sis sám…?“ pozvedla Semiremis obočí.

„Vlastně jsem nemusel dělat nic. Najednou ze mě spadalo všechno peří a já cítil, jak se křídla zmenšují a pak zmizela pod mou kůží,“ usedl s Aeris na lavici naproti Reille, Irvinovi, Serigas a Rakeshovi.

„Potom se na tebe ještě podívám," oznámila mu Semiremis a vrátila se k rozhovoru s Yevoneem.

„Pěkně sis asi s tím peřím nadělal v pokoji," rýpla si Serigas.

„To rozhodně," usmál se a začal si brát z misek s jídlem, co mu přišlo k chuti. „Stejně ale časem zmizí."

Chvíli se věnoval jídlu, než si všiml zvláštní skutečnosti, že Irvin nesedí mezi Reillou a Rakeshem jako obvykle, ale je vměstnaný mezi Reillou a Serigas. Neuniklo mu, jak Irvin na Serigas bez ustání doráží. Pousmál se, ale neřekl nic. Pravou rukou sjel nepozorovaně ze stolu a nahmatal Aeridinu ruku, kterou měla volně položenou na lavici vedle sebe. Mírně sebou trhla překvapením, ale letmo se usmála. Spokojeně se na ni zadíval. Jeho čin ale nezůstal, jak doufal, zcela bez povšimnutí. Kromě Semiremis a Yevonea, kteří zůstávali mimo dění, a Rakeshe, jenž se tvářil lhostejně jako vždy, se ostatní na něho a na Aeris zasněně usmívali.

„Co…?" podivil se, když zpozoroval jejich výrazy.

„Spalo se ti hezky, Aeris?" zeptal se Irvin šibalsky, ale tak, aby se jeho slova nedonesla k čarodějce ani k otci.

„No… Ano. Proč?" pousmála se a Tristen cítil, jak křečovitěji sevřela jeho ruku. Reilla, Serigas i Irvin si vyměnili pobavené pohledy a stěží potlačovali široké úsměvy.

„O co tu jde?" zamračil se podrážděně a už mu začínalo velmi rychle svítat.

„Hm…" začervenala se Reilla. „Ale to nic."

Cítil, jak se Aeris pustila jeho ruky. Letmo se na ni podíval, ale ona se jen červenajíc pousmála a stočila svůj pohled jinam. Položil obě ruce na stůl a povzdechl si.

„A co ty?" usmála se Serigas.

„Nic!" zavrčel podrážděně a prohrábl si vlasy. Po chvíli se ale přece jen rozmluvil: „Měl jsem dost zvláštní sen… Ještě předtím, než mi zmizela křídla."

„Jakýpak?“ zeptal se pobaveně Irvin, ale když ho Tristen zpražil pohledem, zvážněl.

„Pověz nám ho,“ vybídla ho Reilla.

„Stál jsem v malé kruhové místnosti, hodně podobné té v pevnosti ve Skalní věži… Ven vedly v odlišných směrech troje dveře a na každých visel černý štít s mečem.“

„Tři meče?“ zamyslela se Serigas a Tristenovi neušlo, že je Semiremis a Yevone poslouchají.

„Každý meč byl jiný. Meč nalevo měl přes rukojeť a záštitu vykovaného draka, jeho čepel byla tmavá, ale místy jako by rudě pableskovala. Meč naproti mně byl hodně zvláštní. Rukojeť byla ukončena malou hlavicí ve tvaru lebky, na záštitě, která byla jakoby z kostí, byl vykován pavouk a čepel vypadala jako upředená z pavučin a temně modře probleskovala. Poslední meč byl napravo ode mě, na zlaté záštitě nesl vykovanou malou postavu Serapha a na místě hlavice byl čirý krystal. Čepel se krásně leskla a byla zdobena ornamenty.“

Tak moc se vžil do vzpomínky na sen, že mu uniklo, jak na něho ostatní tiše hledí a pozorně mu naslouchají. Když viděl jejich soustředěné výrazy, trochu ho to překvapilo.

„A který sis vybral?“ vmísil se do rozhovoru Yevon s vážným výrazem ve tváři.

„No… Ten s drakem mě spíš odpuzoval, jako by v něm byla nějaká negativní síla. Dost mě lákal ten s pavoukem, ale nevím proč. Nakonec jsem si vybral ten se Seraphem, protože… jsem cítil, že ke mně patří.“

„A co se stalo potom?“ vyzvídala Reilla.

„Ve chvíli, kdy jsem se chtěl meče dotknout, všechno zmizelo a já se probudil.“

Ostatní se po sobě trochu zmateně ohlédli. Jen Rakesh se Tristenovi díval přímo do očí; liotaurův pohled ho znepokojoval. Aeris se na Tristena pousmála, jako by ho chtěla

uklidnit. Viděl, že narozdíl od ostatních v jeho snu neshledává nic znepokojivého.

„*Je* tu něco, o čem bych měl vědět?“ pronesl spíše jako konstatováni, než jako otázku. Yevone se výmluvně zadíval na Semiremis, která pohledu uhnula a pak nervózně vyštěkla:

„Ne, Yevonee!“

„Co se děje?“ vložila se Serigas.

„Je tu pár věcí, které bys měl vědět, Tristene, a Semiremis ti je určitě ráda poví,“ řekl Yevone.

„Jde o ty meče, že ano?“ ujišťoval se. Rakesh na něho stále hleděl.

„Ty neznáš legendy o třech mečích?“ zeptala se Reilla zaraženě. „Spoustu kouzelníků je zná.“

„Nejsou to žádné »legendy«, Reillo,“ zahřměl Rakesh. „Jsou to pravdivé příběhy o jejich vzniku. A jeden z mečů sám znám velmi dobře, protože jsem byl a stále jsem jeho strážcem. Poslední meč, který jsi naprosto přesně popsal a následně zvolil, Tristene, je dědičná zbraň královského rodu liotaurů; Meč Seraphinů, jehož příchod byl předpovězen.“

Semiremis se zatvářila pochybovačně; jako vždy, když se Rakesh začal hrdě zmiňovat o liotaurech a jejich zašlé slávě.

„Tak co ty meče znamenají?“ zeptal se Tristen neklidně, když nastalo napjaté ticho.

„Já ti povím o tom s drakem, to je totiž můj oblíbený příběh,“ přihlásil se Irvin nadšeně.

„Budu ti sekundovat,“ usmála se Reilla.

„Takže?“ naléhal Tristen nedočkavě.

„Ehm…“ odkašlal si Irvin a strojeně začal, jako by vyprávěl pohádku. „Kdysi dávno, když byl dračí rod ještě hojný, žil drak Xantyx. Byl špatný skrz naskrz a hodně mu chutnalo vše inteligentní.

A tak požíral první lidi a elfy, kteří teprve začínali chodit po světě…“

„Dračí sněm se tehdy usnesl, že za utrpení, které působil živým inteligentním tvorům," pokračovala Reilla, „bude tvrdě potrestán. Byl zasypán hluboko pod zem na odlehlém ostrově, který dnes známe jako Půlnoční ostrov, a zaklet moudrými kouzelnými draky tak, aby jeho duše po smrti neopustila tento svět. To proto, aby se náhodou nestalo, že se znovu někde vylíhne."

„Dávno, ještě před příchodem »Zla« na Půlnoční ostrov," chopil se řeči Irvin, „byl náčelníkem celého ostrova – a hlavně skřetů na něm – skřet jménem Velké Oko."

„Velké Oko?" opakoval podezřívavě Tristen.

„Ano. Byl prý bez jednoho oka a tak tomu, které mu zbylo, říkali jeho podřízení »Velké«. No… Ten náčelník byl bohatý až hrůza a když se jednoho dne na ostrově našel velký jednolitý kus »černé« přírodní oceli, rozhodl se, že si z něj nechá vykovat meč, který nazve »Černé Oko Draka«. Mnoho otroků různých ras začalo zastudena kovat čepel meče. Špína, žízeň, hlad, biče, utrpení, smrt – to vše si vytrpěli během práce s kladivy, která měla místo topůrek dračí kosti; Xantyxovy kosti. Když se pak kovala ozdoba – velký drak jako záštita a rukojeť – využívalo se uhlí vzniklé z Xantyxova těla. To ale samozřejmě skřeti netušili."

„Hlavní tvůrce ozdoby, elf Terhen, trpěl nejdéle," pokračovala Reilla. „Když se skřeti zbavili jeho druhů, aby už zesláblí prací nepřekáželi, on stále koval, přestože strašlivě trpěl. Když meč konečně dokončil, ukončil jím své trápení a probodl se. Tím ale probudil Xantyxovu duši a do každé rány, kterou meč zasadí, vložil utrpení všech dělníků, co ho vyráběli. Ale také vyřkl kletbu, aby ten, kdo nechal meč vyrobit, jím sám zahynul."

„Velké Oko chtěl meč okamžitě vyzkoušet a jelikož byli téměř všichni vojáci Východního království na severní hranici ve válce s Tarnou, přeplavili se skřeti přes moře na pevninu a začali plenit… Právě v té době opustila Artemisia Tarnské

hory, kde dokončovala přerod svého »zlého já«, a hledala prostor, kde by se usídlila a upevnila svou moc. Tehdy se doslechla o Půlnočním ostrově – už ten název se jí zamlouval – a o tom, že Velké Oko byl nechráněný na půdě Východního království… Dokonalá šance k převzetí moci.“

„A tak jednoho rána stanula s několika obzvláště nechutnými démony před táborem Velkého Oka. Jelikož už bylo světlo a většina méně inteligentních druhů skřetů přes den spí, nebyl problém do-stat se až do Okova stanu. Artemisia uvnitř použila kouzlo, aby ven ze stanu neunikl jediný zvuk. Oko byl ještě vzhůru a zuřivě se bránil, ale Artemisia na něj vrhla pár ohnivých kouzel a bylo hotovo… Večer, když se skřetí armáda probudila, převzala Artemisia moc tím, že probodla Velkého Oka před zraky všech skřetů jeho vlastním mečem. Skřety následně zotročila a ovládla Půlnoční ostrov,“ dokončila Reilla vyprávění a nastalo pár chvil ticha.

„Takže Artemisia má ten meč a až se s ní utkám, předpokládám, že bude bojovat proti mě právě s ním,“ prohlásil Tristen nepříliš potěšeně, ale pak se obrátil k Semiremis:

„Říkala jsi, že po tom, co Artemisia zabila tvého otce, odešla a ty jsi o ní neslyšela téměř dvacet let, než se objevil Pegas. O co tedy šlo v Tarnských horách?“

„Neví se toho mnoho,“ začala Semiremis pomalu. „Mně se její stopa ztratila právě v Tarnských horách. Uvnitř hor bývaly trpasličí doly a město. Zřejmě tam našla útočiště.“

„To jí to trpaslíci dovolili?“ podivila se Serigas.

„Nejspíš jim slíbila ochranu dolu, když jí věnují nějakou malou místnost jako základnu… Tam dokončila svůj přerod, stal se z ní nekrotheurg a vyrobila si novou hůl.“

„Takže je jen a jen dobře, že sis ten meč ve snu nevybral,“ oznámil mu Yevone.

„A ty další dva meče?“ rozhlédl se Tristen po ostatních.

„Povím ti o Meči Seraphinů, je to moje povinnost…“ řekl Rakesh zatvrzele. „Kdysi dávno – ještě předtím, než byl zhotoven meč Černé Oko Draka – existoval nemrtvý kouzelník, neboli lich, jménem Tethires. Sloužil na dvoře jednoho z prvních liotauřích králů: Orolfa

I. Velkého. Tethires netoužil po ničem jiném, než se zbavit své nesmrtelnosti. Král mu slíbil, že jej nechá pohřbít a vysvětit, aby opravdu zemřel, pokud mu vytvoří dědičný meč pro jeho královský liotauří rod… Obě strany splnily svůj slib, avšak Tethires měl před svým pohřbem vidění; meč bude jednoho dne ukraden a na jeho místě zbude pírko, ze kterého bude vytvořen nový meč, jenž bude dán do rukou svatých liotauřích žen. Vyslovil věštbu, že liotauří rod čeká zkáza, po níž si Světlo přijde pro meč. Poté zemřel…

Po tomto vidění byl meč dobře střežen, ale přesto za vlády Taurina

III. ze zbrojnice beze stopy zmizel a na jeho místě zbylo jen pírko ze stříbrné oceli. Avšak čas, kdy měl být meč předán dědici, byl ještě daleko a tak dal Taurin z pírka vykovat nový meč; přesně jak Tethires předpověděl. Poté přikázal Taurin šesti svatým ženám, nejsilnějším liotaurským kouzelnicím, mezi nimiž byla i velmi mladá Kresha, aby na meč vložily nejsilnější kouzlo, jakého byly schopny – kouzlo Života.

Rok na to Východní království napadlo Lioské království. Král Taurin s armádou se snažil zemi bránit, ale padl v boji. Nakonec byl princ Lion II. a spousta dalších liotaurů nuceni uprchnout do vyhnanství. Většina liotaurů včetně Kreshy se skryla ve Ztraceném městě, kde také Lion předal meč Kreshe – jediné, která ze šesti svatých žen přežila. Lion odjel zpět bojovat, ale také padl. Království bylo zničeno a zbytek královského rodu byl vyvražděn…“

Když Rakesh domluvil, tvářil se poněkud pohnutě.

„A jak ses stal strážcem?“ zeptal se Tristen.

„Byl jsem velitelem oddílu Lionovy armády. On sám mně a Kreshe meč svěřil a mě osobně pověřil, ať dohlédnu na naplnění Tethiresovy věštby. To jest, že Světlo má přijít pro meč a vládnout mu, protože jen s ním může být Duch Temnoty poražen; díky kouzlu, které do meče bylo vloženo. S mečem ještě nikdy nikdo nebojoval, nikdy s ním nikdo nebyl zabit. Čeká jen na tebe," odpověděl Rakesh a znovu nasadil svůj lhostejný výraz.

„Proč se mu říká Meč Seraphinů?" zeptala se Serigas. „Kvůli tomu, že po původním meči zbylo pírko. Tehdy se mezi kouzelníky říkalo, že si meč odnesli Boží Seraphini a že jeden z nich tam zanechal své pírko, jež se přeměnilo do kovu, ze kterého mohl být vykován meč hodný Světla," vysvětlil Yevone.

„Takže jsem volil správně… A co poslední meč?" zeptal se nedočkavě.

„Semiremis?" oslovil ji Yevone a pozornost všech se stočila k ní.

„No dobře… V době válek s Východním královstvím žil jeden elf, který opustil les u jezera Amorchen a vydal se vlastní cestou. Stal se vojákem a během trvajících válek si na žoldu a kořisti vydělal dost, aby si nechal vykovat trochu výstřední meč a dal na něj uvalit kouzlo; vložil do něj svou sílu na zabíjení skřetů. V té době se ale elfí les začal cítit ohrožen a tamější Strom života předal meči i část své životadárné moci. Elf se jmenoval Alhir a mečem začal brzy vládnout. Skřeti se před ním třásli a pověsti o něm a o meči se donesly až k Artemisii, která již v té době plně ovládala Půlnoční ostrov a úspěšně se vetřela do přízně krále Východního království. Rozhodla se »problém« vyřešit osobně, jelikož Alhir zabíjel »její« skřety. Navíc se jí síla meče velmi zamlouvala a i když už měla meč, proč nemít dva…

Alhir se nehodlal s Artemisií utkat. Bylo mu jasné, že by neměl sebemenší naději, a tak meč ukryl na místo, kam by Artemisia zatím nepozorovaně nemohla vkročit…“

„Kam?“ zeptal se Tristen téměř dychtivě.

„Ukryl ho do chrámu uprostřed Zahrady zázraků, přímo ke Stromu života,“ vysvětlila Semiremis. „Pak ale začala bitva u Amorchen a Bllix v elfím lese měl víc než jeden úkol.“

„Měl zabít Pegase a získat ten meč, že?“ ubezpečoval se Tristen.

„Přesně tak,“ přikývla Semiremis. „Nejdřív ale měl zabít Pegase; meč byl druhořadý. Nic z toho se ovšem nepodařilo a mezitím byl meč z chrámu několika elfy odnesen a ukryt jinde.“

„Kde?“

„Na místě… kam stejně naše cesta nesměřuje. Je ukryt – pro nás kouzelníky – na trochu zvláštním místě… V torheistické svatyni.“

„Cože?!“ vyjeklo celé osazenstvo vyjma Aeris, která nepovažovala »svatyni« za nic výjimečného, a Yevonea, který o uložení meče věděl.

„Proč právě do svatyně?!“ zašklebil se Irvin.

„Z důvodu, že je to jedno z mála míst, kde by kdokoli takový meč hledal. Svatyně torheistického náboženství jsou skoro v každém městě… A navíc je ukryt v katakombách pod svatyní, ne přímo v její síni… Alhir ho tam nechal před svou smrtí poslat.“

„On umřel?“ povzdychla si Reilla.

„Ano… Bllix ho v boji smrtelně zranil,“ odpověděla Semiremis. Tristen ji pozoroval a cítil pohnuté emoce.

„Takže meč je stále ukryt v těch katakombách? Artemisia ho neodhalila?“ ptala se Serigas.

„Neodhalila. Ale nic to neznamená, protože do městečka, kde se nachází, nesměřujeme.“

„Jak to?!“ nadskočila Serigas.

„To město je asi pět set mil jihovýchodně od Tarny.“

„Ale my přece jdeme do Tarny,“ pronesl Tristen neochvějně, až se na něj všichni překvapeně zadívali – obzvlášť Aeris.

„Ne. Já a Aeris jdeme do Tarny, abych ji tam představila králi Richardovi… Ty se Serigas pokračuješ v cestě do Ztraceného města a elfího lesa. Nevím, jestli s tebou půjdou i Reilla, Irvin a Rakesh; to je jejich rozhodnutí.“

„Ale…“ ozvala se Aeris nespokojeně, ale vzápětí s nešťastným výrazem umlkla.

„Tristene, a co ta Maryina věštba?“ obrátila se Reilla k němu.

„Věštba?“ zeptala se Semiremis.

„Od mé sestřičky Mary?!“ vyjekla Serigas nechápavě.

„Ano,“ oznámil jí. „Víš, Serigas, tvoje sestra má tak trochu nadání na výklad budoucnosti.“

„Tristene, neutahuj si ze mě! Tohle není legrace!“ zvýšila hlas.

„Já tomu taky nechtěl věřit, ale je to tak,“ ubezpečoval ji.

„A co ti moje malá sestra předpověděla? Víš, ona se totiž dost často ráda předvádí.“

„Předpověděla mi, že se setkám s Aeris. Viděla některé mé sny…“ začal pomalu a příliš nedoufal, že mu Serigas uvěří. „Prý dokázala nahlédnout do budoucnosti. Řekla, že viděla člověka, který mě dovede do srdce Temnoty. Řekla mi, že budu Reillu následovat do Tarny.“

„Tristene, to snad nemyslíš vážně?! Na to, aby se u ní objevily nějaké magické schopnosti, je příliš mladá,“ prohlásila Semiremis.

„Je jasné, že ty mi věřit nebudeš! Nikdy mi takové věci nevěříš,“ odsekl rozzlobeně.

„Já… Já… ti… věřím,“ vykoktala Serigas. „Proč bys o něčem takovém lhal?“

„Já půjdu do Tarny a ty mě budeš následovat!“ usmála se Reilla. Tristen její úsměv opětoval.

„Já jdu do Tarny určitě. Nakonec, aspoň se budeme moci porozhlédnout po tom meči,“ řekla Serigas rozhodně a Tristen z ní cítil, že i ona ráda oddálí nevyhnutelné setkání s Artemisií.

„No, já jdu tam, kam jde moje Reilla. Na mě se můžeš spolehnout, Tristene,“ zašklebil se Irvin pobaveně.

„Co teď s vámi mám dělat?“ vyhrkla Semiremis s předstíraným zoufalstvím.

„Svou cestu si zvolil. Nemůžeš mu bránit, Semiremis,“ řekl Yevone tiše.

„A ty Rakeshi?“ ozvala se Reilla.

„Se mnou nepočítejte,“ řekl nabručeně. „Není to proto, že bych nechtěl, ale Tarna není pro liotaura vhodné místo. Odcestuji do Ztraceného města a počkám tam na vás.“

„Tak co říkáš teď, Semiremis?“ usmála se Serigas vítězoslavně.

„Že jste všichni tvrdohlaví jako mezci!“ odsekla. „Do Tarny odjíždíme příští týden.“

„Ta debata u snídaně se mi dost líbila,“ pochvaloval si Irvin. Byl krásný den, slunce jasně zářilo a paprsky světla se proplétaly ve chvějícím se listí stromů.

Serigas s Reillou spolu poblíž zbrojnice soutěžily ve střelbě z luku; slámové terče už byly pokryty desítkami šípů a připomínaly velké jehelníčky. Rakesh se opodál chladil ve stínu jednoho ze stromů, Irvin pozoroval svou sestru se Serigas. Tristen stojící vedle něj byl zahloubán do vlastních myšlenek. Irvinova poznámka ale upoutala jeho pozornost.

„Co tím myslíš?“ otočil se k němu.

„Ten tvůj sen o mečích. Bylo to docela zajímavé,“ přikývl a vrátil se k pozorování dívek. Tristen se tiše pousmál a po chvíli pronesl:

„Líbí se ti Serigas, všiml jsem si.“

„Jo,“ přikývl Irvin otevřeně, „opravdu jo. A neskrývám to.“

„A ty jí?“ zabručel Rakesh od stromu.

„To ještě nevím…“ pokrčil Irvin rozpačitě rameny. „Ale je skvělá. Líbí se mi ten její elán, je to bojovnice,“ dětinsky se zasnil, až se i věčně vážný Rakesh pousmál.

Vzápětí Tristen pod tíhou vlastních starostí opět zvážněl.

„Aeris dnes spala u tebe?“ zeptal se Irvin.

„Proto ses u snídaně tak okatě ptal?“ zabručel Tristen podrážděně. „Mysleli jste si, že jsme…“

„Nedívej se na mě tak! Prostě mě to… tedy… *nás* to napadlo,“ pokrčil výmluvně rameny.

„Irvine, ty jsi nemocný,“ položil si nevěřícně dlaň na čelo. „Nic se nestalo, pokud je pro tebe tak životně důležité, abys o tom věděl.“

„Takže ještě nic?“

„*Ne*,“ odpověděl důrazně. „A jestli se to stane, nikdo z vás o tom nebude mít ani tušení.“

„Dobře, dobře…“ zvedl Irvin dlaně na znamení toho, že se vzdává.

„Budu hádat…“ začal Irvin po chvíli, když viděl Tristenův sklíčený výraz. „Trápí tě Tarna.“

Tristen se na něho tázavě zadíval.

„Byla chyba takhle se zblbnout do princezny? To je otázka, která tě trápí? Nebo to, že uvidíš Aeris vedle Richarda… Mohl ses tomu vyhnout, ale rozhodl ses sám.“

„Vybral jsem si. Chci být s ní, jak nejdéle to půjde,“ zamračil se na Irvina.

„No, jak chceš… Ale něco mi řekni. Předpokládám, že představa manželského života s člověkem, kterého ani nezná, Aeris hodně děsí.“

„Správně,“ přikývl.

„Pokud by to bylo na mně… Dám ti radu,“ zatvářil se vážně.

„A to?“ podíval se na Irvina podezřívavě.

„Pomiluj se s ní dřív, než vyrazíme do Tarny,“ prohlásil.

„*Cože?!*“ vyjekl nakvašeně, až sebou Rakesh pod stromem trhl. I Reilla se Serigas se po Tristenovi a Irvinovi na okamžik ohlédly.

„Ale no tak, klid. Myslím to jen v dobrém,“ pokrčil Irvin rameny a trochu znervózněl.

„Tohle je pěkně pitomá rada!“ zavrčel Tristen a měl se k odchodu. Všechno v něm vřelo.

„Jde mi o to, že pro ni bude určitě mnohem lepší, když se bude poprvé milovat s tebou, než s chlápkem, který by mohl být jejím otcem,“ pokračoval. Netušil, že s každým slovem v Tristenovi vzrůstá neuvěřitelná zloba. Tristen křečovitě zatínal vztekem pěsti. Stál k Irvinovi zády a ve svém nitru cítil neuvěřitelné množství energie, která se začala hromadit a netrpělivě čekala, až bude moci být využita. Přál si ji poštvat proti Irvinovi a potrestat ho, že si vůbec dovolil něco takového vyslovit. Prudce se otočil zpět a okřikl ho:

„*Zmlkni!*“

Než si to dokázala jeho mysl zaslepená zlobou uvědomit, dovolil energii uvnitř, aby se uvolnila z jeho těla.

V dalším okamžiku už jen viděl, jak byl Irvin neuvěřitelnou silou vymrštěn do vzduchu a odvržen pryč. Irvin zády narazil do kmene stromu vzdáleného několik metrů. Přidušeně vyjekl, jak si při nárazu vyrazil dech a dopadl na tvrdou zem u kořenů.

Tristen se díval na Irvina jakoby v transu a překvapeně sledoval, co právě spáchal. Mírně se třásl a přerývaně dýchal. Odkudsi z nekonečna v jeho mysli zaslechl Reillin hlas křičící Irvinovo jméno a pak ho cizí síla srazila k zemi. Ucítil na sobě nesmírnou váhu. Tlumeně vyjekl překvapením, když si uvědomil, že se dusí v Rakeshově huňaté srsti. Snažil se ze sebe liotaura setřást, ale Rakesh ho držel celou svou vahou.

„Rakeshi, pusť ho!“ uslyšel Serigasin rozrušený hlas.

„Irvine, můžeš dýchat?“ doneslo se k Tristenovi z dálky.

„Jo, Reillo,“ odpověděl jí Irvin přidušeně, ztěžka nabral vzduch do plic a rozkašlal se. „Vyrazil mi dech… K čertu…“

„*Rakesh! Sira nie!*“ slyšel Tristen přibližující se Reillu. „To stačí! Už ho pusť!!!“

Liotaur si odfrkl a neochotně povolil sevření, takže se Tristen mohl nadechnout. Ucítil krvavou ránu na tváři, jak po něm Rakesh tak nečekaně skočil. Přiložil si k ní dlaň, aby vnímal, jak se díky Světlu hojí. Rozhlédl se.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se tiše Reilla, sledující jeho modře planoucí oči.

„Co… Irvin…?“ nechápavě se otočil a uviděl, jak Serigas pomáhá Irvinovi vstát. Vyplašeně zamrkal a jeho oči se vrátily do normálu. Irvin se už k němu blížil.

„Mrzí mě to,“ pronesl lítostivě. „Nechtěl jsem…“

„Co to do tebe vjelo, chlape?!“ vyhrkl Irvin přidušeně.

„Neříkejte o tom Semiremis,“ požádal je zkroušeně, zamířil pryč a ztratil se jim mezi stromy.

„Irvine, vysvětlíš nám, co jsi mu řekl? On by takhle nezaútočil bezdůvodně; na to ho znám až příliš dobře,“ zamračila se Serigas podezřívavě.

„No…“ zatvářil se provinile. „Uznávám, že důvod měl…“

„Jsi rozrušený,“ mračila se Semiremis soustředěním a prohlížela si jeho záda. Cítil, jak se ho letmo dotýkala. „Stalo se něco?“

„Nic, co by tě zajímalo,“ odsekl. Při vzpomínce na Irvina a na jeho řeči o tom, co by měl a neměl s Aeris udělat, v něm znovu kypěl vztek.

„Vím, že jsi rozmrzelý, protože jsem proti tvé cestě do Tarny,“ řekla neoblomně.

„Rozmrzelý není to správné slovo. Spíš zklamaný – z toho, že mi vůbec nevěříš.“

„A ty si už věříš?“ pozvedla obočí. Neodpověděl. Tvářil se zamyšleně a dotčeně zároveň. „Než jsi se Serigas odjel, tak sis moc nevěřil, pamatuji si to dobře.“

Stále zarytě mlčel.

„Chci tě jen chránit, Tristene… Vím, že tvou pravou matku nikdy nenahradím, ale neupírej mi právo se o to alespoň pokusit.“

„Nic ti upírat nechci, ale snaž se mě alespoň pochopit,“ vyhrkl nakonec.

„Miluješ ji?“ zeptala se přímo.

„Cože…?“ nechápal, proč chce znát odpověď.

„Miluješ ji?“ zopakovala. „Nebudu se zlobit, když odpovíš »ano«.“

Uzavřel se. Ona je pro něj ten poslední člověk, se kterým by chtěl o Aeris mluvit. „Dobře víš, jaký byl můj vztah s Aeridiným otcem. Nechci, abys skončil podobně.“

„Aeris o vás neví. Ví jen, že její matka zemřela, prý na zlomené srdce, a že měl její otec milenku. Ale neví, kdo to byl,“ oznámil a čekal, jak bude reagovat.

„Opravdu zvláštní, to co se ti udělalo na zádech. Mám pro to jediné vysvětlení,“ svedla rychle řeč jinam… Konečně znala příčinu královniny smrti. A znovu za ni může ona…

„A to?“ zeptal se. Cítil její pohnutí a na chvíli se mu jí zželelo. Nechtěl jí ublížit, ale nevěděl, co by teď mohl udělat, aby se cítila lépe.

„Jak jsi říkal, že se ti to udělalo…?“ vyptávala se.

„Všiml jsem si toho ráno. Nevím, co to je. Jen to obkresluje místa, kde byla skutečná křídla.“

„Hm…“ zamyslela se čarodějka. „Vypadá to trochu jako tetování, ale ve skutečnosti není. Máš to prostě vyryto v kůži… Zdálky to ale ani není moc vidět.“

„Tak k čemu to je?“ pokrčil rameny.

„Řekla bych,“ přejela opatrně přes obraz páru modravě vykreslených křídel na Tristenových zádech, „že je to kvůli skutečným křídlům. Až ti příště budou růst, už to nejspíš nebude bolet. Podle toho, co mi říkal Yevone, ti křídla narostou díky Seraphově vůli ve tvém nitru. Takže křídla, která máš nakreslena na zádech, se potom stanou skutečnými a narostou v

taková, jaká jsi měl předtím… A už tě kvůli nim nebudeme muset řezat.“ Usmála se nakonec trpce.

Chtěla ho pohladit po vlasech, ale ucukl. Vstal z postele a oblékl si košili. V pokoji už po ranní spoušti peříček nezbyla ani stopa. Zůstal stát uprostřed místnosti a díval se na čarodějku. Neměl rád, když se ho někdo dotýkal ve chvíli, kdy on nechtěl.

„Je načase, abych tě naučila nějaká kouzla,“ poznamenala a on souhlasně přikývl.

Cítila, jak jejím tělem proudí nová energie. Vztáhla ruce a dlouhými černými nehty protrhla blanitou svrchní vrstvu magické lázně. Napřímila se a ladným pohybem vstala. Zhluboka se nadechla a otevřela oči, rudé jako planoucí oheň. Po křivkách jejího těla stékala slizovitá tekutina a táhnoucími se krůpějemi se vlévala zpátky do lázně. Na její kůži zbyly drobounké střípky, které se v matné záři svícnů rozestavěných kolem lázně jemně leskly. Vypadala, jako by byla zahalena do desítek malých zářících diamantů. Pomalu vykročila k nízkým kamenným schodům. Kousek od nich už postával její věrný Bllix.

Vystoupila z lázně a nechala poslední zbytky slizu, aby stekly z jejího těla. Jiskřivé střípky se vpily do její kůže.

„Už se cítíte dobře, má paní?“ zeptal se trochu starostlivě.

„Teď už ano,“ vydechla tiše a úkosem se na něj podívala. Skřet k ní se skloněnou hlavou přistoupil a podal jí černý zdobený plášť. Beze slova se oblékla.

„Všechno je moje vina…“

„Přestaň se přede mnou takhle plazit!“ odsekla znechuceně.

„Měla byste mě potrestat. Zasloužil bych si trest!“ téměř žadonil na kolenou.

„A zač bych tě měla trestat?! Myslím, že tvoje »existence« je dostatečným trestem… A to, co se stalo při přepadení té vesničky v lesích, jsem očekávala. Jen mě ta zábava stála trochu víc sil, než jsem předpokládala.“

„Myslel jsem, že to bylo vážné?!“ byl v šoku. „Že jste ho skutečně chtěla přivést sem, vzít jeho duši, zničit Světlo!“

„Ne… Ještě je příliš brzy,“ řekla tiše a zadívala se z okna do temné noci. Na nebi setrvávaly černé, neprostupné mraky táhnoucí se daleko za hory, jež obklopovaly její hrad. Zahleděla se na hladinu blízkého rozlehlého jezera, ve kterém se zrcadlila záře symbolu měsíce na vrcholu nejvyšší hradní věže.

„Brzy?“ vyptával se Bllix.

„Jeho síla a odhodlání jsou mnohem větší, než jsem si kdy myslela.“

„Imponuje vám, má paní?“ zeptal se opovržlivým tónem.

„Ale no tak, Bllixi… Doufám, že nežárlíš,“ rozesmála se potěšeně. Bllix se s tichým, vzpurným zavrčením poníženě odvlekl stranou a skryl se ve stínu. „Přivést ho ke mně bude mnohem složitější, než tomu bylo u tebe, drahý Bllixi.“

„Proto vás tak zajímá?“ její slova ho zraňovala.

„On je pro mě výzva… Člověk, kterému bylo dovoleno stát se andělem jen proto, aby se proti mně mohl postavit v boji. Přivést tak nádherné Boží stvoření na stranu Zla…“ rozesmála se znovu a nadšeně dodala: „Už se na jeho přeměnu těším. Těším se, až zkazím tu jeho nevinnost!“

„Mám o vás strach, má paní…“ postěžoval si skřet.

„Strach?!“ usmála se pobaveně a v očích jí zablesklo.

„Nechci, abyste zničila sama sebe. Neztraťte se v téhle posedlosti. Pořád nechápu, proč s ním tak ztrácíte čas. Mohla byste ho zabít už teď… Stačí jediné kouzlo a…“

„Ne!!!“ zaplály její ohnivé oči. „Chci, aby byl mým spojencem, chci mu předat svou sílu. Ve spojení s jeho silou pak bude Temnota tak mocná, jak nikdy nebyla… Chci se vysmát Bohu, ve kterého smrtelníci věří! Seraph uvnitř něj se promění v Ducha Temnoty, až přijde čas… Možná bych ho dokázala zabít už teď, ale já nechci. Toužím vidět a cítit utrpení, které ho nevyhnutelně dostihne. Bude umírat zevnitř

kousek po kousku a já si to vychutnám! Stejně jako souboj, který nás dva čeká… Černé Oko Draka už dlouho nikoho nezabil. Meč Seraphinů a sám nositel Světla jsou ideální výzvou… Ne jako ten prosťáček Zachariáš Keys, který se snažil ubránit svou princeznu.“

„Pořád žije!“ poznamenal Bllix.

„Já vím…“ přikývla. „Jeho čas také přijde, i čas naší vzpurné Yunalesky.“

„A Světlo? Jaký to mělo účel, když jste věděla, že neuspějeme?“

„Chtěla jsem prověřit schopnosti čerstvě zrozeného Serapha. Dala jsem mu tím najevo, že jsem pořád tady a on to ví. Sice mě to vysílilo, ale na druhou stranu… ta možnost cítit jeho sílu i jeho slabost a bolest… Na chvíli jsem držela jeho život ve své dlani, dotkla jsem se jeho srdce… Bylo to úžasné…“

„Jaký bude můj další úkol, paní?“ vytrhl ji ze snění.

„Za pár dní tě přenesu portálem do Tarnských hor, aby ses připojil ke svým oddílům. Já strávím pár dní ve společnosti šlechty na dvoře krále Východního království… Je načase, abychom začali uskutečňovat naše plány, Bllixi. Už brzy nebudeme krále potřebovat.“

„K oddílům?“ podivil se.

„Ano. Chci, abys mi z Tarnského království něco přinesl.“

„Cokoli, má paní!“ Bllix vystoupil ze stínu a uklonil se.

„Chci Alhirův meč, Bllixi! A ty jsi jediný, kdo přesně ví, kde je. Přines mi ho,“ rozkázala.

„A když se to nezdaří?“ troufl se zeptat.

„V tomto případě žádné selhání nepřijímám! A nebudu ti propůjčovat žádnou svou sílu jako tehdy, když jsi měl zabít Pegase. Je to na tobě… A až budeš hotov, rozhodnu, co dál. Počítej ale i s možností útoku na samotnou Tarnu.“

„Na Tarnu?“ zopakoval Bllix zasněně.

„Ano. Potřebuji emoce a duše, Bllixi. Brzy se budou hodit," usmála se spokojeně s vítězně pozdvihnutým obočím.

„Jak poroučíte, paní. Přinesu vám Alhirův meč," poklonil se.

„To je přesně to, co jsem chtěla slyšet… Teď můžeš jít," pokynula mu a sledovala, jak opouští místnost. Když se za ním zavřely dveře, rozhostilo se mrazivé ticho.

Ponořila se do vlastního nitra. Nechala do své mysli pronikat vnitřní hlas.

*»Je to jen pár dní, co jsi znovu pocítila jeho sílu,«*slyšela v mysli chraplavý hlas.

„Ano. Ovládla ho zloba a Seraph uvnitř něj převzal kontrolu. Přestal se ovládat."

»Už jsi našla cestu, jak ho ovládnout, změnit a zničit. Našla jsi jeho slabinu v té princezně. Teď stačí pouze vytrvat.«

„Chceš, abych ho zabila?"

»Ne úplně. Vezmi si jeho duši, přeměň Serapha uvnitř jeho těla a tak ho učiníš jedním z nás.«

„Duši uzavřu v Síni duší…"

»Ano, Artemisie… Získáš tak jeden z nejsilnějších zdrojů energie…«

„Jak ho mám zničit, pověz!" dožadovala se její Temnotou pohlcená mysl nedočkavě.

»Dej mu volnost, staň se jeho přítelkyní. Nech ho zapomenout na fakt, že tě má zničit.«

„Jak? On nedokáže zapomenout."

»Dokáže… Bude se utápět ve vlastním neštěstí, nenávisti a v utrpení. Nebude mít nikoho. Ta, kterou nejvíc miluje, ho opustí. My známe jeho osud. I on si ho je vědom, jen si ho nechce připustit… Zvolil si utrpení. Podvědomě se obrátí na naší stranu… Musíš ho přinutit, aby se dopustil hříchů!«

„Kterých?“ vydechla nadšeně.

»Princezna se brzy stane manželkou tarnského krále. Zlomí tím Seraphovi srdce… Ale stále ji budemilovat… Až nadejdečas, vydej rozkaz a nech ji zabít. A• ji zabije Bllix a a• se Seraph dívá… Bude chtít pomstu…«

„A pak?“ usmála se nadšeně.

»Až se s ním utkáš, využij proti němu hříchy a temné emoce, které ho budou tížit. Použij své největší kouzlo. Očistíš tím jeho duši, kterou pak využiješ, a já do jeho těla zanesu část sebe. Pohltí ho Temnota a staneme se jednou bytostí.«

„Kdy? Jak dlouho ještě budeme muset čekat?!“ úpěla dychtivostí.

»Chvíle, kdy se stane jedním z nás, se blíží… Teď mu dej pocit svobody. A• žije v přesvědčení, že nad tebou vítězí. Ukolébej jeho pozornost i pozornost své sestry… Osud, který si on sám zvolil, si ho najde…«

Nad lesem se rozprostřela jasná letní noc, na nebi zářily hvězdy a měsíc osvětloval jezero kolem Stromu života. Listí se tajemně chvělo a šumělo, vanul vánek. Měl podobné pocity, jako když se ocitl v Maryině snu na louce plné květin. Stál na hladině uprostřed jezera, oči zavřené a vnímal přítomnost nehynoucí energie. Dokázal si pročistit mysl a na chvíli

zapomenout na všechny starosti, které ho tížily. Cítil se svobodně.

„Stromy k tobě promlouvají? Co říkají?“ slyšel jakoby z dáli fascinovaný Aeridin hlas.

„Nejsou to slova… Jen vjemy. Cítím je díky Světlu, protože jsou to stejné stromy jako v elfím lese. Povídají si. Nedá se to ale popsat. Musela bys to slyšet,“ odpověděl tiše.

„Jsi zvláštní, Tristene,“ poznamenala.

„Proč »zvláštní«?“ otevřel oči a otočil se. Přicházela k němu po hladině jezera. Sledoval ji, zahalenou v namodralé záři stromů, které je obklopovaly. Měl radost, že přišla.

„Já nevím… Jsi Seraph, anděl, dokážeš slyšet a rozumět tolika věcem, o kterých jiní nemají ani tušení,“ pomalu přistoupila k němu. Rozevřela pěst – na dlani měla malého modrého motýla.

„Ležel na cestě,“ pronesla.

„Nemůžu dávat život, to víš. Není to v mé moci,“ vzal opatrně její ruku. Chtěl její prsty opět sevřít a znovu uzamknout mrtvého motýla v dlani, ale motýl vyklouzl a snesl se na hladinu jezera. Hladina se pod mrtvým tělem rozevřela a motýl zmizel ve vodě.

„A co když zemřu já?“ zeptala se, když sledovala, jak se motýl ztrácí v hlubinách jezera.

„Nedovolím to!“ řekl okamžitě. „Ty neumřeš. Budu tě chránit. Dal jsem ti slib, že tě nikdy neopustím a chci ho dodržet.“

„Ale já chci, abys ho porušil!“ zamračila se po chvíli ticha.

„Proč?“ nechápal, co se děje.

„Nejdřív jsem si to nechtěla připustit, ale uvědomila jsem si, že do Tarny půjdeš jenom kvůli mně… A já nechci, abys trpěl, až mě uvidíš vedle tarnského krále. Jen těžko bych se s něčím takovým vyrovnala,“ pronesla smutně.

„Nemluv o tom,“ řekl smutně.

„Je to tak, viď?“ nedala se.

„Nebudu ti lhát…“ sklopil oči.

„Nechci ti zlomit srdce,“ položila mu ruku na hruď v místě, kde tušila srdce. „Zítra ráno odjíždíme do Tarny a já nevím, co se stane, až mě Semiremis představí králi.“

„Rozumím,“ připustil. Odjezd byla snad ta největší tíseň, kterou pociťoval. Zadíval se na hvězdy, jako by v nich hledal nějakou pomoc, radu nebo naději. Cítil, jako by na něj někdo hleděl, někdo známý… Jak s Aeris sledoval noční nebe, tmu protkla padající hvězda.

„Viděl jsi?“ řekla s dětinským nadšením. „Padala hvězda… Přál sis něco?“

„Ano, přál,“ odpověděl jí po chvíli zkroušeně.

„Povíš mi, co?“

„Nemůžu. Chci, aby se mi přání vyplnilo,“ pousmál se trpce.

„Já si přála, abych s tebou mohla dojít až do Lesa elfů. Chtěla bych vidět Zahradu zázraků. Musí to být krásné místo,“ zasnila se.

„To je,“ souhlasil. „Uvidíš elfí les. Já to vím.“

Aeris smutně přikývla. Povzdechla si. Zavřela oči a tvář se jí sevřela do úzkostného a bolestného výrazu.

„Já nechci,“ vzlykla tiše. „Nedokážu to! Nemůžu se za něj provdat… Chci zůstat s tebou. Jen prosím zůstaň, zůstaň se mnou.“

„Neopustím tě,“ uklidňoval ji. Bylo mu hrozně, když cítil její strach a úzkost.

„Miluju tě, Tristene,“ vydechla tiše. Cítil ve svém nitru zvláštní pohnutí. Poprvé mu ta slova řekla do očí. Zmocnil se ho nevšední pocit odevzdanosti a v mysli mu vyvstala pro něho dosud neobvyklá, ale vzrušující myšlenka.

„Aeris?“ odvážil se.

„Ano?“ ozvala se už méně pohnutým hlasem.

„Vezmeš si mě?“

„Cože…?!“ zeptala se zajíkavě a vyvlékla se z jeho náruče.

„Vezmeš si mě?“ zopakoval a začal být nervózní.

„Chceš, abych si tě vzala? Ale… já nemůžu. Nemůžu,“ zavrtěla nešťastně hlavou.

„Protože jsi princezna? Sama tvrdíš, že jí být nechceš.“

„Ale… Vždyť by to ani neplatilo, nejsme ve svatyni a…“ namítala, ale on ji přerušil:

„Je to slib, Aeris. Nepotřebuju k něčemu takovému svatyni, ani kněze, ani nikoho jiného, kdo by mi takový slib dosvědčil, abych v něj věřil… Ty ano? Byl by to přece slib mezi mnou a tebou. Náš slib, jenom náš.“

„Ne,“ zavrtěla po chvíli hlavou. „Máš pravdu. Nepotřebuju nikoho, kdo by svědčil, abych ve slib věřila. Ale co když se budu muset provdat za tarnského krále?“

„Nebudeš muset, pokud sama nebudeš chtít,“ řekl a dotkl se její tváře. „Přeju si, abychom si dali slib. A nezáleží mi na tom, co se stane v Tarně,“ řekl téměř naléhavě.

Znovu se usmála a cítila, jak se chvěje rozrušením. Ještě před chvílí si připadala naprosto zoufale a teď je jí tak krásně.

„Opravdu to myslíš vážně?“ zeptala se a on rozhodně přikývl:

„Zbláznil jsem se do tebe… a neexistuje nic, co bych si teď přál víc.“

„Miluješ mě?“ usmála se a on okamžitě přikývl v souhlas.

„Když je to tak…“ usmála se znovu. „Chtěla bych, abychom si dali slib.“

Opětoval jí úsměv. Jak se prsty dotýkal jejího obličeje, zadíval se na prsten od Mary.

„Chtěl bych, abys ho nosila,“ stáhl si prsten z pravé ruky. „Je na něm vyryto »Naděje«.“

Stále se usmívala a on vnímal její radost a hlavně štěstí. Dodávalo mu to pocit spokojenosti, když ji mohl vidět šťastnou.

„Já, Tristen de Tymalde, ti s tímto prstenem dávám slib. Budu tě milovat a chránit do konce svého života, ať už bude

náš osud jakýkoli, a pro tvoje štěstí budu ochoten udělat cokoli.“

„A já budu patřit navždy jenom tobě. Ať se v budoucnu stane cokoli, já, Junna Aeris Gaernet de Alexandris,“ oba se pousmáli nad jejím aristokratickým jménem, „ti dávám slib své lásky a oddanosti, Tristene. A budu při tobě stát až do konce svého života.“

Navlékl jí prsten na prsteníček levé ruky.

„Ale ne,“ mírně posmutněla, „je mi velký. Nemůžu ho nosit na prstu, sklouzl by mi.“ Vzápětí si z krku stáhla řetízek s amuletem okřídleného srdce a prsten na něj navlékla: „Dám ho sem.“

Držel ji za ruce a naplňoval ho nádherný pocit štěstí. Když jí vtiskl polibek jako pečeť jejich slibu, dokonce se i na chvíli přinutil věřit, že do Tarny neodcestují…

Celý svět kolem něj se během několika chvil rozplynul. Zmizely všechny obavy, starosti, vnitřní bolest. Nezáleželo mu na tom, co bylo nebo bude. Existovalo pouze teď. Čas ztratil význam. Nedokázal přemýšlet, jeho mysl byla zaslepena přívalem nových nádherných pocitů.

Stáli uprostřed pokoje, obklopeni hořícími svíčkami a tichou líbeznou nocí, chvějící se očekáváním. Svíral její tělo v objetí, vychutnával pocit, že ji může držet. Hladila ho přes vykreslená křídla na zádech. Věnovala mu sladké polibky… Nikdy mu nebylo tak krásně. Lnula k němu, rozplývala se v jeho náruči…

Znenadání, netušil proč, se mu přes vlnu slastných pocitů vetřela do mysli vzpomínka na sen, kde mu Artemisia nabízela Aeris… Znepokojilo ho to. Zavřel oči a pokusil se vzpomínku zahnat. Chtěl se soustředit na přítomnost. Ale přesto… Jeho mysl pohltila vize; jako by na chvíli mohl nahlédnout do budoucnosti. Všechno se seběhlo tak rychle, během okamžiku…

Panovala temná noc, sněžilo a on nesl Aeris, ale její tělo se nehýbalo. Ležela bezvládně v jeho náruči a on cítil, jak mu po tvářích stékají slzy. Narostla mu bělostná křídla a z temnoty noci za ním vystoupily desítky matně zářících postav, které šeptaly: „Je mrtvá…“

„Ne!“ vyjekl zoufale, ale najednou si uvědomil, že nic z toho nebyla skutečnost. Byl stále s Aeris ve svíčkami osvětleném pokoji.

„Co… co se děje?“ zeptala se zmateně a opatrně se dotkla prsty jeho tváře.

Cítil, jak se mu pomalu zklidňuje dech. Nebyl si jist tím, co viděl… Byla to jen představa? Vize? Pohled do budoucnosti? Nikdy se mu nic podobného nestalo. Ale viděl to, co ho děsilo nejvíc…

„Tristene, celý se třeseš. Co se stalo?“ ptala se jemně, když viděla, jak se od ní odtahuje.

Posadil se na okraj postele. Přemýšlel, co odpovědět. Pro ni to byla jen vteřina, ale on se v té zvláštní vizi ztrácel. Objala ho, cítil, jak ho její dotek uklidňoval. Přesto…

„Omlouvám se. Je mi to líto,“ vymanil se z jejího sevření a začal se oblékat.

„Nechci, aby ses mi omlouval. Jen mi řekni, co se stalo,“ dožadovala se Aeris.

„Nemůžu. Neptej se, prosím,“ zavrtěl hlavou a navlékl si košili; neušlo mu, že Symbol Světla na řetízku slabě zářil.

„Myslela jsem, že před sebou nemáme žádná tajemství, Tristene,“ posmutněla.

„Já,“ hledal vhodná slova, jak jí co nejšetrněji říct, co se stalo, ale nedokázal myslet. „Zkazil jsem to. Omlouvám se.“

„Pověz mi to, prosím! Ať je to cokoli… Jsme přece manželé,“ snažila se pousmát.

„Mrzí mě to. Nezlob se,“ pomalu vycouval z pokoje na chodbu a zavřel za sebou dveře.

Okamžitě se rozběhl chodbou pryč. Snad poprvé si přál nebýt s ní. Potřeboval samotu. I když se ocitl tak blízko prvnímu milování s ní a jakkoli blažená ta chvíle byla, přehlušil ji pocit strachu a hrůzy nad představou její smrti.

Zastavil se v kruhové hale budovy. Opřel se zády o zeď a sesunul se po ní na podlahu. V tichosti seděl a zíral do prázdna. Cítil, jak se mu do očí derou slzy a ze všech sil se je snažil potlačit. Slyšel někoho přicházet a bylo mu jedno, kdo to byl. Nehnul se z místa. Když ale pozvedl oči, byl rád, že spatřil Reillu. Přiklekla si k němu a s konejšivým úsměvem mu položila ruku na rameno.

Kapitola devátá

Richard

Díval se na ni mírně zarudlýma očima, jak se snažil bránit slzám. Z jeho hrdla se vydralo tiché vzlyknutí a hlas se mu zachvěl. Sklonil hlavu a cítil, jak ho Reilla opatrně hladí po vlasech.

„Co se stalo? Viděla jsem tě vybíhat z Aeridina pokoje…“ zašeptala tiše.

Neodpověděl, jen skryl tvář do dlaní.

„Nechceš o tom teď mluvit?“ zeptala se, stále šeptajíc. Zavrtěl hlavou v odpověď a prohrábl si vlasy. Zadíval se na ni.

„Půjdeme se projít?“ navrhla. S vděčným úsměvem přikývl a vstal.

Stále vládla noc. Měsíc ale zářil tak jasně, že skrze stromy na okraji vesnice dopadala trocha matného světla, která projasňovala les. Šli tiše a beze slov vedle sebe. Tristen měl stále před očima děsivou vizi. Nedokázal se té hrozné vidiny zbavit. Zakořenila v jeho mysli a vnášela mu do těla mrazivý chlad. Začal ho pomalu sžírat pocit viny, že tak zbaběle a bez jakéhokoli vysvětlení utekl. Najednou si zase přál být u Aeris a držet ji…

„Kde máš svůj prsten?“ ozvala se Reilla znenadání.

„Co?“ zeptal se nepřítomně, stále zahloubán.

„Tvůj prsten. Ten, co jsi ho pořád nosil.“

„Aha… prsten,“ zastavil se a podíval se na svou pravou ruku, na jejímž prostředníčku chyběl. „Já jsem ho totiž někomu dal, víš?“

„Hm…“ levou ruku dala v bok, ukazováček pravé ruky si přiložila k ústům, naklonila hlavu a široce se usmála. „Dal jsi ho Aeris?“

„Ano, Aeris," přikývl po chvíli.

„Prsteny se nedávají jen tak," pozvedla obočí. Když stočil pohled jinam a zkřížil ruce na hrudi, zašeptala mu, jako by se bála, že je někdo uslyší:

„Dali jste si slib?"

„Patříme k sobě," vysvětlil po chvíli otálení.

„To je hezký," uculila se, ale vzápětí nasadila vážnější výraz: „Ale uvědomuješ si, že když jste nebyli oddáni formálně a bla bla bla, věci kolem toho… že to neplatí…?"

„Platí to pro nás dva a to je důležité. Já v ten slib věřím a ona taky."

„Takže vám za oddávajícího byl Bůh a za svědka samotná Nebesa," uchichtla se. „Ale co když dojde na Semiremidina slova a Aeris se bude muset provdat za tarnského krále?"

„Nevezme si ho. Vím to," přerušil ji rychle.

„No… Když to bereš s takovým nadhledem?" nervózně se pousmála a po chvíli posměšně dodala: „Když je to tak a ona je tvoje nevěsta a manželka… Co tedy, »pane ženichu«, děláte tady? Neměl byste náhodou jít a »potěšit« nevěstu?"

„Nejsi náhodou trochu přemoudřelá?" zašklebil se s mírným pobavením.

„Je mi sice jen čtrnáct, ale nejsem hloupá… a navíc s bratrem jako je Irvin… Nesnaž se mě poučovat, teorie znám spoustu," máchla ležérně rukou. „Ale pořád jsi mi neodpověděl, proč jsi tady venku, když máš být u Aeris."

„Něco se stalo," zamračil se.

„A co?" zeptala se opatrně.

„Když jsem Aeris držel, měl jsem takovou zvláštní vidinu… předtuchu."

„Vizi?" pozvedla obočí.

„Ano," přikývl.

„A co jsi viděl?" naléhala prosebně a položila mu ruce na ramena. „Řekni…"

„Nesl jsem ji…“ hlas se mu trochu rozechvěl. „Nesl jsem její tělo. Nehýbala se… Procházel jsem nocí. Sněžilo. Tekly mi slzy a měl jsem křídla. Z temnoty za mnou vystoupily desítky lidí a opakovaly: »Je mrtvá«.“

Reilla tiše stála naproti němu, ruce položené na jeho ramenou. Zkroušeně se na ni zadíval. Vyměnila si s ním pohled plný obav. Vládlo ticho, jen listí stromů zlověstně zašumělo.

„Proto jsi utekl… Vyděsilo tě to, viď?“ řekla tiše. „Ví to?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„Měla by,“ poznamenala a stáhla ruce z jeho ramen.

„Já vím… Jen… Třeba to nic neznamenalo. Třeba to byla jen hloupost.“

Reilla se pousmála, aby ho uklidnila. Otřásly jí obavy; tušila, že taková vize určitě něco znamená. Stejně jako ji strašila Artemidina slova »Budeš se mi hodit«.

„Jak to, že vlastně nespíš?“ snažil se svést řeč jinam.

„Nemohla jsem usnout. Asi proto, že zítra odjíždíme do Tarny… Krok do neznáma, víš?“

„Rozumím,“ pokýval hlavou.

„Všechno bude dobrý. Já tomu věřím,“ vrátila se do své rozpustilé nálady, která jí byla vlastní.

„Je neuvěřitelné, že jsme se dokázali po jedenácti letech najít… Jak jsi mě dokázala poznat?“

„To sny. Umíš vstupovat do snů a já tě viděla při tvé vzpomínce na Amorchen,“ vysvětlila a pousmála se: „Kdyby neexistoval tenhle spolek, asi bychom se nepotkali…“

„Jak se Yevone dozvěděl o Světlu?“

„Potkal Semiremis; bylo to několik měsíců po tom, co Artemisia zmizela v Tarnských horách. Semiremis jako pověřenec krále dokončovala vyjednávání spojenectví mezi Tarnským a Jezerním královstvím. A s Yevoneovou pomocí chtěla zjistit co nejvíce informací o své sestře, chtěla ji najít. Yevone dostal od Semiremis dobře zaplaceno, ale čím více zpráv o Artemisii získával, tím víc ho celá historie kolem

Světla a Temnoty začala zajímat. Chtěl znát celou pravdu a ne jen útržky, které dokázal nasbírat. Přemluvil Semiremis, aby mu pověděla o existenci Světla a Temnoty a o tom, jak se Artemisia dostala na stranu zla… Nejdřív samozřejmě pochyboval, ale pak došlo k nečekanému setkání s elfy, kteří mu zachránili život, když byl raněn při plnění jednoho z úkolů, jímž ho král pověřil… Jednou mi řekl, že když Zahradu zázraků viděl poprvé, uvěřil… Přestal s prací sicca; pochopitelně se to nestalo ze dne na den, že by ráno vstal a řekl si »teď budu pomáhat Dobru«… Z Tarny odešel, když zemřela Irvinova matka…

Dříve žil náš spolek v Cereis. Jeho členové byli normální lidé, o kterých se ale vědělo, že umějí používat magii. A po válkách, v nichž sehrála roli kouzla, se obyvatelé města, kteří neuměli magii používat, začali bát… Spolek byl vyhnán a stali se z nich psanci. Nebyli proti království, proti ničemu, ale protože kouzlili, připadali ostatním nebezpeční… Pak ale Yevone a další našli tohle místo. Les nám dává všechno, co je potřeba… Nejsme zloději, i když si lidé z Cereis dodnes myslí, že ano.

Snažíme se ti pomoct, jak jen to jde. Yevone čtyři roky budoval výzvědnou síť a získává tak různé zprávy dodnes; i když už je síť pod vedením jiného královského sicca. Proto je Yevone tak dobře informován o pohybu jednotek skřetů v Tarnském království a o všem možném, co se v království děje.“

„Vážím si toho, že se mi snažíte pomoct. Opravdu,“ pousmál se vděčně.

„To nic,“ usmála se a máchla rukou.

„Reillo… Pamatuješ si naši rodinu?“ zeptal se zkroušeně.

„Ne, jen bratra a tebe. Raději jsem zapomněla, stejně jako ty,“ odpověděla smutně. „Měl bys jít.“ „Dobře,“ přikývl. „Uvidíme se ráno.“ *Dobrou, bratránku,* zašeptala si pro sebe a povzdychla si.

Prošel temnou chodbou zpátky k pokoji. Na chvíli se zastavil před dveřmi, jako by váhal, ale nakonec je přece jen otevřel a vstoupil.

Než se v pokoji dokonale pohlceném ve tmě stačil zorientovat, zaslechl kroky a vzápětí ucítil Aeridiny paže kolem svého krku, její dech a tlukot jejího srdce na své hrudi. Instinktivně ji přitáhl k sobě a držel ji v těsném objetí; levou nohou přibouchl dveře.

„Proč jsi odešel?“ zašeptala do ticha.

„Neměl jsem. Promiň,“ odpověděl, hladě její černé vlasy.

„Ranilo mě to, víš? Najednou jsi prostě zmizel,“ vyčítala mu tiše. „Proč ses tak vyděsil?“

„Já…“ začal pomalu, ale pak jen ztěžka vydechl. Zavřel oči a snažil se něco říct.

„Pověz. Nebudu se zlobit, ať to bude cokoli,“ vzala jeho tvář do dlaní. Otevřel oči a sledoval slabé světlo v jejích očích, obrys jejího obličeje.

„Pamatuješ si na Skalní věž, když jsi mi vyprávěla o snech?“ začal pomalu.

„Samozřejmě, že si pamatuju,“ přikývla.

„Pamatuješ si sen, kdy jsi nás oba viděla umřít?“

„Na ten raději moc nemyslím, ale nedá se zapomenout,“ povzdechla si. „Viděl jsi nás umřít? To tě vystrašilo?“ zeptala se vzápětí starostlivě.

„Ne… Viděl jsem… Viděl jsem tvou smrt…“ slova mu uvázla v hrdle.

„Cože?“ nechápavě ale úzkostlivě se na něj dívala.

„Nesl jsem tě. Nehýbala ses… Byla noc, sněžilo. Narostla mi křídla a z temnoty za mnou vystoupily desítky lidí, kteří opakovali, že jsi… že jsi… *mrtvá*,“ ztěžka vyhrkl poslední slova.

Nepříjemně ho mrazilo a srdce jako by se mělo každou chvíli zastavit. Aeris mlčela a nedívala se na něj, z jeho sevření

se ale nevyvlékla. Rozhostilo se nepříjemné ticho. Cítil, jak mu položila ruce na ramena. Slyšel její dech.

„Prosím, řekni něco. Cokoli…“ zašeptal zoufale.

„Třeba to tak má být,“ řekla tiše.

„Tohle neříkej,“ zarazil ji. „Nemá to tak být! Nemá!“

„Tristene, uklidni se, prosím,“ znovu vzala jeho tvář do dlaní. Její dotek byl pro něj konejšivý.

„Měl jsi tu vizi někdy předtím?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a vydechl do ticha: „Zlobíš se?“

„Vůbec ne… Jsem ráda, že jsi mi to řekl. Žádná tajemství.“

„Neumřeš. Já to cítím! Nedovolil bych, aby se ti něco stalo. Byl to jen hloupý sen!“ přesvědčoval ji i sám sebe.

„Už o tom nemluv. Nezlobím se, ani ti nic nevyčítám.“

Zdálo se, že cesta do Tarny trvala déle, než Semiremis původně očekávala. Bez použití portálu, na kterém zprvu Reilla trvala, strávili měsíc pochodem ze spolku do Tarny.

Rozloučení s Yevoneem a členy Rady proběhlo v chrámu, kde Yevone všem popřál hodně štěstí. Bez zbytečných okolků, přesně jak Tristen předpokládal, se za svítání vydali na cestu lesem kolem Stromu života a dál na severovýchod. Cítil, jak se životadárná energie Stromu života ztrácí každým krokem, kterým se mu vzdalovali…

Na sklonku třetího dne se jim podařilo dostat z lesů a přebrodit řeku. Ocitli se tak na území Tarnského království. Naskytl se jim pohled na nekonečné úrodné planiny. Slunce zapadalo a barvilo krajinu do rudého odstínu.

„Tady se rozloučíme,“ pronesl Rakesh. „Moje cesta vede na jih do Ztraceného města. Budeme vás s Kreshou očekávat.“

„Dej na sebe pozor, Rakeshi,“ řekl mu Irvin a Reilla se na něj usmála.

„Shledáme se brzy,“ přikývl liotaur a vyměnil si poslední pohled s Tristenem, který kývl. Pak už se jen otočil a liotauřími skoky zamířil na jih.

Krajina Tarnského království se Aeris zdála být mnohem rozmanitější a malebnější než krajina Jezerního království a také mnohem obydlenější i ve vnitrozemí; ale příčinu shledávala v tom, že její země byla plná jezer, která v některých oblastech bránila osídlení.

Snažila si představit, jak bude tarnský král vypadat. Jediné, co znala, byl jeho věk – pětatřicet let. Jak se ale blížili k Tarně, začala se smiřovat se skutečností, že ji čeká setkání s ním. Stále ale byla ve svém nitru rozhodnuta neprovdat se za něho. Koneckonců, už patřila Tristenovi a prsten, který nosila na řetízku s amuletem, jí to neustále připomínal.

Tarna byla každým dnem blíže a Tristen se stával každým dnem zamlklejším a zamyšlenějším. Aeris jeho uzavřené chování pozorovala už od doby, kdy se od nich odloučil Rakesh. I ostatní si jeho zamlklosti brzy všimli. Nemluvil když nemusel a jen stěží se jim ho podařilo rozesmát. Často si Reilla pohrávala s myšlenkou neřídit se věštbami, obrátit směr pochodu a odvést Tristena přímo ke Kreshe. On ale pořád trval na tom, že dovede Aeris až do Tarny. Doufal, že jejich pobyt nebude trvat dlouho a stále sám sebe přesvědčoval o Aeridině oddanosti a věrnosti. V hlavě mu ale hlodala myšlenka: co když se všechno začne ubírat jiným směrem…

Když se v dáli před nimi objevily hradby Tarny, léto už plně vládlo nad krajinou. Hlavní město království se tyčilo uprostřed zelenavé pláně protnuté řekou, obehnáno lesy a na severu ohraničeno strmými skalami a vzrůstajícím pohořím. Pohled na město, které se rozkládalo u úpatí skal, na jejichž vrchu stál hrad, byl impozantní.

„Pěkný," pokývala Serigas hlavou, když zastavili kousek od vstupní brány.

Na hlavní cestě lemované domy se pohybovaly desítky lidí, jezdců na koních i vozů.

„Příště bych radši portálem, Semiremis. Víš, takové vzdálenosti pěšky…" poznamenala Reilla a obhlédla brašny,

které už všichni měli téměř prázdné. „Ještě pár dní a byli bychom bez jídla.“

„Jsme tu, ne?“ utnula ji čarodějka.

„Ano, to jsme,“ řekl Tristen velmi tiše a ucítil, jak ho Aeris bere za ruku. Byl rozrušený, ale nedokázal své pocity pojmenovat. Strach, možná tíseň, nevěděl. Splnil Maryinu věštbu…

„Co teď?“ ozval se Irvin a máchl rukou k městu.

„Je na čase vetřít se do královy přízně,“ pousmála se Semiremis.

Jo, v tom jsi dobrá,pomyslel si Tristen a zašklebil se.

„Nechte to na mně,“ řekla čarodějka. „Můžete se tu zatím porozhlédnout. Pak vyjděte po hlavní cestě k hradu, ale nespěchejte… Já se teď pozdravím s dvorním čarodějem a uvidíme, jak se vše bude vyvíjet.“ Máchla holí a zmizela v několika světelných sloupcích přemisťovacího kouzla.

„No teda! Teď si kouzlí a když jsme potřebovali portál, tak nic!“ zavrčela Reilla.

„Asi je líná vyjít ten kopec,“ uchechtl se Irvin.

Tristen se zahleděl na hrad nad městem. Aeris pustila jeho ruku.

„Je čas setkat se s králem,“ obrátila se k ostatním s trpkým úsměvem a pohledem se vyhnula Tristenovi. S porozuměním se na ni usmáli a když se vydala k bráně do nitra města, následovali ji. Tristen chvíli nerozhodně postával na místě, ale pak se k nim připojil.

Hlavní cesta lemovaná domy se rozbíhala do mnoha dalších ulic a uliček. Zavedla je přímo do středu města. Mezitím, co ostatní ještě chvílemi rozjímali nad rozmanitostí Tarny, propadal se Tristen stále hlouběji do vlastního nitra. Necítil se dobře, díval se bez ustání po Aeris, jako by ji snad měl dnes vidět naposledy. Přesto se ale v sobě snažil živit naději…

Přešli po rozložitém mostě křižujícím širokou řeku protékající městem. Ulice začala strměji stoupat podél skály, na

jejímž vrcholu stál hrad. Jakmile se cesta stočila vpravo, rozprostřel se pod nimi zbytek majestátního města, kde mezi stovkami stavení různých druhů vynikal vysoký, krásný torheistický chrám.

Vystoupali téměř až k vysoké těžké bráně hradu, která byla otevřena dokořán a jejíž ústí hlídali vojáci, a zpozorovali blížící se Semiremis.

„Tak jak to vypadá?“ zeptala se Serigas.

„Skvěle. Král nás dokonce osobně uvítá a bude nám poskytnuto i přístřeší. V něco takového jsem ani nedoufala,“ odpověděla spokojeně.

„Páni! To budeme všichni bydlet na hradě?!“ zašeptal Irvin nevěřícně, ale s nadšením.

„Nediv se tomu tak,“ dloubla ho Serigas s úsměvem do žeber.

„Pojďte za mnou. Král nás přivítá v trůnním sále,“ oznámila čarodějka.

„Semiremis,“ ozvala se Aeris rychle, předtím, než se dali do chůze.

„Ano, princezno?“ obrátila se k ní.

„Mluvila jsi… s ním?“ zeptala se plaše.

„Ne přímo. Mluvila jsem s dvorním čarodějem, který mu náš příchod oznámil a pak mi také předal jeho odpověď… Je sice pravda, že jsem se s králem naposledy setkala během bitvy u Amorchen, ale myslím si, že se příliš nezměnil. Nemáš se čeho bát, Aeris. Kdyby ano, ani já bych nebyla tak klidná, věř mi,“ snažila se, aby poslední slova zněla co nejupřímněji.

Aeris už nic nenamítala. Následovali čarodějku. Prošli branou na rozlehlé nádvoří, kde právě hlídkovalo několik vojáků a štěbetající služky zrovna zmizely v jedněch z mnoha dveří, které vedly do útrob hradu. Semiremis je ale vedla k otevřeným dveřím na vrcholu schodiště. Když jimi prošli, ocitli se v menší hale a Aeris okamžitě pohltil pocit, jako by se vrátila domů, do vězení. Všechno jí připadalo tak fádní, tak

známé. Pomyslela si, že všechny hrady zřejmě vypadají podobně; obdobně řešené místnosti a chodby, shodná výzdoba. Pokračovali svižně po schodištích a dál dlouhými chodbami, až se princezna na chvíli podivila, jak se tu Semiremis vyzná. Odvážila se podívat na Tristena. K jejímu překvapení na ni shlížel. Snažil se pousmát a vzal ji za ruku.

„Neboj se…“ zašeptal velmi tiše.

Usmála se a pustila se ho. Za sebou zaslechla Reilliny a Irvinovy obdivné poznámky o všem, co shledávali zajímavým – od hradu jako celku až po různé detaily, které nacházeli na rozličných předmětech zdobících chodby.

„A jsme tu,“ poznamenala Semiremis. Vstoupili do prostorné zdobené místnosti s vysokým stropem, jež byla díky vysokým oknům vpravo bohatě osvětlena. Podlaha byla pokryta rudým kobercem, v jehož středu byl vyšit znak Tarnského království. Na opačném konci místnosti se podlaha zvedala o tři schody výš, na vyvýšené úrovni se nacházel zdobený trůn a po jeho levici podobný, menší, ale neméně krásný.

Moje místo, pomyslela si Aeris v duchu a otřásla se strachem.

„Moc pěkný!“ ozval se Irvin. „Měl jsem si vyleštit boty…“ Zastavil se před kobercem.

„Jsi v pořádku?“ pošeptala Reilla Tristenovi. Odpověděl jen letmým kývnutím. Zůstala stát po jeho pravici. Všiml si, jak si upravuje tmavě červenou vestu, černé zdobené šortky, rukavice i opasky se zbraněmi, jako by mělo dojít k vojenské přehlídce.

„Nechceš rovnou zrcadlo?“ rýpnul si Irvin.

„Nechtěl bys vzít ty brašny?“ zašklebila se a vrazila mu tu svou. Irvin se jen usmál, vzal si prázdné brašny i od ostatních a přehodil si je všechny přes rameno.

„Krále nepotkáš každý den,“ zavrtěla Reilla hlavou, až její modré náušnice zacinkaly. Položila si copánky s peříčky na

hruď a spokojeně se na ostatní usmála, jako by je chtěla povzbudit. Ale ve svém nitru byla stejně sklíčená jako Tristen.

Irvin jen máchl rukou a opřel se o dlouhou okovanou hůl. Zadíval se na Serigas, stojící napravo od Reilly. Sledoval, jak si upravuje tmavomodrý plášť a luk, jenž měla na zádech společně s toulcem a šípy.

Semiremis rychle využila příležitosti a lusknutím prstů se její cestovní oděv – jak ho znal Tristen z obrazu s Artemisií – proměnil v tmavě modré splývavé šaty s límečkem a na hlavě se jí objevil křišťálový diadém.

„Ženský…“ zavrtěl Irvin nechápavě hlavou.

Trvalo to jen pár chvil, než zaslechli kroky a Semiremis si Aeris přitáhla k sobě. Princezna se tak ocitla mezi čarodějkou a Irvinem, i když si přála stát vedle Tristena. Zadívala se na něj, ale on hleděl do země. Připadala si osamoceně, na chvíli se jí chtělo i plakat. Pak si ale všimla Tristenova prstenu na řetízku a snažila se uklidnit… Kroky sílily a blížily se…

Všechno dopadne dobře, je to jen formální návštěva, říkala si v duchu.

Kroky už byly slyšet velmi zřetelně…

Třeba se mu ani nebudu líbit a sňatek odmítne sám… Bože, dej mi sílu, rozléhalo se jejím nitrem, když vzala do dlaně amulet a zároveň Tristenův prsten.

Na opačném konci místnosti nalevo od trůnu se otevřely dveře a do místnosti vstoupil velmi starý muž s dlouhými šedivými vousy, oblečený v sytě fialovém hábitu a s kouzelnickou holí v ruce.

Aeris se na chvíli zastavilo srdce hrůzou.

„To snad ne…“ uslyšela šeptat Irvina; i Tristen se zdál být velmi vyveden z míry.

Muž se jim ode dveří uklonil. Semiremis mu oplatila stejnou úklonou.

„To je dvorní čaroděj,“ vysvětlila se zdvořilým úsměvem a ostatní si očividně oddechli. Aeris se chytila za srdce a snažila

se znovu dýchat. Po chvilce se opět odvážila pozvednout oči ke vzdáleným dveřím. Tentokrát z nich vystoupila velmi hezká žena oděná v dlouhých, světle modrých šatech s opaskem, který zvýrazňoval její pas. Světlé rovné vlasy jí sahaly až k bokům a podél uší byla mezi prameny vpletena zlatá čelenka. Věnovala jim letmý pohled i úsměv a hned se obrátila zpět ke dveřím, z nichž vystoupil muž, na kterého čekali.

Tentokrát se Aeridino srdce zastavilo téměř úplně. Nemohla dýchat. Vytřeštila oči.

Ne! Ne, to ne! křičel její vnitřní hlásek. Snažila se nadechnout. Nechtěla uvěřit. Ale byl to on… Člověk, kterého považovala za pouhého vojáka, byl ve skutečnosti král. Jejich setkání ve Skalní věži, jak by mohla zapomenout… Připadala si hloupě. Rychle vycouvala od Semiremis a skryla se za Irvinova záda. Irvin se k ní otočil, ale nic neřekl a mlčky ji nechal ve svém zákrytu.

To není možné! Proč…? Proč on?! ptala se sama sebe v duchu a přála si utéct, nebo se stát neviditelnou. Slyšela, jak čaroděj odchází a zavírá za sebou dveře. Snažila se rychle uklidnit, přesvědčit se o opaku: *To přece není on, není to možné. Aeris, klid! Jeden pohled a zjistíš, že ses mýlila…*

Zhluboka se nadechla a vykoukla nad Irvinovým ramenem. Slétla pohledem k nízkým schodům, po kterých právě scházeli král a neznáma žena. S hrůzou se rychle ukryla za Irvina.

*Bože, je to on!!!*zděsila se v duchu podruhé. Srdce jí divoce tlouklo.

Žena se s úsměvem zastavila těsně u schodů, zatímco král pokračoval ke skupince.

*Jistě, že je to on! Jak jsem mohla být tak naivní!*nadávala si Aeris tiše. Věděla, že už je velmi blízko a opatrně vyhlédla ze zákrytu.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat," usmál se král a hned soustředil pozornost na čarodějku: „Semiremis."

„Králi," usmála se a její úsměv byl víc než jen zdvořilý.

„Neříkej mi tak. Pro tebe vždycky jen »Richard«," napomenul ji s milým úsměvem.

„Já vím," usmála se znovu. Letmo se objali, snažíce se držet etikety. Irvin, Tristen, Reilla i Serigas si vyměnili překvapené pohledy; odkdy se Semiremis s králem tak dobře zná?

„Je to dlouhá doba, co jsme se viděli naposledy," poznamenala čarodějka.

„Jsem rád, že jsi zpátky," pokýval hlavou.

„To já taky," přiznala a otočila se k ostatním. Král je všechny přelétl pohledem:

„Vítám vás v Tarně. Doufám, že se vám zde bude líbit."

Překvapeně na něho zírali. Takové jednání by od krále očekávali jen stěží.

„Ráda bych vás představila," řekla se Semiremis.

„Jistě," usmál se na ni.

Semiremis nejdříve předstoupila před Tristena:

„Toto je můj syn, nebo – abych byla přesnější – »svěřenec«, Tristen."

Tristen se na krále pevně a beze strachu zadíval. Neuniklo mu, že je přibližně stejně vysoký. Dobře si prohlédl jeho tvář. Richard nepůsobil nepříjemným dojmem, spíš naopak; kdyby se s ním setkal za jiných okolností, určitě by mu nebylo proti srsti vést s ním rozhovor. Teď mu ale nezbylo, než se před králem mírně uklonit.

„Rád se s tebou znovu setkávám," řekl, když se Tristen napřímil.

„Znovu?" uklouzlo Tristenovi okamžitě; nepamatoval si na žádné setkání.

„Už je to dávno," přiznal. „Setkali jsme se před jedenácti lety, když jsme zvítězili u Amorchen. Tehdy jsi byl ještě dítě. Nepředpokládám, že si naše setkání pamatuješ."

Tristen si rychle snažil setkání vybavit, ale nevzpomněl si na víc, než že Richarda zahlédl v čele armád Tarnského i

Jezerního království na bílém koni a s mohutným mečem pozvednutým nad hlavou… Jistě, je to tak; vypadá skoro stejně, jen o těch jedenáct let starší.

„Jistě," utrousil Tristen a snažil se pousmát. Richard mu vrátil zdvořilý úsměv, který byl ale mnohem upřímnější než Tristenův. Semiremis usoudila, že by měla raději pokračovat.

„Pamatuješ si na Yevonea? Pracoval pro tvého otce," odstoupila s Richardem od Tristena.

„Samozřejmě, pamatuji si," přikývl.

„Pak ti ráda představuji jeho syna, Irvina," obrátili se doprava k Irvinovi; Aeris se za ním přikrčila, jak nejvíce mohla.

„Skutečně?" usmál se Richard a mírně vzhlédl do očí Irvinovi, který byl o něco vyšší. Ten před králem uctivě sklonil hlavu a rychle se zase napřímil, vědom si zákrytu, který Aeris poskytoval.

„Je mi ctí se s vámi setkat, Výsosti," řekl klidně.

„Potěšení je na mé straně, Irvine," usmál se Richard upřímně.

„Toto je Reilla, Yevoneova chráněnka," ukázala na usmívající se Reillu, která Richardovi nesahala výš než po ramena. „A toto je naše věrná společnice Serigas, znám ji už od jejího dětství." Serigas se s úctou poklonila a znovu se napřímila.

„Rád vás poznávám," kývl hlavou k oběma.

„A nakonec…" usmála se Semiremis spokojeně a vrátila se vedle Irvina. Aeris při pohledu na ni sbírala veškerou odvahu; musí se teď chovat jako princezna, není úniku. „…je mi velkým potěšením představit ti princeznu Jezerního království, Junnu Aeris Gaernet de Alexandris," pokynula rukou kamsi za Irvinova záda.

Aeris se vzpřímenou hlavou, ale cudně sklopeným zrakem vystoupila ze svého úkrytu. Shlížela na podlahu a vznešeným krokem princezny mířila k němu. Pomalu zvedala oči, přelétla

pohledem od jeho bot přes tmavé kalhoty, halenu a temně rudou vestu až k obličeji. Známé rysy jeho tváře zarostlé vousy, světle hnědé delší vlasy a příjemné zelenošedé oči; vypadal stejně, jako když se setkali ve Skalní věži.

Malou chvilku před ním zůstala stát a sledovala spokojený úsměv, který se usídlil na jeho tváři. Cítila se hloupě i zranitelně a neuvěřitelně se styděla. Naopak on vůbec nevypadal překvapeně a obdivuhodně předstíral, že ji vidí poprvé.

Poklonila se před ním, tak jak ji vždy učili se uklánět, a znovu sklopila zrak.

„Výsosti," řekla tiše, ale zřetelně i mírně upjatě.

„Princezno," odvětil a mírně se uklonil.

Oba se znovu napřímili a Aeris se na něj odvážila podívat.

„Je mi velkou ctí, že vás poznávám, Výsosti," pronesla strojeně.

„To mně je ctí, princezno," usmál se, vzal ji za pravou ruku a políbil její hřbet.

Aeris si uvědomila, že veškeré počínání velmi pečlivě sleduje Tristen, který stojí jen kousek od nich. Neodvážila se na něho podívat. Irvin se mezitím trochu nervózně rozhlédl po ostatních a pomyslel si, že kdyby Tristenův pohled dokázal zabíjet, už by byl král nejspíš po smrti. Reilla křečovitě sevřela Tristenovu ruku a nehty zaryla do jeho kůže, aby upoutala jeho pozornost. Otočil se k ní a nenávistný pohled se proměnil v téměř zoufalý. Konejšivě se na něj pousmála a povolila sevření. Chápala, jak musí být těžké přihlížet něčemu takovému.

Aeris pomalu vycouvala zpět po bok Irvina, zatímco se na ni Richard stále mírně usmíval. Vzápětí se král otočil zpět ke schodům, kde trpělivě čekala světlovlasá žena.

„Když jsme u představování," usmál se. „Toto je moje sestra Leone."

Žena přistoupila a zastavila se po jeho boku.

„Ráda vás všechny poznávám," srdečně se usmála.

Aeris si všimla, že Leone má podobné oči jako Richard; jen trochu více modré, ale stejně příjemné a laskavé.

„Teď se s vámi musím na pár hodin rozloučit. Čeká mě neodkladná práce," vysvětlil král. „Uvidíme se později… Princezno," lehce k ní kývl hlavou, otočil se a zamířil zpět ke dveřím.

*No… Nebylo to tak zlé,*pomyslela si Aeris a oddechla si. Pomalu a napjatě se zadívala na Tristena. Nedíval se na ni, sledoval Leone jako všichni ostatní. Neušlo jí, že ho Reilla drží za ruku.

„Vítám vás v Tarně," usmála se Leone. „Semiremis…"

„Ráda tě vidím," odpověděla čarodějka.

„Už je to dlouho, co jsme tu měli podobnou návštěvu. Ale nebojte se, pokoje jsou připraveny."

„Páni," šeptl Irvin tiše a vyměnil si vítězný pohled s Reillou i Serigas. „To bude spaní!"

„Prosím, následujte mě," usmála se znovu a vydala se ke dveřím, kterými předtím přišli.

Když se ocitli na chodbě, přistoupila k nim nižší drobná dívka oděná v úboru služebnictva. S pokorou se poklonila a Leone ji pověřila úkolem zavést hosty do pokojů. Poté se Leone rozloučila stejně jako předtím její bratr.

Následovali služku chodbami zpět až do malé haly u hlavních dveří a odtud pokračovali jinou chodbou do další části hradu. Aeris se příliš nerozhlížela a jen šla s ostatními, naprosto nevnímajíc, kudy přesně procházejí. Její pocity byly smíšené. Nedokázala uvažovat o ničem konkrétním. Tristen rázoval kousek před ní; sledovala jeho záda a připadala si hloupě. Stále si vybavovala, jak ho Reilla držela za ruku a pomalu si uvědomovala proč…

Málem do něho vrazila, jak znenadání spolu s ostatními zastavil. Pozvedla oči a bezprostředně se rychle rozhlédla po široké chodbě, na které stáli. Okna na levé stěně nabízela

výhled na nádvoří, na pravé stěně se nacházely dvoje dveře vedoucí pro Aeris neznámo kam; chodba se ovšem táhla ještě dál.

„Tady jsou připraveny dva pokoje. O patro výš jsou další dva…“ vysvětlila pokorně služebná a rozhlédla se po ostatních. „Já s Tristenem si je vezmeme,“ prohlásil Irvin spokojeně a položil Tristenovi pevně ruku na rameno.

„Výborně,“ pousmála se v odpověď.

„Děkujeme,“ obrátila se k ní Semiremis, „já už se o ně postarám. Raději ukaž princezně její pokoj.“

„Ano, paní,“ souhlasila a vzápětí pokynula: „Princezno…“

Aeris se protáhla mezi Irvinem a Tristenem, oddělila se od skupinky a váhavě se otočila k ostatním. Tristen se na ni díval zvláštním neprostupným pohledem a ona nedokázala uhodnout, co si právě myslí.

„Uvidíme se,“ zamávala jí Serigas povzbudivě. Aeris se pousmála, ale neřekla nic. Naposledy vzhlédla k Tristenovi, ale on se zadíval jinam. Sklesle se otočila a v doprovodu služky pokračovala chodbou dál.

„Ale no tak… Vím, že tě mrzí, že nemůžeš být na pokoji s holkama, ale…“ zavtipkoval Irvin.

„Přestaň s tím,“ odsekl Tristen otráveně a sledoval vzdalující se Aeris.

„Odvedu Reillu se Serigas nahoru. Zvládnete to tu?“ zeptala se Semiremis se zdviženým obočím.

„Bez problému,“ mávl Irvin ležérně rukou. „Jen mi poraď, jak se vyznat v tomhle bludišti chodeb,“ pousmál se a máchl zeširoka pažemi, aby naznačil velikost hradu.

„Není tak těžké vyznat se tu. Zatím se ale zdržujte v pokoji, ano? Uvidíme se u večeře, což koneckonců nejspíš bude brzy… Přijdu pro vás,“ oznámila jim, a pak se s Reillou a Serigas obrátily a zamířily chodbou v opačném směru, než odešla Aeris.

„Tak…“ usmál se Irvin a položil znovu Tristenovi ruku na rameno, „který pokoj si vybereš?“

Tristen se mu s podrážděným úšklebkem vysmekl a beze slov přistoupil k pravým dveřím, které měl blíž. Bez okolků je otevřel, vstoupil do místnosti a zavřel za sebou.

Opřel se zevnitř o dveře a unaveně se rozhlédl po prostorném pokoji. Musel uznat, že výzdoba byla skutečně krásná, i když podle jeho vkusu možná i přebytečná. Zadíval se k velkým oknům, které prosvětlovaly pokoj a zároveň nabízely výhled do velmi hezké upravené zahrady, jež byla zaplněna kvetoucími rostlinami. Pak naprosto odevzdaně zamířil k velké posteli s nebesy. Svlékl si kabát a položil se na břicho do měkkých přikrývek.

Na chvíli se cítil lépe a byl by snad okamžitě usnul, kdyby se neozval Irvinův hlas. Namáhavě otevřel oči a zahlédl usmívajícího se Irvina na prahu druhých dveří pokoje, jež nepochybně vedly do další, Irvinovy místnosti.

„Pěkný pokoj,“ pokýval hlavou. „Je tu ještě jedna místnost, která to tu propojuje. Vypadá trochu jako malá jídelna, možná pro snídaně,“ zvážněl. „Tak mě napadlo… Nechtěl by sis promluvit?“

„Irvine, nechtěj, abych tě zase musel někam odhodit,“ zavrčel Tristen slabě, téměř ve spánku.

„Dobře, dobře. Nechám tě spát…“ pokrčil rameny. „Jen jsem ti chtěl říct, že se nemusíš tvářit tak strašně uraženě, protože Aeris nic špatného neudělala… Kdyby něco, jsem vedle.“

Tristen k jeho připomínce nedodal nic. Zůstal ležet na posteli a na chvíli se zamyslel nad jeho slovy. Propadal se ale do spánku; možná až nezvykle rychle…

Znovu ta potemnělá kruhová místnost a troje dveře vedoucí v odlišných směrech ven. Na každých dveřích černý štít s mečem posazeným v jeho středu.

Tristen se rozhlédl po všech třech mečích, i když už předem věděl, který si vybere. Pomalu se otočil ke dveřím napravo a zamířil k nim. Tento sen prožil už mnohokrát, ale vždy když se snažil vzít meč do rukou, probudil se ze snění. Tentokrát však měl pocit, že je něco jinak…

Zastavil se před štítem. Cítil, jak se mu srdce divoce rozbušilo. Prohlédl si meč, snad každou jeho část. Patřil k němu… Všechno uvnitř něj mu to napovídalo. Váhavě pozvedl ruku k jílci. Zadíval se na zlatou záštitu s malou vykovanou postavou Serapha a poprvé ho opustily všechny pochybnosti. Se soustředěným výrazem se dotkl čirého krystalu na hlavici a sjel prsty k rukojeti. Vzal meč pevně do rukou a opatrně ho sejmul ze štítu.

Odstoupil několik kroků zpět. Skutečně ho svíral. Nezmizel. Byl neuvěřitelně lehký. Díval se na něho očima plnýma úžasu. Viděl vlastní tvář, jak se odráží na ornamenty zdobené čepeli. Byl to neuvěřitelný pocit… Jako by našel část sebe, která předtím scházela.

Kruhová místnost se rozpila ve směsici barev. Překvapeně se rozhlédl kolem. Vše se slilo do nové podoby. Ocitl se uprostřed nekonečného prostoru připomínajícího hvězdami poseté nebe. Zadíval se na změ• zářících hvězd – byla to nádhera.

Náhle ho přepadl podivný pocit, že není sám. Zadíval se na Meč Seraphinů, který stále držel v rukou a v odrazu na čepeli spatřil postavu. Otočil se. Zpozoroval bytost zahalenou ve světlém rouchu, ale neviděl jí do tváře…

Znovu se ho zmocnil stejný tísnivý pocit. Napravo od první postavy se objevila další a za okamžik i třetí postava; všechny oblečené ve stejném rouchu. Tristen stál uprostřed mezi nimi, stejně jako předtím stál mezi třemi meči.

Zadíval se na bytost, která se zjevila jako první. Zpod jejího hábitu se vzedmula bělostná křídla složená z tisíců peříček. Ohlédl se i po ostatních postavách. Stvoření nalevo od něj také

narostla křídla; překvapeně si je prohlédl. Byla černá a blanitá jako křídla draků nebo netopýrů. Třetí postava stojící naproti němu měla jedno křídlo z bělostných peříček a druhé křídlo blanité, jako by představovala hranici mezi oběma protiklady.

Panovalo dokonalé ticho. Těkal očima mezi třemi bytostmi, které stály nehybně jako sochy. Nedokázal uhodnout, co by mu měly naznačovat. Neviděl ani jejich tváře…

Ozval se svištivý zvuk, jak čepel meče rozčísla vzduch. Otočil se k postavě s černými blanitými křídly a zahlédl v její ruce meč. Byl to meč se znakem draka na záštitě, s tmavou rudě pableskující čepelí. Poznal ho okamžitě: meč Černé Oko Draka.

Podíval se vpravo a zpozoroval, že stvoření stojící naproti němu s jedním bělostným a druhým blanitým křídlem drží v ruce meč s vykovaným pavoukem na záštitě a s čepelí vytvořenou jakoby z pavučin: Alhirův meč, který neslouží ani Světlu, ani Temnotě.

Zbývala poslední bytost. Zahleděl se na ni. Její ruce byly prázdné. Udivilo ho, když k němu pozvedla pravou ruku a rozevřela dlaň. Uvědomil si, že čeká, až jí předá Meč Seraphinů. Stále jí neviděl do tváře.

Nebyla tu ale jiná možnost. Ve svém nitru cítil, že to tak má být. Přelétl pohledem zlatou záštitu i zářivou čepel. Znovu se zadíval na čekající stvoření připomínající anděla. Pomalu vzal rukoje• do levé ruky a hlavicí napřed nesl meč postavě zahalené v rouchu.

Zastavil se u její napřažené ruky. Bytost se chopila rukojeti. V tom okamžiku drželi Meč Seraphinů společně. Tristen vzhlédl k obličeji postavy. Roucho se začalo za pomoci neviděné síly samovolně uvolňovat. Možná to bylo způsobeno mečem, nevěděl. Hábit sklouzl bytosti z tváře…

Vytřeštil oči. Viděl sám sebe.

Vyplašeně se ohlédl po ostatních dvou bytostech. Jejich roucha už nezakrývala obličej… Znovu spatřil svou tvář. Nechápal to.

Chtěl se otočit zpět k Seraphovi… Ale byl tu jiný obraz…

V ruce svíral Meč Seraphinů a přímo před sebou viděl Bllixe, jak drží šavli u Aeridina hrdla.

Kapitola desátá

Alhirův meč

Irvin seděl na okraji postele, prázdné brašny složené u nohou, kabát odložený na pokrývce a znuděně se rozhlížel po pokoji. Měl velkou chuť sebrat se a jít se podívat na svou malou sestru a na Serigas. Na kabát odložil dvě dýky a v rukou sevřel dlouhou okovanou hůl. Z nudy stiskl kovovou matici – na jednom z konců se vysunulo několik štíhlých bodců a nožů a on sledoval, jak se lesknou v rudé záři zapadajícího slunce, pronikající do místnosti okny.

Zdálo se mu, že cosi zaslechl… Přestal věnovat pozornost okované holi a zaměřil se na to, co slyšel. Uvědomil si, že je to hlas. Znovu stiskl matici a bodce i s noži zmizely uvnitř hole. Vstal z postele, odložil hůl k brašnám a vydal se místností, která spojovala oba pokoje.

Hlas se stával jasnějším a zřetelnějším, jak se blížil k pootevřeným dveřím.

*Že by Tristen mluvil ze spaní?*pomyslel si Irvin a zaposlouchal se.

„…co chceš dělat?“ slyšel Tristenův hlas skrz škvíru pootevřených dveří.

Zvědavost mu nedala. Pomalu dveře otevřel a vstoupil. Zarazil se v hrůze.

Tristen ležel na zádech na posteli, naprosto narovnaný, jakoby zkoprnělý v transu. Nehýbal se, jen děsem třeštil oči. Irvin nervózně přistoupil k posteli a zahleděl se do těch očí. Vypadaly prázdně, i když měly zúžené zorničky a zvláštní barvu, jako by v nich plápolal modrý plamen.

Sehnul se nad ním a dlaní mu mávl těsně nad očima. Doufal, že nějak zareaguje, ale nestalo se nic. Stále ležel bez hnutí a vytřeštěně zíral do prázdna.

„Tristene?!“ promluvil na něho. Žádná odezva.

„Co… Co jí chceš udělat, Bllixi?“ vydechl těžce a úzkostlivě. Všiml si, jak se mu zrychlil dech. Začal se mírně třást…

„Ale ne…“ řekl Irvin tiše. Nehodlal na něco takového zůstat sám…

Tmavé stěny se kolem něj stahovaly a vzbuzovaly v něm více než jen tísnivý pocit. Připadalo mu, jako by se všechno chvělo, jako by se prostory okolo měly každou chvíli zhroutit. Na tom mu ale v tu chvíli ani v nejmenším nezáleželo… Ztemnělá chodba, v níž se ocitl, ústila do kruhové místnosti. Uprostřed stál Bllix a držel Aeris těsně u sebe. Pod jejím hrdlem se leskla čepel skřetovy šavle.

„Co chceš dělat?“ podíval se Bllixovi zpříma do očí, v hlase záchvěv obav. Křečovitě svíral rukoje• Meče Seraphinů. Vzduch byl neuvěřitelně těžký, téměř nedýchatelný.

Skřet se zlověstně ušklíbl a vycenil zažloutlé špičaté zuby. Držel Aeris před sebou pevně jako štít. Rukou ji svíral kolem pasu, zkostnatělé nehty jí přes oblečení zarýval do kůže.

„Co… Co jí chceš udělat, Bllixi?“ vydechl úzkostlivě.

S hrůzou sledoval, jak Bllix pozvedl šavli o něco výše k Aeridině tváři. Tristenovi se zrychlil dech, cítil, jak se mírně rozechvěl. Viděl Aeridiny oči plné strachu a bezmoci, jak se dívají přímo na něj. Tiše vyjekla bolestí, když ji špička šavle škrábla na levé tváři a vytvořila krvavý šrám. Z očí jí vytryskly slzy.

„Přestaň! Přestaň!“ vykřikl Tristen a rozběhl se směr em k Bllixovi. Znenadání ho ale cizí síla srazila zpět. Upadl na zem a Meč Seraphinů mu vyklouzl z ruky.

„Nemůžeš mě zastavit!“ rozesmál se Bllix chraptivě.

„Tristene…!“ vyjekla Aeris přidušeně a tiše vzlykla. Zkoprněle stála v sevření mohutného skřeta a bála se pohnout.

Vstal, napřáhl ruku před sebe a pomalu vykročil k Aeris a Bllixovi. Nechápal, co ho tak odrazilo. Podařilo se mu ale

udělat jen pár kroků, než jeho prsty narazily na neviditelnou bariéru. Zmateně položil obě dlaně na průhlednou stěnu; při doteku připomínala sklo, ale rozhodně nebyla tak křehká. Zbrkle tápal po povrchu, jako by se snažil v té neprostupnosti najít nějaké slabé místo.

„Tristene…“ zopakovala Aeris zoufale.

„Nezachráníš ji… Dal jsi slib, který nikdy nemůžeš splnit,“ pronesl skřet zlomyslně.

Zachvátil ho neuvěřitelný strach. Sevřely se mu vnitřnosti. Zrychleně dýchal a snažil se stěnu prorazit. Cítil sžírající pocit bezmoci a zoufalství…

„Ne! Ne!“ křičel Tristen ze spánku, oči stále vytřeštěné do prázdna.

Irvin, Serigas i Reilla se ho snažili všemožně udržet v klidu. Už dávno neležel na posteli, ale zmítal se na podlaze.

„Co se to s ním děje?!“ vyhrkl Irvin, když se Tristena snažil držet kolem ramen a hrudi.

„Jak to mám vědět?“ vyštěkla Reilla, která svírala jeho máchající ruce.

„Ať je to cokoli, není to nic hezkého,“ dodala Serigas a snažila se Reille pomoci.

„Jak je to dlouho, co odešla pro Aeris?“ zeptal se Irvin spěšně.

„Každou chvíli by tu měly být. Aspoň jednou Semiremis uznala, že princeznu potřebujeme… K čertu, nemůže se trochu zklidnit?!“ zavrčela Serigas.

„Klidně si zanadávej, stejně Semiremis na tuhle místnost seslala kouzlo, takže ven z pokoje neunikne jediný zvuk,“ pousmála se Reilla vyčerpaně.

„Nikdy bych nehádal, že má takovou sílu,“ poznamenal Irvin.

Dveře se prudce otevřely a do místnosti vběhla Aeris. Semiremis ji následovala a rychle za sebou zavřela, aby neporušila kouzlo.

„Tristene!“ vrhla se princezna okamžitě k němu. Zjistila, že ji nevnímá a tázavě se zadívala na ostatní. „Co… co mám udělat?“

„Těžko říct… Zkus se ho dotknout, mluvit na něj,“ navrhl Irvin namáhavě.

„Tristene,“ dotkla se opatrně prsty jeho tváře. Nereagoval nijak. Stále se díval do prázdna.

„Tohle nepomáhá!“ zavrtěla Reilla hlavou.

„Pokračuj, Aeris,“ odvětila čarodějka a její slova zněla víc jako rozkaz než jako prosba. Aeris položila celou dlaň na Tristenovu tvář:

„Tristene… Jsem tady. Jsem u tebe.“

„Aeris!“ vyjekl znenadání, ale nepodíval se na ni. „Dal jsem ti slib. Ty neumřeš! Ne!“

„Jsem tam někde s ním?!“ vyhrkla nechápavě.

V tu chvíli sebou všichni zděšením trhli, když zpozorovali, jak se mu zničehonic na rukou objevily desítky malých krvavých škrábanců a šrámů.

„Ne! NE!!!“ křičel z plných plic. Po tváři mu začaly stékat slzy a výraz v obličeji nevyzařoval nic jiného než čiré zoufalství, neuvěřitelnou bolest a utrpení. „Neumírej! Neumírej mi! Ne!“

„Tristene, já neumírám! Jsem tady! Vrať se ke mně!“ vzala ho za ruku a začala se jí zmocňovat beznaděj z vědomí, že je uzavřen někde ve snovém světě a nemůže se vrátit…

Volal její jméno, opakoval slib, že ji nenechá zemřít. Dívala se na něho očima plnýma strachu. Bllix znovu držel šavli pod jejím krkem.

„Je to ironie, nemyslíš? Zabil jsem všechny, na kterých ti kdy záleželo: celou tvou rodinu, tvou matku dokonce tobě přímo před očima. I Pegase jsem vlastně zabil já, protože se obětoval, abys ty žil… A teď je na řadě ta, kterou miluješ ze všech nejvíc. Řekni své princezně »sbohem«,“ zašklebil se, jako by byl potěšen dokončením svého zrůdného díla.

„Ne!“ zavrtěl zoufale hlavou. Nemohl nic než přihlížet.

Bllixova šavle se mihla vzduchem. V mžiku odstoupil od Aeris, ponořil čepel do jejího těla až po záštitu a probodl ji skrz naskrz. Tlumeně vyjekla.

„NE!!!“ jako by společně s Aeridiným tělem skřet probodl i jeho srdce. Vytrhl šavli a nechal její tělo bezvládně dopadnout na zem. Vítězoslavně shlédl na obě• a zašklebil se.

„Zabít ji bylo pro mé srdce mnohem slastnější, než zabít tvou matku,“ prohlédl si zkrvavenou šavli a kývl k Tristenovi: „Jsi na řadě, Seraphe.“ Rozplynul se do černých střípků a zmizel.

Vší silou tloukl do neviditelné stěny. Snažil se ji prorazit, až se mu ji nakonec s rozběhem a výkřikem plným bolesti podařilo rozbít a proběhnout skrz. Cítil, jak mu střepy rozřízly kůži a některé se do ní zaryly. Bylo mu to jedno. Doběhl k bezvládnému tělu. Klekl si na zem a něžně ji vzal do náruče. Ještě dýchala. Pomalu otevřela oči.

„Tristene…“ snažila se pousmát. Umírala. Bylo to naprosto nevyhnutelné. Položil ruku na krvácející ránu těsně pod hrudí. Chtěl krvácení zastavit, ale nebylo tu nic, co by mohl udělat.

„Neobviňuj se z ničeho…“ zašeptala.

„Ne! NE!!!“ z očí mu tekly slzy. Žal mu trhal srdce na kusy. „Neumírej! Neumírej mi! Ne!“

Slyšel její poslední výdech. Na rukou mu spočívala krev, ještě stále teplá. Ztěžka dýchal. Přál si, aby se mu zastavilo srdce. Chtěl zemřít hned vedle ní. Ještě nikdy nepocítil takovou bolest. Tiskl k sobě její tělo…

„NE!!!“ rozléhalo se pokojem. Snažil se vykřičet veškerou bolest. Stále ho drželi a Aeris svírala jeho ruku. Nikdo nedokázal pochopit, jaké utrpení ve snu prožívá. Pak sebou znenadání prudce trhl; probudil se.

„Držte ho!“ zavelel Irvin.

„Tristene?!“ naklonila se nad ním Aeris i ostatní. Dýchal neuvěřitelně rychle a křečovitě svíral Aeridinu ruku.

„Klid. Všechno je dobrý!“ řekla Serigas konejšivě.

„Jsme tady s tebou, Tristene,“ dodala Reilla.

Velmi pomalu se jeho dech začal zklidňovat. Sledovali, jak se mu oči mění zpátky do normální podoby. Vyplašeně zamrkal, snažil se zbavit zbylých slz. Uklidnil se a vysíleně se složil Irvinovi do náruče.

„Slyšíš nás?“ zeptal se Irvin, drže ho kolem hrudi.

Rozhlédl se překvapeně, ale přesto znepokojeně po Semiremis, Reille, Serigas a Irvinovi. Všichni se na něj dívali s výrazy plnými bázně. Zrakem spočinul na Aeris a zarazil se. Ještě před chvílí držel princeznino mrtvé tělo a emoce pořád vířily jeho nitrem. Zmatená mysl se snažila uspořádat události, k nimž došlo. Pořád jako by na rukou cítil její krev. Podíval se na prsty – žádná krev, jen desítky škrábanců a ranek po celé délce paží, jež byly patrné přes natržené rukávy košile.

„Tristene,“ zašeptala Aeris.

„Byl to jen sen,“ vyhrkl po chvíli vysíleně. „Jen sen…“

Znovu k ní vzhlédl. Ještě stále sledovala zmatek v jeho očích. Vztáhl k ní ruku, jako by se přece jen potřeboval přesvědčit.

„Jen sen. Nic se nestalo,“ ujišťovala ho. Cítila, jak jeho ruka klesla. Oči se mu zavřely.

„Tristene?!“ vyjekla Reilla.

Irvin rychle podepřel Tristenova záda a snažil se udržet bezvládné tělo.

„To nic… Jen omdlel,“ pousmál se nervózně.

Aeris si starostlivě prohlédla Tristenovy krvavé škrábance na pažích.

„Co mu mohlo ty rány udělat?“ vyhrkla. „Co se s ním stalo? Nic jste mi nevysvětlili!“

„Otázka spíš je, co se s ním děje…“ poznamenal Irvin znepokojeně. Podepřel Tristena jednou rukou a druhou ukázal ostatním – dlaň měl potřísněnou krví.

„Obraťte ho!“ vyhrkla Semiremis rozrušeně. Irvin zvedl Tristena z podlahy a opatrně ho položil na břicho na postel. Reilla se Serigas ustoupily čarodějce z cesty. Přikročila k němu, bez rozpaků mu vyhrnula a roztrhla košili, aby obnažila záda.

„Ah!“ vyjekla Reilla a přiložila si dlaně k ústům. Vyděšeně zamrkala při pohledu na krev.

„Myslela jsem si to…“ vydechla čarodějka ztěžka.

„Co to…?!“ zamračila se Serigas.

Aeris bez dechu hleděla na Tristenova záda. Věděla o vykreslených křídlech na jeho zádech, pamatovala si, jak vypadala. Ale teď? Mrazilo ji v zádech. Křídla, původně světle modré linky vykreslené do kůže, byla vyryta hluboko pod kůži do masa. Šrámy krvácely.

„Kdo mu něco takového udělal?!“ zajíkala se.

„Co když ti řeknu, že to byl on sám?“ obrátila se k ní Semiremis nesmlouvavě.

„Cože…?“ nechápal Irvin.

„Teď není čas na vysvětlování. Nemůžeme ho tady takhle ne-chat,“ snažila se přemýšlet. „Všichni zůstaňte tady a nikam neodcházejte! Za malou chvíli se pro vás vrátím. Nebojte se, všechno bude v pořádku.“

„Ale co chceš dělat?“ zeptala se Serigas.

„Přenesu se s ním k dvornímu čaroději,“ vysvětlila a mávnutím ruky zrušila původní kouzlo, které uvrhla na místnost.

„Nemyslíš, že se o tom dozví Richard?“ poznamenal Irvin pochybovačně.

„Současný dvorní čaroděj je nástupcem toho, u kterého se učil tvůj otec, Irvine. Mnoho let byl spojkou mezi mnou a Kreshou, ví toho spoustu o Temnotě a Světlu a hlavně v ně

věří. Do nepovolaných rukou bych Tristena nesvěřila, tím si buď jist," vysvětlila Semiremis spěšně a vzala do rukou summonerskou hůl. „Uvidíme se za chvíli, žádný strach," dodala a přistoupila k Tristenovi. Rozpřáhla se summonerskou holí a zmizela i s Tristenem ve sloupcích světla.

Semiremis se ocitla ve velké kruhové podkrovní místnosti. Seděla uprostřed temně purpurového koberce se zlatě vyšitým znakem pentagramu a Tristenovo tělo spočívalo hned vedle ní. Rozhlédla se kolem. Místo bylo zaplněno různými stolky a policemi s knihami, svitky a lahvičkami s lektvary. Vzduch byl horký od desítek hořících svíček, rozestavěných kde se jen dalo, a voněl různými druhy bylin ukrytými v lahvičkách.

„Semiremis?" ozval se udivený hlas za jejími zády.

„Mavikku," pousmála se smutně, když zahlédla tvář starého muže s dlouhými vousy, oblečeného v hábitu. Stál u jednoho ze stolů a probíral se pergameny.

„Co se děje?" vykročil spěšně k ní. Zarazil se, když zpozoroval bezvládné tělo.

„Potřebuji tvoji pomoc," řekla naléhavě.

„To je…" zadíval se pozorně na Tristena. „Viděl jsem ho. Byl v trůnním sále, když vás Richard a Leone vítali. Cítil jsem z něho zvláštní druh energie… O co jde?"

Semiremis beze slova odhalila Tristenova záda s křídly zalitými krví.

„On je…" užasl starý čaroděj. „On je Seraph?"

„Víš toho o Seraphech víc než já. Potřebuji tvou pomoc. Stalo se něco vážného…"

„Klid. Nejdříve ho musíme někam uložit a postarat se o ty rány," zamyslel se na chvíli. „Už vím. Dáme ho do pokoje, kde bydlí učedníci. Je teď prázdný, protože žádného učně nemám."

„Od doby, co je Seraph, má zvláštní sny… Tedy pokud byl tohle sen," poznamenala Aeris starostlivě, když jí Irvin vypověděl, co se s Tristenem dělo.

„Ty šrámy… Nechápu, co myslela Semiremis tím, že si je udělal sám," podivil se Irvin a zatímco rozmlouval s Reillou a Serigas, ponořila se Aeris do vzpomínek na Tristenovu vizi o její smrti… Zemře snad jednou Bllixovou rukou?

V tu chvíli se z podlahy zvedly sloupce bílého světla a znovu se k nim připojila Semiremis. S obavami soustředili pozornost k čarodějce.

„Tak co?!" vyhrkla Serigas netrpělivě.

Čarodějka se místo odpovědi zadívala na princeznu, která k ní vzhlížela s více než zoufalým a prosebným výrazem.

„Bude v pořádku," pousmála se po krátké odmlce konejšivě.

„Určitě?!" ujišťovala se Aeris.

„Určitě," přikývla čarodějka. „Je teď u Mavikka; tak se jmenuje dvorní čaroděj… Ví toho o Seraphech více než já, určitě se o něj dobře postará."

„A víš už, co se s ním stalo?" zeptal se Irvin.

„Ještě ne. Důležité ale je, že bude v pořádku. Po večeři se za ním půjdu podívat," slíbila Semiremis. „Mavikk mi také oznámil, že teď je prý čas, kdy se obvykle podává večeře. Vím, že na jídlo nejspíš nemáte moc pomyšlení, ani já ne, ale musíme tam jít," přelétla rozmrzelé tváře každého z nich. Ztěžka vydechla. Myslí byla stále u Tristena, ale musela se soustředit.

„Dobře," prohlédla si princeznu. „Budu muset něco udělat s tebou."

„Co je špatně?" podivila se Aeris a podívala se na své oblečení. Už věděla, kam Semiremis míří.

„Chtělo by to menší změnu a zároveň i něco mnohem formálnějšího," pokývala čarodějka hlavou a vzápětí soustředěně luskla prsty. Aeridin cestovní oděv se v mžiku proměnil v dlouhé bílé zdobené šaty se žlutým nádechem.

„Páni," vydechla Reilla užasle.

„Moc ti to sluší," poznamenal Irvin znalecky.

„Je to sice jen iluze," pronesla čarodějka a přistoupila k ohromené Aeris, „ale opravdu věrná. Já sama změnu šatů používám často."

Překvapeně se prohlížela. Podobné šaty na sobě neměla už dobré čtyři měsíce. Nebyla si ale jista, zda se jí tato náhlá změna a návrat ke šlechtickým způsobům zamlouvá. Cítila, jak jí Semiremis umně rozplétá vlasy a znovu je zaplétá do podobného účesu, jaký viděla u Leone.

„Škoda, že tu není Tristen, aby tě viděl," pousmála se Reilla. „Vypadáš úžasně!"

„Večer kouzlo zrušíme," oznámila Semiremis, když dokončila zaplétání princezniných vlasů. „Je to jen dočasné řešení. Jsem si jistá, že bude postaráno, aby ti byly ušity skutečné šaty."

„Nebudeme tu přece tak dlouho, aby něco takového bylo zapotřebí," poznamenala Aeris a tázavě se na čarodějku zadívala. Ta přešla její poznámku bez povšimnutí a zamířila ke dveřím.

Obklopovala ho tma. Tristen pozvedl pochodeň a mihotavé světlo jemně prozářilo chodbu sklepení. Vzduch byl cítit zatuchlinou a zdál se být naprosto nehybný. Stěny jako by ožily a začaly se kolem něho samovolně uzavírat a opět otevírat. Přesto naprosto přesně věděl, kudy jít.

Rozběhl se chodbou. Spěchal, ale zároveň netušil proč. Jeho podvědomí ho hnalo kupředu. Probíhal křižujícími se chodbami. Kamenné zdi dýchaly a hýbaly se, jako by se z nich cosi snažilo prodrat ven. Vyplašeně máchl pochodní kolem jedné z nich a všiml si výklenku, v němž ležela hnijící mrtvola zahalená v plášti a pokrytá pavučinami. Zjistil, že ve výklencích kolem jsou desítky takových těl; byl v katakombách.

Rozezněly se zvony svatyně a ochromující křik desítek mrtvých ho přinutil upustit pochodeň a zakrýt si uši.

Najednou ale vše utichlo a on se znovu napřímil. Otočil se a uprostřed temné kobky, kde se náhle ocitl, spatřil v podstavci

zaklesnutý meč s čepelí jakoby z pavučin a s pavoukem vykovaným na záštitě ve tvaru kostí – Alhirův meč.

Pomalu se k němu přiblížil a vztáhl ruku k jílci. Uchopil rukoje•. Objevila se cizí ruka s dlouhými černými nehty, která popadla jílec z opačné strany. Lekl se. Pozvedl oči a ve tmě rozpoznal Artemidiny rudě žhnoucí oči…

Znenadání se probudil. Obraz se mu rozplynul před očima. Byl to jen další sen…?

Panovala tma a on byl na neznámém místě. Znovu zavřel oči a snažil si uspořádat myšlenky a vzpomínky. Cítil lehký, příjemný větřík, který kolem něj zlehka vanul a uvědomil si, že je bez košile. Přesto mu něco svazovalo hruď. Otevřel oči a zamžoural do tmy, aby přivykl nočnímu šeru.

Přelétl pohledem přes pootevřené okno a závěsy, které se ve slabém větru jemně vlnily. Dveře, jež vedly ven z pokoje, se téměř ztrácely ve stínu. Pohlédl na postel, na níž ležel, a pak otočil hlavu vpravo. Svíčka plápolající ve svícnu na stolku u lůžka osvětlovala tvář Semiremis, podřimující na židli. Když čarodějku spatřil, neubránil se úsměvu.

Tiše shrnul přikrývky a zjistil, že je oblečen jen v kalhotách a hruď mu obepínají těsné obvazy. Neuvěřitelně ho rozbolela hlava. Pokoušel si vybavit, co se stalo, když se Semiremis zavrtěla na židli a unaveně pozvedla hlavu. Promnula si oči a zadívala se na něj.

Jejich pohledy se setkaly. Zlehka se usmál a čarodějka se na něj láskyplně zadívala.

„Jak se cítíš?“ zeptala se starostlivě.

„Dobře,“ prohlásil navzdory bolesti hlavy. „Jen si nedokážu vybavit, jak jsem se sem dostal. Kde vlastně jsme?“

„Teď jsme ve věži hradu, v patře nad námi je pracovna dvorního čaroděje Mavikka. Museli jsme tě sem uložit…“

„Výborně,“ povzdechl si odměřeně. „Proč dvorní čaroděj? Co se dělo?“

„Ty si vážně nic nepamatuješ?“ podivila se.

„Ne," zavrtěl hlavou. „Proč mám ty obvazy?"

„Měl jsi vizi… nebo sen, nevíme. Ale pro tebe byl velmi skutečný. Pamatuješ si na křídla namalovaná na tvých zádech? Kůže se v místech, kde byly vykresleny linky křídel, rozevřela a začal jsi krvácet; proto ty obvazy. Ale brzy ti je sundám, rány jsou už určitě zhojené. Koneckonců, používáš samouzdravování," vysvětlila.

„Jistě," přikývl nepřítomně. Hlava mu třeštila čím dál víc, jak si snažil vybavit, co se stalo. „Pamatuju si, jak jsem usnul v pokoji."

„Ano, a pak jsi měl vizi. Celou dobu jsi nezavřel oči. Díval ses jakoby do prázdna."

„Máš pravdu… Zase jsem byl v té místnosti se třemi meči… Ale tentokrát se mi podařilo vzít Meč Seraphinů do rukou," vzpomněl si chabě. Snažil se soustředit. Náhle se mu ve znavené mysli zjevily tři postavy zahalené v hávech i jejich křídla. Jedné z nich dal Meč Seraphinů a… Jako by se mysl snažila vzdorovat. Měl pocit, že se mu snad hlava rozskočí bolestí. Přesto šel ve vzpomínkách dál… Viděl chodbu. Před ním stál Bllix, a držel Aeris, a pak…

„On ji zabil…" vydechl roztřeseně.

„Tristene," vzala ho Semiremis za ruku.

„Vzpomněl jsem si," oznámil. „Viděl jsem Bllixe, jak zabil Aeris."

„Byl to jen sen," uklidňovala ho.

„Nemohl jsem nic dělat. Jen jsem přihlížel," zavrtěl hlavou.

„Tristene, poslouchej mě," vzala nesmlouvavě jeho tvář do dlaní a přinutila ho, aby se soustředil. „Byl to jen sen. JEN SEN! Aeris neumřela a ani neumře, rozumíš?!"

Po chvíli chabě přikývl a čarodějka spustila ruce:

„Vím, jak ti na ní záleží. Chápu to… Ale moc se tomu citu poddáváš. Věřil jsi snu natolik, že zranění, která jsi v něm utrpěl, se ti staly i ve skutečnosti… Zřejmě svou roli sehrála kouzla a tak se rozhodně nic z toho, co jsi viděl, nestane. Aeris

je princezna, jediný dědic Jezerního království; už proto ji budeme chránit, na to se můžeš spolehnout.“

„Dobře,“ přikývl a uklidnil se. Jen sen, jako když nesl její tělo. Nic z toho se nestane…

„Lehni si a zkus ještě spát. Uvidíme se ráno,“ přinutila ho, aby se pomalu položil do přikrývek.

„Semiremis…“ začal, ale náhle ho ochromila malátnost a únava.

„Teď ne. Až ráno,“ zašeptala a rukou mu přelétla nad obličejem, jak ho kouzlem uspala.

Kouzlo ho rychle přemohlo a on upadl do bezesného spánku.

„Probudil se, nebo tě už to hlídání přestalo bavit?“ zeptal se Mavikk unaveně.

„Probudil, ale znovu jsem ho uspala. Potřebuje bezesný spánek a ten teď díky kouzlu mít bude; už žádné vize ani noční můry,“ pronesla čarodějka a zavřela za sebou vstupní dveře do čarodějovy podkrovní pracovny. „Ani jsem ti nestačila poděkovat za to, že mi pomáháš.“

„Děkovat mi nemusíš,“ zavrtěl hlavou. „Jen se nepodřekni před Richardem. Je ochoten akceptovat hodně věcí, ale svět magie a nadpřirozených bytostí je pro většinu běžných lidí nepochopitelný.“

„Myslela jsem, že Richard věří ve Světlo a Temnotu…“ podivila se čarodějka.

„Víceméně ano. Věří dokonce natolik, že byl ochoten před jedenácti lety bojovat u Amorchen. Ale pořád je synem svého otce a tak určitý druh skepticismu očekávat musíš. Jak by asi reagoval nezasvěcený člověk, kdybys mu oznámila, že existují andělé a že jeden je tu přímo mezi námi, i když stále s myslí člověka? A ne ledajaký anděl,“ zamával jí před obličejem starobylým svitkem.

„Našel jsi něco?“ zeptala se s nadějí.

„Podle mě nebylo zrovna šťastné rozhodnutí udělat z něj Serapha.“

„Kresha si myslí něco jiného. Chce mu dát Meč Seraphinů,“ oznámila.

„Netušil jsem, že jste ho proměnili v Serapha,“ soustředěně se zamračil a rozvinul svitek. Odsunul několik lahviček a uvolnil jeden ze stolů v místnosti.

„Co víš o Seraphech, Semiremis?“ obrátil se k ní tázavě, jako by si ji chtěl přezkoušet.

„Není to moje specializace. Vím jen, že Seraphové jsou Boží bytosti, andělé nejvyššího řádu, ale jejich existence nikdy nebyla v našem světě dokázána. Nejvíce se o nich mluví v souvislosti s náboženstvím lidí, s Torheismem.“

„To je učebnicový příklad. Teď ti ukážu něco, co nenajdeš v knihách o magii,“ ukázal na svitek. První, čeho si Semiremis všimla, byl nakreslený obrázek Serapha; bytost se skloněnou hlavou, jejíž tělo s párem bělostných křídel bylo zahaleno do roucha. „V knize Torheismu, v Torhalu, se praví, že existují tři sféry andělských stvoření. První a nejvyšší sféra – ta je důležitá pro nás – jsou andělé, kteří slouží Bohu samotnému, druhá sféra jsou andělé sloužící jako vykonavatelé Boží vůle a třetí sféra jsou andělé plnící funkci poslů. Bytostmi první nejvyšší sféry jsou právě Seraphinové, kteří nachází smysl působení v Bohu a jsou vznešení tak, že do sebe důvěrně přijímají Boha a jsou s ním přímo spojeni. Jsou stvořeními Světla, říká se jim i Andělé Lásky, Světla a Ohně.

Nejkrásnější a nejmocnější ze všech Seraphinů, Sáril, byl tak pyšný, že se postavil na odpor samotnému Bohu. Rozpoutala se válka na Nebesích, kterou Sáril prohrál. Poté byl kvůli svým hříchům svržen z Nebes a spolu s ním i třetina veškerých andělů. Od té doby je ztělesněním Zla a vysmívá se Bohu samotnému; stal se padlým andělem… Teď už rozumíš?“

„Nevím, kam přesně směřuješ,“ zkřížila ruce na hrudi. „Jsem čarodějka, ne torheista.“

„Možná bys měla hledat nejen ve svitcích a knihách o magii. Našla bys spoustu zajímavých teorií. Třeba má víra lidí jisté základy ve světě magie či naopak. Musíš hledat souvislosti.“

„Přejdi rovnou k věci, prosím,“ pobídla ho nervózně.

„Je jedno, jak to vyjádříš,“ řekl prostě. „Světlo, Temnota; Nebe, Peklo. Na tom nezáleží. Vždycky je jen Dobro a Zlo. Už od počátku, kdy při vzniku všeho prolomilo Světlo Temnotu, trvá souboj o nadvládu. I lidé v tento souboj svým způsobem věří. Bůh je popsán jako Světlo a Sáril jako Temnota.“

„Proč mi tohle říkáš, o co ti jde? Chceš říct, že Duch Temnoty je sám Sáril?“

„Jistěže ne. Duch Temnoty je opakem Serapha… Jen chci, aby ses na daný »souboj« nedívala z pohledu čarodějky. Položím ti otázku: Proč myslíš, že se Tristen stal Seraphem?“

„Provedli jsme Rituál. Byla to Tristenova vůle vzdát se lidské podoby.“

„Myslíš, že každý člověk, který by Rituál podstoupil, by se okamžitě stal Seraphem? Ne, ne, to by bylo příliš jednoduché. Tristen byl vybrán!“

„Vybrán? Myslíš jeho duše?“ podivila se.

„Správně. Vzpomeň si na fáze Rituálu: Listí ze Stromu života představovalo prosbu z našeho světa. Poté byla vyvolána Tristenova životní energie, když jsi uměním summoning probudila sílu Stromu života. A ta dívka, Reilla, vdechla energii Stromu do Tristenova těla a vyvolala tak jeho duši. Nebesa se poté rozhodovala, zda je Tristenova duše cenná. A protože byla shledána cennou, Tristenova existence byla změněna a on byl znovuzrozen jako Seraph. Zaplatit za to musel bolestí, když mu rostla křídla. Toto je podstata Rituálu… Znamená to, že byl Tristen vybrán. Nebesa mu dala svolení k dokončení úkolu zničit Ducha Temnoty. Už to není jen vůle lidí, aby bylo Zlo zničeno… Teď je nasnadě otázka: který z nebeských Seraphinů se spojil se Světlem a Tristenovou duší?“

„Vždyť ani nevíme, kolik je Seraphinů, natož abychom uhodli, který z nich by to mohl být.“

„Nikdo nemůže vědět, jaký je skutečný počet Seraphinů, i když Torheismus uvádí, že čtyři, z nichž jeden byl právě Sáril… Na tom ale teď nesejde. Vzpomeň si na vznik Meče Seraphinů a na pírko, které zbylo ve zbrojnici po původním meči. Na chvíli si představ, že to všechno, o čem jsem teď mluvil, je naprostá pravda, že Torheismus je naprosto pravdivý výklad skutečnosti. Zamysli se… Jeden ze Seraphinů zanechal své pírko na místě původního meče, aby byl vykován nový meč, který by byl hoden Světla. Seraphinové jsou bytosti Světla…“

„…a proto je na záštitě meče vykována postava Serapha…“ poznamenala a došlo jí, kam míří.

„Přesně… Takže máme Meč Seraphinů a k tomu další dva meče, z nichž jeden slouží Zlu a druhý je neutrální. A Tristen si ve snu, o kterém jsi mluvila, zvolí právě Meč Seraphinů.“ „Chceš říct, že Seraph, který tehdy zanechal své pírko ve zbrojnici k vykování nového meče, je *ten* Seraph, kterým je Tristen?!“

„Přesně tak,“ přikývl Mavikk neochvějně.

„Ale,“ zarazila se Semiremis a na pár chvil zavládlo ticho. „To, co tvrdíš, je šílené!“

„Je to tak! Tohle už není teorie, Semiremis! Nebe existuje, Tristenova samotná existence to dokazuje! Bůh existuje, duše existují. Lidská víra je skutečná, není to jen výmysl nějakého proroka! Teď Seraph dostane zpátky meč; část sebe, která mu chyběla, a začne boj o nadvládu nad naším světem.“

„Takže tvrdíš, že všechno, co se stalo, nebyla náhoda?“ šokovaně si vše srovnávala v hlavě. „Ale,“ prudce a nervózně přešlapovala po místnosti. „Pokud tehdy Seraph zanechal pírko ve zbrojnici na vykování meče, znamená to, že budoucnost je daná?! Ví snad ten… Bůh, jak říkají věřící… Ví, jak tohle všechno skončí?“

„Nikdo to neví. Ani Kresha, která se zaměřuje na výklad budoucnosti, ani elfové, kteří jsou nejblíže podstatě světa, to nevědí. Těžko říct, zda je náš osud dán, nebo zda si ho vytváříme.“

„Nebo zda si »myslíme«, že si ho vytváříme,“ doplnila ho nervózně. Pak se ale zastavila a zprudka se otočila k Mavikkovi, který ještě postával u stolu. „Počkat… Pokud má vše na světě přirozený opak a Duch Temnoty je opakem Serapha… Jaký Duch Temnoty je tedy v těle mé sestry, pokud platí tatáž hierarchie i na straně Zla?“

„Těžko říci, ale právě z toho důvodu jsem ti četl o padlých andělech. Samotné Zlo a Sáril ve tvé sestře určitě usídleni nebudou, ale jeden z dalších padlých andělů by mohl.“

„Pokud je Seraph anděl, který má mít Bohu nejblíže a má být s Bohem v přímém spojení, dokáže něco takového i Tristen?“

„Kresha mi pověděla, že i když se stane Seraphem, jeho přeměna nebude úplná. Když ti to vyložím jednoduše… On pořád myslí a vypadá jako člověk a jediná výjimka, kdy se podobal Seraphovi, byla, když mu rostla křídla. Jak jsi řekla, měl světlou kůži, bílé vlasy a modré planoucí oči. Kresha a zároveň i já se domníváme, že kdyby se přeměnil v Serapha úplně i zvnějšku, stěží bychom ho poznali. On je Seraphem uvnitř a jediným vnějším poznávacím znamením jsou křídla vykreslená na zádech, díky kterým mu můžou narůst křídla skutečná.

A protože je myslí pořád více člověk než Seraph, jeho vědomí pracuje jako u lidské bytosti. Přesto ho Seraph uvnitř něj bude stále více ovládat, jak se budete blížit Temnotě. Podvědomě ho Seraph vede. Jak jsi mi řekla, cítí emoce a Světlo uvnitř něj tak může sílit. Nejvíce posiluje Láska, ale mám na mysli tu skutečnou, nemajetnickou, tu co se nevytratí. A samozřejmě sny; Seraph v jeho nitru může snít o různých

věcech. Když Tristen spí, má nad ním v tu chvíli plnou vládu Seraph. Proto krvácela křídla na zádech, proto ty jiné oči.“

„Co jsi měl na mysli, když jsi řekl, že učinit ho Seraphem nebylo šťastné rozhodnutí?“ zeptala se, i když tušila, že vysloví stejné obavy, jaké má ona sama.

„Představ si Tristena jako dalšího padlého anděla, který by v našem světě vládl samotnou Temnotou. Další Seraph na straně Zla, představ si tu moc a sílu,“ pronesl temně.

„To je přesně to, před čím jsem všechny varovala. Ale nikdo neposlouchal,“ povzdychla si.

„Co se týče síly samotného Světla, mnoho věcí se pro něj usnadnilo. Pokud Tristen v ničem nepochybí, můžu směle říct, že šance na vítězství jsou velké. Ale jestli ho Temnota svede k hříchu… On je anděl, on nesmí chybovat!“ udeřil rozrušeně pěstí do stolu.

„Občas mám dojem, že si nikdo nic takového nepřipouští, že ho všichni pořád vidí jako člověka jenom proto, že tak zvnějšku vypadá. Ale já vím, že se změnil. Vychovávala jsem ho jedenáct let, poznala jsem tu změnu na první pohled,“ pronesla sklesle.

„Dokázal zničit Artemidiny démony, nenechal se ovládnout. V tom stavu, v jakém je jeho nitro teď, se ho Temnota nezmocní – myslím, že můžeš být klidná… Ale největší slabostí jeho mysli, která je lidská, bude, že stále podléhá lidským emocím. On pořád uvažuje jako člověk. Seraph sice opětuje city, podvědomě ho vede a propůjčuje mu sílu, ale nesvazuje jeho mysl, jako Duch Temnoty svázal mysl tvé sestry,“ vysvětlil.

„Rozumím…“ přikývla a odmlčela se.

„Kresha věděla, že dorazíme do Tarny, viď?“ obrátila se k němu po chvíli.

„Ano. Proto jsem se snažil získat o Seraphech co nejvíce poznatků.“

„Ona mě nikdy nepřestane překvapovat," zavrtěla hlavou a mírně se pousmála.

Aeris nervózně přešlapovala po místnosti. Obhlížela regály s knihami, jež křižovaly místnost ve čtyřech řadách. Vysoké svícny, pravidelně rozestavěné podél každé řady, ozařovaly hřbety knih sametovým světlem a celá místnost působila přívětivě. Přesto jí po zádech přebíhal mráz a naskakovala husí kůže… Richard ji chce vidět, osobně se s ní setkat jen mezi čtyřma očima. Panovalo takové ticho, že slyšela tlukot vlastního srdce.

Vůbec nevěděla, jak před ním vystupovat, jak s ním mluvit. Co mu říct, až ho uvidí?

Uslyšela kroky a zaskřípění dveří, jak je kdosi otevřel a znovu zavřel. Nepochybně to byl on. Pomalu přešla k jednomu z oken a lhostejně vyhlédla ven do temné noci a tichého města pod nimi. Věděla, že stojí za ní. Kroky ustaly. Nezbývalo, než se otočit a vzpomenout si na šlechtické zvyky, které už čtyři měsíce nepoužívala.

„Výsosti," pronesla princezna strojeně a se sklopeným zrakem se uklonila. Když se napřímila, její pohled se setkal s jeho. Znovu ten spokojený a sebejistý úsměv na králově tváři. Připadala si hloupě. Kupodivu ale mlčel, jen si ji prohlížel.

„Chci vám poděkovat, Výsosti, za to, že jste mě a mé přátele takto přijal," řekla první věc, která ji napadla.

„Není zač," promluvil konečně. „Myslím, že si nemusíme na nic hrát…"

„Ale měli bychom," přerušila ho troufale. Nechtělo se jí mluvit o setkání ve Skalní věži. Když si na jejich rozhovor vzpomněla, připadalo jí její tehdejší chování drzé a prostořeké.

Sklopila oči a přikročila k jednomu z regálů. Prsty přejela po několika hřbetech knih, jako by ji zajímaly jednotlivé názvy. Ve skutečnosti to dělala jenom proto, aby se na něho nemusela dívat.

„Ráda čtete?" ozval se Richard za jejími zády.

„Moc ráda," odpověděla pravdivě, ale neotočila se k němu.

„Můžete si vzít kteroukoli. Já už toho moc nepřečtu. Nemám tolik času, obzvlášť v posledních měsících," pronesl mimoděk. Neodpověděla.

„Pokud si se mnou nepřejete mluvit, můžete klidně odejít. Nebráním vám."

„Ne, to ne!" okamžitě zavrtěla hlavou a téměř bezmocně zůstala stát u regálu. Nastalo ticho.

„Proč jste neřekla, že jste princezna?" zeptal se znenadání.

„Proč jste neřekl, že jste král?" opáčila okamžitě a hrdě se k němu postavila čelem, jako by ji jeho otázka urazila. Viděla, že ho její chování nevyvedlo z míry a hned se upokojila: „Omlouvám se… Nechtěla jsem být tak příkrá. Já jen…"

„Když jsme se potkali, netušila jste, že bych mohl být víc než voják," pousmál se, zatímco sledoval její nejisté vystupování.

„Správně. Skutečně jsem myslela, že jste voják. Vy jste ten poslední, koho bych si představila jako tarnského krále," řekla rychle a odvážila se na něho podívat:

„Věděl jste, že jsem princezna? Věděl jste, že to budu já?"

„Nebyl jsem si úplně jistý," přiznal, „ale měl jsem určité tušení."

„Nedokážu nic předstírat, nejsem dobrá lhářka," pokrčila rameny a chabě se pousmála.

„Ale ne… Předstírala jste dobře," usmál se a pomalu se k ní přiblížil. Až teď si uvědomila, jak je vůči němu drobná; dosahovala mu kousek nad ramena. Chvíli se dívala na něho, chvíli jinam, vyhýbala se přímému pohledu do očí. Jeho sebejistota jí začínala být nepříjemná.

„Tehdy jste nebyla tak zamlklá," pozvedl obočí.

„Já vím. Stydím se za tehdejší prostořekost," přiznala.

„Mně se ta prostořekost líbila," usmál se mile, téměř potměšile. „Nemusíte nic předstírat. Vím, že vaše nynější vystupování je podmíněno zjištěním, kdo ve skutečnosti jsem."

„Výsosti," začala, ale on ji okamžitě přerušil:

„Richarde."

„Richarde…" opravila se nejistě a pokračovala: „Jsem pouze host a moje prostořekost není, domnívám se, na místě."

„Pokud tak chcete působit před ostatními, prosím, ale ne přede mnou. Zapomeňte na to, že jsem král a já zapomenu, že jste princezna."

„Chtěl byste, abych byla taková, jako když jsme se potkali ve Skalní věži?" poznamenala.

„Správně," přikývl a zkřížil ruce na hrudi.

„Ale některé věci se od té doby změnily… spousty věcí," dotkla se opatrně jeho pravé ruky. Otočila ji dlaní vzhůru jako tenkrát a prohlédla si bříška prstů. „Zdá se, že jste nedávno bojoval."

„Nic, co by vás mělo znepokojovat," usmál se. Vzal její ruku a přejel prsty přes dlaň a bříška: „Stále stejně jemné ruce." Uvědomila si, jak je jeho dotek odlišný od Tristenova. Byl také něžný, i když by to vůbec neočekávala, ale přesto jiný. Richardův dotek ji uklidňoval.

„Vždycky se našel někdo, kdo bojoval za mě," pozvedla obočí.

„Yevoneův syn nebo Semiremidin svěřenec?"

„Co myslíte vy?" podívala se mu nesměle do očí, ale přesto už si připadala jistější.

„Řekl bych… Semiremidin svěřenec, Tristen, správně?"

„Dobrý odhad," přikývla s úsměvem. „Už mě nenechává o samotě."

„Chápu," pustil její ruce. „Škoda jen, že ve skutečnosti není ze šlechtického rodu, že?"

„Na co narážíte?" schovala ruce za záda.

„Nemohl by se s vámi oženit. Mám na mysli právoplatný sňatek," vysvětlil a jí neušel malý škodolibý úšklebek, který se mihl jeho spokojenou tváří.

„Zajisté to některé potěší," pousmála se odměřeně.

„Rád vás zase poznávám, Aeris," přikývl potěšeně. „Takovou si vás pamatuji."

„Richarde," usmála se. „A teď, když mě omluvíte…"

„Zajisté," odstoupil od ní a dal jí tak volný prostor.

„Uvidíme se," vzdálila se a už se nebála dívat přímo do jeho zelenošedých očí.

„Budu se těšit," mírně se před ní poklonil, „princezno."

„Vzkažte Semiremis, že skutečně obdivuji její iluze," ozval se za jejími zády. Zastavila se a otočila se k němu. „Pokud si to budete přát, nechám pro vás ušít šaty. Leone se mi už zmiňovala o tom, že by byly zapotřebí."

„Budu ráda," řekla vděčně. „Nashle, Richarde."

„Dobrou noc, Aeris," přikývl a sledoval, jak odchází.

„Už mě to tu vážně nebaví," prohlásil Tristen znuděně. Seděl na okenním parapetu, zády se opíral o stěnu a shlížel hluboko dolů do zahrady hradu, kde se právě procházeli Irvin s Reillou a Serigas. Slunce příjemně hřálo, na nebi neplul ani mráček.

„Už večer budeš moct za ostatními. Král dal pro Aeris ušít šaty, aby tu nechodila v těch svých cestovních, takže jsem nenápadně naznačila, že bych potřebovala i něco pro tebe. Tvoje stará košile byla od krve a roztrhaná, alespoň dostaneš novou."

Tristen neřekl nic. Je tu ve věži pět dní a jediným rozptýlením pro něho je, když procvičuje kouzla s Mavikkem nebo Semiremis. Proč za ním nikdo z nich ještě nepřišel?

„Mavikk tě moc chválí. Prý jsi při jeho hodinách opravdu dobrý, snažíš se."

„Nechápu, proč tu pořád jsem," řekl podrážděně.

„To bys chtěl po hradě pobíhat polonahý? Všichni jsou v přesvědčení, že tu jsi celé dny kvůli výuce kouzel, a tak to taky je."

„A proč za mnou ostatní nepřišli? Myslím… nikdo z nich."

„Bylo by podezřelé, kdyby tu byli. Není zapotřebí, aby se mezi tarnskou šlechtou rozneslo, že můj syn je Seraph.“

„Nevlastní syn,“ zašeptal si pro sebe nevrle.

„A jestli ti jde o Aeris… její přítomnost tady by byla více než podezřelá… Teď tráví spoustu času s Leone, královou sestrou. Bez ustání si povídají, jako by se znaly odjakživa,“ usmála se.

Znovu zmlkl. Nesnášel tohle nicnedělání. Příliš přemýšlel o různých věcech, na které obvykle myslet nechtěl.

„Už se s ním setkala?“ vyhrkl.

„Pokud myslíš Aeris a Richarda…“ začala obezřetně. „Ano, setkali se. Myslím, že jednou.“

Beze slova přikývl. Ani se k Aeris nemohl pomocí kouzla přenést, když nevěděl, kde přesně se nachází její pokoj.

„Nenutila jsem tě, nemusel jsi tu být. Mohl jsi pokračovat se Seri-gas do Ztraceného města.“

„Chtěl jsem ji mít na očích. A stále chci,“ přiznal.

„K tomu nebudu nic říkat,“ pokrčila bezmocně rameny a měla se k odchodu.

„Semiremis,“ zadržel ji. „Už delší dobu se chci zeptat… Když jsi nám tenkrát vyprávěla o Alhirově meči, kde jsi říkala, že je ukrytý?“

„Je v katakombách v torheistické svatyni v jednom malém městě asi pět set mil jihovýchodně odtud. Proč?“ mírně se zamračila soustředěním.

„Měl jsem sen. Hodně zvláštní sen. Další po tom, ve kterém jsem viděl Bllixe,“ na chvíli se nechal polapit v mrazivých vzpomínkách na umírající Aeris, ale vzpamatoval se. „Zkrátka… Vím, kde ten meč je. Myslím tím, že znám cestu skrz katakomby. Dokázal bych ho najít.“

„Ale byl to jen sen. Kdo ví, jak to v těch katakombách ve skutečnosti vypadá. Nemůžeš si být úplně jistý,“ pousmála se.

„Nevím proč, ale cítím, že ten sen ukazoval skutečnou polohu Alhirova meče. A Alhirův meč je přece jeden z důvodů,

proč jsme tady. Artemisia ten meč chce pro sebe, tak proč jí ho nevyfouknout pod nosem?“

„Ráda bych věřila, že víš kde je, ale nemáš žádný důkaz,“ řekla vážně.

„Proč mi nevěříš? Na co důkaz? Jsem jistý, že znám cestu,“ nechápavě se na ni zadíval.

„Dobře,“ přikývla, když viděla jeho neoblomný výraz. „Promyslím to, slibuji. Ještě něco?“

„Ano,“ odhodlal se. „Semiremis, když ses mi snažila rozmluvit Rituál, řekla jsi, že víš, kdo byl Bllix předtím, než ho Artemisia přeměnila… Kdo byl Bllix?“

Semiremis se jen špatně snažila zakrýt překvapení. Bylo mu okamžitě jasné, že tato otázka je jednou z těch, na které se raději neodpovídá. Tušil, že odpověď by patrně mohla ovlivnit jeho budoucnost, způsob jednání, nebo že naopak souvisí s něčím či s někým důležitým v minulosti…

„Tristene,“ řekla pomalu a v její tváři bylo znát, jak usilovně hledá vhodná slova. „Já… nejspíš nejsem vhodná osoba, která by…“

„Ale jsi!“ vpadl jí Tristen do řeči.

„Ne, není vhodná doba, abys…“

„Abych o něm vůbec věděl?!“ rozzlobil se. „Jde o Bllixovu minulost?!“

„Nebudu ti odpovídat na nic, co má souvislost s Bllixem!“ odpověděla odměřeně a odmlčela se. „Jednou ti o něm poví Ormelion,“ řekl nakonec klidně a zpříma se mu podívala do očí.

„Co s tím má ona co dělat?“ zeptal se pomalu, už také klidnějším tónem.

„Chceš se mě zeptat na něco dalšího?“ pozvedla nesmlouvavě obočí.

„Ne,“ svěsil hlavu.

Nad Tarnu se snesla krásná hvězdnatá letní noc. Když Tristen scházel po točitém schodišti z věže hradu, vzduch byl hřejivý a konejšivý. Semiremis šla hned za ním.

„Díky za novou košili," pronesl mimoděk, když se dostali labyrintem chodeb do jemu povědomějších částí hradu.

„To nic," přikývla a opět si ho prohlédla v novém oblečení; bílá košile nedbale nezastrčená v kalhotách, temně rudá rozepnutá vesta s hnědým vyšíváním a černé kalhoty. „Vypadáš dobře," řekla uznale a usmála se nad jeho rošťáckým vzhledem.

„Ehm," odkašlala si. „Mluvila jsem krátce s Richardem o tvém přání odcestovat do města, kde by měl být ukryt Alhirův meč. Přál si po večeři ještě o této věci promluvit, ale zdá se, že nebude mít nic proti tomu, abychom se tam zajeli podívat."

„Proč se ho na něco takového ptáš? To nemůžeme jet kam chceme?" podivil se.

„O to nejde… Království je stále ve válce s Východním královstvím. Celých jedenáct let docházelo k menším roztržkám u hranic, ale teď se situace zhoršuje. Skřetů je čím dál víc a ničí jedno hraniční město za druhým a pronikají už i dál. Prý proudí do království přes Tarnské hory nedaleko elfího lesa, ale pořád není jasné jak a odkud se tak rychle berou. Richard chce projednat směr naší cesty, abychom se vyhnuli případným skřetím jednotkám."

„Rozumím," přikývl. „A budeš s ním mluvit jen ty?"

„Ano. Dnes je totiž setkání jakési… nazvala bych to »rady«. Bude tam i velitel armády Lance, královský sicco a spousta dalších důležitých lidí."

Dorazili do velkého sálu prozářeného světlem svící. U stolu už seděli Reilla, Irvin, Serigas i Aeris.

„No, podívejme, kdo nám sešel z věže!" rozesmál se Irvin.

„Tristene!" rozzářila se Reilla, vstala od stolu a hned běžela Tristena přivítat objetím.

„Vítej zpátky," přidala se Serigas.

Tristen se na všechny usmál, ale jeho pohled se zastavil u Aeris. Něžně se na ni usmál. Dívala se trochu zaraženě, ale věděl, že ho ráda vidí. Chtěl jít rovnou k ní, když náhle do sálu vstoupil Richard a s ním i Leone.

„Rádi tě tu vidíme, Tristene," usmála se Leone.

„Výsosti," kývl prkenně hlavou jak k Leone, tak k Richardovi.

Král na něj také kývl a zamířil se sestrou ke stolu. Semiremis usedla vedle Aeris a Tristenovi nezbývalo, než se posadit vedle Serigas.

„Ty šaty vám opravdu sluší, princezno," ozvala se Leone a Tristen okamžitě na Aeris sedící naproti němu soustředil pozornost. Skutečně měla jiné šaty; temně modré se zlatým prošíváním. Zvednuté zapletené vlasy odkrývaly šíji; vypadala o něco starší.

Hodnou chvíli ji pozoroval. Vypadala tak půvabně. Jak moc se mu po ní stýskalo…

„Semiremis," obrátil se Richard během stolování náhle k čarodějce. Tristen si všiml sluhy, který těsně předtím krále na cosi upozorňoval. „Půjdeme…?"

„Samozřejmě," přikývla zdvořile a zvedla se od stolu, stejně jako Richard a Leone. Kývla ostatním na pozdrav a po boku krále a jeho sestry odcházela pryč. Osaměli.

„Páni," zašklebila se Serigas, „takhle se vypařit uprostřed večeře…"

„Mají prý tajnou schůzi," oznámil Tristen.

„Och, a Semiremis je pozvaná? Neříkej," usmála se ironicky.

„Řekl jsem jí, že chci jet do města, kde by měl být schovaný Alhirův meč. Souhlasila, ale potřebuje prý vědět, kde se pohybují skřetí jednotky, abychom se jim vyhnuli."

„Skřeti? Uvnitř Tarnského království?" zadíval se na něho Irvin nevěřícně.

„Správně. Semiremis říká, že se blíží válka. Musíme jednat rychle. A to nejen co se týče Alhirova meče, který Artemisia bude chtít určitě pro sebe.“

„Výborně!“ ozvala se Reilla nadšeně a už se zvedala od stolu. „Kdo chce jít se mnou na tajnou schůzi?“

„Cože?“ vyhrkli Tristen, Irvin i Serigas současně.

„No… Mezitím, co ses učil kouzla, Tristene, se mi podařilo dobře prozkoumat hrad. Asi vím, kde ta schůzka bude. Jdete se mnou?“ sáhla za opasek a z malé brašny vylovila skleněný klíč s malými střípky červených krystalků: „Koukejte, mám tady magický klíč, co otevře všechny zámky. Žádné dveře nejsou překážkou. Dal mi ho Yevone, než jsme odjeli.“

„Semiremis nám to všechno pak stejně řekne,“ pokrčila Serigas rameny.

„Dnes jsem se moc najedl, sestřičko, promiň,“ zatvářil se Irvin unaveně.

„Vy vůbec nemáte smysl pro dobrodružství!“ zamračila se. „Tristene?“ obrátila se k němu jako k poslední naději. Tristen lehce pokrčil rameny:

„Možná příště… Pak nám řekneš, co zajímavého jsi vypátrala, ano?“ Vzápětí se zadíval k Aeris, která se jen klidně a nezúčastněně dívala do talíře.

„Teda!“ dupla si nad jejich leností a vyběhla ze sálu.

„Tomu říkám zanícení,“ usmál se Irvin a spokojeně se rozvalil na židli.

Znenadání se Aeris zvedla od stolu a jen letmým pohledem se s nimi rozloučila.

„No, myslím, že bys za ní měl jít,“ ozvala se Serigas nestranně.

„Uvidíme se zítra,“ řekl Tristen ve spěchu a vyběhl za Aeris.

Serigas se nad tím pousmála: „Docela legrační.“ „To máš pravdu,“ zazubil se Irvin.

Reilla se zastavila konci liduprázdné chodby. Přitiskla se hrudí ke zdi. Slyšela vzdalující se kroky. Opatrně vykoukla za roh.

Sledovala, jak Richard, Leone a Semiremis prošli otevřenými těžkými dveřmi, jež se za nimi zavřely. Rozhlédla se po chodbě – ani živáčka. Tiše vyběhla za roh do sousední chodby, rovnou ke dveřím. Vzala za velkou kovanou kliku. Zamčeno.

„Zamčeno, ale ne na dlouho," poznamenala tiše a z brašny vytáhla Yevoneův magický skleněný klíč. Vložila jej opatrně do zámku a trpělivě sledovala slabé pableskování krystalů klíče. Během několika vteřin záře opadla a ona jím v zámku otočila. Ozvalo se slabé cvaknutí a těžké dveře se otevřely. Znovu uložila klíč do brašny a spokojeně na ni poklepala: „Štěstí, že tě vždycky nosím s sebou."

Vklouzla za dveře a zavřela je za sebou, jak nejtišeji dokázala. Shlédla dolů tmavým točitým schodištěm. Studené kamenné stěny nesly v několikametrových odstupech kované držáky s pochodněmi, které dobře osvětlovaly úzký sestup.

Zamířila po schodech dolů. Jak sestupovala, vzduch byl čím dál chladnější. Brzy se před ní rozprostřela široká chodba temného sklepení, kde podél stěn hlídalo šest prázdných rytířských brnění. Reilla se rychle za nejbližší z nich přikrčila a rozhlédla se zšeřelou chodbou. Na opačném konci sklepení právě skupinka vojáků procházela k dalšímu schodišti vedoucímu ještě hlouběji do útrob hradu. Když se ztratili z dohledu, přikrčená zamířila k jediným dveřím, které se v této úrovni nacházely. Přiklekla přímo ke klíčové dírce, z níž vycházel zdroj zlatavého světla. Nahlédla skrz ni dovnitř.

Semiremis obhlédla přítomné. Ne všichni k ní shlíželi s uznáním, někteří spíše naopak, i když to byla právě ona, kdo se v minulosti postaral o jejich spojenectví s Jezerním královstvím. Bylo jí jasné, že na takovém setkání »rady« není vítána, obzvlášť když je tu zřejmě poprvé a naposledy.

Leone ji podporovala svou přítomností, obě stály mírně stranou, v rohu, kousek od vstupních dveří. Uprostřed místnosti se nacházel protáhlý stůl, zahlcený desítkami map různých částí území Tarnského království, a v jeho čele seděl Richard. Na dalších židlích se usadili muži ve vojenském odění různé hodnosti. Některé z nich Semiremis znala z dřívější doby, s jinými se takto setkala poprvé. Bezpečně poznala sicca, který seděl nejblíže k ní, celý oděný v černém; zneklidňující tvář s kamenným výrazem dokonale vypovídala o jeho povolání.

Byl tu ještě někdo, na koho si velmi dobře pamatovala. Sice byl tehdy pouze řadovým vojákem, ale zároveň synem předchozího velitele armády Tarnského království. Byl Richardovým přítelem již od dětství. Když ho před jedenácti lety při bitvě u Amorchen viděla naposledy, bylo mu jedenadvacet. Přesto už tenkrát měl Lance poněkud nezvykle vychytralý a protřelý výraz a teď se ona vychytralost zračila v jeho tváři mnohem intenzivněji. Opíral se o stěnu vedle stojanu s plápolajícími svíčkami a jakoby nezúčastněně sledoval své podřízené příslušníky armády. Jeho černé pronikavé oči se zaměřovaly vždy na toho, kdo právě mluvil. Tvář lehce zarostlá vousy a tmavé delší vlasy, jejichž prameny byly tu a tam zapleteny do úzkých copánků, dodávaly jeho vzhledu určitou nepřístupnost a tajemnost.

„Na východní hranici došlo za poslední měsíc k několika malým potyčkám, nic vážného. Horší je situace u měst a vesnic v blízkosti Tarnských hor, pane," vysvětloval horlivě jeden postarší muž. „Situace začíná být vážná. Skřetí posádky se shromažďují u úpatí hor a ještě jsme nezjistili odkud přicházejí. Nalezli jsme průsmyk a cestu kamsi do útrob opuštěného trpasličího dolu, ale nic víc, pane."

„A?" pozvedl Richard obočí, přísně se rozhlédl a čekal, kdo další se ujme slova.

„Pár skupin skřetů vtrhlo do vesnic a menších měst pod horami. Vím, že to bude znít podivně, pane, ale vypadá to, jako

by něco hledali. V každé vesnici nebo městě, kterými projdou, se zaměřují hlavně na svatyně. Nechápeme takovou aktivitu… Přesto máme zprávu o několika oddílech, které se vydaly do nitra království.“

„Proklouzli vám?“ zeptal se zvýšeným hlasem. Vstal a začal pomalu přecházet po místnosti.

„Ne, pane. Spíše to vypadá, jako by je někdo přemístil kouzlem. Tak velká skupina by nám nedokázala uniknout a posádky vojáků máme rozprostřené podél hor i hranic.“

„A máte představu kam míří?“ optal se a přitom přímo pohlédl na Semiremis.

„Zamířili na severozápad. K vesnici, o které se tvrdí, že v ní má být ukryt Alhirův meč,“ pronesl sicco zastřeným hlasem.

Richard se při jeho odpovědi zarazil. Znovu a téměř znepokojeně se zadíval na Semiremis, která mu opětovala naléhavý pohled.

„Jste si jistý?“ vložila se Leone troufale.

„Ano, paní,“ přikývl.

„Lancei?“ obrátila se k veliteli armády.

Lance zvedl nebezpečně vyhlížející černé oči ke královně sestře a odstoupil od stěny, o kterou se celou dobu opíral.

„Část mé skupiny střeží oblast kolem Ztraceného města; tam jsou potřeba posily pořád,“ řekl neochvějně a ukázal na mapu jižního pobřeží. „Další oddíl je poměrně blízko města, o kterém mluvíte. Mohl bych nechat tu skupinu skřetů odstranit dříve, než do města vůbec dorazí.“

„Větší problém bych viděl…“ začal jeden z vojáků nesměle.

„V čem?“ zaskočil ho Lance okamžitě a přísně.

„Říká se, že skřety vede Bllix.“

„Skřet jako skřet,“ zatvářil se Lance opovržlivě.

„Pořád jsme v otevřené válce, co jste si mysleli? To, že se Jezerní království vůči hrozbě otáčí zády, neznamená, že my uděláme totéž!“ pronesl Richard rozhodně a vrátil se k židli v

čele stolu. „Vím, že přicházíte o své vojáky, ale bojovat musíme… Jediné, co potřebuji v tuto chvíli znát, jsou oblasti, kde se pohybují skřeti a jaké škody zatím napáchali.“

„Přibližně dvě stě skřetů se pohybuje kolem hranic a další oddíly se v té oblasti objevují.“

„Takže je jisté, že Artemisia de Tymalde má svou pevnou pozici u krále Východního království,“ dodal sicco a koutkem oka pozoroval Semiremis.

„Měly bychom jít,“ zašeptala Leone k Semiremis.

Čarodějka se k ní s mírně nechápavým výrazem otočila; vždyť jsou tu jen pár minut. Leone ale nečekala na Semiremidin názor.

„Richarde, pánové, určitě nás omluvíte,“ usmála se Leone zdvořile na všechny přítomné.

„Samozřejmě,“ přikývl Richard a čarodějka se společně s Leone vydala ke dveřím.

„Proč jsme tak náhle odešly?“ podivila se Semiremis, když se obě ocitly na chodbě.

„Více potřebných a ani zajímavých informací by ses už nedozvěděla, Semiremis,“ usmála se Leone. „Richard ti potom řekne vše důležité. Počkáme na něj v jeho pracovně.“

„Zdá se, že mě neviděli moc rádi,“ poznamenala čarodějka.

„Chovají k tobě úctu, to mi věř. Byla jsi to ty, kdo nám zajistil spojenectví s Jezerním královstvím. Ale… Jsou to vojáci a hlavně muži. Na podobných setkáních neradi vidí ženy. Obzvlášť ženu, která je sestrou jednoho z našich nepřátel, rozumíš?“

„Možná až moc dobře,“ zasmušila se.

Zamířily po schodišti k východu z podzemí a ani si nepovšimly Reilly, která se krčila skrytá za jedním z rytířských brnění.

Když Richard vstoupil do pracovny, Semiremis a jeho sestra už na něho čekaly. Zdál se být trochu vyčerpaný, ale přesto měl ve tváři soustředěný výraz.

„Semiremis," přistoupil k čarodějce. „Tady je podrobná mapa, podle které se dostanete do toho města." Podal jí svitek.

„Děkuji ti," pousmála se zdvořile a vzala svitek do rukou.

„Lance se zaručil, že pošle zprávu oddílům, aby vyčistily oblast od skřetů. Budete mít volnou cestu, žádný strach," ujistil ji.

„Jsem ti moc vděčná, Richarde," přikývla. „Ale vlastně mám ještě jednu žádost," prohlédla si mapu, na které byla vyznačena cesta. „Přeji si, aby tu princezna Aeris zůstala," zvážněla.

„Dobře," přikývl chápavě. „Moje prosba je, abys byla stále ve spojení s Mavikkem. Pokud by došlo ke komplikacím, okamžitě bych za vámi poslal oddíl, aby vám pomohl."

„Vážím si toho, Richarde, ale věřím, že nebude nic takového zapotřebí. Děkuji," usmála se na něj vděčně. „Přeji hezkou noc," kývla k němu i k Leone a odešla z pracovny.

Richard se usadil do pohodlného křesla u stolu. Povzdychl si, přemáhaje spánek.

„Skončili jste poradu rychle," poznamenala Leone a pomalu zamířila ke stolu.

„Nebylo už o čem diskutovat. Lance teď vyřizuje rozkazy," namáhavě k ní pozvedl oči. Sledoval, jak zapaluje svíčky na dalších svícnech v pracovně.

„Vypadáš unaveně. Měl bys víc odpočívat," poznamenala starostlivě.

„Nemůžu," zavrtěl hlavou.

„Jsme na pokraji války, že ano?" zadívala se na něj. Výraz, který se usadil na jeho tváři, jí byl dostatečnou odpovědí.

„Aspoň že mi nelžeš, jako lžeš Semiremis," jemně mu položila ruku na rameno.

„Semiremis lhát nemusím. Ona přesně ví, jak to s naší zemí ve skutečnosti je. A setkala se s Yevoneem; ten ví tolik, co můj vlastní sicco," poznamenal.

„Jaká byla reakce Aeridina otce?"

„Jako obvykle, nevěří, že je situace vážná. Odmítá nám poskytnout jakoukoli vojenskou pomoc," pokrčil rameny. „K čemu takové spojenectví…?"

„Myslím, že kdyby ses oženil s jeho dcerou, situace by se změnila… Třeba by ti za takové podmínky poskytl podporu," poznamenala.

„Ne," zavrtěl hlavou, i když o jejích slovech přemýšlel. „Budeme si muset poradit sami."

Aeris postávala u okna ve svém pokoji a pozorovala Tristena, který seděl na okraji postele. Chtěla mu toho tolik říct, ale nenacházela slova. Prohlížel si ji. Vládlo ticho.

„Stýskalo se mi," řekl znenadání; ještě nikdy se nestalo, aby nevěděli, o čem mluvit.

Pomalu k němu přistoupila, sklonila se a vtiskla mu polibek. Okamžitě ho opětoval a stáhl ji k sobě na postel. Dívala se mu zpříma do očí.

„Zůstaň u mě," zašeptala prosebně a on se v odpověď potěšeně usmál, jak ji svíral v náruči.

„Chtěla jsem za tebou tolikrát jít, ale Semiremis tvrdila, že jsi byl vytížený výukou kouzel," řekla tiše a přejela prsty přes Symbol Světla na řetízku.

„Měla jsi přijít. Na tebe bych si našel čas vždycky," vtiskl jí další polibek.

„Semiremis nám pověděla, co jsi viděl ve snu a proč jsi krvácel," začala pomalu.

„Neměli bychom o tom mluvit," řekl zkroušeně.

„Proč ve snech vidíš moji smrt?" zeptala se trochu vyčítavě.

„Nechci ji vidět. Je pro mě hrozné… přihlížet," před očima se mu znovu zjevily obrazy ze snu. Snažil se je zahnat, uzamknout někde hluboko v mysli a už se k nim nikdy nevrátit.

„Když mě tak vidíš ve snech… umřu i ve skutečnosti?" podívala se na něj s podivně jistým, ale zároveň i poděšeným výrazem ve tváři.

„Ne, určitě ne! Já nevím, proč mám takové sny… Ale dal jsem slib, že se ti nic zlého nestane," začal ji hladit po vlasech. „A protože ten slib nechci porušit, zůstaneš tady v Tarně, zatímco my půjdeme pro Alhirův meč."

„Nejsem ráda," zamračila se, ale po chvíli dodala: „Ale kvůli tobě… Dobře, zůstanu."

„Nebude to na dlouho. Do tří týdnů jsme zpátky."

„Tři týdny?!" odtáhla se od něj. „Tak dlouho?"

„Vrátíme se co nejdřív," ujišťoval ji. „A až se vrátím, tak odjedeme. Souhlasíš?"

V odpověď mu ukázala prsten, který nosila na řetízku.

„Kam půjde můj manžel, půjdu i já."

Usnul vedle ní, drže ji v náručí. Něco ho ale přinutilo probudit se. Ztěžka otevřel oči, aby zjistil, že to, co ho oslňuje, nejsou paprsky úsvitu, nýbrž trojice svíček ve svícnu, který svírala v ruce Reilla.

„Co tu děláš?" zeptal se rozespale.

„Vstávej. Musíme jít," zašeptala v odpověď, aby nevzbudila Aeris.

„Kam?"

„Neptej se a pojď," zvýšila trochu hlas.

Pomalu se odtáhl od spící Aeris a zamířil za Reillou na chodbu. Když stál na prahu a chtěl za sebou zavřít dveře, zadíval se zpět do tmy na Aeris. Na chvíli ho přepadl podivně skličující pocit, že ji tu nechává. Rychle zahnal obavy a vydal se za Reillou.

„Semiremis s námi chce mluvit," vysvětlila.

„Uprostřed noci?" zašklebil se nechápavě.

Vzala ho za ruku a vedla temnými chodbami hradu, který působil téměř strašidelně. Svíčky chabě osvětlovaly zdi a on netušil, kam mají namířeno. Tma je naprosto pohlcovala, když se znenadání Reilla zastavila a otevřela dveře po jejich levici. Vstoupili do knihovny.

Prošel společně s Reillou mezi regály knih. Na opačném konci místnosti postávali Semiremis, Serigas a Irvin, všichni oblečení v cestovním a se zbraněmi.

„Zmeškal jsem snad něco?“ prohlédl si je všechny.

„Odjíždíme,“ oznámila mu Semiremis nesmlouvavě.

„Cože? Teď hned?!“ zamračil se.

„Chceš snad Alhirův meč, ne? Teď je nejvhodnější doba k odjezdu. Pojede nás pět; Aeris zůstane,“ oznámila čarodějka.

„Dobře, souhlasím. Jen mi někdo vysvětlete, proč tak najednou, skoro uprostřed noci?“

„Byla jsem na vojenské radě… Situace je taková, že…“ hledala vhodná slova. „Tarnské království je ve válce. Na hranicích dochází k potyčkám už dlouho, ale teď se hodně věcí změnilo… Skřeti začínají pronikat do království a nikdo neví odkud se berou. Jsou to velké oddíly a začínají ničit jedno město za druhým. Nejspíš také hledají Alhirův meč, protože v každém městě nebo vesnici se zaměřují na svatyně.“

„Co to pro nás přesně znamená?“ zeptala se Serigas obezřetně.

„To znamená, že nás cestou může potkat spousta nepříjemností, i když Richard přikázal Lanceovi, aby vojáci vyklidili oblast, kam směřujeme… Ale problém vidím spíše v jiné věci: těžko říct, jaký úkol přesně skřeti mají, ale je naprosto jisté, kam zamíří.“

„Ztracené město?“ nadhodila Reilla vyděšeně.

„Správně. Artemisia ví, že Kresha střeží Meč Seraphinů. Bude chtít Kreshu zabít.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se Tristen vážně a soustředěně.

„Teď se vydáme pro Alhirův meč,“ Semiremis podala Tristenovi kabát, zápěstníky a opasek s mečem. „Leone ví, že odjíždíme teď. Poví to Aeris, neměj strach.“

„A až se vrátíme, co bude dál?“ zeptal se Irvin nejistě.

„Královský sicco stále sbírá informace od výzvědné sítě, takže až se vrátíme, Richard nám poví, kudy přesně zamířit do Ztraceného města, abychom se vyhnuli skřetím jednotkám.“

„Semiremis,“ zadíval se na ni Tristen nesmlouvavě. „Řekni nám vše.“

„Já…“ uvědomila si, že Tristenova schopnost rozeznávat a vnímat pocity ji snadno prohlédne. „Dobře. Potíž je v tom, že se zdá, jako by se skřetí oddíly přemisťovaly kouzly. Buď je to skutečně tak a Artemisia posílila své schopnosti, nebo se armáda přesunuje normálně, ale někdo zamlčuje zprávy o jejím pohybu.“

„Myslíš, že je tu zrádce?“ nadhodila Serigas.

„Nevím. Těžko říct, zda má Richard podezření… Jedna z jednotek se asi před dvěma týdny dokonce objevila nedaleko Tarny, ale byla zneškodněna. Skřeti se objevují nečekaně. Takto je to mnohem horší, protože nejde o otevřený boj, vyhlášení války, ani o tahanice o území.“ „Za čím by Artemisia šla? Chce snad vyvraždit veškeré obyvatelstvo?“ zašklebil se Irvin. „Ani bych se nedivila,“ svraštila Serigas obočí. „Získává tak energii.“

„Richard žádal Aeridina otce o pomoc, ale bezúspěšně. Znám krále, určitě si myslí, že se nepřátelská armáda až na jeho území nedostane. Navíc věří, že Artemisia je už jedenáct let mrtvá.“

„Sečteno, podtrženo…“ zatvářila se Reilla sklesle, „Tarnské království je bez pomoci.“

„Přesně tak,“ přikývla Semiremis. „Samozřejmě… Jediný, kdo by mu mohl pomoci, by byla Aeris v případě, že by se provdala za Richarda. Aeridin otec by potom musel poskytnout vojenskou podporu, kdyby o ni Richard požádal.“ Tristen se na čarodějku zlostně zamračil. „Ale to samozřejmě není pravděpodobné,“ vrátila mu výmluvný pohled. „Takže jediný způsob, jakým *my* můžeme pomoci, je zničit Artemisii dřív, než zpustoší celé království.“

„Tak na co čekáme? Jdeme pro Alhirův meč!“ zavelela Reilla zaníceně.

„Jen tři týdny, Tristene,“ položila mu Semiremis ruku na rameno. Podíval se na ni trochu vyčítavě, ale pak se pokusil o letmý úsměv. Koneckonců, tahle výprava byla jeho nápad…

Kapitola jedenáctá

Trable

„Už bych se na to vážně vykašlal!“ vztekal se Irvin. „Jak dlouho jsme na cestě? Přes týden?“

„Deset dní a zítra bychom měli dorazit do toho města,“ poznamenala Semiremis.

„Já jen, že jsme zatím potkali asi pět skupin skřetů. Na počet jich bylo celkem nejmíň sedmdesát… Až uvidím Lanceho, nakopu mu ten jeho vojenskej zadek!“

„Neznáš ho a hned ho odsuzuješ?“ zašklebila se čarodějka.

„Tak hele, pokud vím, úkolem jeho oddílu byl vyčistit tuhle oblast. Myslím, že trochu selhal!“

„Na druhou stranu, nevíš kolik skřetů dokázali odstranit,“ poznamenala Reilla.

„Jak je vidět, ne všechny!“ zamračil se. „A k tomu mi Tristen zničil jednu řadu mých vystřelovacích nožů v holi.“

„Nebyla to moje vina,“ obhajoval se Tristen. „Když na nás zaútočili skřeti, musel jsem prostě použít obranné kouzlo, abych je mohl zneškodnit. Jak jsem mohl tušit, že mrtvola jednoho z nich ti tak nešikovně padne na nože?“

„Kdyby šlo jen o nože. Ty bych časem mohl nahradit, ale takhle se poškodil celý vnitřní mechanismus. Což znamená, že už nože vystřelují jen na jedné straně hole! Chápeš to?!“

„Podívej, už jsem se ti asi stokrát omluvil. Nevím, co bych mohl udělat víc!“

„Tak dost!“ vykřikla Serigas. „Irvine, chováš se jako malé dítě… Už se ti omluvil.“

„Já jen…“ povzdychl si Irvin. „Už nic. Vím, že za to nemůže.“

Stáli uprostřed lesní stezky. Začínalo se stmívat a listí zlověstně, tajemně šumělo. Z korun stromů se vznesli ptáci.

„Někdo jde," poznamenal Tristen.

„Já vím," přikývla Semiremis a vzala hůl pevněji do rukou. „Skřeti."

Všech pět se shluklo zády k sobě, zbraně připravené k útoku. Už zřetelně slyšeli praskání větviček na lesní půdě, blížící se kroky a hrdelní chrčení skřetů.

„Kolik jich může být? Dokážeš je vycítit, Tristene?" zeptala se Serigas a soustředěně hleděla do zšeřelého lesa.

„Cítím je. Neřekl bych, že by jejich emoce vyjadřovaly něco konkrétnějšího, než touhu po zabíjení… Může jich být tak něco kolem… stovky," přiznal neochotně.

„Pět ku stu… skvělé," zamračil se Irvin a stiskem matice vysunul několik štíhlých bodců a nožů na konci dlouhé okované hole. „Kolik jich dokážeš skolit obranným kouzlem?"

„Nemám žádné omezení. Jde o to, kolik jich bude chtít skolit mě," vysvětloval Tristen rychle.

„Chápu. Takže to můžou být klidně všichni, nebo taky nikdo," zašklebil se.

Těsně kolem Irvinovy hlavy prolétl šíp a zabodl se do kmene blízkého stromu.

„Začíná to tu smrdět vychytralostí," ušklíbl se.

„K zemi!" zavelela Semiremis a ostatní se co nejrychleji přikrčili. Nad hlavou jim přelétla záře několika umně mířených kouzel blesků. O několik desítek metrů dál kouzla explodovala v několika záblescích, které prozářily les. Ozval se pronikavý řev desítek umírajících skřetů.

Znovu vstali a Serigas se nevěřícně zadívala na ožehlé kmeny stromů.

„Tentokrát jsi to vážně přehnala," přikývla.

„Na druhý straně!" zakřičela Reilla a všichni se zaměřili na opačný okraj lesa. Ze stínů se vyřítilo deset skřetů a všichni se s meči hnali přímo na Tristena, který jim stál nejblíže.

Cítil, jak směřují přímo na něj. Zmocnil se ho pocit, při němž potlačil své lidské já a nechal se ovládnout Seraphem. Vnímal přítomnost křídel pod kůží, změnu barvy očí i nehynoucí energii. Jen zůstal strnule stát a sledoval, jak z těl skřetů, kteří se ještě před chvílí plnou rychlostí řítili na něj, začala vylétávat zářící světélka. Během okamžiku se všech deset skřetů složilo k zemi, zbaveno života.

„Tohle bych chtěl taky umět," poznamenal Irvin.

V tu chvíli z lesa vyběhla další skupinka. Irvin se Serigas se ji rychle pokusili skolit, ale skřeti prchali dál do protějšího lesa.

„Co to?" podivila se Reilla.

Pak ale zaslechli dusot kopyt. Zadívali se mezi stromy a brzy zpozorovali oddíl vojáků na koních. Několik jich procválalo kolem a pokračovalo v pronásledování skřetů, zbytek dorazil na cestu a zastavil kousek od nich.

Obezřetně si prohlíželi tváře skryté v přilbicích, ale pak přímo k nim doklusal na hnědákovi velitel skupiny v brnění a plášti. Sňal si přilbici a kývl k nim hlavou.

„Je z tarnské armády, znám ho. Byl na radě," poznamenala Semiremis ostatním.

„Dostali jsme nové rozkazy od velitele," promluvil k nim. „Máme za úkol vás doprovázet."

Rakesh tiše sestoupil do útrob temné, studené jeskyně. Ježila se mu srst na těle, jak očekával nevyhnutelné a zamířil průchodem ke světlu, aby vstoupil do menší místnosti ve spleti chodeb a jeskyní.

Uprostřed desítek plápolajících svíček tvořících pentagram seděla tiše a bez hnutí liotaurka. Zdálo se, jako by spala vsedě, ale v okamžiku, kdy Rakesh přistoupil blíž, otevřela oči. Zadívala se na něho s uklidňujícím, ale přesto mírně ustaraným výrazem.

„Viděla jsi něco, Kresho?" zeptal se.

„Ano… Přesto mě vize budoucnosti nepustí dál. Nedokážu určit, jaké šance na vítězství Tristen má. Nevím, zda Světlo přemůže Temnotu.“

„A co jsi viděla?“ zopakoval otázku. Kresha se se sklopenýma očima zadívala do země.

„Utrpení,“ řekla tiše. „Tristenovo utrpení… bolest… Už vím, kdo ho dovede do srdce Temnoty. Ale přesto, on to nesmí vědět.“

„Proč?“ zabručel Rakesh.

Kresha v ruce sevřela čirý krystal z hlavice Meče Seraphinů.

„Ta osoba musí nejdříve přijmout Světlo, ale přesto tato síla nebude v jejím srdci. A potom musí zemřít a znovu se zrodit s vlastní silou Světla.“

Rakesh se na ni zmateně zadíval.

„Nemusíš to teď chápat, Rakeshi. Čas vše ukáže… Kéž by také ukázal, že se mýlím.“

„Zítra ráno si půjdeš pro Alhirův meč,“ obrátila se Semiremis k Tristenovi. Oba shlíželi do údolí na potemnělou siluetu městečka utápějícího se v noční tmě.

„Zvláštní… Není to tak dávno, co jsme o meči mluvili prvně s Yevoneem a teď…“

„Brzy to budou dva měsíce, co jsme odešli od Yevonea, vím,“ přikývla čarodějka.

„Serigas říkala, že nejpozději do konce podzimu musíme být v elfím lese,“ poznamenal.

„Pravda. Cesta přes Východní království na Půlnoční ostrov bude zřejmě spletitější… Teď vrcholí léto a do začátku příštího jara musíme dorazit k cíli… Na cestě jsme přes čtyři měsíce. Vyrazil jsi na počátku jara, dva dny po svých a Aeridiných narozeninách, dobře si to pamatuju,“ prohlásila.

Zadíval se na hvězdy, jako by hledal klid v jejich věčném svitu, a po chvíli se ohlédl k tábořišti. Mezi desítkami urostlých

vojáků zpozoroval Reillu a Serigas; Irvin stál u nich s téměř ochranitelským výrazem ve tváři.

„Myslíš, že bychom měli očekávat potíže?“ zadíval se znovu na Semiremis.

„Máš snad nějaké podezření?“ svraštila s obavami obočí.

„Zatím ne,“ zavrtěl hlavou.

„Nemyslím, že budou potíže. A máme tu výpomoc, kdyby se přihodilo něco nečekaného,“ máchla ležérně rukou na vojáky.

„Řekl bych, že jsou tu jen proto, že Aeris uprosila Richarda,“ zašklebil se.

„Nebudu ti říkat, že je to nemožné. Tahle skupina měla určitě důležitější práci, než aby si hrála na naši eskortu. Ale když jsou tu… Nejspíš Aeris poděkuju, až se vrátíme.“

„Nebo je to možná tím, že ty si vždycky děláš přátele v těch nejvyšších kruzích…“

Aeris osaměla. Celá místnost se utápěla v záři plápolajících svíček ve vysokých svícnech a rozložité okno nabízelo podivně uklidňující výhled na potemnělé město. Usadila se ke stolu, kde byla připravena večeře, která vyhlížela skutečně lahodně. Aeris byla nezvykle klidná, i když si uvědomovala, že by možná trochu nepokoje bylo namístě.

„Doufám, že nečekáte dlouho,“ ozval se ode dveří Richardův hlas.

„Ani ne,“ pousmála se Aeris, zůstala však sedět u stolu.

Zavřel za sebou a přistoupil k ní. Políbil hřbet její ruky, jak to vždycky dělával, a usadil se naproti.

„Proč tady?“ zeptala se okamžitě.

„Tady jídávám vždycky, když chci být sám. Nechám si sem donést jídlo a můžu tu v klidu přemýšlet. Jsme v odlehlejší části hradu, takže je tu ticho a klid.“

„Tak proč jsem tu já?“ pozvedla tázavě obočí.

„Dnes jsem nechtěl být tak docela sám,“ přiznal po chvíli s letmým, téměř šibalským úsměvem.

„Ta večeře byla skutečně vynikající," poznamenala Aeris s úsměvem. Seděla na okenním parapetu, prázdnou skleničku od vína postavenou vedle sebe.

„Vzkážu pochvalu do kuchyně," rozesmál se Richard a ona s ním.

„Trochu se mi motá hlava… Už dlouho jsem neměla víno," poznamenala rozverně.

„Jsi trochu veselejší, všiml jsem si," pousmál se. „Chceš odejít?"

„Ne," vypálila okamžitě a usmála se. „Jen mi připomeň, kdy jsme si začali tykat."

„Už nevím," pokrčil rameny a posadil se na druhý konec parapetu.

„Omlouvám se za své chování, když jsme spolu mluvili v knihovně," řekla po chvíli.

„To nic…" zavrtěl hlavou.

„Ne, ne!" přerušila ho. „Byla jsem drzá. Chovala jsem se odměřeně, protože jsem byla naštvaná. Zjistila jsem, že jsi král a vlastně jsem úplně zapomněla na to… že i ty jsi jen člověk jako já. Mrzí mě to. Soudila jsem tě jen podle postavení."

„Neškodilo by, kdyby ses občas napila. Mnohem lépe s tebou vycházím," usmál se potměšile.

„Nedělej si ze mě legraci," svraštila obočí. „Je to tvoje vina, ty jsi mě pozval na večeři."

„Jsem rád, že jsem to udělal," poznamenal pobaveně. „Možná, že jsme s Leone už příliš dlouho sami," dodal po chvíli a zadíval se z okna.

„Myslíš to, že jste tu neměli žádné návštěvy?"

„Moc jich nebylo," zavrtěl hlavou. „Rodiče zemřeli už dávno a Leonin manžel…"

„Co se stalo?" zeptala se tiše a klidně.

„Otec zemřel před jedenácti lety, těsně před bitvou u Amorchen; matka o rok později."

„Jak se to stalo?“ vyptávala se jemně. „Tedy… pokud ti nevadí o tom mluvit.“

„Ne, nevadí,“ pousmál se. „Když bylo před bitvou u Amorchen, můj otec už byl trochu starý na válčení, bylo mu tehdy pětapadesát; vlastně, on si tehdy připadal starý úplně ve všem. Měl dost vládnutí a spoustu záležitostí už tehdy svěřoval mně. Ale přesto tu bylo mnoho věcí, na kterých jsme se neshodli. Nikdy jsme si moc nerozuměli. Myslím, že kdyby bylo po jeho, možná bychom se bitvy u Amorchen vůbec nezúčastnili, protože vůči elfům neměl žádný respekt. Nebýt Semiremis a Mavikka, kteří ho přesvědčili… Ale v čele armád našeho a Jezerního království měl stanout on, protože tvůj otec tehdy odmítl se osobně účastnit boje. Nakonec se stalo to, že pár dní před odjezdem k Lesu elfů nejspíš nevydržel tu zodpovědnost… Nabodl se na vlastní meč.“

„Já…“ vykoktala po chvíli pomalu a šokovaně. „Promiň, neměla jsem se ptát.“

„To nic. Je to už jedenáct let,“ pousmál se, i když trochu sklesle. „Bylo mi čtyřiadvacet, když jsem byl korunován; dost spěšně, bitva u Amorchen byla na spadnutí. A nakonec jsem v čele armád bojoval já… Matka zemřela o rok později, stářím.“

„A co tehdy Leone?“ zeptala se opatrně.

„Byla zdrcena. Ale v té době už tu nežila. Byla šťastně vdaná za jednoho šlechtice z Cereis.“

„Měla štěstí, že se vdávala z lásky. To se u šlechty často nestává,“ poznamenala s úsměvem, ale povzdychla si. „Má matka se z lásky nevdávala… Umřela, když mi bylo deset.“

„Jednou jsem měl tu možnost tvou matku poznat při oficiální návštěvě. Nemluvili jsme spolu, ale pamatuju si ji… Jste si vzhledem hodně podobné.“

„To říká otec pořád. Prý jsem celá po matce.“

„A taky si pamatuju, že nosila tohle,“ ukázal na Aeridin amulet.

„To je od ní," souhlasila smutně. „Dala mi to, když umírala… Má mi připomínat, že nejkrásnější je prožívat lásku."

„Proto v ni věříš?"

„Ano… Matka lásku nepoznala a proto chtěla, abych ji poznala já… Vím, že ti to určitě připadá směšné. Nejspíš jsem to řekla jen proto, že jsem vypila tolik vína."

„A už jsi tu »lásku« našla?" pousmál se.

„Já nevím," zavrtěla hlavou. „Dlouhou dobu jsem myslela, že ano… ale teď nevím."

Stanul před portálem svatyně a zadíval se na mohutné dřevěné dveře. Ještě ani nezačalo svítat, ale cosi ho přinutilo jít pro Alhirův meč už teď. Vyplížit se z tábora bylo mnohem snazší, než doufal. Panovala tichá, téměř zlověstná noc; nebyl slyšet jediný šelest trávy nebo listí na stromech. Jako by všechno zmizelo a utichlo v temnotě noci.

Napřáhl pochodeň ke dveřím a už se chystal vstoupit.

„Budeš chtít pomoct?" ozval se povědomý hlas.

„Serigas?!" polekaně se otočil.

„Zdravíčko," usmála se Serigas.

„Vůbec jsem netušil, že jdeš za mnou," přiznal nespokojeně.

„Hm… Dala jsem si záležet, abys mě neslyšel," zkřížila ruce na hrudi. „Proč takhle tajně?"

„Prostě budu klidnější, až budu držet Alhirův meč v ruce, rozumíš? A nepotřebuju mít Richardovy vojáky za zády," pozvedl obočí.

„Dobře," prohrábla si hnědé vlasy s modrým melírem. „Tak na co čekáme?"

Tristen se místo odpovědi zapřel do dveří a otevřel je.

Serigas se pro sebe pousmála a vystoupala po schodech. Když byla u Tristena, světlo pochodně se zablesklo na jejím meči a odhalilo i toulec se šípy a luk.

„Vzala sis všechny zbraně?" podivil se.

„Přece bych svoje věci nenechala v táboře," zašklebila se a prohlédla si ho. „Ty máš koneckonců taky všechny věci, tak si moc nevyskakuj."

Zastavil se na prahu, jako by přece jen na chvíli zaváhal.

„Připraven na schůzku s legendou?" poznamenala.

„Začínáš být skoro stejně vtipný jako Irvin," utrousil jedovatě.

„Jistě, já zapomněla, že dnes jsme »Pan Nerudný«," máchla pobaveně rukou.

Nevnímal její poznámku a vstoupil. Dýchl na ně chlad a směs vůně kadidla a dýmu uhašených svící. Serigas šla za ním. Obklopila je neprostupná tma. Soustředil se na jednotlivé obrysy trámů, lavic, stojanů i torheistického oltáře, jež se začaly pomalu rýsovat a zjevovat.

„Venku alespoň něco osvětluje měsíc," poznamenala Serigas, „…ale tady?"

Zaměřil se na svíčky ve svícnech a na oltáři. Zvedl ruku a použil magickou energii. Všechny knoty svící se v jediném okamžiku rozhořely a svatyni zalilo měkké zlatavé přísteří.

„Páni!" vydechla a usmála se: „Jsi vážně dobrej."

„Díky," svěsil ruku. „Týdny cvičení kouzel nebyly zbytečné."

„Semiremis říkala, že znáš cestu do katakomb. Mělo by to být někde pod námi."

„Znám cestu skrz katakomby, ale kde je vchod, to nevím," pokrčil rameny.

„Aha," promnula si bradu. „Takže, co hledáme?"

„No," zamyslel se. „Alhir byl elf, že ano. Takže bych hledal cokoli, co vypadá elfsky."

Rozhlédli se zmateně po svatyni.

„Řekla bych, že to bude jako hledat jehlu v kupce sena," povzdychla si.

Tristen zamířil uličkou mezi lavicemi k ozářenému oltáři; v ruce svíral pochodeň, stejně jako tehdy ve snu, když procházel

katakombami. Snažil si vybavit sen a vzpomenout na cokoli, co by mu mohlo poskytnout jakékoli vodítko.

„Proč právě tahle svatyně?“ zeptal se nahlas.

„Cože?“ ozvala se Serigas, která obhlížela stěny kolem vitráží. „Co tím myslíš?“

„Proč si Alhir vybral právě tuhle svatyni jako úkryt pro svůj meč?“ zahleděl se na oltář.

„Těžko říct,“ pokrčila rameny a zamířila k němu. „Třeba nepočítal s tím, že ho tu někdo najde… možná kvůli katakombám. Ormelion by to věděla, určitě si Alhira pamatuje. Ale řekla bych, že teď nám to může být docela jedno, nemyslíš?“ pokývala hlavou.

Vystoupal přímo k oltáři a prohlédl si stěny kolem; žádný elfský symbol, jen dva držáky pro pochodně zaklesnuté do zdiva, z nichž jeden nesl hořící pochodeň a druhý ne. Nenapadlo ho nic obyčejnějšího, než vzít pochodeň a vložit ji do prázdného držáku. A pak si všiml malého elfského znaku. Nebyl příliš zběhlý v elfském jazyce, ale rozpoznal symbol »A«.

Natáhl se k písmenu vyrytému ve stěně a snažil se rozdrolit omítku vedle něj, aby zjistil, zda nezakrývá další znaky. Brzy je našel.

„Alhir,“ přečetla Serigas a pousmál se zklamaně: „Co taky jiného?“

Znovu se natáhl pro pochodeň, ale zavadil o držák. Uslyšel tiché cvaknutí. Ozval se zvuk tření kamenů o sebe. Něco se rozhýbalo. Znepokojeně se otočili a zpozorovali, jak se kamenné bloky společně s dřevěnými lavicemi propadají kamsi pod úroveň podlahy.

Vše po několika vteřinách ustalo a znovu se rozhostil klid. Jen rozvířený prach a směs zrnek písku poletovaly vzduchem.

„Jak jsi to udělal?!“ vyjekla Serigas překvapeně.

„Jen jsem nechtěně pohnul tím držákem,“ ukázal na oltář.

„No," přešla kolem díry vytvořené v podlaze. „Myslím, že jsi našel vstup."

Tristen vzal z nejbližšího držáku pochodeň a prosvítil temný vchod.

„Jsou to schody," oznámil a sestoupil dolů po několika kamenných blocích s řadami lavic. „Počkej tady nahoře, hned se vrátím," otočil se k Serigas.

„Dobře," přikývla a zmizela mu.

Udělal několik kroků do tmy. Široký vchod ústil do užší chodby, kterou si už velmi dobře pamatoval ze snu. Vzduch byl cítit zatuchlinou a zdál se být naprosto nehybný. Světlo pochodně ozařovalo stěny pokryté pavučinami. Slyšel jen vlastní dech, tlukot srdce a zvláštní pocit naléhavosti, který ho donutil rozběhnout se chodbou, stejně jako ve snu. Proběhl první křižovatkou, pak další. Zastavil se až v široké chodbě plné výklenků s mrtvými těly.

Zatím panoval klid. Ne jako ve snu, kdy se cosi prodíralo skrze stěny. Obezřetně se zadíval na nehybná těla a prošel kolem nich. Ten podezřelý klid… Další chodba končila průchodem. Protáhl se skrz něj a ocitl se v temné kobce. Vydechl rozrušením. Přímo uprostřed studené cely spatřil podstavec, ve kterém byl zaklesnut bájný Alhirův meč.

Cítil, jak se mu srdce rozbušilo rychleji. Pomalu se přiblížil a vztáhl ruku k jílci. Očima přelétl zákoutí kobky, jako by hledal Artemisii, která ho ve snu tak nečekaně překvapila. Nikdo nikde, jen vtíravý chlad a slabý vánek. Znovu natáhl ruku a pevně uchopil rukojeť meče. Pocítil úlevu. Vysunul meč z podstavce. Čepel se modře zaleskla. Přejel rukou přes kovanou záštitu.

Ve chvíli, kdy už cítil klid, se z temnoty zjevila ruka s dlouhými černými nehty. Popadla rukojeť meče. Tristen se téměř zajíkl. Okamžitě poznal černou skřetí kůži. Pozvedl oči a ve tmě slabě zpřetrhané hořící pochodní, která ležela na kamenné podlaze, se zaleskla skřetí zbroj. Zableskly se zuby a

temné oči. Skřet byl vysoký jako Tristen a dlouhé špičaté uši okamžitě prozradily jeho totožnost.

„Zdravím tě, Seraphe," ozval se Bllixův hrdelní hlas.

Tristen na něho vytřeštěně zíral, ale pak se znovu ovládl a vytrhl meč skřetovi z ruky.

„Snad si nechceš vzít to, co patří mně a mojí paní?" zavrtěl znepokojeně hlavou. V matném světle se zableskla čepel Bllixovy šavle.

„Na Alhirův meč mám stejný nárok jako ty," usmál se odměřeně.

„Možná by ses podivil, jak velký mám na ten meč nárok," zašklebil se. „Nebo ti to možná vysvětlí moji přátelé…" Rozplynul se do lesklých černých střípků, jež zmizely.

Tristen se znepokojeně rozhlédl. Když se přesvědčil, že v kobce už nikdo není, sehnul se k podlaze pro pochodeň. Spěšně zamířil k průchodu a protáhl se zpět do chodby s mrtvými těly. Prošel kolem nich bez povšimnutí. Spěchal. Když se ale ocitl u křižovatky, podezřelý zvuk ho přinutil se zastavit. Zaposlouchal se a po chvíli se odvážil otočit. Pochodeň prozářila chodbu a výklenky s mrtvými těly.

Jedna z mrtvol znenadání pozvedla ruku a pavučiny hustě pokrývající její tělo se začaly trhat. Rozevřela doširoka čelist, jako by nasála vzduch do rozložených plic. Zpod pláště vytáhla starý rezavý meč, s nímž byla pochována, a začala se soukat ven z výklenku. Neradostně se rozhlédl i po dalších ožívajících tělech… Na nic nečekal a rozběhl se zpátky.

„Serigas! Budeme mít společnost!" vyběhl rychle schody.

„Tu už máme," poznamenala nešťastným tónem.

V kruhu je obklopila skupina čtrnácti ozbrojených skřetů, kteří se spokojeně šklebili. Tristen se k Serigas přiblížil a oba se k sobě přitiskli zády, meče připravené k boji. Pomalu se otáčeli a měřili si každého skřeta, čekajíce, až jeden z nich zaútočí.

„Nechtěl bys použít tu svou obrannou schopnost?“ utrousila poznámku.

„Nejde to. Nechtějí mě zabít, nemůžu použít jejich energii proti nim.“

„Výborně, tak co navrhuješ?“ zašklebila se nervózně.

„Já bych navrhl vydat Alhirův meč!“ pronesl Bllix spokojeně a přidal se ke skupině. „Dáš mi ho a tvá kamarádka bude mít příležitost žít, Seraphe. Pokud ne, následky si můžeš domyslet.“

„Typické. Jaké jiné podmínky bychom od skřeta mohli čekat,“ usmála se Serigas jízlivě.

Ostatní skřeti varovně zavrčeli a postoupili o kousek blíž.

„Nebo je tu možnost, že se vrátíte tam dolů,“ ukázal šavlí na temný vchod do katakomb.

„Máš nějaký nápad?“ zeptal se Tristen tiše Serigas.

„Jeden by tu byl. Zabojujeme si. Vzpomeň si, jak jsem tě učila souhře,“ odpověděla.

„Takže já odrážím a ty zabíjíš,“ pousmál se tiše. „Dobře. Začnu u toho, který je naproti mně.“

„Sraz ho a já se postarám o zbytek… Teď!“

Vyběhl na menšího skřeta, který stál naproti němu a odrazil ho stranou. Serigas využila okamžiku překvapení a rychle probodla dva skřety, původně stojící po obou stranách menšího skřeta. Tristen se rychle otočil a vyměnil si tak se Serigas místa; stále byli zády k sobě. Zaslechl zaúpění skřeta, kterého předtím odrazil, jak mu Serigas proklála břicho.

Ještě jedenáct a Bllix, mihlo se mu hlavou. Vrhlo se na něj pět skřetů, kteří stáli proti němu. Vycítil jejich touhu zabít ho a obranné kouzlo okamžitě zapůsobilo; v záplavě zářících světélek se složili k podlaze. Další se k nim rozeběhli, ale tentokrát neměli v úmyslu skolit Tristena. Instinktivně se sehnul: právě včas, aby Serigasin meč jednoho ze skřetů udělal o hlavu kratším. Dalšímu Tristen podsekl nohy a Serigas ho bodla do zad. Zbylí čtyři skřeti se stáhli.

Bllix stál bez hnutí kousek od nich. Tristen pevněji sevřel Alhirův meč.

„Ten meč nebudeš mít dlouho!“ zašklebil se a společně se čtyřmi společníky se rozplynul.

Konečně si oddychli.

„Tak to bylo něco!“ usmála se radostně a spokojeně. „Jsme sehranější, než jsem si myslela.“

Z temného vchodu do katakomb se ozvaly šouravé zvuky chůze a tiché cinkání.

„Co je to?“ zamračila se Serigas.

„No, když jsem byl tam dole, pár mrtvol vstalo z hrobu,“ pousmál se nejistě.

„Fuj,“ zašklebila se znechuceně.

„Tady jste!“ ozval se ode dveří Reillin udýchaný hlas.

„Co tady děláte?!“ obrátila k ní Serigas pozornost.

„Máme hodně velký problém!“ vtrhli společně s Irvinem do svatyně.

„My taky, právě na nás jde banda oživlých mrtvol,“ ukázala na vstup do katakomb, z něhož se začalo sunout několik kostlivců s rezavými meči.

„Ty jsou správně odporný,“ přikývl Irvin.

„Vy naděláte,“ zavrtěla Reilla hlavou. „Na nemrtvé jsou nejlepší uzdravovací kouzla.“

Ostatní ustoupili, když Reilla natáhla paže s modře pableskujícím světlem v dlaních. Vrhla kouzlo přímo na blížící se kostlivce. Modré světlo všechna těla pohltilo a ve smrtelných výkřicích se oživené kreatury rozpadly do desítek kostí, které zůstaly nehybně ležet na podlaze, společně s rezavými meči.

Nastalý klid byl ale vzápětí přerušen jasným zvoněním.

„Co je to?“ obrátil se Tristen k Reille a Irvinovi.

„Poplašný zvon ve městě. Proto jsme vás tak rychle hledali,“ vysvětlila Reilla.

„Máme tu takový problémek,“ zazubil se Irvin.

„Skřeti. Jsou úplně všude! Vrhli se na město. Musíme rychle zpátky do tábora," oznámila.

„Tomu říkám »Lanceovo čištění oblasti«," zašklebili se Irvin se Serigas.

Všichni čtyři se shlukli k sobě a Reillino kouzlo je zalilo modrobílým světlem, které je odneslo pryč ze svatyně.

Když záře opadla, stáli na vyvýšenině kousek od tábora, z níž ještě před několika hodinami Tristen shlížel společně se Semiremis na městečko v údolí.

„Nikde nikdo," rozhlédl se Irvin udiveně po vylidněném tábořišti.

Tristen se rozhlédl po údolí. Krajem stále zněl poplašný zvon. Mnoho domů hořelo a byly slyšet výkřiky. Připomnělo mu to události u Amorchen…

„Jsi v pořádku, Tristene?" položila mu Reilla starostlivě ruku na rameno.

„To nic…" řekl pomalu a tiše, ale s nešťastným výrazem. Cítil utrpení, strach a smrt, které se snesly na okolí. Připadal si slabý. Nedokázal zahnat emoce.

„Musíme jít. Měli bychom najít Semiremis, někde tu bude," rozhodla Serigas.

„Vy už nikam chodit nemusíte!" ozval se za nimi chraplavý hlas.

Překvapeně se otočili. Ze středu tábora se k nim blížil Bllix se skupinou nejméně padesáti skřetů.

„Tomu říkám »den blbec«," poznamenal Irvin žalostně.

„Neměl bys jít do hajan, Bllixi? Každou chvíli by mělo začít svítat," poznamenala Serigas.

„Proč si všichni myslí, že skřeti přes den spí? Možná nejsme tak aktivní, ale udržet v zajetí takovou bandu jako vy, nebude problém," uchechtl se. „To spíš »vy« řekněte »Dobrou noc«."

Zvedl pravou ruku a uspal je kouzlem…

Nad Tarnou vládl další den zalitý sluncem. Hřejivé paprsky dopadaly oknem do Richardovy pracovny. Seděl v křesle u stolu a pročítal si zprávy od vojenských oddílů z oblasti hranic, které mu donesl Lance.

„To je všechno?“ zadíval se na Lanceho, který postával před stolem.

„Zatím ano,“ přikývl stroze.

„A co skupina, kterou jsi poslal za Semiremis?“

„Žádné zprávy, je mi líto,“ zlehka pokrčil rameny.

Ode dveří se ozvalo tiché zaklepání. Oba se zadívali na příchozího.

„Neruším?“ usmála se Aeris sladce, stojíc na prahu.

„Ne,“ pousmál se Richard a princezna se zastavila vedle Lanceho.

„Jen bych chtěla vědět, zda jsou moji přátelé v pořádku. Máte nějaké zprávy?“

„Bohužel ne,“ odpověděl jí Richard s lehce zkroušeným výrazem.

„Pořád nic?“ zarazila se překvapeně. „Ale… už to budou čtyři dny, co se neozvali. Ani Mavikk nemá od Semiremis žádné zprávy. Co když se jim něco stalo?“

„Aeris, jsou v pořádku. Nechal jsem za nimi poslat jeden z oddílů jako doprovod…“ snažil se ji uklidnit.

„Výsosti, při vší úctě… já nechci slyšet, kolik vojáků jste za nimi poslal. Já bych si přála vědět, zda jsou v pořádku,“ odvážila se mírně zvýšit hlas. Byla rozrušená.

„Nevím, kde jsou,“ přiznal.

Aeris mlčela. Chvíli tiše hleděla na Richarda a pak se její ustaraný a roztrpčený pohled letmo setkal s přísným Lanceovým. Mírně kývla hlavou a chystala se odejít.

„Co chcete, abych udělal?“ podíval se na ni s náznakem rozhořčení. „Mám snad za nimi poslat celou armádu?!“

Stále mlčela. Tvářila se ublíženě a pohnutě. Pomalu vycouvala a vyběhla na chodbu.

„Aeris!“ zavolal za ní marně. Byla pryč.

„K čertu!“ zaklel vzteky. Lancem její výstup ani nepohnul.

„No,“ pousmál se po chvíli na Richarda. „Je pěkně tvrdohlavá… Na princeznu taky trochu moc divoká… Ale je opravdu hezká.“

„Vážně nepřišla žádná zpráva?“

„Ne… Abych byl upřímný, začínám mít špatné tušení, že je opravdu něco v nepořádku.“

Richard se zamyšleně opřel v křesle. Lance vnímal jeho soustředěný výraz.

„Je mi jasné, o čem teď přemýšlíš,“ upoutal jeho pozornost potměšilým úšklebkem. Richard se na něj zachmuřeně zadíval.

„Můžu ti dát radu jako velitel tvé armády, ale můžu ti také dát radu jako tvůj přítel.“

„A to?“ rozvážlivě ho sledoval.

„Můžeš nechat Semiremis a její kamarády, ať se o sebe postarají sami, a já si zjistím, co se stalo s mou skupinou vojáků… Nebo uděláš to, co si princezna určitě přeje: najdeš je… A věř mi, že pokud zvolíš druhou možnost, získáš si ji.“ Bez dalšího slova se otočil a nechal ho o samotě.

Klečela před torheistickým oltářem malé hradní svatyně. Pomalu se šeřilo, slunce zapadalo a nebe potemnělo v rudém odstínu. Na schodech a kolem oltáře byly rozestavěny hořící svíce. Sošky andělů, jejichž líbezné tváře měkce ozařovalo světlo, shlížely na Aeris. Sžíralo ji soužení, svíralo se jí hrdlo. Snažila se rychle zahnat slzy, když zaslechla blížící se kroky. Zkřížila ruce na hrudi a pokusila se podle torheistického zvyku pomodlit. Richard tiše přiklekl k ní. Nepodívala se na něj. Cítila jeho pohled, jak si ji pečlivě prohlíží.

„Omlouvám se,“ řekl po chvíli tiše.

Mlčela, ruce stále zkřížené k modlení. Nedívala se na něj.

„Nejsem teď právě v nejlehčí situaci. Musím řešit i spoustu jiných věcí, než jen tvé přátele…“

„Chápu tě," prolomila napjaté ticho. „Já jen… Oni jsou moji jediní přátelé, nikoho jiného nemám. Mohla bych prohlásit, že jsou jako moje rodina… Jak by ses cítil ty, kdybys měl ztratit Leone nebo Lanceho? Snažil by ses je jakkoli zachránit, nebo snad ne?!"

Odvrátila se od něj a zadívala se na prozářený oltář. Beze slova jí naslouchal.

„Kdybych mohla, hned bych se je vydala hledat. Ale takhle mi nezbývá nic, než se modlit."

„A co bys chtěla, abych udělal?" zeptal se klidně.

„Nechci, abys je ty sám jel hledat, nebo abys posílal celou armádu," sklesle se pousmála. „Ale chci vědět, co se stalo. Chci, aby se vrátili v pořádku."

„Ještě den nebo dva počkáme a pak se rozmyslím, co dál. Nenechám to bez povšimnutí, slibuju."

„Děkuji, Richarde," přikývla vděčně a svěsila ruce.

Natáhl se a položil svou dlaň na její ruku. Překvapeně se na něho zadívala. Pousmál se, když viděl její zmatený výraz. Stáhl ruku zase zpět, vstal a odešel.

Bllix procházel táborem. Využil doby, kdy se všichni ostatní skřeti zabývali jídlem a rvačkami o každé sousto, a zamířil do odlehlejšího stanu. V ruce svíral dlouhý předmět zabalený v tmavé látce. Pokorně se zastavil před vstupem do stanu. Rozhlédl se po okolí zahaleném v nočním šeru a poté se skloněnou hlavou tiše vstoupil.

Stála uprostřed místnosti a už na něho čekala, zahalená v temně rudém plášti s kápí. Když ho slyšela vejít, otočila se čelem k němu. Sňala kápi z hlavy a její rudé ohnivé oči se při pohledu na předmět, který jí přinášel, dychtivě zaleskly.

„Nesu vám to, oč jste žádala, má paní," zastavil se u ní.

„Alhirův meč!" usmála se nadšeně. Natáhla ruku a strhla látku z meče; ve světle hořícího ohně se zaleskla modravá čepel, jakoby spletená z pavučin.

„Výborně," vzala meč něžně do rukou a začala si ho blaženě prohlížet. „Chválím tě, Bllixi."

„Pro vás cokoli, paní," kývl hlavou.

„Jsou tu?" přešla bez povšimnutí Bllixovu poznámku.

„Ano. Seraph a vaše sestra jsou v jiném stanu než ostatní. Samozřejmě jsou střeženi," odpověděl poslušně.

„Skvělé. Nezklamal jsi mě… Teď mě k nim zaveď!"

Semiremis stála přivázána k jednomu z dřevěných kůlů, jež sloužily jako stanové podpěry. Připadala si naprosto hloupě a ponížen ě. Všechna její moc jí byla k ničemu. Summonerská hůl byla neznámo kde a se svázanýma rukama si ji ani nedokázala přivolat. Zadívala se k sousednímu kůlu, k němuž byl vsedě přivázaný Tristen. Stále spal, hlavu pokleslou na hrudi, a tichounce oddychoval.

Náhle se, téměř jako stín, vkradla do stanu postava v tmavém plášti s kápí. Semiremis zamrazilo. Srdce se jí rozbušilo mnohem rychleji. Cítila ten mrazivý chlad…

„Artemisie?" vydralo se jí nevěřícně z úst.

Stáhla si kápi a vysvlékla plášť. Na temně rudých přiléhavých šatech se nedal přehlédnout Alhirův meč na opasku u jejích boků, ani šperk s nápadným čirým diamantem.

„Zdravím tě, drahá sestro," usmála se na Semiremis spokojeně.

„Co…" čarodějka nedokázala najít slova.

„Co tu dělám?" pozvedla pobaveně obočí, když viděla Semiremidiny rozpaky. „Přišla jsem si pro to, co mi právem patří," přejela bělostnou rukou po jílci Alhirova meče.

„Ten nenáleží tobě, ale Alhirovi," pousmála se čarodějka kysele, když našla ztracenou rovnováhu. „O co ti jde, Artemisie? Proč útočíš na území tohoto království?"

„To bys chtěla vědět, viď?" usmála se sladce. „Řekněme, že král Východního království je moje další loutka. Poté, co jeho dcera utekla s tím podivínem Zachariášem Keysem,

nebylo tak těžké omotat si ho kolem prstu. Obzvlášť, když věří, že je jeho dcera mrtvá.“

„Snažíš se vyprovokovat válku? Samozřejmě, tobě jde jen o mrtvé a jejich duše, abys mohla živit toho parazita, který je v tobě,“ zašklebila se s odporem.

„Pokud vím, byla jsi to ty, kdo do mě toho »parazita« vpustil!“ zaplály její rudé oči. „A je mi jasné, že *on* o tom neví,“ zadívala se na spícího Tristena.

Semiremis neodpověděla, jen se vzpurně dívala na svou sestru.

„Podívej se na něj,“ usmála se. „Po jedenácti letech ho vidím ve skutečnosti a ne ve snu.“

„Tehdy jsi nepočítala s tím, že Pegas učiní takové rozhodnutí. Tehdy pro tebe nebyl důležitý; jen další oběť,“ řekla Semiremis opovržlivě.

„Stále je oběť,“ poznamenala a přiklekla k Tristenovi. „Bude můj; jeho duše i tělo… Mohla bych ho »pouze« zabít,“ zdvihla ruku a dotkla se Tristenovy tváře.

„Nedotýkej se ho!“ zamračila se Semiremis zlostně.

„Když se stane bytostí, jakou jsem já, bude to pro tebe ten největší trest, tvé největší selhání… A ty víš, že mé šance na vítězství jsou větší než jeho. On má, narozdíl ode mě, stále lidskou mysl. To znamená, že má i lidské slabosti.“

Zadívala se pronikavě na Semiremis, která odvrátila pohled jinam.

„Ty víš, co je jeho slabost, jeho jediná slabost… a zároveň jeho jediná síla. On by byl kvůli princezně Aeris ochoten obětovat i vlastní život!“ zasmála se. „Směšné…! Ale tím, že se vypravil pro Alhirův meč, rozhodl o svém a zároveň i o jejím osudu.“

„Co to říkáš?“ zamračila se soustředěně.

„To zjistíš, až se vrátíte do Tarny,“ usmála se Artemisia. „Všechno jsi to zprostředkovala.“

„Vím," začala neochotně, „že to, co jsem ti udělala, je neodpustitelné… Ale pokud se chceš mstít, tak se msti na mě a ne na těch, kteří jsou mi nejbližší! Já nechci, aby Tristen trpěl!"

„Ne… On *chce* trpět. Myslíš si snad, že si není vědom svého rozhodnutí? Stát se nositelem Světla nebylo z jeho vlastní vůle, uznávám, ale stát se Seraphem…"

„Kdo by si přál trpět?" svraštila nechápavě obočí.

„Domníváš se, že když jsi ho vychovávala, že ho znáš? Ne! Ty nejsi ta, která dokáže vnímat jeho přání, pocity, která může vidět jeho sny."

„Nejsem zloděj, který se snaží dostat do jeho mysli!" ohradila se.

„Já a on… Světlo a Temnota, my dva patříme k sobě. Jsme propojeni, i když to on ještě necítí. Začínám sílit, protože on oslabuje. Prožívá strádání a obavy… Slyšela jsem jedno jeho přání, jež vyslovil noc předtím, než jste se vydali do Tarny. Přál si, aby byla Aeris šťastná i za cenu toho, že on bude muset trpět… On tuší, co se stane."

„Proč mi to všechno říkáš?"

„Protože ty budeš trpět s ním… Další výčitky svědomí, Semiremis," usmála se spokojeně.

„Všechno se dá změnit," namítla. „Svůj osud může změnit každý z nás."

„Myslíš?" energicky k ní přistoupila. „Tak co ho tedy přivedlo až sem? Co?! Že by vůle?" Semiremis zlomeně mlčela a Artemisia spokojeně pokračovala: „Vrátím se teď na Půlnoční ostrov a budu se těšit na vaši návštěvu na mém hradě." Zadívala se dychtivě na spícího Tristena. „Na chlapce je skutečně neobyčejně pohledný. A ta jeho nevinnost…" slastně si povzdychla. „Nedivila bych se, kdyby se nad ním v den jeho pádu rozplakala samotná Nebesa. Stane se dalším padlým andělem…"

Aeris setrvávala ve svém pokoji. Ležela na posteli, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále,“ pronesla lhostejně, domnívajíc se, že je to služebná. Do pokoje ale vstoupil Richard.

„Richarde,“ posadila se překvapeně. „Děje se něco? Tváříš se ustaraně,“ zadívala se na něho starostlivě. Mírně se pousmál a přiklekl k ní.

„Měl bych ti něco povědět,“ mluvil k ní ještě tišeji a mírněji než obvykle. „Přišla zpráva od skupiny, kterou jsem poslal, aby zjistila, co se stalo s tvými přáteli.“

„A?“ svraštila zoufale obočí; bála se odpovědi.

„Prohledali oblast kolem města, kde měl být ukryt Alhirův meč…“ zarazil se, nechtěl jí to povědět, ale musel. „Město bylo vypáleno. Skřeti všechny zabili. Vojáci, které jsem vyslal jako doprovod tvých přátel, jsou mrtví…“

Sledoval, jak jí tvář naplnil žal. Ztěžka vydechla. Vstala. Pomalu přešla k oknu. Stála k Richardovi zády, aby neviděl, jak se jí obličej zkřivil bolestí.

„Našli jejich… těla?“ vyhrkla těžce a přerývaně, jak měla sevřené hrdlo.

„Ne,“ odpověděl sklesle. „Do té oblasti vtrhl oddíl dvou stovek skřetů. Neměli žádnou možnost, jak by se jim mohli ubránit.“

Vzpurně a zároveň zoufale se k němu otočila. V očích měla slzy:

„Nechal jsi je jít na smrt… Naplánoval sis to! Schválně jsi je nechal odejít! Jak jsi mohl?!“

„Jak si něco takového můžeš vůbec myslet? Proč bych to, proboha, dělal?! Poslal bych na smrt společně s nimi i vlastní oddíl vojáků?! Proč bych si měl přát jejich smrt?“

„Říkal jsi, že budou v pořádku! Že je žádní skřeti neohrozí! Že se vrátí!!!“ V pláči se schoulila na podlahu. Nedokázala zastavit slzy a vzlykání. Jako by se jí během vteřiny zhroutil celý svět… Reilla, Irvin, Serigas, Semiremis a hlavně Tristen… Tristen… Cítila, jak ji objaly Richardovy paže.

„Nech mě!!!“ snažila se vysmeknout, ale on ji svíral příliš pevně. Naříkala mu v náruči. Nechtěla, aby ji držel a zároveň chtěla. „Je to tvoje vina! Slíbil jsi, že se vrátí! Slíbil!“ svíralo se jí hrdlo a celá se třásla. „Nemůže to být pravda! Nemůže… Já nechci zůstat sama…“

„Nejsi sama,“ držel ji a čekal, až se uklidní. Odtáhla se, slzy jí pomalu stékaly po tváři. Oči měla zarudlé, ve tváři zubožený výraz. Vzal ji za ruku. Chvěla se.

„Nejsi sama,“ zopakoval naléhavěji a něžně setřel slzy z jejích tváří. Byla tak blízko u něj, že dokázal postřehnout malé kapičky na jejích zvlhlých řasách. Slyšel její třesoucí se dech. Zadívala se mu zoufale do očí. Byl tak blízko…

Cítil, jak se mu její ruce omotávají kolem krku. Téměř nevědomky si ji přitáhl ještě blíž k sobě. Vtiskl na její chvějící se rty ten nejněžnější polibek, jakého byl schopen. Překvapilo ho, když mu polibek vrátila. Znovu jí ho opětoval a ona jemu… Nedokázali se oprostit.

Přinutila se přestat. Ztěžka se nadechla.

„Odjíždíš, že ano?“ zeptala se vyčítavě.

„Jak to víš?“ podivil se.

„Jinak bys neudělal to, co jsi právě udělal.“

„Aeris…“

„Odejdi, prosím!“ posmutněla.

Chtěl říct tolik věcí, tolik… Ale nemělo smysl se vnucovat, moc dobře znal její svéhlavost. Vzdálil se a nechal ji o samotě, jak si přála.

Nad Tarnou pomalu začalo svítat, když Richard a Lance vyrazili v čele oddílu tří set vojáků na koních v plné zbroji. Před nimi bylo putování dlouhé necelé čtyři dny, než narazí na první skupinu skřetů… a pak, kdo ví…

Zadíval se na chvíli na hrad, na okna Aeridina pokoje. Věděl, že za nimi stojí a dívá se, jak se jí vzdaluje. Kdyby ji nepolíbil, možná by to bylo snazší…

„Leone…“ oslovila ji Aeris u snídaně. Seděly samotné u stolu a panovalo téměř nesnesitelné ticho; Leone byla nezvykle mlčenlivá. „Proč Richard odjel s Lancem? Vždyť nemusel…“

„To ne,“ pousmála se Leone trpce; i jí bratr chyběl. „Chce se pokusit najít Semiremis a tvé přátele. Doufá, že nejsou mrtví a stali se třeba zajatci skřetů, protože je vede Bllix.“

„Dělá to kvůli mně… On mě má rád, že ano, Leone?“ povzdychla si Aeris smutně.

„To opravdu má…“ usmála se po chvíli. „On na sobě nikdy nedává moc znát svoje city, ale já ho dobře znám… Dodáváš mu víru a věř mi, tu on potřebuje hodně.“

„Leone, co se to kolem nás děje? Všichni jsou… byli,“ vzpomněla si se smutkem na své přátele, „…poslední dobou hrozní tajnůstkáři… Řekni mi pravdu.“

„Pravdu?“ svraštila obočí a zapřemýšlela. „Skutečnost je taková, že jsme ve válce.“

„Ve válce?!“ vyhrkla. „Myslela jsem, že je víceméně mír.“

„Ne, není… Mír je mezi královstvím tvého otce a tím naším, ano, ale Východní království… Tamější král vládne už dlouho a nedokáže se smířit s tím, že prohrál u Amorchen, takže zřejmě zkouší jinou strategii a napadá pohraniční města. Není to oficiální válka a občas se dá jen stěží odhadnout, kde zaútočí příště. Oddíly skřetů pronikají na naše území z hor, ale nedaří se zjistit odkud. Richard začíná mít podezření, že v našich vlastních řadách existuje zrádce, který zamlčuje informace… Malé potyčky trvají už několik let, ale v posledních měsících začaly být oddíly troufalejší a snaží se proniknout do středu království. Mysleli jsme si, že jich neproklouzlo mnoho, ale prý několik skupin míří na Ztracené město a další sem… Proto Richard odjel. Musí se postavit oddílu dvou stovek skřetů, kteří se sem blíží.

Richard se ale obává, že pokud existuje nějaký zrádce, může se stát i to, že do království vpadne armáda čítající tisíce skřetů a my o tom nebudeme mít ani tušení… Poslal spousty

vojáků k hranicím, což nás ale zároveň znevýhodnilo, protože armáda není tak rozsáhlá, aby ubránila hranice, Ztracené město i Tarnu zároveň," vysvětlila.

„A obrátil se Richard na mého otce?" napadlo ji.

„Ano, obrátil… Ale," povzdychla si, „tvůj otec nám nechce pomoci."

„Cože?!" znehybněla překvapením.

„Nechce se do toho míchat, prý je to naše starost. Richard ho žádal o vojenskou pomoc několikrát, ale on vždy odmítl. Myslí si, že armáda Východního království se na jeho území nedostane. I Semiremis se ho snažila kdysi, když konflikty začínaly, uprosit… bezúspěšně… Richard a ani nikdo jiný ti s tím ale nechce přidělávat starosti, jsi tu přece jako host."

„Richard mi tím nechtěl přidělávat starosti?" pousmála se trpce. „Divím se, že mě tu vůbec trpíte, když se k vám můj otec obrátil zády."

„Nic takového neříkej," usmála se konejšivě. „Jsme rádi, že tě tu máme… já i Richard."

„Existuje způsob, jak pomoci," napadlo ji. „Když se provdám za Richarda, můj otec pak bude muset poskytnout pomoc. Obě království se spojí a Richard získá vliv v Jezerním království."

„To je moc hezká představa," usmála se Leone nad princezninou dětinskostí. „Samozřejmě, že i Richard si je vědom této možnosti, mluvila jsem s ním o tom… Řekl, že tě nechce využít. Tvůj otec tě Richardovi svým způsobem zaslíbil, ještě když jsi byla malá, když ještě žila tvoje matka. Ale ty sama jsi se sňatkem nikdy nesouhlasila."

„Neznala jsem Richarda. Měla jsem strach," přiznala zkroušeně.

„Já se vdávala z lásky, to víš. Měla jsem štěstí… Možná, že i Richard žije tak trochu v tomto přesvědčení a chtěl by, aby sis ho vzala nejen z povinnosti."

Někdo jako já si lásku nemůže dovolit, řekla si Aeris zklamaně.

„Máš mého bratra ráda?“ zajímala se Leone.

„Moc mi na něm záleží,“ přikývla. Vzpomněla si, jak ji Richard políbil… s takovou něhou…

Smrákalo se, když Aeris klečela před torheistickým oltářem hradní svatyně. Kolem ní zlatavým plamenem hořely desítky svíček a měkce osvětlovaly sošky andělů i celý oltář; vitráže už nepropouštěly téměř žádné světlo. Svatyně se začala utápět v temnotě noci a zlatě se lesknoucí oltář byl jediným světlým, hřejivým místem. Obklopovalo ji nerušené ticho, jako by se oddělila od vnějšího světa. Položila další hořící svíčku k ostatním svícím a zkřížila ruce:

„Modlím se za životy svých přátel: Tristena, Reilly, Irvina, Serigas i Semiremis. Bože, prosím, ochraňuj je.“

Slova se vzdouvala v jejím nitru a jen s obtížemi je dokázala vyslovit nahlas. Ztěžka vydechla.

„Nevěřím, že zemřeli,“ sevřela v dlani amulet ve tvaru okřídleného srdce. „Dlouho jsem přemýšlela… a rozhodla jsem se dát před Tebou slib… Pokud mi je všechny vrátíš živé, tak… se provdám za tarnského krále,“ pronesla přerývaně a s těžkým srdcem.

Plamínky svíček sebou zakmitaly, jako by její slib přijímaly…

„Tušíte někdo, kde můžeme být?“ pronesla Serigas.

„Ne, ale takhle potupně uvězněná jsem ještě nebyla,“ zamračila se Semiremis.

Všech pět bylo přivázáno ke stromům na okraji lesa a vyhlíželi na travnatou planinu, kde právě odpočívalo dvě stě skřetů. Nebe bylo pokryto chmurnými šedivými mraky.

„Úžasný výhled… Je poledne, dávají si krátký dýchánek,“ poznamenala Reilla.

„Mám strašnej hlad,“ vzdychl Irvin.

„Myslím, že míříme na severozápad," oznámil Tristen klidně.

„Na severozápad?! To znamená… Co? Do Tarny?!" zašklebil se Irvin vyděšeně.

„Myslím si to. Neříkám, že to tak je," vysvětlil.

„Jak dlouho jsme asi na cestě?" přemýšlela Reilla nahlas.

„Dlouho jsme spali," začala Semiremis a hlavou se jí mihla myšlenka, že Tristen nemá o Artemidině návštěvě ani ponětí. „Ale myslím, že jsme v polovině cestě do Tarny."

„Zajímalo by mě, jestli má ještě Bllix u sebe Alhirův meč," poznamenal Tristen.

„Šílíš?!" pozvedl Irvin obočí. „Ten ho okamžitě poslal do Artemidiných pařátů."

„Je to moje vina, že jsme skončili takhle," povzdychl si. „Kdybych tolik nechtěl ten přihlouplý meč, mohli jsme už být na cestě do Ztraceného města."

„Tvoje chyba to není. Skřeti tu vůbec neměli co pohledávat, Lance se o ně měl postarat."

„Nejspíš nás považují za mrtvé, co myslíte?" napadlo Reillu.

„Možná," připustila Semiremis. „Ale čím blíž Tarně budeme, tím větší je pravděpodobnost, že narazíme na nějakou posádku nebo oddíl, který nám pomůže."

„Občas se mi tvoje představy docela zamlouvají," zašklebil se Irvin. „Nechtěla bys náhodou, aby nás vysvobodila celá armáda v čele se samotným Richardem? Mám dojem, že se nebude namáhat s tím, aby nás hledal. To, co nejspíš chce, už na hradě má."

„Kdybych nebyl přivázaný, pěkně bys to teď ode mě schytal, Irvine," utrousil Tristen.

„Hele, už by ses s tím měl konečně smířit," poznamenal suše.

„A to jsem si myslel, že bude těžké vás najít," ozval se z lesa za nimi mužský hlas.

„Co?“ snažili se všichni pohlédnout kamsi za sebe mezi porost.

„Lancei?“ podivila se Semiremis, když zahlédla velitele armády a pět dalších vojáků.

„Ani nevíš, jak rád tě vidím, Lancei!“ přisadil si Irvin a jeho zášť byla na chvíli ta tam.

„Richard měl pravdu, když říkal, že nejste mrtví,“ poznamenal Lance, mezitím co se ostatní vojáci pustili do přeřezávání provazů.

V tu chvíli zaslechli dusot desítek kopyt, připomínající blížící se bouři. Zadívali se na planinu. Skřeti se urychleně snažili zformovat a připravovat se k boji, když z lesa vyrazilo první uskupení jízdy. V čele vojáků spatřili Richarda, jak mocně třímá nad hlavou meč. Řítil se společně s dalšími jezdci přímo na skřety. Zprava se k nim připojila další skupina. Jízda čítající přes sto vojáků na koních se přehnala přes překvapené skřety jako vítr.

„Působivé,“ uznala Serigas, než všichni zapadli do lesa a začali si proklesťovat cestu. Lance je vedl do bezpečí ke své skupině, čekající nedaleko mezi stromy.

Bllix spěšně zavelel k ústupu do lesů. Skřeti se rozběhli vstříc nejbližšímu porostu a stromům, jen aby se vyhnuli jisté smrti.

„Nezdá se vám, že se ten dusot nějak přibližuje?“ poznamenal Irvin znepokojeně.

„Ale ne!!!“ vyjekla Reilla, když se všichni zadívali zpět.

Přímo na ně se řítily desítky koní, pod jejichž kopyty mizel jeden skřet za druhým. Zběsile se rozběhli lesem. Proplétali se mezi kmeny, společně s prchajícími skřety. Koně projížděli kolem nich až nebezpečně blízko.

Když se Tristen při běhu spěšně rozhlédl kolem, nezahlédl mezi míhajícími se skřety a jízdou ani Reillu, ani Irvina, Serigas nebo Semiremis. Vyběhl na širokou lesní cestu. Zastavil se a nechal kolem sebe projet nejméně třicet vojáků na

koních. Oddychl si. Zůstal stát na stezce a z lesa mohl slyšet jen dusot, řinčení zbraní a křik umírajících skřetů.

„Reillo?!“ zavolal, ale žádná odezva.

Zahřmělo. Nebesa potemněla a z mraků se spustil déšť.

„Tak ty jsi mi chtěl utéct?“ uslyšel mezi bubnujícími kapkami deště známý chraplavý hlas.

Pomalu se otočil. Na cestě, jen kousek od něj, stál Bllix. V ruce svíral zkrvavenou šavli a jeho tělo bylo na několika místech poseto škrábanci a krvácelo. Byl vysílený, ale v jeho očích se zračilo odhodlání.

„Zase ty?!“ utrousil Tristen jízlivě.

„Ano, Seraphe,“ ušklíbl se a zamířil k němu. „Nevyskakoval bych si tak… Jsi beze zbraně.“

„Zkus si mě zabít,“ zamračil se.

„Nebude to tvá krev, kterou ochutnám,“ zašklebil se. „Brzy se znovu setkáme.“

Rozplynul se do desítek černých střípků, které se roztříštily na popel a zmizely.

Zaslechl blížící se dusot kopyt. Z lesa vyklusal bílý kůň, na jehož hřbetě seděl Richard a v ruce svíral meč pokrytý tmavou skřetí krví. Neklidně se obrátil na cestě a když zahlédl Tristena, kývl k němu hlavou. Tristen ho chtěl ignorovat, ale nakonec mu kývnutí opětoval. Rozhodně s ním ale nechtěl mluvit. Pomalým krokem se vydal po cestě, opačným směrem než se nacházel Richard. Doufal, že narazí na své přátele.

Stezka se stáčela, ale nikde nezahlédl ani živáčka. Jen tlumené zvuky vřavy, která probíhala v lese, a šumění deště. Zaslechl ale další známky boje; velmi blízko. Hlasité zaržání koně a řinčení zbraní. Rozběhl se stezkou zpátky, když kolem něj proběhl splašený kůň a zastavil se o kousek dál. Zahlédl Richarda obklíčeného osmi skřety. Snažil se s nimi bojovat, ale bezvýsledně. Skřeti se stahovali a opět útočili, držíce ho mezi sebou.

Tristen zamířil k nim. Neměl Richarda v lásce, ale byl to král a jejich spojenec; musel mu pomoci. Vztáhl ruce, ucítil magickou energii mezi prsty. Rozpřáhl se a na nejbližší skřety seslal ohnivou střelu. Nezabil je, ale přesně jak chtěl, docílil toho, že na sebe upozornil. Tři skřeti přestali s obkličováním a rozběhli se k němu. Richard skolil tři protivníky, kteří překvapeně sledovali, kam míří jejich kolegové. Další dva zamířili za Tristenem. Zahleděl se k Tristenovi, když si uvědomil, že nemá žádnou zbraň. Vyběhl za ním také. Sledoval, jak pět skřetů míří na Tristena napřaženými zbraněmi. On jen bez hnutí a strnule stál a čekal na ně. Pak se stalo něco pro Richarda dosud nevídaného.

Skřeti zpomalili, až se kousek od Tristena zastavili úplně. Z jejich hrdel zazněl skřek plný bolesti. Jejich těla explodovala v záři desítek poletujících světel a bezvládně dopadla do trávy. Světélka chvíli poletovala kolem Tristena, než zamířila vzhůru k oblakům.

Richard obezřetně přistoupil k Tristenovi. Zadíval se mu překvapeně do očí, které jako by plály modrým plamenem. Tristen se probral z transu a rychle zamrkal.

„Jste v pořádku?“ zadíval se na Richarda, který jen znepokojeně přikývl.

Z lesa kousek od nich vyjel Lance se skupinou vojáků na koních.

„Myslím, že už žádný skřet nezbyl,“ poznamenal.

Richard beze slova prošel kolem Tristena a zamířil ke svému koni, který na něho poslušně čekal. Vyhoupl se na jeho hřbet a obrátil se k Lanceovi: „Narazil někdo na Bllixe?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a Tristen si uvědomil, že zbavit se Bllixe nebude nijak lehké.

„Hej, tady jsi!“ z lesa vyklusala Reilla na koni. „Tady, našli jsme naše zbraně.“

„Díky,“ připnul si opasek s mečem.

„Sedni si zatím za mě. Čekají na nás, pak dostaneš i koně," oznámila mu.

Tristen se vyšvihl za Reillu, která si udiveně prohlížela znepokojeného Richarda.

„Zmeškala jsem něco?" zeptala se tiše.

„Nic moc. Jen jsem Richardovi zachránil život."

Kapitola dvanáctá

Seraphova bolest

Zaslechla řehtání koní a dusot kopyt. Otevřela oči a začala se sebe ptát, kdo mohl teď na noc dorazit. Zůstala však klečet u svícemi zalitého torheistického oltáře a z nádvoří k ní doléhaly tlumené hlasy; nedokázala je rozpoznat. Pak ale umlkly a Aeris znovu pohltilo ticho…

Za chvíli uslyšela kroky, jak někdo spěšně vběhl do svatyně. Kroky ustaly. Pomalu se otočila. V šeru rozpoznala Richardovu tvář. Vstala a tázavě, s obavami se na něj zadívala. Ještě byl v brnění a plášti, ale přesto šel rovnou za ní. Bála se vyslovit tu jedinou otázku, zda zůstal někdo z jejích přátel naživu.

Po chvíli, kdy si ji s něžným výrazem prohlížel, se usmál a mírně kývl hlavou.

Nepotřebovala jasnější odpověď. Rozběhla se k němu a padla mu rovnou do náruče.

„Děkuji… děkuji," usmála se vděčně i dojatě, ale hlavně s radostí v očích. Těšilo ho, že je zase šťastná. Přitáhla se k němu a políbila ho.

Překvapeně na ni zamrkal, ale ona nečekala na jeho reakci. Jen se usmála, vysmekla se mu a vyběhla ven. Proběhla potemnělými chodbami, když na ně narazila na schodišti. Všichni zůstali strnule stát a zadívali se na ni.

„Aeris!" vykřikla Reilla a rozběhla se k ní. Princezna se objala nejdřív s ní, a pak s Irvinem i Serigas. Semiremis na ni s úsměvem kývla hlavou. Zarazila se před Tristenem. Usmál se na ni s takovou něhou a láskou v očích, že se jí mocně rozbušilo srdce. Objala ho a začala litovat rozhodnutí a slibu vůči Richardovi, kterému dostojí. Kdyby jen dorazili dříve…

Semiremis dovedla Tristena do odlehlejší části hradu, kde nikdy předtím nebyl. Směřovali širokou potemnělou chodbou k velkým pootevřeným dvoukřídlým dveřím. Semiremis se zastavila kousek před nimi a pokynula mu, aby vstoupil.

Podezíravě se na ni zadíval, když sledoval, jak zůstala jakoby nezúčastněně stát na chodbě. Protáhl se škvírou mezi otevřenými dveřmi a ocitl se v rozlehlé místnosti, na první pohled připomínající chrámovou síň. Přímo naproti se na opačném konci sálu táhly ke stropu krásné vitráže. Místnost byla podepřena mohutným sloupovím, ale každý volný kus zdi, každý kout zaplňovaly regály a podstavce s nesčetným množstvím zbraní. Strop nesl všemožné druhy erbů. Vysoké svícny a držáky s pochodněmi prosvětlovaly noční tmu.

Zpozoroval Richarda, jak stojí u jednoho z regálů a právě na zdobený podstavec ukládá velký obouruční meč. Chvíli postával u dveří a čekal, až si všimne jeho přítomnosti. Nakonec se ale přemohl a přiblížil se.

„Výsosti," utrousil téměř ledabyle.

„Tristene," pokynul mu.

„Chtěl jste se mnou mluvit?" poznamenal.

„Ano," přikývl a po chvíli napjatého ticha dodal: „Spíš jsem ti chtěl poděkovat."

„Nerozumím…" svraštil obočí.

„Zachránil jsi mi život," promluvil tónem, jako by musel Tristenův čin nechtěně připomínat.

„Aha…" zatvářil se, jako když si vzpomněl; příliš dobře si pamatoval, jak Richarda zachránil. „To spíš vy a vaši vojáci jste život zachránili nám," poznamenal zdvořile.

„A co Alhirův meč? Legenda nebo skutečnost?" zeptal se mimoděk.

„Skutečnost," odvětil Tristen a v nitru se pousmál. Věděl naprosto jistě, o čem by Richard rád mluvil. O čem by chtěl mluvit snad každý člověk, který by viděl rozpadat se skřetí těla do desítek zářících světel. „Proto jsme narazili na skřety… Už

jsem dokonce držel Alhirův meč v ruce. Ale když nás zajali, vzal si ho Bllix.“

„Trochu mě překvapil způsob,“ rozhoupal se Richard, „jakým jsi přemohl skřety…“

„Já…“ Tristen začal klidně přemýšlet o odpovědi.

„Vím, že Semiremis a Mavikk mi něco tají,“ poznamenal král podezřívavě.

„Je to něco, co pochopí jen málo lidí,“ líbilo se mu vidět vždy sebevědomého Richarda pojednou v nejistotě a rozhodl se ho ponechat na vážkách. „Spousta lidí nevěří, že to, pro co bojujeme, vůbec existuje. Věříte ve Světlo a Temnotu?“ vyhrkl a zkoumavě se na něj zadíval.

„Někdo tvrdí, že je to pohádka,“ opáčil král.

„Pro mě není… Díky té »pohádce« jsem vám mohl zachránit život,“ pronesl mírně vyčítavě a pomalu zamířil ke dveřím. Když už na něho Richard nepromluvil, bral to jako propustku a vyšel na chodbu zahalenou ve tmě.

„To bylo rychlé,“ poznamenala Semiremis.

„Možná by bylo lepší, kdybys šla dovnitř ty,“ minul ji, aniž by se na ni ohlédl, a ztratil se ve tmě. Slyšela jen vzdalující se kroky… Zavrtěla hlavou nad jeho zatvrzelostí a pomalu se vydala ke dveřím. Vstoupila dovnitř právě ve chvíli, kdy Richard zamířil k východu z místnosti.

„Semiremis,“ zatvářil se překvapeně.

„Omlouvám se, jestli řekl něco nevhodného,“ pousmála se.

„To nic,“ zavtěl hlavou. „Tak se vaše snahy o získání Alhirova meče moc nevydařily, viď?“

„Máš pravdu. Na druhou stranu víme, že to nebyla jen pověra,“ pokrčila rameny a zadoufala: „Byl to prostě jen meč. Žádnou katastrofu snad v budoucnu naše selhání nezaviní.“

„Tvůj syn mi zachránil život,“ poznamenal.

„Ano, vím,“ přikývla čarodějka.

„Semiremis, pověz mi… Jaký je to druh kouzla, když dokážeš vůlí proměnit skřety v…“ hledal vhodná slova pro to, co zažil.

„Připomínalo to malá zářící světla?“ usmála se spokojeně.

„Správně… O co tu jde, Semiremis? Jsem král, měl bych to vědět,“ zdvihl významně obočí.

„Jsi král, ano. Odpusť mi prostořekost, ale především jsi člověk,“ pokrčila rameny. „Bylo by pro tebe těžké takovou záležitost pochopit… Například tvůj otec ji naprosto zavrhoval.“

„Tristen se mě ptal, zda věřím ve Světlo a Temnotu. Má to s tím co dělat?“

„Ano, má. Světlo a Temnota,“ zamyslela se. „Tvůj otec nikdy nevěřil. Ty trochu ano, když jsi koneckonců bojoval u Amorchen.“

„Chceš mi říct,“ usmál se Richard nevěřícně, „že Světlo a Temnota existují?“

Čarodějka se na něj zadívala s pozvednutým obočím, jako by Richardovi dávala čas se s tím smířit. „U Amorchen jsme bojovali kvůli elfům,“ pokrčil Richard bezradně rameny.

„Cesta mého syna rozhodně nekončí tady, ani ve Ztraceném městě… Neměj strach. On je pro tvé království mnohem větším spojencem, než si myslíš. Pokud se mu podaří dokončit jeho úkol, pomůže nám všem víc, než si zřejmě teď dokážeme domyslet… Tristen je na straně Dobra, Světla, proto má takové schopnosti. Kdyby je neměl, už bys byl mrtvý.“

Sledoval Aeris z okna pracovny, jak se prochází zahradou společně s Leone, Reillou a Serigas. Oblečená v tmavě modrých šatech se zlatým prošíváním působila půvabně jako vždycky. Přemýšlel o tom, co mu řekla Leone o sňatku s Aeris: potřebuje ji…

„Richarde,“ vyrušil ho z rozjímání velitel armády.

„Ano, Lancei?“ otočil se k němu.

„Hm…“ začal neochotně, ve tváři neobvyklý zmatek a nejistotu. „Přišla zpráva z oblasti kolem Ztraceného města. A také zpráva o pohybu jednotek na hlavní cestě z Tarny na jih.“ „Co se děje?“ zeptal se Richard obezřetně, když viděl Lanceův roztrpčený výraz. „Nejspíš se ti to nebude moc líbit,“ podával mu neochotně svitek. Richard zprávu převzal a okamžitě se dal do čtení.

Nechtěl věřit tomu, co bylo napsáno na pergamenu. Po zádech mu přejel velmi nepříjemný mráz. Ztěžka vydechl. Na čele mu vyrazil studený pot. Svěsil ruku se svitkem. Po chvíli si znovu zprávu přečetl, jako by se potřeboval přesvědčit. Oči ho ale neklamaly. Zdrceně odložil svitek na stůl.

„Přežil někdo?“ zeptal se Lance a už naprosto chápal výraz v jeho tváři.

„Uniklo několik desítek vojáků a ti pomohli eskortovat přeživší obyvatele města pryč, k hranicím s Jezerním královstvím.“

„Dobře,“ přikývl a znovu ztěžka vydechl. Lance se beze slova uklonil a zamířil ke dveřím.

Sotva byl pryč, rozehnal se Richard vší silou po věcech na stole a zlostí je z něj shodil. Udeřil silně pěstí do prázdné desky a vztekle zakřičel do ticha. Cítil neuvěřitelný vztek a zároveň zoufalství. Ta ubíjející zodpovědnost! Selhal jako král… Vysíleně se sesunul k podlaze a skryl tvář do dlaní. Prohrábl si vlasy a snažil se uklidnit, když se ve dveřích objevila Semiremis.

„Můžeš nám povědět, co se děje?“ přešlapovala Reilla znepokojeně po Irvinově pokoji.

„Mám hodně špatné zprávy,“ přiznala Semiremis. Rozrušeně se zastavila uprostřed místnosti a povzdechla si. „Mluvila jsem dopoledne s Richardem… Chci to všem říct najednou, proto jsem vás zavolala.“

„A?!“ zadívala se na ni Serigas tázavě a nervózně.

„Je to pár dní, co jsem Richarda poprosila, aby nám zjistil, jak to vypadá na jihu v okolí Ztraceného města. A dnes přišla zpráva," oznámila zdrceně. „Ztracené město bylo napadeno."

„Co?!" vyhrkla Aeris.

„Skřeti. Asi deset tisíc," přikývla čarodějka.

„Rakesh…" vzlykla Reilla do zkroušeného ticha.

„Neví se, co z města zbylo, ale ti, kteří přežili, se přesunuli na západ k hranicím s Jezerním královstvím. Prý to byl masakr," promnula si unaveně oči.

„Kresha žije hluboko v jeskyních. Je to taková spleť, že ji třeba nenašli," nadhodil Irvin.

„Nechci ti dávat zbytečnou naději. Snad bude lepší, když budeme počítat s tím, že to nepřežili," smetla čarodějka jeho naděje.

„A… co budeme dělat?" pokrčila Serigas rameny.

„Nevím. Richard se teď necítí právě nejlíp. Království se mu začíná rozpadat pod rukama," svraštila obočí Semiremis.

„Když si nikdo nevšimne pochodující desetitisícové armády, to už je pěkně podezřelé," zamračil se Irvin.

„Musíme vyčkat tady, v Tarně. Zprávy o situaci na jihu budou určitě přicházet dál a až bude vhodná doba, vydáme se ke Ztracenému městu… nebo alespoň k tomu, co z něj zbylo. Zkusíme najít Kreshu a Rakeshe," navrhla čarodějka.

„Jistě," přikývl Irvin pomalu a zdrceně, stejně jako Serigas a Reilla. Tristen stál tiše opřený o zeď vedle Serigas a o něčem mlčky přemýšlel. Jeho pozornost upoutala až Aeris, která znenadání vyběhla ven z pokoje.

„Hej, kam to běží?" vyhrkla Serigas překvapeně, ale to už Tristen vyběhl za ní.

Pronásledoval Aeris chodbami. Nebyl si jist, zda vůbec ví, že za ní běží. Nevěděl, kam přesně míří, ale měl zlé tušení. Prudce se zarazil na rohu jedné chodby. Na opačném konci zahlédl Richarda. Aeris se zastavila pár metrů od krále. Chvíli se na sebe dívali. Tristen šokovaně sledoval, jak se k sobě blíží.

Zvedala pomalu ruce, dokud nespočinuly na jeho ramenou a neomotaly se mu kolem krku. Přitáhl ji k sobě v těsném objetí.

Nechápal, co to má znamenat. Jen na ně překvapeně zíral. Nechtěl si nic takového připustit. Na chvíli jako by se mu úplně zastavil dech i srdce. Pomalu vycouval zpátky do sousední chodby a ochromeně se vydal zpátky…

Společně sledovali západ slunce z trůnního sálu. Držela ho za ruku.

„Ani nevíš, jak mě mrzí, co se stalo," obrátila se k Richardovi posmutněle. Mlčel, ale mírně se pousmál, vděčný za její soucit a starostlivost.

„Stydím se za svého otce, že ti odmítl pomoci," svěsila hlavu.

„Neomlouvej se, nemůžeš za to," pohladil ji po tváři a pomalu zamířil do středu sálu.

„Vím, že máš asi teď úplně jiné myšlenky, ale… můžu zůstat s tebou?" osmělila se.

„Jistě, že můžeš," přikývl; byl rád, že je s ním, ale…

„Možná by bylo lepší, kdybys odjela společně se svými přáteli," namítl rozpolceně.

„Proč?!" ohradila se.

„Nechci tě tu držet," vysvětlil.

„Richarde…" svraštila zklamaně obočí.

„Jedna část mě říká abys odjela, a ta druhá, abys zůstala…" přiznal a po chvilce odhodlání dodal: „…už navždycky."

Aeris zůstala tiše stát u okna. Pak se ale usmála, když si uvědomila, o co ji žádá. Pomalu se vydala k němu.

„Nechci ale, abys zůstávala z povinnosti, nebo proto, že by si to přál někdo jiný," řekl rychle. S tajemným úsměvem na tváři se mu vyhnula a zamířila ke dvěma trůnům.

„Narážíš na Semiremis a na mého otce?" otočila se k němu a s úsměvem se usadila na trůn určený královně. „Já se ale podle nich vůbec neřídím."

„Stala se spousta věcí," uznal a poklekl k jejím nohám. „Pokud chceš čas na rozmyšlenou…"

„Ne, nepotřebuji ho," naklonila se k němu s hřejivým, něžným úsměvem.

„Provdáš se za mě, Aeris?" vzhlédl k ní.

„Ano, provdám," usmála se. Natáhl se k jejím rtům a políbil ji. Miloval, když se usmívala…

„Kde jsi byl?" vyhrkla Reilla, když Irvin vstoupil do velkého sálu, kde se podávala večeře.

„Konečně mám spravenou hůl!" zvolal nadšeně. „Našel jsem ve městě jednoho šikovného člověka, který mi ji opravil. Už zase můžu vesele do boje!" S rozjařenou náladou zamířil ke stolu a nenechal si ujít příležitost poškádlit Serigas těsným objetím.

„Zajímalo by mě, kdy nás zase čeká nějaký boj," dodal, když se usadil. Tristen zarytě mlčel; stále před sebou viděl výjev, jehož byl svědkem. Nikomu o Aeris a Richardovi nepověděl. Ještě si pořád nic nepřipouštěl, i když ho zevnitř začala sžírat dosud nepoznaná žárlivost.

„Kde je Aeris a Richard?" podivila se Leone a Semiremis v odpověď pokrčila rameny, když se znenadání král a princezna objevili ve dveřích. Všichni kromě Tristena se na ně příjemně usmáli. Když ale zpozorovali, že Richard drží Aeris za ruku, úsměv se změnil v údiv.

„Myslím, že bychom vám měli něco sdělit," začal Richard.

Na Semiremidině i Leonině tváři se objevil téměř až nevěřícný, ale přesto spokojený úsměv. Ostatní dost dobře nechápali, o co jde.

„S princeznou Aeris se budeme brát," oznámil Richard.

Zaražené a šokované výrazy na tvářích Reilly, Irvina a Serigas naznačovaly, jak moc je oznámení překvapilo. Tristen na Aeris jen nevěřícně zíral, ve tváři zlomený výraz.

„Páni," vydechla nakonec Reilla do ticha a začala se nepřesvědčivě smát: „To je…"

„Skvělé!“ předehnala ji Semiremis, vstala od stolu a zamířila k Richardovi a Aeris, aby jim pogratulovala. Leone ji hned následovala.

„Slyšel jsem dobře, nebo to byla jen…“ nadhodil Irvin tiše, mezitím co si jich nikdo nevšímal.

„Ne, slyšel jsi dobře,“ odsekl Tristen tiše, ale přesto vztekle a ublíženě.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Reilla starostlivě a natáhla k němu přes stůl ruku.

„Tohle nemám zapotřebí,“ zamračil se a zmizel v záplavě bílých peříček, která se rozplynula.

„Páni, co to bylo?!“ podivila se Serigas nad kouzlem.

„To nic. Takhle se on přemisťuje,“ vysvětlila Reilla rychle.

„Vy nepogratulujete?“ ozvala se Semiremis najednou. „A kde je Tristen?“

„To víš,“ zašklebil se Irvin výmluvně na čarodějku…

Seděl na podlaze u postele, ruce sepjaté kolem pokrčených nohou a bradou se opíral o kolena. Cítil se hrozně. Pořád tomu nedokázal uvěřit. Obával se a zároveň i tušil, že se stane právě tohle. Přesto tomu nedokázal nijak zabránit. Srdce se mu trhalo na tisíce kousků. Chtěl křičet a brečet zároveň, ale všechny emoce dusil ve svém nitru.

„Tristene,“ ozval se za ním Aeridin ustaraný hlas, jak vstupovala do pokoje. Slyšel, jak za sebou zavírá dveře a pomalu k němu přistupuje.

„Jdi pryč,“ řekl chabě. Zastavila se kousek od něj.

„Aeris?! Jak jsi… Jak jsi mohla…?!“ zalykal se.

„Prostě… se za něj provdám,“ pokrčila rameny, jako kdyby o nic nešlo.

„My dva přece patříme k sobě,“ znenadání vstal z podlahy. Takhle zkrouženého ho snad ještě neviděla. „Nebo jsi už zapomněla?!“

„Ne, nezapomněla,“ přiznala mírně. „Ale tohle je něco, co musím udělat.“

„Já, já to nechápu! Říkala jsi mi, že nesnášíš svět šlechty, že nechceš být poslušnou ženou nějakého krále, že takový život odmítáš. Řekla jsi, že díky mě můžeš utéct z toho světa, který nenávidíš. A teď se do něj dobrovolně vrátíš?! Vrátíš se zpátky do zlaté klece?!“

„Co jste byli pryč, přemýšlela jsem a pochopila spoustu věcí,“ oznámila mu. On se ale stále tvářil nechápavě a zrazeně. „Jsem princezna a z toho plynou povinnosti. Stejně jako ty jsi nositel Světla a z toho plynou zase tvé povinnosti. Musím to udělat! Můžu tak zachránit spoustu životů! Díky mně Tarna získá vojenskou výpomoc od mého otce.“

„Přestaň! Tohle nebudu poslouchat!“ zamračil se.

„Tristene, pochop mě, prosím!“ žadonila zoufale.

„Možná bych to dokázal pochopit, kdybychom si nedali ten ZATRACENÝ slib!!!“ rozzlobil se. „Neříkej mi, že důvod, proč si ho chceš vzít, je, že se cítíš k něčemu takovému zavázána!“

„Jestli chceš slyšet něco jiného, jestli se ti to nezdá jako dostatečný důvod… Dobře… Miluju ho!“ řekla více než přesvědčivě. Zůstal strnule stát.

„Nelži,“ zatvářil se znechuceně a snažil se na sobě nedát znát, jak moc ho zraňuje.

„Nelžu!“ ohradila se vzpurně a nasadila hrdý výraz.

„Proč to říkáš? Miluješ přece mě,“ usmál se sebejistě až jízlivě.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ uzemnila ho bez jakýchkoli emocí. Úsměv se mu vytratil z tváře. Jako kdyby do jeho srdce zabodla meč…

„Myslíš to vážně? Miluješ ho…?“ svraštil zoufale obočí. „Vždyť by mohl být tvůj otec! Je mu pětatřicet a tobě patnáct!“

„No a?! Dívky mého věku se vdávají za mnohem starší muže, než je Richard.“

„Aeris, proč mi to děláš?“ zatvářil se zraněně.

Neodpověděla, jen se na něho neoblomně dívala. Nedávala na sobě cokoli znát.

„Já tě miluju," zašeptal tiše. Ta slova jí pohnula; bylo to poprvé, co jí je řekl. Ale už bylo pozdě. „Jak můžeš zapomenout na těch pět měsíců, co jsme byli spolu? Jak to dokážeš smazat během několika chvil? Já tě potřebuju…"

„Ne, nepotřebuješ. Měl bys na mě zapomenout," natáhla k němu ruku a vracela mu prsten. „Měl by sis ho vzít zpátky."

Položila mu prsten do rozevřené dlaně, otočila se k němu zády a odešla. Zůstal nečinně zírat na dveře. Sevřel prsten pevně v dlani… Jako by to všechno byl jen hrozný sen, noční můra, ze které se každou chvíli snad probudí…

Serigas vtrhla k čarodějce do pokoje.

„Doufám, že jsi se sebou hodně spokojená," utrousila jízlivě na prahu.

„Cože?" čarodějka svraštila nechápavě obočí.

„Nehraj to na mě," zkřížila ruce na hrudi. „Proč jsi to udělala? Víš, jak to Tristenovi uškodí?"

„On to zvládne. Tohle byl vyšší zájem, Serigas. Musíme zachránit Tarnu," prošla kolem ní a zabouchla dveře, aby je nikdo nemohl slyšet.

„Vím, že Aeris nemáš ráda. Připomíná ti Aeridinu matku a máš kvůli tomu výčitky, nemám pravdu?" mluvila za Semiremidinými zády.

„O co ti jde?" otočila se zběsile čarodějka.

„Natlačila jsi ji do toho! Proto jsi tak znenadání souhlasila s tím, abychom jeli pro Alhirův meč. Hodilo se ti to! Aeris si myslela, že jsme umřeli, takže jí vlastně ani nemůžeme vyčítat, že se sblížila s jediným člověkem, který jí zbyl; s Richardem! Moc hezká shoda náhod!"

„Pomohla jsem jí k rozhodnutí," opáčila důrazně. „Je ještě mladá. Sama neví co chce!"

„Hlavně, že ty jsi vždycky věděla co chceš, Semiremis, že?!" poznamenala, když se k ní čarodějka otočila zády.

Překvapením ztuhla. „Obzvlášť v případě tvé sestry, Aeridina otce a matky. Trochu se mi zdá, že se historie opakuje, nemyslíš?“ přisadila Serigas. „Jako by se Tristen dostal na tvé místo…“

Neodbytně se přiblížil podzim, stejně jako sňatek tarnského krále s princeznou Jezerního království. Svatba se pro všechny obyvatele země stala více než všeobecně vítanou zprávou. Podobně se přiblížil čas, kdy se Tristen, Reilla, Irvin a Semiremis připravovali k odjezdu do Ztraceného města.

V tutéž dobu se na hrad sjížděly rozmanité delegace a návštěvy z blízkých panství, aby králi a jeho krásné snoubence osobně pogratulovali. Na hradě bylo neobyčejně živo a několik šlechtických návštěv zůstalo, aby se svatby zúčastnili. Semiremis byla společně s Leone po celou dobu princezně oporou a trávily s ní mnoho času…

Tristen, Reilla, Serigas a Irvin se od všeho dění brzy odloučili. Nejdříve to byly dny, ale dny se slévaly v týdny a brzy si uvědomili, že je to neuvěřitelně dlouhá doba, co s Aeris strávili nějaký čas. Tristen se uzavřel do sebe. Nedokázal ze sebe vypudit zklamání, soužení a zároveň neuvěřitelnou žárlivost a přes to všechno i lásku.

Jen pár dní před samotným obřadem dorazila do Semiremidiných rukou zpráva, že cesta k jihu je bezpečně průjezdná. I přes všeobecný shon a zmatek z narychlo naplánované svatby se jim podařilo připravit si zásoby a vše potřebné na dalekou cestu na jih…

Spěšně mířili do odlehlejší části hradu, která byla Tristenovi více než povědomá.

„Už abychom odjeli, začíná to tu být docela nuda,“ vedla Reilla monolog. „Všichni se zabývají jen svatbou… Svatba, svatba, svatba… Kam se podíváš, všude nějakej zazobanej šlechtic. A s Aeris jsme si pořádně nepopovídali už dobrých pár dní…“

„Vím. Strávili jsme tu necelé tři měsíce, což je víc, než jsme původně předpokládali, ale svatba je už zítra a my odjíždíme den na to, to už uteče," povzbudila je Semiremis.

„Kam nás to vlastně vedeš?" ozval se Tristen nepříliš nadšeně.

„Do zbrojnice… Ale spíš se tam pořádají takové menší turnaje," vysvětlila čarodějka.

„Proč my?" nechápal Irvin.

„Jen máme přijít, jsou tam skoro všichni hosté. Prý něco pro pobavení, říkala Leone," pokrčila Semiremis rameny; ani z ní nevyzařovalo velké nadšení.

Širokou chodbou dorazili k velkým masivním dvoukřídlým dveřím, skrz které byl slyšet hlasitý lomoz, nadšené výkřiky a řinčení zbraní. Všech pět se zaraženě zastavilo.

„Semiremis, nezapomněla třeba Leone dodat, že máme přijít v brnění, nebo tak?" dodal Irvin.

„Žádný strach," mávla čarodějka rukou a zamířila ke dveřím.

Ostatní se skepticky zadívali jeden na druhého, ale nakonec ji následovali. Vstoupili a překvapeně se rozhlédli po rozlehlé místnosti, která by vyklizená mohla připomínat chrámovou síň. Tristen si okamžitě uvědomil, že je to místnost, kde mluvil s Richardem po příjezdu z výpravy za Alhirovým mečem. Teď byla ale celá místnost zaplněna desítkami lidí – převážně muži, kteří hlasitě povzbuzovali kohosi v jejich středu.

Přiblížili se a brzy pochopili. Mezi mohutnými nosnými sloupy místnosti byl provazy utvořen ohraničený prostor, kde právě zápasili meči dva muži: Lance a jeden z velitelů, kterého si Semiremis pamatovala ze setkání rady. Ostatní postávali kolem a hlasitě je v jejich zápolení povzbuzovali.

„Skvělý!" usmála se Reilla nadšeně.

Chvíli se rozhlíželi, když na vyvýšeném stupni na opačné straně bojiště zahlédli Richarda s Aeris, jak přihlížejí souboji; král s nadšením, princezna už méně.

„O co jde?“ zeptal se Tristen Semiremis hlasitě, aby ho slyšela přes povzbuzování tolika lidí.

„Je to jedna ze starších zvyklostí. U příležitosti svatby se pořádají souboje, skutečně jen pro pobavení, nic vážného. Cílem není protivníka zranit a už vůbec ne zabít. Jde o to odzbrojit ho nebo dovést k chybě, která by ve skutečném boji znamenala smrt, a dokázat tak, že jsi lepší. Je to o dokazování si mužské síly, chápeš, jak to myslím?“

„Jo,“ přikývl s úšklebkem.

„Můžeš vyzvat na souboj kohokoli v místnosti,“ dodala po chvíli. Tristen se na ni zadíval s neobvyklým zájmem a v hlavě si opakoval, co právě řekla.

Lance úspěšně odzbrojil svého protivníka a namířil čepel na jeho hrdlo jako znamení, že nad ním zvítězil. Dav hlasitě zajásal. Protivník, který byl očividně starší než Lance, uznale kývl hlavou nad schopnostmi velitele armády. Dav zatleskal. Lance se zadíval na Richarda a Aeris, uklonil se a protáhl se pod provazem ven z bojiště.

„Králi?!“ zvedla Serigas ruku, když viděla, že se nikdo další na bojiště nežene. Okamžitě se tak stala středem pozornosti.

„Ano?“ obrátil se k ní Richard a Aeris se usmála, když viděla své přátele.

„Můžou bojovat i ženy?“ vyslovila otázku a v davu mužů to zašumělo nadšením i údivem.

„Jistě, proč ne,“ odpověděl jí po chvíli.

„Děkuju, Výsosti!“ usmála se Serigas a zamávala Aeris na pozdrav. Vzápětí se energicky a se šibalským úsměvem otočila k Irvinovi: „Výborně… Vyzývám tě!“

„Cože?!“ zadíval se na ni Irvin nechápavě.

„Vyzývám tě k souboji!“ opakovala mu Serigas za úplného ticha, které kolem nich nastalo.

„No,“ rozhlédl se nervózně kolem. „Dobře… Přijímám.“

Lidé zajásali a začali obdivně tleskat, když se oba soupeři protáhli na bojiště. Z podlahy sebrali meče, které tam zůstaly po předchozím souboji.

„Nechápu, proč to dělá," zavrtěl Tristen nad Serigas hlavou. „Stejně nechce vyhrát."

„To Irvin taky ne," usmála se Reilla.

Nejdříve kolem sebe kroužili a měřili si jeden druhého, v očích plně soustředěný výraz. Pak ale Serigas s tlumeným vyjeknutím zaútočila. Irvin byl rychlejší než předpokládala a odrazil její útok, až zavrávorala. Uvědomila si, že si musí spěšně zvyknout na jeho rychlost, když znenadání zaútočil znovu. Povzbuzování a nadšené provolávání různých obdivných poznámek sílilo, jak se souboj stupňoval. Útok, vykrytí, zaskřípění čepelí, zdálo se, jako by oba oplývali nezměrnou vytrvalostí a odmítali se tomu druhému vzdát.

„Zajímalo by mě, kdo to vzdá první," poznamenala Reilla.

Serigas se zatím vyrovnala Irvinovi a pokusila se neočekávaně zaútočit. Irvin, který útok tentokrát nečekal, zaváhal a Serigasin výpad ho srazil na kolena. Meč mu vyklouzl z ruky a studená čepel Serigasiny zbraně se mu objevila u krku.

„Prohrál jsi," řekla tvrdě a všichni přítomní hlučně zajásali a začali tleskat.

„Myslíš, že mě ta prohra mrzí?" usmál se a mrkl na ni. „Příště ti to tak neusnadním."

„Samozřejmě," usmála se, podala mu ruku a pomohla mu vstát.

„Serigas, vzal bych si tě do oddílu," rozesmál se Lance stojící poblíž a také zatleskal.

Dav se znovu zklidnil.

„Kdo další?" ozvalo se odkudsi.

Tristen se zadíval vzhůru na vyvýšený stupeň, kde seděla Aeris s Richardem; stále se usmívala a dívala se na Serigas. Do mysli se mu vkradl troufalý nápad… Zdvihl ruku.

„Tristene?“ nastalo naprosté ticho, když se ozval král.

„Smím bojovat?“ zeptal se a snažil se o zdvořilý tón, i když byl více než podrážděný.

„Samozřejmě,“ přikývl Richard a Aeris na Tristena shlédla se zvláštním zaujetím. Protáhl se pod provazem na bojiště a zdvihl z podlahy meč. Nebyl o moc odlišný ani těžší než jeho vlastní; boj s ním nebude těžký.

„A koho chceš vyzvat?“ optal se Richard zvědavě.

„Vás!“ odvětil troufale a krátce namířil čepel meče k Richardovi.

„Ale ne,“ procedil Irvin skrz zuby. Panovalo napjaté ticho. Král se pousmál. Tristenův rozhodný, neústupný výraz však prozrazoval, jak vážně výzvu bere.

„Dobře,“ přikývl Richard a místností to znovu zašumělo.

„Richarde,“ vzala ho Aeris spěšně za ruku, snažíc se ho zadržet.

„Neboj se, neublížím mu,“ usmál se na ni konejšivě.

Sestoupil po krátkých schodech k bojišti. Vysvlékl dlouhý plášť, aby mu v boji nepřekážel a oblečený v košili a kalhotách, stejně jako Tristen, vstoupil s mečem v ruce na bojiště.

Panovalo nervózní ticho.

„Taky máte takové špatné tušení?“ zajíkla se Reilla s nervózním úsměvem na tváři.

Tristen se k Richardovi pomalu blížil, ne však váhavě. Jako by přesně věděl, co chce udělat. První výpad, zaskřípění čepelí. Aeris si zděšením na chvíli zakryla oči. Další výpad, tentokrát z Richardovy strany… Lidé je začínali zvolna povzbuzovat… Souboj začínal být zuřivější. Bylo jasné, že ani jeden z nich už nebojuje jen pro zábavu. Výpad, odražení… Možná, že pro ně bylo bojiště přece jen trochu malé. Tristen se nesnažil Richarda pouze zbavit meče. Chtěl ho potrestat, chtěl se pomstít. Tolik zuřivosti a vzteku ještě nepocítil.

V některých okamžicích měl Richard co dělat, aby se Tristenovým prudkým ranám ubránil. Aeris hrůzou téměř ani

nedýchala. Reilla, Irvin a Serigas bez pohnutí sledovali jejich boj, Semiremis stojící vedle princezny si počínala podobně. Ostatní přihlížející takové klání považovali za senzaci, jak naznačovalo jejich hlasité nadšení.

Dlouhou dobu se souboj zdál být naprosto vyrovnaný. Útoky střídaly obranu. Tristen ale postupně získával převahu. Richard se čím dál více bránil a couval, ale přesto se stále snažil o odpor. V jednu chvíli se ocitl téměř na kolenou, ale podařilo se mu Tristena odrazit. Nechtěl mu ublížit, ale Tristen bojoval s odhodláním, jako by šlo o souboj na život a na smrt. Poslední otočka a vykrytí meče… Oba použili podobný výpad. Čepele o sebe hlasitě zaskřípěly… Nastalo ticho…

Jejich meče zůstaly překřížené na úrovni jejich hrudí a zaklesnuté do sebe. Prudkost, kterou do výpadu dali, je dostala tak blízko k sobě, že ostří čepelí se ocitla jen několik milimetrů od jejich krků. Oba se udýchaně zarazili. Jeden z nich se bude muset vzdát, aby tomu druhému neprořízl hrdlo. Vyměňovali si soustředěné pohledy. Přesto se v Tristenových očích zračila zlost a nenávist. Jak rád by využil příležitosti… Sváděl ve svém nitru vlastní souboj.

Pohledem zavadil o Aeris, která vstala a prosebně se na něho zahleděla. Znovu se vzpurně zadíval na Richarda. Po několika vteřinách vnitřního přemáhání povolil. Meč sklouzl po ostří a Richard mu zbraň vyrazil z ruky.

Tristen ustoupil a snažil se rozdýchat nahromaděné emoce. Neměl přehled, jak dlouho spolu zápolili, ale začal si uvědomovat svou únavu. Ani příliš nevnímal, že lidé kolem začali obdivně tleskat. Bylo mu jedno, že uznání patřilo jemu za takovou vytrvalost. Stále před sebou viděl jen svého protivníka, který nad ním znovu zvítězil.

Richard k Tristenovi uznale kývl hlavou, ale pak se usmál na Aeris, která na něho shlížela z vyvýšeného stupně a úsměv mu opětovala. Tristen pomalu vycouval z bojiště a protáhl se davem až ke dveřím.

Zuřivě vyběhl na chodbu a zamířil pryč. Záhy za sebou uslyšel uspěchané kroky.

„Zbláznil ses? Málem jsi ho zabil!“ volal za ním Irvin.

„Měl jsem to udělat!“ odsekl vztekle.

„To snad nemyslíš vážně?!“ slyšel udivenou Serigas.

Neřekl nic. Vzteky strhl jeden z vysokých svícnů lemujících chodbu, až to zadunělo. „Tristene? Tristene!“ volala za ním Reilla marně.

„Zbláznil se,“ prohlásil Irvin.

Aeris se probudila brzy. Nemohla dobře spát. Když vylezla z postele, svítalo. Přešla k otevřeným dveřím do sousedního pokoje a v rozjasňujícím se šeru si prohlédla svatební šaty, které jí včera večer donesli. Byly krásné, sněhově bílé se zlatým prošíváním.

Nějak si stále nedokázala plně uvědomit, do jakého rozhodnutí se žene. Jako by to byl jen sen, který ji pohltil…

„Vypadáš nádherně,“ rozplývala se Leone při pohledu na Aeris. Princezna stála před zrcadlem ve svém pokoji, nastrojená ve svatebních šatech a prohlížela se ze všech stran, jako by zkoumala, jestli něco někde nechybí.

„Paní Leone, je tu návštěva,“ oznámila pokorně jedna ze služebných, přítomných v pokoji.

Do místnosti se vetřela Semiremis.

„Vypadáš báječně,“ usmála se čarodějka, když si Aeris prohlédla. „Někoho jsem ti přivedla.“

Aeris se otočila ke dveřím a spatřila Irvina, Reillu a Serigas. Překvapeně se usmála:

„Reilla a Serigas… v šatech?“

„Je to jen iluze a může za ni Semiremis,“ ohradila se Serigas v tmavě zelených zdobených šatech. Reilla si nešťastně přejela přes rozpuštěné vlasy a v tmavě rudé róbě se šněrováním si přisadila: „Přinutila nás.“

„Moc ti to sluší,“ usmál se Irvin na princeznu.

„Že vypadá kouzelně?“ nadhodila Leone a ostatní souhlasně přikývli.

„Aeris… Jen chci vědět…“ začala Reilla tiše a koutkem oka sledovala Leone se Semiremis, které jim v tu chvíli nevěnovaly pozornost,

„…proč ses tak najednou rozhodla pro svatbu. Myslela jsem, že Tristena miluješ. Nebo už to tak není?“

„Když jste byli pryč, pochopila jsem, že moje postavení může zachránit mnoho životů… A dala jsem slib. Slib Bohu. Přísahala jsem, že pokud mi vás vrátí z výpravy živé, pak se provdám za Richarda… Je to slib, kterému musím dostát.“

„Chápeme,“ přikývla po chvíli Serigas sklesle.

„A… kde máte Tristena?“ zeptala se princezna ustaraně.

„Chybí ti křídla,“ objevil se Tristen znenadání vedle Irvina.

„Křídla?“ podivila se Aeris, ale jeho konstatování brala vážně.

„Správně. Pár malých bílých křídel na záda a budeš jako anděl,“ pousmál se smutně.

„Semiremis, můžeš mi udělat křídla? Myslím iluzi,“ obrátila se k čarodějce.

„Můžu to pak zkusit,“ přikývla na souhlas.

„Děkuji,“ usmála se na ni a zadívala se k ostatním. „Nejspíš je to asi naposledy, co spolu můžeme takhle být… Chci říct, že mi budete opravdu chybět. Ale nikdy na vás nezapomenu. Nikdy!“ zadívala se na Tristena. „A navždy budete v mém srdci… Mám vás všechny ráda, jste jako moje rodina.“

„My tě taky máme rádi,“ usmála se Reilla smutně. Princezna se objala se všemi; jen Tristen zůstal stát stranou. Když k němu přistoupila, jen se na ni pousmál. Kdyby mohla, nikdy by je nenechala odejít, ale Semiremis ukončila jejich společný čas:

„Aeris se musí ještě připravit. Běžte zatím do svých pokojů, ano? Přijdu pro vás, až bude čas.“

Aeris se sklíčeně vrátila před zrcadlo. Semiremis pozorovala výraz v její tváři. Začala cítit zodpovědnost za to, v jaké jsou teď všichni situaci.

„Leone, můžeš nás s Aeris na chvíli nechat o samotě?“ obrátila se k Richardově sestře.

„Jistě, ale ať to netrvá dlouho,“ přikývla Leone a poslala služebné do vedlejšího pokoje. Zavřela za sebou dveře, aby měly čarodějka a princezna soukromí.

„Co se děje?“ podivila se Aeris.

„Nejdříve tohle,“ luskla prsty a na Aeridiných zádech se objevil pár malých bílých křídel. „Tristen měl pravdu,“ souhlasila čarodějka.

„O čem chceš mluvit?“ zeptala se po chvilce, jak se shlížela v zrcadle.

„Jednou jsem ti řekla, že co se týče svatby, rozhodla ses správně. Řekla jsem ti, že jsem na tebe pyšná, ale… Chci, aby ses řídila podle sebe… Měla bych se ti k něčemu přiznat.“

„O co jde?“ nechápala.

„Jde o tvou matku,“ začala Semiremis neochotně. „Určitě víš, že tvůj otec nebyl…“

„Nebyl matce věrný, to vím,“ přikývla Aeris. „Proto matka zemřela, na zlomené srdce.“

„Ano,“ přikývla těžce. „Ta žena, se kterou ji tvůj otec podváděl… jsem byla já.“

Nastalo ticho. V šoku a nevěřícně si Semiremis přeměřila. Otočila se k čarodějce zády a sledovala její odraz v zrcadle. Semiremis sklopila oči a pokračovala:

„Znala jsem se s tvým otcem dříve, než se oženil. Byla jsem tehdy opravdu naivní, když jsem si myslela, že se ožení se mnou. On si ale musel vzít tvou matku. Byl to sňatek z rozumu; ani jeden z nich nebyl šťastný. Tvůj otec byl se mnou, tvou matku to trápilo… Ani nevíš, jak mě to mrzí. Kdybych to mohla vrátit a změnit, udělala bych to. Zachránila bych tvé matce život.“

Odvážila se pohlédnout na Aeris. Stála tiše u zrcadla a po tvářích jí stékaly slzy.

„Říkám ti to jen z toho důvodu, že jsi teď v úplně stejné pozici, jako byl tvůj otec před lety, když se musel ženit… Tristen je teď v mé pozici; stal se někým, koho miluješ, ale nemůžeš s ním být. A Richard je někdo, s kým můžeš, ale taky jednou nemusíš být šťastná."

Aeris těžce a přerývavě vydechla, zahánějíc vzlyky.

„Určitě ti došlo, že má práce tady byla dát tebe a Richarda dohromady. Nevím, jak velký podíl na vašem vztahu mám… ale… Až moc mi připomínáš tvou matku a moje chyby v minulosti… Tristen je můj syn a i když není vlastní, pro mě jako by vlastní byl. Samozřejmě, chci jeho štěstí, ale jeho úděl je jiný, než prožívat štěstí. Já nevím, jak tohle bude snášet, až odjedeme… Přesto, kvůli tobě, ne kvůli Tristenovi, ti říkám… Ještě pořád máš možnost, čas, abys změnila názor. Jakmile vejdeš do chrámu dole ve městě a já půjdu za tebou, už bude pozdě… Ještě pořád se můžeš rozhodnout. Já jen nechci, abys trpěla jako tvá matka nebo otec. Věř mi, tíží mě to. Mám smrt tvé matky na svědomí a je hrozné s tím žít."

Princezna rychle přikývla a začala si stírat slzy.

„Dobře… Zvaž to," vydechla čarodějka a nechala ji o samotě.

Aeris zvedla hlavu a zadívala se na amulet na řetízku se symbolem okřídleného srdce na své hrudi. Cítila neuvěřitelnou bezmoc…

Netušil, jak se celý průvod dostal do chrámu. Nevnímal cestu. Všechno kolem něj bylo jako ve snovém oparu. Znovu začal vnímat, až když stál v postranní levé lodi chrámu. Vše kolem bylo vyzdobeno bílými květinami, byla to krása. Chrám byl plný lidí. Volným prostorem se stala jen ulička vedoucí od vstupních dveří kolem lavic až k torheistickému oltáři.

Reilla stála po jeho pravici, Serigas s Irvinem kousek od něj po levici. Nechtěně se mu v hlavě zjevovaly vzpomínky. V srdci se mu usadil smutek.

Chrámem se roznesl obdivný povzdech a všichni soustředili pozornost ke vstupním dveřím. Téměř se mu zastavil dech, když ji spatřil. Semiremis ji právě předávala do Richardových rukou. Byla tak krásná… S bílými křídly skutečně vypadala jako anděl. Celá sněhově bílá, se třpytivým diadémem na čele a jemným náhrdelníkem. Amulet její matky, který vždy nosívala, tentokrát chyběl. Vlasy měla vyčesané… Nevnímal nic než ji. Ani chorál, který se rozezněl tiše chrámem, ani obdivné poznámky, které si šeptali lidé kolem něj.

Sledoval, jak ji Richard – oděný v královském hábitu a s korunou spočívající na spáncích – vede k oltáři. Jeho srdce při pohledu na ně umíralo a tříštilo se na kousky.

Reilla vzala jeho ruku do své, aby mu naznačila, že je mu oporou. Krátce se na ni zadíval a opětoval jí konejšivý úsměv, který mu věnovala. Těžce vzdychl a zadíval se k oltáři.

Přál si, aby se na něj naposledy podívala. Jediný pohled… Ne, nemůže ho vidět. Stála po Richardově pravici. Vedl její nataženou levou ruku na své pravé. Přímo za nimi stáli Semiremis ve světle modrých šatech a Lance v zářivé naleštěné zbroji.

Kněz k nim přistoupil u svíčkami zaplaveného oltáře. Nevnímal slova, kterými kněz promlouval, nic, vše se rozplývalo. Vše pro něj bylo nepodstatné. Jen ona. Jeho Aeris v krásných bílých šatech na místě, kde by vedle ní měl stát on sám…

Vteřiny se slévaly v minuty, čas plynul kolem, dokud kněz nedomluvil a Richard s Aeris se nepostavili proti sobě. Usmívala se; krutý pohled pro Tristenovy oči. Král zdvihl bílý průsvitný závoj, který měla stažený přes obličej… Tristenovi se zatajil dech… Sklonil se k ní… Jejich polibek, kterým stvrdili manželství, jako by Tristenovi nadobro zlomil srdce.

Náhle sen skončil. Vnímal naprosto všechno, co se odehrávalo kolem něj. Nadšené tleskání přítomných, rozjařené hlasy, stovky drobných okvětních plátků rudých růží, které se snášely vzduchem od klenboví chrámu… Skutečně, jako by se probudil ze snu, ve kterém dosud žil…

Seděl u odlehlejšího stolu společně s Reillou, Irvinem a Serigas. Nemluvil. Sledoval ji ze své vzdálené pozorovatelny, jako by ji pozoroval z jiného světa. I ostatní mlčeli. Jak ale slavnostní hostina pokračovala a noc se nezadržitelně blížila k ránu, hudba hrála stále rozpustilejší kousky a na podlaze se válel nejeden pohár.

Přesto se našel jeden poblouzněný obličej, který však nebyl omámený vínem. Richard mohl na své manželce oči nechat. Bral možná až příliš často její ruku do své a tiskl ji na rty. Aeris po celou hostinu téměř nepromluvila a stále na její tváři spočíval onen záhadný, ale krásný úsměv.

Tristen už nemohl v takové společnosti vydržet. Beze slova vstal a vytratil se. Nepředpokládal, že by si toho všiml někdo jiný než Reilla, Irvin a Serigas.

„Kam jde?“ podivila se Reilla.

„Nediv se,“ svraštil Irvin obočí a napil se vína. „Snad víš, co se dělá o svatební noci, ne?“

Netrvalo dlouho a sledovali, jak z čela hlavního stolu vstala Aeris a s ní i Semiremis.

„Už je pozdě,“ řekla čarodějka zdvořile blízkým přísedícím, „odvedu Aeris do pokoje. Nenechte se rušit.“

Čarodějka ani nemusela nic podobného pronášet. Oslavy pokračovaly vesele dál.

Procházely společně temnými chodbami, které však nebyly tak tiché jako obvykle. Veselé hlasy a hudba se rozeznívaly téměř po celém hradu. Semiremis nesla v pravé ruce svícen a levou jemně držela Aeris za paži.

„Respektuji tvoje rozhodnutí. Chci, abys to věděla,“ řekla mírně.

„Já vím," přikývla.

„A taky jsem ráda, že jsi střízlivá. Myslím, že i Richard je, a to je dobře," uklidňovala ji.

„Na co narážíš?" zeptala se znepokojeně.

„No… Doufám, že víš, co se odehrává o svatební noci," opáčila.

„Já… ano, vím. Od čeho myslíš, že mají princezny služebné? Aby jim takové věci řekly."

„Dobře… Víš, občas, když muži vypijí víc vína, než by měli, jsou potom trochu agresivnější."

„Rozumím," přikývla trochu ustrašeně. Z oken chodby, kterou procházely, se dalo nahlédnout do zahrady. Zablesklo se. Aeris zahlédla v altánu pod vysokými stromy skrytou postavu. Nebylo pochyb o tom, kdo to byl. Zaduněl hrom.

„Semiremis," zastavila ji a dovedla k oknu. Čarodějka shlédla dolů k altánu a pochopila.

„Chápu…" přikývla nakonec. „Běž za ním, ale ať to netrvá dlouho."

Seděl sklesle pod stříškou altánu, naprosto zbavený jakéhokoli citu. Připadal si prázdný. Snažil si srovnat myšlenky, ale neviděl před sebou nic jiného, než zmar a zkázu. Přesto zahlédl bytost, která mu vždycky přinášela naději.

Aeris se blížila k altánu v krásných bílých šatech, ale už bez závoje, bez křídel a s rozpuštěnými vlasy. Když ji Tristen viděl, jak se blíží, vstal z lavičky. Znovu se zablesklo a udeřil hrom. Rozpršelo se. Kapky začaly hustě bušit do střechy altánu a v malých souvislých vodních provázcích po ní stékat k okraji a pak na zem.

Skryla se pod střechou právě včas, aby unikla krůpějím vody. Zadívala se na něj. Díky oslepujícím výbojům blesků mohla vidět Tristenovi do tváře. Snažil se o tvrdý nepřístupný výraz, ale znala ho až příliš dobře. Pomalu se k němu přiblížila a objala ho.

Překvapeně se zarazil, ale cítil, jak se mu neuvěřitelně rychle rozbušilo srdce.

„Dokážeš mi někdy odpustit?“ zeptala se tiše a odtáhla se o něj.

„Já,“ zarazil se, stále zaskočen tím, že ho objala, „já nevím.“

„Nechtěla jsem tě ranit,“ posmutněla.

„Stalo se,“ zamračil se dotčeně.

„Tristene…“

„Odjedu,“ zaskočil ji. „Ještě dnes v noci.“

„Ale… Měli jste odjet až zítra. Co ostatní, vědí to?“ podivila se.

„Ne, odjedu sám,“ oznámil.

„Sám?“ zavrtěla nechápavě hlavou.

„Nesnesu to. Jeho oči, způsob jakým se na tebe dívá. Jeho ruce, jak se tě dotýkají. Viděl jsem, jak tě líbal při obřadu a myslel jsem… že mě to zabije… Když pomyslím, že dnes v noci…“ zoufale a nešťastně se zašklebil.

„Já…“ snažila se ho utišit, ale on pokračoval.

„Zítra ráno bych to nevydržel. Vidět vás dva s vědomím toho, že… Prostě musím odjet.“

Další blesk a hrom, kapky dopadající na střechu altánu…

„Aeris…“ zadíval se na ni, „…já tě budu mít vždycky rád.“

„Měla bych jít,“ nervózně se otočila.

„Ne, počkej,“ zadržel ji. Ruce jí položil na ramena a pohladil její paže. Rozechvěla se.

„Přestaň, prosím,“ zasténala tichounce.

„Poslední věc,“ řekl tiše a otočil ji čelem k sobě. „Jeden polibek.“

„Cože…? Jsem vdaná, Tristene,“ zavrtěla hlavou.

„Nejdřív ses provdala za mě a až pak za něho!“ zamračil se.

„To naše manželství neplatilo,“ svraštila obočí.

„Pro mě ano… a svého času i pro tebe,“ přiblížil se k ní nebezpečně blízko.

„Tristene, to nejde," řekla vzpurně.

Držel ji těsně u sebe. Slyšel její rozechvělý dech. Dotkl se prsty jejích rtů.

„Už nic neříkej," sklonil se k ní a políbil ji. Nedokázala se mu ubránit. Málem se rozplakala.

Konečně ji pustil. Odtrhla se od něj a nazlobeně mu dala políček.

„Přestaň s tím! Řekla jsem ti přece, abys zapomněl!" téměř jí vyhrkly slzy.

„Dobře," přikývl energicky, „tak už bys snad měla radši jít. Manžel na tebe určitě netrpělivě čeká, aby tě potěšil."

„Proč říkáš takové věci?" zatvářila se ublíženě.

„A jaké bych měl říkat?!" pokrčil nechápavě rameny. „Tohle je skutečnost, tohle sis zvolila. Co bych měl říkat? Měl bych tě snad litovat?! Ne! Zlomila jsi mi srdce! Lítost je to poslední, co bych k tobě cítil!" rozzlobil se. S pláčem vyběhla do deště a zamířila k hradu. „Aeris?! Aeris!" volal za ní zbytečně.

Kapky deště bušily na sklo a chvílemi nebe rozčísl blesk a zaduněl hrom. Aeris seděla bez hnutí u své toaletky a slepě se dívala do zrcadla před sebou. Svatební šaty už služebné uložily a ona teď byla ustrojená v jemné noční košilce. Semiremis stála za ní a rozčesávala jí dlouhé černé vlasy.

Tiše v duchu přemítala, co jí Tristen ve vzteku řekl. Mrzelo ji, co se stalo. Ale tak si zvolila. I když se jí dokonce i Semiremis snažila sňatek rozmluvit…

„Semiremis," pronesla do bubnování kapek deště.

„Ano?" opáčila.

„Odpouštím ti," řekla mírně. Semiremis přestala s česáním. Aeris se zadívala do zrcadla, aby zahlédla její udivený výraz.

„Odpouštím ti za svou matku," zopakovala, když viděla, jak je zaražena.

„Děkuji," pousmála se po chvíli, když si její slova plně uvědomila. V očích se jí zaleskly slzy.

„Měla bys jít. Zvládnu to sama," usmála se Aeris povzbudivě.

Semiremis beze slova přikývla a do rukou jí vložila hřeben. Otočila se zády, aby neviděla, jak rychle zahání slzy. Nikdy nepředpokládala, že by se mohla dočkat odpuštění…

Aeris osaměla a přepadla ji úzkost. Ze svíček ve svícnech stékal vosk, místnost byla zahalena do zlatavého přítmí. Zadívala se na svůj odraz v zrcadle. Další blesk rozzářil skrze okna místnost, pronikavě zaduněl hrom. Déšť sílil čím dál tím víc. Cítila, jak jí po zádech přebíhá nepříjemný mráz a mírně se otřásla. Snažila se pokračovat v rozčesávání vlasů, ale nedokázala se soustředit ani na tak jednoduchou činnost.

Znenadání se ozvalo tiché zaklepání a dveře se otevřely. Neuvěřitelně se jí zrychlil dech a srdce se jí silně roztlouklo, když zahlédla Richarda, jak vstupuje do pokoje. Sevřely se jí vnitřnosti. Přesto se na něj pokusila usmát.

Mile ji úsměv oplatil. Zavřel za sebou a pomalu zamířil k ní, jako by zvažoval každý krok. Přesto působil sebejistě jako obvykle. Už se na něj nedívala; sledovala svůj vystrašený, pobledlý obličej v zrcadle.

Přistoupil zezadu k ní a položil jí ruce na ramena. Všimla si, že je v haleně a kalhotách; převlékl se, než šel k ní. Sklonil se a letmo ji políbil do vlasů. Pousmála se. Přiklekl si k ní tak, že měl tvář ve stejné úrovni jako ona. Oba se dívali do odrazu v zrcadle na obličej toho druhého.

„Chvěješ se," poznamenal tiše.

„Mám trochu… strach," přiznala neochotně a nervózně se pousmála.

„Snad se mě nebojíš?" usmál se a dlaněmi přejel přes její paže.

„Ne, to ne," zalhala; strach jí otřásal.

„Já tě miluju," zašeptal k ní. Pousmála se nad tím, jak kouzelná jsou tato slova, když jsou pronesena v pravou chvíli. Prsty odhrnul vlasy z její šíje a políbil ji na krk. Pozorovala ho

přes odraz v zrcadle. Pocit nervozity ale stále neodeznával, spíše naopak.

Na malý okamžik se na sebe zadívali. Jeho vždy příjemné zelenošedé oči teď vyzařovaly zvláštní něhu, ale mnohem víc touhu. Také dýchal rychleji, jako by se nemohl dočkat a nutil se do zdrženlivosti. Políbil ji. Ani z něj necítila víno. Další polibek, mnohem intenzivnější a hlubší. Jeho ruce ji objaly kolem pasu a donutily ji zvednout se od stolku.

Tiskl ji k sobě. Nebyla schopná cokoli udělat, připadala si jako loutka, se kterou si může dělat, co se mu zachce. Neuvěřitelný pocit bezmoci… Jen si nebyla jista, zda chce být v takové chvíli bezmocná. Cítila se jako omámená nějakým kouzlem a bála se okamžiku, kdy by mohlo vyprchat. Na nic se nedokázala pořádně soustředit. Jen vnímala dotyky a polibky na svém těle…

Blesky se míhaly zamračeným nebem, dunění se ozývalo každou chvíli a déšť neustával. Zhrouceně seděl na podlaze altánu, obklopen temnotou noci. O ničem nepřemýšlel. Zevnitř ho sžírala žárlivost a vztek, ale cítil neuvěřitelnou bolest. Člověk, kterému nejvíc věřil, mu zasadil tu nejbolestivější ránu přímo do srdce.

Nečekaně vstal. Byl plný emocí, které ze sebe chtěl dostat. Nedokázal se rozplakat, slzy nepřicházely. Zaťal pěst, v níž sevřel svůj prsten, tak silně, až cítil, jak se mu jeho hrany zarývají do kůže. Rozkřičel se do bouřící noci s veškerou silou, kterou měl. Znovu a znovu, dokud se vysíleně nezhroutil na kolena. Bolestně zaštkal. Přál si, aby mu bylo souzeno v tom okamžiku zemřít…

„Tristene," ozval se povědomý hlas v jeho hlavě.

Rozprostřela se kolem něj neprostupná bělostná mlha a pohltila ho. Je tohle znovu snový svět? Postřehl její přítomnost. Cítil se neuvěřitelně slabý.

„Už je to tak dávno, co jsme se ve snění setkali naposledy, nemyslíš?" slyšel tichý, líbezný ale přesto chladný hlas,

kterému neměl sílu jakkoli odporovat. Její dlaně sjely přes jeho hruď a začaly mu stahovat vestu.

„Co to děláš, Artemisie?“ zeptal se chabě. Cítil její dech na šíji, doteky rukou ve vlasech, na ramenou…

„Přestaň,“ chtěl se vyprostit od jejího omamného kouzla.

„Tvé srdce je zlomené,“ pronesla tiše a mihla se kolem něj. Bezmocně svěsil hlavu. „Stejně jako mé,“ dodala a prstem mu zdvihla bradu, aby se díval přímo do jejích očí. Tentokrát ale nebyly jedno zelené a druhé modré, jaké vždycky mívala, když se setkali ve snu. Obě byly ohnivě rudé; přesto se vůbec nezalekl.

„Měla jsi pravdu. Přesně, jak jsi mi řekla, když jsme se setkali naposledy ve snu,“ přiznal.

„Žárlivost, pocit majetnictví. Sžírá tě vědomí, že patří Richardovi. Nenávist a utrpení, chtíč a touha… A kam se vytratila láska? Aeris ti ublížila, já vím… Nenávidíš ji za to, ale přesto ji chceš mít pro sebe,“ přiklekla si k němu v dlouhé černé róbě.

Slzy mu svévolně stékaly po tváři, i když vůbec nevzlykal.

„Jsi tak slabý,“ zašeptala soucitně a pohladila ho po tváři.

„Kdo zlomil srdce tobě?“

„Má milovaná sestra a Aeridin otec… Ti dva mě připravili o srdce,“ vysvětlila.

„Takže víš, jak se teď cítím?“ zoufale svraštil obočí.

„Ano, vím,“ přejela mu prsty po tváři a on cítil, jak podléhá kouzlu, jak nad ním získává převahu. „My dva jsme stejní. Vždycky jsem ti rozuměla,“ zašeptala sladce.

„Měl jsem Richarda zabít… Nebo jsem ho měl nechat zabít a ne mu tehdy zachránit život.“

„Na to už nemysli,“ konejšila ho.

„Přál bych si…“ vydechl tiše a rozechvěle.

„Ano?“ zpozorněla.

„Chtěl bych, aby všechno bylo zase jako dřív…“

„Aby tě znovu milovala?“ pousmála se.

„Ano," přikývl.

„Tak to přání vyslov," podívala se na něho zpříma, až ho zamrazilo. „Možná ti ho splním."

„Přeju si, aby mě Aeris zase milovala," řekl zlomeným hlasem.

„Dobře… velmi dobře… a na oplátku?" přiblížila se k němu a dodala: „Udělej to, co chceš udělat už dlouho." Z pravé tváře mu slízla stékající slzy: „Slané a plné bolesti."

Ovládlo ho něco, co v jeho nitru dřímalo už dlouho. Netušil, zda to bylo kouzlo, nebo jeho vlastní neukojená touha. Měl stejný pocit, jako když se nechal ovládnout Seraphem a pocítil přítomnost křídel. Bez rozpaků vztyčil hlavu, aby dosáhl k jejím rtům, jak se nad ním skláněla. Jeho opak, který mu již dlouho imponoval, a její opak, který ji tak přitahoval.

Připadal si, jako by se společně s ní vznášel. Nedokázal vzdorovat. Jako by to byla ta nejpřirozenější věc, kterou měl udělat už dávno. Její polibky byly sladší než cokoli, co kdy zažil. Toužil po dalších a dalších. Než si to uvědomil, cítil, jak mu narůstají křídla, jak se derou ven zpod kůže a trhají oblečení, aby se mohla osvobodit. Zašuměl šelest tisíců peříček.

Otevřel oči a sledoval křídla, která narostla z Artemidiných zad. Velká blanitá černá křídla, podobná těm, jež mají draci nebo netopýři… Ani trochu se nezalekl. Vznášeje se s ní v neprostupné bílé pustině, cítil se s křídly na zádech svobodně, jako by ze sebe nechal vystoupit svou podstatu, kterou potlačoval.

„Musel jsi být nejkrásnější Seraph na Nebesích, než jsi sestoupil na zem," vydechla smyslně při pohledu na jeho tělo a na dokonalá bělostná křídla. „Jednou kvůli tobě budou Nebesa plakat…"

S dalším polibkem jako by do jeho těla pronikl mrazivý chlad. Otřásl se. Otevřel oči a pohledem se setkal s jejími

ohnivě rudými. Chlad prorůstal skrze celé jeho tělo, cítil ho až v konečcích prstů. Přesto se od ní nechtěl oprostit.

Všechen mráz se přesunul do hrudi. Neuvědomoval si, co se děje. Z hlavy mu vymizela veškerá varování, která slýchával. Na ničem už mu nezáleželo. Nechal se prostoupit naprostým pocitem oddanosti, kterou právě cítil vůči Artemisii… A pak…

Silné ledové bodnutí, jako by se něco zarylo přímo do jeho zlomeného srdce. Když sykl bolestí, odtrhla se od něj. Na chvíli nemohl popadnout dech, ale když se mu konečně podařilo vydechnout, z úst se mu vydrala ledová pára… Bolest a mráz se vytratili…

Nechápavě se na ni zadíval. Spokojeně se usmála a věnovala mu poslední polibek předtím, než se bílá mlha kolem začala vytrácet.

Omámeně se zapotácel v pokoji, jako by se probudil ze snu. Křídla byla pryč, oblečení nebylo roztrhané. Byl to jen sen? Obrátil se a zahlédl uprostřed potemnělého pokoje Reillu. Stále byla oblečená ve slavnostních šatech a seděla schoulená u nohou postele.

„Reillo?“ vydechl. Uvědomil si, že se přenesl do svého pokoje. Zadívala se na něj:

„Tušila jsem, že se sem přeneseš.“

Pomalu vstala z podlahy a zamířila k němu. Zvedla ruce a objala ho.

„Viděla jsem tě venku, v altánu,“ řekla tiše, téměř vzlykavě. „Je mi to tak líto.“

Cítil své zlomené srdce. Pomalu se od ní odtáhl a vzal do ruky Symbol Světla.

„Co to děláš?“ vyhrkla nechápavě.

Strhl si řetízek se Symbolem z krku.

„Tristene…!“

„Chci, abys jí ho zítra ráno dala,“ vzal její ruku do své a vložil jí do dlaně Symbol.

„To přece nemůžeš! Nesmíš Symbol sundávat!“ zavrtěla vzpurně hlavou.

„Nic neříkej. Jen to udělej, slib mi to!“ řekl důrazně.

„Dobře,“ přikývla po chvíli neochotně.

„Děkuju, sestřenko,“ pohladil ji po vlasech. „Mám tě rád. Uvidíme se ve Ztraceném městě.“

Ještě jednou sklesle pohlédl do jejího nešťastného obličeje.

Vyšel ven z pokoje, připraven k odjezdu, a po paměti zamířil ke stájím. Chodby tonuly v podivném šumivém neklidu. Slyšel vlastní kroky; dutě se rozléhaly podél stěn a utichaly v noční tmě a kapkách deště bušících do desítek hradních oken.

Když nepozorovaně vyklouzl ze stájí i s koněm, na kterém dorazil z výpravy za Alhirovým mečem, stále pršelo. Mířil přes nádvoří pryč. Cítil, jak mu dešťové kapky stékají z vlasů po tvářích a mísí se se slzami. Hustý déšť pronikal a prosakoval skrze oblečení na jeho kůži a on vnímal každou studenou kapku, která se o něho roztříštila. Jako by se déšť snažil smýt jeho bolest a smutek…

Kůň vedle něho znepokojeně zařehtal, ale Tristen si toho nevšímal. Rozhodl se utéct.

„Chceme vám poděkovat, že jsme tu mohli být,“ loučila se Semiremis.

Reilla, Irvin a Serigas už opět v cestovním oblečení zkroušeně postávali o kousek dál a sledovali, jak čarodějka promlouvá i za ně.

„Budeme rádi, když nás znovu brzy navštívíš, Semiremis,“ usmála se Leone.

„Vy už odjíždíte?“ přiběhla zničehonic Aeris s překvapeným výrazem ve tváři.

Čarodějka se pousmála a všichni přítomní se zaměřili na Richardovu manželku. Reilla se okamžitě chopila příležitosti a přispěchala k ní, zatímco se Richard a Leone stále vybavovali se Semiremis.

„Kde je Tristen?“ zašeptala Aeris.

„Odjel už v noci. Neunesl to…“ vzala spěšně její ruku a vložila do ní Symbol Světla.

„Ale…“ zmateně se na Reillu zadívala.

„Chtěl, abys to měla u sebe,“ vysvětlila Reilla rychle.

Aeris se krátce zadívala na čarodějku, aby zjistila, kolik mají ještě času.

„Dej mu ode mě tohle…“ stáhla z krku řetízek s amuletem okřídleného srdce a vtiskla ho Reille do rukou. „Dej mu ho ve vhodnou chvíli a řekni mu, že jsem… nezapomněla.“

„Ty…“ sevřela amulet v dlani a smutně na ni pohlédla, „…ho máš pořád ráda, viď?“

Aeris neodpověděla, jen Reillu ve spěchu objala.

„Sbohem!“ usmála se posmutněle i na ostatní, zamířila k Richardovi a společně s ním a s Leone sledovala, jak Semiremis, Reilla, Irvin a Serigas odjíždějí na koních pryč z nádvoří. Aeris dobře věděla, co jejich odjezd znamená. Definitivně se vrátila zpátky do světa, kam nepochybně patřila, ale ze kterého se tak dlouho snažila utéct…

Mírný vítr mu ovíval tvář a čechral vlasy. Ve tváři měl vepsán neochvějný výraz plný odhodlání, a přesto se v jeho očích zračila bolest, kterou si prošel. Vytratila se veškerá naděje, v níž doufal. Zaťal pěsti a z vysoké skály soustředěně hleděl do dáli na ruiny kdysi určitě velkolepého města.

„Ztracené město,“ pronesl do svištícího větru přicházejícího od blízkého mořského pobřeží.

„Konečně,“ ozval se Irvin vedle něj a opatrně mu položil ruku na rameno. „Po třech týdnech cesty… a žádných problémech se skřety.“

Tristen se podmračeně zadíval na Irvinovu ruku.

„Chci se ti omluvit,“ stáhl ruku pryč z Tristenova ramene.

„Za co?“ znovu se klidně zadíval na město.

„Za to, co jsem tehdy řekl o Aeris… Jak jsi mnou potom hodil o strom.“

„Neomlouvej se, Irvine,“ pronesl mírně. „Vlastně jsi měl možná docela pravdu… Já bych se spíš měl omluvit tobě… Choval jsem se jako blázen.“

„Měli bychom jít,“ usmála se Reilla po Tristenově boku a zadívala se společně s nimi do dáli. „Ztracené město čeká.“

Kapitola třináctá

Drak a liotaurka

Rozlehlou místnost hradu Půlnočního ostrova pohlcovalo hrobové ticho. Dokonalou tmu jen chabě prosvětlovaly stojany se svícemi. Skřet klečel před Artemisií, která spokojeně seděla na vyvýšeném mohutném trůnu z lesklého temného materiálu zdobeného různými ornamenty.

„Jaké jsou vaše další rozkazy, paní?“ vydechl s naprostou oddaností do ticha.

„Znovu tě chci pochválit za získání Alhirova meče,“ poznamenala upřímně.

„I když jsme přišli o celou jednu skupinu?“ podivil se.

„Neomlouvej se!“ zarazila ho přísně. „Čekala jsem to… Ale při tvém dalším úkolu budu očekávat ty nejmenší ztráty, jasné?“ dodala odměřeně.

„Rozkazy?“ znovu sklopil hlavu a zadíval se na temnou kamennou podlahu.

„Jak dopadl útok na Ztracené město?“ slastně se protáhla na trůnu.

„Naprostý úspěch, má paní, město je úplně zničeno. Nezůstal kámen na kameni.“

„Ano. Cítila jsem příval nové energie, nových duší do mé Síně,“ znovu se uvelebila a opřela se. „Přesto jsem nepocítila přítomnost té duše, ve kterou jsem doufala nejvíce.“

„Nedokázali jsme Kreshu objevit, paní,“ přiznal neochotně.

„Ukrývání je její specialita, samozřejmě,“ pronesla kysele. „Obzvlášť když má za úkol střežit tak důležitou věc, jakou je Meč Seraphinů.“

„Asi se ukrývá v jeskyním komplexu ve skalách u Ztraceného města… Je tam neuvěřitelné množství chodeb a vchod hlídá drak.“

„Drak… Skutečně?“ pousmála se Artemisia a výsměšně pokračovala: „Deset tisíc skřetů a neporadí si s jediným drakem… Nepochybně to byl Seth, poslední inteligentní drak…“

„Nedokázali jsme se přes něho dostat.“

„Nevadí. Koneckonců, Seraph potřebuje svůj meč,“ vstala z trůnu. „Kolik skřetů zbylo?“

„Téměř deset tisíc,“ oznámil.

„Dobře, velmi dobře,“ zadívala se na klečícího skřeta… *Jak snadno se tehdy nechal ovládnout a čím také kdysi býval*,pomyslela si… „Mám pro tebe nové rozkazy, můj drahý Bllixi.“

Přejela mu rukou přes ohyzdnou vrásčitou tvář.

„Ano, paní,“ přikývl a vycenil špičaté zuby v potěšeném úšklebku.

„Deset tisíc vojáků od Ztraceného města pošli na sever, ale ať nespěchají. A dalších dvacet tisíc, co čeká u Tarnských hor, odvel na severozápad,“ vzdálila se od něho.

„K Tarně?“ oči se mu dychtivě zaleskly, jako by se neodvažoval ani doufat.

„Přesně tak. Tvou skřetí armádu čeká slavné vítězství,“ pousmála se slavnostně.

„Třicet tisíc skřetů… Máme dobýt město?“ zašklebil se nedočkavě.

„Chci duše, Bllixi,“ zadívala se na něho ledově, ale nezlobila se, „a obzvláště jednu… Je mi jedno, co uděláš s městem, čím více utrpení, tím lépe. Nesmíš zklamat.“

„Paní,“ vyhrkl oddaně.

„Chci duši tarnské královny Aeris. Zabij ji!“ pronesla chladně, ale zároveň velmi dychtivě.

„Jistě… Ale pokud se tarnský král dozví o našem útoku na město, určitě nechá královnu poslat pryč, do bezpečí!“ namítl Bllix okamžitě.

„Samozřejmě,“ uznala a spokojeně se usmála. „Ale Aeris se do Tarny nepochybně vrátí.“

„Nezklamu vás!“ zopakoval, když viděl, jak vážně Artemisia smýšlí o tomto rozhodnutí. Zvedl se ze studené podlahy a tiše zamířil ke dveřím. „A Bllixi!“ ozvala se, stojíc k němu zády. Skřet se zastavil a sledoval, jak hledí z okna. „Až ji budeš zabíjet…“ pronesla do naprostého ticha, „…ať se Seraph dívá.“ „Rozumím, má paní,“ zašklebil se potěšeně.

Ztracené město se rozkládalo blízko pobřeží, kryto ze severu skalními plošinami. Dříve určitě úchvatné stavby se po útoku skřetí armády proměnily ve zříceniny a ruiny. Ulice byly zavaleny stovkami kamenů a zbytků dřevěných trámů. Na některých ruinách domů byly patrné stopy po ohni. Nezůstal téměř kámen na kameni. A ze všeho nejhorší… stovky, ne-li tisíce mrtvých i pomalu se rozkládajících těl ležících v sutinách stavení i přímo v ulicích. Vál chladný podzimní vítr, který společně s šedivým mračným nebem jen dokresloval ponurou temnou atmosféru této katastrofy.

Mlčeli. Zarmouceně procházeli ruinami města. Kolem vládl jen zmar. Tristen cítil slabost a téměř jakousi beznaděj. Jeho cesta zatím nepřinesla nic než bolest, utrpení a smrt tolika nevinných lidí; jen kvůli němu… Pociťoval neuvěřitelnou tíhu zodpovědnosti…

Všichni se bez dechu zastavili před vysokým stromem uprostřed náměstí. Namísto listí jeho zkroucené větve nesly uvázané provazy se smyčkami kolem hrdel oběšenců. Pod stromem leželo několik mrtvých skřetích těl.

„Snažili se bránit,“ poznamenala Serigas tiše.

Tristen jako by nevnímal její slova a vydal se přes náměstí na jeho opačný konec.

„Kam jdeš?“ slyšel Reillin starostlivý hlas, jak za ním volá.

Po zádech mu běhal studený mráz a cítil neuvěřitelnou úzkost. Všichni ti mrtví…

Rozběhl se pryč tak rychle, jak mu jen pobořené sutiny v ulicích dovolily. Ostatní ho spěšně následovali. Zastavil se u polorozpadlých hradeb obsypaných mrtvolami skřetů. Přímo před ním se rozkládala nevysoká skála tvořící přírodní kamennou hradbu severní části města. Z jejího vrcholu prýštil vodopád a široká řeka protékala zbudovaným korytem skrze město.

„Leží tu jen skřeti," prohlásila Semiremis při pohledu na zmrzačené mrtvoly u břehu.

„Vypadají, jako by je někdo uškvařil," zamračil se Irvin.

„Když jsme tu byli naposledy, vchod do jeskyní byl támhle," ukázala Reilla na skalní stěnu. „Byl přímo za vodopádem."

„Omrkneme to," pronesla Serigas neochvějně a zamířila podél koryta řeky ke skále. Irvin vyběhl hned za ní a Semiremis je klidným krokem následovala. Tristen se zadíval na Reillu. Podivně se pohupovala na místě, špičkou boty hrabala v oblázcích u řeky a dívala se do země.

„Co se děje?" zadíval se na ni Tristen starostlivě.

„Já… Mám strach, že tam v jeskyních najdeme mrtvého Rakeshe i Kreshu. Bojím se toho od doby, kdy nám Semiremis pověděla, že bylo Ztracené město napadeno… A když tu teď vidím ta těla a zbořené domy…"

„Chápu tě," položil jí jemně ruku na rameno.

„Stejné jako u Amorchen, viď?" posmutněla ještě víc a Tristen jen souhlasně přikývl.

„Chtěla jsem tu najít bratra. Ale… už to nemá smysl. Opustil mě. Kdyby mě chtěl vidět, vrátil by se pro mě," vyhrkla smířeně.

„Reillo!" zavolal Irvin a ona se za ním rozběhla. Tristena nechala stát na říčním břehu.

„Co si o tom myslíš?“ slyšela Irvinův hlas přes divoké zurčení vody. Proklouzla na kamennou plošinu za vodopádem a protáhla se mezi Irvinem a Serigas. Na místě, kde očekávala vchod do komplexu jeskyní, se nacházela skála; po vstupu nebylo ani památky.

„Co…?“ zarazila se.

„To si říkám i já,“ podrbal se Irvin zamyšleně na hlavě.

„Kde je vchod?“ ohmatala zmateně povrch skály.

„Magická iluze to není,“ poznamenala Semiremis.

„Třeba se Kresha prostě zabarikádovala,“ pousmála se Serigas ironicky.

„Vtipné,“ zamračil se Irvin.

„Co teď budeme dělat?“ vydechla Reilla zoufale.

„Semiremis, neznáš nějaké kouzlo na odstraňování *takových* překážek?“ zeptal se Irvin. „Vždyť vy čarodějové přece znáte tolik sympatických kouzel.“

„Jediné, co zbývá, je tomu všemu se zasmát. Po třech týdnech přijedeme do města, ze kterého zbyly jen ruiny a hledáme s nadějí vysvětlení, co se tu vlastně stalo, a nakonec nás zadrží obyčejný velký kus šutru! Zatraceně!“ kopla Serigas vzteky do skály a zamířila po římse zpátky.

„Má pravdu,“ přiznala Reilla po chvíli. „Je to zbytečné.“

„Není!“ snažil se ji Irvin zadržet, když sledoval, jak odchází. „No tak, Reillo!“

Tristen trochu pobaveně, ale zároveň sklesle pozoroval nazlobenou Serigas.

„Co navrhuješ, abychom udělali?“ zastavila Serigas a obrátila se na blížící se Semiremis.

„Proč se ptáš právě mě?“ zadívala se na ni výmluvně.

„Jsi nejstarší a nejzkušenější. Mluv! Jen ať už nemusíme trčet v týhle zřícenině,“ otočila se k čarodějce zády a vzteky nakopla ohořelou skřetí hlavu, uťatou od těla. Letící hlava o metr minula Tristena, který se za ní jen lhostejně ohlédl, když dopadla do trávy kousek za ním.

„Uklidni se, holka," snažil se Irvin.

„K čertu…" zadívala se do řeky. Snažila se zklidnit, když cosi upoutalo její pozornost. Mezi oblázky, kousek od skřetova bezhlavého těla, na ni skrz vodu pomrkával lesklý kov. Ovládla ji zvědavost. Natáhla se do vody a sebrala podivný předmět. „Kde se to tu mohlo vzít…?"

„Hej, nech to ležet! Teď máme na práci důležitější věci!" prohlásil Irvin nespokojeně.

„Co to je?" ozval se Tristen, který ji celou dobu sledoval.

„Nevím," pokrčila rameny a mezi prsty převracela objev – tmavě zelený předmět z podivného lesklého materiálu byl stočený jako prohnuté tělo malého draka. „Líbí se mi to."

„Neměla bys to nosit! Mohl nám to sem někdo podstrčit," pronesla Semiremis podezřívavě, když viděla, jak si Serigas nadšeně amulet na koženém provázku zavazuje kolem krku. „Kdo ví, jaká jsou v něm kouzla."

„Mně se líbí. Ten drak je stočený do tvaru »S«. S jako Serigas," vysvětlila.

„Jsi jak malé dítě nadšené z nové hračky," rozesmál se Irvin.

„Jen se směj!" mávla nad ním rukou. „Teď bychom ještě potřebovali odstranit tu skálu."

V tu chvíli jako by se na okamžik rozechvěla země.

„Co to bylo?" ozvala se Reilla obezřetně.

Nové zachvění.

„Zrovna jsem si myslel, že to ustalo," pousmál se Irvin nervózně.

Další a další chvění, cosi se nezadržitelně blížilo. Přidalo se hlasité zadunění, jako by někdo do něčeho tvrdě narazil. Dunění a nárazy. Náhle i přes hlasité zurčení vody rozpoznali zvuk sypajícího se kamení.

Kameny prolétávaly skrze vodopád a s mohutným cákáním dopadávaly do říčního koryta. Nepochybně se někdo dobýval z druhé strany jeskyně.

„Cože jsi říkala o tom, že bychom potřebovali odstranit tu skálu?“ poznamenal Tristen.

„Já nemám potuchy, co se to děje!“ pokrčila Serigas energicky rameny. Všichni začali instinktivně couvat. Ozvalo se nepříjemné děsivě, hluboké chrčení, bezpochyby patřící nějakému ohromnému zvířeti. Země se znovu rozechvěla, jak cosi vystupovalo probořeným vchodem. Skrze vodní stěnu vodopádu byl stěží znatelný obrys tvora.

„Co myslíte, že to je?“ nadhodil Irvin, když všichni odcouvali do uctivé vzdálenosti.

„Mám pocit, že…“ začala Semiremis a výmluvně se zadívala na Serigasin dračí amulet.

Následovalo další zachrčení, když náhle vodní hradbou proletěl obrovský drak a s hlasitým plácnutím dosedl do koryta řeky; blanitá křídla mocně a výhružně roztažená do plné šíře, po hnědozelené šupinaté kůži stékaly krůpěje vody.

„Můžu začít panikařit?“ zajíkl se Irvin po chvilce zírání na ohromného tvora.

„Myslím, že tohle taky nebude iluze,“ vyhrkla Semiremis při pohledu na draka.

„Má nejmíň dvacet metrů!“ vzdychla Reilla obdivně.

„Skvěle, to mě uklidnilo… Už můžu začít panikařit?!“ zopakoval Irvin mnohem vyšším hlasem, než jaký obvykle míval.

„Nechce nám ublížit,“ oznámila Serigas s podivnou jistotou.

„Jak si můžeš být tak jistá?“ podivil se Tristen.

„Já nevím. Jako bych mu rozuměla,“ odpověděla zmateně.

Drak se rozhlédl po zpustošeném okolí, přelétl pohledem těla skřetů a zaostřil na nové, žijící objekty. Chrčivě se nadechl a z hrdla vyloudil zuřivý skřek, který otřásl ruinami. Vykročil k nim, až se jim pod nohama rozechvěla země.

„Jak jsi to říkala, Serigas? Nechce nám ublížit?!“ slyšela za sebou Irvina, ale jeho slov si ani trochu nevšímala. Zatímco

ostatní před drakem couvali, Serigas mu naopak vykročila vstříc.

„Co to k čertu vyvádí?“ zamračila se Reilla.

Serigas se drakovi odhodlaně postavila. Znovu otevřel tlamu a vydal drásavý skřek.

„Přestaň!!!“ vykřikla rázně na běsnícího draka a zadívala se mu zpříma do očí.

Drak na ni vzpurně hleděl. Udělal mohutný krok zpět, složil křídla a tlamu natáhl těsně před Serigas. Pozorně si ji prohlížel. Z jeho hrdla se ozývalo tiché chrčení.

„Teď otevře tlamu a sežere ji,“ poznamenala Reilla strnule.

„To neříkej ani v legraci!“ okřikl ji Irvin zoufale.

Sledovali, jak Serigas zdvihla ruku a natáhla ji k dračímu čenichu.

„Uhryzne jí ruku,“ přidal se Tristen pobaveně, když sledoval, jak se Irvin o Serigas strachuje.

„Mohli byste přestat?!“ vykřikl Irvin nešťastně.

Ohromeně pozorovali, jak Serigas bezstarostně přejížděla rukou po obrovské dračí tlamě. Vzápětí se na ně otočila a vítězně se usmála.

„Netušila jsem, že je tak snadné ochočit si draka,“ utrousila Semiremis.

„Tím to asi nebude,“ zamyslel se Tristen nad Serigasiným amuletem.

„Co to zase dělá?!“ zhrozil se Irvin a nevěřícně si položil dlaň na čelo.

Serigas se začala přes přední mohutné nohy a křídla drápat drakovi za krk.

„Hej!“ zpanikařil Irvin. „Doufám, že nechce udělat to, co si myslím, že chce udělat?!“

Než se nadáli, drak roztáhl obrovská křídla a vznesl se společně se Serigas do vzduchu. Větrný poryv je srazil k zemi, jak drak přeletěl těsně nad jejich hlavami. Zamířil pryč, nad moře. Vzdaloval se jim, stále dál a dál…

„A to bylo naposled, co Serigas spatřili," poznamenala Reilla, když se zvedala ze země.

„Nech toho!" vyštěkl Irvin podrážděně a hbitě vstal.

„Vrátí se, přestaň se o ni tak bát!" dloubla ho rošťácky do žeber.

„Myslím, že za to může ten amulet," přistoupil Tristen k Semiremis.

„Zdá se, že díky němu může Serigas s tím drakem mluvit, nebo si ho tak přinejmenším ochočila," vysvětlila Semiremis a sledovala vzdálenou tmavou tečku plující mezi mraky.

„Létání jim jde opravdu dobře," ozval se hluboký povědomý hlas za jejich zády.

Tristen, Reilla, Irvin i Semiremis se s nadějí otočili. Když před nimi stanul vysoký liotaur, jen těžko dokázali uvěřit tomu, že se po tak dlouhé době znovu shledali.

„Rakeshi!" zvolala Reilla nadšeně, rozběhla se k liotaurovi a skočila mu do náruče. „Ani nevíš, jaký jsme měli strach."

Rakesh postavil malou Reillu zpátky na zem a zadíval se na ostatní.

„Kde je princezna?" optal se, ale nezdál se být příliš překvapen Aeridinou nepřítomností.

Neochotně se podívali jeden na druhého, až se Semiremis ujala slova:

„Provdala se za tarnského krále a zůstala v Tarně."

„Hm," zabručel liotaur. „Přesně, jak říkala Kresha."

„Kresha?" zpozorněl Tristen a nedočkavě dodal: „Zavedeš nás za ní?"

„Jedno po druhém," zadržela ho Semiremis. „Nejdřív bychom rádi věděli, co se tu stalo."

Drak v mohutném poryvu větru přistál kousek od vodopádu. Serigas sklouzla ze šupinatého krku a usmála se:

„Tohle je Seth." Poplácala draka po krku. „Poslední inteligentní drak, už jediný svého druhu."

„Menšího domácího mazlíčka sis vážně pořídit nemohla," poznamenal Irvin.

„Nezáviď," usmála se Serigas a pokračovala: „Rozumím jeho řeči díky tomu amuletu."

„Samozřejmě, že rozumíš," zabručel Rakesh. „Ten amulet totiž patří Kreshe. Seth je jejím ochráncem a hlídá vstupy do jeskyní… Pojďte, zavedu vás za ní."

Skrz vybouranou skalní stěnu za vodopádem se dostali do potemnělých rozložitých chodeb jeskynního komplexu. Těsně u vchodu se drak Seth uvelebil v průchodu odpovídajícímu jeho velikosti a hlídal otevřený vchod.

„Seth má za tím průchodem doupě. Vždycky ho takhle střeží," vysvětlil Rakesh mimoděk.

Postupovali hlouběji a hlouběji studenými kamennými chodbami. Semiremis pomocí kouzla zažehla vrchol své hole a zdroj světla ozářil stěny; nelíbilo se jí, že je Rakesh vedl téměř potmě. Přemáhal ji neklid; s Kreshou se neviděli už velmi dlouho. Tristen byl plný očekávání. Měl spoustu otázek a ne všechny se týkaly pouze Meče Seraphinů.

Obklopilo je hřejivé zlatavé světlo plápolajících svíček a pochodní. Už jim nepřipadalo, že jsou uprostřed změti studených jeskyní. Místnost naplňovala podivná, uklidňující aura vyzařující z tiše sedící liotaurky. Stíny se měkce odrážely na stěnách pokrytých rudými plátny připomínajícími nástěnné gobelíny a zároveň kontrastovaly s jasně ozářenou bělomodravou srstí liotaurské kouzelnice, jež byla obklopena desítkami hořících svíček tvořících pentagram. Oděná v mnoha vrstvách světlých jemných látek, zdála se být stálá a nehybná jako socha, jako by tu měla takto sedět do konce věků. Pohnula se…

„Semiremis… Už je to nějakou dobu," ozval se zpod bělostné záplavy vlasů tichý, něžný hlas.

„Ráda tě vidím, Kresho," pousmála se, i když její pocity byly spíše opačné a tušila, že Kresha o její nestálosti ví.

„Reilla a Irvin… Serigas… a Tristen," pomalu zvedla hlavu. Prameny vlasů jí sklouzly podél tváře a odhalily typicky liotauří vzhled i nezvykle zářivé žluté oči. Tiše vydechla, když se jí obličej zvrásnil bolestí a soucitem, jako by neměla daleko do pláče.

„Kresho, jsi v pořádku?" prolomil Rakesh napjatou chvíli.

„Ano, naprosto," pousmála se. Znovu se zadívala na poněkud zmateného Tristena. Vztáhla k němu ruku a rozevřela dlaň. Ve světle svící se zableskl krystal z hlavice Meče Seraphinů.

Zpozorněl. Cítil, jak cosi v jeho nitru neuvěřitelně zatoužilo sevřít Meč Seraphinů v dlaních. Zrychlil se mu dech napětím. Na tuhle chvíli čekal tak dlouho…

„Tohle je důvod, proč jsi tu," promluvila klidně. „Meč Seraphinů bude tvůj, pokud si ho dokážeš vzít – ne jako člověk, ale jako Seraph."

„Co pro to musím udělat?" promluvil klidně.

„Dnes o půlnoci se s mou pomocí pohroužíš do sebe. Abys dokázal porazit Temnotu, musíš najít pravdu a skutečnou sílu Světla ve svém nitru," pronesla tajemně a obrátila se ke svému věrnému společníkovi: „Rakeshi, odveď prosím naše přátele, aby si odpočinuli."

„Ale…" zarazil se Tristen. „Mám tolik otázek…!"

„Nejen on, my všichni!" přidala se Semiremis. „Proč ti mrtví…? Co se tu dělo?"

„Klid," usmála se mírně a znovu pevně sevřela krystal v dlani. „Slova nemají smysl. Dnes o půlnoci všichni poznáte odpovědi na své otázky. O půlnoci budeme Temnotě nejblíže."

Všichni vyjma Rakeshe se na Kreshu překvapeně zadívali. Po několika měsících očekávání a naděje se dočkají pouze tohoto…?

„Něco takového jsem vážně nečekal," pronesl Tristen zklamaně, když procházeli chodbou.

„Ani já ne," souhlasila Semiremis. „V takovém stavu jsem Kreshu nikdy neviděla."

Rakesh je zavedl do prostorné a o to temnější místnosti. Semiremis se snažila prosvítit všechna zákoutí summonerskou holí.

„Co je to za místo?" otočila se ve svitu hole na Rakeshe.

„Toto bylo první místo, kde se ukrývala naše rasa po válce," vysvětlil s poněkud zahanbeným výrazem. „V době, kdy bylo zničeno naše království."

Reilla s Irvinem již místo dobře znali od poslední návštěvy. Reilla se odtrhla od skupiny a zamířila do středu místnosti. V dlani se jí rozzářila magická energie a s její pomocí rozdělala oheň v ohništi. Dřevo zapraskalo a rozhořelo se. Místnost zalilo zlatavé světlo, ale vysoký strop se stále halil v neprostupné černi.

„My, liotauři, jsme se tu skrývali dlouhé měsíce. Až když boje utichly a naše království bylo zničeno, šel každý z nás vlastní cestou. Já tu zůstal po celou dobu s Kreshou. Odešel jsem, až když ji tu před sedmi lety navštívil Yevone," pokračoval liotaur.

„Byla tu sedm let o samotě?!" vyhrkla Serigas nevěřícně.

„Ve městě samotném zůstala spousta liotaurů. Lidé si na ně zvykli a přijali je. Kresha ale odmítala odejít z těchto míst. Byla ostatními liotaury uznávána; je poslední ze šesti svatých žen našeho druhu… Starali se tu o ni, zatímco jsem byl pryč," udělal pár nejistých kroků po místnosti, ale pokračoval: „Kresha nikdy nestála o velkou společnost, je zvyklá na uzavřenost a samotu. Žije na rozhraní skutečného života a všemožných vizí, které ji pohlcují. Ale poslední dobou ji pohlcují častěji. Nevím, co přesně vidí, nechce mi to říct."

Oheň se rozhořel silněji a v temnotě jeskyně odhalil několik jednoduchých postelí.

„Asi to není to, na co jste byli zvyklí z Tarny, ale jsou pohodlné. Kdybyste měli hlad, vyjděte chodbou a dejte se

vpravo; zásob máme ještě dost," zabručel Rakesh a chystal se k odchodu.

„Počkej…" snažil se ho Irvin zadržet. „Proč nám nechcete říct, co se tu dělo?"

„Vydržte do půlnoci," oznámil stručně a ztratil se ve tmě studené jeskynní chodby. Jeho kroky se vzdalovaly, až utichly úplně.

„Přestává se mi to líbit," poznamenala Reilla se svraštěným obočím.

Netrvalo dlouho a uložili se ke spánku. Jen Semiremis se nedokázala napětím ponořit do říše snů. Sledovala stíny tančící na stěnách a nechala čas plynout. Minuty a hodiny se vlekly neuvěřitelně pomalu, obzvlášť když slyšela tiché oddechování ostatních.

Nevydržela tu nečinnost. V takových chvílích se jí vracely nechtěné vzpomínky a pochyby. Vstala z postele a se summonerskou holí v ruce zamířila k východu. Kouzlem prozářila chodbu a vydala se po paměti k místnosti, kde se nacházela Kresha. Když před sebou spatřila zlatavé světlo pableskující na stěnách, věděla, že dorazila k cíli.

„Stále ta samá výčitka, Semiremis," slyšela liotauřin hlas. „Proto jsi tu? Přišla jsi mě prosit?"

„Ty víš, o co jde," vstoupila do místnosti. Kresha seděla v obležení hořících svíček úplně stejně nehybně jako předtím. Zářivé žluté oči si čarodějku pečlivě měřily.

„Vždycky jsem obdivovala tvou schopnost vidět budoucnost," poznamenala Semiremis.

„Ty jsi nejmocnější summoner na světě… Co jsem já proti tobě? Uvězněná v nekonečných vizích, téměř bezbranná. Vidět budoucnost není žádný dar, o který je hodno stát. Vidět smrt všech těch lidí a cítit jejich bolest…" uhnula pohledem.

„Obě se bojíme budoucnosti; to máme společné," prohlásila čarodějka.

„Ty se ale bojíš i minulosti. Pronásleduje tě vina…“ poznamenala liotaurka troufale.

„Víš dobře, proč jsem teď přišla,“ přikývla.

„Bojíš se, že ostatní zjistí, co jsi způsobila. Chceš, abych nevstupovala do tvé minulosti, aby ji Tristen nespatřil,“ zamračila se soustředěně. „Ale jeho nevědomost tvých chyb by mohla přinést záhubu nám všem, celému světu. Musí vědět, proč dvě sestry stojí proti sobě.“

Semiremis zamyšleně mlčela.

„Musí vědět, že jsi to byla ty, kdo Půlnoční dámu stvořil!“ řekla Kresha naléhavě.

„Povím mu to sama! Nechci, aby to viděl ve tvé vizi,“ vyštěkla.

„Jak myslíš,“ uklidnila se. „Pořád nevím, zda máš výčitky z toho, co jsi způsobila své sestře, nebo z toho, že jsi Tristenovi dodnes nepověděla všechno.“

Chodbou se rozezněl zvuk blížících se kroků. Obě ženy ztichly a čekaly na příchozího. Zanedlouho ze tmy vystoupil Rakesh.

„Je skoro půlnoc,“ oznámil Kreshe klidně a bez emocí.

„Vím. Přiveď je, prosím,“ pousmála se mírně.

Rakesh opět zmizel v tmavé chodbě a nastalo ticho.

„Ty už víš, jak tahle cesta skončí, že?“ utrousila Semiremis po chvíli.

„Ne,“ zavrtěla Kresha hlavou. „Poprvé v životě je budoucnost, kterou vidím, nejasná. Tristen ještě může svůj osud změnit.“

Rozespalí se belhali za Rakeshem temnými chodbami. K vědomí je plně přivedlo až povědomé zlatavé světlo. Tristenovi bušilo srdce nedočkavostí.

Kresha seděla na obvyklém místě, Semiremis postávala kousek od ní. Zastavili se u vchodu. Svíce tvořící pentagram se pod Kreshinou vůlí samovolně roztáhly do kruhu.

„Přistup, prosím," pronesla k Tristenovi mírně. „Pokusím se zodpovědět všechny tvé otázky."

Tristen rozhodně vykročil k liotaurce, která mu pokynula k místu na koberci před sebou. Překročil kruh ze svíček, sedl si a zahleděl se přímo do jejích zlatavě zářících očí.

„Teď vy ostatní," pobídla je. „I ty, Rakeshi… Sedněte si do kruhu kolem nás."

Ostatní trochu neochotně a podezřívavě překročili svíčky a usadili se.

„Vezměte se za ruce," pronesla do napjaté atmosféry. Semiremis, Reilla, Irvin, Serigas a Rakesh sepjali ruce a vytvořili tak kolem Tristena a Kreshy těsný kruh.

„Dobře," přikývla liotaurka a zadívala se významně na Semiremis, která téměř neznatelně zavrtěla hlavou v nesouhlas. Všichni teď byli v liotaurčiných rukách… Kresha zavřela oči:

„Za žádnou cenu se nepouštějte, dokud vám sama neřeknu." Svíčky se semkly za jejich zády do obrazu pentagramu. Nastalo ticho plné očekávání. Kresha natáhla ruku k Tristenovi a rozevřela dlaň, na níž spočíval krystal Meče Seraphinů. Tristen se na něj dychtivě, vážně zadíval.

„Toto je jediná část Meče Seraphinů, která existuje v našem světě. Jestli dokážeš přivést ze světa snů celý meč, už je na tobě… Ale musíš ho získat jako Seraph, ne jako člověk!"

Tristen přikývl a zadíval se Kreshe do očí.

„Až se dotkneš krystalu, přeneseme se do vize," pronesla jemně.

Pomalu, rozvážně zvedl ruku. Očima přelétl tváře svých přátel; zračily napětí, ale také strach z neznáma. Vpil se do Kreshiných očí a ucítil, jak nad ním Seraph uvnitř něj získává převahu. Zrychlil se mu dech. Cítil křídla na zádech.

V okamžiku, kdy se konečky prstů dotkl krystalu, jím projela neuvěřitelně silná vlna energie, která jím zacloumala. Nabyl dojmu, že se nedokázal u Kreshy udržet. Ve skutečnosti ale stále bez hnutí seděl před liotaurkou. Viděl své tělo.

Vznášel se u stropu místnosti a vše sledoval. Nechápal, co se stalo.

„To jsme my…!“ vydechla Reilla nadšeně. Vznášela se vedle něho a shlížela dolů.

„Jako bychom opustili svá těla,“ podivil se Irvin.

Všude okolo nich začala pableskovat jasná modrobílá světla. Zářila stále intenzivněji a bylo jich pořád víc, až je úplně pohltila. Kolem se v záblescích míhaly stovky různých obrazů, různých vizí. Ozývaly se zastřené hlasy. Všichni mířili kamsi do minulosti…

Světlo opadlo a oslnil je jasný svit poledního slunce. Rozhlédli se a zjistili, že stojí nedaleko vodopádu ve Ztraceném městě. Z města ještě nebyly ruiny. Působilo stejnou velkolepostí jako Tarna a bylo plné života…

„Takto vypadalo Ztracené město ještě před dvěma měsíci,“ pronesla Kresha; zničehonic stála vedle nich. „Nikdo nečekal jakýkoli útok… Ale už v té době jsem měla první vizi. Netušila jsem, čeho všeho by skřeti mohli být schopni a proto jsem na Meč Seraphinů uvalila ochranné kouzlo. Ukryla jsem ho ve svém vlastním světě vidin a snů a zpátky ho dokáže přivést jen ten, kterému po právu náleží.“

„Co přesně se přihodilo?“ zajímala se Semiremis. Tristen pozoroval každého člověka i liotaura, který se mihl kolem něj; desítky a stovky promrhaných životů, duše plné energie, kterou právě Artemisia využívá… Cítil se hrozně.

„Ve své vizi jsem viděla, jak desetitisícová armáda skřetů napadla Ztracené město a úplně ho zničila. Poslala jsem Rakeshe, ať o útoku řekne ostatním liotaurům žijícím ve městě…“

„Zpráva o možném útoku se roznesla rychle,“ vložil se Rakesh. „Ale nikdo z lidí ji bohužel nebral příliš vážně.“

„Lidé mou vizi ignorovali. Věřili vlastním vojákům, kteří tvrdili, že město při jakémkoli útoku ochrání… Liotauři mi ale uvěřili a stihli prchnout dříve, než útok začal.“

„A co s tím vším má společného drak Seth a tenhle amulet?“ zeptala se Serigas.

„Seth a část jeho dračího druhu byli původními obyvateli těchto jeskyní. Amulet, díky kterému se s ním dorozumíš, jsem získala v době, kdy jsem se stala jednou ze šesti svatých žen. Seth se stal mým ochráncem a zároveň tak i chránil své území v jeskyních. Amulet jsem během bojů půjčila několika liotaurským bojovníkům, kteří odmítali opustit město a rozhodli se mě bránit i za cenu vlastního života. Seth jim během boje pomáhal.“

„Proto ty ohořelé mrtvoly skřetů,“ prohlásila Reilla.

Vize se slila do nového obrazu. Sledovali nelítostný boj v ulicích. Lidé zmateně prchali před skřety a vojáků, kteří se jim stavěli na odpor, bylo málo. Blížilo se nevyhnutelné. Domy hořely a bortily se. K nebi stoupaly kotouče černého dýmu. Drak Seth a několik liotaurů bránilo vstup do jeskyně. Liotauři ale v boji s několikanásobnou skřetí přesilou padli. Jeden z nich nesl zelený amulet.

Skřeti se pokoušeli amuletu zmocnit, ale Seth je svým ohnivým dechem zabíjel jednoho po druhém. Jenže i drak byl donucen couvat a bránit samotný vstup do jeskyně. Nevpustil dovnitř jediného skřeta. Zelený amulet ale zůstal ležet na dně řeky…

Svět kolem se přeměnil do jiného obrazu a všichni viděli, jak je vchod do jeskyně skřety zasypáván a zahrazován ohromnými balvany…

„Když mě nemohli najít, rozhodli se mě uvěznit. Ale Seth byl se mnou a já věděla, že vy přijdete. Nebyl důvod vycházet z úkrytu.“

„Takže obyvatelé města doplatili na nedůvěřivost,“ poznamenala Serigas.

„Nechápu, jak si nikdo nemohl nevšimnout pochodující desetitisícové armády!“ zavrtěl Irvin nechápavě hlavou.

„Řekla bych, že obrana Tarnského království má vážné trhliny," prohlásila Reilla.

„Víš, kam míří ta armáda skřetů teď?" zadíval se Tristen na Kreshu.

„Vím," přikývla Kresha zdrceně a ztěžka vydechla.

„Kam?!" vyjekl Irvin, i když Tristen už z jejího výrazu vyčetl přesnou odpověď.

„Do Tarny," odpověděl za ni strnule.

„Cože?!" zděsili se ostatní.

„Chci to vidět," řekl Tristen rozhodně.

Kresha přikývla, zavřela oči a přenesla je do další vize…

Obloha byla zahalena mračny, pršelo, rozpínala se čím dál větší tma. Obrovská armáda skřetů obklopovala Tarnu, zem byla černá, pokrytá skřetími jednotkami. Kolem městských hradeb byly rozestavěny trebuchety a beranidla…

„Kdo vyhraje?" zeptala se Semiremis, sledující početní převahu skřetích vojáků.

„Nevím. Tato vize mě nepustí dál… Vím jen jedinou věc," přiznala liotaurka.

„A to?" pobídla ji Reilla nervózně.

„Aeris na začátku boje nebude ve městě," oznámila.

„Samozřejmě. Richard by dal město vyklidit… Tedy za předpokladu, že by o útoku věděl," zamyslela se Semiremis.

„Takže Aeris tu bitvu přežije?" zeptal se Tristen opatrně.

„To jsem neřekla," zadívala se na něho Kresha významně. „Nevím to."

„Ale víš!" nedal se lehce odbýt. „Cítím, že to víš. Pověz mi to!"

„Každý může změnit svůj osud," vysvětlila stroze a odmítla povědět víc.

„Zajímalo by mě, jestli o blížící se armádě vůbec vědí," zamračil se Irvin.

„Teď je načase, aby si Tristen vzal meč… a rozhodl tak o *svém* osudu," zadívala se Kresha na Tristena, který si prohlížel vzdálené bojiště a město, jako by tam Aeris hledal.

„Teď na ni nemysli," naléhala klidně.

„Je to těžké," namítl.

„Já vím," pousmála se Kresha vlídně a obrátila se k ostatním: „Teď se vrátíme do skutečného světa. Pak povedu Tristena jeho nitrem."

Sledoval, jak se postavy jeho přátel stávají průsvitnými, až mu zmizeli úplně. Celá scenérie začínajícího boje se stávala temnější a temnější, až se mu úplně vytratila. Náhle se v nastalé temnotě před ním zjevily tři meče. Znal je všechny: vlevo Černé Oko Draka, uprostřed Alhirův meč a vpravo Meč Seraphinů. Snažil se natáhnout ruku k Meči Seraphinů, ale nedosáhl na něho, jako by ho nějaká neviděná síla držela na místě.

„Meč Seraphinů musíš získat ne jako člověk, ale jako Seraph," rozeznělo se mu v hlavě.

Tři meče před ním zmizely a kolem něj se rozzářily tisíce hvězd…

„Jako Seraph," zašeptal. „Ale jak, když jsem Symbol Světla dal Aeris…?"

Zavřel oči a soustředil se… Netrvalo dlouho a Seraph nad ním převzal kontrolu snad ještě rychleji, než býval zvyklý. Musel se snažit, aby ho neovládl úplně. Symbol Světla představoval jistou hranici mezi oběma vědomími, ale ta teď neexistovala. Snažil se, aby zůstal při vědomí jako člověk. Cítil, jak mu narůstají křídla. Pocit volnosti, kterou okusilo jeho utlačované já, byl omamující…

Otevřel oči. Tři meče vytvářely pomyslný trojúhelník a on stál v jeho středu. Mohl si zvolit jeden ze tří směrů, rozhodnout o svém osudu. Pomalu se vydal k Meči Seraphinů. Už k němu natahoval ruku, když se před ním zjevila postava zahalená ve

světlém rouchu. Nestačil jakkoli reagovat. Bez meškání vytasila Meč Seraphinů a namířila čepel na jeho hruď.

Bytost v hábitu a s bělostnými křídly na zádech, jaká měl on sám. Takový sen už tu jednou byl; tehdy viděl Aeris zemřít Bllixovou rukou. Nechtěl se na tu scénu dívat znovu. Zůstal nehybně stát před postavou v rouchu, o které nepochybně věděl, že je jí on.

„Nesmíš se zaleknout ani smrti! Pokud ti Meč po právu patří, je toto jediná cesta, jak ho přivést do skutečného světa," ozval se znovu Kreshin hlas. „Musíš přemoci svůj strach!"

Zrychleně dýchal. Má se nechat zabít? Musí zahnat svůj strach…? Snažil se myslet na něco krásného, při čem nepociťoval strach. Vybavil si moment, kdy se beze strachu postavil proti démonům. Aeris mu tehdy dodala sílu, vždycky mu její láska dodávala sílu…

Sledoval zářivou čepel, jak se mihla před jeho očima. Postava se napřáhla a Mečem Seraphinů mu proklála srdce.

Necítil bolest. Přesto ho tíživá síla srazila na kolena. Zadíval se vzhůru a bytost se zahalenou tváří se před ním rozplynula stejně jako temné a chladné nekonečno plné hvězd…

Upadl do bezvědomí, jeho mysl se vznášela vzduchem a pak zaslechl cizí, hluboký, ale přesto neuvěřitelně uklidňující hlas. Cizí hlas? Ne… Jako by ho už někdy slyšel…

„Před dávnými časy, na počátku věků nebylo nic, vůbec nic, jen prázdno; Temnota. Všude panoval chlad a dokonalost nekonečného ticha. Když ale chlad Temnoty jednou narušilo teplo Světla, Věčností otřásl hlasitý nářek… a Temnotu vašeho světa poprvé přemohlo Světlo. Nastala doba míru a rovnováhy, kdy koloběh života a smrti, zrození a zániku nebyl a nemohl být nijak narušen. Země vzkvétala a zrodilo se mnoho podob života. Temnota byla potlačena, než přišli lidé; rasa, která vždy prahla po moci a nadvládě nad ostatními a která rozpoutala války. Temnota pohltila lidská srdce a získala tolik síly, že

přivolala do vašeho světa Ducha Temnoty, aby pohltil všechno živé a uvěznil Světlo. Rovnováha byla narušena a pokud nebude obnovena, váš svět navždy zmizí v Temnotě. Nebesa tě učinila bytostí Světla a budoucnost je ve tvých rukou. Dávám ti zbraň, která zažehne život a Světlo i v tom nejtemnějším srdci…“

Ponořil se do vlastních vzpomínek a jeho mysl zahltilo přání spatřit své rodiče a vzpomenout si na skutečnou rodinu a na místo, kde se narodil a vyrůstal… Srdce mu zaplnila radost a štěstí z obrazu, který před sebou spatřil… Pak znovu uslyšel Kreshin hlas:

„Artemisia nemá duši, její tělo je pouze prázdnou schránkou, kterou ovládá Duch Temnoty. Oslabené Světlo si našlo vlastního nositele, tvou čistou duši. Zvolilo si tebe, protože máš moc dovolit Světlu znovu povstat… Jste nositelé, protiklady, ale k přežití potřebujete jeden druhého. Artemisia málem zahynula, když se pokusila zničit Světlo v Pegasovi. Ona ví, že Světlo nesmí zneškodnit, aby sama přežila. Jejím cílem je získat duši, která ponese zesláblou sílu Světla. Tuto duši uvězní v Síni duší a nedovolí jí, aby povstala. Ví, že Temnota beze Světla nemůže existovat, a proto nechce smrt ani tvého těla, ani tvé duše. Jejím úmyslem je oddělit tvé tělo a duši; tělo použít jako schránku pro Temnotu a duši jako nositele poslední síly Světla, která Temnotě zaručí věčné trvání. A k tomu jí bude stačit jeden jediný hřích… Tvým cílem není zničit Temnotu, ale obnovit ztracenou rovnováhu. Pošli Ducha Temnot zpět do Pekel a osvoboď Artemidino tělo z nadvlády… Poté, co ses stal Seraphem, jste si s Artemisií navzájem rovnocenní soupeři; ani lidé, ani bozi, jste andělé Nebes a Pekel…“

„Za chvíli bude mezi námi,“ pronesla Kresha se zavřenýma očima. Tristen se stále prsty dotýkal krystalu spočívajícího v její dlani. Ostatní se po sobě nervózně podívali, držíce jeden druhého za ruce, když znenadání Kresha otevřela oči.

Tristenem zacloumala vlna energie a odtrhla ho od ní. Překvapeně zamrkal. Krystal pevně svíral v dlani. Paži měl nataženou přímo před sebe. Zhluboka a vyčerpaně dýchal, vytřeštěně hleděl přímo na krystal, z něhož začala vystupovat malá zlatavá světélka a shlukovat se v obrys meče. Třpytivá záštita s vykovanou malou postavou Serapha, lesknoucí se čepel zdobená ornamenty a zlatý jílec, jenž v sobě sevřel zářící krystal jako hlavici meče.

Všichni ohromeně zírali na zlatý Meč Seraphinů. Tristen ho s téměř bázlivou úctou sevřel v ruce a čepel si krátce přiložil k čelu na znamení úcty.

„Meč Seraphinů, jediná zbraň, která dokáže zničit Ducha Temnoty," pronesla Kresha a pobídla ostatní: „Už se můžete pustit."

„Krásnější meč jsem v životě neviděla!" vydechla Reilla užasle.

„Je neuvěřitelně lehký," podivil se Tristen.

„Stejně lehký jako tvá duše," vysvětlila Kresha. „Co jsi viděl ve vzpomínkách?"

Tristen se na chvíli zarazil. Zadíval se na meč a pak se mu ve tváři usídlil šťastný, dojatý výraz: „Nebesa mi splnila přání… Viděl jsem své rodiče."

Nad Tarnou vládla chmurná, deštivá noc. Proudy dešťových kapek bez ustání bušily do oken a nebe každou chvíli rozčísl blesk a ozvalo se hromobití. Jakoby předzvěst pohromy, která se již stala nevyhnutelnou. Nebylo úniku.

Richardovi se veškerá snaha o záchranu království rozpadala pod rukama. Nesnášel bezmoc, do které ho osud přivedl. Vysíleně zíral do zpráv od Lanceho, od jiných velitelů oddílů a od královského sicca; byly různorodé, ale všechny vedly ke stejnému závěru – Tarna musí v příštích týdnech očekávat útok skřetí armády.

„Třicet tisíc…" zopakoval tiše ten neúprosný počet.

„Měli bychom začít s vystěhováním města!“ z Lanceových úst vyšla ta slova s nebývalým důrazem a zároveň to byla slova, která si nikdo nepřál slyšet. Členové vojenské rady si téměř neznatelně povzdechli a snažili si zachovat neohrožený výraz, i když pociťovali obavy. Čekal je boj o vlastní přežití, o přežití celého království a veškerá jejich rozhodnutí – ať dobrá či špatná – určí budoucnost země. Jaká tíha odpovědnosti…

„Kde se skřeti zastavili?“ Richard se díval z okna a sledoval město pod sebou – město stále plné života, ze kterého už brzy může zbýt jen spáleniště…

„Armáda deseti tisíc skřetů se zastavila asi pět set mil jihozápadně od Tarny a dál nepostupuje. Naopak druhá armáda čítající dvacet tisíc skřetů míří od Tarnských hor na severozápad, přímo k Tarně,“ oznámil sicco zastřeným hlasem.

„Kolik máme vojáků?“ pronesl Richard naprázdno do místnosti a bylo mu jedno, kdo bude mít tu kuráž mu ji zodpovědět.

„Vojáků je dost, ale problém je, že většina je soustředěna na hranici s Východním královstvím. I kdybychom jim teď dali rozkaz, aby se stáhli, nestihnou dorazit do Tarny včas. A kdo ví, zda by jim nevpadla do zad další skupina skřetů z hor,“ promluvil jeden z členů rady.

„Takže?“ zamračil se král mírně netrpělivě.

„Máme pět tisíc vojáků, kteří budou schopni bránit město; z toho dva tisíce jízda a tisíc lučištníků,“ oznámil Lance bez skrupulí.

„A pomoc od Jezerního království?“ zamyslel se Richard.

„Prý byly vyslány dva tisíce jezdců a další pomoc bude poslána, jak jen to bude možné,“ sdělil další muž. „Pokud budou dostatečně rychlí a vydají se průsmykem přes hory, mohli by dorazit včas.“

„Takže nás čeká šestinásobná přesila,“ prohlásil Richard zdrceně, ale snažil se na sobě nedat znát žádné emoce; tvářil se klidně a vyrovnaně.

„Čím dříve necháš město vyklidit, tím lépe," poznamenal Lance.

„Předpokládáme, že se obě skupiny skřetů spojí dohromady a pak zaútočí. Pochopitelně s sebou mají trebuchety a beranidla. Pokusí se proniknout do města," vysvětlil sicco.

„Nemůžeme je zastavit na pochodu, takže nám nezbývá než počkat, až dorazí," prohlásil jeden postarší muž.

„Richarde?" oslovil ho Lance, když viděl, jak zamyšleně hledí na město.

„Všechny ulice ve městě směřují sem nahoru k hradu, což oni nevědí," vyslovil nahlas myšlenku. „Pokud se jim podaří dostat do města, ještě pořád je můžeme překvapit…"

Seděli ve velké jeskyni a hřáli se u ohniště. Tristen si stále nevěřícně prohlížel Meč Seraphinů, jako by se nepřetržitě musel přesvědčovat, že to není jen sen, že ho opravdu získal. Vyprávěl ostatním o rodičích, které ve vzpomínkách viděl, i o tajemném hlasu, jenž k němu promlouval. S napětím naslouchali, ale jeho řeč narušily ozvěny kroků a do zlatavého světla v jeskyni vstoupila Kresha.

Zdála se být vyčerpaná, ale ve tváři měla naléhavý výraz.

„Kresho!" Rakesh byl ve vteřině u ní, aby jí nabídl oporu.

„Co se stalo?" ozvala se Semiremis a všichni byli okamžitě na nohou.

„Měla jsem další vizi," zadívala se na Tristena. „Aeris tě bude potřebovat, Tristene."

„Co?" pousmál se odměřeně; nechtěl jí něco takového věřit. „Ne, Aeris se provdala za Richarda. To spíš bude potřebovat jeho," pocítil bodnutí žárlivosti.

„Armáda třiceti tisíc skřetů míří k Tarně," oznámila bez rozpaků; nebyl čas na zdrženlivost.

„Třicet tisíc…?!" vydechla Reilla hrůzou.

„Tolik? Předtím jsi mluvila o deseti!" vypískl Irvin a všichni zkoprněli.

„Je to osud…“ začala Kresha, ale Tristen ji troufale přerušil:

„Osud?! Celý můj život všichni mluví jen o osudu a o tom, k čemu mě předurčil. Definuj mi tedy osud, Kresho! Protože pokud existuje, je všechno předem dáno a nikdo ho nedokáže změnit. A všechny ty řeči, jako »On může změnit svůj osud«, jsou k ničemu!“

„Uklidni se, Tristene!“ napomenula ho Semiremis.

„To je v pořádku,“ pousmála se Kresha. „Můžeme změnit svůj osud. Každý se jednou dostane do určitého místa v životě, kde si musí zvolit a tím si určí další cestu. Tím si vybere osud.“

„Pokud ty vidíš budoucnost, vidíš i to, jaký si osud vyberu?“ zeptal se neoblomně.

„Vždy vidím jen budoucnost do té doby, než člověk dojde k okamžiku v životě, kdy si musí zvolit… Ty jsi měl spoustu okamžiků, kdy sis mohl zvolit jinak: například stát se Seraphem bylo jedno z tvých největších rozhodnutí. Nemohu říct, co by bylo dnes, kdyby ses rozhodl nestát se Seraphem, ale můžu říct, jaké dvě různé budoucnosti si můžeš zvolit teď.“

„Měla by sis odpočinout,“ zabručel Rakesh, podpírající vysílenou Kreshu.

„Ne, teď ne! On má právo to vědět!“ zadívala se na liotaura vzpurně a znovu laskavýma očima pohlédla na Tristena. „Musíš si znovu zvolit. Richard během dvou dnů nechá vyklidit město a pošle lid na jih do hraničního města Cereis. S karavanou pojede i královna Aeris a králova sestra Leone. To se nevyhnutelně stane a ty teď máš před sebou dvě cesty… Můžeš ponechat Tarnské království vlastnímu osudu a pokračovat v cestě do Lesa elfů a dále na východ vstříc Půlnočnímu ostrovu. Ale pak je vítězství Richardovy armády nejasné… Dál již nedohlédnu… Nebo můžeš zvolit jinou budoucnost. V té se ještě dnes vydáš na sever, v půli cesty narazíš na karavanu a shledáš se s Aeris. A pak vy všichni

zachráníte Tarnu, ale za nemalou cenu: tvá šance na poražení Temnoty se zmenší.“

„Co? Co se stane? Pověz!“ naléhal a ostatní netrpělivě naslouchali.

„Aeris je cestou ke tvé smrti a zároveň ke tvému vysvobození. Pravda o Alhirovi, elfovi, který si stvořil bájný Alhirův meč, se ti stane osudnou. A pak už bude příliš pozdě… Pořád jsi to ale jen ty, kdo může změnit svůj osud. Je před tebou další rozhodnutí a pokud zvolíš správně, zachráníš nás všechny – i sebe…“

Kresha se vysíleně zhroutila do Rakeshovy náruče. Všichni zdrceně sledovali, jak ji zvedl a beze slov s ní zamířil pryč.

„V takovém stavu jsme ji nikdy nezažili,“ obrátil se Irvin k Reille.

„Myslíte, že to, co říkala, je pravda?“ zeptal se Tristen obezřetně.

„Nikdy se ve svých vizích nezmýlila,“ přiznala Semiremis neochotně.

„Takže… Co uděláme?“ přelétl všechny tázavým pohledem, jako by hledal odpověď u nich.

„Je to tvoje volba, ty se musíš rozhodnout,“ pokrčila Serigas rameny.

„A co byste dělali na mém místě?“ zdvihl obočí.

„Nesnáším takovéhle otázky, ale…“ promnula si Reilla bradu, „já bych se snažila pomoct.“

„Je to na tobě, Tristene,“ ujala se slova Serigas. „Ale být na tvém místě, pomohla bych Aeris a Tarně. Vím, že už jsme touhle dobou měli být v elfím lese, ale tohle je výjimečná situace! I skřeti patří k Temnotě, musíme bojovat! Když Tarna padne, Temnota dosáhne až sem!“

„Semiremis?“ obrátil se k čarodějce.

„Jsi už dost starý na to, aby ses rozhodl sám, Tristene. Budu se ti snažit pomoct, ať se rozhodneš jakkoli,“ odpověděla upřímně.

„Já bych taky pomohl," přikývl Irvin.

„Kresha už stejně asi ví, jak zvolím," pronesl Tristen do nastalého ticha.

„Byl to jen náš názor," usmála se Reilla. „Nemusíš se jím řídit."

„Je správné pomoci Tarně," přikývl. „Nesmíme dopustit, aby Artemisia vyhrála."

„Takže se vydáme zpátky na sever?" ozval se Rakesh, který se právě vracel.

„Ano," přikývl Tristen rozhodně.

Liotaur uznale kývl hlavou a zadíval se na Semiremis:

„Kresha s tebou chce mluvit."

Kresha ležela na lůžku v menší jeskyni prozářené malým ohýnkem. Semiremis si všimla vybudované šachty ve stropě, která jako komín odváděla kouř z ohniště. Snažila si prohlédnout místnost zaplněnou rozmanitými svitky a mapami; možná posledními záznamy o liotaurské civilizaci…

„Semiremis," natáhla k ní Kresha vyčerpaně ruku. Čarodějka přikročila k lůžku.

„Ano, Kresho?" zadívala se na ni s porozuměním a vzala její mohutnou ruku.

„Tristen se rozhodl znovu setkat s Aeris."

„Já vím. Nedokážu uhodnout, zda je to dobré rozhodnutí, nebo není," přiznala.

„Musíš si něco zapamatovat, Semiremis," zadívala se na čarodějku. „Až tě Tristen bude prosit, abys použila uzdravovací kouzlo, své nejsilnější uzdravovací kouzlo… odmítni."

„Proč?" nechápala.

„Když ti teď odpovím, nepochopíš to. Jen si na má slova vzpomeň, až tě bude prosit. Jestli uděláš, co jsem ti teď řekla, vše bude tak, jak má být," vydechla Kresha s úlevou.

„Co jak má být?!" vyzvídala Semiremis. Nesnášela, když liotaurka mluvila v hádankách.

„Zahlédla jsem člověka, který Tristena dovede cestou utrpení až do srdce Temnoty. Ta osoba nejdříve přijme Světlo, přestože tato síla nebude v jejím srdci, a potom musí zemřít a znovu se zrodit s vlastní silou Světla.“

„To by ale znamenalo, že budou dva nositelé Světla!“ podivila se rozčileně.

„Ne,“ zavrtěla hlavou a pevněji sevřela Semiremidinu ruku. „Budou tři nositelé Světla…“

„Cože? Pověz mi to, Kresho!“ snažila se ji udržet při vědomí.

„Tři duše budou nést Světlo, aby se v posledním souboji spojilo v jedno… a to zachránilo svět a nastolilo rovnováhu. Tři duše… stejně jako tři meče. Jeden Duch Temnoty, jeden Seraph a jeden člověk. Jeden z nich se bude muset… obětovat. A ta oběť… ta přinese spásu našemu světu a… zároveň jeho duši.“

„Kdo se obětuje? Kresho? Kdo?!“ naléhala čarodějka.

„Je příliš pozdě… Tristen už má v sobě malý střípek Temnoty, přímo v srdci… a já nevím, zda se dokáže ubránit… Viděla jsem to ve vizi… V den Aeridiny svatby byl tak zesláblý, že podlehl tvé sestře…“

„Tomu nevěřím!“ zavrtěla vzpurně hlavou.

„Jeho mysl netuší, že je už pod jejím vlivem… Ještě pořád ale může změnit svůj osud… Pokud to ale neudělá, svět, který známe, čeká nekonečná Temnota… Nezapomeň, co jsem ti řekla, Semiremis,“ vydechla a zavřela oči.

„Kresho… Kresho?!“ snažila se ji vzbudit.

„Upadla do hlubokého spánku,“ ozval se jí Rakesh za zády. „Nesnaž se ji probudit.“

„Co to mělo být?!“ nazlobeně vstala.

„Dohlédla na konec Tristenovy cesty,“ vysvětlil liotaur.

„A… co… co přesně viděla? Nechápu to!“ pokrčila nešťastně rameny.

„To ví jen ona," zadíval se na spící Kreshu. „Čas nám ukáže, co viděla…"

„Tristene," zašeptala k němu Reilla rychle, zatímco se ostatní připravovali na cestu. Ohlédla se na Serigas a na Irvina, aby se ujistila, že je neposlouchají. „Měla jsem ti to dát v příhodnou dobu," začala prohmatávat své černé šortky. „Dám ti to teď, když není Semiremis poblíž a jelikož máme odjet… Kam jsem to jen…"

„Co mi máš dát?" nechápavě svraštil obočí.

„Aha, už to mám," usmála se vítězně a z brašničky na opasku vytáhla cosi na řetízku.

„Co je to?" zamračil se, ale předmět mu byl víc než povědomý.

„Ještě řekni, že tu věc nepoznáváš," zdvihla obočí a rozevřela dlaň, na které ležel Aeridin amulet okřídleného srdce. Tristen na chvíli nenacházel slova, jen zíral na Reillinu dlaň.

„Kde jsi to vzala?" zadíval se spěšně na Serigas a na Irvina. Pořád jim nevěnovali pozornost.

„Kde bych to asi vzala?" usmála se. „Dala mi ho Aeris, když jsme se loučily. Bylo to ráno po tom, co jsi tak paličatě odjel na vlastní pěst."

Vzala Tristenovu ruku a řetízek s amuletem mu položila do dlaně.

„Řekla mi, ať ti to ve vhodnou chvíli dám. A taky ti mám říct, že nezapomněla."

„Ona… vzala si Symbol Světla?" zeptal se s nadějí v hlase.

„Ano, vzala. A pak mi dala svůj amulet, ať ti ho dám," vysvětlila.

Tristen se zadíval na amulet, ale nebyl si jist, co to přesně znamená.

„Řekla ti, že nezapomněla?" snažil se ujistit sám sebe. Rozbušilo se mu srdce.

„Ona tě pořád miluje, Tristene. Určitě tě miluje," pronesla s vírou.

„Myslíš?“ navlékl si řetízek kolem krku a samotný amulet schoval pod košili.

„Já to vím,“ řekla s naprostou jistotou. „A ty ji taky miluješ – neříkej, že ne… Až se setkáte, doufám, že se usmíříte!“

„Už kvůli tobě, sestřenko,“ usmál se a objal ji. „Děkuju.“

„Je načase vyrazit,“ vrátila se Semiremis s rozmrzelým výrazem a s ní i Rakesh.

„Hned teď? Ani jsem nestihla Kreshe vrátit ten amulet, co jsem našla,“ namítla Serigas.

„Kresha mi řekla, že si ho máš nechat,“ ozval se Rakesh.

„Vážně?!“ podivila se Serigas. „To by bylo skvělé, kdybych si ho mohla nechat.“

„Nech si ho. Kresha říkala, že i drak Seth má na naší cestě důležitou úlohu,“ vysvětlil.

„Přinejmenším by byl výborná výpomoc v boji,“ usmála se Reilla.

„Už vidím Setha, jak se vznáší nad armádou skřetů a všechny do jednoho je sežehne svým ohnivým dechem,“ pronesl Irvin dramaticky.

„Ha, ha,“ zašklebila se Serigas. „Možná bychom na něm mohli doletět až do Tarny.“

„To určitě,“ zasmál se Irvin. „Všichni by si akorát mysleli, že se snažíme na Tarnu zaútočit.“

„Musíme se vydat po svých, jestli chceme narazit na karavanu. Před drakem by všichni utíkali,“ vysvětlila Semiremis. „Ale možná bys ho mohla poslat jako zvěda.“

„A co uděláme, až se s tou karavanou setkáme?“ zajímal se Tristen.

„Najdeme Aeris. Předpokládám, že s ní bude i Leone, a tak zjistíme, jaká je přesně situace. Potom se uvidí,“ vzala do rukou summonerskou hůl. Vzpomněla si na Kreshinu předpověď a zamrazilo ji v zádech. Nechtělo se jí věřit, že někde v Tristenově nitru se malý střípek Temnoty snaží

pomalu zahubit Světlo. Nebo se snad Kresha poprvé mýlila? Kéž by…

„Co ty, Rakeshi?“ položil Irvin svému starému příteli ruku na rameno. „Půjdeš s námi, nebo budeš chránit Kreshu?“

„Kresha chce, abych šel s vámi. Mé místo prý právě teď není u ní,“ zamračil se. „Dala mi jiný úkol, který budu muset splnit, až nadejde čas… Řekla, že i ona prý zamíří do Cereis.“

Tristen v rukou svíral Meč Seraphinů a prohlížel si ho. Jílec i čepel se ve světle ohně krásně leskly. Zdálo se, jako by byl mečem naprosto fascinován.

„Co…?“ zadíval se na ostatní tázavě, když si uvědomil, že ho pozorují.

„Ještě pořád si všechno můžeš rozmyslet,“ zadoufala Semiremis.

„Teď už ne,“ zavrtěl hlavou, jak vnímal Aeridin amulet na hrudi. Něco uvnitř mu říkalo, že dělá dobře. „Les elfů a Půlnoční ostrov počká. Nesmíme dovolit, aby Artemisia vyhrála. Pomůžeme Tarně. Už jsem se rozhodl,“ zasunul energicky Meč Seraphinů do pouzdra.

Kapitola čtrnáctá

Odpuštění

Chlad a mrazivý déšť začínal pomalu přebírat moc nad krajinou. Nebo se země zdála být tak zpustošená po pochodu skřetů? Nevěděli, když mířili na sever, zpět k Tarně. Nebe jako by se nechtělo umoudřit a stále bylo zakryto hutnými šedavými mračny. Cesta se zdála být nekonečná. Na chvíli zapochybovali, zda byla vůbec karavana vyslána. Serigasin drak létal poblíž a proplouval vysoko mezi nevlídnými mračny, aby je vedl správným směrem.

Až jednoho dne – po dvou týdnech putování – mezi prudkými a hustými provazci nemilosrdného deště, kdy byli všichni promočení až na kost, spatřili v zamlžené dáli pohyb.

„Podívejte," ukázala Reilla zkřehlou rukou.

„Myslíte?" Irvin si odhrnul mokré vlasy z čela a zamžoural do dálky.

„Seth říká, že je to hodně velký zástup lidí," oznámila Serigas.

„Ten drak je skutečně užitečný," poznamenala Semiremis.

„Na co čekáme?" zeptal se Tristen a zadíval se na promočené přátele. Začalo ho zvláštně mrazit v žaludku. Nechtěl si připustit, že je nervózní a zároveň netrpělivý.

„Není kam spěchat. Rakesh už stejně vypadá jako velká promočená kočka," rozesmál se Irvin.

Liotaur jeho poznámku přešel tichým zavrčením, zatímco Tristen už zamířil k přibližujícímu se davu lidí. Postavy byly stále zřetelnější, až dokázal rozpoznat jednotlivé tváře procházejících; všechny byly ztrápené a ustrašené. Minul i několik vojáků, kteří ještě pořád odhodlaně postupovali v těžkém brnění. Téměř nedočkavě se rozhlížel davem a srdce

mu divoce tlouklo. Ohlédl se za ostatními. Očividně nespěchali tolik jako on. Najednou všechno v něm netoužilo po ničem jiném, než ji najít.

Zahleděl se do dáli a mezi postupujícím davem zpozoroval několik postav na koních, obklopených vojáky. S nadějí se k nim rozběhl. Koně se svěšenou hlavou nesli jezdce na hřbetech a pomalu postupovali. Doufal, že sedí na jednom z nich. Přiblížil se. Vojáci si ho začali podezřívavě prohlížet. Snažil se rozpoznat tváře jezdců, ale byly zahaleny v kápích.

„Aeris!“ zavolal odhodlaně mezi ně a čekal, zda někdo z nich nezareaguje.

„Co tu chceš?!“ obořil se na něho jeden z vojáků.

„Jen někoho hledám,“ odvětil rychle a vyhlížel ji.

„Tady sotva, mladej. Vedeme paní Leone. Tady nikoho nenajdeš,“ odstrčil Tristena zpátky.

„Není důvod být tak hrubý, vojáku!“ ozval se ženský hlas a eskorta vojáků i s jezdci zastavila.

Jezdkyně, která vojáka napomenula, vyjela z řady a zastavila se u Tristena. Mírně si odhrnula kápi tak, aby jí bylo vidět do tváře.

„Leone,“ pousmál se Tristen s nadějí v hlase, když rozpoznal jemnou tvář Richardovy sestry.

„Aeris je v druhé eskortě kousek za námi. Určitě ji najdeš,“ oznámila mu.

„Děkuju! Semiremis a ostatní jsou vpředu,“ usmál se vděčně a běžel dál.

Zanedlouho v davu rozpoznal druhou eskortu na koních. Nezaváhal ani na okamžik, když už zdálky rozeznal jednu menší postavu mezi ostatními vysokými jezdci. Přiblížil se do uctivé vzdálenosti před vojáky, ale přesto musel vykřiknout do deště:

„Aeris!“

Menší postava zdvihla hlavu a zadívala se jeho směrem. Tristenovi poskočilo srdce radostí. Byla to Aeris, i když jí stále

neviděl do tváře. Určitě to byla ona… Zdvihla ruku a eskorta zastavila. Sklouzla z koně a vydala se k Tristenovi. Bylo jí jedno, že ji vojáci pozorují.

Sledoval každý její pohyb, dokud nebyla u něho. Zastavila se a stáhla si kápi z obličeje. Znovu viděl její tvář. Dívaly se na něho modré oči, které byly plné dojetí. Nedokázal si ani dost přesně uvědomit, co všechno k ní právě cítí. Ale věděl, že si jen marně nalhával, že už ji přestal milovat. Srdce mu divoce tlouklo a odmítalo se uklidnit.

„Co… co… ty tady?“ snažila se ze sebe pozvolna vypravit otázku. Místo odpovědi k ní přistoupil a pomalu, něžně ji objal. Omotala ruce kolem jeho krku a téměř se dala do pláče.

„Aeris!“ běžela k nim Reilla nadšeně a ostatní ji krokem následovali.

Všichni se shlukli u královny a vítali se s ní. Dojatě se dívala z jednoho na druhého. Už ani nedoufala, že své přátele znovu někdy spatří. Ale teď byli zase všichni pohromadě…

„Mně se po vás všech tak stýskalo,“ usmívala se pohnutě.

„Co se to děje, Aeris?“ ptala se Serigas bez skrupulí.

„Tarnu čeká útok; třicet tisíc skřetů. Město bylo vyklizeno, jsou tam teď jen vojáci. My míříme do Cereis do bezpečí,“ vysvětlila sklíčeně.

„Kresha nás poslala, abychom pomohli,“ oznámil Rakesh.

„Nevím, jak byste mohli pomoct,“ zavrtěla smutně hlavou.

„Máme draka Setha!“ usmála se Reilla, jako kdyby drak dokázal vyřešit všechny jejich problémy.

„Opravdu?“ pousmála se Aeris krátce. „Asi jste toho ve Ztraceném městě spoustu zažili.“

„Mluvila jsem s Leone,“ připojila se k nim Semiremis. „Vydala rozkaz. Ona a Aeris, pokud bude chtít, se oddělí od zbytku karavany. Vojáci dopraví lid do Cereis.“

„To nedává smysl,“ zadívala se na ni Aeris.

„Uvidíš… Myslím, že mě napadlo, jak bychom mohli pomoci Tarně,“ vysvětlila čarodějka. „Ale na pořádnou

rozpravu potřebujeme najít sušší místo… Pojďte. Dají nám na cestu koně.“

Nad krajem zavládla noc. Déšť přesto neustával a ani neztrácel na intenzitě. Sedm jezdců na koních a jeden liotaur putovali nocí. Čarodějka jela vpředu a vedla je, v pozvednuté ruce summonerskou hůl rozzářenou matným bělavým světlem; jediný jasný bod, který před sebou ostatní měli. Jeli rozmoklou lesní stezkou. Dešťové kapky se opíraly do listí stromů a les kolem zlověstně šuměl. Čerň mezi matně ozářenými kmeny působila děsivě.

V dálce před nimi se znenadání v temnotě noci objevilo několik zlatavých světel. Semiremis je vedla přímo k nim. Když stromy vystřídal palouk a oni zaslechli zvuk zurčícího potoka, který protékal okolo, vystoupily ze tmy obrysy rozlehlého stavení, v jehož oknech se svítilo.

„Co je to za místo?“ zvolal Tristen do deště, když všichni zastavili.

„Jediný nocleh široko daleko. Říká se tomu tady »Na rozcestí«,“ oznámila Semiremis.

„Jak příhodný název,“ poznamenala Reilla k Irvinovi.

Sesedli a pomalu zamířili ke zčásti dřevěné budově, vedouce koně za sebou. Semiremis zrychlila a uvázala uzdu zvířete u dřevěného plotu, který místo ohrazoval. Prošla brankou a po cestičce vydlážděné kameny došla k prozářeným oknům. Krátce zaklepala na skleněnou výplň. Uvnitř světnice zpozorovala pohyb. Zamířila k blízkým dveřím a vzápětí zaslechla šoupavý zvuk odsouvané dřevěné závory. Dveře se s tichým zavrzáním otevřely a čarodějka se zadívala do tváře nižší baculaté ženy, která v ruce svírala svícen s plápolající svíčkou.

„Proboha, paní,“ vyklouzlo ženě z úst a těsněji si přitáhla šátek, který měla přehozený kolem ramen. „V takovém nečase…“

„Zdravím vás," přikývla Semiremis. „Hledáme nocleh, já a mých sedm přátel, a potřebovali bychom i ustájení pro koně."

„Vezměte je dál, ať už víc neprochladnete. Řeknu manželovi, on se o koně postará."

Za pár chvil stáli všichni promočení od hlavy až k patě uprostřed rozlehlé, příjemně vyhřáté místnosti. Na jednom konci světnice hořel v krbu oheň, na druhém vedly schody do patra. Podél oken se příčně táhlo pět dřevěných stolů s lavicemi, v rohu vlevo od schodiště stál pult a další dveře do odlehlé místnosti.

Hostinská si příchozí se zájmem prohlížela, obzvláště Rakeshe.

„Cestujete zdaleka?" ptala se zvědavě.

„Ano, zdaleka," usmála se trochu upjatě čarodějka a od opasku si odepnula váček s penězi.

„Pokoje pro nás všechny. A jídlo, pokud je to možné," podala měšec hostinské.

„Ach, děkuju mnohokrát, paní," kývla hlavou. „Máme ale bohužel volné jen tři pokoje."

„Hm, to nebude problém," pousmála se zdvořile.

„Jistě, paní. Prosím, pojďte za mnou," zamířila ke schodům a ostatní ji následovali.

Noc pokročila. Když Aeris sestoupila po schodech do prostorné místnosti se stoly a lavicemi, ostatní už byli u jednoho z nich usazeni. Připojila se k nim i královna.

„Poslední dobou tu máme více hostů než obvykle," pronášela hostinská, když na stůl pokládala misky s jídlem a džbány s vínem. „Spousta lidí míří k jihu a přespává tu u nás."

„Čím to?" zajímala se Semiremis, i když si dokázala odpovědět sama. Zadívala se krátce na Leone, která jí výmluvný pohled okamžitě opětovala.

„Říká se, že naše hlavní město, Tarnu, čeká nějaký útok. Lidé ze severu utíkají na jih, i když nevím, co tam chtějí hledat. Ze Ztraceného města prý nezbyl kámen na kameni… Jsou to

zlé časy," odpověděla a vzápětí trochu naivně dodala: „Slyšela jsem, že se král oženil."

Všichni zaraženě ztichli, ale hostinská přesto pokračovala:

„Princezna, kterou si vzal, je prý neobyčejně krásná a laskavá."

„Neříkejte!" Reilla s úsměvem předstírala překvapení a zadívala se na červenající Aeris.

„Řekněte, paní, nesetkali jsme se už jednou?" optala se hostinská Semiremis.

„Ano, máte pravdu. Jednou jsem tu byla. Ale to je už dávno," přiznala čarodějka. „Děkujeme za všechno," dodala zdvořile, jako by chtěla naznačit, aby je hostinská nechala o samotě.

„Rádo se stalo," přikývla, když pochopila Semiremidino gesto. „Já se teď vzdálím. Už je pozdě. Přeju pěknou noc."

„Konečně v suchu a v teple," protáhla se Serigas spokojeně, když osaměli.

„Umírám hlady," přisunula si Reilla talíř a dala se do jídla.

„Jsme v jednom pokoji, Rakeshi. Opovaž se v noci chrápat, nebo…" zdvihl Irvin výhružně ukazováček.

„Nebo co?" zpražil ho liotaur chladnokrevným pohledem.

„Myslím, že jsme tu kvůli důležitějším věcem," zadíval se na ně Tristen rozvážně.

„Leone, Aeris…" oslovila je Semiremis a ostatní na ně soustředili pozornost.

„Nejdříve bychom měli vědět, co jste našli ve Ztraceném městě," zdvihla Leone obočí.

„Z města nezbylo vůbec nic, jen trosky," zavrtěla Serigas hlavou.

„Nikdo nepřežil?" vmísila se Aeris posmutněle.

„Richard ještě neobdržel žádnou konkrétní zprávu o situaci na jihu. Všechny důležité cesty do Tarny skřeti postupně zablokovali. Bylo štěstí, že jsme dokázali uniknout," vysvětlila Leone.

„Ze Ztraceného města přežilo několik desítek lidí, kteří jsou teď v Cereis, ale to už asi víte. Ze samotného města skutečně nic nezbylo," přiznala Semiremis.

„Co jste tam vůbec hledali?" zeptala se Leone zvědavě.

„Já chtěla najít svého bratra," přiznala Reilla zkroušeně.

„A my kouzelnici Kreshu, což se nám nakonec podařilo. Pověděla nám, co se tehdy stalo," přikývla Semiremis. „Skřeti zaútočili znenadání a vojáků nebylo dost, neubránili se."

„Kolik?" chtěla vědět.

„Deset tisíc," předběhl ji Irvin s odpovědí.

„To je vše, co víte?" podivila se Leone a Semiremis jen souhlasně přikývla. „Tarna očekává útok třiceti tisíc skřetů…" pokračovala Leone.

Tristen ale jejich rozhovor pomalu přestal vnímat. Sledoval každý Aeridin pohyb, každé gesto. Být zase u ní… Pozoroval ji, jak seděla na protilehlé lavici vedle Leone. Byla pořád stejně krásná a okouzlující, a zároveň neuvěřitelně roztomilá. Jen v jejích očích už neviděl tu přirozenou nevinnost. Krásné šedomodré oči jako by potemněly útrapami. Na chvíli si s ním vyměnila letmý pohled. Zajímalo ho, co právě teď cítí, ale příčilo se mu začít vnímat její emoce. Bál se, co by mohl zjistit.

Současně se ale začaly zjevovat vzpomínky, které se zapřísáhl zapomenout; a nejen ty krásné vzpomínky. Jak se jen marně obelhával, že přestal žárlit…

Tichounce vydechl a snažil si pročistit mysl. Cítil Aeridin amulet na hrudi. Pokud mu ho poslala, znamená to, že ho také stále miluje? Ale proč mu potom říkala, že miluje Richarda?

„Není možnost úniku. Desetitisícová armáda se zastavila asi pět set mil jihozápadně od Tarny. Je to zřejmě ta, co zaútočila na Ztracené město. A druhá armáda obklíčí Tarnu z jihovýchodu. Je jich dvacet tisíc a postupují od Tarnských hor. Bohužel, stále nikdo neví, kde přesně v horách je jejich útočiště a odkud přicházejí," vysvětlila Leone. „Očekávali jsme útok už dlouho, ale vždy jsme počítali s jasným vyhlášením války. Už

spoustu let Richard soustřeďoval vojenské jednotky na hranici s Východním královstvím a teď se to ukázalo jako velká chyba. Nemá dost vojáků na obranu samotné Tarny," odpověděla.

„Kolik vojáků je k dispozici?" zapojila se Reilla a odstrčila prázdný talíř.

„Pět tisíc. Na hranicích je jich mnohonásobně víc, ale…"

„Do Tarny by už pochopitelně dojít nestihli a kdo ví, kdo by jim ještě mohl vpadnout do zad, rozumím," dokončila Semiremis Leoninu myšlenku.

„Promiňte, že vám teď skočím do řeči, ale," zazubil se Irvin, „jak je možné, že si nikdo nevšiml pochodující dvacetitisícové armády skřetů?! Já to prostě nechápu!"

„V našich řadách je zrádce," prohlásila Leone neoblomně.

„A je nějaký podezřelý?" vyzvídala čarodějka.

„Ne. Richard a ani Lance nemají tušení, kdo by mohl být zrádce a já už vůbec ne."

„Takže někdo prostě zamlčuje informace o tom, odkud z hor skřeti přicházejí, mám pravdu?" promnula si Serigas zadumaně bradu.

„Přesně tak," přikývla Leone. „Dozvěděli jsme se o nich příliš pozdě. Mohli jsme jejich vpádu do království zabránit mnohem dříve. Dvacet tisíc skřetů se nemůže objevit ze dne na den."

„Leda, že by někdo použil velmi mocný portál pro přemístění," zamyslela se Semiremis.

„Předpokládám, že je vede Bllix," vypálil znenadání Tristen, který byl dosud potichu.

„Správně," přikývla Leone trochu překvapeně a Aeris se na Tristena krátce zadívala.

„A víte, kdo skřety poslal?" zabručel Rakesh.

„Nemyslím, že král Východního království, protože je ta armáda tvořena pouze skřety," prohlásila čarodějka a Leone souhlasně přikývla. „Jenže Artemisia nejspíš má u krále v tomto činu podporu…." Čarodějka si povzdechla a unaveně si

promnula oči: „Takže si moje sestra chce podrobit další část světa, když už má Východní království.“

„Nevím, jak byste mohli pomoci,“ špitla Aeris a oblétla všechny pohledem.

„Určitě najdeme způsob,“ přikývla Reilla energicky.

„Jakou taktiku chce Richard zvolit?“ svraštila čarodějka soustředěním obočí.

„Protože vojáků pro otevřený boj není dost, rozhodl se nejdříve bránit město z hradeb. A pokud se skřetům podaří vniknout do města…“ nadechla se Leone ztěžka. „Všechny ulice nakonec vedou k hradu. Mohou přibližně určit jakým směrem budou skřeti postupovat a překvapit je… Vím, je to chabé, ale co jiného dělat?“ zatvářila se trochu zoufale. „Aeridin otec poslal dva tisíce jezdců a další posilu odešle, jakmile to bude možné. Obáváme se ale, že to nestihnou včas, i když postupují průsmykem přes hory, aby tu byli co nejdříve.“

Tristen se znenadání zvedl z lavice. Odstoupil od stolu a získal si tím pozornost ostatních. I Aeris se na něho překvapeně zahleděla.

„Tristene, kam jdeš?“ zvolala okamžitě Semiremis přísně.

„Myslím, že jsme slyšeli všechno potřebné,“ odsekl.

„Co?“ vyvalila Reilla oči.

„Musíme vymyslet, jak jim pomoct!“ zdůraznila Serigas.

„Nás šest sotva něco svede!“ zamračil se na ni, ale vzápětí prohlásil: „Existuje jediná možnost… spíš nápad…“ Než kdokoli něco namítl, odhodlaně pokračoval: „Nejdřív bys ty, Semiremis, měla dopravit Leone i Aeris, pokud si to budou přát, do Cereis ke zbytku karavany. Pak by ses možná měla pokusit spojit s králem Jezerního království; pokud vím, vždy na tebe dal a mohla bys pomocí portálu urychlit přesun vojsk blíž k Tarně, aby dokázali dorazit včas a pomohli v boji. Mohla bys je vést. Serigas by zase třeba nějakým způsobem využila proti skřetům draka Setha… Rakeshi, jaký úkol ti to Kresha uložila?“

„Hm…“ zabručel. „Náš druh liotaurů ještě nevymřel. Existuje naše tajné útočiště kousek na východ odtud. Mohu přivést posily. Řekl bych tak tři tisíce odhodlaných silných liotaurů.“

„To znamená, že nás šest by mohlo přivést celkem pětitisícovou posilu. To už je deset tisíc proti třiceti…“ pronesl s nadějí. Sledoval, jak se na něho všichni udiveně dívají a po chvíli dodal: „Vím, že je to šílené! Jestli má někdo jiný nápad, prosím, ale já jiné východisko nevidím.“

„Přesun by mě stál hodně energie,“ namítla Semiremis. „Nevím, jak moc bych pak byla platná v samotném boji.“

„Jsi přece nejmocnější summoner, vedla bys armádu Jezerního království. Jsi jediná z nás, koho by mohli poslechnout,“ opáčil hbitě. Na chvíli nastalo ticho.

„Leone…“ Semiremis se tázavě zadívala na královu sestru.

„Za pokus to stojí,“ přikývla zamyšleně.

„Královno?“ obrátila se k Aeris. Opětovala čarodějce zkoumavý pohled a zadívala se Tristenovi do odhodlaných očí. Není jiná možnost…

„Souhlasím,“ odvětila.

„Jestli sis chtěl hrát na hrdinu, Tristene, nemusel jsi to dělat tak okatě,“ usmál se na něj Irvin potichu, aby je ostatní neslyšeli.

„Překvapilo mě, jak se Tristen včera zachoval,“ podivila se Leone, když příštího dne brzy ráno usedaly se Semiremis ke snídani u jednoho ze stolů.

„Opravdu s tím souhlasíš?“ optala se čarodějka.

„Pokud bych měla přihlížet i ke svému postavení,“ kývla Leone hlavou, „poslední slovo tu má Aeris, jako královna.“

„Zajímá mě tvůj názor, ne její,“ svraštila Semiremis obočí.

„Se vší úctou… Je to šílený plán, když si představím, že lidé a liotauři by měli bojovat proti skřetům a povedeš je ty a tvůj syn,“ přiznala. „Aeris si určitě bude přát zůstat. Chápu, že ji k vám všem váže silné citové pouto.“

„Já se budu řídit podle tvých slov, Leone," přikývla. „Jsi pro mě větší autorita než Aeris."

„Rozumím, co tím chceš naznačit," pousmála se. „Třeba si nakonec dělám zbytečné starosti."

„O čem je řeč?" sestoupila Aeris tiše ze schodů.

„Přemýšlíme o cestě do Cereis," odvětila čarodějka stroze.

„Kdy vyrážíte?" zajímala se, když viděla, že obě mají přes ramena přehozeny cestovní pláště.

„Hned, jak dorazí ostatní," odpověděla opět Semiremis, tisknouc summonerskou hůl v ruce.

„Už se chcete vypařit?" vplul napůl rozespalý Irvin nemotorně do místnosti. Hladově se zadíval na snídani prostřenou na stole, ale ovládl se. „Hned teď?"

„Není času nazbyt. Pokud máme nějak pomoci, musíme jednat rychle," zamračila se Semiremis rozrušeně, když právě dorazily Reilla se Serigas a vzápětí i Tristen a Rakeshem.

„Musíme se rozloučit," vstala od stolu Leone.

„Ale…" vyklouzlo Serigas překvapeně.

„Rozhodli jsme se pomoci Tarně, že?" Semiremis se přísně zadívala na ostatní. „Takže je na čase začít jednat. Dopravím Leone a Aeris do Cereis. Pak se přenesu do Jezerního království za králem a zjistím, kde by se mohlo nacházet vyslané vojsko. Pokusím se je najít a dostat přes portál co nejblíže Tarně," oznámila a nastalo zvláštní napjaté ticho.

„Já nechci do Cereis," ozvala se Aeris vzpurně.

„Královno," zadívala se na ni Semiremis vysíleně; věděla, že přesně tohle přijde.

„Přestaň mi tak říkat!" zamračila se na čarodějku a podívala se na ostatní: „Přestaňte mě přehlížet."

„Jsi královna! Rozhodla ses být královnou a s tím jsou spojeny určité povinnosti! Tvou povinností je teď pokračovat do Cereis!" poučovala ji Semiremis zvýšeným hlasem.

„Ne, mou povinností je zachránit Tarnu!" zavrtěla energicky hlavou.

„A co chceš udělat?!“ vyjekla čarodějka. „Vydat se zpátky? Proč myslíš, že tě Richard poslal pryč? Aby tě ochránil!“

„To vím,“ uklidnila se Aeris při pomyšlení na svého manžela.

„Co kdyby se s tebou něco stalo?“ promluvila Leone tiše a měkce.

„Vím, že je to risk,“ uznala.

„Tak čeho tím chceš dosáhnout?“ nechápala Semiremis.

„Chci být zase chvíli s vámi, jako dřív,“ zadívala se postupně na Reillu, Serigas, Irvina, Rakeshe i Tristena. „Chybíte mi.“

„Aeris…“ začala čarodějka nanovo.

„To stačí!“ přistoupil Tristen k Semiremis.

„Tristene!“ zarazila ho.

„Dost, Semiremis!“ nedal se. „Aeris je královna Tarny… Ať se rozhodne sama!“

Otočil se k Aeris a zadíval se jí do očí. Sám nevěděl, co by bylo lepší. Kdyby zůstala? Být zase chvíli s ní… Nebo ji nechat odejít a nadobro na ni zapomenout… Zapomenout… To snad ani nikdy nepůjde. Nikdy nedokáže zapomenout…

Zůstaň, prosím, promlouval k ní v duchu. Opětovala mu vděčný pohled a pronesla:

„Chci zůstat.“

„Aeris,“ pokusila se ještě čarodějka. „Nemám z toho radost.“

„Postarám se o ni,“ ubezpečil Tristen Semiremis. „Je to na mou zodpovědnost.“

„I na moji,“ přikývla Serigas a postavila se po bok Aeris.

„Moji taky,“ přidal se Irvin.

„Se mnou může počítat,“ usmála se Reilla.

„Vždycky se takhle spiknete proti mně…“ povzdechla si čarodějka rezignovaně.

„Uvidíme se na bojišti, Semiremis,“ poznamenal Tristen s úsměvem.

„Ty hlavně dávej pozor na sebe. Tvoje cesta zdaleka nekončí Tarnou," přikročila k němu.

„Neboj se, dobře to vím," souhlasně přikývl.

„Opatruj se, Aeris," rozloučila se Leone s královnou a pousmála se na ostatní: „Sbohem."

„Brzy se shledáme," čarodějka pohlédla na přátele a zvedla do vzduchu summonerskou hůl. Leone se postavila těsně k Semiremis a naposledy se zadívala na královnu. Pak už se na podlaze vykreslil zářivý modrobílý obrazec a sloupce světla obě pohltily. Než se všichni nadáli, místnost opět potemněla a po Semiremis i Leone nebylo ani památky.

„Snad to zvládneme," poznamenala Serigas a zadívala se na Tristena.

„Zvládneme," přikývl beze strachu. „Už není cesty zpět…"

Lance se zadíval z okna. Temná noc. Bouřkové mraky se držely nad Tarnou již několik dní. Jako by je s sebou přivedli právě skřeti. Daleko na obzoru byla patrná zlatavá záře desítek ohnišť ze skřetích táborů. Byli tak blízko. Stále vyčkávali. Neměl tušení, na co čekají. Proč čekají?

„Odřízli hlavní cesty z Tarny," oznámil Richardovi, který sledoval planoucí horizont ze sousedního okna.

„Útok můžeme čekat každým dnem," přikývl soustředěně.

„Muži jsou připraveni," prohlásil Lance směle.

„Doufám, že karavana dorazila do Cereis v pořádku," povzdechl si ztěžka.

V hostinci zavládla veselá nálada. Ačkoliv kapky deště bez ustání tloukly do okenic a mračna každou chvíli rozčísl blesk, rozmary podzimního počasí nemohly nijak narušit noční zábavu. Stoly i lavice byly odsunuty stranou a uprostřed prostorné místnosti se tančilo. Příjemná, rozverná hudba se ozývala ze vzdáleného rohu místnosti, ale na hudebníky přes množství tančících lidí už Tristen ani nedohlédl. Sešli se tu snad všichni hosté, aby se pobavili.

Seděl na okenním parapetu, v ruce pohár vína a sledoval Serigas s Irvinem, jak rozjařeně skotačí do rytmu hudby jako malé děti. Málem se při pohledu na ně rozesmál. Rakesh seděl tiše v koutě a stal se středem zájmu několika dětí, které viděly liotaura poprvé v životě. Aeris seděla na odsunuté lavici kousek od něj.

„Proč spolu s Tristenem nemluvíte?“ přisedla si Reilla ke královně.

„Nevím,“ zadívala se do země. „Možná je to tak lepší.“

„Měla by sis s ním promluvit,“ pronesla významně.

„Proč?“ zamračila se Aeris.

„Promluv si s ním!“ zopakovala Reilla s ještě větší naléhavostí.

Aeris se pomalu otočila na Tristena. Jejich pohledy se na malý okamžik střetly. Okamžitě sklopila oči a zadívala se jinam.

„Nevím, co bych mu mohla říct,“ zavrtěla hlavou.

„Ach, Bože,“ zaúpěla Reilla. „Vy jste oba tak tvrdohlaví… Řekni mu, že ho pořád miluješ!“

„Nemiluju ho,“ zamračila se Aeris.

„Nelži!“ zvedla výhružně ukazováček.

„Dobře,“ uznala Aeris po chvíli. „Přiznávám, že mi není lhostejný, ale jsem vdaná.“

„To ti ale nebrání s ním mluvit,“ zahýbala ukazováčkem do stran.

„A o co ti vůbec jde?“ svraštila podrážděně obočí.

„Tristen je můj bratranec, moje rodina a já chci jeho štěstí,“ vysvětlila Reilla stroze.

Aeris se pousmála a zadívala se na chvíli mezi tančící lidi. Přepadla ji melancholie. Vzpomněla si, že naposledy tančila na plese při oslavě svých narozenin. Zdálo se jí to být tak dávno… Tolik se toho od té doby změnilo… Vstala a zamířila ke schodišti. Cítila Tristenův pohled v zádech, ale zakázala si podívat se na něj…

Dorazila do prázdného pokoje a usadila se na postel. Zvuky hudby téměř utichly a byly vystřídány rytmickým bubnováním dešťových kapek do oken. Připadala si zmatená. Možná přece jen měla odjet do Cereis. Všechno by bylo snazší. Ať už se k ní Tristen chová jakkoli, jakkoli ji přehlíží, musí teď udělat ještě jednu věc. Zatáhla za řetízek, který měla kolem krku a zpod tmavomodrých šatů vytáhla Symbol Světla.

Vyšla na chodbu, pevně rozhodnutá vrátit Symbol. Zamířila ke schodišti, když znenadání narazila na Tristena. Překvapeně na něho zamrkala. Ani jeden nevěděl, co dělat.

„Reilla řekla, že si s tebou mám promluvit," vyhrkla stroze první věc, která ji napadla.

„O čem?" řekl klidně.

„Hm… Budeme tu tak stát na chodbě?" poznamenala nejistě.

„Tak pojď," vykročil ke dveřím svého pokoje a Aeris ho následovala.

Vstoupili do místnosti se dvěma postelemi, přičemž na jedné z nich byl nedbale pohozený světlý kabát a dlouhá okovaná hůl; nepochybně Irvinovo lůžko. Rakeshovy zbraně byly pryč; vzpomněla si, že je měl liotaur s sebou dole, protože se připravoval k odchodu.

Její pozornost upoutaly dva meče opřené o pelest. Jeden z nich znala; byl Tristenův. Druhý, s třpytivým jílcem, který vypadal jako ze zlata a s čirým krystalem jako hlavicí, viděla poprvé. Ale měla tušení, co je to za zbraň.

„To je Meč Seraphinů, že?" usmála se ohromeně.

„Ano, je," přikývl.

„Můžu ho vidět?" obrátila se k Tristenovi s prosebným výrazem.

Trochu zaraženě se na ni zadíval, ale nakonec opáčil:

„Jo, proč ne."

Přešel k pelesti a vysunul meč z pochvy. Čepel zdobená ornamenty se nádherně zaleskla. Aeris k němu přistoupila a zadívala se zkoumavě a se zalíbením na meč.

„Takový jsi ho viděl ve snech?“ zeptala se.

„Přesně takový,“ přikývl a sledoval Aeris.

„Je nádherný,“ pronesla zasněně, dotkla se jílce a soustředila se na malou vykovanou postavu Serapha: „Má křídla jako ty.“

„O čem jsi chtěla mluvit?“ vymanil se z kouzla toho prchavého okamžiku a meč znovu uložil k pelesti.

„Mrzí mě, co se stalo,“ začala.

„Mrzí?“ zadíval se na ni dotčeně a jízlivě poznamenal: „Richard tě snad přestal bavit?“

„Proč říkáš takové věci?“ svraštila smutně obočí. „Nechápu, proč jsme se museli v Tarně rozejít tak ve zlém.“

„Řekla jsi, abych zapomněl!“ odsekl. „A rozejít se ve zlém byla ta nejsnazší cesta.“

„Myslela jsem, že to tak bude lepší,“ svěsila hlavu.

„Co bude lepší?!“ zamračil se.

„Když budu předstírat,“ vyhrkla trochu neochotně.

„Předstírat…?“ zarazil se překvapeně.

„Předstírat, že už tě nechci,“ vysvětlila.

Nastalo ticho přerušované vydatným deštěm a stále sílícím hromobitím.

„Co se mi snažíš říct?“ snažil se uklidnit.

„Chci ti říct, že jsem nezapomněla na náš slib,“ pousmála se něžně a vzápětí posmutněla: „Ale musela jsem se provdat.“

„Nesnaž se mě tu přesvědčovat,“ nasadil znechucený výraz. „Vdala ses dobrovolně.“

„Nezastírám, že mám Richarda ráda,“ připustila. „Ale existuje rozdíl mezi »mít rád« a »milovat«. Ano, Richarda mám ráda… Ale tebe miluju, Tristene.“

„Co ode mě chceš?“ pokrčil rozčileně rameny. Její slova ho zraňovala.

„Odpuštění," pronesla s nadějí v hlase a z krku si stáhla řetízek. V dlani ukázala Tristenovi Symbol Světla. Tristen se zaraženě zadíval na Symbol. Nosila ho celou dobu u sebe?

Odpustit? Pořád ho sžírala žárlivost. Aeris patří Richardovi, to už se nikdy nezmění…

„Stejně jako ty jsi musel obětovat celý život Světlu, já musela obětovat život Tarně," odhodlala se mu zadívat přímo do očí.

„A své tělo dát Richardovi," odsekl jedovatě.

„Přestaň!" vyjekla, až jí vyhrkly slzy. „Proč mi nechceš porozumět? Musela jsem to udělat! Toto království stojí na pokraji zkázy. Mou povinností bylo pomoci, protože jsem se narodila jako princezna. Všechno ve mně mi napovídalo, že se musím provdat. Ne proto, že bych chtěla, ale proto, že jsem musela! Poslechla jsem rozum.

Provdala jsem se za Richarda, aby mu byl můj otec nucen vojensky vypomoci, protože on sám by to jinak neudělal. Celé Tarnské království by padlo do rukou Artemisie a skřetů. A co bys pak dělal ty? Temnota by byla mnohem silnější. Co kdybys pak už nemohl proti Artemisii bojovat?!"

„Takže ses vlastně obětovala kvůli mně?" téměř se jí vysmál.

„Kvůli tomu, abys mohl dojít až na konec! Kvůli Světlu! Kvůli životům, které by padly do Artemidiných rukou," vydechla zmoženě.

„Změnila ses, Aeris," poznamenal po chvíli tiše.

„Já vím," přikývla smutně.

Nakonec jsem to byl já, kdo rozhodl, že s tebou půjdeme do Tarny, prolétlo mu myslí.

„Dokážeš mi odpustit?" zadoufala.

„Aeris…" vydechl ztěžka. „Já… Nemůžu. Pořád mám před očima, jak stojíš u oltáře s Richardem. Pamatuju si, jak jsi mi vmetla, že Richarda miluješ… Nikdy jsem se necítil tak hrozně jako tenkrát. Byla jsi všechno v co jsem věřil, kvůli tobě jsem

šel dál a dál. A najednou jsi mi řekla, že to, v co jsem vkládal svou víru a důvěru, neexistuje… A představa tebe a Richarda o svatební noci… Z toho je mi nanic ještě teď.“

„Žárlíš?“ zeptala se opatrně.

„Ano!“ vyklopil ze sebe, až uskočila překvapením. „Tenkrát při souboji jsem mohl Richarda zabít, ale neudělal jsem to kvůli tobě! Žil jsem s vědomím, že ho miluješ… Pořád bych nejradši Richarda zabil.“

„Tolik nenávisti…“ vydechla tiše a v hlavě jí vyvstala otázka: „Proč tedy Tarně pomáháš?“

„Kvůli tobě,“ odvětil a stočil pohled jinam.

Lítostivě se na něho zadívala. Je toto snad odpuštění, které tak chtěla? Bylo jí hrozně.

„Nikdy jsem ti nechtěla ublížit,“ promluvila na něho, ale on se na ni nepodíval.

„Ublížila jsi mi, když ses provdala. Nebo sis myslela, že mi to neublíží?“ pronesl do ticha.

Pomalu k němu přistoupila. Vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Chtěla, aby se na ni podíval. Jediný pohled jeho očí, který by jí napověděl, co se mu teď honí hlavou. Čeho se ale dočkala, byl zlomený výraz plný bolesti. Stáhl jí ruku z obličeje a vzdálil se od ní.

Srdce mu rychle tlouklo. Připadal si naprosto ponížený. K čemu ho to donutila? Miloval ji tolik, že by pro ni obětoval cokoli a zároveň ji nenáviděl za to, co mu provedla.

Nenajdeš Nenávist bez Lásky a zároveň Lásku bez Nenávisti, vybavila se mu Maryina slova. Je to tak dávno, co je slyšel naposledy… Nikdy by nepomyslel, jak skutečná mohou být.

Jsi Seraph, ty nesmíš nenávidět, téměř slyšel v hlavě Semiremidina mentorská slova.

Jako by mu tak jednoduché a známé city jako láska a nenávist dokazovaly, že je stále myslí člověk, který chybuje.

„Pamatuješ, jak jsme si dávali slib? U Stromu života," začal.

„Samozřejmě," přikývla, i když k ní stál zády.

„Tenkrát padaly hvězdy a ty sis přála, abys se mnou mohla dojít až do elfího lesa."

„Ano, vím. Ty jsi také měl přání. Ale nepověděl jsi mi ho."

„Přál jsem si, aby jsi byla šťastná i za cenu toho, že já budu muset trpět… Asi jsem už tehdy tušil, že se provdáš," povzdechl si. „Ani vlastně nevím, proč ti to teď říkám."

„Tristene…" vydechla rozechvěle.

Je vdaná. Přestaň na ni myslet, začal si smířeně opakovat. *Je Richardovou manželkou.*

Proč je zase osud svedl dohromady? Protože to chtěl? Možná by bylo lepší se nikdy znovu nepotkat. Pak by ale neslyšel pravdu, kterou mu pověděla a nedokázal by jí odpustit…

Přistoupila k němu – pomalu, váhavě. Objala ho zezadu kolem pasu a tváří se opřela o jeho záda tak, jak to dříve často dělávala. Cítila jak oddechuje. Nakonec povolila sevření a vložila mu do dlaně Symbol Světla.

„Je mi to líto," zašeptala. „Ani nevíš, jak moc lituji, že jsem ti ublížila. Ale miluju tě, to víš."

Odtáhla se od něj a zamířila ke dveřím. Tristen se zadíval na Symbol Světla ve své dlani. Je tohle snad něco jako »sbohem«, pokud jí neodpustí? Nechtěl sbohem. Teď už ne. Uvnitř něj se rozehrál souboj mezi rozumem a citem.

*Nemá cenu o ni bojovat. Nemá to cenu. Nech ji jít,*říkal rozum, ale srdce pronášelo přesný opak. Koho by ale měl poslechnout, když ho rozum dovedl až sem?

„Počkej," vydechl rychle, než Aeris stačila dojít ke dveřím.

Zastavila se. Díval se na ni. Jedna jeho část si přála, aby se k němu otočila a druhá, aby odešla. Mohlo uběhnout několik vteřin, ale jemu to přišlo jako nekonečně dlouhá doba. Aeris se nakonec pomalu otočila. Sledovala, jak vykročil k ní, jak si

znovu navlékl Symbol Světla na krk. Nedokázala se ani pohnout. Přistoupil k ní a něžně ji objal. Rozechvěla se; už zapomněla jaké to bylo, když se jí dotýkal. Zůstali stát bez pohnutí. Hlavu měla položenou na jeho hrudi. Cítila, jak mu rychle tluče srdce.

Pohladil ji po vlasech, krátce vdechl jejich vůni. Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. Konečky prstů jí lehce přejel přes tváře, jako by studoval křivky jejího obličeje; byla pořád stejně krásná. A byla tak blízko… Věděl, že by tohle neměl dělat. Neměl by po ní toužit a už vůbec ne ji milovat. Ale nemohl si pomoci.

Navlékl jí kolem krku její amulet okřídleného srdce. Sklonil hlavu, ale přesto se na chvíli zarazil a zaváhal. Stoupla si na špičky a její ruce se Tristenovi ovinuly kolem krku. Políbila ho. Už nebylo o čem pochybovat. Nedokázal se bránit. Cítil, jak mu Aeris roztála v náruči. Zalil ho pocit blaženosti a štěstí, o kterém si myslel, že už ho nikdy znovu neprožije.

Teď už nezáleželo na ničem. Vyčerpávající boj o neposkvrněnost duše, potlačování touhy vůlí, všechno bylo zbytečné. Stačil jediný polibek, aby rozum definitivně podlehl. Kdyby ho jen někdo mohl zastavit…

„Ještě můžu přestat," vydechl vysíleně.

„Ne. Nechci, abys přestal," polibky umlčela jeho námitky.

Stěží se mu podařilo zamknout dveře pokoje… Kdyby si dokázal uvědomit, čeho se dopouští… Ale v tu chvíli o něčem takovém nepřemýšlel. Existovaly pouze doteky, polibky, nekonečná záplava kouzelných pocitů, které zamlžovaly jeho mysl, když se společně položili na postel…

Semiremis vyčerpaně usedla na provizorní slaměné lůžko v nevelkém vojenském stanu. Summonerskou hůl položila vedle sebe a zadívala se do plamene hořící svíčky postavené na malém stolku.

Divila se, jak se věci až podezřele snadno vyvíjejí. Bezpečně se jí podařilo přenést Leone do Cereis ke zbytku

karavany a následně se přemístit do Jezerního království a zjistit přibližnou polohu vojsk. Přestože přesvědčování krále, aby jí prozradil, kterou trasou armáda postupuje, bylo namáhavé, přenos přímo ke skupině vojáků byl náročnější. Musí se teď uklidnit, odpočinout si. Zítra použije zbytek magické energie, otevře portál a přenese se se dvěma tisíci jezdci tak blízko Tarně, jak jí jen její síly dovolí.

Dobře, že zná velitele této armády. Bojovala po jeho boku už u Amorchen, jen díky tomu za ní vojáci půjdou… Teď už musí odpočívat. Snad se jí podaří usnout… Cítila podivný neklid, ale nevěděla proč. Noc byla nezvykle tichá, jako klid před bouří. Slyšela hlasy vojáků. Stovky jezdců roztroušených ve skrytu lesa. Co se to jen děje? Rozrušeně otevřela oči a zadívala se znovu na hořící svíčku. Znenadání plamen zhasl. Vzduch byl ale nehybný, žádný vánek. Jako by někdo svíčku uhasil. Z knotu stoupaly táhlé pruhy šedavého dýmu.

„Co se mi snažíš ukázat, Artemisie?“ zašeptala do prázdna.

Tristen se pomalu vyvlékl z Aeridiny náruče, lehl si do přikrývek vedle ní a zmateně se zadíval na strop. Slyšel vedle sebe její dech. Neměl tušení, co by měl říct. Nedokázal dát dohromady jedinou smysluplnou myšlenku. Jeho mysl byla stále příliš poblouzněná.

Nahmatal její ruku, volně položenou podél těla, a jemně ji sevřel. Pomalu se k němu obrátila a zadívala se na něj. Jako by stále nemohla uvěřit tomu, co se stalo. Pousmála se při vědomí, že se milovala s andělem.

Vzal její levou ruku a do dlaně jí položil Maryin prsten. Usmála se:

„Líbí se mi tvůj způsob odpuštění.“

Artemisia seděla na trůnu v potemnělé místnosti. Obklopovala ji nekonečná noc. Ještě snad nikdy se necítila silnější. Rukou slastně přejela přes hořící plamínky svíček na blízkém stojanu.

»Zdáš se být potěšena sama sebou…« ozval se spokojeně Duch Temnoty v jejím nitru.

„Právě jsem si pojistila naše vítězství," pousmála se.

*»Ano, první hřích!«*pronesl nadšeně hlas uvnitř její mysli.

„Jak snadno dokázal zapomenout, že je Aeris manželkou jiného muže," téměř se rozesmála.

»Tak dlouho se utápěl ve vlastním neštěstí, že rád zapomněl…«

„Ani má všemocná sestra tomu nedokázala zabránit!"

»Bude zrozen Nephilim.…«

„Skutečně to tak má být?"

»Nepochybuj, má drahá…Bytost napůl člověk, napůl Seraph; spojení sil Světla a Temnoty v jediném těle.«

„Nephilim."

»Naše cesta do budoucnosti, pokud vše selže.«

„Máš pochybnosti?" podivila se.

»Ne. Ale jak jsi sama řekla… Pojistíme si naše vítězství.«

„Vidím jej. Bude to chlapec, stejně nádherný jako Seraph."

»Královna teď musí zemřít a zrodit se znovu.…«

Nad Tarnou se rozprostřela černočerná tma. Temné mraky jistojistě nebyly dílem přírody, ale magie. Skrze ně neprošel téměř žádný paprsek světla. Zavládla nekonečná noc. Richard se naposledy sešel s Lancem před bitvou, která rozhodne o budoucnosti království.

Hrad byl tichý a potemnělý. Jejich hlasy se rozeznívaly podél stěn chodeb. Ve vzduchu visela nervozita a napětí.

„Už to začalo," oznámil Lance. „Skřeti se rozestoupili podél hradeb a začali budovat základny. Rozmisťují trebuchety a beranidla. Pokusí se prorazit bránu."

„Stihly se vybudovat obranné příkopy?" zadíval se z okna na desítky malých naoranžovělých plamínků ze skřetích tábořišť, které již byly nebezpečně blízko.

„Obranné příkopy, dřevěné hradby i palisády. Veškeré zásoby jsou tady na hradě. Jsme schopni jim odolávat dlouho," ubezpečil ho. „Rozkazy? Vojáci jsou připraveni."

„Střelce pošli na hradby. Ať střílejí, jakmile budou skřeti v dosahu. Ostatní ať zůstanou v ulicích. Budeme přesně vědět, kudy skřeti zamíří k hradu, to je naše výhoda." Na chvíli ztichl a zamyslel se. „Nějaké zprávy o vojácích z Jezerního království?"

„Ne, bohužel," svraštil obočí.

„Dobře," přikývl trochu zklamaně. „Chci, abys vzal všechny jezdce a odjel s nimi na západ. Pokud možno mimo skřetí hlídky, ať vás nevystopují."

„Chceš takhle rozdělovat síly?" podivil se.

„Jezdci by v ulicích nebyli příliš platní. A skřeti koně také nemají," poznamenal. „Chci, aby ses s jezdci skryl v lesích a vyčkal na příhodnou dobu…"

„Poslouchám," soustředil se Lance.

„Znič trebuchety," rozkázal Richard s jistotou. „Musíme ochránit hradby co nejdéle."

„Rozumím," přikývl Lance.

„Pokud se skřeti dostanou hlouběji do města, naší poslední možností je zničit most přes řeku a zbrzdit je. Stali by se tak poměrně snadným terčem pro lučištníky."

„Zvítězíme. Určitě," prohlásil Lance směle a měl se k odchodu.

„Uvidíme se v boji," zadíval se Richard do tmy na skřetí tábořiště, mysl zaplněnou obavami a pocitem nesmírné zodpovědnosti.

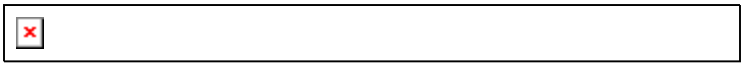

Kapitola patnáctá

Bllix

Ve velkém vojenském stanu skřetího tábora se strhla hádka. Každý z deseti velitelů, který pod sebou měl tři tisíce vojáků početné skřetí armády, se chtěl ujmout hlavního velení a zahájit útok po svém. Spory mezi jednotlivými vůdci se stupňovaly, dokud se do lomozu peprných nadávek nepřiřítil Bllix.

„Ticho!!!“ přehlušil chraplavým hlasem všechny své podřízené.

„Co se to s vámi děje?!“ přeměřil si je všechny pohledem. „Vybral jsem si vás, protože jsem se domníval, že jste nejschopnější velitelé! A vy se tu dohadujete jako malá skřeťata!“

„Znáš to, Bllixi,“ uchechtl se jeden z nich. „Jsme nedočkaví.“

„Jistě,“ poznamenal Bllix spíše pro sebe a vstoupil do stanu.

„Nezapomínejte, že od velení jsem tu já!“ zamračil se a na stole před sebou rozvinul mapu s jednoduchým nákresem Tarny.

„Každý z vás bude mít úkol. Takže se přestaňte předbíhat v tom, kdo bude mít na vítězství větší zásluhu,“ zavrčel.

„Ano, pane,“ zabručeli ostatní zkroušeně.

„Tady je plán,“ přelétl všech deset velitelů nesmlouvavým pohledem. „Chci, aby se přibližně tisíc vojáků staralo o trebuchety a ostřelovalo hradby. Ať jsou trebuchety dobře bráněny, stejně jako beranidla. Musíme prorazit bránu.“

„Brána je vždycky nejslabším článkem hradeb,“ uchechtl se s nadšením další z velitelů.

„Pak chci tři skupiny, aby začaly dobývat palisády… Bude to něco kolem devíti tisíc vojáků, jasné? Je mi jedno, který z vás se tam ujme velení, ale zbořte bránu za jakoukoli cenu.“

„Rozumíme,“ řekli postupně tři velitelé.

„Já se postarám o obranu trebuchetů,“ přikývl další a nebojácně se udeřil do hrudi.

„Dobře,“ zazubil se Bllix spokojeně. „Zbývá nám čerstvá jednotka od Tarnských hor. Dvacet tisíc vojáků… Chci, aby jeden z vás vzal svou skupinu o třech tisících skřetech a přesunul se k východní straně hradeb, kudy do města vtéká řeka. Jistojistě je někde u hradeb vybudovaná mříž na průtok… Chci, aby ten z vás, kdo tam půjde se svým oddílem, vybral spolehlivého hlupáka. Ať se obětuje ve prospěch věci. Musí odpálit tu mříž v hradbě. Tím získáme další vstup do města,“ vysvětlil Bllix.

„To je úžasný nápad!“ pochvalovali si skřeti a souhlasně přikyvovali.

„Jakmile bude proražena brána i hradba na východě, je mi jedno, jak se rozdělí zbylých pět skupin. Hlavní je dostat se do města a ničit!“

Velitelé se radostně rozesmáli.

„Promiň mi tu smělost, Bllixi,“ zadíval se na něho další z velitelů. „A co budeš dělat ty?“

„Mám jiný úkol přímo od naší paní, tím se nemusíte zatěžovat. Nakrmte se lidským masem!“

Následovala další salva nadšených výkřiků.

„Možná přece jen,“ zamyslel se Bllix. „Kdybyste zahlédli skupinu mladých lidí – mezi vojáky budou vypadat skoro jako děti – okamžitě mi to hlaste. Ty vyřídím jen já, osobně!“

„Seth říkal, že by se měli objevit každou chvíli!“ oznámila Serigas rozrušeně.

Tristen, Aeris, Reilla, Irvin a Serigas se na koních zastavili uprostřed planiny jen několik mil jižně od Tarny. Vanul

mrazivý podzimní vítr od hor. Slunce se blížilo k západu a v dáli na severu se rozkládala nepřehlédnutelná černá mračna.

„Vsadím se, že ty mraky jsou dílem nějakého démona," utrousil Irvin.

„Náš starý známý démon počasí Allaiah," pousmála se Reilla.

„Jak ti je?" obrátila se Serigas se zkoumavým výrazem k Tristenovi. „Hm," zabručel v odpověď. „Je mi dobře." „Nejsi dobrý lhář," zavrtěla nesmlouvavě hlavou. „Co mám říct?!" vyjekl nervózně. „Není mi zrovna nejlíp. Tohle je moje nejbližší setkání s Temnotou od doby, co jsem se střetl s démony Neheiah."

Z nebe se ozval známý dračí skřek a všichni soustředili pozornost k západu, kde se rozprostíral les, táhnoucí se do dáli po celé délce západní hranice království. Zaslechli rytmický dusot kopyt koní, jako by se blížila bouře. Mezi kmeny se objevili první jezdci, kteří okamžitě vyrazili na planinu a zamířili rovnou k nim. Další desítky a desítky je následovaly. V popředí celé jízdy se hnala na bílém koni čarodějka, v ruce pozvednutou summonerskou hůl. Když se bezprostředně přiblížila, mírně zpomalila, až nakonec zastavila přímo u nich.

„Neznáme se odněkud?" zavtipkoval Irvin s úsměvem.

„Myslela jsem si, že tu budete," usmála se Semiremis. „Viděla jsem draka."

„Jak to šlo?" optala se Serigas na vojáky.

„Znám velitele, takže vše šlo dobře, ale průchod skrz portál byl vyčerpávající. Ještě nikdy jsem nepřenášela takové množství lidí," pokrčila trochu vyčerpaně rameny.

„Můžeš kouzlit?" zeptal se Tristen.

„Něco ještě svedu," usmála se a vzápětí zvážněla, když vedle Tristena spatřila Aeris: „Doufala jsem, že budeš rozumnější. Takhle si dobrovolně zahrávat se životem…"

„Se životem si tu zahráváme všichni," poznamenala Aeris vzpurně.

„Ale na rozdíl od tebe, my nemáme jinou možnost," odvětila.

„Teď už ji sotva můžeme poslat zpátky," podotkla Reilla.

„Ty jsi královna, Aeris," povzdychla si Semiremis. „Všichni jsme tu pod tvým velením."

Aeris se rozhlédla po tvářích svých přátel. Nechce ztratit nikoho z nich. Ale pokud se tak stane, bude to jen její vina. Ona je prosila o pomoc… „Pomůžeme Tarně," pronesla s odhodláním. „Seth říká, že z východu se blíží Rakesh," ozvala se Serigas. „Dobře," přikývla Semiremis. „Řeknu veliteli, že jakmile se k nám přidají liotauři, vyrazíme…"

Bllix si spokojeně prohlížel velkolepé město před sebou; tiché a potemnělé. Přelétl očima hradby zaplněné desítkami lučištníků, sjel pohledem o něco níž a zadíval se na dřevěné hradby, palisády a na příkop, ztrácející se ve tmě.

Připravili se lépe, než jsem předpokládal,prolétlo mu hlavou.

Obrátil se k západu i k východu a s klidem se zadíval na sedm trebuchetů, které skřeti začali rozestavovat, a na desítky dlouhých ostrých kůlů zaražených do země kolem nich jako ochrana před možným útokem jezdců. Tři jednotky čítající devět tisíc vojáků byly připraveny zaútočit přímo na bránu a hradby. I beranidla byla přichystána. Obrátil se k jihu a kam dohlédl, viděl své věrné vojáky. Už jen stačí, aby vydal rozkaz. Další prolévání krve a získávání duší; vše pro jeho paní, pro její přízeň. Jen pro ni…

Zdvihl šavli nad hlavu a třicet tisíc skřetů s bojovným nadšením pozvedlo do vzduchu meče. Krajem se rozezněl hrozivý pokřik, až se země otřásla. Devět tisíc skřetů se vrhlo k hradbám, tlačíce před sebou beranidla. Dvacet tisíc skřetů se začalo rozestupovat podél hradeb, dost daleko, aby byli mimo dostřel lučištníků. Jedna třítisícová skupina pomalu zamířila k východní straně, jak Bllix rozkázal.

Lance z úkrytu nervózně přihlížel útoku na hradby. Trebuchety stále nebyly připraveny, ale vyjet proti nim, když je bránilo dvacet tisíc skřetů, byla naprostá sebevražda.

„Rozkazy, pane?“ ozval se voják po jeho boku.

„Ať jsou muži připraveni,“ odvětil. „Vyrazíme, jakmile nebude obrana trebuchetů tak silná.“

Richard shlížel s oddílem vojáků přímo k bráně. Z hlavní ulice vedoucí k hradu měl město pod sebou jako na dlani. Navzdory nočnímu šeru dokázal rozeznat vojáky rozprostřené v širokých ulicích; všichni byli napjatí a nervózní. Museli jen čekat, až se skřeti dostanou k nim. Ozvalo se zadunění, jak beranidlo tvrdě narazilo do brány. Viděl, jak se desítky vojáků zatím úspěšně snaží zapřít bránu dlouhými silnými břevny a odolat tak tlaku zvenčí.

Lučištníci se dali do práce a začali skřetům patřičně ztěžovat útok. Ti, kteří se vrhali na palisády, byli brzy sestřeleni. V úkrytu se ocitli pouze ti, kteří tlačili beranidlo a mohli se pod ním jakž takž skrýt, ale vybudované příkopy znemožňovaly přístup většině z nich.

„Přineste žebříky,“ zavrčel Bllix na velitele, který s ním pozoroval vývoj obléhání. „A pospěšte si s těmi trebuchety.“

K hradbám vyběhlo dalších několik desítek skřetů nesoucích dlouhé žebříky. Další nedočkavá třítisícová skupina se hnala za nimi.

„Lučištníci nemůžou udělat všechnu práci. Určitě nebudou mít dost šípů,“ poznamenal Lance podrážděně. „Musíme vyrazit teď. Jestli zapojí do útoku i trebuchety, je všechno ztraceno.“

Pak se otočil a zamířil do lesa k vojákům.

„Pošlete další skupinu k východní hradbě! Ať je tam podpoří!“ zavelel Bllix.

Pod náporem neutuchající spršky šípů se skupina několika desítek skřetů pod svými štíty dostala až k řece na východní straně hradeb. Rozhodování jim netrvalo dlouho a do řeky byl

na provizorním dřevěném voru vypuštěn jeden z postřelených skřetů. Šíp zabodnutý ve stehně mu přímo nabízel ukončit život po svém. Umně vyrobená, pro ně magická neznámá látka, která slibovala, že zničí mříže v hradbách, mu nabízela i hrdý odchod.

Vojáci uvnitř města se na Richardův rozkaz stáhli blíž k východní straně. I přesto, že skřeti byli dobře kryti stínem noci, neuniklo lučištníkům, že se velký počet z nich přiblížil právě sem. Pozdě si velitelé Richardovy armády uvědomili, proč míří skřeti k východní hradbě.

Ozvalo se hřmění a zespodu hradby klenoucí se přes řeku vyšlehl plamen. Vzápětí pohasl a vystřídal ho kouř. Voda se se syčením rozlila z koryta a zpěněně se valila podél břehu, než se po chvíli vrátila zpět. Ozval se nepříjemný šoupavý zvuk kamenů, když se část hradeb zřítila do řeky a ostatní kusy zdiva po výbuchu dopadly dál do vody. Lučištníci zmateně uskočili stranou, netušíce, zda jim vydrží hradby pod nohama. Skřeti využili nastalého zmatku a vzniklou dírou ve zdivu se prodírali na břeh uvnitř města.

„Výborně," zaznamenal Bllix s potěšením výbuch. „Rozdělte síly! Pošlete další dvě skupiny!"

Velitelé vyrazili k východu se šesti tisíci vojáky. Bllix si zálibně prohlédl připravené trebuchety; prorazit hradby už nebude tak těžké.

„Nabít a vystřelit!" rozkázal hlasitě nejbližším dvěma skupinám. Ostatní se zachovali podle sousedních, a tak se všech sedm skupin pustilo do nabíjení.

První rány zasáhly dřevěné hradby a palisády, další – přesněji mířené – udeřily přímo do zdiva i na hradby a srazily tak několik lučištníků. Obrana brány se začala hroutit.

Uvnitř hradeb se vojáci ze západní části města přesouvali k východu, aby podpořili oddíly u řeky. Nepřítel nezadržitelně pronikal do města. Ulice se začaly plnit mrtvolami nejen

skřetů, ale i tarnských vojáků. Skřeti mohli od řeky dobývat jak severní, tak jižní část města.

Z lesů se jako planoucí ohnivá vlna vyřítil Lance a jezdci na koních. Každý v ruce třímal hořící pochodeň. Ve zběsilém klusu se dvoutisícová armáda rozdělila na sedm nerovných skupin a každá zamířila k jednomu ze sedmi trebuchetů.

Na poslední chvíli, pomyslel si Lance, když vedl svou skupinu o několika desítkách vojáků k poslednímu nejvzdálenějšímu trebuchetu.

Bllix okamžitě rozkázal útok zbylým osmi tisícům skřetů, kteří zůstali v záloze. První trebuchet již hořel a kácel se k zemi, než skřeti vůbec dokázali zareagovat. Jezdci navzdory četným ztrátám postupovali rychle. Skřeti, kteří tušili, že ostatní trebuchety už sotva zachrání, zamířili k poslednímu z nich a zaútočili na Lanceovu skupinu. Všechny trebuchety zachvátil oheň a necelé dva tisíce vojáků na koních se vrhlo do boje proti osmi tisícům skřetů.

A pak se znenadání černé mraky na jihovýchodě rozestoupily a objevila se naoranžovělá záře vycházejícího slunce. Jako by přicházela naděje a záchrana. Ozvalo se zahřmění a skřetí vojáci znejistěli. Na krátkou chvíli se zahleděli k jihovýchodu. Na vyvýšený vrch vyjel jezdec, v ruce svíral meč. Kůň neklidně poklusával na místě, dokud jezdec pevně nepřitáhl otěže a nepřinutil zvíře postavit se na zadní. Do vzduchu pozvedl meč a za hlasitého bojovného pokřiku mu nad hlavou přelétl obrovský drak. V tu chvíli celý horizont pokryly postavy neznámého původu. Ozvalo se další hromové zahřmění. Byl to pokřik tisíců liotaurů. Vrhli se přímo na bojiště; Rakesh v jejich čele. Za nimi uháněli jezdci Jezerního království.

Seth přilétl k východní straně hradeb a svým ohnivým dechem smetl desítky skřetů. Lučištníci na hradbách se poděšeně ohlíželi za drakem, který létal nebezpečně blízko, ale

zdál se být na jejich straně. Richard překvapeně sledoval příliv nových posil. Už ani nedoufal…

„Je to horší, než jsem si vůbec mohla představit," pronesla Semiremis zdrceně.

Němě zírali na skřetí zkázu. Možná přece jen přecenili své možnosti…

„Kde jsou ty domy a stavení, co lemovaly příjezdovou cestu?" zeptala se Reilla ustrašeně.

„Z čeho myslíš, že si skřeti postavili obranné hradby kolem trebuchetů, z čeho mají munici, z čeho postavili ty žebříky?" pronesl Irvin vážně.

„No, ze vzduchu asi ne," pousmála se Reilla trpce a při pohledu na město se jí sevřelo nitro.

„Obrana se začíná hroutit," poznamenala Aeris smutně.

„To s tím bojovým pokřikem bylo moc dobrý, Tristene," pousmál se Irvin povzbudivě. „Vypadalo to působivě, jak ti Seth přeletěl přímo nad hlavou."

Tristen na Irvinovu poznámku nezareagoval, jen se soustředěně zamračil, uložil Meč Seraphinů zpátky do pochvy a do ruky vzal druhý, obyčejný meč.

Ozvalo se mohutné zadunění. Zahleděli se na hradby. Brána byla proražena.

„Co uděláme teď?!" polkla Reilla nejistě.

„Nebudeme tu přece jen stát a dívat se!" přelétl Tristen všechny pohledem.

„Nemůžeme bezmyšlenkovitě vtrhnout do válčícího davu," řekla Semiremis rázně. „Pokusíme se najít Richarda nebo Lanceho. Hlavně se musíme vyhnout jakémukoli velkému souboji."

„Seth říká, že východní hradba byla probořena a skřeti útočí ze dvou stran," ozvala se Serigas.

„Musíme vyrazit!" rozhodl Tristen, jako by se nemohl dočkat. „Pojedu vpředu, aspoň je bude obranné kouzlo odrazovat. Chraňte Aeris, to je nejdůležitější."

„Já to zvládnu!“ přikývla královna.

„Serigas,“ ozval se Irvin nervózně. „Kdyby se něco stalo…“

„Přestaň s takovými řečmi!“ okřikla ho Serigas.

„Hej, myslím, to vážně!“ zamračil se. „Chtěl jsem jen říct, že… že tě mám rád, víš?“

„Nemusel jsi to říkat, tuším to už dlouho,“ pousmála se spokojeně.

„Eh, vážně?“ zazubil se. „No, skvěle, teď už můžeme vyrazit.“

„Příště si nech svá vyznání na příhodnější dobu, Irvine,“ zašklebila se Reilla.

Poslední trebuchet padl a v krvavém boji nelítostných liotaurů bylo nakonec pobito téměř osm tisíc skřetů, jejichž těla zakryla celé území před padlou bránou. Ostatní v čele s Bllixem prchli. Bllix si byl vědom svého hlavního úkolu a věděl, že musí zápolení udržovat tak dlouho, dokud se mu nepodaří královnu najít a zabít.

Velká část skřetů přeběhla od východní hradby k jihu a pronikla do města pobořenou hradbou. Tristen vedl své přátele k Rakeshově skupině.

„Semiremis?“ ozval se udiveně Lance, který byl překvapen, že bojuje po boku liotaurů.

„Lancei,“ kývla k němu čarodějka a zastavila koně. „Přivedli jsme pomoc.“

„Všiml jsem si,“ pousmál se, ale zhrozil se, když uviděl Aeris. „Co tu dělá královna?!“

„Znáš malé děti,“ poznamenala tiše. „Odmítala jít do Cereis. Chtěla se sem vrátit.“

„Richard zešílí, až ji tu uvidí!“ mluvil důrazně. „Měla bys ji okamžitě odvést do bezpečí!“

„Já vím, ale teď už není čas promýšlet, kam ji odvést. Skřeti můžou být ukryti kdekoli v lesích kolem!“ namítla se stejným důrazem.

Lance se znovu zadíval na Aeris, na jejíž tváři se usadil mírně provinilý výraz.

„Jsme uprostřed boje! Akorát tu ztrácíme drahocenný čas!“ vztekle se zadíval k pobořené bráně a snažil se rychle přemýšlet… „Richard musí vědět, že tu jsi,“ zamračil se. „Řeknu mu to… Nejbezpečnějším místem je teď hrad. Jeďte ke chrámu ve městě, uvnitř je tajná chodba vedoucí do hradu. Stačí pohnout prostředním držákem na pochodně v levé chrámové lodi.“

„Dobře,“ přikývla Semiremis.

„Chcete doprovod?“ zabručel Rakesh.

„Nebudu lhát, že by se nám pár liotaurů nehodilo,“ přikývla spěšně čarodějka.

„Jeďte už!“ vykřikl Lance, obrátil koně a se zvednutou rukou, v níž třímal meč, zavelel vojákům k dalšímu boji. Lanceovi jezdci a jezdci Jezerního království zamířili k východní hradbě a vrhli se do útoku proti zbylým skřetům, kterým se stále nepodařilo dostat do města.

Rakesh a tři tisíce liotaurů vběhlo skřetům do zad u brány a zatlačilo je hlouběji do města. Semiremis vedla ostatní spletí uliček do západní části Tarny, přímo k chrámu. Těsně se vyhnuli potyčkám na hlavní cestě a zamířili do vylidněných ulic. Boj za jejich zády neutichal. Stále se ohlíželi za sebe, zdali nemají někoho v patách. Vzdalovali se s každou uličkou a jediným jasným cílem před nimi byly tyčící se věže chrámu.

Přesto jejich úprk neunikl Bllixovým očím. Náhlá přítomnost vojáků Jezerního království a liotaurů jasně naznačovala, kdo dorazil. Nemeškal ani chvíli a z neúprosného boje mezi domy vytáhl deset skřetích vojáků, kteří mu zrovna přišli pod ruku. Bez okolků následovali svého velitele mimo bojiště a vydali se tmou k chrámu.

Zastavili se před mohutným schodištěm. Tristen sklouzl z koně a zadíval se na potemnělý portál. Ostatní byli za chvíli

také na nohou, jen Semiremis zůstávala v sedle. Zahleděla se zpět ke zbořené bráně.

„Ty s námi nepůjdeš?“ vytušila Reilla.

Čarodějka se otočila zpátky a setkala se s tázavými pohledy ostatních.

„Měla bych se vrátit,“ oznámila.

„Chceš bojovat?“ vyhrkl Irvin.

„Ještě pořád mi zbyly nějaké síly. Mohla bych jim být užitečná,“ vysvětlila.

„Kdo tu mluvil o tom, že nemůžeme bezmyšlenkovitě vtrhnout do válčícího davu?“ pozvedla Serigas obočí.

„Běžte a dobře se ukryjte. Když všechno selže a vy uvidíte, že skřeti míří nahoru k hradu, můžete vždycky tudy zase utéct z města,“ přelétla je pohledem.

„Tohle není sbohem, Semiremis,“ zadíval se na ni Tristen.

„Nandej jim to!“ pousmála se Reilla.

„Braňte Aeris,“ sevřela pevněji summonerskou hůl v ruce, obrátila koně a zamířila ulicí zpátky. Dusot kopyt utichl a čarodějka se jim ztratila z dohledu. Ještě chvíli se dívali k východním hradbám města a mysleli na Rakeshe, který bojoval po boku svých liotauřích druhů.

Aeris se v duchu modlila za Richardův život a přepadly ji obavy z toho, co řekne, až zjistí, že se přes jeho výslovný zákaz vrátila. A teď se strachovali i o Semiremis…

„Taky máte takový zvláštní pocit, že jste někde, kde vůbec nemáte být? A že někdo bojuje vaši bitvu za vás?“ pronesla Serigas do ticha.

„Cítím to podobně. Ale my máme taky úkol…“ začal Irvin.

„Přestaňte s tím, že mě máte chránit! Umím se přece o sebe postarat!“ svraštila Aeris obočí.

„Ty se spíš přestaň bránit tomu, že jsi pod naší ochranou,“ zadíval se na ni Irvin přísněji.

„Já jen…“ posmutněla. „Nechci být břemeno, co je jen na obtíž.“

„To nejsi," ujistila ji Reilla. „Měli bychom jít dovnitř."

Spěšně vystoupali po schodišti. Irvin s Tristenem se zapřeli o vysoké chrámové dveře a s tichým zavrzáním je otevřeli dokořán. Zaplavil je chlad kamenné stavby. Udělali několik nejistých kroků vpřed a rozhlédli se po temném chrámu. Tristen zdvihl ruku a nad dlaní se objevil malý krystal, který vyzařoval světlo, jež se okamžitě odrazilo na mohutném sloupoví. Reilla si vytvořila vlastní zdroj světla a zamířila s ním do levé postranní lodi chrámu. Zkoumavě prohlížela jednotlivé výklenky a stojany na svíčky, ale přesto…

„Žádný držák tu není," oznámila znepokojeně.

„Ále," mávl Irvin rukou a rozhlédl se kolem. Na sloupoví ohrazujícím hlavní loď od postranní si všiml několika držáků. „Jeden z nich to bude." Odhodlaně přikročil ke sloupu, který se ve tmě zdál být umístěn uprostřed celé postranní chrámové lodi.

„Jak to říkal Lance? Prostřední držák na pochodně?" prohlédl si zkoumavě kovový držák.

„Jo, říkal. Ale měl bys být opatrný," pozdvihla Reilla obočí.

„Klid, sestřičko," usmál se Irvin. „Velký bratr se o sebe umí postarat."

Zdvihl ruku a pohnul držákem. Ozvalo se tiché cvaknutí a následoval skřípavý zvuk, jak se kameny otíraly o sebe. Bylo jisté, že se někde otevřel vchod.

„Tak to bychom měli," poznamenala Serigas. „Teď ještě ten vchod najít."

„Myslím, že to nebude problém," rozhodil Irvin rukama a zamířil k Reille.

„Ehm, Irvine…" začala Reilla.

„To nic. Klid," usmál se a když už chtěl udělat poslední krok, zjistil, že pod nohama nemá pevnou zem. Ozval se jen pronikavý výkřik, jak Irvin zmizel v otevřené díře v podlaze.

Jeho hlas se vzdaloval, až byl ukončen tlumeným nárazem na zem. Zavládlo ticho.

„Hm… Promiň!“ zavolala Reilla do díry v podlaze. „Snažila jsem se ti o té díře říct!“

„Irvine?!“ přidala se Serigas. „Jsi v pořádku?!“

„Jo… jasně!“ ozvalo se. „Hm… Je tu žebřík, tak polezte dolů!“

„Myslím, že se v té tmě dole bojí,“ pousmál se Tristen.

„Prý, že se velký bratr umí o sebe postarat,“ zavrtěla Reilla pobaveně hlavou. Prosvítila okraje otvoru v podlaze a spustila se na dřevěný žebřík. Ostatní ji následovali a brzy se všichni ocitli v úzké kamenné chodbě.

„Je tu větší zima než tam nahoře,“ poznamenala Serigas.

„Příště mi o dírách v podlaze řekni, Reillo!“ zavrčel Irvin.

„Snažila jsem se, ale nepustil jsi mě ke slovu!“ pokrčila výmluvně rameny.

Semiremis se přihnala k hlavní ulici směřující k mostu. Okamžitě na sebe strhla pozornost několika skřetů. Zdvihla summonerskou hůl a smetla je kouzly blesků. Liotauři obklíčili část skřetí armády a probojovávali se k mostu.

„Rakeshi!“ zakřičela Semiremis na liotaura. Skolil k zemi skřeta a spěšně se na ni otočil. „Ať se všichni přemístí za most!“

Pobídla koně a kouzly si prorážela cestu k mostu. Liotauři mířili za ní a cestou pobíjeli skřety, kteří se na ně snažili zaútočit. Lance dovedl své zbylé jezdce na severní břeh města, aby bránili pobořenou východní hradbu. Lučištníci bojovali proti skřetům, kteří se díky žebříkům dostávali přímo na hradby.

Liotauři přeběhli most a rozprostřeli se podél pobřeží. Lanceovi neunikla Semiremidina přítomnost. Okamžitě pobídl koně a zamířil k ní.

„Co tu děláš?!“ vykřikl.

„Ustup stranou! Zachraňuju ti vojáky!“ odsekla a zvedla summonerskou hůl do vzduchu, oči zavřené soustředěním. Skřeti zamířili přes most k nim. Věděla, že musí kouzlit rychle. Byla zesláblá, ale přesto rozhodnutá použít zbytek energie k umění summoning.

Z vrcholu její hole se rozprostřela ohnivá rudá křídla vyvolávané magické bytosti. Rostla pod náporem síly, až ji Semiremis za vysíleného výkřiku seslala přímo na most proti blížícím se skřetům. Ohnivé stvoření připomínající draka se rozlétlo po celé délce mostu. Vysoké plameny se roznesly a překryly řeku od hradby k hradbě. Skřeti v ohni umírali ve zběsilých výkřicích. Zbytek armády zůstal uvězněn na jižním břehu, když byl i průchod přes východní hradbu v plamenech.

Semiremis vyčerpaně klesla ruka a jen stěží se dokázala udržet v sedle. Lance i ostatní vojáci překvapeně sledovali plameny hořící nad řekou.

„Jak dlouho to kouzlo bude účinkovat?“ zeptal se Lance zmateně.

„Pár minut určitě a Seth vám aspoň pomůže snížit počet skřetů,“ odpověděla.

„Seth?“ nechápal Lance, dokud se nad jižní částí města nesnesl ohromný drak a nezačal svým ohnivým dechem útočit na skřety. „Už chápu…“

„Kde je Richard?“ zeptala se spěšně. „Měla bych s ním promluvit.“

„Měl by být nahoře na hlavní ulici vedoucí k hradu,“ ukázal Lance přes stovky vojáků vzhůru.

Semiremis bez odpovědi obrátila koně a zamířila vzhůru, jak jí vojáci uvolňovali cestu. Na chvíli nastal klid a boj ustal. Čím výše po cestě mířila, tím skřetích mrtvol ubývalo. Před sebou zahlédla skupinu vojáků a mezi nimi Richarda. Vděčně se na ni zadíval.

„Přivedli jsme pomoc tak rychle, jak to jen šlo,“ vyhrkla.

„Děkuji,“ přikývl uznale.

„Ale je tu něco, co bych ti měla říct," nasadila vážný výraz.

„O co jde?!" zvážněl také.

„Aeris…" odvětila.

„Stalo se snad něco?!" znervózněl.

„Je v pořádku," ubezpečila ho. „Ale je tady. V Tarně."

„Cože?!" zhrozil se; nechtěl něčemu takovému ani uvěřit.

„Nemá smysl se vztekat!" snažila se ho uklidnit. „Lance ji a ostatní poslal tajnou chodbou do hradu."

„Ostatní?! Tím myslíš tvého syna a jeho přátele?"

„Ano. Byli to oni, kdo přivedl liotaury a draka. Já vedla jezdce z Jezerního království."

Richard mlčel. Bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

„Snažila jsem se jí cestu rozmluvit, ale nedala si říct. Vždyť víš, jak dokáže být tvrdohlavá!"

Díval se na hordy skřetů, kteří stále ještě zbývali na jižním břehu. Určitě jich bylo pořád dobrých deset tisíc. Zaplňovali snad všechny ulice; měli převahu. U severního břehu zahlédl několik stovek odhodlaných liotaurů a jezdců na koních a ne víc než dva tisíce vojáků. Bitva ještě stále nebyla dobojována a on teď bude mít ještě starosti o svou manželku.

„Mé kouzlo nebude držet skřety věčně a ani drak nepomůže, pokud se znovu strhne boj. Zasáhl by i tvé vojáky," poznamenala mimoděk.

„Není nic, co bych teď mohl udělat!" rozčílil se. „Pokud jsou v hradu a nikdo je nesledoval, snad budou v bezpečí…"

Temná, vlhká a nepříjemně studená kamenná chodba jako by neměla konce; vedla je stále výš a výš. Stáčela se a různě zahýbala, až brzy ztratili orientaci, kde se nejspíš pod městem nacházejí. Zničehonic téměř narazili do stěny před sebou. Zastavili. Cesta se rozbíhala do dvou směrů.

„Výborně…" svěsila Serigas ramena.

„Kudy teď?" položil Irvin zbytečnou otázku.

„Aeris, nemáš tušení, kde bychom mohli být?" otočila se k ní Reilla se světlem v dlani.

„Netroufám si odhadovat," pokrčila rameny.

„Zkusíme to třeba vpravo," navrhl Tristen. „Vždycky se můžeme vrátit zpátky."

Se světlem v ruce vykročil do chodby. Ostatní ho beze slova následovali.

Dva skřetí velitelé, kteří zbyli z původních deseti, se rozhořčeně dívali na planoucí řeku i na most.

„Co navrhuješ? Není tu Bllix, teď můžeme válčit po svém. Musíme něco vymyslet! Ten drak začíná být dotěrný," postěžoval si jeden z nich.

„Přesuň se se svým oddílem na západ a pokuste se nějak podplavat ten oheň. Tady jsme moc na očích," zavrčel. „Oheň se bude zmenšovat, jak bude ochabovat kouzlo. Využijte toho."

Skřetí velitel zamířil mezi své vojáky a pokřikem je svolal k sobě. Skrze ulice zamířili k západu. I když jim drak stále poletoval nad hlavami, pod štíty se proplétali mezi domy podél řeky. Oheň už jen o několik ulic dál slábl a nedosahoval až na břeh.

„Do vody!" zavelel hromovým hlasem a stovky skřetů se nahrnuly do řeky. Podplavali plameny pod vodou a vynořili se na opačné straně. Mimo dosah lučištníků se jim bez potíží podařilo vylézt na břeh. Jejich vojenský pokřik strhl pozornost zbylých liotaurů v čele s Rakeshem. Oba oddíly se nelítostně vrhly proti sobě.

„Jsi si jistý, že jdeme správně, Bllixi?" ozval se jeden ze skřetů. „Nefňukej mi tu, nebo tě zabiju sám," zavrčel.

Potmě viděl více než dobře. Zarazil se, až když došli na rozcestí. Vlevo nebo vpravo?

„Pojďte," pobídl skřety, i když si sám nebyl jistý, zda jdou správným směrem. Zabočili vlevo a brzy narazili na schodiště táhnoucí se vzhůru.

„Hm… Jdeme správně?" otázala se Reilla. „Přijde mi to spíš jako cesta pro nezvané hosty."

„Nevím," pokrčil rameny Tristen. „Možná jsme přece jen měli zabočit doleva."

Náhle chodba končila a oni vstoupili do větší místnosti, z níž nevedl žádný další východ.

„Konec cesty… Tak jdeme zpátky," zavelel Irvin a zamířil ke vstupu do chodby.

„Počkejte chvíli!" zadržela je Serigas. Prohlédla si stěnu přímo před nimi. Na jednom z kamenů byl vytesán malý symbol. Přejela po kameni prsty a pokusila se ho zatlačit do stěny.

„Ehm… O co se to snažíš?" pátral Irvin.

Znenadání kámen zapadl hlouběji do zdi. Nic se však nestalo.

„Dobře, konec her. Jdeme zpátky!" mávl Irvin na ostatní rukou. Najednou podlaha klesla o dobrý metr pod původní úroveň. Opět nastal klid.

„Přestává se mi to líbit," zatvářila se Reilla zoufale.

Podlaha se zničehonic začala propadat a naklánět. Nikdo neudržel rovnováhu a všichni se začali sunout do vzniklého otvoru. Sklon byl tak velký, že začali sklouzávat kamsi dolů potemnělou chodbou. S mohutným křikem doklouzali příkrou chodbou na rozcestí a každý nechtěně odbočil jiným směrem. Pak před sebou zahlédli zlatavě ozářený východ a skluzavka je vyhodila rovnou na tvrdou zem pokrytou stohy slámy.

„Páni, to byla jízda!" zamumlal Irvin s plnými ústy slaměných stébel.

„Dáme si to ještě jednou!" rozesmála se Serigas a zvedla se z podlahy.

„Můj zadek…" zasténala Reilla a pomalu vstávala.

„Kde to jsme?" rozhlédl se Tristen.

„To nevypadá dobře," zamračil se Irvin, když zjistil, že je obklopují jen mříže. Zadíval se do sousední cely, ve které skončili Reilla s Tristenem.

„Tomu říkám přímý skluz do vězení pro nezvané návštěvníky," usmála se Reilla.

„Aspoň už teď víme, kde jsme," poznamenala Aeris a oprašovala si šaty.

„Nějaký nápad, jak odtud?" pozvedla Serigas obočí.

„Jeden nápad by tu byl," Reilla zalovila v brašničce na opasku a vytáhla malý skleněný klíč s červenými krystalky.

„Ani nevíš, jak tě mám rád," usmál se Irvin nad Reillinou pohotovostí, když vkládala magický klíč do zámku dveří…

Kouzlo vyprchalo a skřeti se vrhli přes most i řeku na severní břeh. Seth na ně naposledy vrhl ohnivý dech a vznesl se do výšky. Skřetů jeho zásluhou výrazně ubylo, ale přesto byl jejich náraz do linie vojáků drtivý. Někteří bojovali u břehu, jiní prolomili obranu, probili se a mířili vzhůru po hlavní cestě k hradu, kde narazili na Richardovu skupinu. Boj se stupňoval. Lance držel se svými oddíly víc než polovinu skřetí armády u břehu. Richard se zbytkem vojáků bránil hlavní cestu. Semiremis a několik mužů bylo vysláno přímo k bráně hradu. Skřeti měli přesto navrch a odhodlaně tlačili obranu blíže k hradu, odhodláni dobýt celé město.

„Vidíte," zašklebil se Bllix spokojeně při pohledu na město pod sebou. Překročil k dalšímu oknu a zadíval se na uzavřenou bránu vedoucí do hradu a na vojáky, kteří bránili skřetům vpadnout na nádvoří. „Vítězství je téměř nadosah."

„Měli bychom jít tu bránu otevřít," usmál se jeden z vojáků zlomyslně.

„Dobrý nápad," pochválil ho Bllix a otočil se k deseti druhům. „Pět z vás půjde se mnou otevřít bránu. Zbytek bude pročesávat horní patra hradu a my ostatní potom prohlédneme přízemí a sklepení. Pokud najdete ta děcka, zajměte je a přenecháte je mně, jasné?!"

„Jasné!" zahřměli v odpověď.

„A chci vidět tohle místo v plamenech!" zdůraznil potěšeně a podal jednomu ze skřetů hořící pochodeň. „Jdeme!"

Postupovali temným sklepením. Tristen znenadání pocítil ve svém nitru zvláštní pocit naléhavosti, jako by se mělo stát něco hrozného; zvláštní nepříjemné tušení. Narazili na schody a vystoupali do dalšího patra. Ocitli se v široké temné chodbě, jejíž stěny lemovalo šest prázdných rytířských brnění.

„Tady to znám!“ poskočila Reilla nadšeně. „Nahoru po schodech a budeme venku.“

Spěšnou chůzí prošli chodbou a po točitém schodišti dorazili k těžkým dřevěným dveřím. Pomocí magického klíče je otevřeli a dostali se do povědomé chodby.

„To už je lepší,“ usmála se Reilla a rozhlédla se kolem.

„Neslyšíte něco?“ zpozorněl Tristen.

„Co bychom měli slyšet?“ zeptala se Serigas.

Tristen místo odpovědi zamířil do sousední chodby k oknům s výhledem do nádvoří. Při pohledu ven ho zamrazilo.

„Bože…“ vydechla Aeris, když se s ostatními k Tristenovi připojila.

Celé nádvoří i cesta vedoucí k hradu byly posety bojujícími vojáky a skřety.

„Když se dostali až sem…“ vydechla Reilla zdrceně.

„Tady jste!“ Zadívali se na konec chodby a spatřili Semiremis, jak běží k nim.

„Rychle! Musíme okamžitě pryč! Pojďte za mnou,“ vyhrkla a vedla je chodbou pryč.

„Co se to děje?!“ volala na ni Serigas.

„Skřeti se dostali do hradu! Nejspíš nás sledovali k chrámu, dostali se sem a pak vpustili ostatní skřety na nádvoří,“ vysvětlila spěšně.

Proběhli chodbou a zabočili, když byli znenadání přinuceni prudce zastavit. Průchod před nimi byl celý v plamenech.

„Zatraceně!“ vypískl Irvin.

„Bllix to tu přikázal spálit,“ vydechla čarodějka. „Musíme to obejít!“

Otočili se a běželi dál. Slyšeli hlasité řinčení zbraní. Bylo jisté, že se bojuje už i v hradu samotném. Spousta chodeb a místností již byla v plamenech. Skřeti odváděli svou práci rychle.

„Máme vás!“ vyskočilo zpoza rohu pět skřetů s meči v ruce.

Reilla se nedala zaskočit a nejbližšího skřeta smetla ohnivou bouří. Skřet se pod náporem kouzla složil k zemi a překvapení spolubojovníci se krátce zadívali na ohořelou hromadu popela. To už Seri-gas měla v ruce natažený luk a šíp a Irvin připravenou okovanou hůl. Tristen tasil meč a Reilla sevřela v dlani další magickou energii. Během několika vteřin už nebyli skřeti v jejich dalším postupu překážkou.

„Kde je Aeris?“ zadržel Tristen ostatní, když už se chtěli dát znovu do běhu.

„Tam…“ zakryla si Reilla hrůzou ústa a hned spěšně ukázala do sousední dlouhé chodby, kterou Aeris běžela. Přímo na jejím konci zahlédli Bllixe a Richarda, jak spolu bojují.

„Aeris! Stůj!“ křičel Irvin, ale ona neslyšela.

Tristen už neváhal ani vteřinu a vyběhl chodbou za ní. Ostatní ho hned následovali.

„Aeris!“ volal za ní marně. Nechápal, proč to dělá, proč za ním běží? Nedokáže Richardovi přece nijak pomoct, jen ublíží sama sobě!

Richard a Bllix zápolili s neuvěřitelným soustředěním. Richardův obouruční meč proti Bllixově mocné šavli. Výpad a útok se střídaly v neskutečné rychlosti a přesnosti. Souboj na život a na smrt. Stačí jediná malá chyba, která rozhodne o vítězi.

Aeris zastavila těsně u ústí chodby. S hrůzou sledovala souboj. Rychlý Richardův výpad strhl Bllixe zpátky a odrazil ho stranou. Byl připraven na další skřetův útok, když zprava zaslechl hlasy volající Aeridino jméno. Krátce se zadíval do

chodby a zahlédl svou ženu. Znervózněl, krátce vyveden z rovnováhy.

„Už snad nebojuješ jen o svůj život, králi?!“ zašklebil se Bllix.

Neodpověděl, jen pomalu zamířil k Bllixovi, odhodlán vše ukončit. Skřet k němu přiskočil, odvrátil jeho výpad a napřaženou rukou ho kouzlem odmrštil několik desítek metrů od sebe. Richard dopadl tvrdě na zem sousední chodby a pomalu se sbíral.

Bllixe už král nezajímal. Člověk, o kterého mu celou dobu šlo, již dorazil. Zasunul šavli do pochvy a se zlomyslným výrazem se otočil k Aeris. Instinktivně začala ve strachu couvat.

„Ne…“ vydechla vystrašeně. Zrychlil se jí dech.

Bllix k ní zamířil rychlou, odhodlanou chůzí. Chtěla utéct, ale popadl ji za ruku.

„Ne! Pusť mě!“ rozkřičela se a snažila se vymanit z jeho sevření. Strhl ji k sobě.

„Aeris!“ zakřičel Tristen chodbou. Byl už téměř u nich, už jen pár metrů.

Bllix spěšně zvedl ruku a přes chodbu se jako mohutná stěna přehnala lesklá pavučinová vlákna. Kouzlo prolétlo kolem Tristena. Nevěděl, co to bylo, ale nezáleželo mu na tom. Už jen kousek. Skřet stál na místě, jako by na něj čekal. Doběhl těsně k němu, když ho najednou cosi srazilo zpátky. Upadl na zem, náraz mu málem vyrazil dech. Zůstal ležet na podlaze.

„Tristene!“ vypískla Aeris a Bllix vše jen nadšeně pozoroval.

„Co se to děje?!“ vykřikl Irvin v běhu. Byli jen kousek od bezvládného Tristena.

„Zastavte!“ zavelela Semiremis znenadání, rozpřáhla ruce a zarazila ostatní. Prudce zastavili.

„Co to děláš?!“ nechápala Serigas.

„Je to kouzlo. Před námi je magická stěna," zdvihla summonerskou hůl a pomalu ji namířila před sebe. Vrchol hole narazil na neviditelný povrch průhledné stěny a z místa dotyku se do všech stran roznesly zelenavé třpytivé výboje jako po pavučině.

„Ano, správně, Semiremis," zašklebil se Bllix spokojeně. „Říkám tomu kouzlu »pavučina«."

Tristen se pomalu zvedl ze země. Otočil se a uviděl své přátele uvězněné. I před ním byla stejná neprostupná stěna. Byl od Aeris jen metr a nedokázal jí pomoci. Cítil hroznou tíseň, která mu svírala vnitřnosti. Cítil strach. Bál se o ni.

„Semiremis, neznáš nějaké protikouzlo?!" otočil se na ni se zoufalým výrazem ve tváři.

„Tohle kouzlo vidím poprvé v životě, Tristene!" vykřikla bezradně.

Zadíval se na Bllixe. Skřet se na něho zlomyslně usmál, drže vzpouzející se Aeris.

„Nepřipomíná ti to něco, Seraphe?" poznamenal jízlivě.

Tristen se na něho díval vystrašenýma očima.

„Neměl jsi už jednou tuhle situaci před sebou?" pozvedl významně obočí.

„O čem to mluví, Tristene?!" vyjekla Reilla.

„Tohle jsem už jednou viděl," vydechl ztěžka. „Když jsme přijeli do Tarny, měl jsem vizi…"

Všichni zůstali zdrceně mlčet. Vize, kdy viděl Aeris zemřít. Vidina, která jeho samotného málem zabila, se stala skutečností…

„Pusť ji. Jde ti přece o mě," řekl zoufale. Bllix byl tak blízko něho a přesto nemohl nic udělat.

„Nemůžeš mě zastavit," rozesmál se Bllix chraptivě.

Aeris natáhla ruku a položila ji na stěnu. Věděla, co ji čeká. Dobře si pamatovala Tristenovu vizi.

„Tristene," vzlykla a do očí se jí vhrnuly slzy.

„Jak dojemné," rozesmál se Bllix ještě jízlivěji a táhl Aeris dál od Tristena.

„Ne!" vykřikl zoufale. „Přestaň! Pusť ji!"

„Aeris, bojuj!" volali ostatní.

Bllix se zastavil uprostřed kruhové místnosti a zadíval se do chodby vpravo. Richard se zvedal ze země. Skřet pozvedl ruku a zahradil chodbu stejným pavučinovým kouzlem.

„Králi," začal skřet, „možná si nevezmu jen tvoje království."

Richard byl uvězněn stejně, jako Tristen. Vztekle se zadíval na skřeta a snažil se stěnu prorazit. Vždycky ho ale odrazila zpátky. Zaplavila ho bezmoc i hněv.

„Nech ji jít!" obořil se na Bllixe.

„Ne," usmál se a přitiskl si Aeris těsně před sebe jako štít. Snažila se s ním prát, vysmeknout se mu, ale byla proti němu příliš slabá. Rukou ji sevřel pevně kolem pasu. Bylo mu jedno, že kolem sebe nebojácně máchá rukama. Brzy už přestane.

Sáhl k opasku a vytasil šavli. Ve vteřině ji přiložil Aeris k hrdlu. Ztuhla a přestala se hýbat. Tristenovi se ještě více zrychlil dech. Viděl Aeridiny oči plné bezmoci a strachu, jak se neúprosně dívají přímo na něj a prosí o pomoc.

„Takhle v jedné osobě zabiju to, co je důležité pro dva muže… Že, králi? Seraphe?" přelétl pohledem od jednoho ke druhému.

„Semiremis, udělej něco!!!" naléhala Serigas.

„Nemůžu!" vyštěkla.

„Jsi nejmocnější summoner na světě, něco přece udělat můžeš!!!" vřískala Reilla.

„Nejmocnější?!" rozesmál se Bllix znovu. „Snad druhá nejmocnější. Má paní je vždy na prvním místě."

Tristen se bezmocně díval na Aeris, ruce položené na neprostupnou stěnu. Jak mohl něco takového dopustit…

„Nezachráníš ji. Dal jsi slib, který nemůžeš nikdy splnit," pronesl skřet uštěpačně.

„Bojuj, Tristene!“ slyšel za sebou Reillin hlas.

Zmateně přejel rukama po povrchu stěny. Snažil se v naprosté neprostupnosti najít slabé místo… Bezvýsledně. Zmocňovalo se jej stále větší zoufalství. Vědomí toho, že Aeris je předurčeno zemřít, ho ubíjelo. Nedokázal smysluplně přemýšlet. Vztekle bušil do stěny, ale nevedlo to k ničemu.

Richard si vedl podobně. Zoufale se díval na skřeta a doufal v zázrak, který však nepřicházel.

„Aeris…“ vydechl Tristen zničeně a připadal si jako malé bezmocné dítě, jako když byl chlapec a nedokázal zachránit ani svou matku, ani Pegase. Stále je bezmocný, stále je jako malé dítě. Uvězněný mezi čtyřmi stěnami, čekající na to, až Bllix dokončí, co má v úmyslu.

Skřet se ušklíbl a vycenil zažloutlé špičaté zuby. Držel Aeris před sebou, rukou ji svíral, zkostnatělé nehty přes oblečení zarýval do její kůže, šavli pod jejím krkem.

„Je to ironie, nemyslíš? Zabil jsem všechny, na kterých ti kdy záleželo: celou tvou rodinu, tvou matku tobě přímo před očima. I Pegase jsem vlastně zabil já, protože se obětoval, abys *ty* žil… A teď je na řadě ta, kterou miluješ ze všech nejvíc. Řekni »sbohem« své princezně,“ zašklebil se, jako by byl potěšen dokončením svého monstrózního díla.

„Ne!!!“ zavrtěl Tristen odhodlaně hlavou. Vzbouřila se v něm zuřivost. Nesmí ji nechat zemřít bez boje… Vší silou začal tlouct do stěny. Snažil se ji prorazit. Nezáleželo na ničem jiném, než na její záchraně. Tlačil se na stěnu, snažil se protrhat magická vlákna. Cítil, jak kouzlo povoluje, jak se pavučinky lámou a ostrá vlákna mu rozrývají kůži do krve.

Stěna praskla, roztříštila se, jako by byla ze skla. Cítil, jak mu střípky z vláken roztrhly kůži a zaryly se do ranek. Propadl na podlahu před sebou. Rány ho palčivě bolely, ale bylo mu to jedno. Musí ji zachránit. Sebral se ze země, zvedl hlavu a zadíval se na Bllixe. Jakkoli bylo jeho odhodlání velké, bylo příliš pozdě…

Bllixova šavle se mihla vzduchem. V mžiku držel Aeris před sebou, rozhodnut vše skoncovat. Hlavou se jí mihla poslední myšlenka na záchranu. Bllix ji držel pouze za paži, stačilo jen se včas vysmeknout. Škubla sebou ve snaze vymanit se ze sevření, uhnout smrtící ráně. Přesto cítila, jak do jejího těla vniklo cosi ostrého a studeného.

„NE!!!“ vykřikl Richard hrůzou.

Tristen vyděšeně zíral před sebe. Sledoval, jak Aeris tlumeně vyjekla a zmateně se zadívala dolů. Těsně pod hrudí, na pravé straně viděla malou lesklou špičku Bllixovy šavle. Čepel ji pod žebry probodla skrz na skrz.

Tristen se nedokázal pohnout. Jako by Bllix společně s Aeridiným tělem probodl i jeho srdce. Skřet vytrhl šavli z jejích zad a nechal Aeris bezvládně dopadnout na zem. Vítězoslavně se podíval na svou oběť a zašklebil se.

Tristen se roztřeseně dobelhal k Aeris, padl na kolena a vzal ji něžně do náruče. Ještě dýchala. Zmateně se na něho dívala. Sledovala, jak se jeho oči zalévají slzami.

„Tristene…“ snažila se pousmát. Umírala. Už se nedalo nic dělat. Držel dlaň na krvácející ráně. Chtěl krvácení zastavit, ale neměl jak.

„Ne! Neumírej mi,“ zašeptal a vzápětí se zadíval na Bllixe.

„Zabít ji bylo pro moje srdce mnohem slastnější, než zabít tvou matku,“ opáčil skřet.

Tristenovu nezměrnou bolest vystřídaly hněv a zloba. Pomalu položil Aeris na zem. Vstal a pomstychtivě se na Bllixe zadíval.

„Jsi na řadě, Seraphe,“ vyzval ho skřet a provokativně z čepele šavle slízl Aeridinu krev.

„Tristene!“ zavolala Semiremis zděšeně. Věděla dobře, co má v úmyslu.

„Rychle! Musíme to prorazit!“ vyzval Irvin všechny a s vypětím sil zatlačili na stěnu.

„Chce se pomstít!“ vyhrkla Reilla nešťastně.

Stěna s mohutným zařinčením praskla a vpustila je dál. Prolezli otvorem ve druhé stěně a zastavili se.

„Tristene, přestaň! Nesmíš zabít!!!“ snažila se ho čarodějka zadržet.

„Slyšíš, Seraphe?! Měl bys svou matku poslechnout,“ zašklebil se Bllix.

„Ona není má matka!“ procedil skrz zuby a tasil meč. „Nikdo z nich se do toho nebude plést!“

Skřet se s úšklebkem rozběhl sousední chodbou pryč. Tristen okamžitě vyrazil za ním, ale Irvin se Serigas ho pevně popadli za paže a odmítali povolit.

„Nechte mě!!!“ vztekal se.

„Přestaň! Uklidni se! Nesmíš nikoho zabít!“ snažila se ho zklidnit Serigas.

„Nic tím nevyřešíš!“ držel ho Irvin. „Vzpamatuj se!!!“

Násilím ho otočili zpátky, aby viděl na umírající Aeris. Reilla se Semiremis u ní klečely. Richard k ní právě spěšně přiběhl. Pavučinové kouzlo pominulo… příliš pozdě. Vzal ji něžně za ruku, promlouval k ní.

„Teď potřebuje jeho a ne mě,“ vydechl tiše.

„Potřebuje hlavně tebe!“ vykřikla Serigas nešťastně.

Tristen zavřel oči. Zloba a touha po pomstě ho stále neopouštěla. Jeho tělo se rozprostřelo do záplavy bílých peříček a Serigas i Irvinovi nezbylo v rukou nic než vzduch. Sledovali, jak se kouzlem přenesl do sousední chodby a rozběhli se za ním.

Když viděl, že se blíží, zdvihl ruce a chodbu zatarasila ohnivá hradba. Irvin se Serigas prudce zastavili a skrz šlehající plameny se zadívali na Tristena.

„Proč to chceš udělat?!“ zavolala Serigas zoufale. „Víš, co tím způsobíš?! Ovládne tě Temnota!“

„Tohle je jen můj boj!!!“ odsekl jí a zase se rozběhl chodbou.

„Tristene!“ volali za ním marně.

Otočili se a doběhli spěšně zpátky. Přiklekli u Semiremis.

„Nevyčítejte si to…“ promluvila tiše zlomeným hlasem k Serigas a Irvinovi a zadívala se do chodby, kterou Tristen zmizel. „Nezadržel by ho ani jeden z nás.“

„To ho necháš jen tak…“ nechápala Serigas.

„Kresha měla pravdu,“ přerušila ji čarodějka. „Je příliš pozdě…“

Zběsile se řítil chodbou. Všechny odbočky byly v plamenech. Bylo jisté, že skřeta dožene. Vzduch byl neuvěřitelně těžký, téměř nedýchatelný, a u stropu se držel dým. Jako by se celý hrad měl zhroutit. Ale jemu nezáleželo na ničem jiném, než na pomstě. Jeho mysl byla naprosto zaslepena zlobou, hněvem a nenávistí.

Prudce zastavil v další místnosti a paží si na chvíli chránil oči před silným žárem. A pak ho zahlédl před sebou. Stál uprostřed té zkázy mezi plameny olizujícími stěny místnosti.

„Skončeme to,“ zadíval se na něho přísným pohledem a křečovitě sevřel jílec meče.

„Moc rád,“ ušklíbl se skřet a zamířil k němu.

První skřetův výpad byl rychlý, až zavrávoral. Vzápětí Tristen zaútočil se stejnou vervou. Bylo mu jasné, že ho Bllix nechce zabít. Necítil z něho žádné negativní emoce, nemohl použít obranné kouzlo. Skřet si s ním chtěl jen pohrát, udolat ho. Byl to on, kdo zabil jeho matku, kdo zabil Pegase a teď Aeris. To on mu způsoboval ta největší muka. Chtěl jen zabít tu bolest, vyvěrající z vědomí Aeridiny smrti.

Bojoval s bolestí na prsou, téměř se slzami v očích, v naprostém neovladatelném vzteku. Jen zahnat tu bolest. Zabít tu nenávist. Nedokázal se ovládat. Jako by kontrolu nad jeho myslí převzal někdo jiný. Jeho energie a nezlomné odhodlání nemělo konce. Sledoval, jak Bllixe ubíjí, jak skřet klesá na kolena. A pak…

Nebyl to on, kdo ovládal meč. Někdo uvnitř mysli mu nezadržitelně vedl ruku ke zpečetění jeho osudu. Už slyšel jen skřetův tlumený výkřik, který ho dokázal znovu probrat.

S hrůzou se zadíval do skřetova překvapeného obličeje a sjel pohledem o kus níž. Přímo skrze Bllixovu hruď procházela čepel meče a byl to on, Tristen, kdo svíral jílec.

„Nezabiješ…“ vychrchlal Bllix a z koutku úst mu tekla tmavá zelenavá krev. Dávivě se rozesmál a hlasitě zopakoval: „Nezabiješ!!!“

Tristen pustil jílec meče a ustoupil od skřeta o několik kroků.

„Podepsal sis rozsudek smrti, Seraphe!“ rozesmál se Bllix jako šílený a složil se vysíleně na podlahu. „Během několika okamžiků to přijde… Dodnes si pamatuju ten pocit. Ten pocit, kdy umírala má duše!“ Dávivě se rozkašlal a pokračoval: „Kdo myslíš, že teď vedl tvou ruku? Snad anděl ve tvém nitru?! Ne! Ten teď v tobě pomalu umírá! Půlnoční dáma vedla tvou ruku! To ona! Chce tě na svou stranu. Chce z tebe mít spojence. A jediný způsob, jak toho docílit, bylo zabít mě.“

„Já ti nevěřím,“ zavrtěl hlavou, ale najednou pocítil uvnitř hrudi silné bolestivé škubnutí. Zavrávoral. Bolest se stupňovala.

„Už je to tady!“ usmál se spokojeně skřet. „Seraph umírá a pomalu se mění v nové stvoření.“

Tristen v závratích klesl na kolena, ruce přitisknuté na hrudi nad srdcem a tvář zkřivenou bolestí, proti které nevěděl jak bojovat.

„Temnota tě začne pohlcovat. Dnes není den, kdy se proměníš úplně, ale tvá přeměna pomalu započne,“ vydechl skřet.

Schoulil se na podlahu. Z čela mu stékal studený pot a po zádech mu přebíhal mráz. Zoufale se díval na Bllixe. Těžce a zrychleně dýchal.

„Musím ti říct ještě jednu věc předtím, než odejdu," sípavě se rozdýchal. „Nikdo ti nikdy nedokázal říct, kam se vlastně poděl elf Alhir, který stvořil jeden ze tří bájných mečů, že?"

„Ne…" vydechl Tristen křečovitě. Bolest mu téměř přehlušovala smysly, ale snažil se bojovat, nepodlehnout.

„Já jsem Alhir," řekl skřet mírně. „Jsem… byl jsem elfem, který vytvořil Alhirův meč."

Tristen šokovaně vytřeštil oči a překvapeně na něho zíral.

„Zeptej se Ormelion a Therilase. Budou si na mě pamatovat," pousmál se. „Byl jsem jejich bratr – předtím, než jsem se nechal zaslepit… Nechal jsem se ovládnout Temnotou. Alhirův meč, svůj meč, jsem ukryl v té svatyni, než jsem úplně podlehl. Býval jsem elfem, ale stal se ze mě skřet… A to vše… kvůli ní," vydechl naposledy a jeho oči zůstaly prázdné.

„Alhire…" zadíval se Tristen na mrtvého skřeta a pocítil lítost. Ormeliin a Therilasův bratr…

Bolest neustávala, naopak. Přímo z jeho nitra vzešla dvě poletující světla. Kroužila nad jeho tělem a pak se roztříštila do malých černých střípků, které pronikly zpátky do jeho těla a zaryly se do srdce. Vykřikl. Cítil, jak mu tělem prostupuje chlad. Neutuchající chlad. Slyšel hlas ve své hlavě, který si ho snažil podmanit. Neposlouchal ho. Snažil se osvobodit.

A pak znenadání… Hlas zmizel a chlad se vytratil. Bolest ustala. Jako by to všechno byl jen hrozný sen, ze kterého se právě probudil.

Zadíval se na tělo mrtvého Alhira a na meč zaražený v jeho hrudi. Pociťoval lítost a neskonalou vinu. Nechal se zaslepit…

Kouzlem se přenesl zpátky. Aeris ležela v Richardově náruči. Ostatní klečeli kolem nich.

Aeridina smrt. Může za ni on. Dal jí slib a nedokázal ho splnit. Slib, že nikdy nedopustí, aby se jí stalo něco zlého. Nedokázal ji uchránit.

Pomalu zamířil k nim. Ještě žila. Bojovala se smrtí do poslední chvíle svého života.

Semiremis se na něho zadívala. Všimla si, že na jeho opasku se pohupuje jen Meč Seraphinů. Druhý meč zůstal jinde… A ona přesně věděla kde. Příliš pozdě. Neměla ani dost síly se na něho zlobit.

Hleděl na Aeris. Všechno, pro co bojoval, umíralo společně s ní. Zadíval se na prsten na jejím řetízku. Prsten od něj… Musí ještě existovat způsob, jak ji zachránit! Nemůže se jen nečinně dívat, jak umírá!

„Semiremis, udělej něco," promluvil vyčerpaně.

Všichni včetně Richarda se na něho zadívali.

„Nemůžu," zavrtěla hlavou. „Není to v mé moci. Neexistují kouzla, která vracejí život."

„Použij nějaké uzdravovací kouzlo. Silné uzdravovací kouzlo. Nejsilnější co umíš! Když ji včas dostaneme do elfího lesa, třeba ji zachrání. Říkala jsi, že elfové dokážou vyléčit spoustu zranění!" naléhal.

„Tristene…" vydechla nešťastně.

„Prosím tě!" poklekl k ní prosebně.

V hlavě jí zazněla Kreshina slova: *Až tě Tristen bude prosit, abys použila uzdravovací kouzlo, své nejsilnější uzdravovací kouzlo… odmítni.* Musí Kreshe věřit. Doufat v její věštecké schopnosti. Pokud má být Aeridin život cenou za záchranu celého světa, nezbývá, než se podvolit.

„I kdybych mohla něco udělat, nemám dost energie. Nedokážu kouzlit," namítla. „Reillo?!" obrátil se zoufale na sestřenku. Přelétla ostatní pohledem. Richard se na ni díval s nadějí. „Mluv," pobídl ji král tiše. „Znám jedno kouzlo," přiznala. „Nezachrání jí život, ale dočasně zacelí rány a uspí ji. To kouzlo mě naučil Yevone. Řekl, že ho mám použít v případě, že se někdo vážně zraní." „A jak dlouho bude účinkovat?" zeptal se Tristen rychle. „Nevím," zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem to kouzlo nepoužila." „Za pokus to stojí," zadíval se na ni Richard. „Prosím tě." Semiremis znepokojeně ustoupila stranou. Je tohle snad Kreshina vůle?

„Tristene, můžeš doletět na Sethovi do Lesa elfů," navrhla Seri-gas. „Budete tam brzy. Draci létají rychle. Řekla bych tak necelý den letu."

„Díky," přikývl vděčně. „Aeris," sklonila se Reilla nad ní. „Teď tě na chvíli uspím, ano?"

„Dobře," pousmála se, držíc křečovitě Richardovu ruku. Reilla zavřela oči a položila pravou ruku na Aeridinu ránu. Silnémodravé světlo se ve spirálách přelilo přes její paži k dlani a přímo do rány. Aeris pomalu zavřela oči, sevření její ruky povolilo. Usnula. Rány se začaly zacelovat, až se zdálo, že Aeris vůbec zraněna nebyla.

„Vezmi ji," Richard pomalu předal Aeris do Tristenovy náruče.

„Tristene, pojď!" pobídla ho Serigas. Tristen se zadíval na Reillu, Irvina i Semiremis. Snad je nevidínaposledy… „Setkáme se v Lese elfů," rozloučil se s nimi a zamířil za Serigas.

Seběhli spěšně po schodišti na konci chodby a ocitli se v zahradě. Seth už na ně poslušně čekal. Tristen vylezl drakovi za krk a sevřel Aeris pevně v náruči.

„Řekla jsem Sethovi, aby letěl rychle, ale opatrně," oznámila Tristenovi. „Doufám, že nemáš strach z výšek."

„Teď je trochu pozdě se o to starat," zdvihl obočí.

„Co se stalo s Bllixem?" chtěla ještě vědět.

„Já…" přemýšlel o vhodné odpovědi.

„Neříkej nic," zarazila ho smířeně. „Leť!"

Drak roztáhl široká křídla a vznesl se nad hrad. Poslední, co pod sebou Tristen zahlédl, byl hrad, bojující skřeti a temné město. Pak už Seth zamířil přes planiny k jihovýchodu, k Lesu elfů.

Kapitola šestnáctá

Nephilim

Letěli nad jednotvárnou travnatou krajinou. Nad Tarnským královstvím vládl podzimní chmurný den. V dalekých mlhách před nimi se chabě rýsovaly vrcholky Tarnských hor a kdesi pod nimi elfí les.

Slunce přeletělo oblohou nezvyklou rychlostí, jako by čas ubíhal rychleji, když právě teď drahocenný čas pro záchranu Aeris potřeboval. Vyčerpaně se jednou rukou držel dračích šupin a druhou svíral Aeridino tělo. Se zavřenýma očima a silným větrem ve vlasech zpytoval svou duši a mysl. Vracel se ve vzpomínkách k činům a slovům…

Bllix a Alhir. Tragický osud jedné bytosti, nepříliš odlišné od něho samotného. Skončí snad stejně a někdo takto ukončí i jeho život? Další člověk bojující za Světlo? Měl pocit, jako by něco uvnitř něho, co nedokázal pojmenovat, zemřelo, zmizelo a on už to nedokázal získat zpátky. Pocit vlády nad vlastními činy, nad vlastním osudem byl pryč. Stal se jen loutkou v Artemidiných rukou. Loutkou na okamžik, který se mu může stát osudným…

Ostré světlo krvavého západu slunce ho přimělo otevřít oči. Zadíval se před sebe a uviděl rozprostírající se Les elfů a majestátní Tarnské hory. Ve zlatavé záři zapadajícího slunce se třpytilo jezero Amorchen. Byl to nádherný pohled. Přesto jen o pár mil dál nebe zakrývala černá neprostupná mračna. Věděl, že jsou to mračna přinesená Temnotou.

Drak se snesl na zem hned u prvních stromů kouzelného lesa. Tristen opatrně sklouzl z jeho šíje do trávy a vzal Aeris do náruče. Rozhlédl se po potemnělém lese před sebou. Dokázali to…

„Díky," obrátil se k Sethovi, i když si nebyl jistý, zda mu drak vůbec rozumí.

Seth pouze vyloudil z tlamy malé hluboké zachrčení, roztáhl křídla a v poryvu větru se vznesl do výšky. Tristen draka nepatrnou chvíli pozoroval a pak se vydal mezi stromy…

Slunce už dávno zmizelo za obzorem. Les potemněl a ztichl. Nebyl si jist, zda jde správným směrem. Jedenáct let je příliš dlouhá doba na to, aby si vzpomněl na cestu. Listí na stromech se chvějivě pohybovalo, les se utápěl v šedavě stříbřité záplavě matného světla. Doufal, že k němu stromy budou promlouvat stejně jako u Stromu života, že mu napovědí správnou cestu, ale mýlil se. Stromy mlčely, jako by se k němu téměř obracely zády. Není tu snad vítán?

Nevěděl, kolik hodin byl na pochodu. Cítil se naprosto vysíleně. Aeris se začínala probouzet. Věděl, že kouzlo vyprchává. Musí spěchat, když už je přece tak blízko záchraně…

„Ormelion!" padl i s Aeris v náručí na kolena a rozkřičel se.

Žádná odezva. Jen listí tiše, neklidně zašumělo.

„Ormelion!!!" zakřičel ještě hlasitěji.

Nic. Ticho…

„Tristene," uslyšel Aeridin tichounký hlas.

„Klid. To bude dobré," chlácholil ji. Musí to ještě jednou zkusit.

„ORMELION!!!" zakřičel snad ze všech sil, které mu zbyly. Zoufalstvím se mu znovu sevřely útroby. Byl tak blízko záchraně, tak blízko.

A pak… Noční tma byla zpřetrhána jasným světlem. Tristen se s nadějí zadíval přímo ke zdroji té záře. Jako by se les otevřel. Viděl obrysy postav, které přicházely k němu. Stávaly se stále zřetelnějšími, až je dokázal rozeznat. Několik tmavovlasých elfů s luky v ruce vyběhlo těsně k němu a zastavilo se. Rozhlíželi se po okolí, jako by zkoumali, zda

poblíž není někdo další. Nakonec z namodralého světla vystoupila i drobná křehká elfka ve světlých šedomodrých šatech. Plavé, téměř bílé vlasy rámovaly bezvěkou tvář, z níž zářily velké blankytné oči. Přiklekla k Tristenovi.

Náhle se u nich objevilo několik dalších elfek a elfů, kteří pomalu a opatrně převzali Aeris z Tristenovy náruče a odnášeli ji pryč. Tristen se za nimi krátce zadíval, než svůj pohled znovu stočil k plavovlasé elfce.

„Ormelion…“ vydechl se slzami v očích. Cítil se neuvěřitelně provinile.

„Už je dobře,“ dotkla se jeho tváře.

„Já…“ chtěl začít, ale nedokázal skrze sevřené hrdlo mluvit.

„Nic neříkej,“ zastavila ho a pomalu ho objala. „Vím, čím sis prošel…“

Svět kolem se ztratil v bílé záři prosvítající mezi stromy. Usnul vyčerpáním. Nevěděl, co se s ním dělo. Pronásledovaly ho hrozné noční můry. Tisíce hlasů šeptalo. Nedokázal porozumět ani jednomu z nich. Bojoval s chladem ve svém nitru. Snad nikdy se necítil tak vysíleně. Věděl, že jsou to Artemidina kouzla. Snažil se vzdorovat…

Vzbudil se z příšerného snu, zalitý potem. Zrychleně dýchal a srdce mu divoce tlouklo. Zmateně se rozhlédl po pokoji – na okraji postele tiše seděla Ormelion. Zadíval se oknem ven do větví a mezi listy stromů zahlédl hvězdnatou noční oblohu.

„Jak dlouho jsem spal?“ vypálil okamžitě otázku.

„Celou včerejší noc a dnešní den,“ přikývla. Její bělostná kůže nabírala od okolních namodralých stěn elfského příbytku slabě nachový nádech. Vypadala jako víla.

„A co Aeris?“ chtěl hned vědět.

Ormelion mlčela. Pomalu vstala a ladným pohybem zamířila ke klenutému východu z pokoje. Zapřela se o úzký zdobený sloup lemující vstup a zadívala se hluboko dolů na

zem. Zahlédla několik elfů, kteří právě procházeli nocí mezi mohutnými kořeny stromů a mířili do jedné z budov stojících na pevné zemi a ne v korunách stromů.

„Co je s ní?“ vyhrabal se z postele. Začaly se ho zmocňovat obavy.

„Tristene,“ vydechla ztěžka.

„Řekni mi to!“ zamračil se.

„Dělali jsme, co se dalo,“ oznámila mu smutně. „Přivedl jsi ji pozdě. I když na ni bylo sesláno dobré kouzlo, nedokázali jsme jí pomoci. Ztratila spoustu krve a ta rána byla příliš velká.“

Na Tristena zjištění dopadlo tvrdě jako kámen. Cítil neuvěřitelnou tíhu. Nedokázal tomu uvěřit. Nechtěl tomu uvěřit! Všechna ta snaha o její záchranu. Nedokázali jí pomoci? „Je mi to líto… Není nic, co by kdokoli mohl udělat,“ chtěla ho uchlácholit. „Neříkej, že je ti to líto!“ zavřel bolestně oči a bránil se slzám. „Kde je teď?“ „Dole, v malém pokoji. Připravují ji na důstojný odchod podle elfských zvyků.“

„Chci ji vidět,“ řekl rozhodně, ale zlomeným hlasem plným emocí.

„Umírá,“ jako by se ho snažila varovat.

„Chci ji vidět!“ zopakoval ještě důrazněji. Sledovala tvrdý výraz v jeho očích zalitých slzami. „Dobře,“ přikývla po chvíli.

Po točitém schodišti sestoupili dolů na pevnou zem a po úhledných cestičkách prošli kolem krásných elfských stavení. Je to tak dávno, co tu byl naposledy… Jen matně si vzpomínal, jak je tu vše nádherné. Šero panující po celém lese, přetrhané jemným bělavým svitem elfských stavení, působilo kouzelně, přímo pohádkově. Vysoko v korunách, na větvích mohutných stromů se rozkládala další stavení, všechna zalitá v bělostné záři. Proč teď musí procházet kolem té krásy bez potěchy? Nevnímal. V hlavě měl jen jedinou myšlenku…

Zastavili se u rozlehlejší budovy. Střežili ji dva tmavovlasí elfové a ven právě vycházelo několik elfek. Jedna z nich

promluvila k Ormelion v elfském jazyce, ale Tristen se ani nesnažil porozumět. Přál si jen jediné. Být s ní.

„Je připravena. Můžeš vstoupit," napřáhla smutně ruku k dlouhé chodbě.

Tristen vstoupil sám. Bez otálení prošel potemnělou chodbou ukončenou bílým závěsem. Zastavil se. Zaváhal. Snažil se připravit na nejhorší, netušil v jakém bude stavu. Srdce se mu rozbušilo, když vztáhl ruku a rozhrnul závěs.

Ležela na posteli uprostřed malé místnosti zahalené v nočním šeru. Oči měla zavřené a nehýbala se. Tmavomodré šaty, jež nosila, byly pryč a ona ležela oblečená v prostých dlouhých bílých šatech z jemné elfské látky. Na hrudi se jí třpytil amulet a Maryin prsten. Všiml si i obvazů prosvítajících pod šaty.

Přišel snad pozdě? Pomalu k ní vykročil. Sledoval, jak k němu stočila hlavu a otevřela oči. Dokonce se i usmála. Natáhla k němu ruku. Okamžitě ji uchopil a přiklekl u ní.

„Tristene," zašeptala.

„Já…" chtěl říct něco smysluplného, ale nedokázal vyslovit naprosto nic. Namísto toho se mu znovu začaly zalévat oči slzami.

„Neplač pro mě," pohladila ho něžně po tváři.

„Je to moje vina. Měl jsem na tebe dávat větší pozor. Měl jsem víc bojovat, měl jsem tou stěnou proběhnout dřív, měl jsem…" hlas se mu zlomil a on tiše zavzlykal.

„Z ničeho se neobviňuj," zašeptala jemně. „Měla jsem přání, tehdy u Stromu života. To přání bylo dojít až sem. A to se stalo. Viděla jsem elfí les."

„Neodcházej," svraštil zoufalstvím obočí.

„Splň mi poslední přání," zadívala se mu do očí. „Vezmi mě do Zahrady zázraků."

Nesl ji skrze les kolem polorozpadlého chrámu porostlého břečťanem a mířil do Zahrady. Cestu si k vlastnímu údivu i po jedenácti letech stále pamatoval. Netrvalo dlouho a brzy se

ocitli na pokraji Zahrady zázraků. Stromy jako živé propletly své větve a vytvořily tunel vedoucí k zářivému prostranství. Travnatý palouk byl stále plný květin, přestože se blížila zima. Prošel uličkou a na prostranství klesl na kolena s Aeris v náručí. Vše potemnělo. Stromy se rozzářily stříbřitým třpytem a listy se zbarvily do odstínu nočního nebe plného hvězd.

Prohlížela si Zahradu plnou květin se šťastným výrazem ve tváři. Jako by pocítila zadostiučinění.

„Tady ses tehdy setkal s Pegasem?“ zeptala se.

„Ano,“ přikývl. Jemu samotnému přišlo neuvěřitelné, že se na toto místo vrátil.

„Krásnější zahradu jsem v životě neviděla,“ pousmála se. „Děkuju.“

„Zůstaň se mnou,“ vydechl rozechvěle.

„Oba jsme věděli, že tohle přijde,“ přikývla. „Měl jsi tu vizi. Věděl jsi to.“

„Kresha říkala, že můžu změnit osud. Tak proč nemůžu změnit tohle?!“ zatvářil se zoufale.

„Třeba to tak má být. Smířila jsem se s tím,“ vztáhla ruku a z krku si stáhla amulet. „Nezapomeň na mě,“ vložila ho Tristenovi do dlaně.

„Aeris, zůstaň se mnou! Neodcházej!“ vyhrkl se slzami v očích.

Zahleděla se vzhůru ke vzdáleným hvězdám a Tristen uslyšel její poslední výdech. Nastalo naprosté ticho. Zadíval se do Aeridiných prázdných očí, vztáhl ruku a zavřel je. Upřel zrak do tmy mezi stromy před sebou a cítil, jak mu po tvářích stékají slzy. A pak se s veškerou bolestí a silou rozkřičel do noci. Sevřel v dlani Aeridin amulet okřídleného srdce a s hlubokým neutuchajícím žalem její mrtvé tělo přivinul k sobě.

Stromy se zachvěly a on slyšel, jak k němu soucitně promlouvají skrze jeho vlastní neutuchající pláč. Jeho srdce zmíralo zármutkem a on křičel ze všech sil, ať ho slyší až v Nebi. Žádný sen ani vize se zdaleka nedala srovnat se

skutečnou bolestí, kterou pociťoval. Držel její bezvládné tělo a sám si přál zemřít…

Stál mezi mohutnými kořeny stromů a Ormelion setrvávala tiše vedle něj. Se zatajeným dechem se díval na lesní cestu pod sebou. Šest elfů vystoupilo z noční tmy do matného stříbřitého jasu stromů. Sledoval, jak přenáší na nosítkách Aeridino mrtvé tělo v elfských šatech. Odnášeli Aeris do chrámu, kde měla být pochována.

Cítil se prázdný. Kdo ví, jak skončila bitva o Tarnu? Kresha se mohla zmýlit. Stejně jako se zmýlila, že Aeris způsobí jeho smrt. To on měl zemřít, ne ona. Alhir je mrtvý; něco takového se nemělo nikdy stát a on teď musí bojovat sám se sebou… Tuší to Ormelion?

Možná, že Tarna padla. Možná zůstal úplně sám. Reilla, Serigas, Irvin, Rakesh i Semiremis… Je možné, aby byli všichni mrtví? Ne, určitě ne. Jak by mohl dojít až na konec cesty sám? Potřeboval je…

Zadíval se vzhůru k šedavému nebi a sledoval, jak se k zemi snášejí jemné sněhové vločky. Dokonce i do Lesa elfů dorazila zima. Zavřel oči a nechal mrazivé vločky dopadat na svůj obličej a ruce.

Minula noc a další den a nad Lesem elfů, jemně poprášeným sněhem, se stáhla mračna a znovu zavládla noc. Čas pro něj přestal existovat. Zůstával jen zármutek a bolest ze ztráty. Nemohl spát, nemohl jíst. Seděl bez hnutí v koutě pokoje a v ruce tiskl Aeridin amulet a Maryin prsten. Oči měl zarudlé slzami, které nedokázal zastavit. Stále tomu nechtěl uvěřit. Nechtěl věřit, že už ji nikdy neuvidí. Přál si, aby to všechno byl jen děsivý sen, ze kterého se probudí a uvidí nad sebou její tvář a úsměv…

„Tristene," přiklekla k němu Ormelion. Ani si nepovšiml jejího příchodu.

„Nemůžeš tu takhle zůstávat," zadívala se na jídlo, které mu nechala poslat a jehož se ani nedotkl. Nedíval se na ni. Hleděl kamsi skrze ni, do prázdna.

„Pokus se tu bolest překlenout, prosím."

Žádná odpověď.

„Život jí vrátit nemůžeš," vydechla soucitně a vstala.

Tristen k elfce pozvedl oči. Nemůže jí vrátit život? Ale…

„Ormelion," oslovil ji tiše.

„Ano?" překvapeně se na něho zadívala.

„Kde je chrám se Stromem života?"

„Stačí projít Zahradou zázraků," odpověděla.

„Díky," přikývl a znovu se zadíval se zadumaným výrazem do prázdna.

Zkroušeně opustila pokoj a zamířila vzhůru schodištěm, lemujícím kmen mohutného stromu. Vystoupala k rozlehlejší stavbě skryté ve větvích. Klidnou chůzí, doprovázenou jemnou ozvěnou každého kroku, prošla provzdušněnou terasou se zdobenými sloupy. Slabý vítr mírně pohnul jemnými závěsy na jejím konci a Ormelion zaslechla hlasy.

Zkoumavě nakoukla škvírou v závěsech, jestli nejde nevhod. Vstoupila. Její bratr stál uprostřed místnosti a sledoval, jak jeho manželka právě odchází po schodišti do pokojů v horním patře.

„Vypadá rozzlobeně, Therilasi," promluvila v elfštině ke svému bratrovi.

Elf s dlouhými, téměř bílými vlasy svázanými tak, aby mu prameny nepadaly do tváře, se jasnýma blankytnýma očima zadíval na Ormelion.

„Já být na jejím místě, taky bych se zlobila," pokračovala s potutelným úsměvem.

„Myslíš si, že bych tě nechal odejít samotnou?" odvětil s mírnou podrážděností elfsky.

„Vidím, že ne," svraštila obavami obočí. „Ale proč myslíš, že jsem ti přenechala vládu? Jsi mladší než já, ale přesto jsem

rozhodla, abys vládl místo mě. Tvé místo je zde a moje u Tristena. Nedivím se, že je Marionn ustaraná. Nechce tě ztratit.“

„Já ji také ne. Ale nechci ztratit ani svou sestru,“ pousmál se. „Čím více nás půjde, tím lépe.“

Nastala chvíle ticha. Ormelion se zadívala z okna na padající vločky sněhu. Dole mezi větvovím u schodiště zahlédla Tristena. Stál a díval se do dáli na klidné a nehybné jezero Amorchen.

„Už dlouho nesněžilo,“ pronesl Therilas.

„Naposledy před jedenácti lety, zimu předtím, než přišlo Světlo do Zahrady, před Pegasem. To byla Temnota nejsilnější.“

„Myslíš, že tuší, že je už Temnota usídlená uvnitř něj?“ zeptal se významně, přikročil k ní a zadíval se dolů na Tristena.

„Ví to, ale nechce si přiznat, že pochybil. Zápasí sám se sebou,“ vysvětlila Ormelion.

„Myslíš, že udělá to, co předpovídala Kresha?“ zamyslel se.

„Pokud ne, jsme všichni ztraceni,“ sledovala, jak Tristen zamířil ze schodů na pevnou zem.

„Jde do chrámu,“ vyhrkl Therilas.

„Kresha se nikdy nemýlí,“ pousmála se Ormelion. „Rychle! Musíme se všichni připravit.“

Jaká bláznivá myšlenka, jak šílený plán vzešlý z naprostého zoufalství! Pokud může změnit osud, teď je ta nejvhodnější chvíle. V mysli mu vyvstala Pegasova slova, když mu kdysi ve snu ukazoval Strom života: *Stromy života umí dávat život, pokud o ten život dokážeš požádat a pokud budeš vyslyšen.*…Proběhl s jasným úmyslem lesní cestou kolem jezera a ocitl se na mýtině u polorozpadlého chrámu. Uvědomil si, že je naprosto stejný jako ten, který se nachází v Yevoneově spolku.

Pocítil přítomnost známé energie Stromu života. Nezaznamenal ji nejméně půl roku a teď byla zpět. Mrazilo ho

v zádech. Odhodlání ale bylo větší, než jeho vlastní strach. Zamířil ke vchodu temného, chladného chrámu. Všechno uvnitř něj mu napovídalo, aby vstoupil.

Zmocnil se ho mrazivý chlad. Ocitl se uprostřed rozlehlé místnosti s četnými trhlinami ve zdech, jejíž zpustošené stěny podepřené sloupovím byly dokonale obrostlé všemožnými květinami a břečťanem. Uprostřed záplavy rostlin vyrůstal z podlahy mohutný kmen, pokrytý spoustou květin a modravých krystalků, které osvětlovaly okolí a společně s nádherným krvavě rudým květem – samotným srdcem Stromu – působily dojmem neutuchající energie a proudění života. Dlouhé větve pronikaly trhlinami ve zdech ven, lístky se bez ustání mírně chvěly a vyzařovaly matné stříbřité světlo. Druhý Strom života…

S úctou prošel kolem a zastavil se před mohutnými dveřmi. Ztěžka vydechl. Musí to dokázat… Natáhl ruku a zatlačil do nich. Snažil se připravit na pohled na její mrtvé tělo uložené k odpočinku. Podaří se mu ošálit Smrt?

Dveře se rozevřely dokořán a on zůstal zkoprněle stát na prahu. Výjev mu vehnal slzy do očí. Celá místnost byla zaplněna stovkami svíček, hořících světle modrými plamínky. Cesta ode dveří k vyvýšenému kamennému loži byla lemována květinami. Na lůžku uprostřed místnosti ležela v záplavě svící Aeris v bělostných elfských šatech.

Udělal první vratký krok. Pak další. Pomalu zamířil k loži. Zhluboka oddechoval, zaháněl slzy. Kolem planulo snad tisíce svíček a ona ležela uprostřed té modré záře. Jako by to byla ona sama, kdo vyzařoval světlo. S každým krokem, kterým se k ní blížil, bylo jeho srdce těžší a těžší. Svíral ho neutuchající žal. Vypadala jako spící víla. Její křehká krása; jak může být mrtvá? Stále jako by v ní setrvával život. Jako by ten život i cítil. Co je to za sílu?

Přiklekl u ní. Dotkl se její tváře. Kůže byla studená. Je snad ta energie, kterou vnímá, pouhý sebeklam? Nedbal toho.

Kolem krku jí připnul amulet ve tvaru okřídleného srdce. Vzal ji za ruku. Byl ochoten riskovat vlastní život, jen aby ji přivedl zpět. Pomalu a něžně ji zvedl z lůžka do své náruče. Zamířil uličkou mezi květinami zpět.

Zastavil se pod mohutnými větvemi Stromu života. Cítil, jak mu srdce napětím mocně tluče. Neměl nejmenší ponětí, co by měl říct nebo udělat. Prosit. Přesto byla slova zbytečná. Jeho emoce byly tak silné, že je nedokázala vyjádřit jakákoli slova. Natáhl ruku a váhavě se kůry kmenu dotkl. Jako by dotekem vyslal do nitra Stromu energii, která ho probudila k životu. Větve se pohnuly, listy se zbarvily do fialového nádechu. Překvapeně poodstoupil a sledoval, jak se z blízkých větví uvolnilo několik lístků a začaly se snášet přímo k němu. Zachytil je v dlani a pevně sevřel. Vnímal lítost, kterou s ním stromy sdílely. Pocítil nutkání, které ho vedlo k jezeru Amorchen. Jako by ho tam Strom života posílal…

Stál na břehu jezera. Slabě sněžilo. Panovalo naprosté mrazivé ticho. Nebe bylo zakryto temnými mračny. Hladina jezera třpytivě zářila, jako by byla semknuta kouzlem. Svíral v náruči Aeridino bezvládné tělo, v dlani sevřené listy Stromu života. Symbol Světla mu na krku bíle zářil. Zavřel oči a vykročil; jezerní hladina ho udržela. Udělal další krok. Otevřel oči a zadíval se na třpytivý, naprosto nehybný povrch jezera; podobné kouzlo, které ho udrželo na hladině tehdy při Rituálu.

Postupoval dál, až se dostal z dosahu větvoví stromů a neměl nad hlavou nic, než temné noční nebe. Pocítil cizí přítomnost. Otočil se a z temnoty noci za ním vystoupily desítky matně zářících postav. Slyšel jejich neustávající šepot: „Je mrtvá…“

Desítky elfů stály podél pobřeží. Vypadali jako matné přízraky, duchové. Hlavou mu probleskla vzpomínka na dávnou vizi, kdy viděl přesně tohle… Proč ji nedokázal zachránit?

Připadal si zmateně. Co má udělat teď? Jak uprosit Nebesa, aby Aeridinu duši seslala zpátky? Pořád to hrobové ticho, tiše se snášející sněhové vločky a desítky mlčenlivých bytostí. Zadíval se na Aeridinu bělostnou tvář. Může udělat už jen jedinou věc.

Otočil se zády k elfům. Zavřel oči a osvobodil Serapha uvnitř své duše. Společně s obvyklým pocitem, kdy potlačil lidské já, se jeho tělem roznesl i mrazivý chlad. Pocítil přítomnost křídel pod kůží, změnu barvy očí. Nechal se úplně ovládnout a jen doufal, že nedá přílišnou svobodu části Temnoty ve svém nitru. Skrze kůži na zádech se ven prodrala křídla a protrhla mu košili. Ozval se šelest tisíců bělostných peříček. Roztáhl křídla do celé šíře. Naprosto se podvolil své podstatě Serapha; vlasy mu zbělaly, jako když podstoupil Rituál. Z jeho lidského bytí nezůstalo téměř nic.

Otevřel oči, modře planoucí oči Serapha. Znovu se zadíval na Aeridinu bělostnou tvář a pak zvedl pohled k nebesům. Sněhové vločky se mu snášely do tváře. Křečovitě sevřel v dlani fialové lístky Stromu. Marná snaha mu vehnala slzy do očí. O co se to vlastně snaží?

„Já," vydechl zlomeným hlasem. „Prosím… Žadoním o její život!"

Tiše zahřmělo. Zvedl se vítr.

„Chyboval jsem, já vím!" zvýšil hlas. „Dokud jsem ještě sám sebou… Modlím se k Tobě! Prosím Tě! Vrať jí život! Ona mě má dovést až k srdci Temnoty. Ona má žít! Prosím Tě!!!"

Ozvalo se další, mocnější zahřmění. Temná nebesa se rozžehla modravou září.

„Nabízím svůj život za její! Musí žít! Je tarnskou královnou, lidé ji potřebují! Bože… Já ji potřebuju!"

Husté mraky se nad jezerem rozestoupily a Tristena oslnilo zlatavé světlo. Podržel Aeridino tělo levou rukou a v pravé sevřel lístky. Zadíval se vzhůru k otevřenému nebi.

„Prosím, vrať jí život!!!“ zakřičel ze všech sil a vyhodil fialové lístky do vzduchu nad sebou.

Zableskly se ve zlatavé záři a neviditelná síla je zachytila. Zůstaly nehybně viset ve vzduchu, než začaly pomalu stoupat vzhůru k nebi. Zadoufal…

Nad jezerem se zablesklo. Skrze paprsky zlatavého světla se k němu začala pomalu snášet téměř bělostná poletující světélka. Cítil, jak ho neznámá síla zvedá z hladiny. Několikrát mávl křídly a ocitl se vysoko nad pableskující hladinou jezera.

Světélka slétla k němu a vlila se do bíle zářícího Symbolu Světla. Cítil příliv cizí energie až v konečcích prstů. Pomalu zvedl ruku a dlaň přiložil Aeris na hruď. Nechal veškerou energii ze světel projít skrz sebe a pak pocítil, jak vkládá do jejího stále nehybného těla i část ze své síly. Otevřel oči a sledoval, jak se v zářivých spirálách vlévá do Aeridina srdce i Světlo. Kolik energie ještě? Cítil, jak z něho odchází síla. Ale musí to dokončit…

Svět kolem potemněl a jediným jasným bodem se stala Aeridina duše, zářící světle modrou barvou, která se snášela vzduchem k tělu, doprovázená dalšími světly. Vyčerpaně sledoval, jak duše sestupuje přímo k nim, dokud v záplavě světla nepronikla do jejího srdce.

A pak nastal klid. Vznášel se s jejím tělem v náruči a nezbývalo než čekat.

„Dýchej,“ vyhrkl vyčerpaně, sotva ji dokázal udržet. „Prosím, dýchej…“

Nehýbala se.

„Bojuj! Žij! Vrať se, Aeris!“ vykřikl zoufale a přitáhl si ji z posledních sil k sobě. A pak…

Nádech. Zalapala po dechu. Zmateně otevřela oči, zamrkala do ostrého světla, které jí z nebes zářilo přímo do tváře. Uklidnila se. Tristenovi vyhrkly slzy. Není to jen sen?

Překvapeně se na něj zadívala. Vztáhla ruce a prsty se pomalu, téměř nevěřícně dotkla jeho obličeje, jako by se bála,

že je to jen přízrak, který se jí rozplyne před očima. Ale nebyl to žádný přízrak ani sen. Dotkla se jeho bílých vlasů, zadívala se na bělostná křídla a zářící Symbol Světla. A pak si všimla, že její amulet je také zalit září. Co se to s ní stalo?

Tristen ztrácel sílu. Vydal ze sebe tolik energie… Umdléval vyčerpáním. Nedokázal zůstat při smyslech. Upadl do bezvědomí. Záře v jediném okamžiku pohasla, nebe bylo opět pokryto mračny. Tristenova křídla se roztříštila do tisíců peříček a on i s Aeris se zřítili do jezera. Kouzlo pominulo a vodní hladina se nad nimi zavřela…

Kolik dnů minulo? Kolik snů? Jako by se dokázal vcítit do Artemidiny kůže. Jako by cítil její emoce. Slyšel sténání duše, která naříkala pro Alhira. Nepřála si jeho smrt. Duch Temnoty v mysli ovlivnil její počínání. Nikdy by ho na smrt neposlala. Proč tolik mrtvých? Proč chce všechny životy? Aby přežila…

Volá po svobodě… proběhlo mu myslí, než otevřel oči. Rozednilo se. Nad sebou uviděl sklánějící se Aeris. Usmívala se.

„Tohle je sen?“ zašeptal.

„Ne, není,“ odvětila a pohladila ho po tváři.

„Dej mi pusu, abych tomu věřil úplně,“ pousmál se ještě s přivřenýma očima.

Sklonila se k němu a vtiskla mu polibek. Okamžitě jí ho opětoval a odmítal ji pustit.

„Bál jsem se, že jsem tě už navždycky ztratil,“ zašeptal a sevřel ji v náruči.

„Chtěl bys vědět, jaké je to v Nebi?“ zeptala se s úsměvem.

„Já už tam byl,“ vtiskl jí další polibek. Držel ji pevně a hladil ji po vlasech. Stále jako by se potřeboval přesvědčit, že to není jen iluze, že je skutečně zpátky a živá.

„Juchů!“ ozval se Reillin nadšený hlas od vchodu. Tristen okamžitě zpozorněl. Nezdálo se mu to? Pak ale ve slunečním svitu spatřil Reillu v černých zdobených šortkách, tmavě červené vestě a s copánky s červenými a žlutobílými peříčky.

„Hej, hej! Už je vzhůru!“ začala nadšeně poskakovat na místě a ukazovat přímo na Tristena.

Ke vchodu se nahrnuli i Serigas, Irvin a Rakesh.

*Přežili to!*proběhlo mu myslí. Ulevilo se mu. Znamenalo to, že Tarna byla zachráněna…

„Jak tedy dopadl boj?“ zeptala se Ormelion. Se Semiremis se procházely po terase vysoko ve větvích stromů. Znovu panoval slunečný den, sníh beze zbytku roztál. Jako by mračna Temnoty ustoupila nové síle, která zavládla v Lese elfů.

„Skřeti se poté, co zjistili, že jejich velitel zahynul, začali stahovat. Zbytek Richardových vojáků je pak pronásledoval na útěku. Tarna samotná je teď ve zubožením stavu, včetně hradu. Skřeti totiž při ústupu zapalovali, co mohli. Richard nás ale okamžitě vyslal sem i s Lancem. Jeho úkolem je královnu osobně chránit,“ vysvětlila čarodějka.

„Lance je teď u mého bratra a rozmlouvají o nejvhodnějším směru dalšího pochodu.“

„Myslím, že kdyby pomoc od liotaurů a vojáků Jezerního království nedorazila včas, Tarna by už byla minulostí,“ přiznala Semiremis.

„Tristen zvolil dobře, když se rozhodl pomoci Tarně,“ přikývla Ormelion.

„Jak to můžeš říct?!“ zdvihla překvapeně obočí. „Kdyby se on sám Tarně vyhnul, tak by ještě teď nebyl vinen tím, že zabil. On sám do Tarny vůbec nemusel!“

„Kdyby to neudělal, Aeris by teď byla nadobro mrtvá,“ poznamenala klidně. „Vím, co se stalo. Je to zlé, ano. Cítila jsem ten zásah, protože Alhir byl koneckonců můj bratr.“

„Nedokázala jsem tomu zabránit,“ postěžovala si Semiremis.

„I kdybys mu tehdy prozradila, kdo byl ve skutečnosti Bllix, nezadrželo by to jeho ruku.“

„Co s ním teď bude?“ svraštila obavami obočí.

„Nepodlehl úplně. Bojuje a to je dobře, stále je tu naděje," odpověděla elfka. „Dokonce dokázal vrátit život Aeris, Nebesa mu jeho prosbu splnila. Stále na něj nikdo nezanevřel."

„Takže Kresha měla pravdu," povzdechla si Semiremis. „Máme už dva nositele Světla – Aeris a Tristena. Zajímalo by mě, kdo bude ten třetí."

„Udivilo mě, jakou rychlostí se dokázal zotavit," poznamenala Ormelion mimoděk. Obě shlédly z terasy do větví stromů dole pod nimi, kde právě na stromové cestě stáli Tristen, Aeris, Reilla, Irvin, Serigas a Rakesh a horečně si o něčem vyprávěli.

„Kdybych věděla, že má v úmyslu zahrávat si se životem kvůli ní, zadržela bych ho," zkřížila čarodějka ruce na hrudi. Ormelion se na ni soustředěně zadívala. „Myslela jsem, že nemůže dávat život, že by ho něco takového zabilo," zamyslela se Semiremis.

„Za normálních okolností ano," odvětila Ormelion opatrně. „Normálních okolností?" zpozorněla čarodějka. „Tristen přežil, protože nebyl nucen do Aeridina těla vložit veške-rou svou životní energii. A to proto, že Aeris v sobě ještě spoustu energie měla," vysvětlila. „Nerozumím," zavrtěla hlavou. „Jednoduše řečeno, Aeris nezemřela úplně, jen její duše na pár hodin opustila tělo, ale většina životní energie v ní zůstala." „Jak je něco takového vůbec možné?!" podivila se čarodějka. „Aeris čeká dítě," vydechla Ormelion. Semiremis překvapeně pozvedla obočí, jako by chtěla, aby jí elfka větu zopakovala.

„Myslela jsem, že nebude zapotřebí to vůbec říkat. Myslela jsem, že se mu už Aeris k životu vrátit nepodaří. Ale stalo se přesně to, co bylo Kreshou předpovězeno."

„Cože? Je to Richardovo dítě, předpokládám," znervózněla Semiremis. „Ne," svraštila elfka obočí a po chvíli dodala: „Tristenovo." Čarodějce se zamotala hlava. Zadoufala, že se přeslechla, ale bylo to chabé přesvědčování. Pocítila tlak na

hrudi, jako by jí někdo sevřel plíce a ona nemohla dýchat. „Ty žertuješ…“ vydechla naprosto šokovaně po chvíli. „Ne,“ zavrtěla elfka hlavou. „Jen díky tomu dítěti se Aeris mohla opět probudit k životu.“ „Ne, to nemůže… Nemůže to být pravda!“ zhrozila se čarodějka. „Jak… Ne, to je omyl…!“ Elfka soucitně sledovala, jak se Semiremis s tím zjištěním těžce srovnává. „Jak dlouho?“ vydechla čarodějka zničeně. „Něco přes měsíc. Nemyslím si, že sama Aeris o dítěti ví.“ „Bože…“ vydechla Semiremis téměř se slzami zoufalství v očích.

Začala si uvědomovat důsledky, jaké bude Aeridino těhotenství mít. „Musím s oběma mluvit!“ řekla odhodlaně, plná rozbouřených emocí.

„Teď ne, Semiremis!“ položila jí Ormelion ruce na ramena. „Jsi příliš rozrušená!“

„A ty jsi příliš klidná!“ zamračila se čarodějka a zašeptala ostře: „Ty si nedokážeš domyslet ty následky?! Aeris je tarnskou královnou a čeká nemanželské dítě!“

„To dítě je napůl Seraph a napůl člověk!“ pozvedla elfka významně obočí. „Je to Nephilim.“

„To situaci nemění,“ vydechla Semiremis zoufale. „Jen ji zhoršuje!“

„Semiremis… Aeris o to dítě za žádnou cenu nesmí přijít!“ řekla tiše ale s důrazem.

„Právě naopak!“ zavrtěla čarodějka hlavou. „Musí se ho nějak zbavit!“

„Ne!!!“ Ormelion téměř vykřikla. „To dítě je třetí nositel Světla!“

„Cože?“ Semiremis se přinutila ke klidu.

„Ano, třetí nositel je Nephilim; spojení sil Světla i Temnoty v jednom těle. Přesně jak Kresha předpověděla: *Člověk, který dovede Tristena do srdce Temnoty, nejdříve přijme Světlo, přestože tato síla nebude v jejím srdci, a potom musí zemřít a znovu se zrodit s vlastní silou Světla…* Kresha mluvila o Aeris!

Přijala Světlo, které je v duši toho dítěte a od Tristena převzala vlastní sílu Světla. Aeris je ta osoba, která dovede Tristena na konec cesty!“

„Musíš si ale uvědomit, jaké to bude mít pro Aeris následky, až se provalí, že čeká nemanželské dítě! Bude souzena a odsouzena za zradu krále!“ zašeptala Semiremis ostře.

„Kolik životů budeme ochotni obětovat pro záchranu tohoto světa? Všichni už jsme obětovali mnoho; Aeris obětovala svoji čest. Neznám vaše zákony a nevím, jak bude souzena, ale bude to ona a její dítě, díky kterým bude Tristen moci zachránit svět.“

Semiremis se snažila uklidnit.

„Alespoň už teď vím, proč mě Kresha prosila, abych odmítla použít uzdravovací kouzlo, když Aeris umírala. Kdybych ji uzdravila, nikdy by nemohla přijmout Světlo,“ pronesla sklíčeně.

„Ano,“ přikývla Ormelion. „Aeris musí pokračovat v cestě s Tristenem.“

„Tak ať už nás vševidoucí Kresha přestane napínat a poví nám, jak vše skončí!“ zamračila se.

„Ona to neví,“ svraštila elfka obočí.

„Ormelion,“ zadívala se na ni Semiremis s prosbou v očích. „O tom dítěti nesmí nikdo vědět. Je to mezi námi a Aeris. Hlavně, ať se o tom nedozví Lance.“

„Samozřejmě,“ přikývla elfka. „Ale Tristen by měl vědět, že Aeris nosí jeho dítě.“

„Především *on* to nesmí vědět! Mohlo by to ovlivnit jeho úsudek a já chci, aby se teď soustředil na dokončení své cesty a ne aby se strachoval o Aeris a jejich dítě…“

Zavládla tichá noc, jako by se schylovalo k bouři. Seděla opřená v pokoji o okenní parapet, mrazivý vzduch jí příjemně štípal ve tváři. Hlavou se jí honilo tolik myšlenek, až jí rozrušením přebíhal mráz po zádech. Pociťovala neutuchající

nejistotu. Vše tak hladce vycházelo; jednou musel přijít zvrat a komplikace. Ale doufala, že Tristen ve své zkoušce obstojí… Proč se vždy tak zmýlí? Nedokáže snad dobře odhadnout lidi, na kterých jí záleží?

„Semiremis?“ objevila se Aeris na prahu dveří, ve tváři podivně bezútěšný výraz.

„Co se děje?“ čarodějka se snažila zahrát překvapení. Věděla, proč přišla; jako by to měla napsáno na čele.

„Potřebovala bych si s tebou o něčem promluvit, Semiremis,“ přistoupila k ní a pokračovala šeptem: „Nevím, komu jinému se svěřit.“

„Oceňuji, že mi tolik důvěřuješ,“ pousmála se. „O co jde?“

Aeris zdráhavě zamrkala a rozhlédla se po různých zákoutích pokoje, jen aby se vyhnula Semiremidinu zkoumavému pohledu. Nakonec k ní přiklekla a ztišila ještě více hlas:

„Já…“

„Ano?“ pobídla ji čarodějka rovněž šeptem.

„Čekám dítě,“ vyhrkla se svraštěným obočím a neuvěřitelně provinilým výrazem ve tváři.

„Richardovo?“ čarodějka zahrála překvapenou. „To je přece skvělé!“

„Ne,“ vydechla Aeris pohnutě a do očí se jí nahrnuly slzy. „Čekám Tristenovo dítě.“

Nastalo napjaté ticho, přerušované Aeridiným tlumenými vzlyky.

„Kdy?“ zeptala se Semiremis polohlasem, tvář naprosto strnulou a zbavenou emocí.

„V hostinci… Po tom, co jsi odjela s Leone,“ odpověděla provinilým hlasem.

Znovu nastalo ticho. Semiremis si ji pouze od hlavy patě měřila očima. Vybavila si noc, kdy vedla vojsko Jezerního království do bitvy o Tarnu a vzpomněla si na svíčku, která zhasla; tehdy jí Artemisia dala znamení, že ví, co se stalo…

„Řekni něco, prosím," vydechla Aeris nešťastně.

„Co bych měla říct? Byla to vaše chyba. Co s tím já zmůžu? Sama dobře víš, za koho jsi provdaná a jaké to bude mít následky," pronesla chladně.

„Pomoz mi," bolestně zkřivila obličej čirým zoufalstvím.

„Ví Tristen, že čekáš dítě? A pověz mi pravdu," dívala se tvrdě, bez sebemenšího soucitu.

„Ne," zavrtěla hlavou. „Neodhodlala jsem se k tomu. Vůbec nic netuší."

„Co chceš, abych udělala? Mám tě toho dítěte zbavit?" zdvihla obočí.

Aeris se sesypala na podlahu. Čarodějka k ní okamžitě přiklekla.

„Co chceš, abych udělala?!" zopakovala s větším důrazem.

„Já nevím," zavzlykala tiše.

„Máš vůbec ponětí, co nosíš pod srdcem?" pokračovala šeptem.

„O čem to mluvíš?!" snažila se uklidnit.

„Zapomínáš na to, že Tristen není člověk," svraštila obočí.

„Ale…"

„On je Seraph a ty jsi člověk! Víš, co vznikne takovým spojením?"

„Ne," zavrtěla hlavou. Snažila se zadržet slzy.

„Nephilim; bytost, zrozená spojením anděla a smrtelnice, která je také spojením síly Světla a Temnoty v jednom těle, kde jsou obě síly v rovnováze. Ale v jeho žilách proudí andělská krev stejně jako v Tristenových, což znamená, že má v sobě moc Serapha," vysvětlila Semiremis.

„Říkáš to, jako kdyby to dítě měla být nějaká zrůda!" zamračila se Aeris. „Je to dítě ze mě a z Tristena, nemůže to být žádné monstrum!"

*Doufej si, v co chceš!*odsekla čarodějka v duchu, ale pokračovala šeptem: „Co chceš, abych udělala? Prosila jsi o pomoc."

„Nenechám si to dítě vzít!“ zavrtěla vzpurně hlavou.

„Tak proč jsi mě prosila o pomoc?“ stále na ní tvrdě shlížela. Aeris mlčela, zahánějíc poslední slzy. „Nebo si snad část tebe přeje zbavit se dítěte a druhá si přeje si to dítě nechat?“

„Nemám srdce na to, abych to dítě zabila… Ale bojím se, co se stane, až se o tom dozví Richard.“

„Chápu,“ přikývla čarodějka a zadívala se jinam.

„Jak to, že se nezlobíš? Myslela jsem, že na mě budeš křičet, co jsem to udělala,“ podivila se.

„Teď už nemá smysl se zlobit. A neudělala jsi to jen ty, ale vy oba… A oceňuji, že jsi mi to pověděla sama,“ nutila se do klidu; nejraději by začala zlostí křičet na celý les.

„Co bys dělala na mém místě, Semiremis?“ zeptala se.

„Nevím. Do takové situace mě život nikdy nepřivedl,“ svraštila soustředěně obočí. Musí splnit vůli Kreshy a Ormelion, i když ona sama je proti. Nesmí Aeris nic rozmlouvat, spíš naopak. „Měla by sis to dítě nechat.“

„To myslíš vážně?“ zdvihla udiveně obočí.

„Ano,“ přikývla. „Existuje jistá věštba, která byla vyslovena. Ví o ní i Ormelion… Musíš si to dítě nechat, aby věštba mohla být naplněna.“

„Jaká věštba?“ zajímala se.

„Jde o to, že o to dítě nesmíš přijít a musíš s námi pokračovat v cestě za Artemisií, protože to budeš ty, kdo Tristena dovede na úplný konec cesty… Ty a tvé dítě teď nosíte Světlo ve svých duších a Tristen tu sílu bude potřebovat, protože on sám je teď příliš slabý…“

„Zabil Bllixe? Je to pravda?“

„Ano. První hřích jsi byla ty a ten druhý bylo zabití Bllixe… Tem-nota ho ještě neovládla, ale souboj s mou sestrou by nemusel přežít, pokud by proti ní šel sám.“

„Je to všechno moje vina! Kdybych neodmlouvala a jela s Leone do Cereis, nic z toho by se nestalo!“ zatvářila se znovu zkroušeně.

„Všechno již bylo předpovězeno a Tristen udělal přesně to, co Artemisia čekala, že udělá. Vše bylo připraveno a jen Tristen vše mohl zvrátit, ale neudělal to… Prý ještě stále může změnit svůj osud a já doufám, že to dokáže.“

„A co Richard?“ zeptala se ustaraně.

„Bude muset uvěřit, že je to jeho dítě. Nesmíš o tom nikdy nikomu říct! Je to tajemství…“

Artemisia ležela na podlaze. Chtěla plakat, ale slzy nepřicházely, chtěla křičet, ale sten jí uvízl v hrdle. Tloukla pěstmi o podlahu.

»Proč se tak trápíš, má nejdražší?« zeptal se sladce hlas v její hlavě. *»Byl to přeci jen skřet. Pouhá obě•, ke které muselo na naší cestě k úspěchu dojít.«*

„Nemusel umírat...“

»Neříkej, že se ti ho zželelo. Nebo ti snad na něm záleželo? Měla jsi ho snad ráda? Takový slabošský cit, který jen otupuje smysly a myšlení!« stupňoval se hlas.

„Ne! Nebudu tě poslouchat! Už ne!“ vztáhla ruku a kouzlem probourala chatrnou stěnu místnosti. Vyběhla otvoru vstříc, ale cosi ji zadrželo. Zastavila se na okraji a zadívala se dolů, na desítky metrů vzdálenou pevnou zem kdesi v nedohledné tmě. Sledovala zbytky sutin, jak se řítí dolů, dokud s tlumeným rachotem nedopadly… Jeden skok… a přece by nezemřela… Ztuhla ve výklenku. Studený vítr jí čechral vlasy.

»Nemůžeš se zabít… Zabije tě jen Světlo. Tak se vzchop! Alhir byl jen obě•! Skřet, který ti sloužil!«

„Skřeta jsi z něj udělal ty!!!“ vyjekla zoufale.

»Ne, drahá... My!«

„Proč tohle všechno? Proč tolik chceš vládu nad tímhle světem?!“

»Potřebujeme duše… Potřebujeme je, abychom přežili… Chceš pomstu na své sestře a jejích blízkých a já chci duši Serapha, abych se vysmál Bohu. Zlo chce dalšího padlého anděla a také ho dostane!«

„Moje sestra…“ znovu ji přepadl hněv. „Ano, jistě…“

Vzdálila se od výklenku a vyčerpaně se zadívala na svou kouzelnickou hůl, spočívající společně s mečem Černé Oko Draka a Alhirovým mečem u trůnu.

„Je čas navštívit krále Východního království,“ poznamenala chladně.

Ormelion setrvávala obklopena noční tmou v chrámu, tisknouc se ke Stromu života a naslouchajíc neznatelnému šepotu a šumění stromů. Nechtěla opustit tento svět. Poprvé se bála umírání a smrti. Možná se její duše už nebude mít kam vrátit…

„Co tu děláš?“ vyrušil ji Therilas mírným hlasem.

„Loučím se, bratře,“ odpověděla se zavřenýma očima; neobrátila se k němu, dlaně měla stále položené na kůře kmenu Stromu. „Zítra přece odcházíme.“

Bylo promrháno příliš mnoho času, celý měsíc, pomyslela si. *Světlo v Aeris sílí každým dnem, i Nephilim je silný. Nevinné dítě zplozené z hříchu, a přitom bytost Světla… zvláštní kontrast. Světlo uvnitř něj je velmi silné, divila bych se, kdyby je Tristen necítil. Možná má tušení…*

Vzdálila se od stromu a v pološeru matně zářících krystalů se zadívala na bratra. Kresha se nemýlí. Ona, Ormelion, podle věštby vidí v tomto bytí Strom života naposledy…

„Pořád sis to nerozmyslela?“ zeptal se ustaraně.

„Ne,“ odpověděla stroze. „Mým osudem je zemřít pro Světlo. My oba to víme… Zemřu a má duše se opět vrátí mezi elfy, pokud bude tento svět existovat a Strom života bude žít.“

Therilasova tvář se znatelně zachmuřila.

„Nemusíš být smutný. Zase se shledáme, bratře," pousmála se.

„Můžeš tomu zabránit! Nemusíš přece nikam…" snažil se jí to rozmluvit.

„Ne," zavrtěla hlavou. „Jediný, kdo tu může a musí měnit osud, je Tristen… Já na jeho cestě sehraji důležitou roli a až ta chvíle přijde, poznám to… Každý musíme pro přežití tohoto světa něco obětovat."

„Nechci, abys obětovala víc, než je nutné, Ormelion!" zvýšil hlas a znepokojeně sledoval, jak se jeho sestra prochází a rozhlíží se po různých zákoutích chrámu, jako by chtěla, aby se jí navždy se všemi detaily vryly do paměti.

*Naše matka a otec…*vybavilo se jí. *Nezdá se to být tak dávno, co zemřeli. Možná, že jejich smrt znamenala, že elfové budou zapomenuti a zmizí. Všechno jednou pomine, i my, elfové. Jednoho dne se naše duše nebudou mít kam vracet.*

Těsně po rozednění se nebe zatáhlo šedavými oblaky a jihovýchod hrozivě tonul v temných mračnech. Jejich cesta směřovala na východ, podél hrozivě temných mračen. Ani jednomu z nich se nechtělo opustit Les elfů. Temnota jim byla blíž, než kdy dřív…

„Předtím, než vyrazíme, by mělo být řečeno pár věcí," zdvihla Semiremis významně obočí.

Aeris se na ni zaraženě zadívala; jejich tajemství… Čarodějka jí ale vrátila klidný pohled a zadívala se na ostatní, kteří společně s ní čekali na terase na oba elfy a na Lanceho.

„Aeris bude pokračovat na cestě s námi," oznámila Semiremis a všichni se spokojeně usmáli. „Tarna je po boji ve zubožením stavu a Richard usoudil, že bude lepší, když bude královna pod Lanceovou osobní ochranou."

„To si ale Richard pořád myslí, že Aeris zůstane v Lese," pousmála se Reilla spiklenecky.

„Lance proto půjde s námi a bude se starat o Aeridino bezpečí," pokračovala. „A přidají se k nám také Ormelion a Therilas; znají průchod skrz trpasličí doly v horách."

„A proč neletíme na Sethovi?" nadhodila Serigas.

„Mohly by nás zpozorovat skřetí posádky," zabručel Rakesh.

„Seth by ale mohl být někdy užitečný. Ať je poblíž," navrhla čarodějka.

„Proč zrovna skrz doly?" optala se Reilla. „Proč prostě nejdeme podél úpatí hor?"

„Kolem okraje Lesa jsou všude tábory vojáků Východního království. Nezapomeň, že s koncem Lesa končí i Tarnské království. Vstoupíme na nepřátelské území…"

„Vzrušující," zašklebil se Irvin.

„Je tu i další důvod, proč jít pod horami," zaslechli Ormeliin hlas. Všichni se na ni a na jejího bratra otočili. Ormelion přicházela oblečená v elfském modrošedém kabátku a kalhotách, s mečem u pasu a v tmavém plášti. Therilas kráčel po jejím boku v temně zelené dlouhé vestě, tmavých kalhotách i plášti a na zádech měl toulec se šípy i luk a u pasu dvě dýky.

„Artemidina komnata v trpasličím městě," dodal Therilas. „Místo, kde se uskutečnil úplný přerod. Mohli bychom tam najít leccos zajímavého. Víme, že Meč Seraphinů zabije Ducha Temnoty, ale Artemisia se nenechá zabít jen tak. Až Tristen půjde proti Artemisii, musí mít Aeris po boku, aby byl doveden do srdce Temnoty, jak říká Maryina věštba."

„A jak chceme projít Východním královstvím bez povšimnutí?" pronesl Irvin pochybovačně.

„Spojíme se s povstalci," odvětila Serigas stroze. „Už jsem na severním území Východního království byla a vím, kam zamíříme. Musíme najít Yunalesku a Zakcha; jsou to velitelé jednoho z největších hnutí, které se snaží sesadit krále a odstranit Artemisii. Získali bychom v nich dobrého spojence. S jejich pomocí bychom se skrze království mohli dostat k jihu."

„Zní to všechno podezřele snadně," odfrkl si Rakesh.

„Ale jednu věc jste nedomysleli…" řekl Tristen vážně. „Co když se s Artemisií utkám a nedokážu ji porazit? Co budete dělat pak? Všichni víte, co jsem udělal… Zabil jsem Alhira, vašeho bratra, Ormelion a Therilasi! I po takovém selhání mi pořád věříte?!"

„Všichni chybujeme," prohlásila Semiremis trpce.

„Co bychom měli udělat?" pousmála se Ormelion smutně. „Nezbývá, než odpustit."

„My na tebe nikdy nezanevřeme. I kdyby tě pohltila Temnota, snažili bychom se tě přivést zpátky," prohlásila Reilla a zadívala se po ostatních, jako by u nich hledala podporu. „Stejně jako jsi ty riskoval kvůli Aeris, my bychom riskovali pro tebe…"

Kapitola sedmnáctá

Artemidina komnata

Jak stoupali vzhůru po horských pěšinách masivu Tarnských hor, které byly přirozenou hranicí mezi Tarnským a Východním královstvím, vzduch byl stále chladnější. Les elfů ležel jako na dlani hluboko pod nimi a jezero se matně třpytilo. Síla Zahrady zázraků se jim citelně vzdalovala. Poklidný les vystřídala ponurá skaliska hor a nepříjemný vtíravý mráz. Postupovali jeden za druhým, zahaleni v pláštích a čelící nepřízni počasí. Jako by se je něco snažilo odradit od dalšího postupu.

Temné mraky se stahovaly kolem zasněžených vrcholků hor a nepochybně slibovaly sněhovou vánici, když se škrábali ke skalní plošině, která ústila k mohutným železným dveřím. U každého ze dvou křídel vchodu stál ozbrojený skřet.

„K čertu," zaklel Irvin tiše a sklouzl pod plošinu, jen co obhlédl situaci. „Jsou tam dva skřeti."

„Ti by nebyli problém. Jde o to, kolik jich je uvnitř," poznamenal Therilas.

„Skřeti tu kolem čmuchají už dlouho," oznámil Lance chladným hlasem. „Uvnitř jich budou nejspíš stovky." Semiremis se na něho zkoumavě zadívala:

„Myslíš, že skřeti, co zaútočili na Tarnu, přišli z trpasličího města?"

„Řekl bych, že ano," přikývl. „Ale nakonec stejně není jiná možnost, než se pokusit projít."

Nastala chvilka ticha, kdy jen vnímali svištění větru kolem. Každý se snažil překonat tísnivý pocit, že je čeká několik desítek mil temnými chodbami s tisícovkami skřetů za zády.

„Jdeme!" rozhodl Tristen.

„A kudy? Přes střed skřetího města? Chceš se nechat chytit?!“ zdvihl Rakesh obočí.

Tristen se soustředěně zamračil a stočil pohled k Ormelion.

„Existuje ještě jeden vchod, pokud ho skřeti nezavalili,“ oznámila elfka.

„Jaký vchod?“ zpozorněl Lance.

„Je výš v horách,“ odvětila. „Je to stará pomocná chodba a po třiceti mílích navazuje na hlavní cestu horami. Když se po ní vydáme, vyhneme se městu.“

„Jak to všechno víš?“ podivila se Reilla.

„Známe to uvnitř nazpaměť,“ vysvětlil Therilas. „Alhir nám o dolech vyprávěl mnohokrát.“

Tristen se zamlkle zadíval na Ormelion a žaludek se mu sevřel pocitem viny.

„Musíme sejít trochu níž a vydat se po levé straně hřebenu,“ vysvětlila elfka.

„Pojďte, než si nás všimnou,“ rozhodl Irvin a postupně zamířili po stezce zpátky.

O několik desítek metrů níže narazili na nejasnou cestu podél hory, která dále strmě stoupala vzhůru až k zasněženému vrcholku, zahalenému temnými mračny. Přesto museli jít dál. Tristen vyrazil jako první a Lance s Rakeshem družinu uzavírali.

Když se po úzké stezce prodírali jeden za druhým vysokou vrstvou sněhu, vzduch se ještě více ochladil a z mraků se začaly snášet sněhové vločky. Vítr sílil, když se blížili k zasněženému, téměř nenápadnému vchodu pod skalním převisem. Přes silný nápor padajících vloček se nedalo dohlédnout nijak daleko, natož aby odhadli, v jaké jsou výšce. Temné mraky je obklopovaly jako děsivé vzdušné přízraky.

Tristen vystoupal k železným dveřím jako první a zůstal před nimi stát.

„Nevím, proč na ně jen zasněně zíráš," utrousil k němu Lance a s vervou se zapřel do pravého křídla dveří. Irvin se k němu beze slov přidal a společně se jim je podařilo otevřít.

„Nevšímej si ho. Je to prostě voják… a chová se podle toho," zašeptala Serigas k Tristenovi.

„Pojďme," prošla Semiremis kolem nich. „Ať je to za námi."

Dýchl na ně vlahý zatuchlý vzduch nepoužívané chodby a obklopila je neprostupná tma. Křídla dveří k sobě dolehla s tlumeným zaduněním, jež se tmou chodby rozneslo s neutuchající silou.

„Výborně, tohle by probralo i mrtvého," poznamenala Serigas. „Řekla bych, že teď všichni vědí, kde jsme."

„Fuj! Co je to za smrad?!" zašklebila se Reilla.

„Já to radši ani vědět nechci," opáčil Irvin.

„Takhle smrdí skřetí vnitřnosti," ozval se Rakesh.

„No, když už i Rakesh vtipkuje…" pousmál se Irvin.

„Irvine, řekla bych, že nevtipkuje," uzemnila ho Serigas.

V tu chvíli tmu prozářilo ostré bělomodré světlo, až všichni zamžourali. Semiremis držela v ruce summonerskou hůl se zářícím vrcholem.

„Radši se nedívejte na zem," varovala je a vydala se s Lancem a Therilasem dál chodbou, za doprovodu mohutného praskotu kostí. „Nedívám se… Nedívám se…" vydechl Irvin a vydal se za nimi.

„Já taky ne!" vyběhla za ním Reilla a ostatní ji následovali.

Semiremis, která šla s Therilasem vpředu, byla se zářící holí jediným jasným bodem v nekonečné tmě. Hrubě otesané stěny vytvářely tísnivý průchod jdoucí mírně z kopce.

„Jak že je tahle chodba dlouhá?" zeptala se Reilla po několika minutách pochodu.

„Třicet mil," odvětila Ormelion, která šla za ní.

„Nesnáším takhle stísněný prostory," zavrčel Irvin.

„Tak si začni zvykat. Je to dvě stě mil a průchod trvá čtyři dny," oznámil mu Lance.

„Tak přesně tohle jsem chtěl slyšet," usmál se na něho Irvin kysele.

Uplynulo dalších několik desítek minut, když naprosté ticho protrhl Therilas:

„Cítím čerstvější vzduch."

„Ale taky studenější," doplnila ho Semiremis.

Čarodějka pokračovala s Therilasem v chůzi a o pár desítek metrů dál světlo hole prozářilo ostrý okraj a průchod do sousední chodby.

„Kam vede tahle chodba?" obrátila se na Therilase.

„Řekl bych, že to bude spojnice k hlavní cestě. O něco níže by mělo být schodiště, které se táhne až dolů," odpověděl Therilas.

„Tak co…" usmál se Irvin. „Budeme pokračovat širokou chodbou, kde to nesmrdí, nebo pidichodbičkou, která se táhne ještě dobrých pětadvacet mil?"

„Navrhl bych, že my budeme pokračovat tou širokou chodbou a ty budeš za trest pokračovat sám tou úzkou," ušklíbl se Tristen pobaveně.

„Nebo ho pošleme právě touhle," dodal Lance. „Vede totiž přímo k městu plnému skřetů."

„Co navrhuješ? Budeme riskovat?" obrátila se čarodějka téměř šeptem k Therilasovi.

„Raději ne, nemůžeme si to dovolit," pohledem krátce zavadil o Tristena. „Ta chodba jistojistě vede k městu. Je větší pravděpodobnost, že bychom tam narazili na skřetí hlídky." „Má pravdu," přikývl Lance. „Ale přesto bych navrhoval tu přenocovat."

„Tady?" podivil se Therilas.

„Jsme na rozcestí. Máš dvě možné únikové cesty. Když narazíme na skřety v chodbě, máme jen jednu," vysvětlil Lance. „Tak dobře," přikývla Semiremis po chvíli namísto elfa.

„Skvěle," pousmál se Lance spokojeně a obrátil se k ostatním. „Budeme držet hlídky. První já a Tristen, druhou Therilas s Irvinem a třetí Rakesh s…"

„Třeba já," nabídla se Reilla rychle.

„Malé holčičky musí dlouho spát," pousmál se Irvin.

„Ou, tak v tom případě *dobrou noc a sladké sny, Irvine,* a já jdu hlídkovat," usmála se Reilla.

„To stačí! Já tu hlídku vezmu," řekla Serigas rozhodně.

Chodba zůstala zalita slabým světlem malého světélkujícího krystalu v Tristenově dlani. Seděl opřený u rohu chodby, mysl dokonale prázdnou jako těsně před usnutím, smysly otupělé. Krátce se zadíval na spící Aeris kousek od něj.

„Je opravdu krásná," ozval se Lance, jehož ostražitost nepolevila. Hlídal naproti němu. „Ale Richarda neohromila jen zevnějškem. Prý je jiná, než ostatní šlechtičny… Možná je to proto, že je tak mladá."

„Proč mi to říkáš?" probudil se Tristen z ospalé otupělosti a soustředil se.

„Pověz mi něco," zatvářil se Lance vážněji.

„Co?" zadíval se na Lanceho přísně.

„Řekni mi…" pokračoval soustředěně. „O čem je tenhle tvůj… úkol?"

„To bys nepochopil," odvětil Tristen po chvíli uvažování.

„Řekl bych, že mám právo to vědět," zadíval se na něj chladnýma černýma očima. Tristenovi už dlouhou dobu v tmavém cestovním oblečení a plášti připomínal spíše sicca než vojáka. „Už proto, že jsem souhlasil, že královna půjde s námi. Správně měla zůstat v Lese elfů, jak si přál Richard… Prý ale musela jít s námi, prý to má vyšší význam, říkal mi Therilas… Takže je to všechno teď na moji odpovědnost."

„My všichni ji tu chráníme, nejen ty," opáčil Tristen trochu podrážděně.

„Ještě jsi mi neodpověděl… Therilas mi osvětlil, čím jsi a co musíš udělat. Bylo to překvapující zjištění… Chci ale vědět, proč to děláš?“

„Já jsem si tuhle roli nevybral. Neměl jsem na vybranou,“ se smutkem si vzpomněl na Pegase.

„Každý má přece možnost volby,“ zadíval se na něho tázavě.

„To je pravda,“ připustil.

„Takže?“

„Možná, že chci Semiremis přivést zpět sestru,“ nadhodil.

„Jediný důvod?“ podivil se.

„To nelze popsat. Neexistují žádné osobní důvody… Prostě mi byl dán jistý… všichni tomu říkají »dar«… a protože ho mám, získávám společně s ním úkol, kterému se nemůžu vyhnout. Ale nikdo se mě neptal, jestli ten dar chci,“ vysvětlil.

„Pokud to na začátku byla neosobní věc, stala se z toho teď záležitost velice osobní…“

„Co tím myslíš?“

„Zabil jsi Bllixe. Řekl bych, že v tom byly osobní důvody.“

Mlčel. Bodlo ho u srdce. Před očima měl stále Alhirův obličej ve chvíli, kdy ho zabil.

„Myslíš, že Artemisii dokážeš porazit?“ pokračoval Lance.

„Nevím,“ vydechl Tristen ztěžka. „Musím nést následky… jako každý, kdo chyboval…“

Když se Tristen probudil, nedokázal rozpoznat, jestli je den či noc. Tma kolem byla stále stejně neprostupná. Semiremis prozářila černotu holí, jejíž světlo se odrazilo od kamenitého povrchu neopracované úzké chodby. Všichni se duševně připravili k pochodu zcela jednotvárnou chodbičkou, jeden za druhým dalších dvacet pět mil. Touha po dosáhnutí konce temnoty je vedla svižným krokem. Děsila je představa, že budou nuceni zastavit. Mluvili zřídka, slyšeli jen vlastní kroky a jak se přibližovali k východu z chodby, vzduchem se začaly linout všemožné zvuky ruchu skřetího města a rázování

skřetích jednotek po hlavní cestě. Věděli, že jsou blíže jistému vysvobození ze stísněného prostoru, ale taky že se vystavují možnému nebezpečí odhalení skřety. Bylo jisté, že nepozorovaný průchod skrze doly samotné bude složitý. Přenocovali ještě kryti tmou úzké chodby a dalšího rána se odhodlali vstoupit na hlavní cestu, vedoucí skrze doly…

Tmu prozářilo měkké naoranžovělé světlo desítek pochodní. Semiremis zhasla vrchol hole a Lance se přikrčil u rohu chodby. Rozhlédl se širokou cestou, ozářenou po celé délce. Slyšel jasný zvuk kopání a všelijakých prací v dolech pod nimi. Očekával skřetí hlídky přímo na cestě, ale neviděl ani živáčka; jen ty zvuky neutuchající práce.

Zavelel mávnutím ruky ostatním a všichni, jeden po druhém, vstoupili na širokou cestu. Všimli si, že byla lemována vchody, jejichž pokračující potemnělé šachty vedly nepochybně kamsi do dolů. Vzduch byl studenější, ale stále těžký a suchý.

„Žádní skřeti?“ podivila se Reilla.

„Můžeme být jen rádi,“ poznamenal Lance a rozhlížel se po hlavní cestě, kam až jen dohlédl, jako by se chtěl doopravdy přesvědčit, že je prázdná.

„Za mnou,“ zavelel Therilas. Spěšnou chůzí se vydali na východ.

Jak míjeli postranní východy na cestu, zvuky z dolů pravidelně zesilovaly a znovu se ztišovaly. Přesto Tristen dokázal vycítit i jiný vjem, jiný zdroj života a energie; sílu Temnoty, která sídlila velmi blízko. Děsilo ho, že s každým krokem, kterým byli blíž k Artemidině komnatě, jako by jeho nitro pookřávalo a téměř bylo plné radosti. Temnota se začala stávat jeho neodmyslitelnou součástí, stravovat Světlo; už si ani nedokázal nalhávat, že to tak není.

„Skryjte se!“ zašeptal Therilas ostře a skupinka se rozeběhla do temných odboček.

„Co se děje?“ šeptla Aeris.

„Elfové mají výborný zrak i sluch. Therilas asi zaslechl cizí kroky," odvětila Semiremis.

Přikrčili se, každý skryt v temném stínu úzkého průchodu. Už za několik minut zaslechli duté nárazy skřetích bot a chraptivé výdechy pochodující hlídky. Okamžik na to už každý ze svého úkrytu pozoroval skupinu dvaceti skřetů kráčejících chodbou. Prošli kolem nich bez povšimnutí a za několik chvil se ztratili za ohybem chodby. Obezřetně se vrátili na cestu a pokračovali dál, opačným směrem než pochodovala hlídka.

Putovali ještě dalších pět mil a vyhnuli se stejným způsobem další hlídce, když znenadání hlavní chodba přestala ústit do postranních vchodů a pochodně i se zlatavým světlem zmizely za ostrou zatáčkou. Semiremis znovu rozzářila vrchol summonerské hole, aby objevili jedinou odbočku ve všeobjímající tmě.

„Kudy?" obrátila se čarodějka k Therilasovi a podezřívavě prosvětlovala novou odbočku.

„Pořád po hlavní cestě. Nesmíme odbočit," odpověděl rozhodně. Jasné světlo Semiremidiny hole se ale po několika desítkách metrů odrazilo od kamenného povrchu. Zastavili. Hlavní cesta byla ukončena závalem z obrovského množství balvanů a všemožného materiálu, přes který nebylo možné se dostat. Chvíli zoufale zírali na překážku.

„Nechápu to. O tom Alhir nikdy nemluvil," zamračil se Therilas.

„Už je to ale mnoho let, co tu byl. Kdo ví, kolik se toho tady změnilo," namítla Ormelion.

„Výborně!" mávl Irvin rukou. „Co teď?"

Otázka vyslovená do ticha se setkala s jedinou možnou odpovědí:

„Musíme se vrátit."

„Kam?" zadívala se Reilla tázavě na Irvina.

„Ta poslední odbočka," zadíval se Therilas na svou sestru. „Není jiná možnost."

„Co když skřeti věděli, že tudy půjdeme a cestu záměrně přehradili?“ napadlo Serigas.

„Pak se modli, aby nás ta odbočka nedovedla třeba do skřetí zbrojnice,“ zašklebil se Lance.

Jakmile vkročili do chodby a sestoupili po schodišti do nových prostor, vzduch se znatelně ochladil. Cesta se ostře stočila vlevo a tmu prozářilo slabé zlatavé světlo.

„To je zima,“ vydechla Reilla a od úst jí vystoupal mizející obláček studeného vzduchu.

Zastavili, obklopeni modravým třpytem ledových rampouchů.

„Co myslíte, že to je?“ ukázala Serigas. Obě protilehlé stěny průchodu byly probořeny a tvořily široké tunely. Část sutin ležela u jejich ústí.

„Výš v horách jsou jezera. Toto bude vybudovaný odvod vody z jednoho z nich. Zřejmě ho ale na zimu uzavírají,“ vysvětlil Therilas.

„Nebo ho uzavřeli kvůli téhle poruše,“ poukázal Irvin s úsměvem na zbořenou část tunelu.

„Nemá smysl se zdržovat,“ pobídl Lance ostatní.

Neušli ale ani pár metrů a znovu se zastavili.

„Není tohle hlavní cesta?“ upoutala Reilla pozornost všech a ukázala prstem několik desítek metrů nad jejich hlavy. Ocitli se u ústí vysoké jeskyně, kterou hlavní cesta procházela, podepřena mohutným kamenným sloupovím a překlenuta oblouky podpírajícími strop jeskyně. Právě po ní přecházely skřetí oddíly.

„Jsme pod její úrovní,“ zašeptala Semiremis a zhasla světlo, aby si jich nevšimli.

„Takže jsme podešli ten zával,“ prohlásila Serigas.

„Pravda, ale je možné, že jdeme úplně špatným směrem,“ oznámila čarodějka.

„Ale někam dojdeme. Odkud by se jinak braly ty skřetí hlídky, které jsme potkali nahoře?“ pokrčil Irvin rameny.

„Podívejte, tamhle je východ," ukázal na pochodněmi osvětlený vstup na opačné straně jeskyně.

„Bohužel nevíme, *kam* dojdeme," zašklebil se Lance na nedosažitelnou hlavní cestu vysoko nad jejich hlavami.

„Nemůžu nás tam ani přenést. Skřeti by si nás okamžitě všimli," pokrčila Semiremis bezmocně rameny.

„Musíme jít dál," zavrčel Rakesh a dal se do chůze.

„Počkat," strhl na sebe Tristen pozornost předtím, než se vydali za liotaurem.

„Co?" zamračil se Lance. „Nezdržujme se!"

„Chci jen něco vědět," obrátil se k elfovi: „Therilasi, kde přibližně může být Artemidina komnata?"

„Není na hlavní cestě," odpověděl. „Za mostem, díky kterému se hlavní cesta táhne mezi dvěma horami, by mělo být schodiště hluboko do sklepení. Tam by měla být."

„Kam tím míříš, Tristene?" zajímalo Ormelion.

„No… Nejhlouběji do sklepení povede ten odvod vody, co jsme ji právě minuli," odpověděl.

Na chvíli se rozhostilo ticho, jak všichni uvažovali nad jeho nápadem.

„Nemůžeš si být jistý, kam ten odvod vede. Ostatní jezera dole budou nejspíš zamrzlá, to ano, ale co když dojdeš někam, odkud se už nebudeš moci vrátit?" vysvětloval Therilas.

„Totéž platí i o cestě tady nahoře," namítl. „A tam dole se vyhneme skřetům. Chci zkusit sejít tím tunelem a najít komnatu."

„Je to docela riskantní," pokrčila Serigas rameny.

„Pokud na tom trváš," poznamenal po chvíli Lance, „řekni, koho vezmeš s sebou a my ostatní budeme pokračovat normální cestou."

„Dobře," souhlasil a rozhlédl se velmi spěšně po ostatních. Jak rád by si vybral Aeris, ale Lance ji určitě chce mít pod svou ochranou.

„Reilla a Irvin," rozhodl se.

„Co jsem komu udělal?!“ předstíral Irvin s teatrálním výrazem nespokojenost.

„Přestaň se předvádět,“ uzemnila ho Reilla. „Já vím, že bys určitě šel rád se Serigas.“

„Pokud se vám nepodaří najít komnatu, tak na nás počkejte u východu z hor,“ zdůraznil Therilas. „Východ je tu jen jeden, nemůžeme se minout.“

„Dobře,“ přikývl Tristen. „Opatrujte se.“

„To spíš vy,“ zabručel Rakesh.

Tristen přistoupil k otevřenému tunelu, který byl o něco níže než druhý, zející na opačné straně průchodu. Odvod nepochybně vedl dolů do útrob hory.

„Fuj! Co to je?“ zašklebila se Reilla a ukázala na tmavou zelenohnědou hmotu, kterou byl ohromný válcovitý odvod po stěnách pokryt.

„Vypadá to na řasy,“ odvětil Tristen a sáhl na porost. „Zmrzlé řasy.“

„Opravdu to chceš sejít?“ ubezpečoval se Irvin.

„Spíš sjet. Ten tunel má velký sklon, sklouzneme se,“ oznámil.

„Skvělý!“ usmála se Reilla nadšeně.

„Výborně, Tristene, jdeš první,“ zazubil se Irvin.

„Dobře,“ zadíval se do zamrzlého, potemnělého tunelu. Naposledy se k nim otočil: „Nechte si dlouhé rozestupy, ať se nesrazíme.“ Přistoupil k ústí a obhlédl trasu sjezdu. Tunel byl dostatečně prostorný; i víc než dvoumetrový Rakesh by jím mohl sjet.

„Hm… Na co čekáš?“ popichoval ho Irvin.

Neodpověděl. Postavil se bokem po směru skluzu a na chvíli se rukama zapřel o výstupky ve stěně. Mírně se odrazil, pevně zapřel nohy a nechal se volně vést po povrchu ledem pokrytých řas. Cítil, jak zrychluje. Za sebou zaslechl Reillin pronikavý výkřik nefalšovaného nadšení. Sklon byl stále výraznější a oni zrychlovali. Bylo namáhavé udržet rovnováhu.

Tunel se klikatil a vedl je do neznáma, vzduch byl stále studenější a vrstva ledu pod nohama sílila. Přesto v panujícím šeru dobře viděli; ledové stěny odrážely i poslední zbytky světla.

A pak před sebou Tristen zpozoroval zející otvor; tunel končil.

„Tady je konec!“ zakřičel za sebe, ale nebyl si jist, zda ho vůbec uslyší. Nedával pozor a nerovný povrch ústí ho v takové rychlosti překvapil. Neudržel rovnováhu a uklouzl. Otvor tunelu ho nemilosrdně vymrštil do volného prostoru a on tvrdě dopadl na ledovou plochu o několik metrů níž.

Než se stačil vzpamatovat, ležela kousek od něho Reilla a Irvin brzy přistál nedaleko. Zůstali omámeně ležet na ledu a sbírali síly.

„Až na to přistání to byla moc pěkná jízda,“ vyhrkl Irvin. „Kde to vůbec jsme?“

Tristen očima přejel potemnělou jeskyní a vstal. Na opačném konci zahlédl tři další otvory vodních odvodů. Začal uvažovat, který z nich bude nejspíš ten správný, když dokonalé ticho zamrzlé jeskyně porušilo tlumené zapraskání.

„Co to bylo?“ zeptal se Irvin zmateně. Tristen si podobný zvuk pamatoval až příliš dobře.

„Reillo,“ obrátil se obezřetně k sestřence, která byla od něho dál, než Irvin.

„Co?“ nechápala.

„Měli bychom jít,“ dovtípil se Irvin.

V tu chvíli se ozvalo naprosto znatelné a pronikavé zapraskání. Led se pohnul, až všichni zavrávorali.

„Honem pryč!“ vykřikl Tristen a všichni se rozběhli ke třem otvorům do tunelů.

Další zapraskání. Ledové kry se pod nimi roztrhly. Tristen ztratil rovnováhu a upadl. Irvin se jen tak tak držel na pohybujících se krách. Pnutí ledu téměř přehlušilo Reillin

výkřik. Oba se za jejím hlasem okamžitě otočili, ale už ji v šeru nezahlédli.

„Reillo!“ vykřikl Tristen hrůzou, vyškrábal se na nohy a zběsile se rozběhl k místu, kde ji spatřil naposledy. Irvin utíkal přes křižující se a zaklíněné kry s ještě větší vervou.

„Reillo!!!“ Tristen prudce zabrzdil u okraje probořeného ledu. Bezmyšlenkovitě ponořil ruku do ledové vody a doufal, že se ho Reilla ještě chytí.

„Vytáhni ji!“ zakřičel zoufale Irvin, který k němu právě doběhl.

„Nevím, kde je!“ odsekl Tristen se stejným zoufalstvím. V šeru neviděl nic, než temný, zvlněný povrch jezera. Další zapraskání. Kry se tříštily jedna za druhou.

Tristen se naklonil přes okraj nestabilní kry a ponořil se způli těla do tmavých vod. Neviděl nic, jen slepě máchal do hloubky. Nemohla se přece utopit!

A pak ucítil křečovitý stisk jejích rukou a bez otálení zabral proti vodě. Irvin natáhl ruce a pomohl mu. Reilla se vyplašeně vynořila nad hladinu a zhluboka se nadechla.

„Rychle, vytáhni ji!“ pobídl Irvin Tristena.

„Tam…“ zajektala zimou. „Ve… ve vodě něco je!“

„Ať je to cokoli, ať to tam zůstane!“ prohlásil Irvin a vzal promočenou Reillu do náruče.

Vyběhli vstříc třem východům. S naprostou jistotou věděli, že se cosi snaží prodrat skrz ledové kry ven.

„Který východ, Tristene?“ vyštěkl Irvin ve zběsilém běhu po tříštícím se ledu.

„Ten úplně vpravo!“ vykřikl Tristen v odpověď a zamířil k tunelu.

„Jak si můžeš být tak jistý?!“ klopýtal Irvin za ním.

Voda začala vřít.

„Teď není čas na vysvětlování! Jen mi věř!“ seskočil do tunelu právě ve chvíli, kdy cosi obrovského s vervou prorazilo do sebe zaklesnuté kry.

Irvin se už raději neohlížel a okamžitě skočil za ním. Ještě zaslechl pronikavý řev čehosi v jezeře, než byl po nárazu na ledový povrch tunelu donucen pustit Reillu a oba sjížděli a kutáleli se přes zamrzlé řasy temným vodním odvodem kamsi dolů. Doklouzali k místu, kde se tunel táhl dál téměř v rovině a jejich samovolné klouzání se zastavilo. Ocitli se v absolutní tmě a tichu.

„Hej, je tu někdo?“ křikl Irvin a jeho hlas se odrazil od zmrzlých stěn jako ozvěna.

„Stupidnější otázku už asi položit nemůžeš,“ zavrčela Reilla.

Nedaleko od nich se rozzářil malý zdroj světla, který se okamžitě přiblížil.

„Jste v pořádku?“ přiklekl k nim Tristen se zářícím krystalem v dlani.

„Jo, přežili jsme,“ pousmál se Irvin a prohlédl si promočeného Tristena: „Jak víš, že je tohle správná cesta?“

„Cítím Temnotu. Je blíž a blíž, tohle je správný směr,“ přikývl s jistotou a obrátil se k sestřence: „Jak ti je?“

„Abych byla upřímná, je mi docela zima,“ stulila se do klubíčka.

„Tak neležna té zemi,“ zavrtěl Irvin hlavou a zvedl ji na nohy. „Kde máš vestu?“ podivil se, když si uvědomil, že je Reilla oblečená jen do kalhot a bikin.

„Sežrala ji ta příšera,“ výmluvně pokrčila rameny.

„Co?“ podivil se Tristen, zatímco Irvin už jí přes ramena navlékl suchý kabát, aby se aspoň zahřála.

„Nevím, co v té vodě bylo. Neviděla jsem nic, byla tam hrozná tma. Jen mě to táhlo dolů a drželo mě to za vestu. Takže jsem sáhla po dýce,“ vytáhla z pouzdra dýku po svém bratrovi, „přeřízla šněrování a vyvlékla se.“

„To je děs; vždycky, když narazíme na jezero, je v něm nějaká příšera,“ zašklebil se Irvin. „Zvládneš to takhle? Tvoji druhou vestu nese Rakesh v jedné z brašen.“

„Jo, dobrý," přikývla a vrátila Irvinovi kabát. „Půjdeme dál. Ať dorazíme někam, kde je tepleji…"

Procházeli tmou a Semiremis ozařovala cestu. Therilas si ze zad stáhl luk a připravil do tětivy šíp, jako by cítil nebezpečí. Lance rázoval vedle něho, všechny smysly napjaté naprostým soustředěním a v ruce křečovitě svíral meč. Skupinka, tvořená Ormelion, Seri-gas a Aeris šla v tichosti za nimi a Rakesh uzavíral seskupení s halapartnou připravenou v mohutných prackách. Panovalo zlověstné ticho přerušované tichými výdechy postupující skupiny. Ozvěna jejich kroků se tříštila o stěny průchodu. Nenarazili na žádnou jinou odbočku, ani průchod. Bylo jisté, že se každou chvíli musí střetnout se skřetí hlídkou.

Chodba se začala projasňovat a zalévat světlem. Semiremis zhasla hůl a Therilas s Lancem vedli skupinu dál. Serigas si připravila luk se šípy a přesunula se na konec k Rakeshovi.

Oslnila je jasná záře z pochodní osvětlujících menší jeskyni. V jejím vzdáleném rohu zřetelně viděli obrysy nízkého stavení, u kterého stáli dva skřeti. Lance vztáhl ruku a beze slova zarazil ostatní za sebou. Vzduchem se nesl zvuk praskajícího ohně a tlumeného hovoru.

„Slyšíš, o čem mluví?" zašeptal Lance k Therilasovi, když viděl, jak se zaposlouchal.

„Dohadují se, čí skupina půjde na další hlídku," odpověděl elf.

„Musíme projít kolem nich," poznamenal Lance mimoděk.

Pomalu se plížili kolem stěny jeden za druhým, nespouštějíce oba skřety z očí.

„Já jsem šel se svou skupinou dvakrát na noční hlídku a včera dokonce třikrát na denní. Ty si tu zatím válíš šunky! Jsi na řadě a žádné vymlouvání, nebo si tě osobně podá Bllix," vrčel jeden.

„Bllix?! Ten by si na nás určitě tak udělal čas, ty troubo! Ten má teď práci s Tarnou," máchl prackou druhý.

„Cože?“ vyšel třetí skřet ze dveří stavení a okamžitě se k nim přidal. „Vy jste to neslyšeli? Bllix je mrtvý!“

„Co?!“ vykvikl první skřet hrůzou.

„Takže Tarna nebyla dobyta?“ přidal se druhý.

„Ne, nebyla,“ zavrtěl třetí skřet hlavou.

„A kdo ho zabil?“ zeptal se druhý.

„Prý tarnský král. Ale říká se, že ho má na svědomí nepřítel naší paní,“ zamračil se třetí.

„Nám to na druhou stranu může být jedno. Jsme tu v podzemí a nikdo se o nás nezajímá,“ zavrčel první.

„Prý se naše paní připravuje na ovládnutí Východního království,“ zatvářil se třetí skřet vážně.

„A jak to chce udělat?“ podivil se druhý.

„Tupče!“ zavrtěl hlavou ten první. „Teď je to jedno… Na tu hlídku prostě půjdeš!“

„Ehm…“ odkašlal si třetí.

„Na žádnou hlídku nejdu! Byl jsem na poslední večerní hlídce. Ještě jsem to ani nevydýchal!“ zamračil se druhý.

„Ehm!“ odkašlal si důrazněji.

„Co je?!“ zavrčeli oba ve stejný okamžik na třetího skřeta.

„Myslím, že na tu hlídku nepůjde ani jeden z vás,“ vysvětil skřet a ukázal do chodby, kde právě mizela ve stínu Rakeshova ohromná postava.

„VETŘELCI!!!“ rozkřičeli se všichni tři tak hlasitě, jak jen mohli a ze stavení se vyřítily dvě skupiny čítající dohromady čtyřicet skřetů.

„Rychle! Utíkejte!“ zavelel Rakesh zezadu. „Skřeti!“

Lance se rozběhl a vedl je. Therilas se s nataženým lukem v rukou stáhl k Rakeshovi a Serigas. Jeho první šíp složil nejbližšího skřeta ze shluku, který se na ně řítil.

„Dobrá rána!“ vykřikla Serigas a svou střelou složila dalšího.

„Jdeme!“ zavelel Rakesh a popohnal je do chodby. Sám smetl pět dalších skřetů halapartnou a pak se rozběhl za ostatními…

Před nimi se rozbřesklo a z temnoty zamrzlého tunelu vyjeli přímo na ledový povrch dalšího zamrzlého jezera. Jeskyně byla krásně prozářená, až se to uprostřed té tmy v hlubinách hor zdálo neuvěřitelné. Reilla se rozhlédla kolem. Jejich další cesta byla jasná. Další otvor vodního odvodu vedoucí do neznáma.

„Myslíš, že ten tunel má vůbec nějaký konec?“ zapochyboval Irvin a zadíval se na Tristena.

Neodpověděl, ve tváři soustředěný výraz.

„Posloucháš mě, Tristene?“ pozvedl Irvin obočí.

„Slyšíte to?“ zadíval se na ně.

„Co bychom měli slyšet?“ podivila se Reilla.

Zvedl hlavu a zadíval se ke stropu jeskyně zaplněné desítkami pochodní osvětlujících můstek, který se táhl od jednoho konce jeskyně na druhý.

„Co bychom měli slyšet?“ zopakovala Reilla otázku.

„Tam! Nahoře!“ ukázal na můstek.

„Co?“ nepochopil Irvin.

„To je Lance a ostatní!“ usmála se Reilla, když se zadívala vzhůru.

„A to velký ošklivý za nimi…“ zajíkl se Irvin.

„Skřeti.“

Lance přeběhl přes úzký můstek, Aeris vedl hned za sebou. Prudce zastavili. Aeris leknutím vykřikla. Proti nim se z opačného směru vyřítilo sedm skřetů a posměšně se zubili; za nimi přibíhali další. Lance se s mečem v ruce vrhl do boje proti přesile. Na opačné straně úzkého můstku se snažili Rakesh, Therilas a Serigas vypořádat s náporem skřetů, kteří je už notnou chvíli pronásledovali. Zůstali obklíčeni z obou stran.

„Nemůžeme nic udělat!“ zoufala si Reilla.

„Je tam i Semiremis. Ta něco určitě udělá," uklidňoval ji Irvin.

V tu chvíli se s mohutným řevem z můstku zřítilo pět skřetích těl. Dopadla na zamrzlé jezero, až led pod takovým nárazem výhružně zapraskal.

„Nechtěl bych si zopakovat…" začal Irvin.

„Já vím," přikývla Reilla chápavě.

„Nemůžeme jim nijak pomoct," rozhodl Tristen s obavou v hlase. „Musíme jít dál, než se led prolomí."

Semiremis doběhla Lanceho a vydatným ohnivým kouzlem strhla další skřety z můstku. Cesta se mírně uvolnila a Lance s Ormelion po boku se vrhli na další útok skřetů. Prorazili obranu a vtrhli do chodby.

„Došly mi šípy!" vykřikla Serigas.

„Běžte!" zavelel Rakesh a halapartnou smetl z můstku dalšího skřeta.

Therilas a Serigas přeběhli můstek a přidali se k ostatním.

„Jdeme!" zavelel Lance.

„A co Rakesh?!" vyjekla Serigas.

„On to zvládne!" ubezpečila ji Semiremis a dali se na úprk.

Běželi chodbou prozářenou pochodněmi, která brzy vyústila v široké prostranství. Nad hlavami se jim znovu táhla hlavní cesta podepřená mohutným sloupovím.

„Aspoň víme, že jdeme správně," pousmála se Serigas v běhu.

„Nebuď si tak jistá," poznamenal Lance.

Zpomalili. Rozhostilo se zlověstné ticho. Zastavili.

„Kde je Rakesh?" vydechla Aeris, zatímco se vzpamatovávali z namáhavého běhu.

Tichým prostorem se roznesl řev a liotaur se vyřítil z chodby.

„Rychle! Utíkejte!" volal na ně z dálky.

Za Rakeshem se hnaly desítky, ne-li stovky skřetů, kteří se seběhli kdoví odkud.

Znovu se dali do běhu a řev, dusot běžících skřetích nohou i nadšené skřeky je pronásledovali. Skřeti se nezadržitelně blížili a doháněli je.

„Slyším téct vodu!“ zavolala Ormelion na svého bratra.

„Cože?“ podivil se Lance.

„Před námi je nějaká budova. Vypadá jako mlýn,“ odpověděl Therilas s námahou a svým elfím zrakem ve spěchu prohlížel oblast, které se v žádném případě nemohli vyhnout.

„Přidejte!“ řval za nimi Rakesh, který je obrovskými liotauřími skoky téměř doháněl a se stejnou hbitostí skřeti doháněli jeho.

Proběhli kolem strže, do níž mohutným vodopádem řítícím se ze stěny po levé straně hlavní cesty stékala voda. Strž ústila do řečiště a voda protékala kolem nevelké budovy s mohutným vodním kolem, jež pohánělo další složitý mechanismus. Korytem pak voda pokračovala dál pod hlavní cestou do útrob hory.

„Je to mlýn,“ prohlásil Therilas.

Zastavili. Therilas se vypořádal s jediným skřetem, který hlídal budovu. Lance doběhl na konec cesty. Pod ním byla jen temná prázdnota hlubokých dolů. Po levé straně zpozoroval trosky něčeho, co bývalo schodištěm vedoucím vzhůru.

„Schodiště je zbořené!“ zavolal Lance na elfa. „Na hlavní cestu se nedostaneme!“

„Budeme muset vyzkoušet tohle,“ ukázala Semiremis na ohromnou dřevěnou klec, kterou drželo lano vedoucí skrze složitý kolečkový mechanismus až do budovy.

„To ale sjedeme dolů!“ namítl Lance.

„Máš snad jiný nápad?“ ukázala zoufale na blížící se skřety.

„Dobře,“ přikývl. „Nastupte. Honem!“

Lance vběhl do budovy a spěšně se rozhlédl po změti kol, než nalezl páku. Kopnutím ji odjistil a zároveň strhl, aby se skřeti nedostali za nimi. Soukolí se rozpohybovalo a klec se

trhavě propadla o dva metry níž, načež plynule začala klesat dolů. Lance vyběhl ven ve chvíli, kdy se Rakesh prohnal kolem a na poslední chvíli vpadl do klece, která už mizela pod úrovní cesty. Skřeti dorazili k budově… Nebyl čas. Lance se rozběhl, skřety v zádech. Odrazil se od okraje cesty, ve vzduchu se chytil lana a na poslední chvíli seskočil na střechu klece. Skřeti zůstali stát u okraje a zuřivě hleděli na mizející klec i s vetřelci…

Klec projela stísněnou kamennou šachtou a zastavila v naprosté tmě.

„Tady je ale zima," poznamenala Serigas a otřásla se.

„Hlouběji už asi ani být nemůžeme," přikývla Ormelion. „Sjeli jsme přímo do dolů."

Semiremis znovu rozzářila vrchol hole. Světlo odhalilo jeskyni ohromných rozměrů s několika různými východy vedoucími do dolů. Stáli na zamrzlém povrchu menšího jezera a rampouchy visící snad z každého záhybu jeskynního stropu se v záři hole krásně zaleskly.

„Co je to támhle?" ukázala Serigas na budovu, na první pohled připomínající kovárnu.

„Podíváme se," vydal se Therilas ke stavení.

Rozrazil dveře a vpadl dovnitř. Uvnitř dřevěné budovy panoval stejný mráz jako venku v jeskyni, na stropu a na stěnách se držela zmrzlá jinovatka. Místnost byla naprosto prázdná, jen v koutku ležela kostra malých rozměrů, nepochybně trpasličí.

„Tady dole už asi dlouho nikdo nebyl," poznamenal Therilas.

Sjíždět tunelem nebylo tak snadné, jak se mohlo zprvu zdát. Jak se dostávali níž, začal mít vodní odvod různé trhliny, byl i zanesen kamením. Museli se za jízdy vyhýbat překážkám nebo je přeskakovat.

Pokračovali už v novém tunelu, minuli další jezero. Tristen sjížděl jako první a upozorňoval na překážky; sám je s hbitostí

přeskakoval, nebo v rychlosti vyjížděl na stěny kruhového tunelu a obratně je objížděl. Reilla s Irvinem už jen následovali jeho stopu.

Pak ale přišla tma a šachta je definitivně a nemilosrdně vyhodila do jeskynního prostoru.

„Už zase…“ zasténal Irvin, když se rozplácl vedle ostatních na ledu.

„Dala bych si ty přeskoky znovu,“ usmála se Reilla.

„Já taky,“ přikývl Tristen, zatímco se všichni tři zvedali na nohy.

„Kde to jsme?“ podivil se Irvin. „V té tmě nic nevidím.“

„Hej, co je to za světlo?“ upozornila Reilla.

„Blíží se to,“ zamračil se Tristen a instinktivně sáhl po jílci Meče Seraphinů.

Reilla si nasadila na rukavici držák se čtyřmi zaostřenými drápy a Irvin si ze zad stáhl okovanou tyč. Světlo se blížilo a nepříjemně je oslňovalo. Už chtěli s výkřikem zaútočit, když je zarazila Semiremis kouzelnickou holí.

„To jsme my!“ vykřikla ve spěchu.

„Bože!“ vypískl Irvin.

„To jste nemohli zavolat?“ zavrtěla Reilla nechápavě hlavou.

„Nevěděli jsme, že jste to vy. Slyšeli jsme jen zvuky,“ vysvětlila Serigas.

„Jsme rádi, že jste to zvládli,“ prohlásil Tristen.

„Nějaké problémy?“ zajímal se Irvin a šibalsky na Serigas zamrkal.

„Asi tisíc skřetů, jinak nic zajímavého. Díky za optání,“ odsekl Lance téměř cynicky.

„Hej, klíííídek,“ zpražil ho Irvin.

„Pojďte za námi, našli jsme místo k přenocování,“ pobídl je Therilas.

„Jak jste se dostali sem dolů?“ zeptal se Tristen Semiremis.

„Schodiště k hlavní cestě bylo zbořené. A se stovkou skřetů za zády… Nebyla jiná možnost než sjet sem dolů," vysvětlila. „Je to další zamrzlé jezero. Ale je tu molo, což znamená, že další tunel vede ven k řečišti."

Objevilo se před nimi malé oranžové světlo a jak se blížili, ze tmy vystoupily obrysy stavení. Zamrzlé jezero v sobě svíralo kůly dřevěného mola a na pevné zemi stála budova připomínající přístavní domek. Uvnitř byl nepochybně rozdělán oheň, který okny problikával.

„Kde jste našli dřevo?" podivil se Irvin.

„Venku, za domem. Rozdělat oheň kouzlem už pak nebyl problém," pousmála se čarodějka.

Sesedli se kolem ohniště, které pomalu ale jistě začalo vyhřívat místnost. Lance se usadil stranou, poblíž dveří a odpočíval. Tristen se stáhl do tmavého kouta, mimo dosah Lanceho, který se na něj už ani nepodíval. Rakesh začal rozdělovat jídlo, zatímco Reilla s Irvinem se pustili do barvitého popisování příhody se zamrzlým jezerem.

Aeris vzala své jídlo i další porci a tiše se přikradla k Tristenovi. Přiklekla k němu a chtěla mu podat misku, ale on chňapl po její ruce, až se polekala. Využili krátký moment, kdy je nikdo nesledoval a vyměnili si polibek. Dívala se mu do očí. Jak mu to jen může tajit…

„Měla bych ti něco říct," zašeptala.

„Co?" zpozorněl.

„Já… Víš…" hledala vhodná slova.

„Aeris, nechceš ještě?" upoutal Irvin její pozornost a nabídl jí jídlo. „Jinak nezbude. Rakesh má prý velký hlad. Kdo dřív přijde…"

„Nechci, díky," zavrtěla hlavou a všimla si Lanceho, který se na ni pozorně zadíval.

„Co jsi mi chtěla říct?" zašeptal k ní Tristen a držel ji za ruku, jako by prahl po kontaktu s ní. Zadívala se mu znovu do očí… Ne. Slíbila to Semiremis.

„Už nic," pousmála se a odešla.

Znaveni po předchozím dni spali déle, než původně chtěli. Když prošli posledním tunelem a dostali se po dvou dnech znovu na denní světlo, slunce se už sklánělo k západu. Vysoko nad hlavou se jim tyčil most přebíhající přes strmé údolí mezi dvěma sousedními horami; hlavní cesta.

„Myslím, že tam nahoru to bude trvat hodně dlouho," povzdechl si Irvin.

„Artemidina komnata by měla být někde blízko," poznamenal Therilas napjatě.

„Ano," přikývl Tristen. Cítil přítomnost Temnoty vycházející z útrob hory. Děsilo ho, že ji dokáže vycítit stejně jako Světlo. Vnímal Aeridinu sílu vedle sebe a navíc i další jinou sílu Světla, u níž ale nedokázal určit, odkud přichází.

„Jdeme," rozhodl Lance a přes obrovské balvany ležící v korytu řeky se dostali na druhou stranu. Řeka se znovu stáčela do nitra hory a protékala kdesi uvnitř ní. Vedle koryta nalezli další tunel vedoucí vzhůru. Už nebyl zamrzlý, ale strmý výstup byl náročný. Doškrábali se do malé místnůstky, která ale nikam dál nevedla.

„To snad ne," zhrozila se Semiremis.

Marně hledali vchod. Po dlouhém snažení všichni usedli a opřeli se o kamennou stěnu.

„Přenocujeme tu," rozhodl Lance.

„A zítra zkusíme najít jiný vchod," dokončil Therilas jeho myšlenku.

„Jaký jiný vchod?" zašklebil se Irvin. „Žádný neexistuje!"

„Určitě ano! Trpaslíci byli vynalézaví. Jistě měli víc únikových cest," vysvětlil elf.

„Ale nezapomeň, že to tu už ale taky pěknou řádku let okupují skřeti," poznamenala Reilla.

„Ten vchod tu někde je," pronesl Tristen.

„Jak to můžeš vědět?" zamračil se na něho Lance.

„Prostě…" zaváhal. „Prostě to vím. Cítím to."

„Hm… Ráno moudřejší večera," zabručel Rakesh a chystal se ke spánku.

„V takovýhle tlačenici se toho moc nenaspí," poznamenal si Irvin pro sebe a opřel se o stěnu, rozhodnut spát vsedě. Ostatní se jakž takž uvelebili. Tristen s Aeris leželi kousek od sebe, držíce se pod plášti skrytě za ruce…

Všechny probudil hlasitý výkřik. Okamžitě sebou škubli, naprosto a dokonale probráni z klidného spánku. Lance už s mečem v ruce obhlížel okolí; žádný nepřítel. Irvin byl pryč a po místě, kde se uložil ke spánku, zela ve stěně nevelká díra vedoucí kamsi dolů do tmy.

„Co se to stalo?" divila se Serigas.

„Myslím, že ten ňouma našel vchod," pousmál se Lance.

„Irvine!" zavolal Therilas do tunelu.

„Jo! Jsem v pořádku! Můžete sem sjet! Jsou tu dveře!" ozval se Irvinův hlas. „Fuj! Co je to za smrad?!"

Reilla sjela dolů tunelem jako první.

„Křičíš jako ženská, Irvine," zavrtěla pobaveně hlavou.

Brzy dorazili ostatní a když Semiremis rozzářila vrchol hole, místnost ukázala své útroby.

„To je fakt hroznej puch!" přidala se Serigas a chytila se za nos.

Místnost připomínala spižírnu. Stěny byly po obvodu pokryty policemi a háčky s čímsi, co se zdálo být masem. Uprostřed místnosti visela ze stropu kousek nad jejich hlavami podivná malá klícka, do které bylo cosi vtěsnáno. Zaslechli sípavý dech a pak se něco uvnitř klece líně pohnulo.

„Má paní?" ozval se chraptivý skřetí hlas.

„Eh?!" vyjekla Reilla.

„To jste vy? Půlnoční dáma?" v hlase zaznělo nadšení a naděje. Ve světle hole zářily malé tmavé skřetí oči a nespouštěly Semiremis z dohledu.

„Já nejsem Půlnoční dáma. Jsem její sestra," vysvětlila krátce.

„Ach, ta podoba je znát… Spletl jsem se," povzdychl si.

„Ehm," svraštila Reilla obočí a dodala si kuráže. „A jak ses dostal do té klece?"

„Zavřeli mě tu za bitku s několika skřety. Jsem tu takhle už dva týdny. O hladu. A zavřeli mě právě do spižírny, abych viděl ty hromady dobrot," zazoufal.

„Dobrot?" zašklebila se Serigas.

„Není nad koňské maso!" zaslintal.

„Koňské…?" vyjekla Aeris.

„Mohl bych teď začít křičet a přivolat stráže, co jsou za tamtěmi dveřmi," ukázal prstem na východ kousek od nich. „Ale když mi podáte kus toho úžasného voňavého koňského masa, budu mlčet."

„A proč bychom ti měli věřit?" změřil si ho Lance. „Budeš mít plný pupek a ještě tě přinejmenším povýší za naše dopadení."

„To asi ne… Od dob, co jsme tady v horách zůstali sami, už podobné postupy moc nefungují. Je to složité na vysvětlování. Ale čím déle tu tahle bezdůvodně jsme, tím většina z nás začíná víc a víc… vždyť víte… bláznit."

„Chytej," hodil mu Irvin se znechuceným výrazem ve tváři kus masa.

„Díky! Díky!" hltavě se pustil do jídla.

„Nevíš něco o Artemidině komnatě?" napadlo Tristena.

Skřet se zarazil a dokonce upustil od hltavého spořádávání masa. Nakonec zakoktal:

„A… a… kdybych čirou náhodou něco věděl?"

Irvin už mezi dvěma prsty houpal dalším kusem jídla.

„No," zaslintal znovu skřet, nespouštěje kus masa z dohledu. „Něco bych věděl."

„A co přesně?" zjišťoval Tristen, zatímco Irvin s provokativním výrazem ve tváři bral do druhé ruky další kus masa.

„Komnata je ten jediný důvod, proč jsme tu. Střežíme ji. Chráníme se. Uvnitř žije něco temného," mluvil rychle přes tekoucí sliny. „Je to kousek odtud. Stačí projít dvěma dveřmi a po schodech. Náhradní klíč má jeden ze strážných; je malý a zlatý. Ten původní má sama naše paní. A teď už to maso!"

„Díky," usmál se Irvin a do klícky mu hodil další dva kusy. „Ať ti chutná."

Therilas rozrazil dveře a dvěma střelami z luku sejmul dva skřety, kteří hlídkovali. Postoupili do místnosti lemované celami, jež byly plné malých trpasličích koster.

„Hej! Šípy!" zaradovala se Serigas a sebrala mrtvému skřetovi šípy z toulce.

„Kdo je tam?" ozval se chraplavý hlas ode dveří na opačném konci místnosti.

Všichni zpozorněli. Uprostřed dřevěných dveří byl průzor; zatím ještě zavřený. Therilas kývl na Irvina, poklekl a namířil šíp přímo na zavřený průzor a čekal.

„Tady hlídka," přiblížil se Irvin ke dveřím a snažil se napodobit skřetí chrchlání.

„Cože? Co to máš s hlasem? Ty jsi nastydl?" ozval se skřet z druhé strany dveří a otevřel průzor. Irvin se na něho zazubil, ale to už měl skřet šíp zaražený v čele.

„Tak to bylo hezký," pousmála se Serigas.

„Ustup stranou," pobídl Rakesh Irvina. Vší silou se rozběhl proti dřevěným dveřím a rozrazil je. Otevřel se tak před nimi průchod do dlouhé chodby směřující ke schodišti. Byli už tak blízko… Tristen se zachvěl, jak na něho dýchla Temnota; tak silná a tak blízko.

„Hm… Reillo?" obcházel Irvin tři mrtvoly skřetů.

„Co?" zadívala se na Irvina.

„Tohle je taková krásná, dlouhá chodba na skřetofyt," povzdechl si Irvin téměř zasněně.

„Irvine, na skřetofyt není čas!" založila Reilla přísně ruce v bok. „Skřetofyt?" zopakoval Tristen, zatímco Irvin sebral

mrtvému skřetovi palcát a potěžkával ho v ruce. Přistoupil k jedné z mrtvol a měřil si ji.

„To je fakt nechutný!“ zamračila se Serigas a všichni se vydali chodbou dál.

„Chováš se jako malé dítě, Irvine!“ mávla nad ním Reilla rukou a zamířila pryč.

„Dobře, dobře!“ přišlápl jednu skřetí mrtvolu u krku a rozpřáhl se palcátem. Skřetí hlava odletěla chodbou a zakutálela se až na konec chodby ke schodišti. „Juchů!“ vyskočil radostí na místě.

„Skvěle, Irvine,“ zavrtěl Lance hlavou. „Právě jsi svým řevem upozornil zřejmě všechny skřety v dolech, kde právě jsme. Takže, jestli jsi už skončil, mohli bychom jít dál…“

V tu chvíli se ozvalo mohutné zadunění a začalo se k nim blížit něco, co připomínalo ohromnou hučící vlnu.

„Že by si skřeti pořádali tak pekelný mejdan?“ zazubil se Irvin provinile.

„Konec žertů, Irvine!“ zamračila se Semiremis.

Všichni sáhli po zbraních. Dunění se blížilo od schodiště a bylo jasné, že je to dusot desítek skřetích nohou. Blížili se…

Náhle veškeré napětí protrhl hromadný zoufalý výkřik a lomoz hroutícího se kamene. Křik se pomalu vzdaloval, až utichl úplně…

„Co to mělo být?“ podivil se Therilas a povolil sevření luku a šípu.

„Jdeme,“ pobídl je Lance.

Obezřetně zamířili na konec chodby a zadívali se vzhůru. Téměř celý střed schodiště byl pryč v temných hlubinách. Zbylo jen zábradlí a kusy kamene u stěn.

„To je tak, když se o to tady skřeti nestarají,“ zavrtěla Reilla spokojeně hlavou.

„Podívejte,“ ukázal Therilas na dveře, vzdálené kousek od nich.

„To je…“ zadívala se na něho Serigas.

„Artemidina komnata," přikývla Ormelion namísto bratra.

Tristenovo srdce se naplnilo radostí a zároveň ho nepříjemně zamrazilo v zádech. Jeho rozpolcené já nevědělo, jak se zachovat.

„Ale co klíč?" vzpomněl si Irvin.

„Mezitím, co jste si hráli, Irvine…" ukázala Semiremis malý zlatý klíč ve své dlani.

„Je to až příliš snadné," zapochyboval Therilas. „Artemisia by klíč nenechala hlídkám jen tak."

„Ano. Je náhradní," připustila Semiremis. „Určitě spustí poplach, nebo něco takového."

„Tak se popereme s pár skřety… Jsme tak blízko. Nějaký poplach nás přece nevystraší," zamračila se Reilla a vzala klíček Semiremis z dlaně.

„Počkej, Reillo!" chtěl ji Irvin zadržet.

Bez dalších slov ve spěchu vystoupala po zbytcích schodů a zastavila se u dveří komnaty. Snažila se působit sebejistě, ale ve svém nitru se začala obávat toho, co všechno uvnitř mohou najít. Přesto… Vložila klíč do zámku; sám se otočil a dveře povolily. Srdce se jí rozbušilo neuvěřitelnou rychlostí. Zadívala se k ostatním; měli ve tvářích podobně zvědavý, ale zároveň nejistý, téměř bázlivý výraz jako ona. Dokázali to. Místo, kde by měly být zodpovězeny nevyřčené otázky… Zadívala se na dveře a rukou je přinutila otevřít se dokořán.

Dýchl na ně pronikavý chlad, který prolétl chodbou a vyprchal. Zamrazilo je. Prostor před nimi se rozzářil, jako by zapůsobilo kouzlo ukryté v komnatě. Dveře se za nimi s hlasitým prásknutím zavřely; zlatý klíč zůstal v zámku zvenčí.

„Taky se vám na chvíli tak hrozně sevřel žaludek?" zatvářila se Serigas rozpačitě.

„Zneklidňující místo," souhlasil Therilas.

Tristen mlčel. Udělal první krok do nitra Artemidiny komnaty. Cítil, jak se celý chvěje. Dostali se přímo k místu, kde se Dobro definitivně proměnilo ve Zlo. Zamrazilo ho u

srdce a zároveň se ho zmocnilo neuvěřitelné nadšení. Být skutečně v místě zrodu Půlnoční dámy… Temnota v jeho nitru mu vnucovala pocit, že se dostal na místo, kam bez pochyb patří.

„Páni," vydechl Irvin, když se před nimi plně rozprostřela rozlehlá kruhová místnost, umně vytvořená z původní klenuté jeskyně.

Komnata byla zasypána všemožnými drahocennými předměty a zbraněmi, které díky vlastním kouzlům zářily a zaplňovaly jeskyni světlem – stejně jako svíce, jež samovolně zaplály; jako by byla jeskyně celá ze zlata.

„Trpaslíci ji asi měli hodně rádi," uchechtl se Irvin při pohledu na lesknoucí se předměty.

„Nebo jim komnata po jejím odchodu sloužila jako úschovna," prohlásila Serigas.

„Konečně," vydechla Reilla. „Nebyla to zbytečná cesta."

Obklopila je řada zdobených regálů a stolů zaplněných nesčetným množstvím různorodých nádob, baněk a pergamenových svitků; vše uloženo pod tenkým sametovým závojem pavučin. Na pod-laze byl patrný hexagram, bíle vypálený do červeného kamene, v jehož středu na sebe upozorňoval mohutný vysoký menhir, který obklopovala čtveřice šedobílých soch znetvořených válečníků s ohromnými obouručními meči.

„Pěkný," pousmál se Irvin a zazubil se na kámen. „Co myslíte, že to je?"

Tristen přistoupil k menhiru. Projela jím silná vlna chladu. Do mysli se mu znovu začaly vtírat neurčité šeptající hlasy.

„Nesahej na to!" vzchopil se a zadržel Irvina právě včas, když už chtěl kámen po hmatu prozkoumat.

„Proč ne? Je to jen kus šutru," pokrčil nechápavě rameny.

„Ne," zavrtěl Tristen hlavou. „Uvnitř je něco živého. Cítím to."

„Živého?“ svraštil Irvin obočí a podezřívavě se zadíval na kamenný menhir.

„Dobře…“ upoutal Lance pozornost ostatních a zadíval se na Semiremis. „Co hledáme?“

„Zde byl dokončen Artemidin přerod,“ vysvětlila čarodějka. „Důvod, proč jsme tu, je, že hledáme odpovědi na její slabosti: Jak ji zničit? Jaká používá v boji kouzla? Cokoli, co nám může napovědět.“

„A co třeba tohle?!“ ozval se Reillin hlas plný obav.

Zadívali se na ni. S bázlivou úctou v obličeji svírala v ruce summonerskou hůl – totožnou, jakou vládla Semiremis, jen perla na zlatém vrcholu byla modrá a ne temně rudá.

„Je to to, co si myslím, že to je?“ obrátila se Serigas překvapeně k čarodějce.

„Ano, bez pochyb je,“ přikývla Semiremis ochromeně.

„Ponesu ji,“ navrhla Reilla, které hůl na první pohled učarovala.

„Chceš ji vzít s sebou?“ podivil se Rakesh.

„Myslím, že by se mohla hodit,“ pokrčila Reilla rameny. „Artemisia tu hůl používala, když byla na straně Dobra. Nemůže nám přece uškodit.“

Ozvalo se tiché zachrčení.

„To ti zakručelo v žaludku, Rakeshi?“ obrátil se Irvin na liotaura.

„Ne,“ zavrtěl Rakesh hlavou.

„Slyšeli jste to?“ přelétl Irvin pohledem ostatní.

„Co?“ pokrčila Serigas rameny.

„Možná se mi to jen zdálo…“

„Nezdržujme se, Irvine,“ přerušila ho Semiremis. „Ještě musíme hledat. Ten klíč nebyl náhradní jen tak pro nic za nic.“

„Hm, co tu máme?“ ukázala Serigas na ohromnou knihu rozevřenou na velkém stole. Obezřetně k ní přistoupila a rukou opatrně smetla pavučiny, kterými byla rozevřená stránka

pokrytá. „Myslím, že tu něco mám, ale je to špatně čitelné. Je to napsáno v nějakém cizím jazyce.“

Čarodějka ke knize okamžitě přistoupila a prohlédla si vybledlé písmo.

„To je starý kouzelnický jazyk… Zkusím to přečíst…“ prohlédla si pozorně stránku knihy. Ostatní přistoupili blíž, aby čarodějku slyšeli: „…dlím v každém z vás. Každý váš nádech mi dodává život. Jsem součástí nesmrtelnosti, bez které nemůže Světlo existovat. Mé drahé dítě, Půlnoční dáma. Jsem jejím otcem, dal jsem jí svou sílu, dal jsem jí poslední kouzlo; krystal Temnot. Jsem Sáril, nejkrásnější a nejmocnější ze čtyř Seraphinů. Byl jsem svržen z Nebes. Zde začíná má pomsta vůči Bohu a andělům. Toto je teprve začátek. I když mé dítě zhyne, já nezemřu a budu přežívat v dalším z vás. Jsem stálý a věčný, jsem skutečný Bůh vašeho světa. Až se naplní čas, přijdu mezi vás. Zavládne věčná Temnota. Takový je osud; daný a neměnný…“

„To nezní moc povzbudivě,“ přerušila ji Serigas.

Semiremis se pokusila otočit další stránku knihy, ale papír se jí začal rozpadat pod rukama.

„Kouzlo,“ zamračila se. „Chtěla, abychom si přečetli pouze tohle.“

„Kresha říkala, že osud není daný a neměnný…“ poznamenal Tristen.

„Co je krystal Temnot?“ zeptala se Aeris.

„Artemidino poslední kouzlo. Vyvolá jím všechny protivníkovy hříchy a zhmotní je do ohromného krystalu… Může jím zabít, dát život, oddálit smrt… cokoli. Nikdy ho prý ještě nepoužila,“ vysvětlila Reilla krátce.

„Dokáže ji vůbec Meč Seraphinů porazit?“ zapochyboval na chvíli Tristen.

„Ano, dokáže. O tom nepochybuji,“ řekla Semiremis rozhodně.

Místností se rozlehlo další tiché zavrčení.

„Už to zase slyším," zamračil se Irvin.

„Já to taky slyšel," přikývl Therilas a ukázal na sochy. „Jako by to šlo od nich."

Tristen rozvážným krokem zamířil k jedné ze soch.

„To asi ne," zpochybnil mezitím Irvin elfův úsudek.

„Tristene?" ozvala se Ormelion ustaraně.

Zastavil se těsně u jedné ze soch. Slyšel ve své hlavě tisíce hlasů, křičící jeden přes druhého. Slepě zíral do znetvořené tváře sochy. Pak znenadání hlasy ustaly. Socha se rozhýbala a sekla mečem po Tristenovi. Hbitě uskočil před ránou. Všichni sebou leknutím trhli a sledovali, jak postupně ožívají i zbylé sochy.

„To se mi nelíbí!" poznamenala Serigas.

„Jak je zničíme?" zamračil se Irvin.

„Jsou to jen chodící hory kamení," nelámal si Lance hlavu. „Mlaťte s nimi, jak jen můžete!"

„Tristene, Rakeshi, stáhněte se zpátky a braňte Aeris!" rozhodla Semiremis a postavila se oživlé soše okamžitě na odpor.

Stáhli se s Aeris do rohu místnosti a sledovali ostatní. Čarodějka holí strhla k zemi první ze soch. Kamenné končetiny se roztříštily na stovky malých kamínků a rozsypaly se po podlaze. Zbytek těla sochy zbavené nohou se rukama sápal po Irvinovi, ale jeho okovaná hůl brzy ze sochy udělala hromadu štěrku. Reilla se ve stejnou chvíli vyhnula dalším dvěma sochám, které na ni zaútočily. Jejich kamenné meče, vedené ohromnou silou, na sebe narazily a roztříštily se. Sochy se nevěřícně zadívaly jedna na druhou. Reilla toho využila a rychle se protáhla mezi nohama jedné z nich. Lance se k Reille přiřítil, aby jí pomohl. Serigas se s Ormelion vrhla na další sochu a Therilas se Semiremis skolili poslední z nich. Na podlaze nezůstalo nic, než silná vrstva malých kousků kamení…

„Hm…“ uchechtl se Irvin. „Tak to nebyli žádní velcí soupeři.“

„Mluv za sebe,“ otřela si Reilla orosené čelo, opřela se zády o ohromný menhir a sevřela v rukou nalezenou summonerskou hůl.

„Reillo!“ upozornil ji Tristen.

„Co je?“ nechápala.

„Ten kámen!“ přistoupil k ní s obavami.

„Co s ním pořád máš?!“ svraštil Irvin nechápavě obočí.

Tristen přikročil ke kameni. Uslyšel tlukot srdce… Ne, dvou srdcí v jedné souhře. Zesiloval a zrychloval se. Prohlížel si menhir, který znenadání začal rudě tepat a pableskovat v rytmu srdce, jenž Tristen slyšel v hlavě.

„Co to…“ zamračil se Lance.

„Já nic neudělala!“ zatvářila se Reilla provinile a hrůzou si zakryla ústa.

„Říkal jsem, že se toho nesmíte dotýkat!“ zamračil se Tristen.

„Hej! Klid. Ona to neudělala schválně,“ snažila se Serigas uklidnit situaci.

„A jak jsi věděl, že na to nemáme sahat?“ zatvářila se Semiremis vážně.

„Cítím to! Uvnitř je Temnota. Bude to přinejmenším démon… možná dva,“ odpověděl.

„Výborně. Kde je východ?!“ rozhlédl se Irvin vyplašeně po komnatě.

Zúžená chodba naproti vchodu skýtala další dveře. Irvin k nim vyběhl.

„Ale ne! Jsou zavřené!“ vyhrkl nešťastně.

„Honem! Zkus tohle!“ hodila mu Reilla magický klíč.

„Dobrý nápad,“ přikývl a okamžitě ho vložil do zámku.

„Ehm… Jak dlouho to bude trvat?“ znervózněla Serigas.

„Pár minut. Záleží na kouzlu, kterým byly dveře zamčeny,“ vysvětlila Reilla.

„Doufám, že to bude rychle. My těch pár minut totiž nemáme!“ opáčila Serigas.

Menhir se zbarvil do modra a jeho povrch zprůsvitněl jako sklo. Spatřili pohyb dvou bytostí. Rudý a modrý démon se snažili vyprostit ze svého vězení. Vzpouzeli se proti sobě a zápolili o to, kdo se na svobodu dostane jako první.

„Irvine, honem!“ pobídl ho Rakesh.

Kámen se roztříštil na stovky malých kousků, které se rozletěly do všech stran. Oba démoni se prodrali ven. Roztáhli temná křídla do plné šíře a zaskřehotali jeden na druhého. Chňapli po sobě, než se s výhružným zavřeštěním od sebe vzdálili a zaměřili pozornost na vetřelce.

„Co to k čertu je?“ zamračil se Lance, nespouštěje oči z démonů.

„Naše obyčejné zbraně jsou tu teď k ničemu,“ prohlásila Ormelion.

„Co je to za démony?“ svraštila Aeris obočí strachem.

„Jsou to Leviah; ohnivý a ledový démon. Oba stvořeni z čiré magické energie, která dává život. Přežívali tu asi dost dlouho… Byli zakleti do kamene – v rovnováze, která byla porušena, když se Reilla kamene dotkla,“ vysvětlila Semiremis.

„Vypadají naštvaně…“ vyhrkla Reilla ustrašeně.

„Já bych byla taky, být zakletá na několik let v kameni,“ polkla Serigas naprázdno.

Temně rudý démon vylétl výš a zavřískal na celou místnost, až jim zalehly uši. Jeho křídla zaplála pekelným neutuchajícím ohněm.

„Irvine?!“ znervózněl i Lance.

Ohnivý démon vylétl ještě výš, zatímco ledový démon se snesl k podlaze. Vznášel se kousek od Tristena a stříbřitě zářil jako lesknoucí se ledové střípky. Nastalo ticho. Démon Tristenovi zíral přímo do očí.

„Můžeš na něj použít obranné kouzlo, Tristene?“ vyhrkla Serigas nervózně a téměř šeptem.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a cítil chlad z démonova těla. „Není to můj život, o který jim jde…“

„Jdeme!“ zakřičel Irvin.

Všichni se ve spěchu otočili a vyběhli ke dveřím. Therilas s Lancem proběhli východem jako první a za nimi utíkala Ormelion s Aeris a vzápětí Semiremis.

„A co klíč?!“ zavolal Irvin na Reillu, když probíhala kolem něj.

„Nech klíč klíčem!“ zavolala rychle zpátky.

Serigas proběhla kolem Irvina a táhla ho za rukáv s sebou. Rakesh se protáhl východem a Tristen v poslední chvíli přibouchl dveře, když se démoni rozletěli za nimi.

„Máš ponětí, kam běžíme?“ zavolal Irvin nešťastně dopředu na Therilase.

Doběhli na konec chodby a zarazili se u žebříku. Chodbou se rozezněl řev démonů.

„Rychle nahoru!“ řekl elf spěšně a vyšvihl se na žebřík.

Jeden za druhým vystoupili o několik metrů výše. Znovu je pohltila tma. Semiremis přeběhla dopředu, světlem hole prosvítila temnotu a odhalila úzkou chodbu táhnoucí se vzhůru. Therilas se rozběhl, následovaný v těsném závěsu Semiremis. Démoni rozrazili dveře a nezadržitelně se blížili.

Průchod ústil do desítek dalších a dalších chodeb. Probíhali spletitým bludištěm. Elf je vedl podle vlastního úsudku; doufal, že správným směrem. Tristen běžel poslední; před sebou měl jen Irvinova záda. Bytost sršící plameny se hnala za nimi, stejně jako démon vládnoucí ledu. Rudá a bělostná záře z jejich křídel se odrážela na kamenných stěnách okolo.

Otevřel se před nimi nový prostor. Chodba vyústila do ohromné jeskyně, skrze kterou procházela osvětlená a vyvýšená hlavní cesta, překlenutá oblouky podepírajícími jeskyni.

„Nevidím žádné schodiště nahoru na hlavní cestu!“ zakřičela Semiremis, když vyběhli na prostranství mezi sloupoví.

„Támhle je most!“ ukázal Therilas na přechod vedoucí přes širokou trhlinu, která se šklebila středem jeskyně a vedla dál do hlubin hory.

Vyběhli vstříc mostu. Zahlédli desítky skřetů, kteří se sbíhali na hlavní cestě. Úzký východ z bludiště chodeb rozrazil ohnivý démon a svým řevem zaplnil celou jeskyni. Hned za ním se vyřítil ledový démon a s řevem proletěl jeskyní. Zpomalili pod náporem drásavého řevu. Zastavili se mezi sloupovím a z úkrytu sledovali poletující démony.

„Semiremis, proč nepoužiješ nějaké kouzlo?!“ vyjekla Serigas.

„Nemůžu!“ opáčila čarodějka, zatímco pozorovala, jak se oba démoni párují ke spolupráci. „Jsou propojeni a jsou to opačné živly. Když se pokusím zabít jednoho, posílím toho druhého. Musí být zabiti ve stejnou chvíli.“

„Tristene!“ obrátila se na něho Reilla s nadějí.

„Nemůžu dělat nic. Nechtějí zabít mě,“ svraštil obočí.

„Tak koho?“ zamračil se Lance rozrušeně.

„Aeris,“ odpověděl Tristen v obavách a zadíval se na královnu.

„Cože?“ zatvářil se Lance nanejvýš znepokojeně.

Kolem nich prosvištěla sprška šípů. Přes most se k nim řítily desítky skřetů a další se šípy snažili sestřelit démony.

„Kudy teď?“ vyhrkl Irvin.

„Za mnou!“ ukázal Therilas na vzdálený průchod u okraje trhliny. Démoni se mezitím kouzly probíjeli přes skřety, kteří se jim zbytečně snažili postavit na odpor. Když se s nimi vypořádali, rozdělili se. Ohnivý démon zamířil na druhou stranu jeskyně a prolétl širokým průchodem do vedlejší místnosti, zatímco ledový démon vzlétl vzhůru na hlavní cestu a zamířil po ní k hlavnímu východu z dolů.

Therilas dovedl skupinu skrze nízký průchod do vedlejší místnosti. Chodba vyústila k malému mostíku, který křižoval trhlinu. Serigas sestřelila skřeta, který bránil vchod.

Proběhli kolem mrtvoly a zamířili rovnou na most, když místností najednou otřásl skřek. Byli téměř na druhé straně, když se objevil ohnivý démon. Chatrný most se otřásl. Další drásavý skřek. Most se zakymácel. Irvin v poslední chvíli přeskočil na pevnou zem. Tristen na rozpadajícím se přechodu zavrávoral. Most se hroutil. Tristen se odhodlal ke skoku. Už měl prázdno pod nohama, sutiny se řítily do hluboké trhliny. Zachytil se okraje podlahy. Cítil, jak mu prsty sklouzávají po kameni. Snažil se vyšvihnout, když najednou zpozoroval Rakeshovy ohromné tlapy. Liotaur Tristena bez sebemenší námahy vyzvedl.

„Rychle, jdeme," zavrčel Rakesh a rozběhl se ke vchodu přímo naproti. Ostatní právě zmizeli v chodbě, do které ústil. Tristen vstal a všiml si dalšího vchodu nalevo od něj. Nakonec zamířil za liotaurem, když mu cestu zahradil ohnivý démon. Tristen leknutím sklouzl na podlahu. Démon slétl prudce k zemi, hrozivě zavřeštěl a naprázdno chňapl po Tristenovi.

„Běž, Rakeshi!" zavolal Tristen na liotaura a mrštně vyskočil ze země.

„Ne!" zahřímal liotaur.

„Běž! Nemá smysl, abys tu zůstával!" opáčil a očima sledoval démona.

„Tak běž už!" zahřímal důrazně, když viděl, že se Rakesh nemá k odchodu.

Liotaur se jen nerad obrátil a zmizel v tmavé chodbě. Brzy dohnal ostatní. Mířili vzhůru skrz klikatou uličku, která se brzy ostře stočila doprava a dovedla je na hlavní cestu.

„Jsme na hlavní cestě!" zaradoval se Irvin.

„Kde je Tristen?" zjišťovala Reilla rychle.

„Zůstal vzadu. Byl tam ohnivý démon," zachmuřil se Rakesh a sklopil uši.

„Tys ho tam nechal?!“ zhrozila se Aeris.

„Bude to muset zvládnout sám,“ ukázala Serigas ke stropu, kde se vznášel ledový démon.

„Rychle k východu! Počkáme na Tristena tam,“ rozhodl Therilas a všichni vyběhli po hlavní cestě. Ledový démon jim byl okamžitě v zádech.

Tristen se zatím pomalu stáčel zády ke druhému východu, který předtím zpozoroval, a nespouštěl při tom oči z ohnivého démona. Věděl, že je to jen hra. On nebyl démonovým cílem; Temnota v něm mu zakazovala na Tristena zaútočit. Skutečnou kořistí byly pro démona Aeris a Světlo.

Pomalu vycouval ke vchodu. Ohnivý démon zuřivě zavřískal. Tristen přímo cítil jeho hněv. Okamžitě se otočil a vběhl do chodby. Démon se bez váhání vrhl za ním. Utíkal chodbou prozářenou rudou září démonových křídel. Vnímal jeho touhu po zabíjení. Možná, že se on sám přece jen nakonec stane dostatečnou kořistí…

Therilas seskočil z nízkých schodů a ocitl se v prostorné jeskyni s vodopádem vpravo. Seběhli z hlavní cesty a přes prostranství zamířili k můstku u vodopádu; k cestě, která slibovala východ z hor. Therilas společně se Serigas zprudka zastavili, zatímco Lance vedl ostatní dál. Ledový démon se hnal za nimi. Elf i Serigas napjali své luky a sestřelili dva strážné, kteří hlídali přechod. Skřeti se složili k zemi. Démon opět zavřeštěl a dřevěná hlásná bouda u můstku se složila jako papírový hrad z karet.

„Rychle přeběhněte!“ zavelel Therilas.

Lance už přebíhal na druhou stranu se Semiremis a ostatními za zády. Therilas se Serigas je vzápětí doběhli. Zprudka zastavili a sledovali ledového démona, který se zarazil před můstkem a hrozivě poletoval kolem.

„Kde je Tristen?!“ rozhlížela se Aeris zoufale.

„Semiremis, odveď ostatní ven! S Irvinem a Rakeshem tu na Tristena počkáme,“ obrátil se Therilas na čarodějku.

„Ale…“ svraštila obočí; mateřský pud jí zakazoval odejít.

„Běž!“ téměř zakřičel.

„Pojďte,“ ujal se Lance velení a vedl Aeris chodbou dál. Ormelion, Serigas a Semiremis šly s nimi. Reilla odmítala odejít.

Když démon viděl vzdalující se královnu, okamžitě zpozorněl. S výskotem se rozlétl za ní. Semiremis pozvedla summonerskou hůl a vyslala na démona ohnivou střelu.

„Táhni k čertu!“ zakřičela na kvílejícího démona. Věděla, že ho nemůže zabít, jen zastrašit.

„Támhle je Tristen!“ vykřikl Irvin.

Vyřítil se z postranní uličky, kousek od hlavní cesty. S posledními zbytky sil vytrvale běžel přes prostranství. Ohnivý démon zuřivě rozrazil úzký východ a společně s ním se vřítil do jeskyně.

„On ho zabije!“ vypískla Aeris.

„Běž, Tristene!“ křičela Reilla.

Ohnivý démon se společně se svým ledovým spojencem rozkřičel a jeskyně se zachvěla. Můstek popraskal. Irvin s Rakeshem včas uskočili na pevnou zem, než se zřítil dolů do hluboké trhliny a zmizel v řece, která jí protékala.

„Tohle sám nepřeskočí,“ vydechl Therilas s obavami a očima si přeměřil šířku trhliny.

„On to dokáže,“ odvětil Rakesh neoblomně.

Ledový démon doráželna Aeris a čarodějka ji ohnivými kouzly bránila jak mohla, i s vědomím toho, že tak posiluje ohnivého démona. Nezbývalo jí ale než použít umění summoning, aby démona definitivně zničila. Zdvihla nad hlavu hůl a soustředila magickou energii. Z vrcholu hole se vznesla ohnivá křídla. Tvor připomínající draka se vrhl na ledového démona a začal ho spalovat. Jeskyni zaplnily démonovy výkřiky bolesti.

„Co to děláš?“ zhrozila se Reilla. „Takhle druhý démon posílí!“

„Není jiná možnost!“ odvětila čarodějka soustředěně. Ledový démon se odmítal snadno vzdát.

„Takhle to nezvládne!“ vydechla Reilla zoufale, když sledovala, jak se Tristen blíží s ohnivým démonem, který se zdál planout ještě silnějším ohněm.

Napadla ji jediná spásná myšlenka. Musí se o to pokusit… Pevně sevřela v rukou Artemidinu summonerskou hůl. Kouzla summonerů znala dobře…

„Reillo?!“ zapochyboval Irvin.

„Někdo mu musí pomoct!“ zamračila se. „Ustup, Irvine!“

Roztáhla ruce a holí máchla nad hlavou zprava doleva a zpět. Ve svém nitru pocítila podivnou sílu a zároveň vnímala, jak se rychle ztrácí, jako by ji z ní hole vysávala. Musí vyslat ledového tvora, aby ohnivého démona zastavil. Musí!

Další máchnutí. Podlomila se jí kolena. Cítila pot na čele. Zaťala zuby. Musí!!!

Zbývalo poslední máchnutí nad hlavou, ale ruce se jí zastavily ve vzduchu. Neuvěřitelná síla šla proti ní a nedovolovala jí udělat poslední švih. Vrchol hole se rozzářil jasným bílým světlem.

„Reillo, pusť tu hůl!“ volala Semiremis, která stále držela při životě svou vyvolanou bytost a zápolila s ledovým démonem. „Pusť ji!!! Nejsi summoner! Ta síla tě zabije!“

„Já nemůžu…“ zasténala tiše.

„Dokonči to, Reillo!“ popadl Irvin pevně Reilliny paže a snažil se jí pomoci.

Tristen už téměř dobíhal k trhlině. Ohnivý démon se zuřivě řítil za ním. Reilla sebrala poslední zbytky sil a přemohla sílu hole. S výkřikem prudce švihla k démonovi.

Hůl se v záblesku roztrhla na kusy a síla odhodila Reillu i s Irvinem o několik metrů zpátky. Jeskyní se roznesla oslnivá modrobíle zářící magická vlna plná ledových střípků. Překlenula trhlinu a hnala se přímo na Tristena a démona.

Reilla se pomalu posadila, ochromená magickou energií a sledovala kouzlo.

Vlna se nemilosrdně řítila na Tristena. Běžel jí vstříc, maje démona přímo za zády. Cítil blížící se chlad. Záře střípků ho téměř oslepovala. Rozhodl se pro poslední zoufalý krok; odrazil se a proskočil vlnou. Svalil se na zamrzlou podlahu celý prokřehlý a sledoval démona, který se křídly dotýkal země. Vlna se sevřela kolem něj a za bolestného nářku ho uzamkla do sebe.

Démon se tyčil jako zmrzlá socha uprostřed jeskyně a druhý démon se v tom okamžiku vysíleně zřítil na podlahu, semknutý v plamenech. Nastal klid.

„Poběž, Tristene!“ slyšel hlasy z druhé strany trhliny.

Celý promrzlý pomalu vstal. Ztěžka a klopýtavě zamířil k trhlině, když za sebou najednou uslyšel podezřelé syčení. Otočil se a uviděl, jak se led rozpouští a ohnivý démon se dostává ze svého vězení.

„Běž!!!“ vykřikla Reilla hrůzou.

Za mohutného křiku obou démonů, kteří se opět probudili k životu, se dal znovu do běhu. Dorazil na okraj zříceného mostu a ze všech sil se odrazil. Rakesh s Therilasem byli oba připraveni na opačné straně, aby ho zachytili. Doskočil téměř až k nim. Prsty se zachytil okraje podlahy, ale neudržel se a sklouzl dolů. Rakesh se okamžitě natáhl a zachytil ho svými tlapami. Therilas se mu snažil pomoci Tristena vytáhnout. Démon rozmetal zbytky ledového vězení a bez milosti se řítil na Tristena, kterého právě táhli nahoru.

„Pozor!!!“ vypískla Reilla, zatímco Semiremis se znovu musela potýkat s ledovým démonem.

Ohnivý démon slétl přímo na bezbranného Tristena a zaťal mu do zad své ohromné drápy. Rakesh se snažil po démonovi ohnat, ale bylo to zbytečné. Tristen vykřikl bolestí.

„Použij obranné kouzlo!“ vyjekla Reilla a vyběhla k Tristenovi.

Popadla ho za ruce, zatímco se jej Therilas s Rakeshem snažili vytáhnout. Démon jim ho ale odmítal vydat. Ohnivá křídla se míhala kolem nich; nad jejich hlavami.

„Tristene!!!“ volala Aeris bezútěšně.

„Přemož ho! Použij obranné kouzlo!!!“ naříkala Reilla.

Tristen sevřel Reillinu ruku a zadíval se na ni temně modrýma planoucíma očima. Zakřičel z plných plic a démonovo ohnivé tělo se rozzářilo. Uslyšel vřískot plný bolesti, jak démon umíral. Jeho tělo se v mohutném záblesku roztříštilo do desítek poletujících světel a ledový démon definitivně zmizel v plamenech Semiremidina ohnivého tvora.

Čarodějka vysíleně klesla na kolena a povolila sevření hole. Rakesh s Therilasem vytáhli Tristena na podlahu.

„Jak mu je?“ přiběhla okamžitě Aeris, když ji Lance pustil.

„Hodně ho to vysílilo,“ svraštil Irvin obočí.

„A co rány? Na oblečení nejsou žádné stopy!“ zamračila se Aeris.

„To nikdy nejsou,“ zavrtěl Rakesh hlavou. „Démoni jsou čirá energie. Škody dělají jen uvnitř a na těle samotném.“

„Jak je na tom?“ zeptala se Reilla opatrně, když Therilas po hmatu zkoumal zranění.

„Má čtyři rány na zádech,“ vydechl a po chvíli nespokojeně do-dal: „Nehojí se…“

„Ale…“ zajíkla se Reilla.

„Rakeshi, vezmi ho,“ obrátil se elf k liotaurovi.

„Cesta je volná! S Ormelion jsme pobily zbylé skřety,“ vrátila se Serigas. „Co se tu stalo?“

„Pojďme,“ obešel ji Therilas. „Řekněme ti o tom cestou…“

Stoupali po dlouhém schodišti a očekávali, že je oslepí sluneční záře. Nestalo se tak. Ocitli se u úpatí hor a před nimi nebylo nic, než holá poušť. Rozpraskaná kamenitá půda bez jediného trsu trávy jen lačnila po kapce vody, která nepřijde. Nebe bylo pokryto černými neprostupnými mračny, které se táhly až k jihu a zdály se být nekonečné.

„Tak to je Temnota…“ vydechla Aeris nešťastně, zatímco si prohlížela ten zmar.

„Je to horší, než když jsem tu byla naposledy,“ prohlásila Serigas zdrceně.

„Na jih je to moc daleko. Přes tuhle poušť tam nemůžeme nikdy dojít,“ oznámil Lance.

„Zatím na jih ani nemíříme,“ opáčila Semiremis. „Musíme na východ.“

„Najdeme Zakcha a Yunalesku,“ přikývla Serigas rozhodně.

„K východnímu pobřeží je to ale moc dlouhá cesta. Tristen to nezvládne!“ opáčila Reilla zoufale. „Něco je špatně, jeho rány se nehojí!“

„Jak dlouho to trvá na východ?“ zeptala se Semiremis s obavami o Tristena. „Je to cesta na víc než týden,“ zavrtěla Serigas hlavou. „Nějaký nápad?“ zabručel Rakesh, který Tristena nesl. „Poletíme,“ rozhodla Serigas.

Kapitola osmnáctá

Zakch a Yuni

Nevěděli, zda je ve skutečnosti noc či den. Pod temnými mračny panovala pouze tma. Vzduch byl těžký a nehybný, pod sebou viděli vyschlá koryta řek v nekonečné poušti.

Drak Seth je nesl na východ. V dáli se před nimi rýsovalo další pohoří, úzce se na severní straně míjející s Tarnskými horami. Jak se k pohoří blížili, jako by mračna Temnoty přestávala mít takovou moc. Na několika místech pronikaly skrze mraky paprsky slunečního světla. V dálce se zableskl oceán. Temnota definitivně ustoupila a je oslnilo ranní slunce.

Seth slétl k nižšímu jižnímu výběžku hor. Zpozorovali modrou stužku řeky, která stékala z kopců, a bujnou zeleň poprášenou sněhem, jež hory obklopovala. Byli blízko pobřeží. Seth nakonec přistál kousek od lesa.

Seskočili drakovi z hřbetu a srdce jim poskočila radostí, když viděli, že ve Východním království ještě existuje místo, kam Temnota nedosáhla. Cítili čerstvý mrazivý vzduch od moře a zároveň příjemný sluneční žár.

„Lancei?“ oslovila ho Semiremis. „Půjdeš s námi, nebo se na Sethovi vrátíš k hranicím?“

Lanceho nepřístupná tvář se zachmuřila. Letmo si prohlédl všechny přítomné a nejdéle se pohledem zastavil u Aeris. Se zamyšleným výrazem se nakonec zadíval na draka, se kterým se právě Serigas loučila.

„Mým hlavním úkolem je chránit královnu,“ řekl nakonec. „A pokud ona půjde s vámi, musím jít i já. Znám ji už dost dobře na to, abych věděl, že si ode mě poručit nenechá.“

„Čím víc nás bude, tím lépe,“ pousmál se Therilas.

Seth se v poryvu větru vznesl do vzduchu a zamířil k západu.

„Vrátí se, až ho budeme potřebovat," oznámila Serigas.

„Víš, kde jsme?" zapochyboval Irvin.

„Naprosto," přikývla Serigas. „Myslím, že od doby, co jsem tu byla, se lidé z Yunalesčina hnutí nikam nepřesunuli."

„Dva roky jsou dlouhá doba," namítl.

„Pojďme," mávla na ostatní rukou a zamířili mezi stromy.

Postupovali tichým lesem, spícím pod popraškem sněhu. Serigas vedla skupinu a Rakesh nesoucí bezvědomého Tristena šel jako poslední. Lance se nedůvěřivě rozhlížel mezi kmeny. Instinkt mu napovídal, že nejsou sami. Jinovatka jim křupala pod nohama, ale jako by slyšel i další cizí kroky. Ruka mu samovolně sjela k jílci meče.

„To je zbytečné," zavrtěla Serigas hlavou. „Stejně už o nás vědí."

Stromy pozvolna ustoupily a oni mezi kmeny zpozorovali jemně zasněžené kusy kamenných bloků a trámů roztroušených po lese. Pak se před nimi objevily vysoké zdi, napůl zbořené a zničené, které dříve určitě tvořily průčelí domů pro velkolepé městské ulice. Teď tu ale uprostřed zimního lesa zůstala jako vzpomínka na minulost jen tichá rozložitá zřícenina.

„To je to, co hledáme?" zeptal se Therilas.

„Ano. Přesně to, co hledáme," přikývla Serigas spokojeně a vystoupila na zasněženou cestu mezi dvěma vysokými zdmi. Sluneční světlo dopadalo na zříceninu obklopenou stromy a pomalu rozpouštělo poprašek sněhu kolem jejích hrbolatých šedých stěn.

„Tady zastavte," zadržela je Serigas na cestě. „Dál půjdu jen já."

„Co?" vyvalila Reilla oči.

„Jsi si jistá?" zapochyboval Irvin.

„Počkejte tady," vzdálila se místo odpovědi.

Pokračovala podél zdi a zastavila se u jejího konce. Vyhlédla za roh a vydala se pomalým rozvážným krokem širokou silnicí, téměř připomínající náměstí s rozpadlou vyschlou kašnou na opačném konci.

Zamrazilo ji v zádech. Naprosté ticho, zborcené sutiny a zasněžený les jí skoro připomínaly prostředí nějakého starého zanedbaného hřbitova. Zvedl se tichounký vítr a rozprášil ze sutin závoj vloček. Serigas pomalu postupovala dál středem široké ulice a mířila k vysoké hradbě tyčící se za kašnou a připomínající hradní cimbuří. Rozhlédla se kolem. Ulice odklánějící se do stran vedly do další spleti uliček uvnitř zříceniny a byly prázdné. Že by skutečně už toto místo opustili? Přece by si jí už dávno všimli. Ale co ty zvuky v lese…

V mžiku kolem ní ve velké rychlosti prosvištělo cosi ostrého, až se ze země prudce zdvihla úzká sněhová stopa. Serigas strnula a na místě se zarazila. Uslyšela tichý svištivý zvuk, jako když ostří protíná vzduch.

„Pozor, Serigas!“ objevil se za ní Irvin a strhl ji s sebou do jedné z postranních uliček. Slyšela už jen ostří, jak zasvištěla vzduchem a pročísla sníh, když se poslední z nich zaseklo do chatrného zdiva kousek od její hlavy.

„Co to je?“ zadívala se na předmět; podivnou trojcípou hvězdici se zakřiveným ostřím.

Irvin opatrně sáhl na střed hvězdice a vytrhl ji; byla jen o něco větší než jeho dlaň.

„Něčím to vystřelují. Nikdo by nedokázal házet hvězdice takovou rychlostí,“ zamračil se.

„Nemáte tu co pohledávat, cizinci! Nejste tu vítáni! Ztraťte se, než budeme mířit přesně!“ ozval se nepříjemný chraplavý hlas.

„Nejsme vetřelci!“ vykřikl Irvin zpátky.

„A kdo tedy jste?!“ hlas se téměř rozesmál. Na pozadí jeho smíchu zaslechli i potměšilý šepot dalších lidí.

„Ten hlas znám," řekla Serigas s jistotou. Vstala a beze strachu vystoupila na silnici. Irvin kráčel v závěsu za ní.

Cimbuří se zaplnilo dvaceti muži různého věku a rozmanitého vzezření. Každý z nich v ruce svíral důmyslnou zbraň; nepochybně vrhač hvězdic.

„Odpovězte!" vyštěkl robustní starší muž s tváří zarostlou vousy.

„Ty si na mě nepamatuješ?" obrátila Serigas.

„Já?" zarazil se.

„Ano, ty!" přikývla a všimla si, jak jsou někteří muži, krčící se na cimbuří, překvapeni.

„Proč bych měl?" vyštěkl muž po chvíli zaváhání.

„Jsem Serigas. Nejsou to ani dva roky, co jsem tu byla naposledy a dožadovala se setkání s Yunaleskou. Několik dní jsem s tebou jednala ve městě severně odtud!" odpověděla a tiše dodala sama k sobě: „Marně."

„Dva roky jsou dlouhá doba. Víš, kolik tu bylo za tu dobu takových jako ty?" opáčil.

„Chci se setkat se Zachariášem Keysem!" vykřikla.

„Důvod?" zeptal se jiný muž, který vysedával hned vedle Serigasina známého.

„Ještě pořád vám jde o to zbavit se Půlnoční dámy a sesadit krále, ne?" zkřížila ruce na prsou.

„Důvod?" zopakoval muž důrazněji.

„Mám tu někoho, kdo dokáže Půlnoční dámu zabít!" odpověděla Serigas hrdě.

Na hradbách to zašumělo. Robustní muž už chtěl vstát, když mu jeho soused položil ruku na rameno a zarazil ho. Překvapeně se na něho zadíval, ale nakonec se znovu usadil.

„Chci ho vidět!" vykřikl z hradeb Serigasin známý.

„Pustím k němu jen Zakcha. Nikoho jiného!" odvětila Serigas tvrdohlavě.

Robustní muž se tázavě zadíval na svého souseda a nakonec položil další otázku:

„Co to má být za bojovníka? Doufám, že to není ten švihák, co stojí vedle tebe!“

Muži na hradbách se rozesmáli.

„Ne, to není on!“ pousmála se a když se uklidnili, pokračovala: „Pokud je Půlnoční dáma zástupcem veškerého Zla a Temnoty, pak on je jediný, který je na straně Dobra a Světla. Je jediný, kdo je schopen ji definitivně zničit!“

„Proč ti máme věřit? Máš snad nějaký důkaz?“ ozval se.

„Získal Meč Seraphinů, jedinou zbraň, kterou je možné Půlnoční dámu zabít!“ odvětila a zadoufala, že o Meči slyšeli a že jim jako pádný důkaz bude stačit.

Nastalo ticho. Robustní muž se svým sousedem o něčem tiše rozmlouval. Serigas začínala být netrpělivá, obzvlášť když na ni a na Irvina dalších osmnáct mužů mířilo zbraněmi.

Náhle se z hradeb stáhlo deset mužů, včetně souseda robustního vyjednavače.

„Odložte zbraně na zem!“ zavolal na ně.

Irvin se Serigas se na sebe pochybovačně zadívali, ale začali zbraně pokládat na zem.

Notnou chvíli čekali bez hnutí uprostřed cesty, ale nakonec ze vzdálené postranní uličky vyšlo postupně deset mužů. Pět se jich zastavilo u kašny, další čtyři postoupili o něco dál a nakonec k samotné Serigas a Irvinovi pokračoval už jen jeden muž; sám, avšak plně ozbrojen.

„To není moc fér,“ zabrblal Irvin tiše, když viděl, jak se blíží. „Myslíš, že je to Zakch?“

„Seděl vedle toho tlouštíka, kterého jsem tenkrát potkala. Řekla bych, že ano,“ pípla.

Blížil se k nim muž stejné výšky jako Tristen, s kratšími černými vlasy, oděný v černém kabátě, kalhotách a pevných černých botách. Přes halenu měl sepnutou tmavohnědou vestu, kolem krku mu volně ležel dlouhý tmavý šál, jehož střapaté cípy mu sahaly až ke kolenům, a na hrudi se mu skvěl malý stříbrný křížek na řetízku. Pod kabátem u boku visel dlouhý

meč a na opascích kolem nohou byly důmyslně zaklesnuty vrhací dýky a hvězdice.

Zastavil se u Serigas a Irvina a přeměřil si je tmavě hnědýma očima. Jeho pevný, rozhodný pohled Serigas trochu vyvedl z míry.

„Jsem Zakch," řekl s mírně chladnou zdvořilostí, ale přesto ne arogantně. „Obvykle kvůli Yunalesčině bezpečnosti s nikým takhle nevyjednáváme… Takže?"

„Cestujeme dlouho, jsme desetičlenná družina a…" začala Serigas s vysvětlováním, ale Zakch ji letmým zavrtěním hlavy přerušil:

„Přišel jsem jen kvůli tomu, kdo má podle vás přemoci Artemisii. Chci ho vidět."

„Dobře," neotálel Irvin a zamířil silnicí zpátky.

„Rakeshi!" zavolal.

Z uličky pomalu vystoupil mohutný liotaur. Serigas si všimla, jak Zakchovi muži lehce ucukli překvapením. Zakch se však ani nehnul, jen klidně pozoroval blížícího se Rakeshe. Zpozoroval také ostatní členy družiny, kteří opustili útočiště postranní ulice.

Liotaur přikročil k Zakchovi. V ohromných tlapách nesl Tristenovo bezvládné tělo.

„Je to ještě kluk," zachmuřil se Zakch. „Proč ho nesete? Co se stalo?"

„Procházeli jsme skrz Tarnské hory a Artemidinu komnatu. Narazili jsme na dva démony. On je dokázal porazit, ale vysílilo ho to. Démoni ho zranili," vysvětlila Serigas.

„Viděli jsme draka. To jste přiletěli vy?" zajímal se.

„Ano," přikývla.

„Co je tohle?" všiml si Tristenova řetízku.

„Říká se tomu Symbol Světla," odpověděl liotaur drsným hlasem, když viděl, jak Zakch vzal Symbol do dlaně.

„On není člověk, že ne?" řekl Zakch po chvíli mírně.

„Ne, stejně jako Artemisia není člověk," souhlasila Serigas a na chvíli zaváhala, jestli má prozradit Tristenovu skutečnou totožnost. Nakonec se ale odhodlala: „Je Seraph."

„Seraph?" zamračil se Zakch soustředěně a udiveně se zadíval na Serigas.

„Potřebujeme pomoc, abychom potom mohli pomoci vám. Prosím!" vydechla Reilla a rozběhla se k Zakchovi. Zastavila se u něj a prosebně se mu zadívala do očí.

Když Zakch spatřil Reillu, něco se v jeho tváři pohnulo. Trvalo to jen chvíli a pak se jeho tvář znovu zatvrdila. Prohlédl si družinu, jednoho po druhém, jako by u každého z nich zvažoval své rozhodnutí. Nakonec se zadíval na Symbol Světla a pronesl:

„Dobře. Pojďte…"

Připadalo mu, že je uzavřen ve svém nitru. Jako by dokázal pohlédnout na svou temnou stránku a sledoval skrze zrcadlo své druhé »já«. Viděl sám sebe – rudé oči, bílá popelavá kůže, v nitru jen hněv a nenávist. Cítil chlad, propadal se. Nad jeho hlavou se vznášela mračna Temnoty, kolem něj jen pouš•… Pouš• pokrytá stovkami mrtvých lidských těl. Zkáza, zmar, čerstvá krev na jeho rukou. V dlaních svíral meč, Alhirův meč… U nohou mu ležela Reilla a čepel meče byla zabodnuta přímo v její hrudi…

Hrůzou otevřel oči. Zrychleně dýchal a na těle cítil studený pot. Chvěl se. Ruce se mu podlomily vysílením a on opět dolehl do pokrývek. Setřel si pot z čela a slepě zíral do stropu. Zničehonic ho překvapil ženský hlas:

„Měl jsi zlý sen."

Znovu se vyplašeně zapřel na rukou. Na vzdáleném okraji postele tiše seděla žena s ustaraným výrazem ve tváři. Upoutaly ho její temné rusé vlasy, jejichž pramínky byly stočeny do malých prstýnků a ve světle svící téměř rudozlatě

zářily. Sledovala ho klidnýma modrozelenýma očima a Tristen si uvědomil, že už ji kdysi dávno viděl.

„Kdo jsi?“ zeptal se vysíleně.

„Jen lež a odpočívej,“ řekla místo odpovědi a posadila se blíže k němu. Položil se zpátky na postel. Zadívala se na něho s mateřskou starostlivostí, která jako by byla její tváři vlastní.

Poznal ji. Viděl ji ve snu… už dávno… tu noc, kdy je z vězení v Cereis osvobodila Reilla s Irvinem a Rakeshem.

„Kdo jsi?“ zeptal se znovu.

„Říkají mi Yunaleska,“ odpověděla.

„Yunaleska?“ opakoval Tristen překvapeně, než si jeho dosud zmatená mysl vybavila všechny souvislosti. „Kde jsou mí přátelé?“ znovu se začal zvedat z pokrývek.

„Zůstaň ležet,“ zadržela ho. „Jsou naprosto v pořádku. Neměj obavy… Teď musíš odpočívat. Když tě přivedli, byl jsi v hrozném stavu. Zaútočil na tebe démon.“

„S démony k sobě nechováme zrovna velké sympatie,“ svraštil obočí.

Pousmála se, ale vzápětí opět nasadila vážný, avšak soucitný výraz.

„Měl jsi ošklivou ránu na zádech,“ oznámila mu.

„Vždycky útočí na záda,“ zamračil se. „Za záda se jen těžko sesílají kouzla.“

„Spíš to bylo kvůli křídlům…“ pronesla s tajemným úsměvem. Tristen na ni udiveně hleděl.

„Musím jít,“ přikývla. „Později pro tebe přijdu.“

Zmizela z pokoje a dveře se za ní přibouchly. Rozhlédl se po tichém ztemnělém pokoji a na židli zahlédl složený svůj kabát, vestu, zápěstníky a opasek i s Mečem Seraphinů. Vyhrabal se z postele a zjistil, že kalhoty má oblečené na sobě. Sáhl po botách…

Přešel k jedinému oknu, které chabě prosvětlovalo místnost, aby zjistil, že právě nastává soumrak…

Yunaleska zamířila cestičkou podél stěn zřícených budov. Vyšla mezi stromy a na paloučku před sebou zahlédla Zakcha. Stál u dvou kamenných náhrobků pod vysokým zasněženým stromem.

Zarazila se. Na tomto místě chtěl být vždycky sám. Chvíli postávala v jinovatce, cítila mrazivý vzduch ve tváři a pozorovala Zakcha. Ve vánku se z větví stromů snášely k zemi poryvy sněhu. Několik vloček pozvolna usedalo na Zakchův černý kabát a pomalu se rozpouštělo v jeho vlasech.

Chtěla ho nechat o samotě, ale sníh, křupající pod jejími botami ji prozradil.

„Neodcházej," uslyšela Zakchův klidný hlas. Otočila se zpátky. Ještě k ní stál zády.

„Nechtěla jsem tě rušit," namítla.

„Vždyť víš, že mě nikdy nerušíš," poznamenal a zadíval se na ni.

„Už se probudil," oznámila hned.

„To je dobře," přikývl Zakch. „Už bylo načase… Sedm dní se léčil."

Krátce se znovu zadíval na dva osamocené náhrobky kryté košatými větvemi stromů.

„Zakchu?" vydechla Yunaleska pomalu.

„To nic, Yuni," pousmál se. Přesto v jeho tváři rozpoznala pohnutí a smutek.

„Chceš tu ještě zůstat?" zeptala se starostlivě.

„Ne," zavrtěl hlavou a otočil se k náhrobkům zády.

Lance přešlapoval po širokém kamenném náspu, který na západní straně obepínal zříceninový komplex. Ruce měl zkřížené na hrudi a rázoval sem a tam. Semiremis ho už notnou chvíli pozorovala a bylo jí jasné, že znovu zvažuje své rozhodnutí pokračovat s nimi v cestě.

Vystoupala na nevysoký násep a zadívala se na západ na neprostupná mračna Temnoty. Pak stočila zrak na sever k hranicím. Lance se beze slova zastavil vedle ní.

„Proč ses nevrátil? Královna nebyla hlavní důvod, proč zůstat," protrhla ticho zimní krajiny.

„Je jedním z důvodů… Její bezpečí beru na vlastní zodpovědnost. Kdyby o tomhle putování Richard věděl, nejspíš už bych byl degradován… A v horách jsem si potvrdil, co jsem tušil už od začátku: skřeti přicházejí do Tarnského království právě odtamtud," promlouval zachmuřeně, s obvyklým neproniknutelným výrazem ve tváři.

„Bereš Aeridino bezpečí na vlastní zodpovědnost… Proč tak riskuješ?" namítla, i když dobře věděla, že Aeris musí být za každou cenu s nimi.

„Možná, že když jsem viděl, jak Tristen zničil toho démona, něco mě přesvědčilo," zadíval se na Semiremis. „Nejspíš mi došlo, že tu přece jen jde o něco víc. Pokud to tak je, chci pomoct."

„Je to všechno moc složité…" zavrtěla Semiremis hlavou, jako by se snažila vyhnout odpovědím. „Obzvlášť pro člověka, který neovládá magii."

„Therilas mi vysvětlil spoustu věcí," přikývl. „Přijal jsem je, ale moc jsem jim nevěřil… Teď je to ale něco jiného, když jsem viděl umírat toho démona."

„Většina začne věřit, až když takové věci vidí na vlastní oči," pousmála se Semiremis.

Snesla se noc. Tristen marně čekal v pokoji na Yunalesčin příchod. Bezděky si vzpomněl na Serigasinu malou sestru, Mary… Uvědomil si, že tehdy měla pravdu ve všem, co předpověděla… Dokonce i v tom, že on a Artemisia mají k sobě neuvěřitelně blízko…

Dveře se konečně otevřely a na prahu stála Yunaleska, oblečená v tmavorudých šatech s černým lemováním a dlouhým pestrobarevným šátkem kolem pasu. Přes ramena měla přehozen plášť, poprášený sněhovými vločkami.

„Pojď," pokynula mu s úsměvem. „Tví přátelé se tě už nemůžou dočkat."

Vyšli ven do mrazivé noci. Sněhové vločky se volně snášely k zemi. Les s roztroušenými zbytky zříceniny působil hrozivě. Několik stavení – včetně toho, kde pobýval on – se tísnilo na malém prostranství, jež tvořilo několik pobořených hradeb obklopených stromy.

Vydali se lesní cestou do stříbřité tmy. Rozhlížel se kolem a v šeru mezi kmeny zpozoroval několik podobných zřícenin a shluků stavení, od kterého se právě vzdalovali. Objevila se před nimi naoranžovělá záře třepotajících se plamenů ohně. Jak se přiblížili, zaslechli i radostný zpěv odrážející se od stěn zříceniny. Desítky lidí nadšeně tančilo kolem ohně, jako by se vysmívali zimě. Tristenovi to připomnělo slavnost v Yevoneově spolku tu noc, kdy se stal Seraphem… Kolem se tyčily vyšší patrové budovy, důmyslně začleněné do komplexu zřícenin. Místo se mohlo zdát naprosto opuštěné, ale teď bylo plné života.

„Tristene!“ zaslechl nadšený hlas a zahlédl rozzářenou Reillu, jak běží k němu. Skočila mu do náruče, div ho nepovalila do sněhu.

„Já jsem tak ráda, že tě zase vidím!“ poskakovala kolem něj radostně. „Pojď, honem! Ostatní se tě už taky nemohli dočkat!“

Než se nadál, Yunaleska se mu ztratila z dohledu a kolem se k jeho radosti shlukli i Irvin, Aeris, Serigas, Ormelion, Therilas, Semiremis a Rakesh. Veselí ale netrvalo dlouho. Zanedlouho se ke skupině přidal Lance, se kterým přicházel černovlasý muž v kabátu.

„Ještě jsme se neviděli. Jsem Zakch,“ přistoupil k Tristenovi.

„Zakch?“ podivil se Tristen a krátce se zadíval na Serigas, která se jen usmála a pokrčila rameny. „Zachariáš Keys?“

„Netvař se tak překvapeně,“ pousmál se Zakch. „Yuni už znáš,“ kývl hlavou na druhou stranu malého náměstí, kde Yunaleska, oblečená v rudých šatech, rozmlouvala s několika dalšími ženami.

„Co se vůbec slaví?“ zeptala se zničehonic Reilla a zamrkala na Zakcha.

„Skřeti se stáhli od hranic a z této oblasti. Přesouvají se na jih po prohrané bitvě o Tarnu. Proto oslavujeme,“ vysvětlil s mírným nadšením, ale vzápětí znovu nasadil vážný výraz. „Promluvíme si,“ pronesl a kývl k Yunalesce, která ho sledovala. „Pojďte za mnou.“

Vykročili ke kamennému schodišti. Oslavy vesele pokračovaly dál i bez nich. Yunaleska se k nim připojila v prostorné místnosti uvnitř jedné ze zřícenin. Zdi byly pokryty mapami Východního království a uprostřed se táhl dlouhý dřevěný stůl. V krbu vesele plápolal oheň.

„Posaďte se,“ hlesla Yunaleska a většina z nich se usadila; Lance se podle svého zvyku opřel o stěnu místnosti a Rakesh se postavil trochu stranou, ochranitelsky za židli, na které seděla Reilla.

Zakch přenesl na stůl jedinou mapu Východního království, na níž byla zakreslena i poloha Půlnočního ostrova vzhledem k pevnině.

„Pěkná štreka,“ poznamenal Irvin tiše a poměřil vzdálenosti od pobřeží k ostrovu.

„Takže vaším cílem je porazit Artemisii,“ prohlásil Zakch s klidným, trochu chladným výrazem ve tváři a dodal: „Bohužel, to je přesně to, o co se tu my snažíme už jedenáct let.“

„Jaký je váš plán? K Artemisii se nedostanete jen tak,“ přidala se Yunaleska.

„To je důvod, proč jsme vyhledali vás,“ pronesla Serigas s nadějí v hlase.

„Chcete, abychom vás dovedli rovnou k Artemisii?“ pozvedla Yunaleska zamyšleně obočí.

„Stačí, když budeme vědět, kde přesně ji máme hledat, nebo jak se dostat na Půlnoční ostrov.“

„Cesta na Půlnoční ostrov by byla sebevražda i na drakovi," zadíval se Zakch tvrdě na Serigas. „Musíte Artemisii zastihnout tady, na pevnině."

„Proč by to byla sebevražda?" podivil se Therilas.

„Myslíte, že se před námi ještě nikdo nesnažil Artemisie zbavit? Samozřejmě, že ano… Nikdo se ale z ostrova nikdy nevrátil," zamračil se Zakch.

„Takže jsme tu zbytečně? Není nic, co by se dalo udělat?" svraštila Reilla sklesle obočí.

„Hm," zamračil se Zakch; při pohledu na Reillu jako by se bránil. „Poslední zprávy mluví o tom, že je Artemisia v současné době na pevnině. Je v přístavním městě na jihu království."

„Znáte to tam?" zeptala se Ormelion.

„Ano, dříve jsme tam oba žili," zodpověděla otázku Yunaleska a zadívala se na zachmuřeného Zakcha.

„Předpokládám, že přebývá na tamějším hradě a těší se králově přízni," zamračila se Semiremis.

„Popravdě…" vydechl Zakch. „Ona sama chce krále svrhnout."

„Co?!" ozval se Lance ode zdi a v očích se mu zablýsklo.

„Chce království pro sebe a král je pro ni jen pěšák. Až ho nebude potřebovat, odstraní ho sama, nebo to udělá některý z jejích poskoků. Podporu u šlechty už má. Byla by to ona, kdo by usedl na trůn," vysvětlil Zakch.

„To král nemá ženu? Děti? Žádného právoplatného dědice?" podivil se Irvin.

„Dědice má, ale většina si myslí, že je už dávno mrtvá," oznámila Yunaleska a vstala ze židle.

„Takže je to »ona«. Princezna… A kde je teď?" pozvedl Irvin tázavě obočí.

„Je vůdce našeho hnutí," zadíval se Zakch hrdě na Yunalesku.

Na chvíli se rozhostilo ticho, než si všichni uvědomili, co bylo právě řečeno.

„Co?“ vytřeštila Reilla oči.

„Já jsem princezna Východního království,“ přiznala Yunaleska a zadívala se do překvapených tváří.

„Co se tenkrát stalo?“ zajímal se Tristen.

„Před jedenácti lety se Artemisia začala dostávat k moci. Někteří šlechtici ji podporovali a jiní byli neutrální. Ti, co byli příliš hlasitě proti, byli odstraněni jejími skřety. Má matka a já jsme byly proti tomu, aby Artemisia získala tak velkou moc. A tak byla matka zavražděna a mě na poslední chvíli zachránil Zakch… Šla si pro mě Artemisia osobně, ale Zakch s ní bojoval a vysvobodil mě,“ zadívala se na něho s vděkem v očích.

„Páni…“ vydechl Irvin.

„Lidé z jihu utíkají a přidávají se k nám. Za jedenáct let jsme udělali pokroky, ale ne takové, abychom mohli Artemisii svrhnout. Je nás tu spousta a máme odhodlání, ale bohužel nejsme armáda. Artemisia je v boji silnější, než by se mohlo zdát… Takže pokud ji nemůže zabít člověk, musí to udělat někdo stejné úrovně jako ona,“ zadíval se Zakch na Tristena.

„Pomůžete nám?“ ozvala se Serigas.

„Doprovodíme vás tak daleko na jih, jak to jen půjde…“

Ještě ani nesvítalo, když se zničehonic rozlétly dveře Tristenova pokoje. Zakch překročil práh a udivilo ho, když viděl, že už je Tristen vzhůru; seděl oblečený na posteli.

„Ty nespíš? Myslel jsem, že tě budu muset budit,“ podivil se.

„Nemůžu spát,“ zavrtěl Tristen hlavou. Z hlavy vyháněl ošklivý sen, kterého se nemohl zbavit. Od doby, co je tady, se k němu vracel každou noc…

„Hm,“ zamračil se Zakch. „Nesmíme ztrácet čas. Pojďme!“

„O co jde?“ zajímalo Tristena.

„Chytej," hodil mu Zakch jeden z mečů v pouzdře, které nesl s sebou. Tristen ho instinktivně chytil.

„Pojďme!" zopakoval Zakch nesmlouvavě.

I když Tristen nechápal, o co jde, následoval ho.

Les byl tichý, ale pomalu ho začaly projasňovat první sluneční paprsky mrazivého rána. Postupovali lesem směrem na východ, blíž k pobřeží, kde stromy nerostly tak blízko u sebe. Na severu se tyčily majestátní hory se zasněženými vrcholky, zčásti zakryté mraky. A na jihu nic než mračna Temnoty a holá poušť.

„Táhnou se mračna odtud až k Půlnočnímu ostrovu, nebo jsou v království ještě místa, kam nezasahují?" zeptal se, jak rázoval těsně za Zakchem.

„Existují ještě místa, která nejsou zasažena. Podél těch půjdeme k jihu," oznámil krátce.

„Všichni si moc ceníme toho, že nám pomůžete," prohlásil Tristen, ale Zakch jeho slova přešel bez povšimnutí.

Netrvalo dlouho a zastavil se na malém palouku uprostřed lesa.

„Tohle je dobré místo," přikývl a rozhlédl se. Na východě už slunce stoupalo nad obzor.

„Nerozumím…" svraštil Tristen obočí.

„Semiremis mě požádala, abych tě naučil způsobu Artemidina boje," oznámil Zakch.

„Způsobu boje?" podivil se Tristen.

„Bojoval jsem s ní – tehdy před jedenácti lety. Bylo mi třiadvacet, byl jsem voják a dodnes jsem rád, že jsem přežil. Spousta zkušenějších, než jsem byl tehdy já, boj s ní nepřežilo," pokýval hlavou.

„Podcenili ji?" dovtípil se Tristen.

„Přesně tak. Není moc vysoká, možná jako Serigas, ale je výjimečná šermířka. Její způsob boje je něco naprosto odlišného… A pokud máš obstát, musíš být připravený," vytáhl meč z pochvy a vysvlékl se z kabátu. „Naučím tě teď bojovat s

obyčejným mečem. Výpady s Mečem Seraphinů si vyzkoušíš až později.“

„Meč Seraphinů je mnohem lehčí, skoro nic neváží,“ Tristen zdvihl výš meč, který mu dal.

„Tvůj souboj s Artemisií bude trvat dlouho. Bude záležet na vytrvalosti a na tom, kdo udělá první chybu. Proto je Meč Seraphinů lehký, byl vytvořen jen pro tento jediný souboj… A samozřejmě je také lehký jen v Seraphových rukou… Naučím tě co nejvíc,“ slíbil. „Ale teď si vyzkouším, kolik toho umíš.“ Pozvedl meč a postavil se čelem proti Tristenovi, připravený k výpadu.

Tristen trochu nejistě couvl dozadu, když na něho Zakch zprudka zaútočil, ale výpad vykryl s přehledem a včas. Rychle se otočil. Vyměnili si se Zakchem místa. Meč měl tak připravený dřív, než se stačil Zakch otočit čelem k němu.

„To nebylo špatné,“ přikývl. „Kdo tě učil?“

„Serigas,“ pousmál se. „Je o šest let starší než já a učila mě od chvíle, kdy jsem uzvedl meč.“

„Teď zkus zaútočit ty,“ pobídl ho Zakch.

Tristen sevřel meč oběma rukama a s otočkou sekl po jeho hrudi, ale Zakch výpad bez problémů ustál a přešel do útoku. Tristen v obraně o dva kroky ustoupil, ale Zakch se zastavil.

„Mrštnost ti nechybí,“ uznal. „Ale bude to chtít ještě více propracovat.“

K poledni se Tristen vrátil zalitý potem ke stavení u zříceniny, kde pobýval. Sníh se snášel z šedavých mraků, zachytával se mezi stromy a další vločky poletovaly vzduchem a dopadaly na zem. Sešel k prostranství, lehce potemnělému pod úkrytem několika stromů. Vločky propadávaly skrze větve a on cítil, jak se mu snášejí na vlasy a na ramena.

Zastavil se a sledoval okouzlující výjev, který mu zalil srdce utišujícím klidem.

Sledoval Aeris v dlouhých světlounce modrých elfských šatech, jak lehce tančí v padajících sněhových vločkách. Vypadala jako křehká víla…

Přestala, když ho zpozorovala. Usmála se a začervenala se.

„Nikdy jsem tě takhle neviděl," pousmál se, když se k ní přiblížil.

„Tančím ve vločkách už od dětství," věnovala mu další úsměv.

Rozhlédl se po prostranství. Byli sami… Neváhal už ani vteřinu a sevřel ji v náruči.

„Chybíš mi," vydechla tiše.

Neodpověděl. Jen ji držel s vědomím, že už brzy možná všechno bude jinak. Před očima měl stále výjev ze snu: poušť a stovky mrtvých.

Vtiskl jí polibek a snažil se tu vidinu zahnat. Zůstali v objetí…

Lance stál na lesní cestě stranou od nich a všechno pečlivě sledoval. Když viděl jejich těsné objetí a polibek, napadlo ho, jestli Richard vůbec někdy pojal podezření…

Toho večera už oslavy nepokračovaly a útočiště Yunalesčina hnutí se protentokrát ponořilo do tiché noční tmy. Lidé se sešli stejně jako každou noc na večeři v rozlehlých podzemních prostorách a sklepeních pod hlavní zříceninou.

Zakch s Yunaleskou seděli společně s družinou u jednoho z dlouhých stolů. Prostorami se nesl halas a čilý ruch desítek mužů, žen i dětí. Zakch zaraženě seděl u stolu a sledoval děti pobíhající po chodbách sklepení, i jejich veselý bezstarostný smích. Zdráhavě se zadíval na Reillu a okamžitě sklopil oči, protože zpozoroval, že mu pohled opětuje. Pak se k němu znenadání sklonil jeden z mužů. Seri-gas ho okamžitě poznala: robustní vousatý chlapík, se kterým vyjednávala na hradbách při příchodu.

„Co se děje?" vyhrkl Zakch, když si všiml jeho neklidného výrazu ve tváři.

„Zakchu, mám naléhavé zprávy od velitele z jihu," řekl pološeptem. Pak si všiml Serigas, která je spolu s ostatními sledovala.

„Ahoj," usmála se vesele na známého.

„Jaké zprávy?" zamračil se Zakch soustředěně.

„Artemisia je ve městě, už to víme naprosto jistě. Má něco v plánu. Lodí s ní totiž připlul neobvykle vysoký počet skřetů. Prý tvrdila, že je to pro její ochranu," ušklíbl se a dodal: „A k tomu si připočti ty skřety, kteří se stáhli odtud na jih… Celkem to vydá na docela slušnou armádu."

Zakch se úkosem zadíval na Tristena a spěšně přelétl pohledem i ostatní, než mírně znepokojeně, ale i trochu potměšile poznamenal:

„Nejspíš se vás už Artemisia nemůže dočkat."

„Má z nás nahnáno," zašklebil se Irvin, ale nikdo na jeho poznámku nezareagoval.

„Díky," přikývl Zakch a dodal: „Řekni mužům, ať se připraví. Zítra ráno se vydáme na jih."

„Skvěle," přikývl potěšeně, jako by se nemohl dočkat výpravy a odešel.

„Zítra ráno?" opakovala Yunaleska ustaraně.

„Čím dříve, tím lépe," namítl a krátce se na ni zadíval.

„Jistě…" poznamenala sklesle.

„Jak dlouho to trvá k vašemu stanovišti na jihu?" zeptala se Seri-gas.

„Je to asi týden jízdy k dalšímu pásu hor, kterým se říká Jižní. K hlavnímu městu na pobřeží jsou to další dva týdny. Cesta je delší, protože se hory musí objíždět," vysvětlil.

„To bude dlouhá cesta," pronesla Semiremis pološeptem a v mysli si připomněla dítě, které Aeris nosí…

„Je ti dobře?" zeptal se Zakch, když dovedl Yunalesku ke dveřím jejího pokoje, jako to dělával každý večer. Nad krajem vládla hvězdnatá ale mrazivá noc a uličky zříceniny byly zality stříbřitým svitem měsíce.

„Samozřejmě," přikývla stroze.

„Nelži mi. Poznám to," mírně se zamračil.

„Chci taky na jih," pronesla po chvíli nesmlouvavě.

„A co tvoje bezpečnost?" namítl Zakch.

„Stejně si všichni myslí, že jsem dávno mrtvá," zavrtěla hlavou a prosebně se na něj zadívala.

„Yuni…" povzdechl si.

„Nesnaž se mě přesvědčit… Pojedu s vámi na jih, až potom se rozloučíme."

„Zůstaneš na našem druhém stanovišti u Jižních hor, slib mi to," povzdechl si.

„Slibuji, Zakchu," přikývla s letmým úsměvem.

„Dobře," potřásl nešťastně hlavou a měl se k odchodu.

„Připomíná ti Eriku, že?" pronesla, když už se k ní obracel zády a mířil pryč.

„Co…?" zastavil se a otočil se na ni.

„Ta malá, Reilla se jmenuje… Připomíná ti Eriku, že? Proto se na ni nemůžeš dívat zpříma."

„Ano, připomíná mi ji, hodně," přiznal zlomeně a sklesle.

Jen na malou chvíli se pohroužil do vzpomínek. Yunaleska ho soucitně pozorovala. Zlomený muž, osamocený a pohroužený v minulosti, které nemůže a možná ani nechce utéct.

Tiše stáli v jedné z uliček zříceniny, měsíční záři nad hlavou – kolem panovala tichá noc… Zakch se na Yunalesku starostlivě zadíval, jako by jí svým pohledem dával najevo, že nechce ztratit další bytost, na níž mu záleží. Ale ona to věděla už dávno…

„Radši půjdu," klesla pohledem na zasněženou zem a opřela se do dveří.

Nazítří ráno, chvíli před svítáním, se vypravili na jih. K družině se připojil Zakch i Yunaleska, společně s dalšími deseti ozbrojenými muži, kteří měli zaručit její ochranu. Šli lesní cestou, zbořenými troskami roztroušenými mezi kmeny a

každý vedl koně obtěžkaného brašnami. Sníh se lehce snášel k zemi a vzduch byl mrazivý. Reilla sledovala obláčky, které jí při výdechu vycházely z úst, když si povšimla nedaleko stojícího vysokého stromu, pod nímž byly do půdy zasazeny dva náhrobky.

„Čí jsou to hroby?“ vypálila okamžitě a otočila se na Yunalesku, která kráčela vedle ní.

„Zeptej se Zakcha,“ opáčila trochu smutně a zadívala se dopředu na svého ochránce.

„Zakchu? Čí jsou to hroby?“ popoběhla dopředu k němu, táhnouc za sebou svého koně.

„Mé ženy a dcery,“ odpověděl stroze.

Vyrazili na jih a nechali se vést řekou; jednou z mála, která nevyschla. Nad hlavou se jim tyčily černé mraky a jen v úzkém pruhu nad řekou je slabě prozařovalo sluneční světlo. Kam od řeky dohlédli – na sever, jih, východ i západ – všude byla jen holá neúrodná poušť.

Tristenovy sny a děsivé vize byly stále živější a hrůznější. Tisíce mrtvých… Jeho vlastní vina ho začala tížit víc, než kdy předtím… Meč Seraphinů jako by se v jeho rukou stával těžším, stejně jako jeho mysl. Hroužil se stále víc a víc do sebe… Musel si přiznat, že začíná mít strach. Pocítil neuvěřitelnou tíhu břemene, které si dosud nepřipouštěl…

Na jižní stanoviště dorazili na sklonku dalšího týdne. Když se před nimi zvedalo do výše majestátní pohoří a rozráželo ponurá mračna Temnoty, jako by jejich duše přece jen poskočily radostí. Přesto byla síla Temnoty patrnější a mračna byla zpřetrhána jen na několika málo místech. Les tyčící se pod horami ani nebyl pokryt sněhem, větve stromů byly holé nebo z nich odpadávaly poslední zbytky seschlé zeleně.

„Doufám, že nejedeme pozdě,“ zamračil se Zakch znepokojeně a družina se rozjela ke zpustošenému lesu. Projeli mezi stromy a brzy spatřili několik zbořených stavení. Lesem nepříjemně zasvištěl studený vítr. Koně neklidně zaržáli.

Vzduchem zasvištělo několik šípů, které se zabodly do půdy kousek od nich. Koně se na chvíli splašili, ale vzápětí se z korun stromů ozval hlas:

„Nestřílejte! To je Yunaleska a Zakch!“

Mezi větvemi a kmeny stromů se postupně objevilo několik mužů, kteří si je zkoumavě prohlíželi, jako by se chtěli přesvědčit, jestli jsou to skutečně oni.

„Vítejte!“ poklonil se před Yunaleskou světlovlasý muž, na zádech luk a toulec se šípy.

„Co se tu stalo, Liame?“ podivil se Zakch a rozhlédl se po zpustošeném lese.

„Museli jsme se přesunout víc na západ, kde ještě nejsou mračna. Tady už to není obyvatelné. Posíláme sem vždy jen hlídky,“ vysvětlil a pošilhával po jemu neznámých členech družiny. Zakch si jeho chování všiml a hned zase upoutal jeho pozornost:

„Potřebujeme dovést ke stanovišti a odpočinout si.“

„Samozřejmě,“ přikývl muž a usmál se na Yunalesku.

Následovali ochotného Liama skrze les směrem na západ. Mraky pomalu ustupovaly, až konečně vysvitlo slunce. V lese před nimi se rozevřela pláň posetá domky a různými druhy stavení. V uličkách bylo poměrně živo a když lidé zpozorovali Yunalesku, s radostí k ní přiběhli. Tristen si stejně jako ostatní uvědomil, že princezna Východního království je jedinou nadějí pro lid, který už dál nechce žít v útlaku špatného krále… Vítali ji s nadšením, jako příslib, že teď už se vše v dobré obrátí…

Zakch svolal velitele posádek. Chtěl se dozvědět o všech užitečných zvěstech, které se dosud šířily královstvím. Vyčerpaní velitelé, kteří se narychlo vrátili ze stanovišť, ale nepřinášeli právě takové zprávy, které by si Zakch přál slyšet.

„Artemisia získala příliš velkou moc. Pokud ji nezastavíme teď, pak už nikdy,“ prohlásil jeden z mužů v těžké zbroji.

„Ve městě jsou na každém rohu stovky skřetů,“ prohlásil další. „Lidé z nich mají strach.“

„Co si myslíte, že to znamená?“ zamračil se Zakch soustředěně a přelétl velitele pohledem.

„Je to naprosto jasné,“ přikývl nespokojeně další z nich. „Chce svrhnout krále a sama usednout na trůn. Podporu šlechty má a ti, co byli proti, už jsou mrtví. Ve městě je i dost skřetů na její ochranu… Už krále nepotřebuje.“

„Co chceš dělat, Zakchu?“ ozval se Liam, který byl jedním z velitelů.

Zakch se odmlčel, když promluvila Yunaleska, která stála u krbu v místnosti:

„A co ten chlapec?“ Zdvihla významně obočí a zadívala se na svého ochránce.

„To není naše věc,“ zavrtěl Zakch hlavou.

„Myslela jsem, že jsi jim uvěřil, Zakchu!“ rázovala Yunaleska rozhněvaně vedle něj. Mířili zapadlými uličkami do lesa a zastavili na malém prostranství ve stínu hor, pryč z doslechu lidí. „Co to děláš?!

Můžou nám pomoci! Měli bychom jim být vděční!“

„Jen je dovedeme tam, kam chtějí,“ zkřížil ruce na hrudi.

„Ty jim snad nevěříš?“ zadívala se na něho vyčítavě, téměř nechápavě.

„Nikdo z nich si to neuvědomuje, ale všichni jdou na smrt,“ zadíval se krátce do trávy, aby se vyhnul jejímu vyčítavému pohledu. „Nikdy to nedokážou.“

„Ne, když na to budou sami. Ale my jim můžeme pomoct a ty to víš! Společně to můžeme dokázat,“ odvětila s nadějí v hlase.

„Co když jsou to všechno jen výmysly?“ zdvihl obočí.

„Ty bys šel dobrovolně na smrt? Myslíš, že Tristen si o svých schopnostech vymýšlí? On je Seraph! Přesně, jak to říkala Semiremis! Má i ten meč!“ namítla.

Zakch si povzdechl. Už nedoufal v jakoukoli naději. Obzvláště ne v malého kluka.

„Proč to děláš, Zakchu? Čeho se bojíš?“ zeptala se nechápavě a po chvíli pokračovala dál: „Nemáme jinou možnost, než jim pomoci… Tristen je jediná malá šance na vítězství. Artemisia je nesmrtelná, vždyť to sám víš. Pokud je on jediný, kdo ji může zničit, pak…“

Vztáhla ruku a jemně se dotkla jeho tváře. Přivřel oči a zničeně se zadíval do země.

„Už se přestaň trápit,“ zašeptala, zvedla ruce a objala ho. „Je to jedenáct let, skoro dvanáct.“

„Jde o pomstu,“ zamračil se přísně.

„Pomsta ti je nevrátí,“ svraštila soucitně obočí.

Zakch se nepřítomně zadíval do dáli mezi stromy.

„Slíbil jsem, že mu pomůžu ve výcviku. To je vše, co udělám. Zbytek nechávám na tobě. Ty jsi vůdce našeho hnutí,“ vymanil se z jejího objetí a zamířil pryč.

Z pobřežního města na jihu království přicházely stále znepokojivější zprávy. Zakch čím dál častěji přemýšlel o tom co udělají, když se Artemisia ujme vlády, ale nenacházel žádné rozumné východisko.

K zemi se lehounce snášel sníh, proplouval mezi zasněženými větvemi stromů. Vzduch byl mrazivý a nerozechvíval ho žádný vánek. Les byl klidný a tichý. Přesto možná ve vzduchu viselo mírné napětí a očekávání.

Zakch s Tristenem stáli proti sobě na malém zasněženém prostranství. Vysvlečení z kabátů i košil, zalití potem, vysílení, ale přesto stále s odhodláním v očích. Tristen křečovitě svíral Meč Seraphinů. Zakch stál s vlastním mečem v rukou naproti němu.

Vyrazil do útoku. Tristen se přikrčil a jeho výpad odvrátil. Zakch ale bez slitování zaútočil znovu. Vykroužil mečem oblouk a po otočce, než se Tristen nadál, už měl čepel Zakchova meče přímo na hrudi nad srdcem… Zakch zavrtěl

hlavou, vzdálil se a čepel meče nechal klesnout. Tristen si zklamaně povzdechl.

„Přestaň se už bát zaútočit!“ zamračil se.

„Vždycky mě učili se bránit,“ namítl Tristen.

„Ale Bllixe jsi zabít dokázal!“ zdvihl čepel meče k jeho obličeji.

„Protože jsem chtěl,“ přiznal neochotně.

„A budeš vůbec chtít zabít Artemisii?“ poznamenal. „Tristene?!“ řekl důrazněji, když Seraph mlčel.

„Je to Semiremidina sestra!“ vyhrkl Tristen znepokojeně.

„Ano, to od ní vím… Na situaci to ale nic nemění,“ zdvihl obočí. Udělal pár kroků přes zasněžené prostranství a pokračoval: „Až budeš bojovat, nebudeš bojovat o naše životy, ale jen o ten svůj. Na to nezapomínej.“

„Zkusím to znovu,“ pronesl odhodlaně. Zakch se na něho tázavě zadíval, jako by pochyboval.

„Zkusím to znovu!“ zopakoval Tristen důrazněji.

„Tak zaútoč,“ pronesl Zakch chladně, postavil se proti němu, zbraň pevně sevřenou v dlaních.

Tristen protočil lehký Meč Seraphinů v zápěstí, jako by tak získával čas a měřil si Zakchův postoj. A pak s výkřikem a odhodláním zaútočil. Zakch jako by jeho hbitý výpad ani nečekal, téměř zavrávoral. Přesto mu útok vrátil. Výpad střídal vykrytí, až se sněhové vločky pod jejich úskoky lehce zvedaly ze země. Tristen náhle bojoval s nečekanou zuřivostí. Ať se teď Zakch snažil sebevíc, byl to tentokrát on, kdo udělal chybu. Čepel Meče Seraphinů skončila těsně u jeho hrdla. Tristen nechal meč klesnout, jako by nechtěl věřit, že Zakcha přemohl.

„Vidíš, že jsi to dokázal,“ přikývl Zakch uznale.

„Jo,“ polkl Tristen naprázdno. „Představil jsem si Bllixe, jak zabíjí mou matku.“

„Bllix byl také předmětem mé pomsty. Ale ty jsi ji vykonal dříve než já,“ přiznal Zakch.

„Tvé pomsty?“ nechápal.

„Ano. Artemisia a Bllix… oni… Zabili mi ženu a dceru," oznámil mu.

Nastalo nepříjemné ticho. Tristen nevěděl, jak zareagovat. Lesem prolétl mrazivý vítr, jako posel zlých zpráv… Pak uslyšeli křupání sněhu a mezi stromy se objevila Yunaleska.

„Působivý souboj," prohlásila. „Ale nezapomeň, že hněv nesmí být tvou zbraní, Tristene."

Mlčky sledoval, jak se Yunaleska láskyplně zadívala na Zakcha, ale vzápětí se hřejivý pohled vytratil a vystřídal ho jiný pohled – plný obav.

„Přijel posel. Prý nenese dobré zprávy. Byla bych ráda, kdybys šel se mnou," pronesla sklesle.

„Samozřejmě," přikývl Zakch a otočil se na Tristena: „Budeme pokračovat později."

Nebe se zatáhlo a spustila se silná sněhová vánice. Yunaleska a Zakch, celí zasněžení, vystoupali po schodech do pěkně prohřáté místnosti s krbem. Zpráva, která na ně čekala, ale jako by veškeré teplo a jistotu rozfoukala a zhasila. Uvnitř čekali tři velitelé, mezi nimi i Liam, který k nim právě mířil s listem v ruce.

Zakch od něho psaní převzal, očekávaje to nejhorší. A skutečně. To, čeho se tak dlouho obávali, se stalo skutečností. „Král byl zabit…" splynulo mu ochromeně ze rtů.

„Cože?!" vyjekla Serigas hrůzou, když jim Semiremis zprávu oznámila.

„Král Východního království je mrtev," přikývla čarodějka. „Zakch mi to před chvílí řekl."

„To je hrozné!" vydechla Reilla.

„Jak zemřel?" zajímal se Lance.

„V tuto chvíli není vůbec podstatné, jak zemřel. Důležité je to, že Artemisia je naprosto jasným adeptem následnictví. Její korunovace je skoro nevyhnutelná."

„Není nic, co se dá dělat?" pokrčil Irvin rameny.

„Nemůžeme její nástup na trůn nijak ovlivnit. Nikdo z nás," zavrtěla hlavou a všichni věděli, jaká slova budou následovat: „Teď přišla ta pravá chvíle, Tristene."

Vzhlédl k čarodějce a nepříjemně ho zamrazilo. *Pravá chvíle*. Jak dlouho čekal na podobná slova? Všiml si, že se na něho všichni dívají.

„Jsem připravený," prohlásil mírně odvážně, ale s mnohem většími pochybami.

„Kdy vyrazíme?" zeptala se Ormelion.

„Zítra ráno, pokud se počasí aspoň trochu umoudří," oznámila čarodějka a letmo se zadívala z okna na padající vločky. „Poletíme na Sethovi."

Reilla postávala na verandě domku, ve kterém nocovala společně s Irvinem a Rakeshem. Nemohla spát. Vdechovala mrazivý vzduch, sledovala padající vločky. Cítila rozmrzelost a strach. Možná, že je ještě pořád jen malá holka, která si právě naložila víc, než může unést. Ale co potom Maryina věštba?

„Zakchu," promluvila do tmy, když zpozorovala temnou siluetu.

Postava se zastavila a zadívala se jejím směrem. Reilla sledovala, jak míří k ní.

„Co tu děláš?" zeptal se Zakch.

Reilla zdvihla pravou ruku a nad dlaní se jí objevil malý zářící krystal, který zalil světlem její a Zakchovu tvář. Byla ráda, že ho vidí.

„Nemůžu spát," pokrčila rameny. „Jak vidím, asi nejsem sama."

„To je pravda," přikývl a krátce se zadíval na nebe a na padající vločky.

„Já," vztáhla ruku a dotkla se jeho paže, aby znovu upoutala pozornost. „Ehm… Vím, Zakchu, že teď asi není ta nejlepší doba, ale… zajímá mě to… Co se stalo tvé manželce a dceři? Patří jim ty hroby v lese, říkal jsi to."

Zarazil se. Takovou otázku nečekal. Díval se na její tvář, která ho tak zraňovala.

„Pověz mi to," pronesla prosebně.

„Zabili je skřeti," odpověděl s velkým přemáháním.

„Skřeti?" povzdychla soucitně. „Moje a Tristenovy rodiče taky zabili skřeti. Bylo to před jedenácti lety v bitvě u Amorchen."

„Mou rodinu zabili za to, že jsem zachránil Yuni, když ji přišli zabít," pousmál se trpce.

„Bojoval jsi s Artemisií?" zeptala se po chvíli.

„Ano," přikývl. „Yunina matka byla mrtvá a já princeznu vedl tajnými chodbami ven z hradu. Na nádvoří nás ale čekala samotná Artemisia. Říkala, že Yunalesky se chce zbavit osobně. Bojoval jsem s ní sám. Boj na meče… Skoro jsem nepřežil. Dodnes mám na levé ruce a přes záda jizvu od jejího meče. Kdyby tehdy nepřišli na pomoc vojáci, neuprchli bychom… Většina lidí si pak myslela, že jsme Artemidinou rukou padli všichni."

„A potom?" ptala se opatrně dál.

„Moje žena Nell a dcera Erika nežily ve městě. Měli jsme dům v krásné vesnici u východního pobřeží…" na chvíli se zasnil, ale pak mu opět ztvrdly rysy. „Když jsem se ale vrátil, z vesnice už zbylo jen spáleniště. Byl to trest… Erice byly jen tři roky."

„To je mi hrozně líto," řekla pomalu a tiše.

„Dnes by jí bylo tolik co tobě," odvážil se Reille zadívat do očí. „Hodně mi ji připomínáš. Měla taky světlé vlasy a zelené oči, po matce." Lehce se dotkl jejích vlasů, jako by byla přeludem, stínem.

„Já ti ale tvou vlastní dceru nahradit nemůžu," namítla a vzala jeho ruku do své.

„Já vím, že ne," přikývl smířeně a pustil ji.

„Ale Yuni tě potřebuje," nadhodila. „Ona tě má moc ráda, myslím si to."

„Já vím," povzdychl si. „Je to pro ni těžké…"

Chumelenice je pronásledovala celou noc. Zakch znepokojeně postával u okna Yunalesčina pokoje a díval se do tmy venku. Zapřel se rukou o parapet a povzdychl si:

„Jako kdyby Temnota dorazila až sem."

„Udělej, co musíš," uslyšel Yunalesku za svými zády.

„Yuni," vydechl a otočil se na ni.

„Já jsem velitelka hnutí," zamračila se. „A teď je poslední a zároveň jediná příležitost, kdy můžeme jednat… Vím, že se chceš pomstít za smrt Nell a Eriky, ale taky víš, že se pomstít nemůžeš, protože Artemisii nikdy nedokážeš zabít. Nemáš tu možnost. Zabila by tě… Tak nech tu pomstu Tristenovi. On má tu moc ji zničit."

Sledovala, jak Zakch zápasí sám se sebou. Bolestivá minulost bojovala s naléhavou přítomností, touha po pomstě s neodkladností jejich situace. Uvědomil si, že už je jeho snažení zbytečné, ne-li směšné. Uklidnil se a s letmým úsměvem se jí zadíval do očí:

„Ty jsi pro mě důležitější, než touha po pomstě, Yuni… Proto poletím s nimi, abych Tristenovi pomohl… Ale ty zůstaneš tady."

„Vrátíš se, že ano?" chtěla slyšet kladnou odpověď, ale Zakch mlčel. Sevřel ji v náruči. Nedokázal odpovědět. Neznal odpověď…

Kapitola devatenáctá

Srdce Temnoty

Když Seth slétl níž, zpozorovali rozlehlé město rozprostřené kolem mohutné řeky, která protékala zasněženou krajinou. Mraky ztemněly a zhoustly. Moře se zdálo být téměř černé a daleko na jihu spatřili temné pobřeží další pevniny: Půlnočního ostrova. Byli u cíle.

Tristena přepadl nepříjemný pocit stísněnosti. Cítil Artemidinu přítomnost, byla tak blízko, až ho to děsilo. Určitě i ona musí vnímat jeho. Jistě už ví nebo tuší, že jsou tu…

Seth slétl k zemi ještě dost daleko od města. Serigas se s ním rozloučila a když se drak vznesl vzhůru k mrakům, obklopilo je naprosté ticho. Všichni se zadívali na město a na hrad v jeho středu. Jako by je všechny přepadla zvláštní bázeň.

„Jsme tu… Dokázali jsme to," vydechla Reilla, jako by tomu ani sama nechtěla věřit.

„Nesmíme ztrácet čas," Zakch se zadíval na mapu města, kterou před odletem dostal od Liama. „Pojďte," pobídl je. Zamířili k branám.

Snesla se noc, mračna nad městem potemněla ještě víc. Zahaleni rouškou tmy se dostali do města skrze otevřenou a nehlídanou bránu.

„Řekl bych, že nás už čeká," zmínil Zakch nepřítomnost vojáků. Za rohem zahlédli v uličce skupinku pěti skřetů, kteří se právě ládovali jakousi skřetí pochoutkou.

„Nebo si prostě dali pauzu," pousmál se Irvin tiše.

Bez povšimnutí se proplížili do další ulice. Město bylo temné a tiché, jakoby mrtvé. Zakch je vedl úzkými uličkami na východní stranu. Hrad, který se majestátně tyčil ve středu města, jako by je neúprosně sledoval. Tristena přepadl pocit, že

ho Artemisia pozoruje z jednoho z desítek oken; stále se musel na hrad ohlížet.

Zakch se zastavil u jednoho zchátralého domu. Zadíval se podezřívavě z jednoho konce ulice na druhý, jako by se chtěl přesvědčit, jestli je někdo nesledoval. Pak vykročil ke dveřím s průzorem uprostřed. Zaklepal: nejprve dvě krátká, pak tři a znovu další dvě zaklepání. *Snad ještě platí stejné znamení,* pomyslel si.

Nic se nedělo. Ulice byla stále tichá, mračna se jim držela nad hlavami, okna v hradu zlověstně poblikávala. Ale přesto…

Uslyšeli kroky a pak se průzor prudce otevřel. Tmavé oko si je prohlédlo pěkně jednoho po druhém.

„Co tu chcete?!“ ozvalo se nevlídně.

„Heslo je »Půlnoční ostrov«,“ vypálil Zakch okamžitě.

„Jo, jasně. A já jsem tvoje babička,“ rozesmál se ironicky muž za dveřmi.

„Jsi pořád stejný, Samueli,“ zamračil se Zakch pobaveně.

„To jsi ty, Zakchu?“ vypískl muž překvapeně. „Promiň! Nepoznal jsem tě! To víš, ta tma.“

„Dobře, teď nás už pusť dovnitř,“ vybídl ho.

„Jo, samozřejmě,“ přikývl muž kvapně a zaklapl průzor. Ozvalo se otevírání zámku a pak se dveře zprudka otevřely.

„Tak pojďte, pojďte,“ pobídl je honem dovnitř.

Zakch prošel ve spěchu dveřmi a ostatní ho následovali. Samuel vyhlédl ven a obhlédl ulici. Nikde nikdo, jen ten nepříjemný řezavý vzduch. Stáhl se dovnitř, zavřel a zamkl.

Jediná svíčka stojící na stolku kousek ode dveří dostatečně prozařovala malou stísněnou místnost. Její svit odhalil Samuelovu zjizvenou pravou tvář. Strniště černých vousů jen podtrhovalo jeho nebezpečný vzhled.

„Vás tedy je,“ přikývl Samuel a zavrtěl hlavou. Pak se ale znovu rozesmál: „Nezačínáš nám stárnout, Zakchu? Vždycky jsi chodíval sám!“

„Teď jsme ale v jiné situaci,“ upozornil ho Zakch.

„Jo, to máš teda pravdu," souhlasil muž znepokojeně a pohled mu utkvěl na lesknoucím se jílci Meče Seraphinů, který Tristenovi vykukoval zpod tmavého kabátu.

„O co tu jde?" podivil se Samuel.

„Jak je to dlouho, co zemřel král? Přiletěli jsme na drakovi, hned jak to šlo," vypálil Zakch hned.

„Na drakovi? Ti už dávno vymřeli, ne?" svraštil tázavě obočí a podrbal se na hlavě.

„Až na jednoho," pousmála se Serigas.

„Jsou to dva týdny," odpověděl. „Posel k vám jel dnem i nocí, aby to stihl co nejdříve."

„A jaké jsou nové zprávy?" dožadoval se Zakch nedočkavě.

„Hm," zamračil se Samuel soustředěně, „pojďte raději se mnou dolů."

Sestoupili ze schodů o patro níž. Samuel je se svíčkou v ruce vedl temnou chodbou sklepení, než se před nimi otevřel široký prostor připomínající katakomby. V rozlehlé místnosti zalité světlem pochodní, která měla okna až téměř u stropu, se nacházely čtyři stoly a u každého z nich sedělo přinejmenším deset mužů. Místnost byla plná zaníceného šepotu a dohadování, který okamžitě, když družina vstoupila, úplně ustal. Všichni muži, usazení u stolů, jeden po druhém vzhlédli a prohlédli si je.

Samuel přistoupil k jednomu z mužů, vrazil mu do rukou svíčku a poslal ho zpátky nahoru hlídkovat. Zakch se rozhlédl po ztichlé místnosti. Prohlédl si sedící muže a našel jen známé tváře. Jako by všichni čekali, co jejich velitel řekne. Ve vzduchu visela nevyřčená žádost o rozkaz.

„Doufali jsme, že přijedeš," prohlásil jeden z nich.

„Je to neodkladná situace," souhlasil Zakch. „Chci vědět, co je nového."

„Artemisia byla zvolena nástupnicí," oznámil Samuel.

„Ve městě jsou stovky jejích skřetů," přidal se další z mužů.

„Proč královi bývalí vojáci nic nedělají?“ vyptával se, zatímco družina ve stínu naslouchala.

„Jsou pod Artemidiným vlivem. Poslouchají ji. My a další lidé ve městě patříme mezi jediné vzbouřence,“ vysvětlil další.

„Nechápu, jak se jí to mohlo podařit,“ zavrtěl Zakch nespokojeně hlavou a krátce se obrátil k družině, jako by se chtěl přesvědčit, že tu jsou opravdu všichni s ním.

„Je to přece čarodějka a nekrotheurg,“ pokrčil Samuel rameny.

„Musíme se pokusit ji zneškodnit!“ pronesl Zakch rozhodně.

Rozhostilo se naprosté, šokované ticho.

„Co jsi to řekl?“ podivil se jeden z mužů.

„Proč naše hnutí existuje?“ rozhlédl se po místnosti. „Ano, bráníme Yunalesku! Ale jde nám i o to, vrátit jí zpět její právoplatné místo a učinit z ní královnu. To znamená ukončit Artemidinu vládu nad touto zemí, nad tímto světem… A pokud to neuděláme teď, pak už to nebudeme moci vykonat nikdy!“

„Co navrhuješ?“ ozvalo se z místnosti.

„Vím, že nejste žádní vojáci. Ale musíme bojovat! Nikoho nenutím, ale já bojovat budu!“ prohlédl si je. „Musíme se dostat do její blízkosti. Umožníme, aby se s ní mohl utkat jeden bojovník.“

„Kdo je to?“ zeptal se další.

„Je tu s námi, ale jeho cíl je naprosto odlišný. Je tu kvůli jediné věci: aby zabil Artemisii. A my mu musíme pomoci k úspěchu. K vítězství nás všech!“ zaťal mocně pěst.

„Dokáže ji zabít?“ prohlásil jiný pochybovačný hlas.

„Ano,“ přikývl Zakch. „Má Meč Seraphinů a to znamená, že jako jediný z nás má tu moc, zničit ji… Všichni přece známe legendu o meči liotaurského krále.“ Rakesh se hrdě pousmál. Samuel se koutkem oka zadíval na Tristena a na meč u jeho pasu. Zakchova slova ho překvapila.

„Musíme využít nejbližší příležitosti," pokračoval Zakch odhodlaně, „kdy se budeme moci dostat k Artemisii… Takže?" Rozhlédl se s tázavým výrazem po místnosti.

„Existuje nejspíš jediná možnost!" chopil se slova muž sedící kousek od Zakcha. „Kdo ví, co se může stát za pár týdnů…" „Poslouchám," zadíval se na něho Zakch. „Velkou slavností bude Artemidina korunovace a poté její předstoupení před lid," odpověděl.

„To mi zavání léčkou," procedil si Lance pro sebe skrz zuby, ale Zakch ho přece jen slyšel. Krátce se na Lanceho zadíval a zvážil jeho slova.

„Nemáme jinou možnost," zamračil se a znovu zapřemýšlel. „Je to jedinečná příležitost."

„To ano!" přitakal muž. „Stovky lidí z města. V davu se dokážeme skrýt. Předstoupení před lid se bude konat na hlavním hradním nádvoří."

„Výborně!" pousmál se Zakch; hradní nádvoří měl stále v paměti.

Zdálo se to být až příliš snadné. „Kdy je korunovace?" „Zítra," vyhrkl Samuel. „Zítra večer." Družinou odpověď otřásla. Tristenovi se sevřelo hrdlo. „Zítra…" zopakoval si Zakch pro sebe a po chvíli přelétl pohledem po přítomných. „Dokážete se všichni do zítřka připravit?" Odpovědí byl Zakchovi jasný souhlas všech mužů. Přestože v jejich tváři spatřil strach a obavy, jejich odhodlání bylo silnější. „Dobře!" přikývl spokojeně. „Teď jděte domů a odpočiňte si." Osaměli.

„Co to bylo?" podivil se Irvin. „Taková schůze je tu vždy večer. Všichni si mezi sebou vyměňujíinformace," oznámil Zakch. „Ale je vás normálně víc, že ano?" pousmál se odměřeně. „Samozřejmě. To nebyla ani třetina velitelů našeho hnutí," přikývl, ale zasmušile dodal: „Oproti skřetům je nás ale pořád málo." Zakch družinu vedl podzemní chodbou dál do další místnosti, která byla ukončena čtyřmi dveřmi vedoucími do pokojů. Uklidnil je:

„Vyspěte se, pokud to půjde. Teď si ještě nelamte hlavu, všechno začneme řešit zítra ráno.“

„Zakchu,“ zadívala se na něho Semiremis vděčně. „Díky za všechno.“

„Neděkujte,“ zavrtěl hlavou. „My to děláme kvůli tomuhle království.“

S kývnutím hlavy na pozdrav se otočil a zamířil chodbou zpátky. Slyšel za zády několik zaklapnutí dveří a pak se roznesl klid. Kdo by kdy věřil, že staré katakomby jim jednou poslouží… Pak ho ale překvapil Samuel, který se k němu u východu připojil.

„Vím, kdo je ten tvůj velký bojovník. Je to ten kluk! Jeden z těch, co jsi je přivedl s sebou. To myslíš vážně?! Je to skoro dítě! Má jít proti Artemisii?! Vždyť víš, co s mečem dokáže… Kdo jsou vůbec ti lidé?“ pátral.

„Naši spojenci,“ řekl Zakch stručně.

„Nikdy jsi toho moc nenamluvil,“ zamračil se Samuel, „ale tohle je důležité! Kvůli nim se má celé naše hnutí obětovat?“

„Máš strach?“ ze Zakchových úst to vyznělo spíše jako skutečnost, než jako otázka.

„Ne, nemám,“ zamračil se. „Ale je tohle ta správná chvíle? A kdo jsou ti lidé vůbec zač?“

„Je složité ti všechno vysvětlovat. Já jsem měl čas je všechny pochopit, ale ten teď nemáme… Tristen nese Meč Seraphinů a má sílu Artemisii zabít. To je to jediné, co potřebuješ znát… A věř mi, je to ta správná chvíle. Kdybych si nebyl jistý, nebyl bych tu.“

„A co tvá pomsta?“ podivil se Samuel.

„Pochopil jsem, že…“ na chvíli se zarazil a vzpomněl si na Yuni, „na pomstu je už pozdě.“

„Víš, co děláš?“ zamračil se a Zakch se jen pousmál:

„Ano. My teď děláme správnou věc.“ Když společně zamířili ke dveřím, Zakch ještě dodal:

„Samueli, zítra ráno tu potřebuju mít všechny hlavní velitele jednotlivých skupin. Musíme se připravit."

„Dobře," přikývl, ale pak se ještě ozval: „Ehm… Zakchu?"

„Neměj obavy," přikývl klidně Zakch, jako by mu četl myšlenky. „Vycvičil jsem ho dobře. Dokáže ji porazit… Klid, Samueli. Zítra tě budu potřebovat v boji, budeš mi krýt záda."

Tichá a zlověstná noc pokročila k ránu. Aeris se probrala ze spánku.

„Aeris, co je s tebou?" Semiremis, která také společně s Ormelion sdílela pokoj, vůbec nedokázala spát a Aeridin vzlyk ji překvapil. Hned byla u postele se svíčkou v ruce.

„To nic," pousmála se vyčerpaně, „jen… poslední dobou mi není moc dobře."

„Neměla by ses takhle stahovat," zamračila se čarodějka a povolila jí šněrování na šatech. Dokázala rozpoznat malé bříško, které se začalo rýsovat na její útlé postavě.

„Nechci, aby to někdo poznal," zavrtěla hlavou a vysíleně si lehla do přikrývek.

„Kolik?" zadívala se na ni čarodějka a koutkem oka zpozorovala, že ani elfka nespí.

„Něco přes čtyři měsíce…" odpověděla Aeris. „Divím se, že to Tristen ještě nepoznal. Musí cítit Světlo, musí to vědět… Až to zjistí Richard! Bože, mám strach, Semiremis!"

„To začneme řešit až bude po všem, až budeme na cestě domů," řekla čarodějka důrazně a snažila se ji uklidnit.

„Domů…" zopakovala Aeris pomalu. Kde pro ni ale vlastně bylo »doma«?

„Jen lež. Ty potřebuješ spát nejvíc," vztáhla ruku a uspala ji kouzlem.

„Bylo to nutné?" ozvala se Ormelion, když už královna tiše podřimovala.

„Věř mi. Potřebuje sílu," zadívala se na Aeris. „Pokud Tristen neuspěje, bude to na ní."

Tristen zůstal vzhůru v místnosti s Reillou, Irvinem, Serigas a Rakeshem, kteří všichni spokojeně pochrupovali… nebo se alespoň tvářili, že spí. Seděl opřený o zeď a cítil přítomnost Světla z vedlejšího pokoje, z Aeridina těla. Jediný světlý bod ve všeobjímající Temnotě, kterou vnímal všude kolem sebe. Svazovala ho. Mučila. Tížila. Slyšel tisíce hlasů… Vracel se mu stále tentýž sen: poušť, tisíce mrtvých, Reillina krev na jeho rukou…

„Tristene?“ ozval se Rakeshův drsný hlas kousek vedle něj.

„To nic. To nic. Jsem v pořádku,“ snažil se vyčerpaně pousmát.

„Měl bys odpočívat,“ řekl tiše.

„Nedokážu to… Zítra, Rakeshi, zítra. Jsem na konci cesty. Už nemůžu ustoupit… Já… Nedokážu ji zabít. Bllixe jsem zabil ve vzteku a i tak jsem nechtěl. Já…“ zazoufal si.

„Uklidni se,“ snažil se ho uklidnit.

„Je to Semiremidina sestra!“ vyhrkl nešťastně.

„Necítíš vůči ní nic? Zabila přece tvoje rodiče i Pegase,“ podivil se.

„To je pravda… Ale… Nevím, je to jiné. Jako bych společně s ní měl umřít i já. Kresha měla pravdu. Já a Artemisia jsme stejní. Když ji zabiju, zabiju i sebe,“ zavrtěl hlavou.

„To není pravda. Možná ztratíš Světlo a staneš se obyčejným člověkem, ale budeš žít. Stačí v to věřit!“ prohlásil důrazněji. „Vím, že jsem k tobě nikdy nebyl příliš vlídný,“ začal Rakesh, když viděl v jakém je Tristen stavu. „Ale měl bys vědět, že jsem si tě vždycky vážil. Meč Seraphinů by si nezasloužil nikdo lepší, než jsi ty. A já jsem hrdý, že ho neseš právě ty…“

Následujícího dne se mračna stáhla nad městem tak mocně, až se skoro zdálo, že pořád panuje noc. V hlavní místnosti katakomb znovu zaplály pochodně a Zakch procházel uličkou mezi lavicemi, na které byl z kamení rozestavěn model části

hradu a hlavně jeho nádvoří. U lavic sedělo deset mužů – velitelů jednotlivých skupin – a družina.

Zakch rázoval uličkou a ukazoval každému z nich, kde bude jeho působiště. On sám byl omámený myšlenkou, že možná už zítra bude všechno jinak a že Artemidina jedenáctiletá krutovláda nad jejich královstvím skončí…

„Nádvoří není moc široké, ale je dlouhé. Po obou stranách jsou terasy, které vedou po celé délce nádvoří a lemují ho. Z těch míst se bude dobře střílet z luku," vysvětloval na kamenném modelu. „Dole na nádvoří vystaví nejspíš vyvýšený stupeň, jeviště nebo tak. Tam bude i trůn, kde se nám Artemisia ukáže. Prostranství bude určitě dost velké, aby se na něm dalo bojovat."

Ozvalo se jen souhlasné pobrukování.

„Naším úkolem bude udržet jeviště," pokračoval. „Nesmí se na něj nikdo dostat. Budeme hlídat vstupy a ostatní budou střílet z hradeb, pokud to bude zapotřebí. Já, Lance a Tristen vystoupáme na jeviště a společně s námi také Reilla a Aeris, aby byla zachována věštba," zadíval se na družinu, i když věděl, že jeho vlastní muži nemají o věštbě ani potuchy. „A zbytek už je jen na tobě," krátce soustředil pohled na Tristena, který přikývl. „Já s Reillou budu chránit Aeris," řekl Zakch a ukázal na tarnského velitele: „Lance se postará o Tristena, kdyby došlo k problémům."

Semiremis stále vrtalo hlavou, jestli je tohle skutečné srdce Temnoty, do kterého měla Aeris Tristena dovést… Na pochyby už ale bylo pozdě…

„Jak se dostaneme na nádvoří se zbraněmi?" zeptal se jeden z velitelů.

„Pokud někdo bude hlídat bránu, Samuel a jeho muži se už o ně postarají. Prý jim ve skladišti zbyla nějaká brnění hradní stáže," pousmál se Zakch a pár mužů se rozesmálo.

„A jak se chceš protlačit nahoru k Artemisii?" ozval se další velitel.

„Vyvoláme paniku a chaos… Stačí jediný šíp mířený na jeviště… A nezapomeňte, že nad nádvořím bude přelétávat drak Seth. Uzavřeme bránu, Samuel se o to postará. Udržíme lidi uvnitř a vyvoláme zmatek.“

„A kdo poletí?“ zeptala se Serigas.

„Rád bych měl nahoře Semiremis,“ zadíval se na ni: „Ze vzduchu nám budeš užitečná.“

„Nemám nic proti létání,“ pousmála se Semiremis.

„Výborně,“ přikývl Zakch.

„Tady,“ šeptla Serigas a do dlaně jí vložila amulet draka. „Abys se Sethem mohla mluvit.“

„Therilas, Irvin a Rakesh budou na levé terase,“ pokračoval Zakch k družině. „Ormelion a Serigas na pravé. Moji muži vás budou jistit jak na terasách, tak pod jevištěm.“

„Zdá se to být tak… snadné,“ svraštila Reilla obočí. „Jako bychom pořádali piknik.“

„Své úkoly máte! Slavnost začíná za tři hodiny,“ obrátil se znovu k velitelům.

„Pro království!“ pronesl hrdě jeden z nich a všichni velitelé se zvedli k odchodu.

„Pro Yunalesku,“ řekl si Zakch tiše.

Družina nervózně postávala v místnosti, jen Lance se zdál být až podivně klidný.

„Tristene,“ zadíval se na něho znovu Zakch. „Ještě jednu věc bych ti měl říct… Na Artemidině těle nebo na šatech bude předmět, který funguje stejně jako tvůj Symbol Světla.“

„Jaký předmět?“ zeptal se okamžitě.

„Je to velký diamant, který vždycky nosí. Shromažďuje v něm svou sílu. Ne v holi, ale v tom kameni… Když diamant zasáhneš, citelně ji oslabíš.“

„Dobře,“ přikývl, ale vzápětí pokračoval: „Jak to víš?“

„Když jsem s ní tehdy bojoval, tak jsem ji zasáhl. Jen díky tomu jsme pak dokázali utéct.“

„Nenech se pohltit emocemi, Tristene, tak bys jí jen dodal sílu," přidala se Ormelion.

„A mař přímo na srdce," dodal Rakesh tiše.

Snesla se temná mrazivá noc. Hrad zářil do noci. Stovky lidí z města mířily na nádvoří přivítat novou královnu, ale ve skrytu duše doufaly v zázrak, který by její vládu brzy ukončil. Družina mířila po roztroušených skupinkách k hradu společně se členy hnutí, všichni vměstnáni mezi prostý lid. Zakch zpozoroval Samuela a několik dalších, jak hlídají bránu na nádvoří; všichni byli převlečeni za řadové vojáky.

Prošli mohutnou branou a pak se před nimi rozevřel nový prostor. Rozlehlé podlouhlé nádvoří zářilo zlatou barvou, jako by kamenná stavba byla prostoupena kouzlem. Z teras byly spuštěny gobelíny se znakem rudého draka, symbolem Východního království. Uprostřed skvoucí se nádhery působící úžasným a vznešeným dojmem se tyčilo vyvýšené jeviště zakryté rudým kobercem a ohraničené nízkými piedestaly s mísami, kde hladově plápolal oheň. Vzhůru vedlo až ke zdobenému trůnu jediné schodiště s mezistupněm.

Lidé se shromáždili kolem trůnu a mířili i na terasy. Serigas s Ormelion jako první zaujaly svá místa na pravé terase. Irvin s Therilasem stoupali právě na pravou, zbraně skryté pod pláštěm, a Rakesh se krčil v davu, jak nejvíc dokázal, aby nebyl zbytečně na očích. Zakch, Tristen, Lance, Aeris a Reilla se zastavili v čele před jevištěm. Zakch sledoval své muže, jak postávají na určených místech.

Bylo to tu. Chvíle, na kterou čekali. Tristenem ta skutečnost otřásla. Fascinovaně hleděl k trůnu a očekával její příchod. Srdce mu zběsile tlouklo a svíral se mu žaludek. Bude muset bojovat, není cesty zpět. Všichni do něho vkládají tolik naděje. Nesmí je zklamat!

Místo kolem trůnu se modravě rozzářilo, když se z ničeho nic začala na jevišti z černých střípků skládat ženská postava a

v celé své kráse a ve vší pompéznosti se před nimi objevila Půlnoční dáma.

„Vzdejte hold své nové královně!“ ozvalo se mocným hlasem odkudsi z teras a lidé se strachem začali předstírat nadšení a radost. Zakch si přes jejich skandování povšiml několika skřetů, kteří postávali na opačném konci jeviště. *Budeme mít společnost*, pomyslel si.

Artemisia s korunou na spáncích usedla na trůn a kochala se všemi životy, které teď měla v rukou, a vlastním úspěchem. Vstřebávala veškerou energii, kterou kolem sebe vnímala… Až pocítila přítomnost Světla. Z nejvyšších oken hradu se začaly snášet okvětní lístky černých růží, které klesaly do davu… Vstřebávala jeho přítomnost. Věděla, kde Seraph je. Byla na souboj s ním připravená. Čekala na tento den tak dlouho…

„Táhni do pekel!!!“ vyrušil ji z jejího rozjímání neznámý mužský hlas, který se ozval z terasy a do jeviště se vzápětí zabodl šíp. Artemisia znepokojeně vstala z trůnu.

Zakch se vyplašeně otočil a očima hledal Samuela. V tu chvíli se ohromná brána s hlasitým úderem sesunula k zemi. Zůstali uvězněni uvnitř, přesně jak doufal. Uši jim zalehly hlasitým skřekem draka, který se vzápětí přehnal nad hradem.

„Lépe to už načasovat ani nešlo,“ přikývl Lance trochu temně.

Na jeviště se snesla sprška dalších šípů. Artemisia stála a rozhlížela se všemi směry. Na nádvoří okamžitě vyběhli skřeti a vojáci. Strhla se panika. Většina lidí vyběhla k bráně nebo na terasy, jen aby se nedostala do jejich rukou.

„Pojďte, teď je naše chvíle!“ zavelel Zakch a zamířil ke schodišti.

Skřeti se začali probíjet davem a hledat vzbouřence. Několik desítek povstalců pozvedlo meče a dalo se do přímého boje. Další bránili vstupy na terasy a na schodiště. Therilas si odhrnul plášť a sáhl na záda do toulce pro další šíp. Irvin se s holí pustil do odhodlaného souboje se skřety a Rakesh mu

ochotně pomáhal, aby tak bránili Therilase. Serigas s Ormelion na opačné straně nádvoří shodily ze zad každá dva toulce šípů a odložily je na zem.

Strhl se boj u teras a pod jevištěm. Zakch vyběhl na schodiště, Tristen běžel za ním a hned v závěsu spěchali Lance, Aeris i Reilla. Dostali se na mezistupeň, když Aeris pocítila nezvyklý nápor Temnoty, který jako by ji nechtěl pustit dál. Zpomalila, zatímco Zakch s Tristenem a Lancem již stoupali po druhém schodišti.

„Co je s tebou?!“ zastavila se u ní Reilla zmateně.

„Já… něco je špatně!“ zahleděla se na Lanceho v hrůze.

Zakch se na dívky krátce zadíval a naznačil, ať zůstanou kde jsou. Reilla s Aeris se přikrčily na mezistupni schodiště a sledovaly, co se bude dít.

Vystoupali na jeviště. Zakch se zastavil po Tristenově levici a Lance po pravici. Artemisia čekala na opačném konci u trůnu, nehybná jako socha. Tristen vnímal tu čirou Temnotu, která se před ním zhmotnila. Ztěžka vydechl. Bylo těžké odolávat takové síle.

Sledovali, jak si z hlavy stáhla korunu a odložila ji na trůn. Pak už pomalým krokem zamířila k nim. Odhodila těžký královský plášť a odhalila rudočerné šaty, na rukávech propojené s brněním. U pasu se jí pohupoval meč Černé Oko Draka a u ramene se skvěl nepřehlédnutelný šperk s čirým diamantem; jako by jejich příchod už dávno čekala.

Tristen sáhl k pasu pro Meč Seraphinů. Také Zakch s Lancem vytasili meče. Artemisia se zastavila kousek od nich. Tristen sledoval ohnivé oči orámované tmavými purpurovými stíny; byly mnohem děsivější než v jakémkoli snu, který zažil. Její sněhově bílá pleť a černé šaty tvořily nečekaný kontrast. Bylo na ní cosi božského. Byla tvorem z jiného světa – stejně jako Tristen.

„Zakchu!“ pronesla medovým, podmanivým hlasem. „Pořád toužíš po pomstě?“

„Pomsta je nesmyslná, Artemisie,“ pousmál se odměřeně.

„Tristene!“ zadívala se na Serapha s podivnou oddaností. „Můj drahý… Stýskalo se ti po mně?“

„Ukončeme to!“ zamračil se na ni Tristen a sevřel Meč Seraphinů pevněji.

„Nezapomeň, že já tebe zabít nechci. Tvé obranné kouzlo ti nepomůže. Chci z tebe mít svého spojence,“ spokojeně se na něho zadívala.

„Nikdy!“ zavrtěl hlavou a v jeho hlase zazněla veškerá odhodlanost, kterou měl.

„Jak myslíš,“ zdvihla upjatě obočí a ustoupila o několik kroků nazpět.

Tristen se Zakchem a Lancem po boku vyšel Artemisii vstříc.

„Tři na jednoho? Ale no tak!“ pousmála se lstivě. „Možná bychom měli vyrovnat síly.“

Zastavila se a pohledem utkvěla na Lanceovi. Zničehonic se Lance postavil Zakchovi a Tristenovi do cesty.

„Bože!“ vydechla Aeris zděšením.

„Cože?!“ zadívala se Reilla s hrůzou na ten výjev.

„Co to děláš?“ zamračil se Zakch.

„Možná by se Tristen měl utkal s mou paní sám,“ zdvihl Lance čepel meče k Zakchovi.

„Co? Tvou paní?!“ Zakch tomu stále nechtěl věřit.

„Ty jsi byl ten zrádce!“ promluvil Tristen překvapeně. „Proto Richard nevěděl, jak se skřeti dostávají do Tarnského království. Ty jsi všechny zprávy zatajoval!“

„Správně,“ pousmál se jízlivě. „Doufal jsem, že na to někdo z vás přijde dřív… Bylo to přece tak průhledné!“

„Jak bychom mohli, když to nezjistil ani Richard? Byl jsi přece jeho nejlepší přítel!“ namítl Tristen. „On ti věřil! V bitvě o Tarnu jsi bojoval na naší straně!“

„Kdyby Tarna padla, nikdy bych nebyl tady. A přece bych nemohl bojovat proti svému »nejlepšímu příteli«!“ téměř se rozesmál.

„Jsi zrádce!“ řekl Zakch tvrdě, ale Lance se jen usmál:

„Svět, jak ho známe, brzy skončí, a s tím nic neuděláš. A já poslední dny svého života nechci strávit jako otrok mezi skřety.“

„Jistě, to by bylo pod tvou úroveň!“ ušklíbl se Zakch ironicky.

„Lancei, dost řečí!“ ozval se Artemidin přísný hlas. „Zbav nás toho otravného prosťáčka.“

„S radostí,“ ušklíbl se Lance.

Oba se stáhli více ke schodišti, jak kroužili jeden kolem druhého a odhadovali síly. Tristen zůstal stát před Artemisií sám, stále zdrcen Lanceovou zradou, ale přesto s rostoucím odhodláním.

Nad nádvořím se přehnal Seth. Čarodějka seslala na hromadící se stovky skřetů ohromný blesk, který je těžce zasáhl.

*Lance nás zradil,*prolétlo jí zdrceně myslí…

„Ach, má drahá sestra!“ poznamenala Artemisia jízlivě a zaměřila veškerou pozornost na Tristena. „Už ti řekla pravdu?“

„Pravdu?“ zamračil se Tristen. „O čem?!“

„Byla to ona, kdo ze mě učinil to, co jsem. Ona ti lhala, Tristene! Chceš slyšet pravdu?“

„To nevypadá dobře!“ prohlásila znepokojeně Ormelion a sestřelila dalšího skřeta.

„Zradil nás!“ zamračila se Serigas. „Ten chlap se mi nikdy nelíbil!“

„Nesmíš trefit Zakcha!“ Ormelion sledovala, jak Serigas napíná luk a míří na Lanceho.

„Neměj strach,“ uklidnila ji Serigas a napnula tětivu…

„Co se to děje?!“ vyhrkl Rakesh.

„Lance je na straně Artemidině straně!“ odpověděl Therilas v šoku.

„Teď už spousta věcí dává smysl!“ zamračil Irvin se zlostně.

„Zakch se o něho postará,“ prohlásil Therilas jistě.

„Povstalci!“ ozvalo se za jejich zády nepříjemné skřetí zavřeštění. Rychle se otočili zpátky a hrdinně se vrhli proti přesile.

„Překvapilo tě to?“ pousmála se Artemisie, když Tristenovi odhalila pravdu o její minulosti.

„Nebudu říkat, že ne!“ ztěžka vydechl, ale přemohl se a znovu pozvedl meč: „Nic to ale nemění na tom, co musím udělat.“

Pozvedla ruku a kolem nich se v matném záblesku rozlila zelenavá kopule, celá jakoby upředená z pavučin; vzápětí se ale stala neviditelnou.

„Tohle kouzlo znám,“ zamračil se Tristen. „Pavučina.“

„Správně,“ pousmála se Artemisia a pozvedla k boji Černé Oko Draka. Cítila se silnější než kdykoli předtím, posilována veškerými emocemi, které se kolem ní v tu chvíli vznášely. Všechny ty duše budou její… A jako trofej: Seraphova duše!

„Proč nestřílíš?“ nechápala Ormelion a sestřelila blížícího se skřeta.

„Já… nevím. Nemůžu vystřelit!“ nechápala Serigas. „Artemisia mi v tom brání.“

„Musíme Zakchovi pomoct!“ zadívala se Ormelion z terasy dolů. Zakch se vrhl do boje s Lancem a pod schodištěm se na mezistupni kryly Aeris a Reilla, které před skřety ochraňovali povstalci.

„Nejde to!“ Serigas vyčerpaně povolila tětivu.

V tu chvíli se na ně snesla sprška šípů od skřetů z protější terasy. Obě uskočily stranou a skryly se za mohutným sloupovím.

„Tady jsou!“ ozval se skřípavý skřetí hlas.

„Postarám se o něj!“ vykřikla Serigas na Ormelion a okamžitě vytasila meč. Skřet proti ní neměl sebemenší šanci. Pak se ale přiřítili dva další. Objevovali se bůhví odkud a na schodišti je Zakchovi muži drželi jen tak tak.

Ormelion se odhodlala. Natáhla tětivu se šípem a zamířila na Lanceho. Zakch s ním urputně zápasil. Zmocnila se jí nejistota. Co když zasáhne Zakcha? Aeris ani Reilla by proti Lanceovi neměly šanci, pokud by Aeris nedokázala použít obranné kouzlo. Jak neustále zaměřovala, vyrazil jí soustředěním na čele studený pot. Ještě nikdy nezažila podobný pocit naprosté nejistoty. Myslí se jí rozlil podivný stín, který pohltil její smysly. Všechno jako by kouzlem zmizelo. Byla jen ona a Lance… Vystřelila…

Artemisia ucítila šíp a ohrožení, který pro Lanceho znamenal. Měla tolik síly, že ho dokázala ovládnout, stejně jako ovládla Ormelion, aby vystřelila. Silou vůle poslala šíp zpět. Cílem se tak stala sama Ormelion, která nestačila vlastní střele včas uhnout. Nedokázala ani vykřiknout, když ji šíp zasáhl do hrudi.

Serigas se zbavila posledního skřeta, když ji z bojového zápalu vytrhl pronikavý Therilasův výkřik: „NE!!!“

Vyděšeně se otočila a spatřila Ormelion, jak se šípem v hrudi zavrávorala. Vyběhla k ní a zachytila ji v bezvládném pádu na podlahu.

„Ormelion!“ vyhrkla a zoufale se zadívala na zkoprnělého Therilase na protější terase, který se musel znovu vrhnout do boje se skřety.

„Zklamala jsem,“ zašeptala Ormelion. „Věděla jsem, že zemřu. Věděla jsem to.“

„Ty nezemřeš!“ Serigas se snažila usmát, ale nedokázala to. „Ormelion!“

Zadívala se z terasy dolů na všechen ten zmar. Povstalci umírali jeden po druhém, lidé chtěli ve strachu uprchnout před skřety, ale nebylo kam. Pochopili, že pro jejich novou královnu

nemají jejich životy pražádnou váhu… Ale pořád tu byl Tristen… a stále bojoval. Dokud bude bojovat on…

Opatrně položila Ormeliino tělo na zem, vstala s mečem v ruce a postavila se na odpor dalším skřetům, kteří si pro ni přišli…

Artemisia byla potěšena, když viděla, jak Tristena zasáhla Ormeliina smrt.

„Nebyla to snad jedna z tvých přítelkyň?“ usmála se sladce.

„Nenávidím tě!“ vykřikl na ni téměř se slzami v očích.

„Ano, Tristene!“ rozesmála se. „Nenávist! Nenávist: moje dobrá přítelkyně.“

„Zabíjíš všechny, na kterých mi záleží!“

„Jen se bráním,“ pokračovala klidným, medovým hlasem. „Oni mě snad nechtěli zabít?“

„Má matka tě nechtěla zabít!“ zamračil se na ni.

„Tu zabil Bllix, ne já,“ zavrtěla hlavou. „Ani jsem ho neposlala. Skřeti občas prostě nedokáží udržet své vášně na uzdě. Možná bys měl být rád. Ormelion se třeba sejde v Nebi s Alhirem.“

„Nežertuj o něčem takovém!“ zadíval se na ni zlostně.

„Samozřejmě. Já si na Nebe pamatuji velmi dobře, Seraphe,“ přikývla.

Kousek od nich se objevil další výboj blesku, který smetl skřety pod jevištěm.

„Sestra začíná být trochu otravná,“ zatvářila se Artemisia nespokojeně.

„Opovaž se jí něco udělat!“ pohrozil jí.

„Líbí se mi pocity, které se právě snažíš potlačit,“ usmála se znovu. „Čtu v tobě jako v knize.“

„Nikdy se nestanu tvým spojencem!“ zavrtěl Tristen hlavou.

Znovu pozvedl meč. Artemisia se pomalu blížila k němu. Její první výpad byl nečekaně rychlý. Tristen se svalil na záda a těsně uhnul před čepelí jejího meče. Včas se ale vyšvihl na

nohy, aby ustál další výpad. Snažil se osvobodit Serapha ve svém nitru – doufal, že mu dodá sílu, ale Temnota jako by ho udolávala. Artemisia skutečně používala způsoby útoku a obrany, na které ho připravoval Zakch. Jen si musel zvyknout na její neuvěřitelnou rychlost.

„Ale, Tristene!“ usmála se. „Od Serapha jsem očekávala mnohem víc!“

„To je jen začátek!“ procedil skrz zuby.

Vrhl se na ni s vervou a zbavil se veškerých zábran. Osvobodil svou mysl. Na chvíli pocítil, jak se jeho oči mění v planoucí modré oči Serapha, vnímal přítomnost křídel na zádech. Sledoval, jak Artemisia znejistěla. Ustupovala. Zuřivě se pustili do boje; do boje o jejich životy, do boje o budoucnost světa. Světlo proti Temnotě v posledním souboji.

Vřava kolem nich už je nezajímala. Jen oni dva proti sobě. První chyba se stane také chybou poslední. Jejich meče jako by v neutuchající vůli po vítězství začaly rudě a modře zářit; v jejich rukou téměř ožily.

Do Tristena se vlila nová vlna odhodlání. Skoro začal věřit ve vítězství, měl v sobě stále více síly. Ubíjel Artemisii. Světlo začalo přemáhat Temnotu.

Po úspěšném výpadu se rozmáchl a strhl její meč stranou. Znovu se napřáhl a čepelí Meče Seraphinů zasáhl diamant. Šperk se roztříštil na tisíce kousků. Artemisia zkoprněla. Udělala několik kroků nazpět a upustila meč. Zadívala se na diamant, z něhož se začaly jeden za druhým pomalu řinout malé černé střípky. Artemisia se hrdě postavila Tristenovi čelem.

„Dokonči to, pokud *ty* sám chceš!“ řekla pevně a zadívala se mu do očí.

„Dokonči to, Tristene,“ šeptla Semiremis tiše.

„On to dokáže!“ vyhrkla Reilla, která společně s Aeris všechno s napětím sledovala.

Tristen přistoupil k Artemisii a pozvedl Meč Seraphinů nad místo, kde tušil srdce.

„Udělej to, pokud chceš," zopakovala.

Tristen se zadíval do jejích planoucích očí. Nechápal, proč zničehonic pocítil lítost.

„Udělej to!" zopakovala znovu a naléhavěji.

Odhodlával se. Napřáhl meč. Proč ta lítost? Je to Semiremidina sestra. Chtěl ji přivést zpátky, zachránit ji. Ne zabít! Dokázal ji srazit až na kolena, tak proč to nemůže dokončit?

„Nemůžeš mě zabít," vydechla. „Zabil bys i sám sebe."

„Ne! Je to lest!" volala Aeris, ale nemohla vyběhnout na jeviště; Zakch u schodiště stále odhodlaně zápolil s Lancem.

„Není Světla bez Temnoty a ani Temnoty beze Světla!" vyhrkla Artemisia.

„Pokud bude zachráněn svět, jsem ochoten svůj život obětovat a zemřít společně s tebou," zamračil se, jako by už našel ztracené odhodlání.

„Zabij ji!" slyšel za zády Zakcha.

„Jsi ochoten obětovat život s vědomím toho, že Aeris čeká tvoje dítě?" zatvářila se bezelstně.

„Cože?" vydechl v hrůze.

„Pořád v tobě čtu jako v knize, Tristene," jako by s jeho překvapením znovu získala sílu. „To jsi nevěděl, že? Čeká tvoje dítě…"

„Ty lžeš! Je to léčka!" snažil se znovu nalézt ztracenou rovnováhu.

„Nelžu! Nikdy jsem ti nelhala!" pousmála se. „Jak sis sám sobě vyložil to, že v jejím těle cítíš dva zdroje Světla? Sám jsi to ve skrytu duše tušil, ale nechtěl sis to přiznat!"

Tristen couvl pár kroků zpátky.

„Vaše dítě, zplozené z hříchu," pokračovala chladně a znovu se v plné síle postavila na nohy. „Hřích! Stejně, jako když jsi zabil Bllixe… Tvá duše není čistá a ty to víš!

Vzpomeň si, co se stalo po tom, co jsi Bllixe zabil. Ve tvém srdci se usídlila Temnota, jejíž střípky jsem zasela už mnohem dřív, když jsem tě tehdy políbila!“

„Ne!“ zamračil se.

„Nemá smysl bránit se. Ty už patříš mně, Tristene! Myslíš si, že jsi sám došel až sem? Z vlastní vůle? Ne! Vše bylo předem připraveno.

Tvůj osud je naprosto nevyhnutelný!“ usmála se vítězně, když sledovala, jak slábne.

„Snažíš si hrát na Boha!“ cítil, jak znovu ztrácí sílu a vůli.

„Ne!“ hlasitě se rozesmála a pozvedla ruku. „Na tomto světě jsem já Bůh!!!“

„Ne! Tristene! Ne!“ křičela Reilla ze všech sil. „Bojuj! Nevzdávej se tak snadno!“

„Ukážu ti sílu Temnoty ve tvém nitru!“ zaťala ruku v pěst. Po zádech mu přeběhl ostrý mráz. Sevřelo se mu hrdlo, nemohl dýchat. Upustil Meč Seraphinů. Dvě síly uvnitř jeho těla bojovaly o nadvládu nad jeho bytím.

„Znám tvé hříchy a viny, Seraphe!“ usmála se Artemisia. Znovu povstala v nesmírné síle a diamant na jejím těle se zacelil. Ze zad jí narostl pár obrovských černých blanitých křídel. Oči jí zaplály. „Jsi dalším padlým andělem. Tvé hříchy ti nedovolí mě porazit!“

Tristen se svíjel bolestí. Padl na kolena. Jako by byl Artemidinou loutkou. Nedokázal ovládat svou mysl. Cítil, jak se mu do ní vkrádá někdo jiný, cizí. Ze zad se mu prodrala bělostná křídla. Téměř křičel bolestí. Tohle je konečná přeměna, o které mluvil Bllix… Vše se dělo tak rychle, že si ani nedokázal uvědomit, že umírá. Prohrál… Jako by v uších slyšel Bllixův smích ve chvíli, kdy skřet umíral.

Sledoval Artemisii, neschopen jakékoli obrany či boje, jak se zastavila nad ním a pozvedla ruku. Kolem jejího těla se rozprostřel zářící prach černých krystalků…

Therilas zabodl dýku do posledního skřeta a vyděšeně se ohlédl po jevišti. Věděl, že nedokáže prostřelit hradbu, kterou kolem sebe a Tristena Artemisia zdvihla. Přesto sáhl do toulce pro šíp, opřel se o zábradlí terasy a vší silou vystřelil na Lanceho. Pokud Tristenovi nedokáže pomoci Zakch, pak už nikdo.

Šíp slétl k jevišti a prolétl Lanceovou hrudí právě ve chvíli, kdy chtěl zasadit Zakchovi smrtelnou ránu. Překvapeně se zarazil a nechal meč klesnout. Zakch se vysíleně zvedl ze země, zdvihl meč a vší silou zanořil čepel do Lanceovy hrudi. Tarnský velitel dopadl mrtev na podlahu.

„Zakchu, pomoz mu!!!“ zaúpěla Reilla.

Zakch se otočil k Artemisii a Tristenovi; až teď si s hrůzou uvědomil, co se děje. Souboj ho natolik zaměstnal, že si neuvědomil pohromu, která se nevyhnutelně blížila. Vyběhl k magické hradbě a snažil se ji prorazit. Volal na Tristena, aby bojoval… Příliš pozdě.

Artemisia prudce trhla rukou s desítkami třpytících se krystalů… Tristen zasténal.

„Ne!!!“ zakřičela Aeris děsem. Zakch a Reilla už nebyli schopni slova.

„Pamatuj si, Seraphe, že Temnota je a vždy bude silnější než Světlo,“ usmála se Artemisia.

Tristen pohlédl na svou hruď, kterou ochromila nezměrná bolest. Jeho srdce protínal ostrý černý krystal, kterým ho Artemisia probodla. Chlad se mu začal rozlévat po celém těle. Nedokázal už ani vykřiknout, ani se rozplakat, nebo ze sebe vydat jakýkoliv další sten…

Tohle je konec… Bariéra kolem nich se rozplynula.

Artemisia vzala do dlaně Symbol Světla na řetízku a přinutila Tristena, aby vstal. Dovlekla ho k okraji jeviště a strhla mu Symbol z krku: „Vládnout může jen jeden.“

Tristen zavrávoral a bezmocně se zřítil přes okraj trůnu dolů. Jeho bělostná křídla se roztříštila do stovek peříček.

„Tristene!!!“ vykřikla Aeris ze všech sil, natáhla se přes okraj jeviště a snažila se za padajícím Tristenem natáhnout ruku, ale on zmizel v Temnotě.

„Tristene…“ zavzlykala a z očí se jí spustily slzy.

Nebe rozčísl mohutný oslepující blesk, hlasitě zahřmělo a k zemi začaly dopadat dešťové kapky. Prudce se rozpršelo, jako by se nebesa dala do pláče…

„Ne, Bože, ne!“ Semiremis se sevřely útroby. Nechtěla tomu uvěřit. Bezmocně se položila na Sethův hřbet a rozplakala se…

Na nádvoří vtrhly další desítky skřetů a prorazily si cestu na terasu. Vrhly se na zbylé vzbouřence. Therilas, Irvin i Rakesh zdrceně hleděli na jeviště. Jako by už nemělo ani cenu bojovat. Přesto liotaur bezhlavě vyrazil proti přesile.

„Rakeshi, ne!“ volal Irvin zbytečně. To už ho další ze skřetů srazil k zemi, stejně jako elfa. Chvíli před tím, než po silném úderu do hlavy ztratil vědomí, viděl Rakeshe umírat pod náporem nevyčíslitelné přesily skřetů… Pak už je táhli skřeti pryč, stejně jako Serigas…

Artemisia stála vítězně na jevišti a nechávala se skrápět kapkami deště. Hlasitě a zrůdně se nad svým triumfem rozesmála. Nebe plakalo nad dalším padlým andělem. Ještě nikdy nebyla tak potěšena sama sebou. Dosud nepocítila takovou moc!

„Má drahá sestřičko,“ usmála se kysele a pozvedla ruku, když viděla Setha poletovat nad hradem, „přistřihneme ti křídla.“

Draka zasáhlo jediné silné kouzlo rudého blesku a smetlo ho k zemi. Zraněn mířil kamsi za hradby města a skřeti se okamžitě vypravili za ním…

Artemisia se zadívala na Zakcha, který stál před ní a bránil Aeris a Reillu.

„Ještě pořád není dokonáno,“ zamračila se Artemisia na Aeris a zle se pousmála: „Tebe se zbavíme později. Pak bude moje síla úplná.“

„Tohle není konec, Artemisie!“ zamračil se Zakch.

„Já vím, že ne,“ usmála se a vzápětí se rozplynula do střípků černého prachu.

Ohlédl se, a zjistil, že si pro ně jdou skřeti. Už nemělo smysl stavět se jim na odpor.

Temnota zvítězila.

Kapitola dvacátá

Půlnoční ostrov

Zakch doširoka otevřel oči. Nebyl to všechno jen hrůzný sen? Spěšně se rozhlédl. Byl zavřen sám v jakési temné vlhké kobce a ruce měl svázány za zády. Neměl tušení, kde přesně je, ale jedno věděl jistě: bylo to vězení. Když zvrátil hlavu, dokázal mříží ve stropě zahlédnout nebe. Bylo černé a pokryté mraky… Nebyl to sen. Temnota ovládla svět.

Nevěděl, jak dlouhý čas strávil sám. Nerozlišoval ani chvíle mezi samotou a výslechem, kdy z něj chtěli věznitelé dostat, kde se skrývá Yunaleska a jejich hnutí… Ale jednoho dne se otevřely dveře a dva robustní strážní ho surově zvedli a vlekli kamsi pryč. Nebránil se. Rozhlížel se mezi mřížoví cel. V naprosté tmě ale jen stěží něco rozeznal.

Vedli ho nevlídnými vlhkými chodbami plnými krys, až se zastavili u mohutných dřevěných dveří. Jeden ze strážných ho držel a druhý odemkl dveře. Vstoupili dovnitř. Zakch se rozhlédl po místnosti, rozdělené do dvou větších samostatných cel. V pravé z nich viděl ke zdi přivázaného Therilase a Reillu. V levé zpozoroval Serigas, Semiremis, Aeris a Irvina. Strážný uvolnil zámek mřížových dveří pravé cely a vhodil Zakcha dovnitř. Druhý pak vstoupil a zatímco se Zakch zvedal z podlahy, připoutal mu ruce ke zdi.

Mřížoví cely zaklaplo a mohutné dveře se s hlasitým bouchnutím zavřely. Zaslechli už jen otáčení klíče v zámku a pak nastal klid.

„Skvělý," rozesmál se cynicky Zakch. „Jak já miluju vězení…"

„Vítej v naší uzavřené společnosti," ušklíbl se Irvin a zacloumal řetězy, které samozřejmě nepovolily. „Mysleli jsme, že už to máš za sebou."

„Co s tebou proboha dělali?" zhrozila se Reilla, když viděla zaschlou krev na Zakchově tváři i ve vlasech a krvavé stopy na jeho oblečení.

„To nic," pousmál se na ni chabě.

Rozhostilo se ticho protrhávané jen tichým svištěním vánku a vodou, která ze stropu pomalu a lenivě skapávala na podlahu do kaluží.

„Tak takovýhle konec jsem…" začal Therilas pomalu, ale Serigas ho předběhla:

„Nečekal? To nikdo z nás."

„Je to všechna moje vina," pronesla Aeris tiše.

„Přestaň s tím!" zvýšila Serigas hlas. „Tristen nás zklamal. Příliš jsme v něho věřili."

„Co je to s vámi?!" neudržela se Reilla. „Je to přece náš přítel, ne nějaký zrádce!"

„Ať tak nebo tak," pokrčil Zakch mírně rameny, „teď už je nejspíš mrtvý."

„Viděla jsi oblohu?!" obořila se Serigas na Reillu. „Jsme v háji!"

„V háji je slabý slovo…" potřásl Irvin hlavou. „Jsme v… No, nebudu sprostej."

„Jistě, nechceš se vyjadřovat celou svou zásobou výstižných výrazů," ušklíbl se Zakch.

Opět se rozhostilo ticho. Přesto ve vzduchu viselo napětí. Až Reilla vyslovila větu, která všem zněla v myslích:

„Co myslíte, že s ním udělala?"

„Pokud Tristen přežil, myslím, že Artemisia určitě zná spoustu bolestivých způsobů, jak ho zabít. Ale taky si myslím, že když vám někdo probodne srdce, tak nepřežijete," zavrtěl Irvin hlavou.

„A co Rakesh?" dodala Reilla se zoufalstvím v očích.

„Zemřel v boji, aby se nestal otrokem skřetů, nebo neskončil v podobném vězení, kde by čekal na smrt. Liotauří hrdost," odpověděl Therilas sklesle na její otázku.

„Hele," snažil se Irvin statní povzbudit. „Dostaneme se odtud! Vždycky se nám podařilo utéct z jakékoli šlamastyky. A že jich bylo dost…"

„Ale vězení v Cereis bylo ve srovnání s tímhle procházkou růžovou zahradou," odsekla Serigas.

„Když nás zajal Bllix, tak nás osvobodil Lance," dodala neobvykle tichá Semiremis.

„Jo, to je pravda," přikývla Serigas. „Zajímalo by mě, co by na to Richard řekl, kdyby zjistil, že ho zradil nejlepší přítel."

„Dost možná by Lance skončil s hlavou na špalku. Ale teď už je to jedno, když se o něj Therilas a Zakch tak pěkně postarali," pousmál se Irvin.

„Ormelion…" vydechla Serigas zničeně. „Nedokázala jsem jí pomoct."

„Netrap se tím," pronesl Therilas klidně.

„Vždyť jsi ztratil sestru!" nechápala Serigas jeho vnitřní klid.

„Neztratil," pousmál se s veškerou elfí tajemností ve tváři. „Smrt pro elfy nic neznamená. Naše duše se znovu vrátí na tento svět, pokud bude nadále existovat. Netruchlím pro ni, protože vím, že se znovu setkáme."

„Ale co když už žádný svět nebude?" vydechl Zakch tvrdě.

„Další zbytečná oběť…" Semiremis se nešťastně zamračila.

„Cože?" nechápavě a překvapeně se na ni zadívali, když zpozorovali, jak se jí oči plní slzami.

„Nic se nemuselo stát, kdybych tehdy nebyla tak zbabělá a sobecká!" vyštěkla rozzlobeně.

„O čem to proboha mluvíš?" nechápala Serigas.

„Původně jsem měla v úmyslu nikdy o té záležitosti nemluvit. Doufala jsem, že nebude nutné, aby Tristen znal pravdu," zamračila se nešťastně.

„Pravdu? Pravdu o čem?“ snažil se Irvin dovtípit.

„Já jsem stvořila Půlnoční dámu. Dovolila jsem, aby Temnota ovládla Artemisii. Vydala jsem ji Zlu,“ vydechla ztěžka. Všichni na ni zmateně zadívali, jako by nechápali váhu jejích slov.

„Je to dávno, třicet pět let. Dodnes mě ta vina tíží a bude mě tížit už navždy,“ svraštila obočí. „Když se tehdy zrodil Duch Temnoty, hledal tělo, stejně jako Světlo. A Temnota si za nositele vybrala Artemisii. Jako sestry čarodějky jsme byly propojeny. Poznala jsem, když se ji začala zmocňovat Temnota, protože se začala zmocňovat i mě. Ale Duch Temnoty si žádal pouze ji a po mě chtěl, ať ji vydám jako schránku pro sídlo Temnoty. Tehdy jsem odmítla… A tak se Temnota začala zmocňovat další vhodné oběti… krále Jezerního království,“ řekla a zadívala se na Aeris. Královna jí opětovala šokovaný, téměř vystrašený výraz.

„Mého otce?!“ zděsila se. „To není možné! On… On nikdy nebyl…“

„Zlý?“ zdvihla čarodějka obočí a trpce se pousmála. „Možná ne, ale Zlo dřímá v každém z nás. Duch Temnoty si vybral toho, kdo měl nejlepší předpoklady a zároveň velkou moc… Dalo by se říct, že si nemohl vybrat lépe.“

„Je to můj otec, proboha!“ vykřikla energicky, ale vzápětí se zase uklidnila.

„Temnota se začala zmocňovat Aeridina otce. Fyzicky to nesl – jako člověk bez magických schopností – těžce. Tehdy se myslelo, že zemře. Nedošlo mi, že to byla jen hra, kterou se mnou Temnota hrála. Musela jsem se rozhodnout, koho vydám… Uvnitř své hlavy jsem slýchávala hlas Ducha Temnoty. Mívala jsem noční můry a Temnota byla v těle tvého otce stále silnější, Aeris,“ zadívala se na královnu, která nehybně seděla vedle ní. „Byla jsem tehdy do krále zamilovaná a tak jsem zvolila. Dovolila jsem Temnotě, aby Artemisii ovládla. Zpřetrhala jsem veškeré svazky kolem magie, které

nás k sobě poutaly a nechala ji Temnotě. Byla jsem zbabělá. Mohla jsem se Temnotě postavit. Kdybychom se s Artemisií spojily, nikdy by neovládla ani jednu z nás a ani Aeridina otce," vydechla zničeně. „Král mi ani nepoděkoval za to, že jsem mu zachránila život. Nikdy nechtěl v existenci Temnoty vůbec věřit. Jako by se nic nestalo…"

„Tristen o tom nevěděl?" zeptala se Serigas nechápavě.

„Ne," zavrtěla čarodějka hlavou. „Yevone i Kresha mi stále opakovali, abych mu to řekla, ale já nikdy nenašla dost odvahy."

„Yevone to věděl?!" vyhrkl Irvin překvapeně.

„Teď už je pozdě na sebeobviňování," snažil se ji Therilas upokojit.

„Ale vinu mám! Kdybych tehdy neustoupila Temnotě, kdybych tehdy poslechla rozum a ne srdce… Všechno mohlo být jinak… Tvá matka by žila!" podívala se krátce na Aeris. „Nikdy by nedošlo k bitvě u Amorchen. Zůstali by naživu Reillini i Tristenovi rodiče!" vyměnila si pohled s Reillou. „Alhir by se nikdy neproměnil v Bllixe a Ormelion by nezemřela!" zadívala se provinile na Therilase. „Rakesh by nepadl v boji!" pohlédla na Irvina. „Yunaleska by teď pravděpodobně vládla království a tvoje rodina by také žila!" vzhlédla k Zakchovi. „A samozřejmě bychom neztratili Tristena… Všechno spolu souvisí. A já tu pohromu započala!"

„Semiremis," vydechl Zakch namáhavě při vzpomínce na svou rodinu. „Kdyby se to nestalo, nikdy bys ty sama Tristena nevychovala. Nikdy bys ho nepoznala."

„To je pravda," přikývla Reilla, která pochopila Zakchovu myšlenku. „Nikdy bychom se nesetkali. Neznali bychom se."

„Oceňujete něco takového i za ta příkoří, která se vám kvůli mé chybě stala?" podivila se.

„Já ano," přikývla Reilla s nadějí v hlase.

„Musím přiznat, že já také," přikývl Therilas po chvíli a ostatní se k němu pomalu přidali.

„Souhlasím, i když jsme teď v tomhle příšerným vězení," rozesmál se Irvin.

„Chtěla bych zachránit Tristena," pronesla Reilla znenadání naprosto vážně.

„Reillo…" oslovil ji tiše a s něhou Zakch. „Tristen je mrtvý."

„Není!" zamračila se a zavrtěla hlavou. „Já vím, že není! Nemůže být! Artemisia vždycky říkala, že ho nechce zabít, ale že z něho chce udělat svého spojence. Tím krystalem ho nezabila!"

V tu chvíli se v zámku ozval klíč a dveře se zprudka otevřely. Stál v nich ohromný robustní strážný. Zafuněl a rozhlédl se. Nakonec vstoupil a přešel k pravé cele. Mřížoví zarachotilo a strážný si to namířil k Reille. Strhl ji na břicho a odvázal ji ode zdi.

„Kam ji neseš?" obořil se na něho okamžitě Zakch, v němž se probudil otcovský ochranářský cit k Reille.

„To není tvoje starost!" zabručel. „Stejně vás všechny čeká oprátka nebo špalek."

„Pusť mě, ty přerostlý prase!" svíjela se Reilla, když ji strážný táhl z cely.

„Nech ji být!" volal ještě Irvin, ale to už se dveře zabouchly.

„Co s ní chtějí udělat?!" zhrozil se.

„Pusť mě!" vzpouzela se Reilla celou cestu až k samostatné cele, kam ji strážný dotáhl. Mrštil jí bez okolků do hromádky sena v rohu a zamkl za ní mříže.

Reilla se vyhrabala ze sena a rozhlédla se po malé cele. Společnost jí tu dělaly jen krysy. Cely kolem ní byly prázdné. Osiřela.

Najednou se ale chodbou rozezněly kroky. Zpozorněla. Náhle se na mřížích před ní objevily ženské ruce; ve tmě slabě zasvítila bílá kůže. Společně s ní přišel i strážný, jiný než který ji sem dotáhl, a s hlasitým rachotem nechal na podlahu

dopadnout cosi zabaleného v rudém plášti. Pak přistoupil k mřížím, otevřel Reillinu celu a odešel.

Žena skrytá pod kápí se přiblížila k Reilla. Zničehonic vztáhla ruku a popadla klečící Reillu pod krkem. Reilla se leknutím rozkašlala a zalapala po dechu. Žena pod kápí zvedla hlavu a odhalila rudě žhnoucí oči.

„Artemisie…“ vypískla Reilla. Téměř nemohla dýchat.

„Pro tebe Půlnoční dáma, má drahá,“ usmála se Artemisia jízlivě a zmáčkla její hubený dětský krček ještě silněji.

„Chceš mě zabít?“ vyhrkla Reilla s námahou a rukama se zapřela o Artemidino zápěstí.

„Poslední věc, kterou ti řeknu, malá holčičko,“ pronesla spokojeně. „Tristen žije… A tvé tělo mi teď bude užitečné.“

Vztáhla ruku, ve které třímala meč Černé Oko Draka a proklála její hruď. Reilla vyjekla a pomalu se složila na podlahu. Poslední, co viděla, než se jí zatmělo před očima, byl pár rudě žhnoucích očí.

„Kde teď asi je?“ zoufal si Irvin.

Znenadání protrhl hluboké vězeňské ticho hlasitý výkřik a náraz do dveří.

„Co to bylo?!“ zpozorněla Serigas.

Další náraz rozrazil dveře a ohnivá smršť kouzel vhodila do chodby strážného.

„Bože!“ vyděsil se Irvin a nadskočil.

K jejich údivu se mezi celami objevila Reilla.

„Cože?“ vyvalili všichni oči.

„Ty žiješ!!!“ radoval se Irvin a kdyby nebyl přivázaný, radostí by začal kolem Reilly tancovat.

„Jak jsi uprchla?“ divil se Therilas.

„Byla tam Artemisia. Nevím, co se stalo, ale když jsem se probrala, moje cela byla otevřená. Vyplížila jsem se ven a našla tohle,“ hodila na zem rudý plášť, z něhož se zařinčením vypadly všechny jejich zbraně.

„Ty jsi zlatíčko!“ usmála se Serigas.

„Teď nás ještě rozvaž a zdrháme!“ pobídl ji Irvin. „Máš u sebe ten magický klíč, že ano?“

„To bude problém… Kde bych ho vzala? Zůstal přece v Artemidině komnatě, když jsme utíkali před démony,“ pokrčila rameny.

„Prohledej ty strážné, jeden z nich musí mít klíč,“ poradil jí Zakch.

Za chvíli byla Reilla zpátky i se svazkem klíčů a začala jednoho po druhém osvobozovat. Každý si vzal zpět zbraně; byli připraveni k útěku.

„Hned se cítím lépe,“ prohlásila Semiremis, když sevřela v rukách summonerskou hůl.

„Našla jsem všechno kromě Meče Seraphinů,“ nasadila Reilla zkroušený výraz.

„Na tom teď nezáleží. Určitě si ho vzala Artemisia,“ pronesl Zakch. „Pojďme…“

Vyšli z vězení a Zakch je vedl uličkami města. Nebe bylo černé. Těžko se dalo odhadnout, jestli byl den či noc. Vzduch byl nezvykle těžký. Město bylo temné, jakoby mrtvé, bez jediného živáčka na ulici, bez jediného světla v oknech. Dokonce i hrad se ztrácel v temnotě.

Po několika minutách pochodu se zastavili v odlehlé postranní uličce plné dřevěných vozíků z tržiště. Udýchaně se opřeli o zeď.

„Co teď?“ vyslovila Serigas jedinou otázku, která byla nasnadě.

„Umírám hlady,“ postěžovala si Reilla.

„S tím by se možná dalo něco udělat,“ prohlásil Irvin a začal prozkoumávat vozíky. Zašátral v několika z nich a našel chléb.

„Co budeme dělat?“ ozvala se Serigas znovu. „Temnota je teď všude.“

„Měla bych jeden návrh,“ začala Reilla. „Půjdeme zachránit Tristena.“

„Reillo, my si taky nechceme přiznat, co se stalo, ale…“ pronesla Semiremis mírně.

„Ne!“ zavrtěla Reilla energicky hlavou. „On žije! Věřte mi!“

„Reillo…“ přidal se i Irvin.

„Proč mi nevěříte?“ ptala se nechápavě. „On žije! Slyšela jsem Artemisii. Říkala, že přežil a že ho bude chtít na svém ostrově proměnit!“

Až teď si získala jejich pozornost.

„Proměnit?“ opakoval Zakch tázavě.

„Chce z něho mít spojence,“ vydechla Semiremis.

„Spíš stroj na zabíjení, než spojence,“ poznamenala Serigas znechuceně.

„Na ostrově jsou tisíce skřetů. Nemůžeme tomu nijak zabránit,“ zavrtěl Zakch hlavou.

„Ale ano, můžeme!“ odvážila se nakonec Semiremis.

„Co?“ zašklebil se Irvin.

„Teď už všechno chápu,“ vydechla čarodějka zdrceně. „Už chápu ta slova.“

„Slova?!“ rozpřáhla Serigas tázavě ruce.

„Kreshina věštba… Teď už dává smysl,“ Semiremis se téměř rozesmála. „Ano, Reillo, Tristen určitě žije. Ještě pořád máme naději!“

„Dobře, teď se uklidni a všechno nám to vysvětli, ano?“ pobídla ji Serigas.

„Tohle není konec cesty… Tohle totiž není srdce Temnoty! Místo, kde se Duch Temnoty zrodil, to je to pravé místo. Tam musí být Artemisia zničena… Kresha mi řekla, že ve své vizi viděla člověka, který Tristena dovede cestou utrpení až do srdce Temnoty. Říkala, že ta osoba nejdříve přijme Světlo, přestože tato síla nebude v jejím srdci, a potom musí zemřít a znovu se zrodit s vlastní silou Světla… Tehdy jsem to nechápala, ale dnes víme, že je to Aeris. Proto mi už dává smysl i druhá část Kreshiny věštby. Předpověděla, že tři duše

budou nést Světlo, aby se v posledním souboji spojilo v jedno Světlo a to potom zachránilo svět… Tři duše, stejně jako tři meče. Jeden Duch Temnoty, jeden Seraph a jeden člověk, přičemž jeden z nich se obětuje, aby přinesl spásu našemu světu a zároveň vlastní duši.“

„To nedává smysl,“ zavrtěla Serigas hlavou. „Aeris sice má, po tom, co ji Tristen dal život, vlastní sílu Světla, ale kde je ta síla, kterou podle věštby měla přijmout?“

„Já…“ ozval se Aeris tiše. „Čekám dítě.“

„Eh?!“ vyjekla Reilla.

„Cože?!“ vypískla Serigas.

„Takže Tristen se nakonec přece jenom rozhoupal a jednal,“ usmál se Irvin přihlouple.

„To Richarda asi moc nepotěší…“ zašklebila se Serigas s obavami.

„Ne, přesně takhle je to správně,“ uklidňovala je Semiremis. „Tristen býval andělem a Aeris je člověk. Takovým spojením vznikne bytost, které se říká Nephilim. Má schopnosti Serapha a teď jako nenarozené dítě nese i Světlo. Až se narodí, stane se spojením sil jak Světla, tak Temnoty, jako je tomu u každého člověka… Nastane rovnováha… Což naplňuje Kreshinu věštbu, že Světlo je rozděleno mezi tři bytosti: Tristena, Aeris a jejich dítě.“

„Tristen ale už Světlo nemá,“ namítl Irvin.

„Tělo ne,“ souhlasila Semiremis, ale hned dodala: „Jenže duše ano. A Tristenovu duši najdeme v Síni duší na Artemidině hradě… Takže máme tři duše i tři meče: Černé Oko Draka má Artemisia, Alhirův meč ponese Tristen, pokud ho přemění, a Meč Seraphinů teď patří Aeris. Duch Temnoty by byl Tristen, Seraphem pak Nephilim, který má andělskou sílu, a člověkem Aeris. A oběť, o které Kresha mluvila, byl Tristen… Věštba ale ještě nebyla naplněna. Tohle nebyl poslední souboj. Světlo ještě pořád existuje. Artemidina síla není úplná.“

„Já přece nemůžu bojovat Mečem Seraphinů! Nejsem Seraph," namítla Aeris.

„Ale jsi. Tvoje dítě je Seraphem, jste propojeni. Propůjčuje ti sílu a také díky dítěti jsi obelstila vlastní smrt," vysvětlila čarodějka s naléhavostí.

„Tak co chceš dělat?" zeptal se Irvin.

„Dostaneme se na Půlnoční ostrov," ujala se Reilla slova, „a zachráníme Tristena."

„Jdeš s námi, Zakchu?" obrátila se na něho čarodějka.

„Pro někoho jako jsem já to zní jako šílená teorie. Obzvlášť, když to slyším takhle narychlo," svraštil obočí a pokračoval: „Ale ještě mám s Artemisií nevyřízené účty. Jdu taky."

„Skvěle," usmála se Reilla. „Zachráníme Tristena."

„Jasně, jen naberu nějaké jídlo s sebou," zazubil se Irvin, sebral jeden z vaků u vozu a začal ho plnit.

Tiše se přikradli k velmi rušnému přístavu. U mola čekala velká loď, do jejíž útrob skřeti za hlasitého handrkování ukládali náklad. Po přístavišti se jich mezi bednami a truhlami pohybovalo dobrých padesát.

Zastavili u domku na břehu řeky, vlévající se do moře.

„Co teď?" vyhrkla Reilla.

„Je jich tam moc. Na loď bychom se bez povšimnutí nedostali," prohlásil Zakch a krátce zapřemýšlel. „Budeme se muset schovat mezi náklad," prohlásil po chvíli.

„Žertuješ? Bůh ví, co v tom vezou!" zaprotestoval Irvin, ale Zakch ho zpražil pohledem.

„Dělal jsem si legraci," usmál se nervózně. „Bedny s nákladem mi naprosto vyhovují."

„Jdeme," zavelel Zakch.

Přikrčeni se přiblížili k přístavnímu molu. Pak se skryli za několika bednami a sledovali okolí. Skřeti se pořád o něčem dohadovali, když znenadání zpozorovali, jak tři z nich nesou cosi, co připomínalo…

„Rakev?“ vydechla Reilla s hrůzou.

„Myslíte, že je uvnitř?“ vyhrkla Serigas.

„Není čas to zjišťovat,“ řekl Zakch vážně a nadzvedl víko nejbližší z beden. Uvnitř nahmatal kožešiny. „Vlezte dovnitř,“ pobídl Reillu a Aeris. Bez námitek obě vklouzly do prostorné dřevěné bedny a Zakch zaklapl víko.

Přesunuli se trochu doleva a Irvin obsadil další bednu. Serigas si vlezla do velké truhly a Semiremis do sousední bedny. Už zbýval jen Therilas a samotný Zakch, když se v uličce mezi domy ozval hluk. Oba se ostražitě otočili a jejich pohled se setkal se dvěma překvapenými skřety, kteří podle výrazu v obličeji nečekali, že by se tu kdokoli mohl objevit. To už ale Zakch stál na nohou a od opasku vytrhl dvě vrhací hvězdice, které okamžitě hodil. Obě prosvištěly vzduchem a zabodly se skřetům přímo doprostřed čela.

Tvrdý dopad skřetích těl v plné zbroji na vydlážděnou cestu však nezůstal bez povšimnutí. To už ale jak Therilas, tak Zakch byli oba skryti v bednách. Několik skřetů se shluklo kolem mrtvých kolegů a začalo rokovat, kdo způsobil jejich nenadálou smrt. Další skřeti na loď odnášeli bedny i s černými pasažéry…

Nastal klid a ticho. Skřeti odešli. Irvin slyšel jen vlastní dech a tlukot srdce. Zadíval se ven malou úzkou štěrbinou v boku bedny. Obklopoval ho ztemnělý nákladový prostor zaplněný jen bednami a všemožným harampádím.

Zničehonic se padací dveře nákladového prostoru zavřely. Uplynula už jen chvíle a loď se dala do pohybu.

Irvin se pomalu odvážil zvednout víko. Sledoval, jak pomalu nadzvedli víka i ostatní.

„Dobře,“ zašeptala Serigas. „Jsme na lodi plné skřetů. Co budeme dělat, až doplujeme?“

„Uvidíme, kde přesně loď zakotví. Až vynesou náklad, vyplížíme se,“ navrhl Zakch.

„Užasnej plán,“ pronesl Irvin ironicky.

„Nikdo z vás asi neví, jak to v tom hradu vypadá, co?“ zatvářila se Reilla naivně.

„Jak bychom mohli,“ pokrčila Serigas rameny. „Ale tipla bych to na starou temnou zříceninu.“

„Taková procházka růžovou zahradou,“ zašklebil se Irvin.

„Jak se cítíš?“ obrátil se Therilas znenadání k Aeris.

„Já…?“ zaskočeně se na něho zadívala. „Je mi… dobře.“

„Ještě pořád mi to nějak nedochází,“ usmál se Irvin. „Ty a Tristen…“

„Co budeš dělat, až se setkáš s Richardem?“ zadívala se na ni Reilla starostlivě.

„No…“ svraštila obočí. „Pokud se s ním vůbec ještě někdy setkám…“

„Richard bude muset věřit, že je to jeho dítě,“ dokončila za ni Semiremis neúprosně.

„Páni…“ vyhrkl Irvin.

„Zajímalo mě,“ začala Serigas, aby odvedla rozhovor jinam. „Jak se vůbec Temnota přenáší? Když chce Artemisia Tristena proměnit, jak to udělá?“

„Polibkem, z těla do těla,“ odpověděla čarodějka. „Tak se určitě dostala Temnota i do Tristenova těla. Kresha mi vysvětlila, jak Tristen Artemisii podlehl v den, kdy se Aeris vdávala. Tehdy Artemisia zasela do Tristenova srdce Temnotu. A potom při souboji dokázala vidět všechny jeho hříchy, vyvolat je v podobě Temnoty jako krystal a použít je proti němu.“

„Její největší kouzlo,“ povzdechla si Reilla. „Bála jsem se, že ho použije.“

Znenadání se loď zakymácela. Zpozorovali temně zelenavou záři prosvítající kolem padacích dveří.

„Co to k čertu je?“ zamračila se Serigas znepokojeně.

„To je světlo z magického portálu,“ oznámila Semiremis. „Půlnoční ostrov je dost daleko. Artemisia asi nemá tolik času čekat, tak prostě celou loď přenese.“

„Hm, takže ze zhruba týdenní plavby se stane jen jednodenní," usmála se Reilla křečovitě.

„Tak mě napadá: jak dlouho jsme vlastně byli v tom vězení?" vyhrkla Serigas.

„Dva týdny, počítal jsem to," odpověděl Irvin.

„Dva týdny," opakovala Reilla. „To znamená, že už by vlastně mělo být jaro."

„Jo, ale nejspíš žádné jaro nezačalo a ani nezačne," opravil ji Irvin sklesle…

Hodiny se táhly a plynuly jen pomalu. Občas se za dveřmi nákladového prostoru ozvaly drsné skřetí hlasy, které se ale brzy opět vzdálily. Netušili, jak dlouhý čas strávili v lodi, ale pak se náhle zelenavá záře vytratila a opět je pohltila dokonalá tma.

„Jsme tu," vydechla Semiremis nervózně.

Loď vplouvala širokým průlivem na jezero, na jehož hladině se odrážela bílá záře měsíce. Ale ne skutečného měsíce, nýbrž jen jeho symbolu, který se tyčil na nejvyšší věži Artemidina hradu. Majestátní temná budova stála na skalním masivu, omývaného z jedné strany vodami jezera. Byla obklopena vysokými ostrými vrcholky hor, které jako by se téměř dotýkaly černých mraků Temnoty.

Temný hrad vzbuzoval hrůzu, ale současně lákal. Byl krásný a zároveň děsivý. Trojice věží se tyčila k mrakům na nebi, ale jen jedna – ta nejvyšší – nesla na svém úplném vrcholu zářící symbol měsíce.

„Měli bychom se zase ukrýt v těch bednách," navrhl Irvin.

Nepříliš nadšeně se všichni znovu ukryli. Obklopil je lomoz a hrubé hlasy skřetů. Po chvíli se zvedly padací dveře a kdosi zavelel:

„Hned jak zakotvíme, vyložte ty bedny na molo. Nejdříve ale musíme doručit ten »důležitý náklad«, o kterém mluvila naše paní. Je to jasné, holoto líná?"

„Jasné," odvětil další skřet lhostejně.

„S takovou posádkou nikdy nepovýším," zabručel skřet a odešel.

Loď prudce zpomalila, až zastavila úplně. Ozval se hlasitý úder, jak kotva prorazila vodní hladinu. Uslyšeli kroky na horní palubě. Čekání jim připadalo nekonečné. Nezapomněli snad na náklad v podpalubí? Vše utichlo… Že by opravdu byli pryč? Irvin se díval škvírou ve své bedně ven. Nikde nikdo…

Znenadání se ale znovu ozvaly hlasité kroky. U dveří nákladového prostoru se objevili dva skřeti. Hlasitě zafuněli a rozhlédli se po podpalubí, zaplněném bednami.

„Pohlídáme to tu, než přijdou ostatní. Odmítám vyložit celý náklad sám," odfrkl si.

„Hm," přisvědčil druhý a poznamenal: „Ten kluk se ale pronesl, co?"

„Ten kluk ne, to spíš ta příšerná rakev. Myslel jsem, že se na ní strhnu," sáhl si na záda.

„Zajímalo by mě, co s ním má naše paní v plánu," zabručel druhý.

„Viděl jsem ho bojovat," začal první skřet. „Byl opravdu skvělý šermíř. Dokonce jsem se v jednu chvíli bál, že přijdu o zaměstnavatele," uchechtl se.

„Myslíš, že nám bude velet?" zamyslel se druhý.

„Nevím," potřásl první hlavou. „Mám z toho všeho mrazení v zádech."

„Co se tu flákáte!" překvapil je mohutný skřet. „Vyložte náklad a fofrem!"

Složili náklad na přístavní molo. Irvin ze své bedny viděl jen bok lodi. Zaposlouchal se. Neslyšel žádné kroky, jen šplouchání vlnek o přístavní molo. Že by skřeti byli pryč? Najednou ale někdo nadzvedl víko jeho bedny. Irvin ustrašeně zvedl hlavu a díval se tváří v tvář ohromnému skřetovi.

„Ahoj," zamával na něj několika prsty. Skřet zavrčel a sáhl po jílci svého meče.

„Asi bys chtěl vědět, jak jsem se sem dostal, co?“ usmál se Irvin zoufale od ucha k uchu.

V tu chvíli cosi prosvištělo vzduchem. Skřet tlumeně vyhekl a svalil se na dřevěné molo. Irvin se překvapeně vyklonil a uviděl vrhací dýku zabodnutou do skřetových zad. Rychle se otočil a spatřil Zakcha, jak klečí na nákladu ve své bedně, ruku stále pozvednutou.

„Díky, že jsi upoutal jeho pozornost,“ pronesl s potutelným úsměvem a vydal se pro svou dýku.

„No,“ usmál se Irvin křečovitě, „opravdu není zač.“

Pomohli z beden i ostatním a začali se rozhlížet po místě, na které se dostali. Stáli na dřevěném molu vedoucím na kamenitou plošinu nevelké jeskyně, která byla vytesána do skaliska, na jehož vrchu se tyčil hrad. Plošina byla zastavěna vyloženým nákladem a ven z jeskyně vedl jediný východ: schodiště táhnoucí se kamsi vzhůru.

„Nemáme na výběr moc možností,“ svraštila Serigas obočí.

„Pojďme,“ vykročila Semiremis a ostatní se vydali za ní.

Schodiště bylo tiché a každý jejich krok se jím neúprosně rozléhal. Stoupali jeden za druhým, až se jim podařilo dostat na mezistupeň. Ocitli se na křižovatce.

„Vlevo nebo vpravo?“ zamračila se Serigas.

„To už tu jednou bylo. Jen jsme tehdy byly ve sklepení hradu v Tarně,“ připomněl Irvin.

„Ticho,“ napomenula je Semiremis.

Zprava se blížily kroky, slyšeli mumlání skřetů. Vyplašeně se vydali vlevo. Běželi chodbou, jak nejrychleji mohli, jen být od nich co nejdál…

Vyběhli ven z chodby a ocitli se na okraji útesu. Prudce se zastavili.

„Kam jsme to, k čertu…“ rozhlédla se Serigas kolem.

„Půjdeme tudy,“ ukázala Semiremis na římsu táhnoucí se vzhůru. „Zkusíme najít jiný vchod.“

Hluboko pod nimi se rozkládal temný les znetvořených stromů bez listí. Obklopovala je prázdná, mrtvá krajina s vysokými horami. Ve výšce nad nimi se tyčil hrad. Jezero se magicky třpytilo.

„Přestává se mi to líbit," zamračil se Irvin. „Taky cítíte takovou zvláštní úzkost?"

„Jako by nic už nemělo smysl?" zastavila se Serigas. „Jo, přesně tak."

„Nevšímejte si toho," napomenula je Semiremis. „Nesmíme ztrácet naději."

„Marníme tu čas," ozvala se Reilla. „Pojďme."

Zamířili vzhůru po římse, když v dáli zahlédli dva skřety, kteří střežili vchod kamsi do útrob skály. Zakch už v ruce držel hvězdice a velmi tichým způsobem se obou strážných zbavil.

Znovu se ocitli uvnitř. Cesta jim připomínala doly z Tarnských hor. Kamenitá chodba je zavedla do složité spleti křižovatek, ve které se vyznali zřejmě jen skřeti.

„Mám dojem, že nebude tak těžké Tristena zachránit, jako spíš ho najít," poznamenal Irvin.

Chodbami se rozléhaly různé zvuky; od řinčení zbraní a kroků až po výkřiky. Odevšad na ně dýchal neklid a chlad. Studené stěny vypadaly, jako by byly zmrzlé. Měli pocit jako by se skrz ty stěny na ně někdo díval. Jako by dýchaly, jako by byl celý hrad i skála pod ním živé. Sledují je snad tisíce duší, které mají být v jeho útrobách ukryty? Všichni cítili přítomnost toho prázdna, beznaděje, strachu… Temnoty. Hrad sám o sobě nebyl tak děsivý jako představa toho, co mohl ukrývat ve svých základech…

Kapitola dvacátá první

Znovuzrození

Otevřela oči. Znovu uslyšela ve své hlavě stovky hlasů. Naléhaly na ni, ale ona netušila, co od ní chtějí. Slyšel snad Tristen také hlasy…?

„Jak ti je?“ zeptala se Reilla starostlivě.

„Nedokážu spát. Pořád slyším ty hlasy a nevím, co to je,“ pokrčila Aeris rameny.

„A dítě?“ ujišťovala se.

„Myslím, že je v pořádku… Je to už pět měsíců,“ poznamenala ustaraně.

„Příšerný! Motáme se tu už týden!“ zuřil Irvin. „Složitější hrad snad ani neexistuje.“

„Chodíme tu skoro potmě,“ opáčila Serigas. „To nás dost znevýhodňuje.“

„Nebo třeba možná někdo chce, abychom bloudili,“ poznamenala Aeris a ostatní si vyměnili znepokojené pohledy.

„Musíme to zkoušet dál,“ pronesl Zakch odhodlaně a postavil se na nohy.

Vyplížili se z temné, prázdné komnaty a dostali se na chodbu. Semiremis se odvážila slabě prosvítit chodbu summonerskou holí. Protáhli se ven a ocitli se v dlouhé chodbě lemované neprosklenými okny, nabízejícími výhled na jezero prozářené svitem měsíce na vrcholu hradní věže.

„Jsme už dost vysoko, ale na vrchol věže…“ povzdychl si Irvin. „My ho snad nenajdeme!“

„Jdeme!“ rozhodla Semiremis a vydala se dál prázdnou holou chodbou, která byla stejně pustá jako celý, na první pohled opuštěný hrad.

Jejich kroky se tou prázdnotou rozléhaly a působily děsivě. Tem-nota je postupně ubíjela… Dorazili ke schodišti táhnoucímu se kamsi dolů.

„Jenže my se potřebujeme dostat nahoru," namítla Serigas.

„Jiná cesta tu ale není," namítla Reilla. „Jinak bychom se vrátili, odkud jsme přišli včera."

„Jsou v tom kouzla, to je jisté," zamračil se Therilas.

Reilla se odvážila udělat několik kroků dolů ze schodiště a dál temnou halou.

„Musí tu být jiná cesta!" bručela rozhněvaně. „Vždycky dorazíme na tohle patro, ale dál nás nepustí! Má nás v hrsti."

Neuvědomila si, jak zašla daleko, jak moc je nechala za sebou. Na šíji ucítila nepříjemný teplý dech. Zprudka se otočila a v temnotě před ní zajiskřilo několik párů očí. Stihla ještě zakřičet z plných plic, než ji roubíkem umlčeli.

„Reillo!!!" vyběhl za ní okamžitě Zakch.

Seskočil ze schodů a ocitl se v hale… Už byla prázdná.

„Reillo!" zavolal znovu. Ostatní ho dostihli.

„Bože, měl jsem na ni dávat větší pozor!" vyčítal si Zakch.

„Artemisia si s námi hraje!" vydechla Semiremis. „Jsme na jejím kolbišti. Ona je tu paní!"

„Ví přesně kde jsme a pouští nás jen tam, kam chce ona," prohlásila Aeris.

„Neboj se, Zakchu, kdyby chtěla Reillu skutečně zabít, tak by nám její smrt dobře ukázala," zamračila se Serigas. „Ona nás chce jen rozdělit…"

Chvíli nerozhodně postávali v místnosti a rozhlíželi se kolem, když se halou rozezněl ochromující zvuk, připomínající úder do gongu. Stěny se rozechvěly.

„To se mi nelíbí," svraštil Irvin obočí.

Temnotu prozářilo slabé světlo. Všichni se za tím jasem obrátili, jako by jim svitla naděje. Zakch vykročil ke světlu jako první a ostatní se pomalu vydali za ním. Zvědavost byla silnější než strach, ale přesto zůstali ostražití.

Hala se projasnila a odhalila znetvořené sochy skřetů, stojící v každém ze čtyř výklenků, které ji lemovaly. Aeris se zmocnil neodbytný pocit, že je někdo pozoruje. Z místnosti vedlo vpravo i vlevo další schodiště, vedoucí někam dolů. Oni však šli stále kupředu za světlem na druhém konci haly.

Záře mírně pohasla, ale přesto bylo dobře vidět. Před nimi se vyrýsoval výklenek. Protáhli se jím a vstoupili na nevelký ochoz, z něhož mohli dohlédnout hluboko dolů do studené kamenné místnosti.

Už nalezli zdroj světla. Na lůžku uprostřed místnosti leželo do půli těla svlečené bezvládné chlapecké tělo, které bíle zářilo a poletovala kolem něho zářící světélka.

„To je Tristen!“ chtěla Aeris skoro vykřiknout.

„Tohle něco znamená,“ zamračila se Semiremis. „Artemisia se nám tím snaží něco naznačit.“

„Ještě má pořád v sobě ten krystal,“ ukázala Serigas na Tristenovo probodnuté tělo.

Kolem lůžka postávaly desítky skřetů, nehybní jako sochy, a jejich stíny, které díky zdroji světla vrhali, dodávaly celé scenérii ještě děsivější vzezření. Znovu se rozezněl dunivý zvuk gongu. Na pravém konci rozlehlé místnosti si všimli mohutného skřeta, který hrdě postával s obrovskou palicí v ruce na stupínku osvíceném kotlíky s plápolajícím ohněm.

„Tohle mi připomíná nějaký rituál obětování,“ zamračil se znepokojeně Irvin při pohledu na ohavnou příšeru připomínající draka, zobrazenou na zlatě pableskujícím gongu.

V tu chvíli se pomalu, majestátně otevřely vysoké dveře na levém konci místnosti. Skřeti v jediném okamžiku otočili hlavy ke dveřím. Padli na kolena. Všichni očekávali svou Půlnoční dámu.

O to větší bylo překvapení ostatních, když dveřmi prošel někdo úplně jiný.

„Reilla…“ vyhrkl Irvin v šoku. Ostatní nebyli schopni slova.

Sledovali, jak Reilla majestátní a elegantní chůzí vykročila uličkou, kterou skřeti utvořili, přímo k lůžku s Tristenem. Lehké dlouhé cípy rudých šatů za ní vlály a opisovaly každý sebemenší pohyb. Téměř jako by se vznášela. Duch, přízrak, který mířil k Tristenovi.

„To už není Reilla," vyhrkla Aeris. „Cítím z ní Temnotu. Je to jen tělo… bez duše."

„To je to, co nám chtěla naznačit," poznamenal Therilas a krátce se na Semiremis zadíval.

„Mohlo nám to dojít, když jsme se tak snadno dostali z vězení," svraštil Zakch obočí.

„Proč právě Reilla?" zatvářil se Irvin zoufale.

„Artemisia ji potřebuje. Je to Tristenova jediná pokrevní příbuzná. Jen ona může vyvolat jeho duši," oznámila čarodějka zdrceně. Tušila, čeho se stanou svědky.

Zastavila se u lůžka a zvláštním, téměř spokojeným a slastným pohledem se na Tristena zadívala. Líbila se jí jeho bezmoc. Patřil jí. Padlý anděl. Její loutka…

Usedla vedle něj a naklonila se nad černý krystal, který vězel v Tristenově srdci. Vztáhla ruce a zrychlil se jí dech, jak soustřeďovala všechnu svou sílu.

„Co to dělá?" zeptala se Serigas.

„Zničí krystal, a tím také zničí Temnotu uvnitř Tristenova srdce. Vezme si jeho očištěnou duši a zbude jí tělo, ve kterém už dlí Duch Temnoty," oznámila Semiremis zlomeně. „Nebude si na nás pamatovat, nebude mít žádné vzpomínky."

„A duše?" obrátil se k ní Zakch.

„Artemisia ji uvězní v Síni duší," odvětila čarodějka. „Zbude jí tak Světlo, které už nikdy nepovstane."

Tristen se probudil. Ztěžka vydechl a vyděšeně otevřel oči plné bolesti. Nedokázal nic, než křičet. Magická síla zdvihla jeho hruď, zvedl se z lůžka.

„Nemůžeme mu pomoci?" Aeris vyhrkly slzy, když sledovala a hlavně vnímala jeho bolest.

„Je příliš pozdě," oznámil Therilas tvrdě.

Bezmocně přihlíželi. Semiremis ve svém nitru strádala; kdyby tak mohla tu bolest převzít na sebe, aby netrpěl…

Krystal se roztříštil na tisíce kousků. Reilla okamžitě přiložila dlaň na krvácející ránu a položila Tristena zpět na lůžko. Uklidnil se mu dech, jeho srdce se opět rozbušilo…

„Žil díky Temnotě v tom krystalu… Ona dokáže víc, než jsem si uměla představit," pronesla čarodějka udiveně.

Reilla stáhla ruku z Tristenovy hrudi; rána byla opět zacelená. Vzala jeho tvář do dlaní a sklonila se k němu. Nebránil se. Neměl sílu. Podrobil se Temnotě. Přitiskla své rty na jeho. Sledovala jeho tmavomodré oči, ve kterých se zračil čirý strach. Vysávala z něj duši… Už bylo pozdě se bránit.

„Nemůžu se na to dívat!" Aeris se s hrůzou otočila a Zakch ji sevřel v náruči.

Reilla se neudržela a odpoutala se od něj. Magická energie je odtrhla od sebe. Tristenovo tělo bezvládně dopadlo na lůžko. Reilla se znovu posadila a ztěžka se nadechla. S námahou zdvihla ruku a veškerou energii Světla ze sebe vypudila. Z jejího těla v záplavě světel vylétla zářivě bílá poletující světélka a v pozvednuté dlani se zhmotnila Tristenova čistá a neposkvrněná duše, zářící silou Světla.

Reilla znaveně vydechla a zavřela oči. Sledovali, jak se její tělo mění. Vlasy zčernaly, kůže se stala sněhově bílou… Reilla zmizela a před nimi se zhmotnila Artemisia, svírající v dlani Tristenovu duši. Otevřela své rudě planoucí oči a zadívala se přímo na ochoz.

Všechny z toho vítězného pohledu polil ledový pot … Celou dobu o nich věděla. „Pojďte!" ozvalo se za jejich zády. Skřeti se nemilosrdně blížili.

„Rychle pryč!" zavelel Zakch, popadl královnu za ruku a táhl ji s sebou.

Znovu vběhli do haly, kde už na ně čekalo deset skřetů. Therilas sáhl po luku a než se kdokoli nadál, první skřet už ležel na podlaze se šípem uprostřed čela.

Pak se ale čtyři sochy lemující místnost odsunuly kamsi do útrob zdi a z nově vytvořených vchodů se začali řítit skřeti. Obklíčili je. Všichni se shlukli do kruhu a bránili Aeris ve svém středu. Mezi masou skřetů ale nenašli žádnou škvíru, nebylo úniku.

„Je tohle konec?“ polkl Irvin nervózně a rozhlédl se po přesile.

„Aspoň jsme to zkusili,“ zamračil se Zakch.

„Vezměte ji!“ rozkázal jeden ze skřetů a ukázal na Aeris.

Světlo v hale pohaslo. Skřeti se na ně vrhli a oni se ve tmě, která se opět rozhostila kolem, nedokázali bránit. Aeris cítila, jak ji dva skřeti zvedli nad hlavu a i když se snažila ze všech sil bránit, odnášeli ji kamsi pryč. Volala jména svých přátel, ale už to bylo zbytečné.

Skřeti natlačili ostatní do sklepení. Hnali je před sebou a pobaveně sledovali, jak několik jejich spolubojovníků otevřelo mřížový poklop. Dostrkali je k jeho okraji.

„Doufám, že máte rádi krysy!“ vyprskl smíchy jeden ze skřetů.

Jednoho po druhém je shodili dolů do černé díry. Padali několik vteřin, než s bolestivým plácnutím prorazili vodní hladinu. Všichni okamžitě vyplavali na povrch, zadívali se vzhůru a sledovali, jak za nimi se smíchem zavírají mříž. Když se skřeti s hlasitými posměšky vzdálili, nastalo ticho rušené jen šplouchánímrozvířené vody.

„Tak tohle nám byl čert dlužen!“ zamračil se Irvin a plácl pěstí do vody.

„Můžeme být rádi, že jsme naživu,“ poznamenal Zakch.

„Jo, ale na jak dlouho?“ zašklebila se Serigas znepokojeně.

„Ztratili jsme ji,“ vydechla Semiremis beznadějně.

„Hlavu vzhůru! Něco vymyslíme," zamračil se Irvin, ale ostatní se na něho nedívali s příliš velkým nadšením.

„Něco vymyslíme? Tristena jsme nedokázali zachránit před Temnotou! Ani jsme nedokázali ubránit Aeris! A ty teď řekneš, že něco vymyslíme?!" vypěnila Semiremis.

„Klid, klídek!" uklidňovala ji Serigas. „O tohle přece Artemisii jde, ne? Rozdělit nás…"

Irvin se trochu dotčeně zadíval na čarodějku a pak pokračoval ve své myšlence:

„Ta voda sem odněkud musí přitékat. Stačí, když to místo najdeme."

„A co když nevydržíme s dechem?" namítla Serigas.

„Stejně nemáme jinou možnost, než to zkusit," opáčil Irvin, zhluboka se nadechl a potopil se pod temnou hladinu.

Semiremis zamířila hned za ním a ostatní je následovali. Pod hladinou je brzy upoutal zlatavý zdroj světla. Irvin plaval přímo za ním. Proplul skrze otvor ve stěně a rychle zamířil k hladině. Nadechl se a rozhlédl se kolem. Světlo vyzařovala řada pochodní, prosvětlujících prostor. Ostatní se vynořili vedle něj. Rozhlédli se kolem. Ocitli se v zatopeném sklepení, ze kterého k jejich štěstí vedl východ.

„Tak tohle ti skřeti moc dobře nevymysleli," uchechtl se Irvin. „Myslel jsem, že najít únikovou cestu bude těžší."

„Nešlo jim o to nás tam uvěznit, ale o to, aby nás oddělili od Aeris," oznámila mu Serigas.

Celí mokří se vyškrábali na římsu plnou krys a bez váhání se vydali jediným možným východem: po schodech vzhůru. Čekala je spleť temných chodeb. Hrad si s nimi zahrával a okrádal je o drahocenný čas. Zatímco se lopotili a znovu hledali cestu do horních pater, Artemisia ve svých komnatách dokončovala Tristenovu přeměnu…

Když zjistil, že je uvězněný pod hladinou jakéhosi nepříjemného slizu, vyděšeně otevřel oči. Začal vyplašeně máchat rukama, dokud neprorazil svrchní blanitou vrstvu

magické lázně. Prodral se ven, zhluboka se nadechl a otevřel oči, rudé jako planoucí oheň. Ve tmě, která ho obklopovala, viděl více než dobře…

S námahou zamířil k nízkým kamenným schůdkům a vyplazil se po nich na chladný kamenitý povrch podlahy. Slizovitá tekutina z něho stékala v táhlých krůpějích. Prohlédl si své tělo pokryté zářivými střípky, které se odrážely v záři svící; jako by byl sevřen ve svitu malých diamantů. Vpily se do jeho kůže a on pocítil příval magické energie a na zádech přítomnost křídel – obrovských černých blanitých křídel.

„Jsi nádherný…“ ticho temna protrhl Artemidin obdivný hlas, „…můj anděli Temnot.“

„Kdo jste?“ vydechl znepokojeně, když viděl, jak se s nadšeným úsměvem blíží k němu.

„Žádné vzpomínky,“ pousmála se nad dokonalostí jeho přeměny a pokračovala: „Jsem tvůj spojenec, partner, jsem tvou součástí. Jsem jediný člověk, kterému můžeš věřit, Tristene.“

„Tristen?“ jeho mysl se snažila vzpomenout. „To je moje jméno?“

„Ano, správně,“ přikývla a natáhla k němu ruku. „A teď pojď. Ještě musíš nabrat spoustu sil.“

„Jak jsem se sem dostal?“ rozhlížel se po neznámých stěnách hradu; to místo ho fascinovalo.

„Přivedli mi tě naši věrní služebníci,“ pokynula ke dvěma skřetům, kteří hlídali chodbu.

„Nerozumím tomu,“ zadíval se na ni.

„Nevadí,“ usmála se. „Budeme mít dost času na to, abych ti vše pověděla…“

Sledovala ho, jak spí. Byla spokojená, přímo nadšená. Už ji čeká jen poslední krok k absolutní moci: Aeridina smrt. Když má Tristena, nepotřebuje ji. Plán se zdařil. Dítě, které by bylo poslední cestou k jejímu přežití, už nepotřebuje…

Z rozjímání ji vyrušilo zaklepání na dveře. Pomalu se zvedla z postele, pohled stále upřený na Tristenovi, jako když se matka nemůže vynadívat na své narozené dítě. Nakonec se otočila a zamířila ke dveřím.

„Přivedli jsme ji," uslyšela skřetí hlas. „Je přesně tam, kam jste ji chtěla nechat odvést."

„Výborně," usmála se s očekáváním…

Spala dlouho neklidným spánkem plným zlých snů o definitivním konci světa a o nadvládě Temnoty… Otevřela oči a ucítila chlad. Ležela na studeném kamenném loži, obklopovaly ji jen hrubé kameny; ocitla se v kobce. Chtěla se pohnout, ale cosi ji řízlo do paže. Chtěla se po tom ostrém předmětu podívat, ale něco jí řízlo do čela. Zůstala nehybně ležet a jen se kolem sebe rozhlédla zmatenýma očima; celé její tělo bylo sevřené popínavými trnovými šlahouny. Nesměla se ani pohnout, pokud se nechtěla pořezat po celém těle. Rezignovaně si znovu položila hlavu na tvrdý kámen.

„Jsem ohromena," ozval se užaslý, ale přesto chladný hlas za její hlavou. „Ovládáš samouzdravování." Aeris se okamžitě zadívala na své rány – viděla, jak se zacelují; amulet na jejím řetízku slabě zářil. Artemisia k ní přistoupila a prohlédla si ji rudě planoucíma očima.

„Konečně vidím tu, která dokázala okouzlit i anděla," usmála se povýšeně, ale ne pohrdavě.

„Co jsi udělala s Tristenem?" zašeptala Aeris vystrašeně.

Vztáhla ruku, potěšena strachem, který z Aeris cítila; strachem o dítě… Položila dlaň na její bříško. „Nech mé dítě na pokoji!" řekla výhružným tónem. „Nic mu neudělám, neboj se," pousmála se. Na okamžik zavřela oči, ruku stále položenou na jejím břiše. „Světlo v jeho duši je mocné," otevřela oči. „Je to silné dítě, ale přesto tak zranitelné," usmála se jízlivě, jako by jí chtěla nahnat strach.

Stáhla ruku zpět a nahnula se nad ni, aby jí viděla přímo do očí.

„Tristen teď patří mně," usmála se vítězně.

„Ne!“ zamračila se. „Má silnou vůli, nikdy se ti úplně neodevzdá.“

„Jsi si jistá? I když ztratil svou duši a veškeré vzpomínky?“ zdvihla obočí. „Už si ani nepamatuje tvé jméno.“

„Tomu nevěřím!“ svraštila vzpurně obočí. „Nikdy nezapomene. Nezáleží na tom, co říkáš ty nebo Semiremis. On nezapomněl!“

„Můžeš tomu věřit, jestli chceš,“ pokrčila Artemisia vesele rameny. „Stejně ti už zbývá jen pár dní života… Až tě Tristen zabije, zemře nositel Světla a pak už zbudou jen duše, které ve svém nitru nesly Světlo. I když Světlo i Temnota budou existovat dál, budu to já, kdo bude vládnout tomuto světu… a jednou možná celé Věčnosti.“

„Děláš to jen ze msty, jen kvůli Semiremis,“ namítla a Artemisii na chvíli z tváře zmizel ten vítězný a vznešený úsměv. „Ona lituje toho, co se stalo. Ale ty nejsi schopna odpuštění…“

„Ona si nezaslouží odpuštění!“ odsekla Artemisia. „Chce spasit svou duši, ale to se jí nikdy nepodaří!“ Prohlédla si Aeris. „Až se příště setkáš s Tristenem, bude to naposledy…“

Ucítili čerstvý vzduch a přivábil je slabý zdroj stříbřitého světla. Dorazili na konec spleti chodeb a Zakch se vyškrábal vzhůru po přistaveném žebříku. Otevřel mřížový poklop a všichni vylezli ven. Vítr jim mírně čechral vlasy, mráz je štípal do tváří. Rozhlédli se kolem sebe. Stáli na nádvoří hradu. Napravo od nich se tyčila uzavřená brána, ohraničená dvěma nižšími věžemi a na samém vrcholu zdi zpevněná cimbuřím. Opačná strana nádvoří byla zastavěna obytnými prostorami, nad nimiž se tyčila masivní obranná věž a napravo od nich se z děsivých stínů rýsoval střed hradu s nejvyšší věží a zářícím symbolem měsíce na špičce.

„Zřícenina to není,“ zavrtěla Serigas hlavou nad krásným, ale zároveň děsivým hradem.

V levém rohu nádvoří se na konci krátkého schodiště tyčily vysoké masivní dveře hlídané skřety, kteří právě o čemsi živě diskutovali.

„Pojďme, než si nás všimnou," pobídl je Zakch. „Musí tu být i jiný vchod."

Otočili se a podél nezastavěné části hradu sestoupili ze schodů. Prošli hrozivě vyhlížejícím hájem starých znetvořených stromů, které se zkrouceně svíjely nad zemí a vypadaly spíše jako sochy nějakých bytostí, které kdosi ve chvíli, kdy trpěli v hrozných bolestech, proměnil ve stromy.

Nalezli další vchod, k jejich vlastnímu překvapení nehlídaný. Točité schodiště je vyvedlo vnitřkem jedné z věží vzhůru, kde se odklonili od schodů a dostali se na cestičku na cimbuří hradní brány. Zvedl se nepříjemný vítr. Přepadl je neodbytný pocit, že je někdo pozoruje. Přesto pokračovali dál. Prošli opuštěným strážním stavením přímo nad branou a zamířili po cestě ke druhému schodišti. Měsíc na nejvyšší věži jim osvětloval cestu.

Postava sedící na vršku věže cimbuří je bez ustání pozorovala a tiše vyčkávala na vhodný okamžik. Krátce se zadívala na nejvyšší hradní věž, jako by čekala na rozkaz. Když už byla skupina blízko, vstala, seskočila dolů a v záři měsíčního světla se roztříštila na stovky malých netopýrů. Ti zuřivě prolétli skrze skupinu a vrhli se do stínu vchodu na schodiště.

„Co to bylo?" podivila se Serigas. Překvapeně se zastavili.

„Vypadalo to jako netopýři," poznamenal Therilas.

Znovu se otočili k věži, ale ostražitost jim zabránila v dalším pochodu. Okamžitě sáhli po zbraních. Před sebou vytušili nebezpečí, vycítili pohyb. Zahlédli obrysy postavy v dlouhém plášti. Nepřibližovala se. Jen stála a sledovala je.

Pak se ale odvážila částečně vyjít z úkrytu stínů. Zableskly se rudé ohnivé oči, ale nepatřily Artemisii…

„Tristene?" vydechla Semiremis hrůzou.

Znovu se zastavil a zadíval se na ně; stín byl jeho spojencem.

„Měli byste se vrátit, odkud jste přišli," pronesl chladně.

V šoku na něj hleděli. Přepadávaly je vzpomínky, jaký býval, a jaký je teď. Ale čí to byla vina? Jejich, že ho nedokázali ochránit, nebo jeho, že neměl dost odhodlání a podlehl?

„Ty si na nás nepamatuješ?" nevěřila Serigas.

„Proč bych měl?" odsekl, zatímco je sledoval svýma ohnivě rudýma očima jako dravec.

„Kde je Aeris?" zeptal se Zakch beze strachu.

„Čeká na smrt," odvětil, otočil se k nim zády a přes rameno ještě dodal: „Měli byste zmizet, už ji stejně nezachráníte."

Vykročil do útrob věže a zmizel ve stínech.

„Bože…" vzlykla čarodějka bezmocně.

„Takhle to nemůžeme nechat!" zavrtěla Serigas hlavou.

„Musíme najít tu Síň duší," pronesl Therilas. „Pokud najdeme Tristenovu duši, možná budeme schopni něco udělat."

„Možná tam bude i Reillina duše," zadoufal Irvin. „Aspoň ji můžeme zkusit osvobodit."

Od schodiště je znenadání překvapil pronikavý dívčí křik.

„To je Aeris!" vypálila Serigas okamžitě.

„Rychle!" Zakch zamířil ke schodišti, ostatní běželi za ním. Seběhli po točitém schodišti a pokračovali stále dolů po dalších schodech, až narazili na dlouhou táhlou podzemní chodbu lemovanou desítkami dveří. Na opačném konci chodby osvětlené pochodněmi zahlédli dva skřety, jak vlečou Aeris násilím ze dveří. Křičela a prala se s věznitelí, jak jen mohla.

Vzduchem prosvištěl šíp a skolil jednoho skřeta. Aeris se vytrhla druhému, který se vzápětí zhroutil na podlahu s vrhací dýkou zabodnutou v hrudi. Královna se překvapeně zadívala na mrtvoly, ale pak si všimla svých přátel.

„Jsi v pořádku?" vyhrkl Irvin, hned jak k ní doběhli.

„Ano," přikývla rozklepaně. „Bála jsem se, že vás zabili!"

„Nás se jen tak nezbaví,“ pousmála se Serigas.

„Byla tu Artemisia…“ Aeris se zatvářila zoufale. „Řekla mi, že jsem poslední nositel Světla a že až mě Tristen zabije, Temnota bude vládnout navždy.“

„Hm,“ zamračila se Semiremis, „to jí jen tak snadno nedovolíme.“

„Co chcete dělat?“ podívala se na ně Aeris tázavě.

„Myslím, že jsem našla způsob, jak Tristena zachránit,“ pronesla čarodějka. „Je to naše poslední možnost… Teď musíme najít Síň duší.“

Artemisia seděla na svém trůnu v prostorné místnosti hradu, zaplněné svícemi. Tristen seděl u jejích nohou, v rukou svíral Alhirův meč ukrytý v pochvě, sledoval plápolající oheň svíček a nechal si Artemisií, svou paní, hladit vlasy.

„Kdo je ta dívka, co má zemřít?“ zeptal se znenadání, bezelstně jako dítě. „Co vám provedla, paní? Viděl jsem ji v cele, vypadala bezbranně.“

„Ona je naším posledním nepřítelem,“ pronesla mírně znepokojeně. Byl se za Aeris podívat bez jejího svolení! „Je nositelem Světla a dítě, které čeká, je z části Seraph… Dříve,“ zaváhala, ale po chvíli pokračovala, „než jsi přišel ke mně, jsi k ní měl velmi blízko. Ale ona tě podvedla, zranila tvé srdce. Choval jsi k ní i nenávist… Proto si zaslouží zemřít.“

„Čí je to dítě?“ vyhrkl zvědavě.

„Jednoho Serapha, který už nežije. Zabil jsi ho, ale nepamatuješ si na to,“ odpověděla.

„Mám ji zabít jen tak, nebo jí dáš příležitost se bránit?“ pousmál se temně a ani Artemisia se neubránila úsměvu.

„Dáme jí příležitost,“ slastně se nadechla. „Takovou zábavu si nemůžeme nechat ujít… A máme tu pro ni i zbraň, hodnou jejího postavení.“

Zadívala se úkosem na Meč Seraphinů, který ležel mezi svícemi.

Konečně jim jakási síla a moc hradu povolila vystoupat do vyšších pater, jako by je už Artemisia netrpělivě očekávala, když byl teď Tristen v její moci. Pociťovali stále větší nejistotu a zmocňoval se jich pocit úzkosti, že je někdo ze stínů pozoruje…

Hlasy, které Aeris slýchávala, byly stále silnější a jasnější. Procházeli temnou chodbou, když znenadání pocítila silnou přítomnost Světla, která nepocházela z ní samotné. Zastavila se a jakoby v transu se beze slova vydala jiným směrem.

„Kam to jde?“ všimla si Serigas znepokojeně změny jejího chování.

„Půjdeme za ní,“ pobídl je Zakch.

Pomalým krokem následovali Aeris, kterou nechali jít, kam chtěla.

Cítila Světlo čím dál tím blíž, hlasy sílily a promlouvaly s větší naléhavostí. Zrychlila a pak se dala do volného běhu. Zaplavil ji pocit, že ji cosi nadnáší a vede ji k cíli. Byla už tak blízko… Zrychlil se jí dech. Ohromné vysoké dveře se před ní samy od sebe otevřely.

Srdce se jí rozbušilo… Proběhla vytvořeným průchodem a zastavila se na okraji obrovské haly. Ztuhla úžasem a zkoprněla. Hlasy v její mysli znenadání utichly. Temnou halu vyplněnou dvěma řadami masivních zdobených sloupů zalilo modravé světlo. Ohromeně vzhlédla ke stropu… Přesto tohle nebyl zdroj Světla, který hledala. Rozběhla se uličkou dál mezi sloupy, ruce mírně rozpřažené v očekávání…

Zakch a ostatní ji dohonili, ale stejně jako předtím Aeris, také oni na prahu obrovské síně ztuhli bázní. Čarodějka i ostatní vzhlédli. Nad jejich hlavami se vznášela matně zářící světla. Už při prvním pohledu si uvědomili, kam dorazili, ale nedokázali uvěřit, že to, co vidí, jsou…

„Duše…“ vyhrkla Serigas.

Desetitisíce duší planoucích modravou září, uvězněné v této Síni duší jako zdroj Artemidina života. Ohromeně

vydechli. Poletující světélka se pomalu začala snášet dolů k nim. Byly jich miliony. Jako mlhavý opar se snesla níž a proplétala se mezi sloupy.

„Tohle je srdce Temnoty…“ pronesla Semiremis s naprostou jistotou, ale přesto stále ochromená. „Zdroj energie pro Ducha Temnoty.“

„Někde mezi nimi je i Pegasova duše,“ rozhlédl se Therilas po té spoustě zářících duší.

„A možná i Artemidina duše,“ poznamenala čarodějka pohnutě.

„Kdyby se nám podařilo Temnotu zničit, všechny duše by byly volné,“ řekla Serigas s nadějí.

„Pojďte, musíme za Aeris,“ řekl Zakch tiše a zlomeně. Uvědomoval si, že někde tady je i duše jeho ženy a dcery.

Odvážili se vstoupit do Síně duší. Vydali se uličkou mezi majestátními sloupy. Celou dobu pociťovali nepříjemné mrazení v zádech, jak si uvědomovali, kolik promarněných životů na ně hledí… Nalézt Aeris jim netrvalo dlouho. V další části haly oddělené průchodem stála bez hnutí před silným zdrojem bílého světla.

„Aeris,“ odvážil se Zakch promluvit.

Neodpověděla. Zakch se pomalu přiblížil k ní. Opatrně jí položil ruku na rameno a zadíval se do její šokované tváře. Z očí, které ani nemrkly, se jí spustily slzy. Neudržela se a zavzlykala. Zakch se zadíval stejným směrem jako ona. Už pochopil…

„Tristene!“ vyhrkla Aeris a s rukou křečovitě přiloženou před ústy, aby její bolestné vzlyky nebyly tak pronikavé, se vydala vpřed. Ostatní zůstali stát stranou. Sami jen ztěží dýchali. Před očima měli Tristenovu duši.

Očekávali bíle zářící krystal, ale něco takového jim vyrazilo dech. Duše se přetvořila do iluze Tristenova těla, které zářilo matným bílým světlem, ale bylo průzračné a téměř neskutečné, jako by to byl přízrak či duch. Jen na místě srdce

jasně planula duše. Šaty, které si pamatovali, že nosíval, byly teď rozedrány na kusy a kůži měl posetou šrámy. Ze zad mu vystupovala křídla jako památka, že kdysi býval nositelem Světla a Seraphem…

Aeris k němu poklekla. Celé jeho tělo bylo svázáno zářícími tenkými lanky, připomínajícími pavučinu. Ruce měl rozpažené vzhůru a hlavu skloněnou k zemi.

„Uvěznila ho," zašeptal Therilas hrůzou.

Aeris opatrně vztáhla ruku a dotkla se jemně průsvitného pableskujícího povrchu Tristenovy tváře. Její prsty prošly skrz. Hořce vydechla, nedokázala potlačit slzy.

„Takhle vypadá Tristenova zhmotněná duše, i se všemi šrámy. Nikdy jsme si nedokázali představit, jak trpěl," Semiremis křečovitě sevřela hůl, žalem by ji snad i zlomila…

„Nejvíc bolesti jsem mu způsobila já sama!" vyhrkla Aeris a tiše zaštkala, „když jsem se provdala za Richarda." Přinutila se vstát a odstoupit několik kroků. „Ty hlasy patřily duším, co jsou tu… Pronásledovaly Tristena, i mě… Volaly o pomoc…" pronesla zničeně, ale zůstala stát ke svým přátelům zády. Jako by nedokázala Tristenovu duši opustit.

„Podívejte!" ozval se Irvin znenadání vyděšeně a ukázal na kamenné lůžko v rohu místnosti, nad kterým poletovalo několik modrých světélek. Na lůžku leželo bezvládné Reillino tělo. Irvin se k němu bez váhání rozběhl, vzal ji do náruče a zacloumal s ní. Marně…

„Je tu její tělo, protože ho Artemisia sama použila," vysvětlila Semiremis. „Přesně jak jsme to viděli, když vysávala Tristenovu duši."

„Takže… žije?" nechápal Irvin.

„Samozřejmě, že žije. Podobně jako žila i Aeris díky Světlu. U Reilly svou roli sehrála Artemidina kouzla," zadívala se na spící Reillu. „Její tělo je uzdravené, stejně jako Tristenovo, takže pokud se nám podaří vrátit duši do jejího těla, bude žít."

„Jak to můžeme udělat? Řekni!“ Irvin téměř křičel.

„Já nevím,“ čarodějka zavrtěla bezmocně hlavou. „Nesvedu to! Nedokážu vrátit duši do těla… Jediný, kdo to dokázal, byl Tristen, když oživil Aeris; jako Seraph uprosil Nebesa.“

„Reillu můžeme zachránit, když z Tristena zase uděláme Serapha,“ dovtípila se Serigas.

„Proč to nemůže udělat Aeris? Má přece také schopnosti Serapha!“ vyhrkl zoufale Irvin.

„Má je propůjčené, jen její dítě je Nephilim. Nezvládla by to, věř mi,“ vysvětlila Semiremis.

„Bože…“ zašeptal Irvin odevzdaně a bezbranně.

„Říkala jsi, že existuje způsob, jak Tristena zachránit,“ zadívala se Serigas na čarodějku.

Semiremis krátce pohlédla na Aeris, která stále shlížela na Tristenovu duši.

„Pokud chceme Tristena zachránit, budeme ho muset nejdřív zabít,“ pronesla ztěžka.

„Co tím chceš říct?“ zpozorněl Zakch.

„Aeris bude muset získat zpátky jeho tělo, zničit Ducha Temnoty uvnitř jeho srdce a znovu do něho vrátit Světlo,“ prohlásila Semiremis a znovu se zadívala na královnu.

„Udělám to!“ Aeris se k nim znenadání otočila čelem. Oči měla zarudlé pláčem, ale ve tváři se jí přesto zračil rozhodný, odhodlaný výraz. „Je mi jedno jak, ale zachráníme ho.“

Kapitola dvacátá druhá

Světlo a Temnota

Nejvyšší věž hradu už byla tak blízko…

Vstoupili do trůnního sálu zalitého světlem svíček, ale trůn byl prázdný, bez vládkyně.

„Čeká na nás," zamračila se Semiremis znepokojeně a ukázala na Meč Seraphinů, který ležel nedaleko na podlaze, obklopen stojany s plápolajícími svícemi.

„Vyzývá nás," poznamenal Zakch a s mrazením v zádech se rozhlédl po prázdné místnosti.

Aeris se protáhla mezi stojany se svíčkami a zvedla Meč Seraphinů; připadal jí neuvěřitelně lehký.

„Jsme blízko," přikývla čarodějka.

„Nemůžeme do té věže jen tak bezhlavě vtrhnout," namítla Seri-gas.

„My musíme zabavit Artemisii a skřety. Zakch s Aeris se postarají o Tristena," čarodějka přelétla pohledem ostatní a zastavila se u Aeris: „Stačí, aby si vzpomněl, kým býval."

„A pak?" Irvin napětím téměř zadržel dech.

„Musíš Tristena zasáhnout do srdce," zadívala se na Aeris nejistě. „Svedeš to?" „Už to není Tristen," zavrtěla sklesle hlavou a rozhodně dodala: „Dokážu to!"

„Dobře," přikývla Semiremis ztěžka.

„Teď by se nám tu hodil Rakesh," pousmál se Irvin hořce. „Se skřety uměl zatočit jako nikdo… Kdo ví, kolik jich tam ve věži bude."

„Myslím, že ani jeden," opáčila čarodějka s jistotou v hlase. „Artemisia je dost arogantní na to, aby si myslela, že nás zvládne sama. Jsme přece na jejím území."

„Konečně jí nakopeme zadek!" přikývla Serigas nadšeně.

„Pokud neuspějeme, všichni už víme, co to bude znamenat,“ přidal se Therilas významně.

„Za úsvitu nastane den, který byl předpovězen,“ Semiremis se zachmuřeně, ale s nadějí zadívala na prázdný trůn. „Aeridiny a Tristenovy narozeniny.“

„To je pravda, zítra mám šestnácté narozeniny,“ posmála se Aeris chabě. „Ani jsem si to neuvědomila… Už je to rok, co jsem se prvně setkala s Tristenem.“

„Rok, co jsme se vydali na tuhle pouť,“ dodala Serigas.

„Zní to neuvěřitelně,“ přikývl Irvin.

„Dvanáct let od Pegasovy smrti,“ Therilas se Semiremis si vyměnili pohled plný porozumění. „Už vím, kam směřuješ, Semiremis.“

„Ano,“ přisvědčila čarodějka. „Přesně, jak říkala Ormelion… Za úsvitu zítřejšího dne bude mít Světlo největší sílu. V tu dobu musí Aeris přivést Tristena zpět, aby společně zachránili svět… Myslím, že do úsvitu už nezbývá moc času.“

„Pokud je to tak, měli bychom vyrazit,“ navrhl Zakch.

Nebe nenadále rozčísl zářivý blesk, následovaný hromem.

„Jak příhodné počasí,“ poznamenal Irvin ironicky.

„Jdeme!“ Semiremis zamířila k východu, když zahlédla chodbou běžet desítky skřetů se zbraněmi v rukou. Běželi přímo na ně. Hromy přehlušily dusot jejich nohou. Znovu svou sestru podcenila…

Okamžitě pozvedla summonerskou hůl a se silným prásknutím zabouchla dveře kouzlem.

„Asi jsme se radovali předčasně!“ zaúpěl Irvin.

Skřeti se začali s hlasitým bušením dobývat dovnitř.

„Co teď?“ vyhrkla Serigas. „Jiný východ tu není!“

Semiremis chvíli zůstala strnule zírat na dveře, jako by se snažila prohlédnout skrz ně. Hlavou jí bleskla jediná spásná myšlenka.

„Zůstáváme,“ vyhrkla.

„Jak… jak to myslíš? Jak, zůstáváme?!“ zhrozil se Irvin.

„Přenesu vás ven na chodbu, dost daleko od skřetů," zadívala se na Aeris a Zakcha. „Běžte do nejvyšší věže… Víte, co musíte udělat. My je tu zatím na chvíli zabavíme."

„Semiremis…" zatvářila se královna zoufale.

„Už ani slovo!" vztáhla ruce a oba je zalilo bílé světlo.

Jakmile sloupce světla zmizely, stejně jako modrobílý obrazec na podlaze, byli pryč.

„Dobře," přikývl Irvin nervózně. „A co teď budeme dělat my?"

„Bojovat!" odvětila Serigas neohroženě.

„Přesně toho jsem se bál…" zamračil se a pevněji sevřel v rukou okovanou hůl.

„Irvine," zadívala se na něho Serigas s vážným, upřímným výrazem v očích. „Mám tě ráda."

Chvilku na ni překvapeně hleděl, ale pak se spokojeně usmál:

„Jsem rád, že to vím."

Ve stejném okamžiku skřeti vyrazili dveře a vtrhli do trůnního sálu.

Když se světlo kolem nich rozptýlilo, ocitli se v prázdné chodbě lemované pochodněmi, která se větvila do několika postranních uliček. Zakch se dezorientovaně rozhlédl kolem. Ze sousedních chodeb zaslechl skřetí dupot. Nebyl čas hledat správný směr. Beze slova vzal Aeris za ruku a rozběhli se chodbou.

Skřeti se rojili snad ze všech stran. Zakchovi bylo jasné, že tuto noc jde Artemisii o vše a že nehodlá prohrát. Odbočili z hlavní cesty a ztratili se jim v tmavé chodbě. Zadoufal, že zvolil správný směr.

„Chyťte je!" ozývalo se zpoza stěn.

Proplétali se křižujícími se chodbami, nevědouce kam běží. Aeris utíkala ze všech sil, aby Zakchovi stačila, ale brzy ji ochromilo vysílení. Na chvíli zavrávorala a padla na kolena. Rychle jí pomohl zpátky na nohy a oba pokračovali ve

zběsilém běhu. Často se otáčeli, ale neviděli víc, než míhající se stíny v okolních chodbách; slyšeli jen skřetí hlasy.

Rozevřel se před nimi nový prostor. Přeběhli přes dlouhý úzký můstek a zastavili se v malém kruhovém sále. Z vysokých vysklených vitráží ozařovaly prostor výboje blesků a místností křižoval studený vítr. Zakch se rozhlížel kolem, ale z místnosti nevedl jiný východ, než jakým přišli. Rychle chtěl zamířit zpátky, ale už bylo pozdě. Na mostě se v řadě za sebou tísnilo nejméně třicet skřetů a další přibíhali.

Byli beznadějně obklíčeni. Oba vyčerpaně oddechovali a pozorovali své pronásledovatele. Nastal napjatý klid… Aeris si uvědomila, že tohle místo už zná ze svého snu. Ze snu, který prožila kdysi dávno, tehdy ve Skalní věži, téměř na počátku jejich putování.

„Zakchu," vydechla znepokojeně. „O tomhle místě se mi už jednou zdálo. Ale v tom snu jsem nebyla s tebou, ale s Tristenem."

„Jak ten sen skončil?" vyhrkl Zakch, i když mu už odpověď byla naprosto jasná.

„Zemřeli!" rozlehl se Artemidin bouřlivý hlas prostorem společně se zaburácením hromu.

Když místnost prozářil další blesk, uviděli Artemisii, jak stojí v čele svých skřetů. V ruce svírala černou summonerskou hůl, která právě zářila jasným bílým světlem a prosvětlovala široké okolí. V dlouhých černých šatech s hlubokým výstřihem až k pasu a se širokým límcem působila děsivě. Její bílá kůže téměř zářila v kontrastu s očima a se šaty, na kterých samozřejmě nechyběl šperk s diamantem. Lstivě se usmála:

„Tak se znovu setkáváme… A tuším, že naposledy."

„Odpusť mi," zašeptal Zakch sklesle k Aeris. „Nedokážu tě dovést do věže."

„Neomlouvej se," pousmála se jemně a chápavě.

„Ach," usmála se Artemisia jedovatě, „jak dojemné!"

„Skoro svítá," pronesl k ní Zakch.

„Ano, já vím," přikývla potěšeně a rozkázala přes rameno svým skřetům: „Teď se vzdalte, vaše páce je hotová! Už to tu vyřídím já sama."

Skřeti se pomalu a bez námitek ztratili ve stínech chodeb. Osaměli.

„Co jsi udělala ostatním?!" vykřikla Aeris.

„Žijí, neboj se! Jen je teď skřeti uzavírají v Síni duší. Je to místo, kde žádná magie nefunguje. Nedostanou se odtamtud, takže nikomu z nás nebudou na obtíž," oznámila spokojeně.

„Jaká velkorysost," zašklebil se Zakch.

„Chci, aby přežili a viděli můj triumf!" usmála se. „Ti, kteří dnes zemřou… jste vy dva."

„Jistě," zamračil se Zakch. „Máme spolu ještě nějaké nevyřízené účty."

„Správně, můj milý," odhrnula cíp šatů, pod kterým se skrýval meč Černé Oko Draka.

„A Aeris?" sevřel královninu ruku a ochranitelsky stál před ní.

„Tristen na ni čeká," pokynula k ní. „Meč Seraphinů už máš. Myslím, že není důvod otálet."

„Souhlasím," přikývl Zakch.

Artemisia pozvedla hůl a přenesla Aeris kouzlem do nejvyšší věže.

„Výborně!" panikařil Irvin. „Jsme tu zavření! Nemůžeme se dostat ven! Ani jim nemůžeme pomoct! Jen tu budeme čekat na konec?!"

„Uklidni se!" okřikla ho Semiremis.

„Můžeme být rádi, že jsme to přežili jen s několika modřinami," přidala se Serigas.

„Je to marné, nedostaneme se odtud," svěsila Semiremis bezmocně ruce a vzdálila se od ohromných vysokých dveří.

„Poznáme, když Světlo zvítězí," upokojil se Therilas. „Uvidíme Tristenovu duši, jak se vrací do jeho těla a jak budou všechny ostatní duše osvobozeny."

Záře kouzla vyprchala a ona se ocitla v tiché kruhové místnosti. Skrze okna prozářil prostor další blesk a ona naprosto jistě věděla, že je v nejvyšší věži. Pocítila přítomnost Temnoty, která jí svírala hrdlo a snášela tu tíži ještě hůř, než v Artemidině přítomnosti. Věděla, že se musí otočit a zadívat se svému nepříteli tváří v tvář…

Pomalu vstala. Srdce jí zběsile bušilo. Otočila se, třásla se strachem. Místnost se rozzářila jasem dalšího blesku. Naproti sobě spatřila postavu, která k ní stála zády. Byl to nepochybně Tristen. Další záblesk a úder hromu. Sledovala ho. Po obvodu místnosti se bílým svitem zažehly svíce. Tristen se k ní pomalu otáčel čelem. Hrůzou se jí téměř zastavil dech. Ta popelavá, téměř sněhobílá kůže, ty tmavě šedivé vlasy… Byl oděný celý v černém. Otevřel rudé oči, připomínající plápolající oheň. S neuvěřitelnou dávkou nenávisti a zloby a zároveň s chladnou lhostejností se zadíval na Aeris.

Při Tristenově pohledu se Aeris sevřelo hrdlo a téměř jí vyhrkly slzy. Cítila takovou vinu a lítost… Už v tu chvíli věděla, že ho nedokáže zabít.

„Je to tak dávno, Zakchu," zasnila se Artemisia. „Dvanáct let, přesně na den. Přesto… jako by to bylo včera, že? Když ses vrátil do vesnice a našel jsi svou milovanou Nell a Eriku mrtvé."

„Snažíš se mě vyprovokovat?" ušklíbl se a vytasil meč.

„Myslím, že se mi to skvěle daří," usmála se sebejistě, odložila hůl a sevřela v rukou meč Černé Oko Draka.

„Tohle je moje pomsta za mou rodinu!" zamračil se Zakch, připraven bojovat.

„Mohu ti říct, že od jejich smrti jsi jim nebyl blíž," pokračovala klidným vypočítavým hlasem. „Jsou teď tady. Přímo pod námi, v Síni duší."

„Cože?!" vzkypěl vzteky.

„Jsou dobrým zdrojem síly. Ano, ano… Nikdy nedošly zaslouženého pokoje," libovala si v Zakchově zlobě.

Neudržel se a s křikem zaútočil. Artemisia jeho výpad okamžitě opětovala a oba se pustili do tvrdého boje…

Aeris zdrceně hleděla na Tristena. Věděla, že už je to někdo jiný, ale přesto k němu stále cítila lásku. Před očima se jí bez ustání zjevoval obraz jeho duše, v utrpení svázané a soužené… Nedokázala se ani pohnout.

Díval se na ni. Nepoznával ji. Pro něj je jen obětí, kterou má sprovodit ze světa a ani netuší proč. Přesto pořád věřila, že je v něm dobro, že dokud není úplně přeměněn v nástroj Temnoty, ještě ho dokáže zachránit. Jen nevěděla jak…

„Tristene…“ vydechla tiše a roztřeseně.

„Nevím, kdo jsi,“ pronesl chladně, „a nezáleží mi na tom.“

„Nepamatuješ si mě?“ ta slova ji zraňovala víc, než si chtěla připustit.

„Ne. Jen vím, že jsi mi zlomila srdce,“ zamračil se a o pár kroků se k ní přiblížil. „Vím, že jsi mě zradila a že jsem tě za to nenáviděl.“

„Ale copak, Zakchu?“ zašklebila se Artemisia. „Snad ses už neunavil? Nestárneš nám?“

„Teprve se rozehřívám!“ pousmál se cynicky a zaútočil. Několik zběsilých vykrytí, výpad… Artemisia zavrávorala stranou.

„Od našeho posledního souboje ses dost naučil. Jsem ohromena,“ usmála se.

„Měl jsem toho nejlepšího učitele,“ přikývl, ale nespouštěl ji z očí. „Tebe!“

Za oslepujícího záblesku bouře znovu zuřivě zaútočil…

„To není pravda!“ vzlykla Aeris. „Ty jsi mě miloval a já jsem milovala tebe.“

Nedokázala obměkčit jeho srdce.

„Nevěřím ti,“ sáhl s klidem po jílci Alhirova meče. „Nosíš v sobě Světlo, cítím tu sílu a to z tebe činí mého nepřítele. Nic víc nepotřebuju vědět.“

„Tristene!“ pukalo jí srdce. Myslela si, že takové rány ustojí, ale mýlila se…

Artemisia přemáhala Zakcha. Ustupoval. Přesto ho únava ještě neudolala. Odhodlání a chuť po pomstě mu dodávaly sílu. Místnost prozařovaly blesky. Skrz rozbité vitráže se dovnitř mocně dobýval prudký vítr.

„Můžu tě zabít rovnou, rychle a bezbolestně,“ navrhl bezcitně.

Aeris přejel po zádech mráz. Nikdy si nedokázala představit, že by taková slova mohla slyšet právě z jeho úst.

„Nebo ti dám možnost bránit se. Potom to ale rozhodně bezbolestné nebude,“ dodal.

„Nikdy nic nevzdávám bez boje,“ Aeris se odhodlaně nadechla a vytasila Meč Seraphinů.

„Myslel jsem si to,“ přikývl s Alhirovým mečem v ruce; jeho čepel, jakoby spletená z pavučin, se modře zaleskla.

Uvědomila si, že ani jeden z nich neovládá obranné kouzlo, které dřív Tristen díky Světlu používal. Bude ho muset opravdu zabít. Všechno uvnitř ní ji od toho ale odrazovalo… Sevřela Meč Seraphinů v rukou. Tristen se k ní přiblížil s Alhirovým mečem – pohled jeho ohnivých očí v ní vzbuzoval hrůzu.

První výpad. Ještě ho ustála. Nedokázala se plně soustředit, stále ji mátla jeho podoba. Nedokázala sama sebe přesvědčit o tom, že před ní už nestojí skutečný Tristen. Sekl po ní mečem. Uskočila. Poznala, že si s ní zatím ještě pořád jen hraje. Uhýbala mu.

„Nebaví mě hrát si na kočku a myš!“ zamračil se.

„Tak to skoncuj!“ ustoupila o píď.

Zaútočil a Aeris jeho ránu odrazila. Výpad mu vrátila, ale s mnohem menší silou. Snažila se do boje dát vše, ale už na počátku cítila beznaděj. Věděla, že bojuje o svůj vlastní život a o budoucnost celého světa, ale už ztratila odhodlání… Nezáleželo jí na světě, chtěla jen přivést Tristena zpět…

Neměla sílu bojovat. Nechtěla bojovat. Sekl ji mečem do ramene. Tiše zaúpěla a vysíleně klesla na kolena. Meč Seraphinů nechala ležet vedle sebe. Zůstala skrčená na podlaze a zhluboka oddechovala… Beznaděj…

„Vzdáváš se? Tak brzy?“ přikročil k ní téměř s pohrdáním. „Mám to ukončit rychle?“ Neodpověděla.

Zakch stále zarytě zápolil s Artemisií. Byl už zraněný, když mu znenadání čepel jejího meče roztrhla rukáv u kabátu. Kůže odhalila starou jizvu.

„Ale, ale,“ usmála se Artemisia jízlivě. „Tu máš ode mě! Možná, že k ní dnes přidáme nějaké další.“

„S tím bych nepočítal!“ zamračil se.

„Nebuď si tak jistý,“ pozvedla meč a s nebývalou silou ho srazila do sutin na podlaze.

Upustil svou zbraň a zůstal vysíleně ležet.

„Možná jsem tě nakonec opravdu přecenila,“ povzdechla si Artemisia nad snadným vítězstvím.

Sklonila meč, vztáhla ruku a přivolala si summonerskou hůl, která stále zářila jasným světlem. Pevně ji sevřela, zvedla do výšky a společně s ní se ze země zdvihlo i Zakchovo znavené tělo. Mrštila jím o dřevěné trámy u zdi. Tvrdě do nich narazil a tlumeně vyjekl. Unaveně sledoval, co se Artemisia chystá udělat. Přímo nad ním se tyčilo okno s rozbitou skleněnou vitráží. Kouzlem strhla zbytky masivních střepů a mrštila je po něm.

Hlasitě vykřikl, když se mu zabodly do dlaní a paží. Ochromující bolest ho donutila vykřiknout. „Ach, jak líbezný zvuk. Není nad lidskou bolest!“ pronesla slastně, pozorujíc krev, která mu pomalu vytékala z ran.

Klečela na podlaze a dívala se na Tristena.

„Kdysi jsi mi řekl, že jsem tvoje Naděje…“ marně se snažila a z krku si strhla řetízek s amuletem a Maryiným prstenem. „Vzpomeň si, prosím!“

„Jen lži," pozvedl Alhirův meč a čepel namířil nad místo, kde jí tlouklo srdce.

„Zabij mě," vydechl Zakch vysíleně. Bolest ho ochromila tak, že už ani necítil ruce.

„Když tě zabiju, tvá duše nikdy nedojde pokoje," namítla. „Přesto si přeješ zemřít?"

„Má duše bude u mé ženy a dcery," pronesl. „Víc nepotřebuju…"

Artemisie s chabým výrazem uznání pozvedla meč.

Tristen si bez špetky soucitu prohlížel Aeridinu tvář. Napřáhl Alhirův meč, připraven seknout. Bez váhání ji chtěl probodnout, když… „Zadrž!!!" vyjekla Aeris znenadání a pozvedla k němu ruku. Maryin prsten, který jí ležel v dlani, zazářil. Naděje… Poslední

Světlo uvnitř všeobjímající Temnoty. Tristen se nejistě zarazil. „Zadrž!" zopakovala Aeris tišeji. S překvapeným výrazem ve tváři sledoval prsten. Aeris zadoufala… „Dal jsi mi ho. Pamatuješ?" pronesla tiše a s nadějí. Do očí se jí vedraly slzy. „Ten prsten…" vydechl, ale stále svíral meč, připravený ke smrtelné ráně. „Prsten," přikývla. „Prsten od malé Mary… Serigasiny sestry. Vzpomínáš si?" „Mary… Pamatuju si na Mary," pronesl pomalu a zmateně. „Není Světla bez Temnoty a není Temnoty beze Světla…"

„Nenajdeš Nenávist bez Lásky a zároveň Lásku bez Nenávisti…" vydechla Semiremis s údivem. „Co to říkáš?" svraštil Irvin nechápavě obočí. „On si vzpomíná! Slyším jeho myšlenky…" zadívala se ohromeně na Tristenovu duši, která začala zářit jasnějším světlem.

Artemisia se zarazila. Její ruce klesly. Zakch znovu zpozorněl. „Něco je špatně," zašeptala si zdrceně sama k sobě. „Cítím to…" Bezmyšlenkovitě udělala pár kroků po místnosti, jako by byla myslí někde jinde. „Ne!" vykřikla znenadání. „Neposlouchej ji, Tristene!" Cítila, jak rychle slábne. Upustila meč i summonerskou hůl.

„Pamatuješ si na elfí les? Na Ormelion a Therilase? A na Pegase, jak ses s ním setkal, když jsi byl malý? Daroval ti Světlo," pokračovala rozechvělým hlasem, ale s rostoucí nadějí.

„Co… jsem…" nedokázal zabránit přívalu vzpomínek a tvář se mu zkřivila soucitem.

„Semiremis se stala tvou matkou… A pak Reilla, tvá jediná sestřenka. Měl jsi ji moc rád… Vzpomínáš si na mě?" zadoufala. „Vyslov mé jméno, prosím."

Zběsile se rozdýchal, jak se v jeho nitru znovu střetly veškeré vzpomínky a propletly se… Upustil Alhirův meč, vědom si té hrůzy, kterou měl před chvílí v úmyslu spáchat. Padl na kolena těsně u jejích nohou.

„Aeris…" vydechl nešťastně a přerývavě. Zadíval se na ni se slzami v očích.

„Vzpomněl sis," usmála se dojatě a dotkla se prsty jeho tváře. „Vzpomněl sis!" skoro vykřikla a objala ho. Sevřel ji znovu v náruči.

„Ne!!! Já jsem tvou paní!" vykřikla Artemisia a zesláble se zhroutila na kolena.

V Síni duší ostatní sledovali ten nepokoj, který nastal. Temnota slábla a všechny duše věděly, že jejich svoboda je na dosah. Tristenova duše ožila, otevřela oči. Provazy byly zpřetrhány. Jeho pableskující iluze těla se roztříštila do desítek bíle zářících poletujících světel a společně s jeho duší zamířily ke stropu Síně.

„Podívejte!" ukázala Serigas nevěřícně.

Reillina duše se vznášela nad jejím tělem a nakonec do něj pomalu pronikla. Reilla vyplašeně otevřela oči a rozhlédla se kolem.

„Reillo!" vykřikl Irvin a vrhl se k ní. Zmateně ho objala.

„Co… co se to…" rozplakala se při vzpomínce na Tristenovo oživení. „Co jsem to udělala?!"

„Ne, nebyla to tvoje vina!" utěšoval ji.

„Byla jsem celou tu dobu s Tristenovou duší!“ pousmála se dojatě. „On nás zachrání!“

Pustili se ze sevření. Aeris se zadívala Tristenovi do očí. Byly stále rudé… Ještě není konec. Dotkla se jeho tváře. Bylo to tak těžké… Slova byla zbytečná. Musí to udělat. Všimla si Symbolu Světla na jeho krku. Byl černý jako noc… Přinutila se vzpamatovat. Tohle ještě není Tristen…

„Bože, mně je to tak líto… Ani nevíš, jak mě to všechno mrzí!“ vyhrkl zničeně.

Prsten stále zářil. Všimla si, že i její amulet okřídleného srdce září stejně… Krátce se zadívala na Meč Seraphinů, který ležel přímo u jejích nohou.

„Miluju tě, Aeris,“ přitáhl ji k sobě a něžně ji políbil. „Věříš mi…?“

Zůstala blízko u něj. Tak blízko, aby neviděl, jak natáhla ruku po Meči.

„Věřím ti, Tristene,“ vydechla tiše a jako by se celé Temnotě společně s ní zatajil dech hrůzou a napětím. „Vždycky jsem ti věřila.“

Z tváře jí stekla jediná slza.

„Odpusť mi…“ napřáhla ruku a s výkřikem plným bolesti a žalu proklála Tristenovo srdce; čepel projela jeho tělem skrz na skrz.

„NE!!!“ vykřikla Artemisia hrůzou; Aeris společně s Tristenem zasáhla i ji. Její diamant skrývající sílu Temnoty se roztříštil na tisíce kousků. Padla na kolena. Síla z ní vyprchávala. Přiložila si ruce k hrudi a sténala v bolestech…

Tristen nebyl schopen slova. Nedokázal se ani nadechnout. Meč Seraphinů přímo v jeho srdci… Síla Světla přímo uprostřed Temnoty…

Aeris sledovala své ruce, kolem kterých začala poletovat malá světélka. Věděla, že existuje jen jediný způsob, jak tohle všechno dokončit… a bylo jí jedno, jestli přežije.

„Miluju tě, Tristene," vydechla vysíleně. „Vrať se, prosím, ke mně."

Vztáhla levou ruku k jeho obličeji, pravou položila na hruď k Meči Seraphinů a k probodnutému srdci. Rty přitiskla k jeho a nechala svou sílu Světla, aby se vrátila do Tristenova těla.

Nebesa zaburácela. Odtrhl se od ní. Meč Seraphinů se roztříštil na tisíce kousků a rozplynul se v záplavě oslnivě bílého světla. Alhirův meč se v zelenavém světle rozpadl. Meč Černé Oko Draka explodoval v rudé záři.

S výkřiky bolesti se znovu zhroutil na podlahu kousek od ní. Aeris s nezměrnou lítostí sledovala jeho muka. Tristen zběsile dýchal a sténal, jak se v jeho nitru odehrával další souboj mezi Světlem a Temnotou…

Zakch se přemohl a v návalu dalších bolestí se vymanil ze sevření ostrých střepů. Krvácel, ale nevšímal si toho. Přiblížil se k vyčerpané Artemisii. Ještě stále žila, i když byla slabá.

„Co chceš dělat? Co je Světlo bez Temnoty?!" křičela zběsile, až se její hromový hlas rozléhal do všech koutů hradu. „Nezabiješ mě!!!"

Zakch beze slova sebral z podlahy meč.

„Jsem součástí vás všech!!! Nikdy mě nedokážete porazit! Nikdy mě nemůžete zničit! Dlím v srdci každého z vás! Jsem nesmrtelná!!!" vykřikovala pohrdavě ze všech sil.

„Máš pravdu," pousmál se Zakch s klidem. „Temnota nemůže být nikdy zničena… Ale Duch Temnoty ano!"

Tvář jí ztuhla překvapením.

„Za Nell a za Eriku!" napřáhl se a vší silou proklál její hruď.

Vykřikla zároveň se zaburácením hromu a s ohnivýma očima vpitýma do Zakchových se zhroutila na podlahu.

Vydechl a zničeně klesl vedle ní. Pomsta byla dokonána.

Tristenovo tělo obklopil prach z černých střípků. S nezměrnou bolestí ho temná síla zvedla do výšky, kůže na zádech se mu pod náporem roztrhla a objevila se nádherná bílá

křídla z tisíců peříček. Křičel. Ohromný, téměř nehmotný tvor připomínající draka se vydral z jeho hrudi. Zavřeštěl nepozemským křikem, který otřásl základy hradu a roztáhl obrovská černá blanitá křídla. Stáli proti sobě, anděl a ďábel, Nebe a Peklo, Světlo a Temnota… Duch Temnoty se hrozivě vznášel nad Tristenem, odmítaje opustit jeho tělo – poslední místo pro přežití.

„Nech ho jít!!!“ přiběhla Aeris k Tristenovi a objala ho kolem ramen. „Táhni do pekel!!!“

Duch Temnoty zahořel hněvivým rudým plamenem. Jako by se měnil v samotného Boha Temnot a Pekel Sárila. S mocným řevem vztáhl ruku, odhodlán znovu se vnořit zpět do Tristenova těla. Odmítal se vzdát.

Aeris v hrůze zakryla Tristenovo tělo a pozvedla ruku se zářícím prstenem. Duch Temnoty k nim slétl, ale za ochromujícího křiku se zastavil před Nadějí spočívající v prstenu. S veškerou zuřivostí zavřeštěl a nadobro se pustil Tristenova těla.

Tristen se zhroutil na podlahu, Aeris ho stále kryla vlastním tělem. Duch Temnoty se zmítal ve smrtelných křečích. V posledním vzplanutí svých ohnivých plamenů prorazil střechu věže a v celé své zrůdné velikosti vylétl ven. Doufal, že ho mraky Temnoty ochrání…

Sutiny se zřítily hluboko dolů do jezera. Nastal nečekaný klid. Aeris ucítila paprsek tepla na své paži. Pomalu vzhlédla… Svítalo… Mraky Temnoty se začaly protrhávat a k Aeris dopadly první sluneční paprsky. Dokázali to… Pohlédla vzhůru.

Duch Temnoty jako by zkameněl ve vzduchu a v hrůze sledoval východ slunce. Věděl, že byl přemožen. Při doteku slunečních paprsků se v posledním smrtelném výskotu roztříštil do tisíců černých ohnivých střípků, které v rudé záři explodovaly. Energie z jeho definitivní smrti se roznesla celým hradem a strhávala vše, co mohla.

Vysoké dveře Síně duší se prudce rozlétly. Místností se prohnal ostrý vítr a vzápětí ustal. Duše byly volné.

„Dokázali to?“ vydechla Serigas, když nastal klid.

„Já nevím,“ zatvářila se Semiremis zmateně. „Tohle nebylo Světlo, ale…“

„Ano, Duch Temnoty byl zničen!“ pousmál se Therilas.

„Tak proč ještě duše neodcházejí? Jsou přece volné!“ usmála se Reilla nadšeně.

„Temnota ještě nebyla zničena úplně,“ zavrtěla Semiremis hlavou a sledovala společně s ostatními Tristenovu duši, jak prolétá stropem Síně.

„Rychle!“ zavelela čarodějka. „Do nejvyšší věže!“

Vztáhla ruku se summonerskou holí. Kouzla uvalená na Síň byla zrušena a čarodějka všechny přenesla do trůnního sálu. Vyběhli na chodbu a zamířili k věži.

Aeris vysíleně vydechla. Přežila. Vrátila Tristenovi sílu Světla, kterou do ní vložil při jejím oživování a byla tak znovu obyčejným člověkem. Ale její dítě stále neslo Světlo…

Vstala a zadívala se na Tristena. Rána v hrudi se mu zacelila a Symbol Světla byl znovu sněhově bílý jako dřív.

„Tristene…“ zašeptala něžně, přiklekla k němu a pohladila ho po vlasech.

Zvolna otevřel oči. Byly temně modré…

„Aeris,“ vydechl a pomalu se posadil. Ze zad mu vystupovala bělostná křídla, znovu byl andělem.

Zadívali se jeden na druhého, jako by tomu stále nechtěli uvěřit, a vzápětí si padli do náruče. Zachránila ho.

Semiremis společně s ostatními rychle běžela chodbou přímo ke schodišti do věže, když je Reilla znenadání zadržela a sama zabočila jiným směrem. Přeběhla po můstku a dostala se do kruhové místnosti. Zakch seděl znaveně na podlaze a ruce měl zakrvácené. Svítalo…

Reilla k němu beze slov přiběhla a padla mu do náruče. Nebyl si jist, zda už nezemřel a nesetkal se s Reillinou duší. Ale nebyla to iluze.

„Bála jsem se o tebe!“ usmála se dojatě, ale pak se zhrozila jeho ošklivých ran. „Hned tě uzdravím, ano?“ Okamžitě se pustila do uzdravování pomocí kouzel.

Semiremis se se smutkem zadívala na tělo své mrtvé sestry. Zakchův meč, celý od krve, ležel vedle ní.

„Mrzí mě to,“ zatvářil se Zakch provinile.

„Ne,“ zavrtěla čarodějka smířeně hlavou. „Takhle to muselo být… Dokázal jsi to.“

„Pojď,“ vzala Reilla Zakcha za ruku. „Ještě není po všem, musíme do nejvyšší věže.“

„Necháme ji tu?“ zadívala se Serigas tázavě na Artemidino tělo a pak na ostatní.

„Ne,“ přikročil Zakch k jejímu tělu. „Odneseme ji pryč.“

„Všechny jsem zklamal!“ vydechl zoufale.

„Ne,“ usmála se se slzami dojetí v očích. „Už je po všem. Je po všem!“

Vtiskla mu polibek a znovu ho objala. V tu chvíli se v šeru svítání rozzářil Symbol Světla na jeho krku. Ještě nebyl konec.

„Dnes je to dvanáct let,“ znepokojeně se mu zadívala do očí. „Temnota ještě není poražena.“

Dvanáct let od Pegasovy smrti… Dotkl se ho první sluneční paprsek. Zvedl se vítr. Stejně jako každý rok, i letos v tento den pozoroval úsvit. Znovu vnímal ten zvláštní pocit, kdy se Světlo snaží dostat ven z jeho těla a bojovat. Ta zvláštní nehynoucí energie… Tentokrát se nedokáže ubránit. Věděl to. Symbol Světla zářil silněji a silněji.

„Tristene!“ zadívala se na něho Aeris zoufale.

Sevřel ji pevně v náruči a zadíval se na rodící se slunce. Jeho paprsky ho oslepily, a pak… Necítil žádnou bolest. Celé jeho tělo se rozzářilo, vlasy mu zbělaly a on pozvedl modře planoucí oči Serapha k nebesům a roztáhl paže. Zalilo je

oslepující bílé světlo. Aeris Tristena odmítala pustit. Roztáhl křídla do celé své šíře…

Zalila ho nezměrná energie, kterou cítil až v konečcích prstů. V záplavě světla vystoupila z jeho těla, rozprostřela se kolem nich a síla Světla se v oslepujícím jasu rozlétla do všech stran. Síla rozrazila všechny dveře, roztříštila skla ve všech oknech, dostala se do všech koutů hradu. Skřeti před září v hrůze prchali. A pak Světlo pohltilo a rozehnalo veškerou Temnotu z nebes. Ozval se hlasitý nářek a poslední Temnota byla sprovozena ze světa.

Tristenova křídla se roztříštila do tisíců peříček. Vysílením se společně s Aeris zhroutil na podlahu. Nastalo ticho.

„Co to bylo?“ vykřikla Reilla překvapeně, zatímco odolávala závanu silného větru a energie, který svištěl chodbou.

„Světlo…“ vydechla Semiremis.

„Takže?!“ rozesmála se Serigas. „Dokázal to! Tristen to dokázal!!!“

Začali se radovat. Přesto Semiremis cítila, že s Tristenem něco není v pořádku. Znenadání se jí udělalo mdlo a zhroutila se na podlahu.

„Semiremis!“ snažili se ji hned vzkřísit. Zbytečně…

Obklopovala ho bílá pustina, kterou dobře znal z Artemidiných snů. Teď už ale nepociťoval její přítomnost, ani přítomnost Temnoty. Cítil se klidně, vyrovnaně… Co měl učinit, bylo dokonáno…

Přesto věděl, že není úplně sám. Byl tu někdo, s kým si už tak dlouho přál setkat. Ze vzdouvající se mlhy majestátním krokem vystoupil Pegas, jehož tělo obklopovala uklidňující aura. Došel k němu a Tristen uslyšel v hlavě jeho jemný hlas:

„Věděl jsem, že to dokážeš. Ani na okamžik jsem nezapochyboval.“

„Ani když jsem podlehl Artemisii?“ podivil se.

„Ne… Teď jsi znovu dokázal nastolit rovnováhu mezi Světlem a Temnotou. A tvé dítě, tvůj syn, bude tuto rovnováhu udržovat. Je Nephilim. Bytost, ve které jsou od narození v rovnováze spojeny síly Světla i Temnoty.“

„Co bude s Aeris teď?“ posmutněl Tristen. „Já netušil, že…“

„Bude žít v pokoji a klidu a bude vychovávat vašeho syna. Neměj o ni obavy,“ uklidňoval ho. „Nebudu moct být s ní…“ začal zkroušeně, ale Pegas ho přerušil: „Je na tobě, jak zvolíš. Ale já vím, že se rozhodneš správně. Z tvé vlastní viny tě už vykoupila Aeridina čistá láska. Ale je tu ještě stále jeden dluh…“

„Tristene?“ rozezněl se pustinou Semiremidin udivený hlas.

„Semiremis,“ usmál se Tristen, když ji spatřil.

„Co… Pegasi?! Co… Co se to děje?“ rozhlížela se zmateně z jednoho na druhého.

Oba se na ni vážně zadívali. Čarodějka chápala rychle.

„Ne, to neříkej…“ svraštila obočí v obavách.

„Bylo mi dovoleno zachránit svět…“ začal Tristen. „A za to si

Nebesa žádají zpět mou duši, jako duši Serapha. Musím se vrátit.“ Semiremis nešťastně vzlykla. Proč se jí zmocnil pocit, že to všechno tušila předem? „Věděl jsi to, že ano? Celou dobu jsi to věděl!“ zamračila se a do očí jí vyhrkly slzy. „Ano, věděl,“ přiznal. „Temnota byla zničena, už mě tu není zapotřebí.“

„Ne! Já tě potřebuju! Jsi můj syn…“ zajíkala se pláčem. „A Aeris tě potřebuje ještě víc! Čeká tvoje dítě! To ji tu necháš samotnou? A… a co Reilla? Jsi jediný, kdo jí zbyl!“

„Reilla už o tom ví. Naše duše spolu strávily spoustu času… A Aeris je pořád Richardovou manželkou a já věřím, že on se o ni postará,“ pronesl smířeně.

„Proč… Proč?!“ zavzlykala a po tvářích jí stékaly slzy. Bylo to snad poprvé v životě, co ji viděl plakat. Přikročil k ní a něžně ji objal.

„Než odejdu,“ pokračoval, když se utišila, „chci, abys věděla, že se ti tvoje sestra vrátí. Pošlu její duši zpět. Přivedu ji k tobě.“

„Ne!“ zavrtěla zatvrzele hlavou. „Já potřebuji tebe, vás oba!“

„Tak zněla má dohoda…“ oznámil jí.

„Dohoda?“ nechápala.

„Život tvé sestry za mou duši,“ odvětil a pousmál se: „Budu tvůj strážný anděl na Nebesích.“

„Nikdy tě neopustí, Semiremis,“ přikývl Pegas. „Pořád tu bude s tebou, stejně jako s Aeris. Andělé žijí věčně.“

„Jednou se opět setkáme… v Nebi,“ usmál se povzbudivě.

„Nevydržím tu věčnost! Jsi můj syn! S tím se nevyrovnám. Nechci tě ztratit!“ namítala.

„Pořád budu s tebou i s Aeris. Slibuju,“ řekl vážně.

„Ne, Tristene, neopouštěj mě!“ odmítala ho pustit.

„Pověz všem, že nikdy nezapomenu a že se všichni jednou znovu setkáme,“ řekl a Semiremis se nad tím vším hořce pousmála. Připadalo jí to jako hrozný sen. „Tristene…“ vydechla bolestně.

„Mám tě rád, mami,“ zadíval se jí do očí, která se po jeho slovech naplnila dojetím.

Sevřel ji znovu v náručí a byl rád, že jí dokázal říci »mami« ještě před svou smrtí…

Semiremis se probrala ze spánku. Vyplašeně zamrkala po ostatních, kteří se na ni starostlivě dívali.

„Co se to s tebou stalo?“ zeptala se Serigas ustaraně.

„Byla jsem ve snovém světě,“ pronesla téměř nepřítomně.

„Co?“ nechápal Irvin.

„Tristen umírá…“ téměř se znovu dala do pláče. „Rychle!“ pobídl je Therilas.

„Tristene," zašeptala Aeris ležící na jeho hrudi a snažila se ho probudit.

Pomalu otevřel oči.

„Je po všem," přikývla s úsměvem.

„Ano, je," souhlasil tiše. „Pojď, půjdeme domů," pronesla a chtěla, aby vstal.

„Ne, já už ne," zavrtěl hlavou.

„Cože?" usmála se nechápavě.

„Je konec…" řekl tiše.

Tvář jí ztuhla. Překvapeně se mu dívala do očí. Ležel vyčerpaně na podlaze a už ani neměl sílu vstát.

„Ne…" zavrtěla nevěřícně hlavou.

„Nedokážeš to změnit," pronesl klidně.

„Ne!" rozplakala se.

Reilla je vedla po schodech věže vzhůru. Už byli blízko.

„Miluju tě, Aeris," pousmál se a dotkl se její tváře. „Počkám na tebe v Nebi…"

„Nenechávej mě tu samotnou!" z očí jí stékaly slzy.

„Nebudeš sama," pohladil ji po vlasech a ona poznala, že ví o dítěti. Umíral. Nedalo se tomu zabránit. Veškerou životní energii vyslal do světa. Nemohl přežít.

„Tristene," zavzlykala a políbila ho. „Zůstaň tu se mnou… Prosím!"

„Vezmi si tohle," strhl si z posledních zbytků sil Symbol Světla z krku a vložil jí ho do dlaně.

Nedokázala už nic říct, jen položila hlavu na jeho hruď a poslouchala tlukot jeho srdce. Hladil jí po vlasech, naposledy…

„Cítím tvoje srdce, Tristene," vydechla chvějícím se hlasem.

Ležel a vzhlížel k nebesům nad ním. Po spánku mu stekla slza. Obestřela ho jemná zlatavá záře. Bylo mu odpuštěno a Nebe ho přijímalo zpět jako Serapha.

Aeris slyšela Tristenovo srdce; tlouklo pomaleji, nepravidelněji… A pak se zastavilo úplně.

Nastalo ticho. Aeris se hlasitě rozplakala. Nedokázala zastavit příval slz. Zemřel… Pomalu zavřela jeho oči, které smířeně vzhlížely k nebi… Bylo po všem.

Dveře se rozlétly a ostatní vpadli do místnosti. Jakmile spatřili Aeridiny slzy, věděli, že přišli pozdě.

„Zachránil nás…“ pousmála se Aeris bolestně. „Ale už nedokázal zachránit sebe.“

Reilliny oči se zalily slzami. Věděla, že se to stane, ale pořád doufala v zázrak, který Tristena udrží při životě. Ten ale nepřišel…

Serigas padla zkroušeně Irvinovi do náruče. Semiremis ztěžka vydechla. Zakch, Irvin a Therilas tiše přihlíželi, jako by tomu stále nechtěli uvěřit.

Byl mrtvý. Po celé dlouhé pouti byl jejich přítel mrtvý…

„Věštba byla naplněna,“ vydechla Semiremis se sevřeným hrdlem.

Podlahu zalilo modravé světlo a skrze ni začaly stoupat vzhůru první duše a poletující světélka. Míhaly se kolem nich, tančily a mířily do Nebe. Byly volné.

„Rakeshova duše,“ usmál se Irvin, jako by cítil, že je mezi nimi.

„Ormeliina a Alhirova,“ přidal se Therilas spokojeně.

„Nellina a Eričina,“ dodal Zakch vděčně a opatrně položil Artemidino tělo na zem.

„Doufám, že se Tristen v Nebi setká s naší rodinou,“ usmála se Reilla se slzami v očích.

Duše stoupaly vzhůru k nebi, ale najednou se jedna z nich zastavila u Artemidina těla. Semiremis užasle sledovala, jak se její sestra probouzí k životu.

Nadechla se a otevřela oči – jedno zelené a druhé modré. Rozhlédla se překvapeně kolem a pak zahlédla Semiremis.

„Sestřičko!“ natáhla k ní ruce.

Semiremis byla okamžitě u ní a po tolika letech ji konečně sevřela v objetí.

„Co se to se mnou stalo…?“ zaštkala lítostivě.

„To nic! Už je po všem. Je odpuštěno…“ usmála se Semiremis dojatě.

Byla zpátky. Po více než dvaceti letech byla zpátky…

Aeris se slzami v očích společně s ostatními sledovala, jak se z Tristenova těla zvedla bílá zářící křídla, stvořená z desítek malých světélek. Nad mrtvým tělem se pomalu vznesla bytost, přízrak s průsvitnou, téměř lesklou a matně zářící kůží. Natáhl ruku k Aeris. Vzhlédla a ještě naposledy spatřila Tristenovu tvář. Usmíval se na ni. Natáhla ruku a on ji sevřel. Vstala. Tristen ji naposledy objal. Zahleděl se na ostatní, kteří se na něj smířlivě usmáli a zamávali mu na rozloučenou. Znovu se s bezbřehou láskou a něhou zadíval na Aeris. Sevřel jí ruku, v níž držela Symbol Světla a pak už si ho Nebe zavolalo k sobě. Vzlétl výš. Stále se s Aeris drželi za ruce, dokud na sebe dosáhli, ale nakonec byli nuceni se pustit. Zmizel mezi ostatními stovkami duší, které stoupaly k Nebi.

Svírala v ruce Symbol a v očích měla slzy. Přistoupila k ní Reilla a položila jí soucitně ruku na rameno. Obě se zadívaly na východ. Svítalo.

Není Světla bez Temnoty
a není Temnoty beze Světla.
Nenajdeš Nenávist bez Lásky
a zároveň Lásku bez Nenávisti.

Epilog

Nad Tarnou panoval další překrásný podzimní den. Zdálo se, jako by nikdy ani nemusela čelit útoku skřetů. Semiremis postávala u okna v jedné z hradních chodeb a dívala se do zahrady. Po jejím boku stál Mavikk.

„Už je to rok, co byla Tarna napadena," usmála se Semiremis. „Zdá se, jako by se to nikdy ani nestalo…" na chvíli se zarazila, ale nakonec přemohla ještě stále nezahojený žal. „A je to půl roku, co Tristen porazil Temnotu a všechny nás zachránil."

„Je to půl roku, pravda," pousmál se starý Mavikk. „Nikdy asi všichni skutečně nedoceníme oběť, kterou kvůli nám podstoupil."

Dívali se dolů do zahrad na Aeris, která v náručí chovala malé, sotva několikatýdenní dítě, pečlivě zabalené v jemných látkách. Společně s ní ve vlahém stínu stromů postávaly Reilla se Serigas, které se nemohly na malé nemluvně vynadívat a Irvin se Zakchem a Yunaleskou postávali s úsměvy ve tvářích kousek od nich. Právě se ke skupince připojil Richard, spokojeně vtiskl manželce na čelo letmý polibek a přivítal se s ostatními.

„Vypadají jako šťastná rodina," usmála se čarodějka.

„Oni jsou šťastní," přitakal Mavikk.

„Ví Richard o tom, že…" naznačila Semiremis.

„Nikdy jsem s ním o tom přímo nemluvil, ale…" zatvářil se soustředěně, „určitě to ví."

„Jednou z toho mohou být problémy," zatvářila se rozpačitě.

„Víš, jak to u nás lidí bývá. Rádi přehlížíme problémy, dokud se nemusí řešit," pousmál se. „Nech jim jejich štěstí. Kdo ví, jak dlouho či krátce může trvat."

„Budou mít vlastní děti?" napadlo Semiremis.

„No," zatvářil se Mavikk potměšile.

„Cože? Tak brzy?" podivila se s úsměvem.

„Řekněme, že jsem o tom slyšel zpívat vrabce na střeše," pousmál se spiklenecky.

„Tristen tu s námi je dál," pokračoval, když viděl, jak posmutněla. „A nejen v jeho synovi…"

„…který se mu už teď náramně podobá," dodala Semiremis trochu smutně.

„Nejen v něm," pokračoval. „Dlí nad námi. Jsem si tím naprosto jistý. Je Seraph, Semiremis. On tu s námi bude navždy."

„Jeho oběť nebyla zbytečná," přikývla smířeně. „Mrzí mě, že jsem mu neporozuměla dřív. Už nikdy mu nebudu moci říct, jak moc si vážím toho, co pro mě udělal… Přivedl mi zpět mou sestru. Vykoupil mě z provinění…"

Zadívala se na konec chodby, odkud k nim právě s radostným úsměvem ve tváři přicházela Artemisia.

Blížil se západ slunce. Aeris vzhlížela ke končícímu dni, ke slunci, jež pomalu mizelo za obzorem. Reilla stála vedle ní a s láskou se dívala na malé dítě s temně modrýma očima, které Aeris držela.

„Je mu tak podobný… Jak se vůbec jmenuje?" napadlo ji najednou.

„Tristen," usmála se Aeris, „Richard si to přál."

„To jsem ráda," přikývla Reilla. „Určitě nás teď z Nebe vidí, Aeris."

Aeris se s úsměvem zadívala do dáli k zapadajícímu slunci a zároveň pozvedla zrak k nebesům. Věděla, jaké to tam nahoře je. Byla tam. Ví, že on má tu moc, být tu s ní… Zavřela oči. Jako by právě teď cítila vedle sebe Tristenovu přítomnost. V duši cítila klid a mír. V dlani svírala Symbol Světla.

Kateřina Koudelková

a Milan Adelt

Půlnoční dáma

ilustrace na obálce © 2007 Frank Fiedler
české vydání © 2007 Václav Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena.
Vydalo nakladatelství Václav Soukup – Wales
jako svou 137. publikaci.
Doporučená maloobchodní cena: 289,-
Cena Klubu čtenářů SF: 246,-

ISBN 978-80-86939-31-5

Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz
web: http://www.wales.cz